СЕРГІЙ МИКОЛИН
РОЗМОВА ДВОХ
Княжий шлях. с Олександрівка
2014

Посвячую тим, хто шукає спокою; тим, хто шукає кращого і богатшого життя; тим, хто шукає задоволення від життя; тим, хто шукає розуміння себе, своїх дітей і всіх, і всього, що знаходиться навкруги нас!

Розмова двох – це розмова душі і тіла, духовного і суспільно-матеріального, або повсякденний їх діалог на дорозі, яка називається життям.

Книга розкриває суть духовних цінностей людини і природу людських проявів в повсякденному житті, розуміння яких дає можливість кожному побачити себе і оточуючих по іншому, виходячи зі своїх потреб і можливостей.

В книзі розкриваються деякі сторони життя, однак певна увага звернута на силу і значення слова, розглянуто такі людські якості, як душа, істина, любов…; виокремлене бачення місця дитини в житті; особливе бачення покликання людини на планеті, її участь в суспільному житті.

Ця книга написана для нас особисто в хвилини духовного і творчого натхнення, але запрошуємо – читайте цю молитву всі, щоб знати і мати можливості бачити дорожні знаки на шляху, який називається життям. Це шанс реалізувати себе, як індивідуума. Маємо велику надію на Вас, читачу, у творенні позитивних енергій після прочитання для засіву на теренах України і у Всесвіті любові, миру, злагоди і доброти. А далі … воля Ваша. Вона має бути настільною книгою кожної сім'ї на планеті.

В книзі застосовано деякі алегоричні і віртуальні висловлювання і означення для більш повного розкриття суті розуміння життя. В деяких реченнях, абзацах не закінчене логічне завершення смислового наповнення, це спеціально для Вашого пізнання і пошуку в собі. Читайте між рядками, бо там те, що ви шукаєте і те, що ви знаєте.

Книга наповнена науковим, філософським і релігієзнавчим інтересом в пізнанні життя.

Ми бажаємо всім, всім, всім щастя!!!, бо бачимо потребу в ньому.

Передмова.

З дозволу Великого поета, Анни Волошин, ми вписуємо в передмову ці два її твори із збірника «Павутиння буденності», як лейтмотив теми цієї розмови і з вами.

Проходячи поряд церкви – хрестись…
Проходячи поряд бідних – ділись…
Проходячи поряд молоді – не злись…
Проходячи поряд старості – поклонись…
Проходячи поряд цвинтаря – зупинись…
Проходячи поряд пам'яті – згадай…
Проходячи поряд матері – встань…
Проходячи поряд знань – візьми…
Проходячи поряд мудрих – учись…
Проходячи поряд щастя – щасливий будь…
Проходячи поряд щедрих – подякуй…
Проходячи поряд обов'язку – не ховайся…
Проходячи поряд слова – тримай…
Проходячи поряд почуттів – не соромся…
Проходячи поряд слави – не тішся…
Проходячи поряд правди – повір…
Проходячи поряд пристрасті – відійди…
Проходячи поряд лестощів – помовчи…
Проходячи поряд сумління – не бійся…
Проходячи поряд гніву - змирись…
Проходячи поряд горя – поплач…
Проходячи поряд болі – мужайся…
Проходячи поряд злості – скажи…
Проходячи поряд влади – не вір…
Проходячи поряд смерті – не бійся…
Проходячи поряд життя – живи…
Проходячи поряд Бога – відкрийся…

* * *

Ти – все те, що між рядків безкінечної вигадки
(Істина) Моя

Дай відповідь на запитання: «В чому помилка наша?»
(В нещирості) Твоїй
В чому Альфа і Омега всіх наших страждань?
(В залежності) Моїй
Можливо, ти навіть знаєш, в чому суть цього життя?
(В безглуздості)
Що цінніше слів великих пророків?
(Мовчання) Наше
В чому – блаженство дітей і прокляття дорослих?
(В незнанні) Нашім
В чому вся гіркота від радості зустрічі з коханим?
(В розлуці) Для мене
Що у світі тримати найважче?
(Обіцянку)
Що так важко знайти і так легко втратити?
(Незалежність)
І чому ти приймаєш неправду за благо?
(Від щирості)
Я хочу вірити, що все ж життя
(Осмислене)…
Й шукаю між рядків безкінечної вигадки
(ІСТИНУ)…

Здравствуй Боже, здравствуй Сонечко, здравствуй Новий День, здравствуйте Люди і все, що оточує нас! Слава тобі Сущий який у нас і Нам в Тобі!

Дякую тобі, Боже, що даруєш нам новий день! «Боже! Дай мені зустріти з душевним спокоєм усе, що принесе цей день. Дай мені цілковито віддатись на святу волю твою, на всяк час дня цього у всьому настав і цілком підтримай

мене. Не дай забути, що все ти послав. Навчи мене просто і мудро ставитись до всіх людей – нікого не засмутити, не збентежити. Господи, дай мені сили перенести втому і всі події цього дня. Керуй моєю волею. Навчи молитися, вірити, надіятись, терпіти, прощати і любити. Амінь.» Оптинських старців.

Живи – життя сказало,
Кохай – і ніжно обійняло.
Даруй – посміхнулося Щастя,
Вір і Йди – Серце підказало.
Вирішуй - Мудрість прошептала,
Попробуй – Мрія прокричала.
Ніжність очі прикрила
І Розуму торкнулася Надія… А. Волошина.

«Жив в одному селі старик. Був він дуже бідним, але всі імператори завидували йому, бо у нього був прекрасний білий кінь. Ніхто ніколи не бачив подібного коня, який відрізнявся б красотою, статтю, силою… Ах, що за чудо був цей кінь! І імператори пропонували хозяїну за коня все, що тільки б він побажав! Але старик говорив:

- Цей кінь для меня не кінь, він - особистість, а як можна продати, скажіть на милість, особистість? Він - друг мені, а не власність. Як же можна продати друга?! Неможливо!

І хоча бідність його не знала меж, а спокус продати коня було немислима кількість, то він не робив цього.

І ось одного ранку, зайшовши в стійло, він не виявив там коня. І зібралось все село, і всі сказали хором:

- Ти – глупа людина! Ми всі знали, що в один прекрасний день цього коня вкрадуть! При твоїй-то бідності берегти таку цінність!.. Краще б ти продав його! І ти б отримав будь-які гроші, які б не попросив - на те і імператори, щоб платити будь яку ціну! А де тепер твій кінь? Яка біда!

Старик же сказав:

- Ну-ну, не старайтесь! Скажіте просто, що коня немає в стійлі. Це - факт, а все інше - судження. Щастя, нещастя… Звідки вам це знати? Як ви можете судити?

Люди сказали:

- Не обманюй! Ми, звісно, не філософи. Але і не настільки дурні, щоб не бачити очевидного. Кінь твій вкрадено, що, звісно ж , є нещастя!

Старик відповів:

-Ви - як хочете, а я буду притримуватися такого факту, що коли стійло пусте, то коня там нема. Другого ж я нічого не знаю - щастя це чи нещастя, бо це всього – навсього маленький епізод. А хто знає, що буде потім?

Люди сміялись. Вони рішили, що старик від нещастя просто збожеволів. Вони завжди підозрювали, що у нього не всі дома: другий би давно продав коня і зажив би, як цар. А він і в старості залишався дроворубом: ходив до лісу, рубав дрова, збирав хмиз, продавав його і заледь зводив кінці з кінцями, живучи в бідності і злиднях. Ну а тепер стало цілком зрозумілим, що він – душевно хворий.

Але через дванадцять днів кінь несподівано повернувся. Він не був вкраденим, він втік до лісу. А повернувся не сам, привівши з собою дюжину диких коней. І знову зібрались люди, сказавши:

- Так, старик, ти був правий! Це ми – глупі люди! Ти і дійсно щасливий! Пробач нашу глупоту милосердно просимо!

Старик відповів:

- Та що ви, їй-богу! Ну, повернувся кінь. Ну, коней привів - так що ж? Не судіть! Щастя, нещастя - хто знає?! І це лиш маленький епізод. Ви ж не знаете всієї історії, то для чого осуджувати? Ви прочитали лише одну сторінку книги, хіба можна судити про всю книгу? Прочитали одне тільки речення на сторінці, то як можна знати, що іще написано на ній? Життя - океан безкрайній! - буква із слова, так! А ви судите про все в цілому. Щастя, нещастя – для чого судити, ніхто цього не знає. І щасливий я в моєму не осудженні. А тепер ідіть і не мішайте мені, ради Бога!

І на цей раз не змогли люди заперечити старику: можливо старик і цього разу правий? Тому вони промовчали, хоча в глибині душі прекрасно розуміли, що це ж прекрасне і дивне щастя - дванадцять коней прийшли з конем! Вартує тільки захотіти, і всі вони перетворятся в немислимі багатства!

В старика був єдиний молодий син. Він почав об'їзджати диких коней. Не пройшло і тижня, як він впав з коня і зламав собі ногу. І знову зібралися люди, а люди скрізь одинакові, і знову почали судити. Вони сказали:

- Старик, ти знову виявився правий. Це - нещастя. Єдиний син - і ногу зломив! Хоч одна була б опора тобі в старості, а тепер?! Ти ж ще більше збіднієш!

А старик відповів:

- Ну ось! Знову судження! Для чого ви так спішите? Скажіть просто: син зламав ногу! Щастя, нещастя — хто знає?! Життя іде відрізками, а судити можна про ціле.

І так склалось, що через декілька днів на країну напали вороги, почалася війна, і всі молоді люди села були призвані в армію. І тільки син старика був залишений: він не міг ходити, бідний каліка. І знову зібралися люди, вони кричали і плакали: з кожної хати пішов син чи декілька синів, а надії на те, що вони повернуться, не було ніякої, бо ворожа країна була великою і битва зарання була програшною — вони не вернуться додому!

…Все село стогнало і плакало. І прийшли люди до старика і сказали йому:

- Прости нас, старче! Бог бачить, що ти правий - благословенним було падіння твого сина з коня. Хоча і каліка, але з тобою син твій! Наші ж діти пішли назавжди! Він-то жив, та ще, можливо, і ходити почне помаленьку. Краще бути кульгавим, але живим!

І відповів старик:

- Ні, з вами неможливо! Люди! Що ви?! Ви ж продовжуєте знову і знову — судите, судите, судите! Та хто знає?! Ваші діти насильно були забрані в армію, а мій син залишився зі мною. Але ніхто не знає — благословення це чи нещастя. І ніхто ніколи не буде в змозі знати. Один Бог відає!»

Читайте далі.

Просимо вибачити за всі слова, які ми застосовуємо не як критику, чи осуд, а для розуміння шляху в пізнанні істини, в пізнанні життя, в пізнанні Бога свого.

Молитва - це розмова двох – це діалог нашої божественної душі і нашого тілесного суспільного ума, чи матеріального з духовним (ця форма спілкування найбільш поширена серед пристрасних людей). Саме ж слово – моли-тва має цю візуальну і наповнюючу змістовну форму дії – молиться вдвох, розмовляйте вдвох – як запрошення до дії. Та ж само дія в слові синонімі іноземного походження – ді-а-лог: два і логос, тобто розмова двох. Така розмова вже є молитвою, коли між ними є гармонійне усвідомлене поєднувальне взаєморозуміння в нашому повсякденному житті. Молитва є шляхом до істини. Молитва є дорогою буття. Молитва є бунт проти всього негативного, що не дає росту духовності в нас, в суспільстві, яке мішає будувати гідне достойне людини життя. Це є процес відновлення в людині образу і подобія Божого в моменти, коли людина починає замислюватися над своїм покликанням. Зазвичай, в житті ми цей поклик можемо називати як процес нарощування життєвого досвіду, як в матеріальному, так і в духовному відчутті. Це вже як потреба і в кожної людини це відчуття проявляється вже як усвідомлена потреба у віці від 42 до 49 років, а далі наше єство, від рівня і потреб душі в залежності і від його можливості (тут якраз великою силою є самоусвідомлення, або силою нашого практичного ума), -------- йде шляхом нарощування позитивних духовних якостей, або шляхом видимого прискореного нарощування матеріальних благ за всяку ціну. Самоусвідомленню допомогає спокійний ритм життя, спостережливість за оточуючим середовищем, менше говорити, щоб почути інших, бо саме інші є носіями інформації, чи знань для нас. Така природа передачі Знань закладена у все живе, і в тому числі і в нас, бо ми говоримо для когось, щоб передати ці Знання Космосу тим, з ким говоримо. В повсякчас і в повсякдень в народженні думки, у висловленні її словом через втілення її в дію слухаємо у спокої, що підказує серце, слухай душі своєї, бо вони єдині в єдності знають смисл життя сьогодні і правду істини (Бога) для Нашого росту духовного розвитку і вивіреного житейського шляху у вирії суспільних відносин між людьми і з

природою. Душа знає наше вчорашнє, знає сьогодення і знає завтрашнє, бо є частинкою Всесвітньої енергії в нашому тілі і не піддаваймось впливу поінформованому аналізуючому уму і вигоді тіла – і Наша душа буде рости, розвиватись вовіки віків. А з нею і тіло і Наше слово, Наша мудрість, Наші взаємовідносини з усім живим і неживим на цій Землі.

Б Л А Г А Ю

Зроби наші справи свідками Твого світу,-
І туди, де Ненависть, дай нам принести Любов.
І туди, де Образа, дай нам принести Прощення.
І туди, де Ворожнеча, дай нам принести Єднання.
І туди, де Помилки, дай нам принести Істину.
І туди, де Сумнів, дай нам принести Віру.
І туди, де Відчай, дай нам принести Надію.
І туди, де Сутінки, дай нам принести Світло.
І туди, де Журба, дай нам принести Радість.
Допоможи нам, Боже, не шукати Розуміння,
а, скоріше, Розуміти,
Не стільки шукати Любові, скільки Любити.
Бо хто віддає, той отримує,
Хто забуває себе – знову себе знаходить.
Хто прощає – той відроджується до нового життя…
Тож допоможи нам, Господи, зробити наші справи
Свідками Твого Прекрасного Світу…» Анна Волошин.

Для цього ми маємо знати себе, свій духовний потенціал, бо фізичні можливості ми думаємо, що знаємо. Думаємо що фізичну силу отримали від батьків через генну спадковість. Так воно і є частково. Ми далі будемо бачити, що і батьків нам дано саме для цього. Не дарма говорять, що батьків не вибирають. Це ми їх подарунки до певної міри. Однак підтримання фізичного стану тіла напряму залежить від стану духовного. Кожен в цьому переконувався протягом життя, можливо, як одинн, чи декілька епізодів неусвідомлено, чи цілком свідомо, а можливо із-за суєти житейської не придаємо цим підказкам значення і тільки вже на сконі життя в багатьох приходить це розуміння. А якби ми звернули увагу на ці підказки зразу, то мали б інші можливості і інший життєвий результат. І цей процес ми узріємо в цих рядках. Природа бачення себе, свого потенціалу можлива через нарощування духовних цінностей і в першу чергу любові. Ми не зможемо любити себе, а якщо більш піднесено, то і Бога в собі і в оточуючому Всесвіті доти, поки не узріємо його. Побачити ж його, себе ми можемо тільки через пізнання його якостей духовних, бо їх бачення проходить тільки через їх відчуття, через їх прояви в собі і в інших. Будьмо спостережливими і побачимо ці якості.

Будьмо джерелом мудрості, теплоти, світу і доброти для оточуючих, а найперше спробуйте зігрити цим свою сім'ю, своїх рідних і колег (хоча, як свідчить життя це найчастіше саме важче. Ви всі переконаєтеся, бо починати нести ці якості серед інших не просто,особливо серед близьких. Цьому заважає вже сформований наш стереопит способу життя і способу нашої думкової будівельної площадки. Не дарма в миру говорять, що в своєму середовищі пророків (носіїв мудрості немає). Вони є, але оточуючому середовищу важко повірити у наші духовні і матеріальні зміни із-за стереотипів і через зародження в інших оціночних, осудливих і завистливих думок, хоча саме ми є цим середовищем для таких думок. Процес нарощування таких якостей, таких світлих енергій (сили Святого Духа) є теж певний труд, одначе, відчувши цей смак із-за життєвого досвіду, але природа цього пошуку в покликанні душі і вона нас до цього спонукає, а не якісь очікувані матеріальні вигоди – саме до цього, чи такого розуміння такого потягу ми приходимо, і цей труд у відчутті надбань так нас захоплює своєю новизною, своїм баченням благості, своїм баченням джерела доброти і щастя, що ми хочемо вийти за вузькі межі сім'ї, бо ці теплі промені відчуттів радості і задоволення ми вже вимушені передати іншим. Дякуймо Сущому і Всім, що вони підтримують горіння в нас цього джерела теплоти і світла, бо це є можливість і всім погрітись біля цього джерельця. Це вже ростуть духовні крила, янгольські крила. Ці порухи ми вже робимо із-за любові (саме ця теплота, доброта і є наповнюючою силою в цьому слові). Ми вже перебуваємо в такому стані душі і тіла, що наростає сила і наміри зробити щасливими і радісними ще когось і це якраз є та милість, що хочеться прислужитися іншим. Прислужився таємно, то таке відчуття радості в грудях, а потім умиротворений спокій находять на нас, що надходить така сила, яка спонукає творити добро на радість всім. Отримання таких відчуттів є енергетичною подякою і є процесом надходження більшої і якісної енергії в наше єство. Починається пошук у пізнанні глибше і ширше цієї сили, цієї енергії, цього божественного стану і радість наповнює наше єство шукає, кому ж передати такі свої відчуття і робити ці подвиги для інших. Про бачення таких шляхів в далі написаних словах, але будьмо свідомі, що це має бути стан душі. По такому стану душі, ми бачимо і певні негаразди в інших і допомагаємо їм думкою, словом і ділом по мірі можливості і можливості того, хто зможе прийняти цю допомогу. Такі наші дії мають сприяти і баченню зменшення важливості цих дій і їх значимості для нас. Це буде просте продовження нашого повсякденного життя, а не якісь подвиги. Наше оточуюче середовище наповнене красотою, вершиною якої є людина в своїй діяльності, яка, любуючись і захоплюючись прекрасним, тим само збільшує кількість цієї енергії красотою, творячи її в своєму захваті і подяках. Ми створюємо своєю уявою все більш добротніші, все більш прекрасніші речі і події, бо чим більше ми відчуваємо, дивимось на те, що нам подобається, тим

більше ми цього хочемо, починаючи і собі займатися творінням доброти і красоти в словах,речах і діях, а найперше в думках. Тим само збільшуемо ці прекрасні якості – красоту, доброту, любов, задоволення – у Всесвіті. А це так просто і природньо. Ми можемо, бажаємо і маємо можливості кожен творити це більше і більше. І це нам вдається. Ми творимо більш чудесно, більш витонченіше, наповнюючи цей процес своєю ізюминкою, своєю неповторністю у наповненні себе і оточуючих любов'ю, радістю, щастям. І таким нашим бажанням не буде кінця. Кожна мить прожита на Землі безцінна. Ми щасливі від того, що зуміли ввійти в такий стан і цим ми даруємо собі і іншим ці миті прекрасних, добрих, радісних хвилин великого щастя у відчуттях піднесеності, хвилювань, здивувань, шанобливості, люб'язності і вдячності всьому і всім. Такі наші надбання в цьому житті душа несе в майбутнє тіло, а на даний момент вона намагається нам підказати і створює умови у творінні цього прекрасного процесу, який називається життям. То і дозволимо собі бути в такому стані, вчимося цього і таким чином в наших можливостях появляється усвідомлення управляти життєвими обставинами. На-й (на і йому, собі подібному) щастить усім у пізнанні Духу. Бо «Прояви любові до ближнього можуть спасти і великого грішника. Любов покриває все».

Ми говоримо на дану тему з тими, хто цікавиться цим, хто живе цим, хто працює з собою для духовного розвитку; хто має щастя бачити промінці істинних знань про здоров'я, щастя, радість, добробут , милосердя; хто хоче бачити всіх усміхненими, забезпеченими і здоровими. Щасливої Вам дороги по рядочках слів!

Вечірнє сонце, дякую за день!
Вечірнє сонце, дякую за втому.
За тих лісів просвітлений Едем
і за волошку в житі золотому.
За твій світанок, і за твій зеніт,
і за мої обпечені зеніти.
За те, що завтра хоче зеленіть,
за те, що вчора встигло оддзвеніти.
За небо в небі, за дитячий сміх.
За те, що можу, і за те, що мушу.
Вечірнє сонце, дякую за всіх,
котрі нічим не осквернили душу.
За те, що завтра жде своїх натхнень.
Що десь у світі кров ще не пролито.
Вечірнє сонце, дякую за день,
за цю потребу слова, як молитви.
… пливе молитва в човнику лодонь.» *Л. Костенко*

Сказане, писане слово нами може бути тільки, ознакою нашого єства і тільки нашим розумінням. Так, як тільки в те, чи інше слово вкладається наше смислове наповнення. В цілому реченні, яке несе єдиний смисл, хтось може почути одне, чи декілька слів, або акцентувати своє розуміння на цих словах все речення. Достеменно відомо, що слова не можуть навчити — вчить нас тільки життя через наше їх сприйняття і відчуття їх наповненості тим змістом, який нам подобається. І все-таки перед нами книга слів, неординарних слів, і зараз ми готовимось їх прочитати. ...Слів, які неймовірно расширюють наші можливості і сформують нові, позитивні переконання; сформують впевненість у можливість вміти впливати на наш спосіб життя.

«Ну що б, здавалося, слова …
Слова та голос – більш нічого.
А серце б'ється – ожива,
Як їх почує!... Знать у бога
І голос той, і ті слова
Ідуть меж люди .»! Т.Г. Шевченко

« Людина шептала:
- Господи, поговори зі мною.
І лугові трави співали, але людина не чула. І закричала вона тоді:
- Боже, поговори зі мною.
І грім з блискавкою прокотились по небу, але людина не чула. Людина озирнулась кругом і сказала:
- Боже, дозволь мені побачити тебе.
І зірки ярко засіяли, але людина цього не бачить. Він закричав знову:
- Боже, покажи мені видіння!
І нове життя було народжене весною, але людина і цього не помітила. Вона заплакала у відчаї:
- Доторкнися до мене, Боженьку, і дай мені знати, що ти тут.
І після цього Бог спустився і доторкнувся до людини, але людина змахнула з плеча метелика і пішла геть.»

Важливі не так слова молитви, як стан нашої душі, її готовність говорити з Богом.

«В темноті ночі приємно і добре, коли душа говорить, а вуста німі. Хочеться молитись, молитися – сховатись у чистоту і любов.

Боже, Ти прощаєш мені, грішній, бо відчуваю ніжний доторк Твоїх рук, від якого тепло розходиться по тілу!» Оксана Стефко

« Чим пахнуть яблука? Сонцем. Ранковою ніжністю роси… І ще осінню! А може, все-таки осінь палахкотить рум'янцем, бо її духмянять яблука, і роси такі фіалкові, бо настояні на чистому яблуневому трунку? А сонце таке гаряче, бо йому посміхаються яблука?» Алла Вишневська

Якщо начальник, близька людина говорить нам безпосередньо, чи при інших позитивні, хороші речі і вони лягають нам на душу, ми раді, ми щасливі, бо їх слова, їх емоції співпадають з нашим станом і ці слова відображають нашу дійсну суть. Коли вони говорять тільки голі слова без наповнення їх позитивом, а переслідують певну корисливу мету (підлещування), то наша душа не сприймає їх чомусь, бо вони не відображають нашу дійсну суть тепер, чи в той момент, про який іде мова. Чому начальник не підвищує зарплати, чи не надає кращу посаду – я ж весь час на вечоринках на днях народження так восхваляю його, добираю такі слова, щоб показати наскільки він мудрий начальник, справедливий, чесний…? А причина проста, бо ці слова не відповідають його суті і він сприймає їх як сарказм, чи насмішку, а тому і починає гірше ставитись до нас. Те ж стосується і критики: коли вона справедлива, то в нас не виникає обиди – душа знає, що про нас говорять саме ті слова, які відповідають нашій суті. Однак, коли ми знаємо, що це наклеп, брехня, то ми можемо загорітись в злобі, чи тримати її в собі. В даному випадку, читаючи ці рядки прийміть підказку, не приймайте до серця цей наклеп, чи брехню і хай він залишається з тим, хто його наплодив. Ви спокійні були і залишитесь, а він буде тривалий час в неспокої і можливо робитиме спроби вибачитись, чи інший спосіб, щоб все таки вкинути ці образливі слова в нас своїм нагадуванням, чи слухами на стороні. Ці такі його спроби є не чим іншим, як спроби позбутися цього негативу, бо ви його не взяли і деколи ми говоримо, що ці спроби є докорами його совісті. Проявіть мудрість і сядаємо вдвох і шукаємо причину, чого так було сказано і другу причину, чого саме для нас. Бо тільки так ми можемо нейтралізувати негатив. В цьому речені показано природу каяття і пробачення. Це так образно сказавши, а за цим спостерігається рух енергій про які ми говоримо в цій книзі.

В тому і трудність, щоб донести слово до чийогось ума, а ще важче до душі. Однак, коли ми готові прийняти певні слова для душі, то це є відчуттями зустрічі давніх добрих друзів. Тільки рівнорівневі по своєму духовному, чи розумовому розвитку можуть одне одного розуміти. Тоді відпадає потреба в слові. Вони є однодумцями. Вони розуміють одне одного без слів …, бо важко передати словом всі нюанси життя (чи то дія, чи то відчуття, чи то стан душі). Різнорівневість двох індивідуумів не дає змоги передати досвід іншому словом, навіть рідко так є, щоб так може передати батько синові, вчитель учневі. Це мабуть такий стан душі того, хто говорить (чи пише) і того, хто слухає (чи читає). Можна сказати за них, що вони працюють злагоджено, в одному ритмі, в унісон.

Писане слово, як засіб, як дорожній знак на шляху пізнання істини, бачення правди життя, відчуття справедливості. Воно, може, не є істина, але і не брехня - перевіряйте. Це зручно, щоб слово писане, почуте могло вказати напрямок пошуку. Воно цінне тільки, як допоміжний засіб, може послужити

поштовхом для зміни бачення життєвих цінностей, бачення смислу життя, бачення свого призначення, як людини. Ми самі творці, ми самі істина, а не саме слово.

Щоб зрозуміти і сприйняти ці слова духовно пізнавального характеру, то виникне потреба прочитати цю книгу не один раз, бо для розуміння думки автора прийдеться розуміти і підтекст, який деколи ховається між рядками не залежно від автора. На читання між рядками нам довелося стикнутися при прочитанні духовно пізнавальної, філософської літератури. Але і публіцистика несе велику інформацію між рядками. І навіть уже при прочитанні нами цієї книги, ми виявили подібне викладення думкою і словом суті знань. А читана вона нами вже не раз – і з кожним разом суть її змісту бачиться глибше і ширше. Такий підхід буде і вам помічним. Бо природа таких труднощів, що тут не напишеш коротко і красиво, хоча деколи пишучи просто, то виходить краще. Але коли ми спробували розглянути і пояснити такі речі, як Бог, Всесвіт, Космос, Енергія, Простір, Час, Життя, Рай, Щастя, Любов, Радість, Задоволення, Мир, Злагода, Гідність, Свобода, Гнів, Гординя, Зависть, Злоба, Жадібність, Осуд, Смерть, Пекло і т.д., то слова просто не знаходяться. Можна написати багато подібних слів-синонімів, але розкриває суть їх тільки кожен по своєму, виходячи з власного усвідомленого, чи неусвідомленого розуміння своїх відчуттів. Краще всього це починає вдаватись при прочитанні книги, чи окремої частини вдруге в стані спокою, в тишині і при наявності бажання і можливостей. Звісно, коли ми при читанні починаємо обдумувати свої повсякденні турботи і плани, то нам відразу ж слід повернутися до повторного прочитання. Мабуть ми досить одинокі раз читаємо ці строки.?, бо про це не можемо нікому розказати. А чого? Бо злякалися, бо відсутня довіра, немає впевненості в можливостях своїх для пізнання суті життя і можливості жити легше і красивіше. Ми не можемо вам це доказати і аргументувати, бо це не є повчанням і не є нашою метою, бо тільки ваша віра в істинність цих написаних думок впливає на все, що ми можемо, чи не можемо зробити. Найскоріше розуміють суть і природу цієї життєвої філософії ті які мають віру в будь - що: чи в бога, чи в партію, чи в науку, чи в прикмети, чи в особисту фізичну силу і особисті вміння володіти інформацією. В таких нас, які живуть пристрасно з вірою в краще життя сьогоднішнє, чи загробне зароджуються ідеї його реалізації і вони починають ці ідеї реалізовувати, але часто густо появляються проблеми. Проблеми не складно вирішувати, коли знаєш причини,які породили їх. Однак, коли ми їх не бачимо, чи не чуємо, навіть коли вони в нас під носом, як та люлька, то тут нічим не зарадиш. А порада така: заспокойся і озирнися і побачиш, чи почуєш підказку, як виріщити проблеми. Про це і написана дана книга. Ми щасливі, що у нас появилась така можливість: нести людям всього світу цю філософію радості, мудрості і духовності, яка була надана нам в стані натхнення для передачі всім.

Бог сотворив з допомогою слова сей світ, все видиме і невидиме. І при допомозі слова Ісус Христос зціляв людину. Бог має силу, розум, знання, правду, доброту, любов і діє через поширення енергії, якої ми потребуємо і яка вноситься в наше єство і в інші єства і предмети через її прояви як благоволіє Боже. Бог – це є сукупність різних видів енергії. До такого висновку сьогодні прийшла людина (підкреслимо не саму дату, а божественне бачення часу) – про це дехто знає, дехто читає старі книги, чи послуговується іншими джерелами інформації, які доступні декому. Діяння Божі проявляються саме в русі різних енергій, можливо і хаотичному русі. Бо стверджувати сам рух і самі види енергій, хоча ми це стверджувати можемо, але для розуміння суті і характеристики, чи опису даних категорій цих визначень людині поки не дано. Ісус Христос теж володів енергією (і до речі володіє по сей день через залишене слово правди, слово істини). Ми теж є творцями різних видів енергії, яка проявляється в наших думках, словах і ділах. Однак слід розуміти, що якість і кількість нашої енергії є досить набагато меншою ніж Енергія Всесвіту.

«Мені згадується одна із історій Панча Тантри. По мосту через річку іде слон, а на слону сидить комар. Слон такий важкий, а міст — просто тимчасовий мостик. Бідні сільські жителі наводять мостики, коли проходять дощі, спадає вода і річка стає маленькою. Вони роблять тимчасові дерев'яні мостики для себе. На вісім місяців такого мостика вистачає. Але він побудований не для слона, поскільки в бідному селі ніхто не може утримувати слона. На мостик же зайшов і проходив по ньому дикий слон. Комар, який сидів на голові слона, сказав:

— Дядюшка, здається, що моя вага і твоя вага — це занадто для такого мостика.

Слон сказав:

— А я і не знав, що ти сидиш у мене на голові. Що ти там робиш?

Ось у цій маленькій історії слон навіть не усвідомлює комара, — але комар думає: «Я і ти, ми разом, — це так багато для цього бідного мостика».

Кожна людина напевне менше у порівнянні з цим великим всесвітом, чим комар у порівнянні зі слоном. Різниця між комаром і слоном не велика, але між людиною і сутністю… різниця невимірна.

Але пам'ятайте, людина робить те ж саме, що і комар. Якщо ви збираєтесь женитися, ви ідете до астролога і питаєте: «Чи сприяють цьому зірки». Те ж саме говорив і бідний комар: «Дядюшка…», — пробуючи зв'язати себе зі слоном. Ви намагаєтеся зв'язати себе із зірками: чи прихильні вони вашій женитьбі? І звісно, астролог експлуатує вас.»

Досить мізерну частинку Божественної енергії потребляє наше тіло через душу, і яке є носієм ще деякої частини негативної енергії отриманої з оточуючого середовища. Між цими енергіями проходить невидима боротьба, змагання, хоча фактично такого немає, але такі висновки робить наш ум – і

кожна людина бачить ці зовнішні прояви цієї боротьби в нашому повсякденному житті, боротьби божественного і диявольського в нашому єстві, чи в собі подібних. Тому ми в слові енергія бачимо прояви, яким надаємо характеристику сили, розуму, любові … Так із життя в життя ми починаємо усвідомлювати своїм розумінням свого покликання у нікчемності боротьби, як істоти божественної, як носія, передавача божественної енергії, розуміючи свій мирський смисл знаходження тут і саме тут з розумінням своєї місії – духовний ріст і розвиток кожного. Ці порухи досить мізерні і ми в своїй житейській суєті не звертаємо на їх прояви ніякої уваги, хоча з певністю можна зазначити, що духовність людства має тенденцію якісного росту і розвитку в проявах певного миру і спокою на планеті, як і тенденцію розвитку кожним окремо.

Сила слова бачиться, чується, відчувається не в почутому, чи в прочитаному мудрому слові (словах), а в тому, як ми сприйняли його душею своєю, зрозуміли його смислове навантаження духовного знання.

Можливо, кожен в слова – любов, щастя, радість, істина, добро вкладає свій зміст, своє бачення. Можливо, це ідея кожного в окремості, щоб він хотів бачити під цим словом у смисловому наповненні. Можливо, ми, пишучи ці слова, показуємо, що ми хотіли б бачити. Це, мабуть, наша потреба. Можливо, саме цих якостей нам у наповненні цього слова і не вистачає. Можливо, всі, хто творить – творять те чого бажають для своєї душі, саме такого пейзажу, саме такої музики, саме такої Біблії, Корану, якого не вистачає, виходячи з нашого життєвого досвіду, чи досвіду наших предків. Можливо, суще таким чином стимулює нас кожного до пошуку пояснень істинного наповнення через життєвий досвід. Можливо, саме такі ідеальні риси ми вписуємо в ці визначені слова про любов, красоту, істину, добро, Бога …Практично неможливо їх описати в словах. Хоча людина, яка побачила, почула, відчула істинну суть, знає її, бо той, хто не пізнав і не намагатиметься про неї говорити і про неї писати – він її випромінює. Він її не бачить, він її живильне джерело.

Протилежні явища нашого життя - брехня, осуд, гнів, гординя, заздрість, злоба …, які ми приписуємо Дияволу, як їх власнику, теж є серед нас і в нас. І за цими словами і в ці слова людина вносить теж певне змістове наповнення для пояснення іншим свого розуміння.

«Спитали мудру людину, чи може вона пояснити мету життя людини. Вона відповіла, що не може. Тоді спитали її інакше: «А в чому хоча б смисл життя?». – Не знаю, - була відповідь. «А що тоді знає про життя твоя мудрість?». Мудрець посміхнувся і відповів, що головне в цьому – відчувати його смак, бо краще їсти пиріг, ніж розмірковувати про нього.»

Пізнавший теж не писатиме, але тільки во благо іншим, для назиданія і уразуменія через прискорення усвідомлення її іншими він бачить своє покликання описати божественні прояви в Толмуді, Біблії, Корані. Можливо

так сформовані писані молитви, які визначають ум писавшого, його життєвий досвід, його психічний стан і очікуваних результатів і потреб, бо такі люди пройшли набагато вперед в своєму духовному розвитку і в них є усвідомлена потреба їх єства передати ці мудрі повчання всьому суспільству, як дарунок. Зазвичай, про таких людей говорять, що це Бог їхніми руками передає свої знання через висловлене, чи писане слово для всіх. Такі люди і самі не можуть пояснити процес пізнання Всесвітнього розвитку духовних якостей. Саме тому Біблія писана чотирма апостолами (може їх було і більше) про одну людину – Ісуса Христа і про певний період його життя, відображають його поведінку, слова кожен по своєму, але ж і Ісус розумів по своєму, що стало причиною того, що мільйони християн розуміють те ж кожен по своєму. Фрагментарність розгляду і індивідуальне розуміння послужило тому, що християнство народило на сьогодні таку велику кількість різних відгалужень.

« Один буддійський майстер прочитав учням прекрасний текст, який розчулив усіх і учні зразу ж спитали його – хто ж це так щиро, правдиво і до ладу написав?

- Якщо я скажу, що це Будда, то ви будете благоговіть перед текстом, будете покладати кожного ранку на нього квіти і віддавати поклони. Якщо я скажу, що цей текст написав патріарх, то ви будете відчувати велику повагу, але вже не будете поклонятись перед ним так, як перед текстом Будди. Якщо я скажу, що автором цих слів був монах, то ви, можливо, розгубитесь. А якщо взнаєте, що текст написав наш повар, то ви просто посміється.»

Ми питаємо себе: «Кому ж ми поклоняємося?». Мабуть, істині – правді, розуму, доброті, чесності, любові, бо всі їх чекаємо, всі на них надіємось, всі за них радіємо і деколи по них говоримо і діємо. А Ви?

« Псалом 1
Блажен той муж, воістину блажен,
котрий не був ні блазнем, ні вужем.
Котрий вовік ні в празники, ні в будні
не піде на збіговиська облудні.
І не схибнеться на дорогу зради,
і у лукавих не спита поради.
І не зміняє совість на харчі, -
душа його у Бога на плечі.
І хоч про нього скажуть: навіжений,
то не біда – він все одно блаженний.
І між людей не буде одиноким,
стоятиме, як дерево над потоком.
Крилаті з нього вродяться плоди,
і з тих плодів посіються сади.

І вже йому ні слава, ні хула
не зможе вік над боркати крила.
А хто від правди ступить на півметра, -
душа у нього сіра й напівмертва.
Не буде в ній ні сили, ні мети,
лиш без'язикі корчі німоти.
І хто всіляким ідолам і владам
ладен кадити херувимський ладан,
той хоч умре з набитим гаманцем, -
душа у нього буде горобцем.
Куди б не йшов він, на землі і далі,
дощі розмиють слід його сандалій.
Бо так воно у Господа ведеться –
дорога ниць в землю запасеться!
* *
Життя іде і все без коректур.
І час летить, не стишує галопу.
Давно нема маркізи Помпадур,
і ми живем уже після потопу.
Не знаю я, що буде після нас,
в які природа убереться шати.
Єдиний, хто не втомлюється, - час.
А ми живі, нам треба поспішати.
Зробити щось, лишити по собі,
а ми, нічого, - пройдемо, як тіні,
щоб тільки неба очі голубі
цю землю завжди бачили в цвітінні.
Щоб ці ліси не вмерли, як тур,
щоб ці слова не вичахли, як руди.
Життя іде і все без коректур,
і як напишеш, так і буде.
Але не бійся прикрого рядка.
Прозрінь не бійся, бо вони як ліки.
Не бійся правди, хоч яка гірка,
не бійся смутків, хоч вони як ріки.
Людині бійся душу ошукать,
бо в цьому схибиш – то уже навіки.
Бо пам'ятайте, що на цій планеті,
відколи сотворив її пан Бог,
*ще не було епохи для поетів, (правдошукачів, але, …які наситяться нею)**
але були поети для епох!
Ісус Христос розп'ятий був не раз.

Там, на Голгофі, це було уперше.
Умер од смерті, може, - від образ,
І за життям не пожалів, умерши.
А потім розп'яли на полотні,
У мармурі, у гіпсі і в граніті.
А потім розп'яли його в мені,
І розп'яли на цілім білім світі.
*(…зробивши бізнес)**
Останній жрець печального народу
бурмоче гімни, складені колись.
Він пояснив би тодам мову тода,
але вони вже віри відреклись!
Єдиний Боже! Все обсіли хами.
Веди мене шляхетними шляхами.
І не віддай цим людям на поталу, -
вони вже іншу віру напитали.
… Шукайте цензора в собі.
Він там живе, дрімучий без гоління.
Він там сидить, як чортик у трубі,
і тихо вилучає вам сумління.
Зсередини, потроху, не за раз.
Все познімає, де яка іконка.
І непомітно вийме вас – із вас.
Залишиться одна лиш оболонка. *Л.Костенко*

Для розуміння сили слова, його значення, його суті, місця його застосування, ми напишемо таку кумедну ситуацію.

«Закінчивши службу, священник оголосив, що в наступну неділю він буде бесідувати з прихожанами на тему брехні. Щоб їм було легше розуміти те, про що йтиме мова, то просить почитати перед цим дома сімнадцяту главу Євангелія від Марка.

В наступну неділю священник перед початком своєї проповіді оголосив:

- Прошу тих, хто прочитав сімнадцяту главу, підняти руки. І майже всі присутні підняли руки. Він продовжив після цього словами, що це і є підставою почати службу з розгляду цієї теми, бо в Марка немає сімнадцятої глави».

Всі справи наші, всі слова наші, всі помисли наші … Що це? Це наше життя – чудо Боже. Це наш Бог. Це ми – душа і тіло, діла, слова і думки, бо не можна відокремити довіру від дій, справи від промислів, душу від тіла. Ми єдине ціле з оточуючим. Це наша спільна божественність, це той океан любові, щастя і добра.

Істинність, чи сила слова в тому, коли слово не розходиться з ділом. В такої людини зазвичай немає розбіжностей між думкою і словом. Та і думки народжуються в неї від відчуттів, від розуміння істинних знань і особистого

досвіду правдивості, від розуміння вічних якостей доброти, милосердя, любові.

А й правда, крилатим грунту не треба.
Землі немає, то буде небо.
Немає поля, то буде воля.
Немає пари, то будуть хмари.
В цьому, напевне, правда пташина…
А як же людина? А що ж людина?
Живе на землі. Сама не літає.
А крила має. А крила має!
Вони, ті крила, не пуху-пір'я,
А з правди, чесноти і довір'я.
У кого – з вірності у коханні.
У кого – з вічного поривання.
У кого – з щирості до роботи.
У кого – з щедрості на турботи.
У кого – з пісні, або з надії,
Або з поезії, або з мрії.
Людина нібито не літає …
А крила має. А крила має! *Л. Костенко*

Така природа появи слова і саме на таких постулатах народжуються мудрі слова в мудрих людей. Саме в їх образах і через них Бог робить засів цих вічних правдивих знань словом серед собі подібних і серед оточуючої природи. «Подобається це нам, чи ні, але наші думки, як найпершодієвіша енергія, визначають маршрут нашої земної мандрівки, званої життям. Якщо будемо думати тільки про невдачі, то вони переслідуватимуть нас. Якщо ж думатимемо, що ми нелюб'язні, невиховані, то такою буде і наша поведінка. Якщо говорити дитині, що вона дурна, то такою вона і виросте.»

Ми часто бездумно і вільно виголошуємо свою думку, народжену умом, не задумуючись про наслідки. Гнилі, лихі, злі, лайливі слова, хоча буде правильніше і не застосовувати до таких висловів визначення, що це слова, бо це вже матюки, які ми деколи називаємо їх нецензурними, і є супроводом тієї негативної енергії, яку ми викидаємо у всесвіт, на людей, забруднюючи, оскверняючи їх і себе, калічимо свої душі і душі тих кому ми намагаємось їх адресувати. Нецензурщина виконує своє суспільне призначення, знищуючи розум, знання, доброту, божественність і руйнує здоров'я людини, блокуючи процеси росту в організмі і, можливо, приводить до самого факту смерті людини, яка лається і та яка чує ці слова. Практичні досліди це підтверджують. Людина, яка вимовляє ці слова і послуговується ними в сім'ї, в колективі гірша за канібала, бо нищить душі і тіла оточуючих поволі. Таких людей, таких сімей стороняться – з ними не бажають говорити, з ними не бажають працювати, з ними не бажають дружити, з ними не бажають

встановлювати родинні зв'язки. Вони, якщо і збираються в гурт, то такі ж самі, як і вони – завжди п'яні, завжди нещасливі, завжди незадоволені всіма (жінкою, дитиною, батьками, сусідами, колегами, начальниками, Богом і всіма, всіма…). Нецензурні слова ввійшли в сім'ї – чоловіки і жінки лаються такими словами при дітях, а ті приносять в школу і показують свою «крутизну» перед однолітками. Це страшно і є негативним явищем хворого суспільства. Це хворі люди - тілом і душею; це злий дух; це негативна енергія; це носії диявольської сили. Звертайте частіше увагу на красоту предметів, на красоту окремих витворів природи, на красивих людей, їх вміння одягатися (просимо, щоб ці споглядання не плодили заздрості, а щоб ми відчували задоволення від споглядання, бо саме так ми проводимо очищення нашої душі і нашого ума, бо це фактично є споглядання на творіння Бога. Через це ми і говоримо, що частіше звертайте свій погляд на Бога) і очищаймо наші серця і наші вуста від скверни. Просимо, усвідом-те страшну силу лайливого слова.

Ви подивіться за поведінкою тих сімей і прислухайтесь за тими сім'ями, де не застосовуються такі слова, то там і труднощі долаються легше, там і стан здоров'я кращий. Це можна сказати і про трудові колективи, і, навіть про держави, – там кращий моральний мікроклімат, там присутня доброта, взаємодопомога, взаємовиручка, там менше людей знаходяться на лікарняних, там менше травм, там менше криз, там рідше проходять революції і війни.

«Одного разу на уроці вчителька спитала дітей:

- Чи є Бог?

Діти відповіли по різному, але більшість ствердно, а одне хлопченя навіть наголосило, що Бог є і живе він у їхньому ж селі.

- Ти його бачив?

- Ні не бачив, але знаю. Він живе у крайній хаті справа – там завжди злагода, мир, порядок, радість і сміх, бо з ними, мабуть, живе Бог!»

Людина в житті і життя в людині, але і життя також людське і життя конкретної людини є певним процесом світового розвитку. Саме це є тим середовищем в якому ми бачимо смисл життя. Таке бачення є умовою для розширення пізнання духовності творчою людиною. Слід наголосити, що саме творчою людиною. Здатність людини творити є ознакою божественного в людині. Пасивність в даному випадку є змарнованим життям, тут загублене розуміння покликання людини. Розслаблення від того, що ми маємо, чи розуміємо смисл життя не дає нам творчого задоволення, бо творче задоволення приходить в процесі особистого відчуття участі нашого розуму і нашого ума в цьому процесі отримання, в цій творчій особистій участі, в цьому особистому процесі передачі творчих результатів.

Більшість людей не усвідомлюють, ким вони є насправді. Вони не знають, звідки з'явились, і не відають, куди ідуть. І, що найбільш важливо, вони не розуміють, чого знаходяться саме тут, на планеті Земля, і не знають причин, по яких прийшли сюди. Зрозуміймо, що смисл нашого фізичного життя на Землі — творити і отримувати від цього радість. Ми тут не для

того, щоб виправляти чи спасати цей світ. Ми є тільки його частинкою. Суть нашого перебування тут, бо щоб ми не робили, в тому, то це бути щасливими... що немає нічого більш важливого, чим людське щастя... в стані якого ми є творцями і цим наповнюємо себе і Всесвіт щастям, радістю…І якщо ми прийшли сюди не для того, щоб щось виправляти чи переробляти, то як же взнати, наскільки успішно складається наше життя на Землі? А цим питанням людина задається постійно і навіть перш за все ніж вишуковувати смисл свого перебування тут. Ми думаємо, що успіх вимірюється числом певних досягнень, чи кількістю придбаного майна, але з часом ми деколи приходимо до думки, що здоров'я, богатство, відношення з іншими людьми, чи фізична досконалість — зовсім не те, що може зробити нас по-справжньому щасливими і фактично успіх і дійсний стан речей визначається тільки відчуттями тієї радості, яку ми отримуємо протягом життя від стану здоров'я, від стану достатку, від хорошої сім'ї і від хорошого трудового колективі, від хороших сусідів, від красивого носа, від прекрасної талії.

Можна сказати, що таке розуміння і спонукало до викладу цих думок через нас. Для умовного визначення і усвідомлення процесу творчості розглядаємо процес будь-якого матеріального творіння людини – кожному дається камінь, інструмент і фотографія для полегшення візуального споглядання на предмет ймовірного творчого застосування, а також ставиться завдання виготовити для прикладу бюст людини. І тут настає момент потреби в творчому акті, в творчих діях, талантах, навичках, знаннях, у створенні віртуального образу, а ці якості почерпуються людиною з духовних джерел. Творить людина від вільного пізнання світу, Бога, як і Бог-Творець сотворивший людину по подобію і образу своєму. Людину не родив Бог, а со-творив (спільно творив) і продовжує творити разом з нами. Людина не має в достатності тієї божественної енергії творчості. Свою творчість вона може проявити в словах, у вчинках, в діяннях своїх в результаті отриманої енергії від Творця, хоча родить по подобію і образу своєму тільки не з нічого, а шляхом відокремлення і перерозподілу, як з природної утроби. Для завершення процесу народження задіюється духовна енергія двох душ, як частини Єдиного Бога, який і посилає духовне начало в зароджуваний природній організм. Це розглянуто з метою розуміння творчого потенціалу людини і зверх-потенціалу Всесвіту. Людина вільна в творчій співучасті справ Божих в розумінні творіння добра, в розумінні творіння нових матеріальних цінностей. Життя - це безперервний рух енергій, нескінченний плин яскравих подій, постійне відчуття спокою, умиротворення, а деколи і цілі полоси невдач. Відповідно, це є постійна зміна напрямку уваги і пріоритетів життя. Життя постійно тече до нас і крізь нас. Воно переповнює нас з нашого дозволу і вміння, але усвідомлення цього і є проявами нашого життя у наших відчуттях задоволення, чи гіркоти.

«Бог зліпив людину з глини, і залишилася у нього невикористана її частина. Що іще зліпити тобі? – спитав Бог. Зліпи мені щастя, - попросила людина. Нічого не відповів Бог, і тільки положив людині в долоні залишок глини. …???».

… і ми все життя ліпимо своє щастя, любов, милосердя, гординю, заздрість, злобу, гнів … - все, хто що може і все, хто що хоче, чи потребує.

Саме в цьому природа благоволія Бога в нас і в миру. Саме людина є тим з'єднувальним духовним божественним з мирським і при-родою (при роді

своєму). Тобто, слід підкреслити роль людини в цьому процесі. Тому то в людині поєднане Божественне в її душі і мирське в її тілі, як загадка людського пізнання смислу життя, як загадка підняття планки рівня духовного розвитку із життя в життя до росту душі в ідеальному образі Бога і як загадка життя-буття, що є живильним матеріалом для пізнання духовності через його підказки, через його досвід. Таким чином, наше єство є тим з'єднанням, що дає можливість реалізуватись духовним цінностям в масі людства і є тим з'єднанням, яке дає можливість матеріальному, мирському приймати участь через людину в рості, в розвитку духовних цінностей Всесвіту. Звідти і ми, і наші брати і сестри по духу отримуємо ці цінності в періоди потреби. Людина сама по собі велика загадка, саме через усвідомлення вищого свого покликання, а ще більша загадка в цих суспільних напрацюваннях її особисто і напрацюваннях оточуючого середовища. Людина, яка живить таку уяву бажаннями своєї висоти весь час є незадоволеною собою, страдає, але і свідома, що вона має можливість розвитку. Людина є істотою суперечливою: наскільки вона є високодуховною, настільки вона може стати низько духовною; наскільки вона сильна розумом, настільки вона сильна умом; наскільки вона вільна у спокої, настільки вона є рабом суспільних правил і предметів. Людина є істота суспільна, але вона є і істота духовна. Вона належить цим двом світам – Божественному і матеріально-суспільному. Це є два процеси, які прослідковуються, як в окремості, так і в їх взаємозв'язку, а саме: процес соціального становлення моральної людини, яка керується законами і процес розвитку індивідуальності, процес розвитку істинних знань, совісті, що веде до відмінностей між суспільним законом і усвідомленою мораллю. Совість не є надбанням суспільства, хоча його (слово) намагаються використовувати як дану якість, як лозунг моральних цінностей суспільства. Тільки життя має силу пізнавати життя-буття.

На перших порах (після прочитання цієї молитви) - це щось нове (відчуття свого стану душі і тіла, усвідомлене спостереження в стані спокою за всім оточуючим…) з одночасним продовженням по інерції робити не зовсім хороше і інше, яке сприймаємо за правильне, чи спірне. І це буде тим позитивом для духовного росту, що приведе нас до воріт раю.

Це так природно відчувати
Потребу щось на двох ділити,
Це так весняно: коло хати
І в серці висівати квіти. *Оксана Тимощук. Ірина Мізюк.(літературний альманах «Спочатку було слово»)*
Я побуду з тобою. Я тихо з тобою побуду.
Нахилися до мене і дай мені жменьку суниць.
Подивлюся на сонце. Поклонюся знайомому дубу.
Розпитаю, як справи у сосен, і звірів, і птиць. *Л. Костенко*

Ці писані думки на папері (хоч і не всі) пишуться, щоб дати поштовх для пошуків, наситити інтелектуальну духовну допитливість, чи підтвердити,

що ви так само міркуєте і вже давно. Можливо, Вам хоча б в одному абзаці зустрінеться подібна ситуація, що була, чи є, то розгляньте її ширше і побачите свої можливості жити щасливіше. Удачі Вам!

«То Вищий Дар –
Уміти словом відігрити.
Знайти для кожного – своє,
І з розумінням промовчати –
Та це вже для себе…
Ми різні всі,
Та в тому й вища Суть,
Що Душу зрозуміти зможе
Лиш той. Хто вміє доброту ділить…» А.Волошина.

Наш осмислений, свідомий пошук смислу життя почався з книги В. Синельникова «Сила слова». Це не є випадковість… Це ж диво. Яке смислове навантаження мають наші дії в слові. Ось чому так обережно мудрі люди відносяться до народження слова, до його вимови, його місця в реченні, не говорячи про інтонацію, його темброве звучання… Кожна мудра людина не знає щось більше ніж ми, чи кожен із нас. Ми це можемо перевірити. Просто прислухаймось до своїх думок, до слів інших, послухайте своєї душі і прийміть її поради. Саме так мудрі люди поступають. В цьому природа мудрості.

Є різні види вправ, технік, медитацій, які допомагають технічно налаштувати наші відчуття, щоб вони чули душу, чули свій розум, чули свого Бога. Найкращий варіант знаходиться в двосторонньому зв'язку відчуттів і душі. На дану тему нами прослухані аудіокурси лекцій Володимира Синельникова «Полюби хворобу свою» і Геннадія Торсунова на цю ж тематику. В них своє бачення шляхів пошуку істини, як і в кожного із нас. В них є рецепти поведінки, концепції бачення проблем, роль слова в нашому користуванні ним, його силу, його темброве значення, його місця, чи відсутності в розмові і так далі. Почитайте, послухайте уважно, спокійно обмірковуйте кожен епізод, а то і по декілька разів і це дасть розуміння, що , якщо ці знання «лягли на душу», то це і відбувається особистий процес відчуття і побачиться їх практичне значення. Ми особисто не все сприйняли і нами не читалися і не вивчалися їх техніки, медитації. Можливо не доросли…, але маємо відчуття про відсутність потреби. Будьмо обережними у висловленнях.

«Один східний правитель побачив страшний сон, буцімто у нього випали один за одним всі зуби. Будучи сильно схвильованим, він покликав до себе тлумача снів. Той вислухав його стурбовано і сказав, що вимушений повідомити правителю неприємну новину, бо сон віщує втрату одного за другим всіх його близьких. Ці слова викликали бурю гніву повелителя. Він наказав кинути в тюрму нещасного і покликати другого тлумача, який вислухав сон і повідомив, що щасливий повідомити свого повелителя

радісною звісткою: «Ти переживеш всіх своїх рідних». Правитель був радий чути таку новину і наказав щедро нагородити за це передбачення. Придворні дуже здивувались і спитали тлумача: «Чому так, ти ж сказав те ж саме, що і твій бідний попередник, то чого ж він був покараний, а ти обдарований? » На що отримали відповідь: «Ми обидва одинаково розтлумачили сон. Але все залежить від того, не що сказати, а як сказати».

*Розглянуті питання вже визрівали і в нас, але це послужило поштовхом, щоб поділитися з усіма своїми баченнями і відчуттями в тій мірі, в якій можна це описати словом. В цілому це дає нові особисті якісні відчуття, ми по іншому почнемо поводити себе в сім'ї, в робочому колективі, в цілому, так і з *кожною в окремості людиною, яка зустрічається нам в житті через думку, слово, чи безпосередньо з нею, або з плодами її думок, слів і творінь (результатами її роботи). Про це вам скажуть ті, хто знаходиться у вашому оточенні. І зразу ж пишемо обмовку, що най нам Боже розуму, щоб на цьому *не виросла гординя, бо вона має не меншу силу за блуд , владу, гроші. Гординя найбільше проявляє видимі негативні енергії. Це є підставою для людей говорити, що в таку людину поселився біс.*

На нашу думку важливим є те, що ці зміни якісніші і дають нам можливість усвідомити ті позитивні якості, через які ми розуміємо смисл життя, його цінність. Пробуйте і най Вам щастить в пошуках себе.

Коли ми свої переживання, свої відчуття і почуття переносимо в слово, чи в книгу, то це вже формується певні погляди – це наше світобачення. Клопоти, що побудили нас описати особисті відчуття і нове бачення себе і розуміння важливості духовності в нашому житті полягають в тому, щоб поділитися цими знаннями, які є для Вас поки інформацією для роздумів … Можливо це для когось буде, чи вже є мостиком між матеріальним і духовним нашим світобаченням, або є тим дорожнім знаком на шляху до пошуку себе, свого Бога. А може Ви відчули, що ви самі вже володієте цими знаннями, а наше писане слово є підтвердженням цього відкриття. Слава Богу! – цим словом ми виявляємо радість відчуття у тому, що ми пізнавати стали себе, побачили можливості творчого підходу у вивченні себе і оточуючого середовища.

<u>Ця книга буде для вас нелегким читанням і тому ми маємо нагоду показати вам деякі особливості облаштування цього миру і всієї нашої Вселенної. Ми побачили, відчули, що маємо можливість відкривати двері, які ведуть до істини, любові, доброти, милосердя, благості, багатства і до себе, як носію частини цих перелічених добродіянь – їх природу і їх основу в русі енергій і як такого себе, який може до певної міри управляти обставинами, а також на цьому шляху побачившого іншого себе, як темної частинки свого єства і людства, під якою сховані енергії, які залишають в нашій душі через зовнішні життєві прояви гніву, гордині, злоби, зависті, жадібності, осуду і не чуючи при цьому докорів сумління. А ви, прочитавши ці</u>

слова відчують появу певного спротиву, але читаючи далі, ви отримаєте задоволення від усвідомлення вміння вирішувати життєві проблемні ситуації, а ще один плюс, який дає ця інформація, то це придбання певних навичок у створенні собі і оточуючим щасливих і радісних днів протягом життя. Щасливої вам дороги з любовю до достатків і надбань духовних і матеріальних! На перших порах ми не зможемо уникнути спротиву в собі і уявного спротиву від інших, але зразу ж при читанні книги відчувши приплив енергії і побачивши, що життя змінюється в кращу сторону і це буде тим стартом від якого ви вже не відмовитеся – душа прийме ваші дії – і це основне. Хоча наш ум почне продукувати хвилювання, ознаки невпевненості і роздратування аж до такої степені, що у вас появиться бажання закинути цю книгу подалі, чи позбутись її у вигляді подарунку комусь – і це теж буде прекрасно. Якщо ви відчули шось таке, то тепер знаєте, що десь в середині у вас є сильний спротив, який перешкоджає вашим змінам в житті, яких ви вже захотіли. Виходить, що одна наша частина в уособленні Душі, Совісті і Справедливості хоче всією вашою Душою і всією своєю Любовю таких змін, а інша в уособленні життєвого досвіду, суспільних правил і ума чинитиме спротив. Заспокойтеся, чи з часом заспокоїтеся і прийде до вас розуміння того, що ця книга попала вам не випадково, чи не випадково ви її подарували в своїй гарячці друзям, щоб потім у спокої була можливість знову її прочитати. Бо жити красиво і щасливо нікому не забороиш, а тут є шанс на творення (созыдание) такого життя для себе і рідних, і коллег, і сусідів своєю присутністю – тільки нікому не розказуйте і нікого не навчайте. Зробіть перерву після прочитання перший раз, хай заспокояться розбурхані емоції і поговоріть самі з собою. Не поспішайте, ввійдіть в стан спокою і бажання відродиться. Бо хто не хоче легше жити , мати улюблене заняття і мати час для реалізації творчих задумів. Ви таких бачите?...

«Тише, тише… Не судите, это грех…
Вы порадуйтесь душою за успех…
Вы поплачьте над чужою – над бедой…
Сострадание – ручей с живой водой…
Тише, тише… Не ругайте сгоряча…
Чья-то жизнь, возможно, гаснет как свеча…
Не задуйте ненароком тот огонь…
Подержите, поднеся к нему ладонь…
Тише, тише… Не врывайтесь в жизнь людей,
Наблюдая с высоты судьбы своей…
Потому, что жизнь – сплошные этажи…
Там, вверху, возможно, просто больше лжи…
Тише, тише… Ведь слова острей ножа…
Нужно жить, на сердце злобы не держа…
Много мнений, только понять нужно впредь,

Что на всех свою рубашку не одеть…
Тише, тише…Там где слухи – правды нет…
Лишь Всевышний знает правильный ответ…
И от глаз его не скрыться, не уйти,
Вот поэтому живи и не суди.»

Думки, думки… Звідки вони беруться?, а з відчуттів наших і проявів божественного в оточуючому. Ми відчули зміни на краще - на гірше і ум зароджує думку – що це таке? – і наш ум починає давати пояснення цим відчуттям. Добре, коли ум є на службі у душі, тоді зароджуються мудрі думки, тоді і мудрі слова знаходяться, тоді і поступки наші благосні. Друге джерело народження думок є бажання, а бажання наші викликані чим, для чого і яка їх суть? Суспільну суть бажань, думок, слів, дій, проблем ми розглянемо пізніше. Тільки сердечна совість, інтуїція, підсвідомі знання держать нас насторожі (бді!), робить нас спостережливими, а ми робимо те, що прийнятно для нашої душі, для нашого Бога.

Ніч пройшла непомітно і тихо,
Сповила у півсон усі лиха.
Не пустила зірки до світання,
Прошептала комусь дорікання…
А у серці моїм світять дивно
Людські теплі зірки – чиїсь вікна.
І зі мною крізь сон розмовляють,
Щастя, горе чуже сповідають.
Подивлюсь на ті вікна й гадаю:
І до нас, може, хтось заглядає?... *Руслана Гарбар*

Ми говорили, що все починається з думки, але де ж береться думка? – з наших тілесних відчуттів, з їх поінформованості, з нашого життєвого досвіду, інтуїції і сердечних (душевних і духовних) відчутів, що саме так ми поступаємо, як підказує нам нам серце, чи не туди прямуємо, чи те ми будемо говорити, чути, чи не так… в цьому ланцюжку буття. Такий шлях народження усного і писаного мудрого слова. Все, що створено, створено почуттями і явленнями (проявами) божественного в нас і навколо нас. Це, можливо і спонукало людство залишити своє бачення народження слова і своїх дій в святих книгах. Бог не бачив як Адам і Єва їли яблуко (він заборонив, він би, можливо, і не дав би їм їсти, коли б бачив). Він це відчув. По іншому відбувся погляд на біблійний вислів – через відчуття: «Перш було слово і слово було Бог, і слово було в Бога». Замкнуте коло. Слово є теж певним видом енергії. Його смислове значення залежить від смислу думки (потоку енергії), тембрового звучання (висоти звуку, його чистоти і психологічного стану передавача і приймаючого). Якщо воно виконує роль передавача знань, чи інформації, то потік цієї інформації також залежить від психологічної готовності, чи вміння її прийняти, почути іншими. Схожість буквенного

написання слова –«слово» є схожим зі словом – «сло-во - слава волі», як восхваляюча дія, яка виходить від стану душі, тобто стану радості, задоволення; як рух восхваляючої енергії, світлої, благої волі. Ця піднесена енергія при твореннi світу і була посилом творчих якісних дій, як створення землі, води … людини. Слово було організуючою енергією для енергії творчої дії Бога. А спочатку, мабуть, в нього виникли відчуття потреби – створити собі подібного. Так родилась думка … В такому стані з людини виходять мудрі слова, бо є підсвідомий їх підбір для передачі свого душевного стану іншим.

Крім мудрих слів існує у вжитку багато інших слів, якими послуговується людина у твореннi свого світобачення, суспільних і особистих благ; у продукуванні різного роду негативізму. Така людина не слідкує за словами, а бачить у своєму умі мету і свої корисливі, злобливі, похотливі дії супроводжує відповідними отруйними словами.

У горі, зазвичай, досить мало слів, а більше звуків подібних до «ааа», чи «ууу». У цьому стані людина здібна більше бути у стані молитви, у стані спілкування з Богом.

«Їхала одна молода людина на новому виблискуючому «ягуарі» в прекрасному настрої, наспівуючи якусь мелодію. Раптом він побачив дітей, які сиділи на краю проїзджої частини дороги. Після того, як він обережно об'їхав їх і почав набирати швидкість, раптом почув, як в машину вдарився камінь. Молодий юнак зупинив автомобіль, вийшов з нього і, схопивши одного з хлопчиків за комір сорочки, почав його трусити з криками: «Паршивець! Якого біса ти кинув в мою машину камінь! Ти знаєш, скільки коштує ця машина?!».

- Пробачте мене, пане, - відповів хлопчик. – У мене не було наміру вчинити шкоду вам і вашій машині. Справа в тому, що мій брат – інвалід і він вивалився з коляски, але я не можу підняти його, він досить важкий для мене. Вже декілька годин ми просимо допомоги, але ні одна машина не зупинялась.

Водій допоміг посадити інваліда в коляску, намагаючись стримати сльози і придушити ком, який підступився до горла. Потім він пішов до своєї машини і побачив на новеньких блискучих дверцятах вм'ятину, яка залишилась від удару каменя.

Він їздив довгі роки на цій машині, і кожного разу говорив «ні» механікам на пропозицію відремонтувати це пошкодження на дверях, бо воно кожного разу нагадує йому про те, що якщо ти проігноруєш шепіт, прохання, побачиш потребуючого допомоги і не допоможеш, то в тебе полетить камінь.»

Вимовлене, написане слово є дія і дія є практично зовнішня – те, що чують і бачать інші. Живучи серед людей в соціумі, слово необхідне для спілкування, для пошуку інформації, для навчання і здобуття професії. Воно відповідає потребам людини. Користуватись ними слід обдумано, свідомо з дотриманням логіки викладу думки (матриці слова). Якщо навчимося витримувати в змісті речення смислове навантаження для викладу думки, то це ще краще, бо смислове навантаження слова стоїть ще ближче до

відчуття себе і співрозмовника. Речення будуть короткими. Такі люди розуміють одне одного з півслова, а достатньо погляду, чи поруху. Такі люди діють через відчуття синхронно, злагоджено.

Процес переходу думки,чи слова в реальну дію видно на прикладі цієї притчі.

«Одного разу Вчитель спитав учнів:

– На колоді сиділи три жаби. Одна із них вирішила скочити у воду. Скільки жаб залишилось на колоді?

– Три… – невпевнено відповів один із них.

– Звісно ж, три жаби, – усміхнувся Вчитель. – Бо жаба тільки вирішила скочити, але не зробила для цього ніяких дій. Ніколи не змішуйте дію з прийняттям рішення. Інколи вам здається, що ви уже скочили, але на самому ділі ви далі сидите на колоді.»

Основна вимога до бережного ставлення до цієї енергії, яка називається – слово – це спокій і зосередженість перед його народженням.

Кожен народ має свою мову і кожне корінне слово несе смислове навантаження, але на сьогоднішній день сформовано слова міжнаціонального користування, технічні терміни, спеціальні і навіть ідеологічні, які не мають за собою смислового навантаження, тому потребують розтлумачень. А нам тим більше слід бути обережними у застосуванні іноземних слів, роблячи суржикові звороти. Таке використання і допомогає формувати в нас суржикову поведінку. Лінгвисти на сьогоднішній день притримуються думки про єдине джерело формування корінних мов на різних континентах. Є згадки про те, що перші люди розуміли мову звірів, птахів, рослин, вітру…

«Не відомо, куди прицілювались міномётники, але снаряди попали в дитячий притулок в маленькому в'єтнамському поселенні, яким опікувалась група місіонерів. Всі місіонери і одна чи дві дитини були вбиті зразу, ще декілька дітей було поранено, в тому числі і одна восьмирічна дівчинка.

Місцеві жителі попросили медичної допомоги із сусіднього містечка, в якому був радіозв'язок з американськими військами. Через деякий час приїхали військовий лікар і медсестра з комплектом медичних інструментів. Вони встановили, що стан дівчинки є найбільш критичним. Якщо не зробити негайні заходи, то вона може померти від шоку, чи від втрати крові. Для переливання крові їм терміново потрібен був донор з тією ж групою крові, що і в дівчинки. Швидко провівши дослідження, лікар виявив, що ні один із американців для цього не підходить, але потрібна кров є у декількох сиріт, які не були пораненими. Лікар говорив на в'єтнамській мові в перемішку з англійською, а медсестра трошки вивчала французьку в інституті. Висловлюючись на суміші мов, а також допомагаючи собі жестами, вони намагалися пояснити наляканим малюкам, що якщо вони не надолужать дівчинці втрачену кров, то вона неодмінно помре. Потім вони спитали їх, чи не бажають вони допомогти їй, давши свою кров. У відповідь на це прохання

діти широко відкрили свої очі і замовкли. Пройшло декілька болісних очікувальних хвилин, поки, на кінець, маленька треммтяча рука піднялася доверху, швидко опустилась і знову піднялась.

- Дякую, - сказала медсестра по-французьки,- як тебе звати?

- Хань, - відповів хлопчик.

Ханя швидко положили на кушетку, натерли спиртом ручку і ввели в вену голку. Під час цієї процедури Хань лежав, не поворухнувшись, і мовчав. Але через секунду він здавлено схлипнув і швидко закрив обличчя вільною рукою.

- Тобі боляче, Хань? – спитав лікар.

Хань заперечливо похитав головою, але через декілька секунд знову схлипнув, стримуючи свій плач. Лікар ще раз перепитав, чи не боляче йому, але Хань заперечливо похитав головою.

Але перегодя рідкі похлюпування перейшли в рівномірний тихий плач. Хлопчик сильно зажмурився і сунув кулачок в рот, щоб стримати ридання. Лікар стурбувався. Щось було не так. В цей момент на допомогу підійшла медсестра-в'єтнамка. Побачивши, страждання хлопчика, вона швидко спитала про щось по-в'єтнамськи, хлопчик перестав плакати і запитально подивився на в'єтнамку. Вона кивнула йому головою і вираз його обличчя почав показувати полегшення. Піднявши очі, медсестра тихо сказала американцям: «Він подумав, що ви просили його віддати всю його кров, щоб дівчинка змогла жити».

Але ж чому він тоді погодився на це? –спитала американська медсестра. В'єтнамка повторила питання хлопчику і він тихо сказав: «Ми – друзі…».

… давайте притиснемо праву руку до серця, або закриємо очі, або відпустимо з ока сьозинку і дякуємо Сущому за це повчання, що дало нам відчути значення слова, згадати своє покликання на Землю.

Не дарма говорять, що з маленької зернинки виростає цілий колос. Коли ми стаємо на шлях пошуку істини, Бога, то це є пошук внутрішнього себе. Цей процес не потребує слів. Зернинка має енергію, має зародкові дані, в неї проходить внутрішнє життя, але і зовні ми дещо спостерігаємо, коли ми є спостерігачами. Так і людина, що поринає у свій внутрішній світ, у пізнання себе, то їй слова не знадобляться.

Хто писав святі книги, мабуть, побували в небесному раї і в пеклі підземному, переживши ці райські насолоди і страхіття пекла, відчувши їх своїм єством, чи, маючи мудрість, зібрали цю інформацію від тих, хто пройшов цей шлях, зумівши передати їх словом в книгах, що називаються – Біблія, Тора, Коран, Веди, Гита?!. Це є міфи і соціальні повчання про творення життя на нашій планеті і всього Всесвіту. Бо той, хто пізнав Бога майже не спілкується з людьми, або припиняється його тілесне життя, хоча взаємовплив одне на одного продовжується, хоча, можна сказати, і різнорівневий.

Міф – це продукт творення в голові людини іншого світу: таємничого, загадкового, очікуваного, як певні правила поведінки людини (істоти свідомої і суспільної), що поєднав в собі досвід, прагнення, вигадки з наділенням певними рисами людського і того, що не можна пояснити - рисами божественного. Основу міфу становлять очікувані факти, події на час формування, чи написання, тобто це було майбутнє, це була уява на той час в сукупності з пакетом правил, повчань для живущих в той час. Носіями цих знань були учасники, свідки тих, чи інших минулих подій в часі і просторі в їх розумінні з подальшою передачею нащадкам. Наймовірніше вони передавалися з покоління в покоління усно і тільки з часом стали фіксуватись письмом. Це підтверджується описом знакових подій і іншими викопними предметами, що ними послуговувалася людина. Час і простір для творця є категорією невимірною, а для людини - умовно вимірювана (прив'язка до подій, дат, роду, держави і т. д.). Міфи вкоренилися в наш ум так, що ми згодні на будь-які приниження сьогодні заради ефемерного примарного завтра, чи щасливого життя наших дітей, онуків, чи в очікуванні суду Божого. Біблія відноситься до категорії міфів і суспільних повчань.

Людина бачить час в трьох вимірах.

«Три мудреці поспорили про те, що важливіше для людини – його минуле, теперішнє, чи майбутнє. Один із них сказав:

— Моє минуле робить мене тим, хто я є. Я вмію те, чому я навчився в минулому. Я вірю в себе, бо саме ті справи, що в мене добре ладяться, є такими за які я брався раніше. Мені подобаються люди, з якими мені колись було прекрасно, чи подібні на них. Я дивлюсь на вас зараз і бачу ваші іронічні посмішки, жду ваших заперечень, бо ми вже не один раз спорили, і я вже знаю, що ви не привикли погоджуватися з будь-чим без заперечень.

— А з цим неможливо погодитися, - сказав другий, - якби ти був правий, то людина була б приречена, як павук, сиділа б день за днем в паутині своїх звичок. Людину робить її майбутнє. Не важливо, що я знаю і вмію тепер – я буду вчитися тому, що потрібно мені в майбутньому. Моє бачення про те, ким я хочу стати через два роки, куди більш реальне, ніж мої спогади про те, ким я був два роки тому, через те, що мої дії залежать зараз не від того, яким я був, а від того, яким я збираюсь стати. Мені подобаються люди, які не подібні на тих, яких я знав раніше. А размова з вами цікава тому, що я передчуваю тут цікаву боротьбу і неочікувані повороти думки.

- Ви зовсім випустили з виду, - вмішався третій, - бо минуле і майбутнє існує тільки в наших думках. Минулого уже нема. Майбутнього ще нема. І незалежно від того, згадуєте ви про минуле чи мрієте про майбутнє, але дієте ви тільки в теперішньому. Тільки в теперішньому можна щось змінити у своєму житті – ні минуле, ні майбутнє нам не підвладне. Тільки в теперішньому можна бути щасливим: спогади про минуле щастя – зажура, очікування майбутнього щастя – тривожить.»

Євангеліє, як частина Біблії, вже несе людству знання духовного суспільного розвитку для кожного, а найбільше для того, хто чує і бачить прояви божественного в цьому матеріальному суспільному житті. Єврейське суспільство розіп'яло Ісуса Христа за те, що він зруйнував їх мрію - що прийде довгоочікуваний месія і закінчаться мирські митарства вибраного народу. Він теж приніс майбутнє – любов, милосердя, доброту, справедливість, хоча він бачив їх проблеми сьогодні, тобто в час свого проживання. Він знав і знає, що саме ці якості спасають і спасуть людство. Людство не хоче жити правдою, істиною, бо вони її не знають, її не бачать, її не чують. Ми потім зупинимось на цьому, бо несприйняття людством, як масою полягає в тому, що найбільша його кількість живе в пристрасті, живе суспільним, їм послуговується, його використовує, його бачить, його чує і по цих же суспільних законах думає, говорить і діє,віддаючись задоволенням по мірі можливостей і відмовляючись по можливостях від відповідальності перед явними і неявними потребами душі і тіла. Духовним живе невеличка частинка людства, але саме їх заслуга в рості, розповсюдженні, розвитку духовних якостей є тим фактором, що людство є живим на планеті по сьогоднішній день.

Будьмо свідомі, що саме реальний світ дає поштовх людині до творіння і усвідомлений досвід для проживання на цій планеті.

Спочатку було слово в написанні цієї історії, цієї події, як образного, чи смислового її початку, бо Бог вічний і вислів «слово було Бог» означає минулий час до самого слова. І ми вже розглядали природу слова «Бог», і що це є набір різних енергій, дію, яких людина бачить в проявах людей, природи, як рух енергій. Це не є особа. Руху енергій, можливо підходить більше слово: Святий Дух(Світлі Енергії) - дунути – рух повітря, як рух енергії, як процес життя. Так, як ми розглядаємо природу слова, то саме слово - святий і має своє походження і надає смислового значення в слові – світлий. Святий – це чистий світлий рух духовних позитивних енергій, чи позитивний прояв в діях вкладений в дію – слово, як благоволіє, як Божа блага світла воля в потоці духовної позитивної енергії (Святого Духа). Ці Знання, Розум, Доброту, Милосердя, Щастя, Любов, які ми отримуємо шляхом надходження в наше єство цих світлих, насичених енергій (рух духовних начал) нашим серцем відомі давно. Про них зокрема пишеться і в Біблії: «духом премудрості і розуму, духом поради і міцності, духом відання і благочестя» (Ісх.11,2), «духом благодаті» (Зах.12,10), «духом святині»(Рим.1,4) … по діях якого проходить творіння в процесах потреб, відродження, відновлення, утвердження в проявах матеріального світу … І саме Ісус Христос сказав своїм учням, що дасть їм цю силу, цю енергію в Святому Дусі, якою вони творитимуть волю Бога. Так це івідбулося і відбувається по сей день, як рушійна насичена сила енергії у світовому творчому процесі.

Тому носіїв цих якостей і стала людина називати святими. Здавалось би звичайна гра букв в слові. Але на сьогодні це стало лозунговим суспільним і політичним словом.

«Одного разу у Вчителя спитали:

— Як можна разпізнати духовну людину?

Вчитель відповів :

— Це не те, що він говорить, і не те, яким він бачиться, а та атмосфера, яка створюється в його присутності. Ось що є свідченням цієї духовності. Бо ніхто не в змозі створити атмосферу, яка не належить його духові.»

Потрібно визнати людину на Землі як інопланетну істоту, чи як результат руху всесвітніх енергій. У фізичному розумінні Бог-Творець робить Адама з глини, а душі посилає з небес, як щось вище, якісніше і тому воно зберігається в людському уявлені вище – в горах, або на небесах (там де не-має бі-са, бо він на Землі в нас. А ми можемо на ці небеса подивитися з Венери – нема і є біс, тобто всюдисущ. Небо кругом. Не-має бі-са – на небі). Ми самі е носіями бога, тобто місцем де ймовірно живе Бог. Хоча і тіло, і душа є різними енергіями, як категоріями з іншими якостями і кількісними параметрами. Але і Земля підходить під ці умовні визначення – як вид енергії.

Історики пишуть про появу істоти, як людини розумної з подальшим еволюційним розвитком за версією Дарвіна. Але ці дві версії, можливо, є хибними. З цим погоджуються вчені. З початком вивчення духовних категорій – як от: любов, щастя, доброта, радість, справедливість, що можуть проявлятися в матеріальному світі і підтверджується дослідами про існування таких енергій, що їх несе думка і слово, то доводиться констатувати, що не все так просто, що Природа є великою таїною, що душа і тіло є різними видами енергії, які виконують різні функції в житті людини. Однак не протилежні, чи відокремлені, а являють собою одне ціле. Як говорив наш батько: « У когось більше ума, а в когось більше душі.»

Людина – істота суспільна і її творчий колективний потенціал видніше у речах археологічних розкопок, у писемних джерелах, в народній генетичній пам'яті на різних точках планети Земля і певних даних з інших планет і про інші планети Всесвіту.

Якщо колектив живе по законах Бога, по совісті, по правді і інших звичаєвих правилах, то і в його членів є більший сектор пошуку і вмінь відібрати краще. Вміти це краще застосувати у своєму колективі, у своїй родині і в їх готовності прийняти ці творчі знання, бо людина, як свідома істота, є отримувачем, носієм і втілювачем умінь, навичок і знань в цей проміжок часу, ми називаємо життям.

Такий висновок напрошується тими узагальненнями і аналізом, що в сучасному світі, про який ми маємо інформацію з книжок і інших джерел про факти, що наукові відкриття відбуваються в мистецтві, науці, суспільстві

одночасно декількома індивідумами в різних куточках планети, які просторово знаходяться досить далеко одне від одного при відсутності можливості користуватись засобами комунікацій і при наявних міждержавних обмеженнях, але вигукують «еврика» одночасно. Цьому сприяла суспільна потреба і загальний стан душі держави. В духовному плані одним з таких фактів є поява Івана Хрестителя і Ісуса Христа в середовищі єврейського народу. Хоча таких сподвижників більшого, чи меншого носія духовних знань було і є багато і серед інших народів. Однак з перших слів застережем, що для Бога нема поділу на нації, народи, держави, раси і так далі. Відкриття були, але кожне суспільство мало можливість застосовувати, розпоряджатись ними на свій розсуд в залежності від бажань очільників держави і психологічного їх стану, а також псилогічного стану певного суспільства на той час. Вони могли перебувати в стані не-відання, пристрасті, благості (як певні типи психологічного стану будь-кого і будь-чого) і відповідно діяти (то могли бути творчі реалізації для окремої групи людей, держави, чи руйнівні реалізації, які закінчувалися війнами і тому подібне). Тобто, сам факт людської пристрастності до першості в реєстрації винаходів не є фактом одноособового оволодіння певними знаннями для конкретного винаходу…, бо ними володіє ще хтось. Носієм таких знань є наші єства (душа і тіло), але отримувачем є душа (духовні види енергій). Для розуміння процесу отримання цих дарів, які ми називаємо Знаннями, то ми далі зупинимося на природі того, як людина стає матеріально багатою в суспільстві. Усвідомте: звідки воно береться, чого не всі можуть отримувати ці знання, богатства, мудрість. Можливо ця книга щось трошки зможе пояснити. Шукайте і найдете.

Аналогічно проходить і розвиток того, чи іншого народу. Хоча можливий проміжок, і чималий, в часовому вимірі. Маємо багато прикладів в історії суспільства про однаковість способу формування суспільного укладу держав з великим просторовим віддаленням, що характеризуються певними звичаєвими правилами поведінки (правовідносини), чи розширеними загальноприйнятними родовими традиціями; основами формування їх релігійних традицій чи партійної структуризації.

Держава утворена людиною і для людини. Протягом нам відомого періоду з історії людьми правили люди. Вони правили через нам відомі релігійні традиції (через страх перед невідомим, через страх перед Богом) , грошима, політикою, маючи засоби і способи для маніпулювання фактами, чи створенням певного соціального еталону поведінки через моралістику і закони, через створення певного образу соціальної справедливості, через прихильність до порядку шляхом дотримання субординації між людиною і священником, між людиною і вчителем, між людиною і начальником, обіцяючи спокій, певний рівень забезпеченості, порядок і дисципліну. Можна сказати так, що це певний озвучений, чи ні вид суспільного договору між масою суспільства і тими, хто хоче управляти цими людьми. Чи цей паритет

дотримувався і чи дотримується, ми бачимо. Визначальним складником в формуванні державного апарату, механізму є особистості, які накопичували ці знання і суспільний досвід, що проявилися в тривалому процесі у формуванні сім'ї, родини, роду, общини, нації, держави. Процес формування сім'ї, нації, народу, держави є творінням людського ума, людської сутності, бо і душа є цією реальністю. Одна реальність, як один Бог, один Ісус Христос, Мансур, як Тарас Шевченко, чи Ліна Костенко, як один Петро, чи Іван з однією душею і тілом в своїй єдності, з одним шляхом в пошуках себе. Кожен окремо несе свій потенціал енергії, сили, безмежних можливостей і обмежених потреб. Ми можемо сказати, що ці утворення є обмежуючим фактором індивідуальних можливостей і потреб, але не до кінця, бо розвиток суспільних відносин знівелює еволюційний розвиток людини, як носія субстанції душі, духу і приведе у зовнішніх параметрах до функцій персонального комп'ютера з його можливостями, тобто до вихолощення душі з живої істоти, як храму душі, що є індивідуальним і всесвітнім вічним носієм знань про нас і Всесвіт. Тому ми констатуємо, що окрема індивідуальність, чи особистість є неповторною на планеті Земля, як і відбиток пальця руки людини. А такі суспільні надбудови є певним стримувачем в цілому, але не в індивідуальному розумінні. Так ми бачимо зовнішню згоду, але наша душа, наше серце, наш Бог знає цінність істинних знань. Тому колектив був і є наслідком певного способу мислення, яке родить слово певного тембрового звучання, смислового навантаження слова, як психологічна похідна. «Перш було слово і слово було у Бога, і слово було - Бог». В слово «Бог» кожен вкладає своє розуміння суті, своє бачення дії енергії цієї суті, може давати своє бачення, чи відчуття якісних характеристик суті (Сущого), може давати різні імена:Істина, Космос, Природа, Енергія, Розум, Всесвіт, Всесильний, Всезнаючий, Вседобрий, Всеблагий, Всемилостивий, Всемилосердний … Бог кругом.

«Богатий чоловік одного разу прийшов до мудреця і сказав:

— Я дам тобі тисячу золотих, якщо ти покажеш мені, де є Бог.

Мудрець відповів:

— Я дам тобі в три рази більше, якщо ти покажеш мені, де його нема.»

Основа назви визначаэться від нашого бачення і нашого відчуття, але відносимось до цієї Суті з почуттям доступу до таємничого (природа таємничості полягає в наявності певної частини страху в нашому суспільному єстві, хоча і рівень страху в кожної людини різний), з почуттям доступу до енергії, сили, розуму, знань, як до джерела доброти, радості, щастя, як до помічника, товариша, батька, дитини. Слово є символом і головне, щоб ми могли під цим символом розуміти смислове навантаження в його якостях, характеристиках. Кожен народ по різному вимовляє і по різному пише, але смислове навантаження одне для всіх при означенні того, чи іншого об'єкта, чи дії. Це є одне джерело, це ми є носіями цього джерела в крапельках.

«Моісей, (странствуя)(дивно подорожуючи) по пустелі, почув, як один пастух молився Богу.*

- О, Господи, - говорив пастух, - як би мені зустрітися з Тобою і стати Твоїм рабом! З якою б радістю я обував би Тебе, мив би Твої ноги і цілував би їх, разчісував би Тобі волосся, прав би Тобі одяг, прибирав би Твоє житло і приносив би Тобі молока із мого стада!

Почувши такі слова Моісей, разсердився на пастуха і сказав:

- Ти богохульник, у Бога нема тіла, йому не потрібно ні одягу, ні житла, ні прислуги. Ти дурню говориш.

І пастух засмутився. Не міг він уявити собі Бога без тіла і без тілесних потреб, і не міг він молитися і служити Богу, і прийшов у відчай. Тоді Бог сказав Моісею:

- Для чого ти прогнав від Мене вірного раба Мого? У всякої людини свої думки і своя мова. Що для одного недобре, то для другого добре. Що для тебе пекло, то для другого мед солодкий. Слова нічого не означають. Я бачу сердце того, хто до Мене звертається.»

Слова і мова є фундаментом у створенні будь-якої нації. Поступово починаємо засвоювати істину – для творця всі люди є його дітьми, а відповідно є братами і сестрами (читаємо Біблію) не тільки по душі (а це основне трактування будь – якої релігійної традиції, чи релігії), а і в матеріальному від-творенні (спосіб життя, поведінка, робота) на шлях вироблення певних традицій – бо так загально прийнято…- Ким? – Душею людства. В якому стані? – в творчому спокої, в пошукових пристрастях, чи у не-віданні - того, чим займається людство і для чого, чи кого?

«В одних богатих людей перестали молитися перед їдою. Одного разу до них в гості прийшов проповідник. Стіл накрили дуже вишукано, дістали самі найкращі фруктові соки и подали дуже смачне блюдо. Сім'я сіла до столу. Всі дивилися на проповідника і думали, що тепер він помолиться перед трапезою. Але проповідник сказав:

— Глава сімейства має молитися за столом, бо він перший молитвенник в сім'ї.

Настала незручна тишина, бо в цій сем'ї ніхто не молився. Батько відкашлявся і сказав:

— Знаєте, дорогий проповіднику, ми не молимося, бо в молитві перед їжею завжди повторюється одне і те ж. Молитви про всяк випадок— це пуста балачка. Ці вічні повторення кожного дня, кожен рік ніскільки не допомогають, через це ми більше не молимося.

Проповідник здивовано подивився на всіх, але тут семирічна дівчинка сказала:

— Тату, невже мені не потрібно більше кожного ранку приходити до тебе і говорити "доброго ранку"?

Коли ми вдаємось до розмірковувань – що були первісні люди, люди кам'яного періоду, бронзового і т.д. – і пишаємось тим, що від-творюване виробництво змінило життя людини, тобто, підвищило їх добробут, поліпшило побут, збагатило культуру і відкрило без-межні (поза колом) перспективи розвитку людства, то не факт - що кожної людини. Зміни відбувалися поступово. Так. Але зміни в матеріальному світі беруть енергію, беруть начало з духовного, тобто ріст духовних якостей людства привів до змін в матеріальному світі. Якщо ми говоримо, що змінився на краще наш добробут, то саме завдяки позитивним змінам духовних якостей людства. Якщо ми сьогодні в основній масі пресичені матеріальними статками і багато можуть підтверджувати про занепад божественних якостей (любові, радості, доброти, пошани, поваги, терпеливості …), то будьмо певні, що за цим гряде занепад і матеріального. Коли? Це в нас час вимірюваний, а для сущого так не є. Тепер ми пізнали напрямок руху енергій розвитку людства, то будьмо свідомі того, як нам потрібно жити тепер і далі. Суспільство ніколи не цікавилось окремою людиною. На сьогодні суспільство встановило певну категорію людей з підвищеним рівнем добробуту, створило людину, як власника певного рівня побуту, з-богатило (з богатого взято) культуру – і на кожну цю категорію якостей є паспорт, свідоцтво власності, рахунок в банку… А первісна людина мала все багатство планети і користувалось ним при потребі. Не накопичувала, не закривала житло на броньовані двері із замком на тисячу секретів, хоча від цього воно не стає менш доступним для тих, хто хоче мати доступ. Міфи про те, що первісній людині було тяжко добувати хліб насущний, одяг і житло є нісенітницею. Клімат на планеті і запит людини не вимагав сучасного одягу і житла, а добувала їжу не тяжко, можливо, сходити за мамонтом їй було так, як нам сьогодні на грядку по цибулю. Сучасній людині важко буде здобути мамонта з тими знаряддями полювання, що були на той час. Не порівнюймо. Не дивимось на первісну людину сьогоднішніми очима. Якби їй було не комфортно, то чи були б ми її нащадки тепер. Скажіть, хто сьогодні задоволений своїм і суспільним комфортом? Межі бажанням немає. Ми швидко привикаємо до легшого, комфортабельнішого, але взамін втрачаємо інші види енергії, як от доброту, милосердя, безкорисливу потребуючу допомогу комусь, або собі.

Дослідити первісних людей неможливо із-за їх відсутності. Наші вчені тільки по предметах, збережених речах роблять умовисновки, на припущеннях, взятих на основі базової сьогоднішньої інформації про сучасний світ і збережених рештках кількох століть назад. Недопустимо переносити наш досвід, навички, методи, нашу психологію, культуру, комунікабельність, приписуючи окреме існуюче дикунство сьогоднішніх реалій за основу в первісному суспільстві. Можливо в якісному розрізі було все навпаки.

Можливо, з точки зору біологічного розвитку людина на сьогоднішній день є не такою розвинутою і не займається розвитком в собі біологічних,

інстинктивних, духовних цінностей, тому і не несе в собі генеологічно ці цінності в нові покоління. Ні, вона постійно розвивається в духовному напрямку, в пізнанні істини, як окремість і це несе в своїй душі в інші тіла. Інша складова сучасного розвитку, до якого намагається більшість людства, полягає у створенні соціальних зручностей і нових технічних досягнень для створення комфортних умов тілу. Але ці соціальні і технічно-наукові досягнення не передаються ні тілом, ні душею в інші народжені тіла і тим паче в їх душі. Вони вже є пост-фактум для нової людини. Еволюційний розвиток людини, як і всього на Землі не є суттєвим. Однозначно, що людська природа динамічна і мінлива, але це не є видимий еволюційний ріст, а він пов'язаний з наявністю, чи відсутністю духовної свободи і в зменшенні тиску соціального середовища. Слід констатувати якісний еволюційний розвиток духовних цінностей людиною, який підтверджується збільшенням кількості населення на планеті Земля, бо в кожне тіло Сущий посилає душу, нову духовну енергію.

Родився, ростили батьки, дозрів, одружився… порвав сімейні обов'язки, втомився від життя і на сконі життя згадуємо… - для чого ми жили? А чи не сором-но нам, що в такому збіднілому стані душа перейде в інше тіло. Хто буде турбуватися про неї, а відповідно і про її храм – тіло.

« Йшла війна. Мужчини воювали, жінки день і ніч носили воїнам їжу, доглядали поранених. В селі залишились лише старики і діти.

Один старик, взяв старий плуг, обточував його, ремонтував і щось монотонно наспівував. Його жінка з досадою сказала йому:

- Камінне у тебе серце! Сини вступили в смертельний бій, все село в траурі, твої товариші думають про долю села, а ти, знай, ремонтуєш плуг та іще - як тільки душа виносить - пісню наспівуєш. Спитав би хто, для кого стараєшся? Завтра сюди прийде ворог, він і тебе вб'є, і нас, і плуг забере.

- Эх, жінко, що ти говориш? Нас вб'ють, але плуг-то не вб'ють? Я будую, не руйную. Мир тримається на плузі: живими залишимося, плуг нам пригодиться, а умрем, може, проснеться любов до праці в тому, хто забере його. Іще і мене благословить. Нам невідомо, що до чого в цьому світі.»

Пробуємо згадати, чи наша душа, перебуваючи в тілі (храмі душі), удосконалилась, збогатилась, що доброго, позитивного ми зробили і чи такі якості ми бачили в інших людей – це теж є позитивом. А чи ми вдячні тим, що проживаємо в задоволені своєю долею, в спокої, в матеріальних достатках, тим, хто носив нашу душу до нашого тіла – маймо відповідальність і при нашому житті сіяти доброту, справедливість, милосердя, радість, красоту, бо цим допомагаємо іншим побачити ці якості і дамо прекрасні відчуття щастя для своєї душі. Душа не загубить придбане - вона дасть іншим і понесе цей стан в іншу душу після смерті – для божественного. Мабуть з цією метою Творець створив людину – носія душі. Ні одна істота не володіє таким

досконалим творчим потенціалом як людина. Вона теж, свого роду, творець матеріальних благ і духовних надбань.

Душа, душа. «Одного разу весною онук з дідом збирали в огороді бур'яни. Раптом дитина спитала:

— Дідусю, а чого бур'яни, які ми не садили, так добре ростуть, а те, що ми садимо, має потребу в нашій увазі, турботі і праці?

- Ось, онучку, дякуючи своїй спостережливості ти зробив важливе для себя відкриття: все цінне і значиме для людини часто потребує від нього чималих зусиль, а шкідливе і непотрібне проростає саме.»

Лебеда, береза, заєць, синичка теж мають певний рівень самоусвідомлення своєї ролі на нашій планеті (вже є на цю тему наукові трактати). Вони теж мають процес життя, як і людина, хоча і не легкий – вони виживають у цьому світі. Людині теж не просто виживати в матеріальному світі і леліяти духовне, будучи узалежненим від сімейних, виробничих, суспільних обов'язків і певних потреб для підтримання життєвих процесів тіла і певних турбот до тих, кого ми породили і тих, хто породив нас, а сьогодні потребує нашої допомоги. Духовне збирається дрібними крихітками, а можливо дехто і не є збирачем. Будучи істотою розумною, людину теж ґвалтують, забирають в неї їжу, вбивають…- чи не так? Давайте разом вишуковувати причину такої поведінки, усвідомлювати наше призначення на планеті.

Нам, нашому уму, частково відома історія людства з часів існування Месопотамії, Єгипту, Греції, історія окремих народів (зокрема історія єврейського народу з Біблії), і це в означеному часовому просторі(3-5 тисячоліть). Археологи, науковці шукають сліди більш древніших цивілізацій (Атлантиди, Хараппі, Мохенджодаро, (Мексика і Сибір з їх залишками ознак сучасних космодромів)) і підтверджують через знайдені рештки предметів життєдіяльності людини, що Землю населяли високоінтелектуальні, високо розвинуті цивілізації, що характеризує часи в 90 тисячоліть. Але і це виявляється не межа, бо є сліди проживання людини в нижчих шарах. Деякі вчені консерватори і деякі священники високих рангів проти подальших пошуків, бо це зруйнує усталений світогляд і зруйнує міфи про процеси творення світу, а все таки слід було б відкрити версії загибелі цілих цивілізацій на Землі для усвідомлення результатів «такої діяльності людини». Є гіпотези існування життя на нашій планеті мільярди років тому і в тому числі на інших планетах і галактиках, тобто, людина знає на підсвідомому рівні, що життя і зараз там є. Сьогодні людина шукає підтверджень цим гіпотезам, маючи деякі ознаки життя на інших планетах і в інших галактиках, бо знає, що шукаючи гроші в шафі, які колись там їх ложила, знайде. Історична пам'ять сущого спонукає до цього. Той, хто не грав на музичному інструменті, грати не буде…- ведмідь танцює, бо теперішня його душа була в людському організмі в недалекому минулому… Не

всі медведі танцюють і не всіх можна навчити, але ж є і людське тіло з повадками ведмедя (чи іншої живої істоти), з його певним рівнем усвідомлення. Тобто в недалекому минулому людська душа пройшла деградацію і послана з тіла медведя в тіло людини. Мова іде вже давно про реінкарнацію (переміщення) душ і тіл і є відомі писемні згадки про це явище. Зокрема в декількох місцях це підтверджується з посиланням на вічність душі.

« Апостол Павло в досить твердому переконанні показує процес воскресіння тіл і розкриває частково цю таїну в 15 главі послання до корінфлян (15,35-44): «Але скаже хто-небуть як воскреснуть мертві і в якому тілі прийдуть? Безрозсудний!, бо те, що ти сієш, не оживе, якщо не вмре. І коли ти сієш, то сієш не тіло майбутнє, а голе зерно, яке може бути пшеничним, чи друге яке. Але Бог дає йому тіло, як хоче, і кожній насінині своє тіло… Так і при воскресінні мертвих сіється в тлінності, відновлюється в нетлінності; сіється у втраті, відновлюється в славі; сіється в безсиллі, відновлюється в силі, сіється тіло духовне, відновлюється тіло духовне»

В землю посіяне, зарите зерно якби стліває, воно перестає існувати як насінина, але з нього виростає значно більше, чим воно, непорівнянно більше досконале і по складності, і по формі нова рослина. Бог дає їй форму і красоту і повне користі і радості життя. Можливо такий шлях приблизно проходить енергія і нашого єства.» *Войно Ясенецький.*

Дана тема вивчається і ця гіпотеза знаходить підтвердження. Сьогодні є окремі індивідууми в підтвердження цього явища. Воно не масове, бо людство, мабуть, втратило знання про це, втратило силу розуму і чистоту душі і тіла.

Сьогодні люди відчувають, що конкретний Іван, Сергій хоче знати родову, і хоча б генеологічну свою історію, не говорячи про історію душі, вишуковуючи і описуючи генеалогічні родові дерева, веде вивчення кармічних знаків, письмен; їх смислове навантаження. В житті випадковостей не існує і все, що відбувається, то відбувається на краще. З-ум (з умом)- і -й(в собі) -те побачити, бо це крок і крок до пошуку, до пошуку істини.

Коли людина хоче подивитись, чи настав світанок на вулиці, то відкриває одне око, коли хоче пізнати своє минуле і щасливе майбутнє – вона веде пошук, вивчає способи і методи, як це можна зробити, використовуючи збір інформації через Інтернет, книги і інші джерела. Послуговуючись емоційним сприйняттям цієї інформації і якщо дана інформація є на матриці знань душі – ми говоримо «еврика», отримуючи задоволення. Кажуть – легко стало на душі.

На сьогодні стоїть питання – знати хоча б теперішнє. До цього запрошує і мудрість людська – живіть днем сьогоднішнім. Для Бога, для нашої душі минуле, сьогоднішнє, майбутнє є категорією теперішнього. Це наш суспільний ум для орієнтації у своєму світобаченні робить певні поділи. В

формуванні якого бере участь кожен – чи то в сім'ї, чи то в державі, чи в цілому суспільстві.

«Жив-був лавочник. Торгував він мідними і срібними тарілками, блюдами і кувшинами. Посуда красива, дорога, відвідувачі солідні. Два-три покупці за день – ось і достатньо, щоб за місяць виходив прибуток в тисячу дирхамів. Час, який залишався лавочник курив кальян, дрімав в тишині, або розглядав прохожих.

І все було б добре, але на душі у нього було якось незатишно. То раптом вколе думка про недавню пожежу на східній частині ринку, то згадається, як серед білого дня пограбували лавку знайомого ювеліра.

Він розмірковував: "Хвала небесам, часи тепер хороші. Війни нема, падишах мудрий, торгівля процвітає, городяни богатіють. Але розкіш не буває вічною, в одну мить все може змінитися - і люди почнуть мріяти про шмат хліба, а не про покупку срібного кувшина. Не дарма говорять, що умний чоловік не стане тримати всі гроші в одній кишені".

І вирішив він з обережності завести ще одну лавку - бакалійну. Борошно, цукор, крупа - ось що потрібно всім і в будь який час. Та і грошей дві лавки принесуть набагато більше. Була тисяча - стане дві.

Правда, поки приходилось більше витрачати. Новий товар і сама лавка обійшлись недешево. "Але так завжди буває спочатку, - сказав собі лавочник. - Тільки глупа людина надіється получити щось із нічого".

Бакалійним ділом він ніколи не займався, тому потрібно було взнавати, по яких цінах торгують інші торговці, вивчити і перейняти різні торгові хитрощі, та іще наглядати за приказчиком, якого він посадив у нову лавку. Відомо, що навіть самий чесний робітник, залишений без нагляду, уже через місяць перетворюється в страшного негідника.

Потім лавочник подумав, що не помішає відткрити заодно м'ясну лавку. А щоб не платити перекупщикам, найкраще - це завести власну скотину. Тому він купив отару овець і стадо корів, а в найближчому селі - землю під випас.

Власних грошей на нові придбання йому не вистачало, він вліз в борги. Турбот також прибавилось. Цілий день він бігав від однієї лавки до другої, а через день їздив в село - худоба вимагала постійного догляду.

Але справи йшли неважно. Частину борошна і круп з'їли миші прийшлось витратитися на ремонт складу. Половина корів здохла від невідомої хвороби, але лавочник підозрював, що причиною був поганий догляд. І від торгівлі поки не було ніякого прибутку. І то сказати: лише вийде він з лавки, як приказчики, знаючи, що він вернеться не раніше вечора, тут же впадали в такий кріпкий сон, що своїм хропінням відлякували всіх покупців.

Через півроку лавочник полічив прибутки. Дивно, але виходила та ж тисяча дирхамів! Зате він втішав себе думкою, що маючи цілих три лавки, не беручи до уваги скотину, він може більше не боятися ймовірних бід.

Але бажаний спокій не приходив. І тоді він вирішив в добавок до лавок завести іще майстерню по виготовленню срібної і мідної посуди. Тоді йому не прийдеться платити за поставку товару, він збереже кучу грошей, але головне - і сам стане оптовим торгівельником.

Поскільки вільних засобів у нього давно не було, він заложив свої лавки, купив срібла і міді і найняв кращих майстрів.

Знайомі перестали його пізнавати. Лавочник схуд, осунувся і був настільки поглинутий в думках про свої багаточисельні справи, що більше не міг ні про що говорити і думати. Рано вранці він ішов в бакалійну лавку, потім перевіряв посудну і м'ясну, потім слухав доповідь керівника його сільськими справами, потім спішив в майстерню, потім обходив лавки по другому кругу. І всюди виявляв лінь, обман і крадіжки, особливо серед мідних і срібних майстрів.

Крутився він як білка, а прибутків більше не ставало - вся та ж тисяча дирхамів від усіх його справ. До того ж в руках залишалось в п'ять разів менше - останні приходилось віддавати за борги.

І одного разу лавочник закричав:

- Краще бути останнім жебраком, чим жити так, як живу я! Стократно проклинаю день, коли я вирішив влаштувати собі спокійне життя! Саме тоді я і позбавився спокою!

І він продав лавки, скотину, майстерню, звільнив усіх робітників, із задоволенням слухаючи, як вони піднімають руки до неба і гірко проклинають долю. А потім пішов у свою стару посудну лавку, разкурив кальян, відкинувся на подушки і зрозумів, що він щасливий і спокійний, як ніколи раніше.

І прослухавши цю історію, мудрець сказав:

- Воістину, нема користі в завтрішньому щасті, якщо за нього потрібно заплатити щастям сьогоднішнім.» *Сергій Занин.*

Якщо розглядати рубежем 2015 рік, то сили доброти і правди мають очищати кожну конкретну людину, то і світ мінятиметься на краще. Відповідно матимемо таких батьків, таких начальників і таких президентів, яких ми самі ліпимо своїми мислеформами, дієформами своїх душ і нашими умами через думку, слово і дію. Цю силу суспільство до данного моменту накопичувало тривалий час, однак смута і злоба ще не переосмислена, не нейтралізована добротою. Бог відкриває нам такі риси, як любов, милосердя, доброта, правда, а ми діючи за цими негативними явищами нашого життя, можемо дивуватись – чого це ми вчора так напились до безпам'ятства, бо ми не схотіли (ознака перебування в стані невідання, чи страсті) відкрити ока на явь божественної підказки, бо ми не схотіли зробити перший позитивний крок – нас так влаштовувало. Наприклад, коли згорів наш будинок, то ми збентежились. Подумаймо – чим ми створили дану ситуацію, для чого вона нам і як вийти з неї? И таким чином вивчаємо будь-яку чуть виражену подію дня, яка нам дає відчуття радості, чи вносить в нас смуток. В підсумку ми

навчимося керувати подіями і обставинами дня, а не вони нами. Це дуже і дуже важливо.

Коли відчуваємо задоволення, щасливі, радіємо життю (поспостерігаймо за собою в цей момент), то дивно – де береться енергія для творіння добра, любові …Спрацьовує принцип – одного послав - сім таких же прийшло. Доброму відкривається сім доріг, а лютому одна і та через хащі і через сім перепон. Починайте шукати істину, Бога і творіте правду і Бога в собі, то і всім додасться, а найперше і найбільше тим, хто поблизу вас.

«Віддайте тепло
І спокій даруйте душі,
Й неодмінно до вас
Прийде смак доброти.
Віддавайте тепло
І не бійтеся душу
Поранить свою.
Той, хто більше віддав,
І отримає більше
В стократ.
В цьому вирі життя
Запаліть ви лампадку,
Що дарована Богом для вас.
І загублена, кинута в прірву.
Душа прилетить
На те світло, що лиш ви
Віддали.
І якщо ваш дарунок
Не оцінить ніхто,
І у відповідь –
Знову страждання,
Віддавайте тепло без
Всіляких надій на добро…
Адже є на дорозі сліпі,
Є бездарні, безликі,
Але є і святі.
Бо немає шляхів,
Де все ясно і просто.
І любов, як терновий листок,
Від народження і до погосту
Освітлює нашу дорогу,
Що і ми дарували
Лебединою піснею… Всім…». Анна Волошин.

У старця Кукші було у вжитку своєрідні слова - вітання, чим давав одночасно настанову тим, хто зустрічався на його життєвому шляху: «Чадо, стяжи (накопичуй) дух миру (дух спокою)*, і тисячі навколо тебе спасуться».*

А що таке – Бог? – слово. Слово до тих пір, поки ми не відчуємо Бога в собі, в серці, в щасті і горі. Тільки тоді ми пізнаємо істинну суть душі, себе, як один із видів світової енергії. Бог – це і є життя у всьому і скрізь, як рух (дух) енергії.

Послуговуючись Біблією, чи іншими святими книгами людства, де пишеться, що людина вміла, творча створена Богом, теж по образу і подобію божому. В XIX столітті в Англії працював цілий інститут і людина-творець забажала довести істинність теорії Дарвіна. Людиноподібну мавпу, як найближчу по схожості за біологічними і фізіологічними даними до людини, вчили робити, повторювати рухи, вчинки людини через спонукальні дії, проводили схрещуваня і багато чого іншого абсурдного – не реалізувалось в задумку майже сторічна «праця». Видно, що кожен вид був створеним таким, яким є. Наскільки невеликі видимі відмінності, а все таки це вже відмінні види енергій. Тепер клонують, виводять нові породи тварин, нові сорти рослин, але все це на основі конкретного виду і в його межах.

Не витримує критики те, що первісній людині було важко добувати собі харчі, а тепер хіба легше. Якщо погодитись з думкою, що тоді помирали від недоїдання, то і тепер частина людства помирає по цій же причині (дані статистики). Яка може бути порівнялогічна викладка історії людини. В чому: в поведінці – дикунство, варварські виходки є присутніми і в нашому теперішньому житті незалежно від того, хто ким став, чи яку освіту має. Помінялася фізіологічна будова тіла людини? Робимо припущення. Припустімо, що через дві тисячі років людина буде зеленого кольору і висотою в один метр. Вона перестане називатись людиною, живою біологічною істотою? Можливо по величині мозкової речовини є різниця. А хіба цим визначається геніальність (Ейнштейн, Ленін), розвинутість, рівень запам'ятовування, особливості зору, відчуттів, дотиків і т.д. Тобто мозок, отримуючи інформацію від рецепторів органів зору …, не є аналізатором, а просто збирачем її і передавачем тим чи іншим органам. Тобто, інформація

моментально порівнюється з матричною пам'яттю – розумом, власником якого є душа, через аналіз ума з йогопам'яттю, життєвим досвідом і в залежності саме від його можливостей еволюції в розвитку душі і тіла, яке є носієм мозкової речовини з її функціональними можливостями, людина може в певних рамках поступати свідомо, чи підсвідомо в тій, чи іншій соціальній ситуації. Саме оці рамки дій і вкладають в слово – ум, як слуги індивідуального і Всесвітнього розуму і він маючи таку взаємодію здатен на певний аналіз і висновки. Ми по можливості розглянемо дії ума не як слуги розуму, а як хазяїна тіла і коли таке буває.

Людина є саме тим видом енергії, яку сущий визначає як найкраще середовище, яке придатне для розвитку душі.

«Жив-був каменотес, який втомився дробити гору під гарячими променями сонця.

— Мені набридло таке життя. Тесати і тесати камінь, поки не падаєш з ніг… Та іще це сонце, і весь час сонце! Ох, як би я хотів бути на його місці! Я жив би високо в небі, я був би всемогутнім, горячим, заливав би весь світ своїми променями! — сказав каменотес.

І стало диво: його молитва була почута, і каменотес тут же переторився в сонце. Він був щасливим від того, що його бажання здійснилось. Але, радісно посилаючи всюди свої промені, він помітив, що хмари перегороджують їм дорогу.

— Для чого мені бути сонцем, якщо прості хмаринки можуть не пустити мої промені! — вигукнув він. - Якщо хмари сильніші за сонце, то я краще буду хмариною!

І він став хмариною. Він обійшов весь світ, літав, проливав дощі, але одного разу піднявся вітер і развіяв його.

— Ой, цей вітер може розганяти хмари, значить, він сильніший, я хочу бути вітром! — вирішив він.

І став вітром. І віяв він над усім світом. Він влаштовував бурі, шквали і тайфуни. Але одного разу він помітив, що шлях йому перегороджує стіна. Дуже висока і дуже міцна. Це була гора.

- Для чого мені бути вітром, якщо проста гора може мене зупинити? Вона сильніше всіх! — сказав наш герой. І тоді він перетворився в гору. І тут він відчув, що хтось стукає по його боку. Той хтось, сильніше його, хто дробить його зсередини. Це був… маленький каменотес!»

Пишучи першим словом «душа» і визначаємо цим, що вона є рушієм життя. Не зважаючи, що при зачатті маленької сутності зустрічаються дві енергії – одна в сперматозоїді, а інша в яйцеклітині і коли вони зливаються в одне ціле, то саме в цей момент Бог посилає в це одне ціле - душу – почалося нове життя. Ми ж в процесі зачаття говоримо одне одному прекрасні слова про любов. Ми щасливі. В нас клекочуть найщиріші, найдобріші почуття і робимо ми це із задоволенням, осмислено, знаючи, по велінню світового Розуму. Коли ми сердиті, чи зайняті чимось іншим, то в нас і потягу до цього зачаття немає. Так може статись, що і зачаття не відбудеться (подумайте, скільки разів ми займаємося плотськими втіхами?, скільки викидається сперматозоїдів? Скільки разів яйцеклітина готова до зачаття?), хоча і зустрічалися на одній дорозі сперматозоїд з яйцеклітиною. А коли і з'єднались, будучи не в стані благості, любові, то що ми можемо отримати? … Не будемо писати, бо знаємо.

Зачаття мабуть потрібно проводити з душею, з Богом, будучи в щасті і радості. Для прикладу, поділимось нашими спостереженнями. Всі, чи майже

всі жінки випікають пиріжки, хліб з одного сорту борошна (з тієї ж партії), з дріжджів, води в один і той же час і в той же день місяця замішані, при одній і тій же температурі, однакових пічках в той же час випікаємо, але не завжди випікається смачний хліб, а деколи і не придатний для споживання, бо ми готували його без душі, без творчого натхнення, без радості. Не «вклали» частинку своєї душі.

Наші предки при випіканні хліба виконували різні ритуали - молитви, прохання, побажання і запрошували сущого прийняти участь в цій творчості, осіняючи хресним знаменням, а в кінці закінчуючи процес з великою подякою. Сама підготовка починалась з очищення душі і тіла. Очищали тіло, починаючи очищення від негативної енергії, яка накопичується в нижніх чакрах - калу , мочі і при потребі сперми (бо коли її набирається надлишок і вона вносить неспокій в тіло і душу, то краще звільнятися від неї. До речі, в такому стані не слід починати і зачаття. Зазвичай викид сперми проводять на сторону). Потім миються повністю. Деколи ми проводимо очищення зранку, то перед процесом все одно омиваємо руки і обличчя (очі), надіваємо чистий одяг і з благоговінням приступаємо до творчості. Але коли ми неспокійні, сердиті, відчуваємо дискомфорт, маємо якусь невідому тяжкість на душі перед початком, а опара готова, то зупиняємось на хвилину і спо(з і по)-відуємо(відвідаємо)-сь(себе) перед Творцем за свої недостойні (достойність, чи не достойність визначаємо тільки ми самі – душа знає) думки, слова і вчинки. Заспокоїлись і в умиротворенні приступаємо … Говориться ж бо: «В чистому тілі і здоровий дух» - дух щастя, стан задоволення і радості.

Коли ми посилаємо любов в свою їжу (при її приготуванні, а при споживанні купленої проводимо благословення, чи прочитанням молитви)- то під час її приготування, чи прямо перед споживанням і ці відчуття радості насичують їжу. Така процедура в багатьох випадках міняє їжу, збільшуючи її життєву енергію, зовні проявляючись в покращеному смаку і тривкішій насиченості тіла. Така їжа зроблена з любов'ю в спокої, то і люди її споживають краще, як доказ проведіть експеримент:в одну тарілку положіть їжу виготовлену в спокої і при веселому настрої та ще й благословіть, а іншу тарілку з такими ж продуктами поставте рядом, але під час приготування такої їжі знайдіть спосіб посваритись з кимось і в злобі вже попросіть поставити її на стіл, або може і так статись у процесі приготування – і результати будуть вражаючі – гості чомусь першу тарілку спорожнять зразу ж, а з іншої по інерції візьмуть декілька шматочків. З першої братимуть навіть при певних утворених спеціально перешкодах. В чому ж річ?, що люди прямо накидаються на цю їжу, навіть не усвідомлюючи, що діється, хоча бачать певну неадекватність. Організм нашого тіла прямо всмоктує в себе цей позитив, проявляючись в зміні настрою, дружелюбністю. Така їжа набуває лікувальних властивостей (згадаємо далі при лікуванні п'яниці). Ми виявимо, що така їжа легко

засвоюється, заспокоює, водночас відчуєте потребу поговорити з тими людьми до яких були натягнуті відносини, шукатимете способи помиритися в сім'ї, схочеться зробити добру справу. А чому?, бо організм і душа наша насичені любов'ю і добротою. Досить просто. І як тільки ми починаємо помічати такі маленькі чудеса, привикаючи до них, то коли ви помітите, що відсутнє таке зриме чудо, то це підкаже нам природу розуміння значення спостереження та ще й у спокої. Щастя, любові бажаємо Вам!

Такий підхід застосовується до будь-якої думки, слова, а тим паче дії. Другий приклад. Купляємо новий піджак, підтримують знайомі і продавець у правильному виборі фасону, кольорової гами …, але надівши , відчуваємо якийсь дискомфорт, холодом від нього віє, запах неприємний, бачимо шов нерівний (це підказки від душі – вона у постійному контакті зі знаннями Всесвіту), але в дзеркалі – нічого … Купили і на третій день зачепилися і розірвали в неналежному місці. А природа тих відчуттів, підказок в тому, що у виготовленні цього піджака брали участь багато різних людей, які можливо були в гніві, при роботі розказували про сусіда неправду, були присутні думки про роботу, що надоїла, про негаразди у дітей … Ось так чорна картина енергії закладена в піджак і відповідно такий його фініш. Це процес дії негативної енергії.

А деколи носиш піджак десять років і почуваєшся в ньому комфортно, лежить на тілі, як облитий … Не вічний, але чимось притягує - зносилася певна частина, то поставив на зношене місце доречну аплікацію і далі красуєшся без хизу. А ще скільки років хочеться надівати його при виконанні домашніх господарських робіт. Такий піджак став другом. Дехто не знаючи природи цього явища трактує так, що коли надіне такий піджак, то всі питання життя вирішуються. То купляймо саме такі речі, саме такий хліб, а найголовніше, щоб ми теж так і з таким настроєм підходили до своєї творчої роботи, до спілкування з людьми – з чистою совістю і правдивістю, з чистим тілом і з чистою душею.

Цей вид роботи є тільки для прикладу, бо є різні види і чоловічої поширеної роботи і природа відношення до роботи і її кінцевий результат вкладається в цю схему. Це є наше бачення. Можливо воно у Вас інше. Тому просимо прийняти вибачення за цей відступ.

Підготовку до злиття в одне ціле проведено теж з участю духовних енергій(Богом) і ними через підібрані тіла і через їх готовність провести з'єднання. Ми(жінка) вже є носіями нового життя, але не розпорядниками. Воно має таку ж душу, як і ми . Це наш брат, чи сестра по духу. Тільки прохання – не вбивайте нових організмів абортами, бо зразу ж переходимо в категорію вбивць. Ми ними і є, коли робимо аборт, але нас інформують, що вбивця той, хто ножем покромсав інше, чи своє тіло, але ніяк не той хто зробив, чи згодився на аборт. Так, як не вбивця і той, хто зробив, винайшов атомну бомбу; чи може той не вбивця, що купляє, вкладає зброю в руки вбивці,

чи для вбивства … Абсурд. Якщо не потрібно тіло з душею, то кому потрібне тіло без душі. Схаменімося - душа в новому житті ще не виконала благоволія, не виконала свою місію. Людина дозволяє собі розривати ланцюжок в потоці божественної енергії. Ми таким чином занапастили перш за все свою душу (планували, готувалися, вбили нове життя) і покалічили іншу душу. А давайте поміркуємо: де буде після цього наша душа – в якомусь ланцюгу однією з ланок – і будуть нас тягати, напружуватимуть, клепатимуть молотом, багато разів переплавлятимуть у вогняному пеклі (ось звідки пам'ять душі про пекло), чи зіржавіє в землі. І так багато життів. Невже душа не може забути це страхіття. Пам'ятає - раз ми знаємо. Для світової енергії тисячі життів, як одна хвилина. Тож поміркуймо, куди ми посилаємо свою душу після вбивства. Ми тут хвилину вбиваємо, а в світі мучимось теж одну хвилину, але світову. На скільки мук ми посилаємо свої душі, в скількох життях вона мучиться «завдячуючи» нашій хвилині.

Взагалі для душі не є значення, хто є її носієм – чоловіче, чи жіноче начало. Для душі не є суттєвим стать тіла, бо вона часто міняє тіла і в різних статях. В зачатому організмі почалися творчі процеси з певним рівнем свідомості. Це творить нова душа при допомозі тіла матері і батька і їх духовної підтримки, бо якби це було творіння двох статей, то можна було б творити не в утробі, а на заводському конвеєрі. Спроби з'єднань яйцеклітини зі сперматозоїдом в пробірці є роботою, а не творінням, то хай би розвивався цей організм в пробірці і далі до стану свідомої людини. Навченим відомі вимоги до середовища матки, вони спостерігають майже за всіма факторами розвитку … Але душі в цьому з'єднані немає. Людина-навчена вирощує організм на тілесній пам'яті (генах) тіл носіїв яйцеклітини і сперматозоїда, тобто зробила біологічну істоту, біологічного робота тілесно подібного на людину і управляти може нею певний час, але це не творчий індивід, бо немає творчого начала – душі. Спитаймо себе і тих навчених: «Кому потрібні біологічні роботи?» - їм. Якби вони потрібні були нам, Богу, то вони були б створені. Це потрібно нашому неспокійному уму, нашому дияволу, нашій негативній енергії, власть предержащим, бо їм сіюмінутно потрібні роботи. Уму, якому в пропагованій науковій доцільності при підтримці своєї гордині, користолюбства, чванства можуть зробити прагматичну біологічну істоту, яка в кінці кінців при допомозі комп'ютера визначить непотрібність і самого навченого, чи в неї будуть відхилення від першої ілюзорної мрії закладеної в її генну пам'ять біоробота, чи за непродуктивність його праці, чи по старості літ. Ось до такого фіналу приходять ідейні мрійники. А разом з ними зникають цивілізації. Духовність маси суспільства все таки не дає політикам проводити таку роботу зі своїми братами і сестрами по духу і крові, а можливо їх стримує страх на підсвідомому рівні, бо страх в їх єстві є найбільшим рушієм їх діяльності у всіх видах діяльності, якими вони займаються. Навчені люди лізуть в формування

тіла, але в душу не можуть, бо це є професія божественного. Ми знаємо, що коли танцюрист стає слюсарем, міліціонер лікарем, або кочегар пілотом … заєц вовком, береза дубом …- і який результат такої творчості. Кожен носить свою душу. Про це повчає життя. Чого зникли високорозвинуті цивілізації? Залишки їх творчості знаходяться по сей день, а тому, що хотіли займатися божественною роботою. Цю професію ми зазвичай називаємо – Творець, а не навчений біолог, чи навчений анатом …

Давайте відійдемо від страстей в оволодінні божественною професією і в спокої поміркуємо про вічне. Цим ми збережемо енергію душі і тіла на потрібний нам хліб на-сущний і хліб пшеничний.

Наше єство отримало дар, місію в своєму єдинстві і далі творити, ліпити душу при допомозі тіла через добродушну атмосферу в сім'ї, добросовісне творче виконання службових обов'язків, через повноцінне і якісне харчування, через розуміння сенсу життя, свого покликання.

Долю нашому єству (професію і кількість матеріальних благ) нам несе душа, саме цю інформаційну енергію, яка дає нам шанс духовно розвиватися. Вона є носієм цих категорій. Ось чому важливо зрозуміти: в чому основна турбота батьків – побачити професію дитини і потурбуватись про її в-тіле-ння. Друга категорія нами показується в своїх якостях протягом всієї молитви – кожній душі через тіло дається стільки матеріальних благ, яких достатньо в розумних межах для її розвитку. Саме потреба, саме стільки потребує, а не надлишок, який є негативний, бо надбаний із застосуванням додаткової (чиєїсь) енергії. Ці два приклади показують, що коли людина в особі суспільства починає формувати професії, чи окрема особистість вирішує встановлювати через свої бажання кількість матеріальних благ, то таким же напруженим буде результат. Можливо не так часто ми можемо бачити деструктив таких потуг, але їх природа саме в бажанні змінити душу, професію, кількість матеріальних благ. Душу намагається змінити релігійна традиція, пропагуючи не основні якості духовного буття, а ще більше спокушуючи суспільство матеріальними благами. Те ж саме стосується і професії. Релігійна традиція вчить дитину стати, як батько, чи мати, а суспільство продукує свої потреби в професіях, щоб створити стіну між умом і душею. Це можна сказати і про матеріальні блага. Релігійна традиція пропагує багатство гріхом, як джерелом спокуси, показуючи зовнішню сторону, а не природу богатства, а суспільство плодить бідарів матеріальних, обкрадаючи і експлуатуючи їх. Можливо слово «суспільство» не слід було застосовувати, а сюди більше підійшло б слово «держава», хоча природа такого «плодіння» якраз належить всьому суспільству окремої держави, чи їх сукупності. Природа сили релігійної традиції і держави по їх змісту в тому, що саме ми даємо їм енергію для цього. З миру по ниточці і багатому дві сорочки.

Якщо ми виконуємо свої обов'язки: подружні, синівські, батьківські, виробничі добросовісно, правдиво і в спокої, то світовий Розум, Бог не дозволить будь-якою брехнею, підставою, зависництвом, обмовленням розрушити сімейні відносини, чи виробничі. Навіть тоді, коли ставиться питання про звільнення із-за такої недостовірної інформації – то результат буде позитивним для нас. «В чому, брат, сила? – в правді.». Якщо ми живемо правдиво, то люди підуть за нами і без слів.

Хоча б яким було тіло і середовище його проживання – суровим, жорстоким, добрим, чи милосердним – душа, духовність людини є його сутністю, є одним цілим з душею. Однак для повного розуміння людської сутності, ми розглядатимемо її дуальність (вплив душі на тіло і вплив тіла на душу в їх єдності і в протилежностях). Сутність наша не обмежена межами нашого тіла – шкірою. Поза шкірою існує атмосфера (кисень) і якщо її не буде, то шкіра миттєво помре. Помре і тіло. Ми назвали один вид енергії – кисень, але нас оточує велика кількість видимих і невидимих енергій, які допомагають життєвим процесам в тілі, а інші спричиняють йому шкоду. Теж ми можемо сказати і про душу, яка впливає на позитивні енергії і на негативні, але і на неї мають вплив і позитивні і негативні енергії. Який вплив на конкретну сутність має та чи інша енергія, ми можемо визначити самі, виходячи з того, що подібне притягається подібним. Ось тут слід задуматись в смислі життя – носієм якої душі ми є і яку б хотіли мати. Якщо мати, то це теж в наших можливостях: потрошку накопичувати позитивну божественну енергію в її якостях – доброті, справедливості, любові … І, можливо, цю покращену душу отримає хтось з подякою саме нам і душа наша це реально сприйме. Подібне відбувається і з тілом, хоча тілу стан здоров'я формує душа. Тобто, виходить, що саме за надбанням духовних цінностей ми прийшли в цей світ. Ми усвідомили, то і живімо так як підказує нам душа.

«Не так важливо, що є в інших –
Машини, яхти, літаки…
Багатий той, хто може серед
Цих вершин не втратити Душі..
В думках я Господа молю,
Щоби життя прожити гідно…
За друзів, за сім'ю, за тих, кого люблю,
Я Господа молю.»
«Все ми отримуємо в житті –
Надії каплю, грам Удачі,
І Оптимізму шквал,
І трішечки Жалю…
Щоб зрозуміти, -
Який же світ прекрасний
Бо всі присутні в ньому кольори!..»

«З роками біль утрат нестерпна.
Але людина скроєна вже так,
Що у нещастях винен хтось,
Лиш не вона,авжеж, вже не сама…
В житті немає геть удачі,
І в тому винен хтось, і не інакше.
І ти упевнений, що ти правий,
І самий чесний ти…
Та дурнями усіх назвавши
Не станеш сам святий.
Адже що маємо – не бережемо,
І лише втративши, жалкуємо щораз.
Отож, якщо ти не юродивий
То Долі посміхнись…
Бо завжди буде так:
Печаль одним – мов німота,
А іншим – переливи сміху.
Одні за хмари вже летять,
А інший в землю вріс.
Та з кожним днем мудріші ми,
І хочеться сто літ прожити,
І бути ж звісно молодими.
Роки, не казка із дитинства,
Роки, розплата за усі гріхи.
Що загубив, - вже не знайдеш,
А що знайшов, - буває не потрібне.
То лиш шукай в собі провину,
І вже не бійся каяття,
Цінуй життя не за тривалістю,
Цінуй його за змістом…». А. Волошин.

Щоб жити дійсно прекрасним життям, то нам необхідно всього вдосталь – відчуття радості і задоволення своїм життям, своєю роботою, своєю сім'єю, наявністю друзів, можливістю ходити, бачити, чути, можливістю допомогати іншим, можливістю мати дім, машину, достатню кількість грошей і багато чого іншого, що наповнює наше життя. Ми знаємо, що ми є частинка Природи і все наше життя і наш творчий потенціал взаємопов'язаний і взаємозалежний з Природою з тими енергіями, які ми називаємо духовними, тобто ніхто і нічого не робить в одиночку, бо завжди є ті, хто нам допомогає, чи ми комусь, а без цього б нам не вдалось би реалізувати багато моментів в житті, та і саме життя.

Все це абсолютно є необхідним для повноцінного життя, для повного розкриття нашого потенціалу. Бо ми цього хочемо всі. І якби перед нами

стояв вибір, то, звісно, ми б вибрали прекрасне щасливе життя - ще невідоме, але вже не те, яке пізнали. Природа пізнаного життя є гальмом в отриманні кращого життя з кращими відчуттями, з кращим матеріальним достатком. Не зупиняємось. Подеколи наше життя бачиться таким неймовірно тяжким і складним, безпросвітним, що хочеться завити від безсилля щось змінити, а тим паче кардинально. Ми впевнені, що кожен мріє про те, щоб наше життя було простішим, спокійнішим, легшим, кращим і в радості за кожен прожитий день. А чого такі думки в нас є, бо в глибині душі ми знаємо, що ми того гідні і процес життя не може бути в постійній боротьбі за елементарне виживання. В дитинстві ми бачили, що в батьків були певні труднощі, але сташи самостійними, то і уявити не можемо наскільки все в житті запутано, наскільки багато нам потрібно сили, умінь, енергії, що життя видається нам постійною боротьбою, що ми перебуваємо в постійному напруженні – хтось з близьких хворіє, нас діймають фізична втома і моральне виснаження і все це в недостачі грошей, а звідси продуктів харчування, предметів найнеобхіднішого вжитку… Ми уявити не могли що життя задумане Творцем, як постійна боротьба – однозначно,що це не так, бо це є ненормальним для людини, яка може спостерігати за життям тварин, птахів, дерев, рослин. Поспостерігаємо! Який умиротворений спосіб життя вони ведуть, не ховаються від нас, радісно щебечуть, цвітуть і пахнуть. Тому то наш ум має потяг і спонукає нас до пошуку кращого і легшого життя, бо ці негаразди приводять до втрати радості життя. Це мабуть основне в житті – мати радість життя, перебувати в стані задоволення. ***Це і є смисл життя!***

Тобто, ми маємо пізнати такий процес життя, при якому ця радість , це задоволення постійно були присутніми в нашому житті, тобто, росли разом з нами. Цей процес життя-буття має бути таким природнім і натуральним як наше дихання – є і все : постійним і непомітним.

Коли ми хочемо щастя, любові, радості,злагоди, а не хочемо цього іншим, хоча б неусвідомлено, то ці двері у Вселенну ми самі не можемо відкрити. Тому то у всій книзі звучить прохання – посилайте ці позитивні якості всі, а особливо, коли самі в такому стані. Напружуємось і розчаровуваємось, приходимо в депресію і посилаємо іншим злобу, гнів, незадоволення, а посил не реалізовується, бо і цих дверей ми не можемо відкрити і ці посили повертаються до нас знову із деяким запізненням, бо в звільненому місці поселились ті ж негативні незадоволення. Так у нас проходить збільшення негативу. Вихід з цього бачиться в тому, щоб входити в стан задоволення від життя і бажати цього іншим і ми можемо відчути і побачити ці зміни в зовнішніх проявах. Вчимося в спокої усвідомлено споглядати за життям, чути його рух з довірою до всього, що оточує нас, вчимося любити, творити доброту – і до нас прийде радість, і відчуємо вдячність до Всесвіту і відчуємо бажання жити і радіти з подякою до всіх і вся.

Ми в цій книзі цим і займаємось разом з вами. Так, що спокійно дозволяємо відбутись тому, про що ми писали і буде воля на те Всесвіту, то і далі писатимемо – щоб воно вібулося в позитиві і в реальному житті. Чому так важливо дозволити? Щоб зрозуміти природу дозволу входити в наше життя любові, радості, щастю, доброті і достатку, то запрошуємо уважно прочитати цей метод розуміння, розуміння того як це відбувається. Є періоди в нашому житті, коли ми відчуваємо, що ми недостатньо отримуємо від життя, а це прямо вказує, що ми не дозволяємо ввійти цим якостям в наше життя, а гальмує нас те, що нас щось тримає в тому, щоб щось віддати, щось подарувати комусь. Це можуть бути побажання щастя, це можуть бути посили любові, це можуть бути добрі думки і слова, це можуть бути добрі справи іншим, а ще краще тим, хто терміново їх потребує, попавши в затруднені ситуації, захворіши, чи інша видима потреба. Перед тим, як щось віддати, подарувати, ми маємо самі перебувати в сиані задоволення тим життям, що передувало нашій зупинці. Бо там однозначно багато було позитивного і є про що нам згадати з подякою, а це дає нам ввійти в стан задоволення, радості, щастя. Бо природа можливості давати, дарувати в тому, що це ми можемо робити тоді і тільки тоді, коли є що давати і дарувати. Далі ми ще зупинимось на розгляді природи вміння дарувати і вміння приймати дари. Тепер же ми вчимося дозволу відкрити себе для отримання достатку і радості. Якість і кількість отриманого цілком залежить від кожного з нас. Давайте повернемось назад і ще разок прочитаємо.

Деколи буває, що ми не можемо зразу зрозуміти причини, що нам не дозволяє ввійти в стан радості, чи в світ достатку. Цьому може перешкоджати неусвідомлений спротив із-за того, що ми сильно сконцентрувались на своєму бажанні, чи потребі, бо з другого боку цієї монети бажаня і потреби ми бачимо проявлені зовнішні перешкоди і теж одночасно хочемо їх позбутись, а цією концентрацією уваги ми якраз і надаємо їй енергії для зміцнення спротиву. Зрозуміли. Заспокоїлись. На ці дві дії у кожного по різному різна величина йде часу, але спішка в цих діях вкрай небажана. Краще чуть довше почекати, щоб зуміти відкрити двері до потоку позитивних якостей і матеріального достатку, чи для вирішення будь-якої ситуації – відкрутити гайку на водопровідному крані.

Давши дозвіл на прийняття достатку, радості в хвилини творчого піднесення, то цим ми відкриваємо і інші двері, через які в наше життя входять інші прекрасні моменти і події, бо достаток дає нам шанс більше мати грошей, дає свободу у налаштуванні на улюблену роботу, придбати для цього певні речі, а в стані радості ми посилаємо ці відчуття любові, щастя, задоволенн, доброти, злагоди іншим. Ми це відчуємо в такому стані, бо коли ми наповнені з відкритими дверима, то те, що прибуває до нас випадає з насі падає на інших – ми стаємо добрішими, щедрішими від серця і душі. Не

страхайтеся цього, що при нас ще хтось буде мати, не жадібні чаймо, бо в страху почнемо тікати не знаючи куди і не закривши двері, через які випаде все, що ввійшло в нас, а ми будучи засліплені удачею попадаємо під колеса чужого автомобіля і цілком реально. Не бійтеся давати, а вчіться приймати і давати. У Сущого на наше життя ми думаємо що досить всього в наявності, аби ми змогли донести з гідністю, як і подобає щасливій і богатій людині і нам відкриваються для цього великі можливості. Богаті люди якраз і є тими індивідами, які прийшли в це життя з умінням дозволяти нашому єству відкривати двері. Видно в попередньому тілі душа мала можливість при допомозі ума і тіла пізнати цей процес.Такі люди приходять в це життя також духовно богаті, але окремі особистості деколи гублять голову, попавши в певне середовище, в певну сім'ю, на певну посаду, забувши своє призначення,що саме він прибув для збагачення тих серед кого живе і з ким трудиться. Буває, що попадає під дію нагатиних сил і чуть чуть втративши рівновагу (а Сущий постіно тримає видиму і невидиму рівноагу між духовним і матеріальним), хапається за ручку дверей і закриває їх. В цій темноті не може потім найти тих дверей і подеколи до самої смерті. Маймо гідність пронести і достаток, і радість, і бідність матеріальну і біду, не ремствуючи,бо все це справи нас самих. Читаємо і вчимося – хто скільки може і в кого народиться така потреба.

Зрозуміймо, що ми самі дозволяємо входити в наше життя радості, достатку, горю і бідності. І в тому і в другому випадку входимо в стан подяки за все хороше і прекрасне, що було в нашому житті, за все, що нам сподобалосьсьогодні, то це дасть нам енергії відновити ці відчуття в майбутньому, бо це вже буде механічний досвід і плюс розумінні того, як входити в стан дозволу для наповнення нашого життя-буття і вже щасливого. Зазвичай, досить сильно цьому перешкоджає те, що наш ум через побачене в сусіда, в колени, чи почуте в своїй гарячці , щоб більше заробити, більше забрати в когось і стає тією перешкодою для доступу до всесвітнього богатства.

Звісно, що і гроші приносять свободу дій і радість в їх застосуванні іц приносять задоволення. Таке було в нашому житті жо цього. Нам давало радості придбання праски, холодильника, телевізора, автомобіля; присутня була радість, коли ми йшли н анову роботу після звільнення з попередньої - і все що не робиться в часовому проміжку, то все робиться до кращого і зуміймо завжди дякувати за те, що було, бо і там було хороше і прекрасне, хоча і короткочасне. Тому то в нас є шанс перебувати в такому стані майже постійно. Бо озирнувшись назад ми б уже не хотіли б мати ту ж марку праски і не мали б такого задоволення від її придбання як колись. Це і є наше життя і якщо ми в такому розрізі дивимося на нього, то тоді ми живемо прямуючи до постійності в спокійному споглядданні подій і за обставинами. . Це і є нашим шляхом, а усвідомивши шлях постійності отримувати задоволення від

життя, то ми думаємо, що і ви маєте бажання жити краще. Бажаємо Вам щастя! Ви вже відчули приплив енергії і сили для дерзань. А саме таких людей ми і називаємо мудрими – саме тих, зто навчився застосовувати той потенціал, який даний кожному при зачатті.

І це так прекрасно – насолоджуватися творінням і відчувати радість, а також знати, що чим радісніше і з любовю ми працюємо, відпочиваємо, то тим легше все задумане здійснюється.

Богу подобається тримати рівновагу, щоб ми не втрачали людської подоби, подобається планувати цей нами видимий, здавалось би, непередбачуваний хаос і продовжувати грати з нами, усім в ігри, а коли цей, умовно названий, план чи те, що ми, умовно називаємо, грою, прекрасно сходиться і чудово здійснюється, то тоді ми ці творчі дії Творця ми бачими візуально в проявах видимих речей, дій, слів і емоційних проявах. Як результат нашої спільної гри. Ми хильні говорити, що це є випадковістю. Так думають і інші. Але випадковостей не буває є результат нашої спільної співтворчої діяльності зі Всесвітом. Що це за гра? І що, чи хто є наповнювачем цієї гри? – Смисл цієї гри , предмет і грок цієї гри є ми з вами. Не слід думати,що хтось не приймає участі в цій грі, чи конкретно ви, як читач (випадкового нічого немає – не випадково ви купили цю книгу, чи читаєте її в інтернеті – ой не випадково – Бог підлаштував це для вас і саме для вас), але ж у Всесвіті не все так просто робиться і так просто ми не зустрілися в цій грі і граємось за якимось планом, чи готовим сценарієм. Ось так він грає з нами, а ми з ним. Він грає з нами з повагою і пошаною, з піклуванням і турботою, з повчанням і спонуканням до дій, дає свободу в радості і не дозволяє передчасно піти з гри, чи випасти з пісочниці – то і ми так поступаймо і повсякчас виказуємо свою подяку Йому. Бо сама гра буде продовжуватись з нами, чи тимчасово без нас, або ми можемо отримати нецікаві і не улюблені ролі в цій грі. Подумали? Не думаймо, а входимо в цю гру, приймаємо її правила, то тоді ми можемо з подякою сказати, що життя склалося прекрасно. Приймаймо життя таким , яким воно є, перебуваючи в ролі спостерігача і гравця, бо цей сценарій завжди хороший, бо Сущий організовує так наше життя, щоб усім було добре. Якщо ми зрозуміли смисл цієї гри і прийняли її умови тепер, то подякуймо Всесвіту, що ми дійшли до цієї стадії, до цього акту і не аналізуємо і не потерпаємо від того, що могли б прожити цікавіше життя. Заспокоїлись, бо це була підготовка до такого усвідомлення, бо перескочивши зі своєю машинкою в гру з куклами, ми б ще більше заблукали.

Бо хіба хтось із нас захоче трудитись над чимось, що не приносить нам задоволення і радості і хіба буде в нас порив і наснага до не улюбленої роботи? Життя в радості, любові і свободі залежить не від роботи, а саме нелюбима робота,її монотонність , відсутність в ній творчого начала і спричиняє нам гіркоту життя. Подивіться на людей, які сильно заклопотані і досить серйозно ставляться до життя, до всього оточуючого. Ми кожен

скажемо, що в такої людини немає любові, що в неї немає серця, бо вона всю енергію витратила на цю серйозність і напруження, хоча за цю затрачену енергію має чуть більші гроші, але вкоротила собі кількість років життя, загубила друзів, загубила духовні цінності, хоча може проголошувати лозунги про порядність, справедливість і відносити себе до розряду релігійної особи – так не є. Хоча такий спосіб життя ведуть дехто в нашому середовищі. Так є. Можливо, тому так нам і творити легше, коли ми себе почуваємо добре, чим коли нас дещо пригнічує,чи відчуваємо душевний дискомфорт за свій і прийнятий чужий гнів.

Виходить, що наша сутність не має межі, а є частиною всесвіту. Душа, тіло, всесвіт існують в єдності, як і все, що ми відчуваємо душою і сприймаємо через очі, ніс, вуха. … Ця сутність є всеохоплюючою, бо попавши в енергійну, творчу групу людей, ми стаємо такими ж. Навіть можна подивуватись, що самі не знаємо, якою кількістю енергії ми насичені, які творчі потенціали зберігаються в нас, скільки щастя ми носимо приспаного в нас. Таку ж суспільну характеристику ми можемо давати і протилежним якостям, зайшовши в оточення колективу, де відчуваєш холод, заздрість, підозрілість, то і сам насичуєшся цим ядом. Ми стаємо такими ж. Ми хочемо замикатись в собі, а не ділитись, чи допомогати. Цей яд проникає в нас навіть без слів і без скерованих дій. Тому людина не випадково часто дбає про свою духовність, духовність своєї сім'ї через поведінку, бережливим ставленням до традицій, частини сімейних правил поведінки і інших чеснот. Сутність – це наша природа, це ми в природі, а природа в нас. Це наша духовність, це дар Божий, а дії в більшості випадків нашої пристрасної сутності є роботою нашого ума, який отримує інформацію через органи відчуттів, інформацію, між іншим, вже ту, що є в минулому.

«Цуй Шу спитав Лао Даня:

- Якщо не управляти Піднебесною, то як виправити ум людей?

- Будь обережний, не тривож людскі уми, - відповів Лао Дань. - Ум в людини опускается, коли його принижують, і підноситься, коли його хвалять. Людина з опустившимся умом - що в'язень; людина з вознесеним умом - все одно, що палач. Ум людини, будучи поступливим і м'яким, стає сильним і жорстоким, він і гострий, і гладенький. Запалюючись, він стає гарячим, як полум'я. Остигнувши - холодним, як лід. Так скоро він міняється, що не встигнеш погляд перевести, як він два рази побуває за межами Чотирьох морів. У спокої, він черпає свій спокій із бездни всередині себе. Діючи, він піднімається до самих небес. Що може бути більш гордим і вільним на світі, ніж ум людини?»

Однак з надходженням іншої інформації, ум людини, для задоволення свого «Я», шукає де краще, тобто робить вибір. Яка ж природа суспільного вибору в пристрасті?

«Сталось так, що одному чоловіку вдалось догодити Богу, і дозволив Господь йому замовляти погоду. Було у того чоловіка два поля: на одному росла пшениця, а на другому - соняшник. Наступав час збору пшениці, і попросив він сухої і сонячної погоди, щоб вона остаточно дозріла і підсохла. Декілька днів погода була ясною, сонячною і гарячою. Але чоловік помітив, що для соняшника, який почав цвісти, це не зовсім добре і йому потрібен дощ, щоб набратися сил.

І попросив він у Бога дощу для соняшнику. Пішов дощ. Наситив він соняшник, але разом з тим намочив і пшеницю. Зажурився чоловік, що намокла пшениця, і попросив він, щоб подув вітер, і вийшло сонце із-за хмар, щоб пшениця скоріше підсохла.

Перестав дощ, засвітило сонце, і подув вітер. "Як добре, - подумав чоловік, - пшениця підсихати почала, так що скоро знову можна починати покос".

Але тут він згадав про свої бджоли, для яких вітер неблагополучний, бо мішає збирати нектар і пилок. Тоді він зовсім зажурився, не знаючи, яку погоду попросити в Бога, бо те, що добре для одного - погано для іншого, а що добре для іншого - погано для третього. Так стояв він в розгубленості, не знаючи, яку погоду попросити в Бога, щоб для всіх вона була благоприємною. Але потім він вирішив нічого не просити у Бога і надати йому право самому вирішувати, коли якій погоді бути: дощу, вітру, чи сонцю. Він вирішив приймати все, як є, бо Богу видніше, що, як і коли потрібно, а сам він тільки може все напутати.»

Роблять вибір, йдуть на вибори пристрастні люди із-за нерозуміння смислу життя. Такі люди не бачать того смислу життя, вони загубилися в житті і, вийшовши на роздоріжжя, не знають на яку дорогу звертати: йти ліворуч, праворуч, чи середньою дорогою? А наші дитячі-дорослі казки описують куди ці дороги ведуть… Пристрасна людина в своїй гарячці життя робить вибір. І так все життя. Хитається, як той маятник з однієї сторони в іншу, не маючи змоги вибрати свій спосіб життя, бо весь час у процесі вибору і визначеннях. І він дає цьому процесу пояснення: вибравши один спосіб життєвих дій, чи можна сказати – ціль, мету і не знаючи своєї сутності (чи потрібна нам така мета, чи потрібний нам такий спосіб життя, то ум не дає симптоматики в пізнанні себе, в пізнанні потреб), ум скеровує нас в іншу сторону, а там та ж ситуація. Але закріплюючи, закріпачуючи себе в одній зі сторін маятник, годинник зупиняється. Зупиняється і наше усвідомлення, зупиняється приплив енергії, зупиняється життя. Людина, яка знає дорогу життя, то вона спокійно по ній іде, уважно спостерігаючи за дорожніми знаками (підказками).

Людина переходить з однієї релігійної традиції в іншу, з однієї партії в зовсім протилежну партію, не усвідомлюючи, що її туди скеровує ум, щоб володіти кимось і чимось, щоб стати якоюсь важливою персоною того, чи

іншого рівня. Навіть, здавалось би, що мирська людина, ховаючись від повсякденної суєти, своїх нездійснених можливостей, від матеріальної неможливості жити так як хочеться, ховаючись від своїх надмірних сексуальних прагнень, чи сексуальної недуги тіла, то ми в своїй пристрасності робимо порівняння зі способами життя інших, робимо крок в протилежність і стаємо сповідувати протилежні погляди – робимо суспільний матеріальний вибір. Хоча своєї сутності, свого нутра не можемо десь заховати, не можемо змінити, вступаючи в різні партії в різні релігійні конфесії, в різні фітнес клуби, в різні бари-випивали в надії заховатись в цій суєті із за страху залишитись в самості, бо в спокої ми боїмося почути голос душі. А ми вже багато побачили, побажали і не можемо заспокоїтись, ще не знаємо як. Навіть тоді, коли ми заховаємось в монастирі, в нашій голові ті ж думки, що були в мирському житті. Ми їх в страху ховаємо і ховаємо, надівши маску монаха, чи монахині. Монахом не родяться, ним стають. Але і стан душі такої людини саме сюди її скеровує разом з тією частиною відомого їй суспільного сприйняття світу, зазвичай, від якого хоче заховатись за стінами монастиря. Так не є. Ум бачачи і чуючи суспільні мирські негаразди і проблеми не може дати спокою і душі, яка і запрошує таких людей в монастир, щоб обмежити ум від спокус, оцінки, порівнянь і подразнень. І ум робить перші кроки – веде в монастир з надією. А там, як і суспільстві – кожен шукає Бога по своєму.

Не варто прикидатись відреченим, постувальником, начальником і т.д. Не можна стати поверховим (тобто в масці) монахом, начальником… Потрібно знати, що наша сутність, яку ми не можемо всю пізнати, наш Бог, бачить все. Це потрібно зрозуміти і не надівати масок, не потрібно напружуватись, старатись, щоб заставити інших вірити у нашу маску, в ту роль, в яку ми граємо. Ніхто ж не програє від такого обману, крім нас самих, крім нашої душі, а відповідно і життів тілесних.

Життя є суєта суєт. Не оцінюймо своїх заслуг і чиїсь заслуги перед людьми. Сущий сам знає нам усім ціну.

«Дві людини після смерті попали в мир інший і сильно здивувались, взнавши, що зі смертю життя не закінчується. Один із них був звичайною людиною, а другий - шахрай. Якийсь час вони чекали, що ж буде далі. Обшукаши свій одяг, вони виявили книжечки з описом їх життів. Шахрай, прочитав свою, зрозумів, що раю йому не бачити, і вирішив тайком приписати собі трошки чеснот.

Незабаром представ перед ними ангел і сказав, що проведе кожного в те місце, яке кому назначене. Взяв він їх за руки, і вони за мить опинилися перед двома дверима. Відкрив книжку шахрая і прочитав її, він усміхнувся і, похитав головою, вказавши йому на двері, що були зліва.

- А тебе направо, - невпевнено сказав він звичайній людині, переводячи погляд з його книги життя на нього самого.

- А що за тими дверима? - спитала звичайна людина.

- Там чистилище, і тобі належить побути в ньому три роки, і тільки після цього зможеш попасти в рай, - відповів ангел.

Звичайна людина хотіла було заперечити, але шахрай знаком покликав його в сторону і, посміхаючись, розсказав, що він зробив зі своєю книжкою, і запропонував йому приписати декілька чеснот. Звичайна людина погодилася. Через декілька хвилин справа була зроблена, і він підійшов до ангела, просячи прочитати історію його життя іще раз. Ангел прочитав і завмер в недорозумінні.

- Господь же говорив мені, що тебе наліво, а я… буде мені урок, - з сумом сказав ангел. - Ну, заходьте в ліві двері. Ваші записи свідчать, що вам сюди.

Двері відкрились, і перед ними показався жахливий вид.

- Що це? - спитав вражений чоловік.

- Це ад, - відповів ангел, - місце вічних мук.

- Як же так, а хіба записи не мають значення? - в страху викрикнула звичайна людина.

- Яке значення?! Підробив записи в книзі, ти сам вписав в неї свідоцтво про свій гріх - брехні. Твої добродійства трошки перевищували твої гріхи, і якби ти не зробив цього, то провів би всього лише три роки в чистилищі, а потім би насолоджувався в раю. Але тепер на чаші твоїх ваг переважує гріх, а значить тебе сюди. Ти сам підписав свій вирок.»

Продовжуючи жити в стані постійного вибору, ми палимо енергію життя з одного кінця то з іншого, так і не пізнавши радості життя. Спокій, душевну рівновагу ми можемо мати в будь-якій ситуації і тільки в спокої, в душевній рівновазі і не залежно від того, чи ми монахи, чи ми начальники, чи ми ті, ким стали - ми маємо шанс на пізнання нашого єства. Перш за все в будь-якій ситуації життя потрібно заспокоїтись і в спокої до нас прийде усвідомлення суті життя, його сенсу. Не дарма говорять: «Живи, як набіжить». Це і підкаже нам потрібний шлях. Тільки будь спостережливим.

Бо, доказуючи оточуючим, собі, що ми можемо краще, більше, можемо виправити життя, можемо вирішувати проблеми, можемо контролювати ситуацію, ми палимо життєву енергію, ми вступаємо в протиборство зі Всесвітом, з Богом. Мабуть одній людині нереально побороти такі сили, а прийняти все, як данність через пізнання, через розуміння природи життєвих ситуацій. Пізнати себе - це « Прийняти все як від Бога.

Прийшов чоловік до мудреця і попросив:

- Вчителю, допоможи поміняти моє життя, нема у мене щастя: робота погана, дружина нерадива, а діти непослушні.

Усміхнувся мудрець чоловіку і говорить:

- Хіба це біда? Я легко можу допомогти тобі, але тільки ти маєш виконати одну умову: навчитися приймати все, що підносить тобі життя з любов'ю і як від самого Бога.

- Добре, Учителю, я зроблю все, як ти говориш.

- Ось коли виконаєш це, тоді приходь, і я зроблю так, що твоя жінка, робота, діти і всі обставини твого життя будуть для тебе самими кращими. Але памятай, все це станеться, тільки якщо ти навчишся приймати все як від Бога.

« У віддаленому кутку кімнати почувся дзвінкий сміх. Повернувся чоловік, щоб подивитись, хто це там над ним насміхається, і поглядом зустрівся з добрими очима людини, які, крім доброти і світла, нічого не випромінювали. Повернувся він знову обличчям до мудреця і спитав:

- Вчителю, чому цей чоловік сміється? Я щось не так сказав чи зробив?

- Може, тобі самому його про це спитати? - сказав Учитель і знаком покликав з кутка кімнати того, хто сміявся.

Чоловік підійшов до мудреця і поклонився.

- Мир тобі, Учителю, - усміхнувшись, сказав він. - Дякую тобі за твою мудрість, за науку і за чудо.

- Ну, чого мені дякувати, я тільки підказав тобі в якому напрямку шукати щастя, а всього іншого ти добився сам, дякуючи Богу і своїм зусиллям. А тепер, може, ти все-таки розскажеш дорогому гостю, що викликало твій сміх? - з лукавинкою спитав мудрець.

- Прости мене, друже, - сказав чоловік, - не над тобою я сміявся, а над комічністю ситуації. Діло в тому, що колись я, як і ти, стояв перед Вчителем і просив його поміняти моє життя. І, як тобі, він обіцяв мені, що якщо я навчусь приймати все, що піднесе життя з любов'ю і як від самого Бога, він допоможе мені поміняти все, що я вважаю за потрібне.

Йшов час, мені здавалось, що я вже виконав умови Вчителя і приймаю все як від Бога. Тоді я прийшов до нього і сказав, що я готовий, що Учитель може починати міняти моє життя. І я прийнявся перелічувати все, що на мою думку, мішало мені в досягненні щастя. На що Вчитель розсміявся і сказав, що я іще не готовий, бо не приймаю всього як від Бога.

- Як же так? - скипів я, - я ж так довго і затято працював над собою!

Учитель відповів, що мій гнів видає мене, бо він свідчить, що не все я приймаю з любов'ю, у крайньому випадку, Його волю. Я відправився додому, щоб продовжувати працювати над собою. Пройшло іще декілька років, і я знову прийшов до Вчителя. Цього разу він підійшов до мене, пристально подивився в мої очі, після чого, не поспішаючи, сів і сказав, що я все ще не готовий. На цей раз у мене не виникло незадоволення, мені було уже цікаво, що ж я упустив. А коли я спитав, що ж говорить про мою неготовність, то Учитель сказав:

- Зовні все доволі добре, але одна дрібничка видає твою неготовність.

- Яка ж це дібничка? - спитав я.

- Ти все ще просиш мене поміняти твоє життя, а це означає, що тобі воно не подобається, що ти не вважаєш свої обставини благом, даним тобі

Всеблагим Богом, для того, щоб в цих умовах ти знайшов своє щастя, - усміхаючись, відповів Учитель. - А якщо б ти вважав їх благом, то не хотів би міняти їх, бо від добра добра не шукають.

Я був збитий з пантелику такими словами. Всі думки в моїй голові затихли, і настала тишина. Тоді в одину мить я зрозумів, що щастя не залежить від зовнішніх умов, що кожному даються ті умови, в яких саме він може і має знайти і розкрити своє щастя. Щастя, яке потрібно вчитися шукати, а порою навіть відкопувати із-під кучі пристрастей, звичок, бажань, забобонів і переваг. А інколи воно знаходиться у нас під носом, тільки ми не знаємо, як правильно використати те, що дається нам життям, а без цього воно не запрацює і буде причиняти тільки біль і незручності.

Я усвідомив, що щастя і нещастя знаходяться не в речах і обставинах, а в нас самих. Одного чоловіка богатство, сім'я, робота робить щасливим, а другого - нещасливим, а це означає, що в самих себе вони не мають щастя чи нещастя. А якщо це так, то для чого робити фокуси і міняти обставини, коли можна самому мінятися, поміняти своє відношення до того, що відбувається і самому стати чудом? В протилежному випадку ніякі зміни не ощасливлять нас, бо що навіть в ідеальних умовах ми знайдемо причину для незадоволення. А так ми самі станем чудотворцями, бо, міняючи своє відношення до того, що відбувається, то побачимо, що уже і так володіємо самим найкращим для нас.

Це не означає, що ми перестанемо бачити в миру уродство, грязь, темноту, зло і несправедливість. Ні. Просто за всім цим ми навчимося бачити красоту, світло і доброту, а побачивши їх, можливо, зможемо допомогти їм проявитися. Ми навчимося співчувати і любити, а це зробить нас щасливими, ібо той, в кому живе любов, не може бути нещасним.

З тих пір я стараюсь змінюватися і тримати очі відкритими. Разом зі мною міняється і моє відношення до всесвіту, а від цього мир перетворюється. Тепер мені відомо, що все саме краще і так у мене було, тільки мої очі, засліпленні незнанням, не бачили цього. Дані мені життям обставини були і є для мене найкращими. Вони були загадкою, тайною, разгадавши яку я зміг віднайти в ній заховане щастя. Мудрість і любов Учителя допомогли моїм очам відкритися, а це саме велике чудо!

- Дякую тобі, добрий чоловіче, і тобі, Вчителю, - сказав прохач. - Думаю, я зрозумів, що ви хотіли мені сказати і чому навчити. Я постараюся помінятися, стати чудом і віднайти чудо у всьому.

Мудрець усміхнувся, підійшов і обійняв його, благословляючи на шлях пошуку істинних знань.»

Сергій Шепель.

Життя, Бог вчить, що все, що сталось, то все до кращого в конкретній мирській ситуації. Якщо ми через певний час розкладемо по всіх деталях будь яку, зазвичай, неприємну життєву ситуацію, то дійсно приходимо до

висновку, що дійсно – все, що з нами не трапляється, то це і є найкращий із можливих варіантів. Так буває і з приємними подіями в нашому житті, але тут, у своїй пристрасті, ми майже не вивчаємо природу такої події, а той хто вивчає, то завжди дякує Сущому зразу ж і повсяк час. Хоча після неприємних ситуацій в нас появляється розпач, гнів, злість і інші негативні прояви, які не налаштовують нас на розуміння найпозитивнішого виходу для нас і тим паче проявляти подяку Сущому. До цього ми, зазвичай, приходимо пізніше. Ось така відмінність. Коли немає бачення відмінності, то ми завжди дякуємо Собі, Сущому – і за неприємні, і за приємні події, бо вони найкращі, вони наші і ми маємо гідно пройти через них і з ними.

« У одного африканського короля був близький друг, з яким він разом виріс. Цей друг розглядав будь-яку ситуацію, яка будь-коли траплялась в його житті – будь вона позитивна чи негативна з повним оптимізмом і мав звичку говорити: «Це добре».

Одного разу король знаходився на полюванні. Друг, бувало, підготовляв і заряджав рушниці для короля. Можливо, він зробив щось неправильно, готуючи одну з рушниць. Коли король взяв її у свого друга і вистрілив з неї, то у нього відірвало великий палець руки. Досліджуючи ситуацію, друг як завжди мовив: «Це добре!» На це король відповів: «Ні, це не добре» - і звелів відправити свого друга в тюрму.

Пройшов рік, король вийшов на полювання в район, в якому він міг полювати досить безпечно. Але канібали взяли його в полон і привели в своє поселення разом зі всіма його помічниками. Вони зв'язали йому руки, натягали кучу дров, встановили стовп і почали прив'язувати короля до стовпа. Тут один з канібалів, який мав підпалювати вогонь побачив, що в короля не вистачає великого пальця на руці. Із-за своїх забобонів вони ніколи не їли того, хто мав дефекти тіла (хтось надкусив уже). Вони швиденько розв'язали короля і відпустили. Повернувшись додому, він згадав той випадок, коли позбувся пальця і відчув муки совісті за свою поведінку з другом тоді. Король негайно відправився в тюрму, щоб поговорити з ним.*

- Ти був правий, - сказав король, - це було добре, що я залишився без пальця.

І він розповів все, що з ним відбулося. Одночасно висловив свій жаль, що так поступив погано з ним.

- Ні, - сказав друг, - це добре, бо якби я не був в тюрмі, то був би там разом з тобою і вже не тут.»

Досвід людства підказує (з кожним таке траплялось, але не всі свідомо взяли цей метод для застосування) – заспокойся (попий водички…) і серце підкаже, що робити далі. А далі слід усвідомити, що така шкідлива якість, наприклад: як ненависть - і розглянемо її в порівнянні з деревом, то ми обрубуючи в ній видимі прояви в листі, в гілках, то дерево знову відростає. Давайте дивитись в суть якості, в корінь і відрубуємо корінь ненависті, не

даючи поживи для нових проявів ненависті, запитавши себе, що дає ця ненависть нам? Дає зазвичай більше злоби, більше ненависті. Чи, заспокоївшись і побачивши її коріння, силу кореня, відійти від нього, придбавши спокій, придбавши інші погляди на ті, чи інші речі, події.

« У одного чоловіка пропала сокира. Він вирішив, що сокиру вкрав син сусіда, і став до нього придивлятися: ходить так, буцімто і насправді вкрав! І мова у нього, і манери поведінки, і погляд –все видавало в ньому людину, яка вкрала сокиру. Але перегодя цей чоловік, копаючи землю на огороді, знаходить свою сокиру. Подивився він наступного дня на сина сусіда – і той ні мовою, ні зовнішньою поведінкою зовсім не був подібний на людину, яка вкрала сокиру.»

Як? Прийняти буття, прийняти світ, прийняти життя таким, яким воно є – з усім хорошим і не зовсім… Тільки тоді людина отримує допомогу від Бога. Відкиньмо тимчасово пошуки, бажання, надію, прохальну молитву і до нас прийде усвідомлення свого призначення, як людини у цьому світі. Ми починаємо відчувати умиротворення і благість. Ці два поняття: ненависть і умиротворення є нероздільними в нашій сутності. Були, є і будуть. Тільки усвідомивши свою сутність, сутність цих понять, цих коливань, ми можемо спокійно на них споглядати, як постороння людина. Такий підхід стороннього спостерігача, а це стан спокою, можливий до будь яких проявів нашої діяльності – гніву, гордині, злоби, жадібності, осуду … і всіх їх похідних. Те ж стосується і позитивних якостей. Це два стани одних і тих же речей, чи дій: добра і зла, любові і ненависті … Вибираючи одну крайність (сам процес вибору небезпечний), ми намагаємось зупинити годинник життя. Якщо ми стоїмо перед вибором, то духовно ми ще не доросли до бачення свого покликання сюди, бо той, хто знає смисл життя – той буде ним іти. Однак, якщо постало питання, що потрібно робити вибір – роби, не бійся, якщо навіть і важко зробити його і він здається нам досить складним. Будьмо свідомі, що не факт, що роблений нами вибір є абсолютно вірним, правильним, бо ми його робимо в скруті і поспіху, а ще страшніше, коли ми задоволені життям і постає питання зробити маленький незначний вибір і ми пристаємо своїи умом на це. Від добра не роблять вибору… Все одно робимо вибір і все одно будемо жити, як і досі,- чи може краще бути кимось новим? І це є тільки наш вибір і нічий інший. Який би він не є, то тільки з часом, що він був найкращим на той момент і ми усвідомимо свою силу розуму, чи його слабкість. Не будемо вибирати крайності. Вони і так в житті чергуються для нас, щоб ми звернули на них увагу, бо вони є дороговказами руху життя. Будьмо свідомі, що будь-який негатив є наповнювачем позитивної енергії, як би виходяци із суті мудрого прислів'я: «Негативний результат – все обно вже результат».

Можливо, нам допомагатиме розуміти шляхи виходу з не зовсім хороших життєвих ситуацій притча про три каструлі з кип'ятком в які мудрий

вчитель для повчання кинув по окремості морквину, яйце і зерна кави, продовжуючи варити. Після закінчення, він запитав одного учня, - що змінилось? На що учень відповів, що морква і яйце зварились, а кава змінилась. «Ні, - сказав вчитель, - це зовнішньо ми так сприймаємо, чи бачимо. Подивись – тверда морква зварилась і стала м'якою і гнучкою, а рідке і тендітне яйце стало твердим. Зовні вони не змінились, але поміняли свою внутрішню структуру під дією зовнішніх неблагоприємних агресивних обставин – кип'ятку. Так і ми в однакових обставинах поводимося не одинаково. В одних ми бачимо прояви утвердження в діях, а інші можуть втратити свою людську подобу, стають слабими духом». «А кава» - спитав учень. «О це саме цікаво і повчально. Зерна кави розчинились в такому агресивному середовищі і поміняли його – перетворивши кип'яток в чудовий ароматний напій. Так і люди, є такі, які не міняються в силу обставин, а самі міняють обставини і перетворюють їх в прекрасне оточуюче товариство».

Ми періодично помічаємо, що намарно трудились, намагались…, а на старості більшість з нас усвідомлюємо, що наше життя було пусте, нам скучно, до нас приходить унініє, хандра із-за своєї непотрібності нікому.

Гіркота життя, шляхи накопичення гніву, образ розкрита давно і … «одного разу мудрець розказав своїм слухачам анекдот – повітря затряслось від вибуху сміху. Потім, через декілька часу, він знову розповідає той же анекдот, але тільки декілька чоловік посміхнулись. Під закінчення лекції він знову розповідає той же анекдот, але вже ніхто не засміявся. Тоді мудрець запитав: «Ви не можете сміятися з одного і того ж анекдота…, то чого дозволяєте собі плакати по одній і тій же причині (факту) постійно, а то і все життя». Відповідаймо на це запитання мудреця при появі гіркоти життя і розчарувань, які появляються при порівнянні тих днів життя до сьогоднішніх, при неможливості реалізувати вчорашні мрії сьогодні. Відповідаймо кожен сам собі…, хоча б внутрішньо і не несімо цю гіркоту життя… повсякчас словом в собі, в сім'ю і всім тим, хто приходить вас відвідати на схилі літ життя.

«Мій брат пораду дав мені:
«Усім кажи: проблем нема, -
Як би важко не було в житті:
І хай в душі бушують урагани,
А ти спокійна будь завжди.
Не реагуй ніколи на уколи хама,
На злість – красиво посміхнись,
На дурнів ти не ображайся
А про людей що заздрять – позабудь!
Проблеми дня, вирішуй всі сама
І не потрібно щоб тебе жаліли,
Будь сильною, усім на зло…
І тижні невеселі промайнуть

І перетворяться в добро.

Настане смуга радості, удачі

І мрії збудуться – лиш ти повір в себе!...» А. Волошин.

Всі хочуть довго жити при здоров'ї і побільше зробити, стати найбільшим …, але водночас ніхто не хоче старіти, хоча саме це з нами постійно відбувається. Будьмо свідомі, що сьогодні ми є на день старішими ніж учора. Ми вперто не хочемо цього зрозуміти, але факт залишається фактом. Життя – це є подорож з нічого в щось, або з нічого в нікуди. Саме другою заповіддю Ісус запрошує нас в подорож до Бога отця, бо в мирському житті ми скоріше полюбимо того, який подібний на нас – ми його знаємо, ми, можна сказати, знайомі до певної міри, ми і поводимось так ніби жителі одного будинку. Просто живемо в різних кімнатах, чи квартирах. Цю основу про дім Бога Ісус застосовує не один раз. І кожному, хто возлюбить Бога всім серцем своїм, всією душею своєю, всім розумінням своїм, то той отримає кімнату у домі Отця небесного. Тобто, той хто наповнить себе любов'ю і передаватиме її іншим, то сам процес передачі і є тією кімнатою, бо це є стан щасливої людини, стан Бога.

Дехто з дослідників підтверджує, чи доречніше сказати, дійшов висновку (і це думається, що це так є), що планета Земля є трудовим перевиховним пунктом для наших душ. Душі, які досягають пізнання своєї сутності вже не шукають тіл на нашій планеті, можливо їх місцезнаходження є рай, про який описують святі писанія.

Ми виснажені, але ми далі чіпляємось в ім'я обов'язків діда, баби, в ім'я обов'язку чоловіка, жінки, в ім'я обов'язку батька і матері, в ім'я збагачення, в ім'я честі сім'ї, в ім'я нації, в ім'я релігійної традиції (християнства у всіх його відгалуженнях), чекаючи смерті у спокої. Це тільки даремна трата часу, енергії. Ми стаємо тілесно і душевно хворими людьми. Намарна надія, що саме хвороба прийде і принесе зцілення. Ні, наша душа вливається у Всесвіт і шукає інший храм-тіло. Ми, в своїй більшості, не можемо в життєвій суєті бути в спокої. Бо якщо це життя не є в спокої, то це і є життям. Нашими обмеженнями ми знущаємося з тіла, робимо його хворим. Душа захворіла – горить енергія війни, ми напружені, ми турбуємось, ми не можемо знайти спокою. Думаймо, чого? Шукаємо підказок у спокійному спостереженні за оточуючим середовищем – і ми побачимо, чи почуємо… Піст, чи інші обмеження є допоміжними засобами ввійти в спокій, однак, якщо вони стають обтяжливими для нашого ума, для нашого тіла, то душі і поготів – то зупиняємось і пом'якшуємо обмеження до терпимих (такі, які нас не напружують, не виводять із спокою і ця стезя обмежень вийшла з нашої думки – то це і є та терпимість, це і є той спокій, коли ми можемо говорити з Богом).

Нечистий дух має сильний вплив тільки на пристрасних людей, а на тих, хто очистився, то може тільки бути в полі зору, чи як явища житейської спокуси.

Коли нам дається бачити в інших потребу в духовній підтримці, коли ми бачимо, що людині тяжко, то маймо дружелюбнй підхід і показати суть проблеми в невимушеній бесіді, але це, зазвичай, коли людина непідготовлена до діалогу, то сприймає це як співпереживання, чи виплакування в «жилетку», але і ці методи допоміжні на скорому часі, бо саме для цього вона появилася в нашому полі зору і в цьому місці.

«Не тільки потрібно молитися: «Господи, помилуй», не тільки просити, а потрібно постійно дякувати і вміти славословити Господа – тоді буде мир в душі».Старець Михаїл (Піткевич).

Коли нас маленькі і великі негаразди житейські доводять до розпачу, обид, гніву, виводять нас з рівноваги, розриваючи душу, то найперше заспокоюємось і вже потім у спокої обмірковуємо цю ситуацію, чи приступаємо до розмови з Сущим. Ознакою того, що ми ввійшли в стан спокою і наша молитва відбулася, то в мить не думання (тобто нам здається, що ми вже всі варіанти обдумали, що всі запитання дали собі у стані спокою і більше запитань не народжується), яка після цього находить на нас, з нас виходить протяжний полегшуючий віддих: «ох», чи «хо». У нас такі відчуття, так якби ми скинули зі своїх пліч якийсь вантаж, а біля серця утворилась якась тимчасова пустота, що помаленьку починає заповнюватися якимось рухом, подібним до руху повітря, який ми відчуваємо і навіть вдається бачити його рух і колір в собі. Цей процес прослідковуйте і більш за все так було в кожного, але ми не помічали. А це є практичною порадою, як з молитвою позбутись негативних енергій. Тепер ви вже впевнені в собі і своїх можливостях.

Притча про бога

Жінки молились: одна, і друга, й третя…
І біля кожної стояв Христос…
Усі Молитви звернені до Нього
І Він до всіх прийшов…
Із першою Він довго говорив, -
Їй сльози витер, посміхнувся …
Чекав, коли Душа
Засвітиться Надією добра…
А біля другої, Христос, став поряд,
І руку положив їй на плече,
І Молитву підтримав,
Що лилася з вуст її…
А третя жінка, низько поклонилась,
І так щодня, щовечора, щоранку…

Коли стояв над келією місяць
Возводила Молитву до небес.
А Він прийшов… і слова не сказав
Лиш постояв, блідий, як німб,
Мовчав… Мовчав… Мовчав…
- *Одній,було багато світла,*
- *А друга менше обдарована була,*
- *А третя не отримала нічого?*

То ж як можливо це, о Господи, скажи!
Мені не зрозуміти дій Твоїх?
- *Ти не дивуйся, збагни, послухай…*

Для жінки кожної, і відповідь своя:
Коли молилась перша,
Я сил їй дав, і віру укріпив,
Ця мить для неї є важлива
І я у Душу, надію поселив.
Отож у неї будуть сили
Здолати труднощі в житті.
І другій треба допомога,
І дотик світла від свічі.
Бо сумнів двоїть душу,
І сльози гіркі у серденьку її.
То ж досить погляду одного,
Мовчання світлого, щоб щезли
Усі страхи, як дим.
Ото ж до неї Я і поспішив…
А третя…
Багато років ми знайомі,
Між нами не буває перепон,
І дім її, Моїм давно вже став,
Вона мені лиш довіряє.
Душа її пройшла випробування часом,
Хоча дороги не такі легкі,
Я добрий і суровий їй.
І знаю Я –
В часи великих потрясінь і негараздів
Духом вона не впаде,
Бо добре знає – що з нею я є.
Моя любов цінніше погляду та слова,
Вона несе небесну благодать,
І той, хто став одного разу Чадом Божим,
Навчився мені всеціло довіряти.

І ти довірся – сказав Ісус,
Коли я говорю, коли мовчу…
Коли здається… осторонь стою.
І зрозуміла я:
- О мій Господь,
Дай сили бути третьою завжди…
А. Волошин.

Як же виходити із забруднень, коли рядом немає духівника, чи іншої людини, якій ми змогли б довіритися, або тим, хто є членом будь-якої релігійної традиції, а церква закрита – а свіжу рану душі найлегше лікувати зразу ж, то зрозуміймо, що всі люди мають в житті на певних етапах життя якісь негаразди, втрати, розчарування. І така думка дає певне розслаблення, а потім визрівають думки: «чим ми створили дану ситуацію, що таке з нами сталось і чого саме з нами?», а відповідь прийде, коли ми в такому пошуку приходимо до думки, що ми основне джерело цієї неприємної ситуації. Далі задаємо собі друге запитання: «Що ця ситуація хотіла нам в житті підказати, чи від чого застерегти?» - і ви теж знаходите відповідь на це запитання в собі. А далі знову в спокої думаємо: «Як вийти з цієї ситуації?». Коли в цьому стані у вас виникає думка подяки Богові, то це і є ознакою, що ви зрозуміли суть своїх негараздів і побачите смисл подальших порухів, можливих слів і дій до тих людей в оточенні, яких і відбулася ця неприємна ситуація. Будьмо свідомі, що нам вийти з таких негараздів майже ніхто не допоможе і не вирішить всі наші проблеми, якщо ми самі цим не займемось. Починаємо із візуального спостереження, чи споглядання ситуації, вже як минулої події, чи події, яка ще не завершилась, але ми вже стривожились душею, бо ми, чи хтось робить несправедливо, не по совісті (відрізняємо тривогу ума, яка називається страхом), а далі в цьому ж руслі уважно вислідковуємо сказані нами слова, чи вчинені певні дії мімікою, жестами, руками …. І тільки після цього ми починаємо задавати ті запитання, які описані вище. Не вдається?, то це буде ознакою і найпершою, що ключову роль в цій ситуації зіграв наш прагматичний ум, а ми чекаємо відповіді від душі, а не від ума. Ум скоро може знайти виправдання, узагальнення, висновки, але доки душа не дась відповіді через полегшуюче вздихання, як ознака нашого розуміння суті ситуації, то слід через деякий час знову починати молитву. Ох – ух (триваючий віддих повітря є підтвердженням співпадання відчуття реальності з нашим внутрішнім світосприйняттям – таке собі підтвердження, що ми ввійшли в діалог зі Всесвітом; таке собі відчуття полегшення після остаточного прийняття рішення, як самого оптимального на цей час, а найперше, як свідчення очищення каналів для прийняття потоків тієї енергії, яку ми готовимося прийняти.Основою бачення виходу через внутрішній діалог душі і ума буде тільки відчуття потреби в розмові самого з

собою. Людина може справлятися з будь - якими негараздами, бо як казала наша бабуся, що Господь ніколи не дає людині хреста, якого та не зможе нести по життю, тобто посильну ношу.

Тільки в спокої і умиротворенні нам дається можливість побачити суть проблеми і побачити шляхи виходу з них, бо в стані незадоволення, розчарування і відчаю ми відштовхуємо від себе позитивну енергію, чим послаблюємо себе духовно і фізично і це дає нам розуму для свідомого виходу з негараздів і не вистачає сили на діла позитивні. Це шлях віддалення від Бога.

«Коли хочете перемагати бісів, то маємо поступатися людям. Образить хтось? Поступися йому, і настане мирна тишина, яка позбавляє душу від смутку. В духовному житті не воздається злом на зло, але зло перемагається благочестю. Добро творіте тим, хто зобиджає вас, моліться за тих, хто творить вам напасть …» Старець Серафим Романцев.

Душа захворіла - починає хворіти тіло. Цю тезу ми ще опишемо, але через її важливість, дозвольте зупинитись: болі, чи зміни в функціюванні тіла дають сигнал про наявність хвороб душі. Тіло дається душі для удосконалення самосвідомості, для її позитивного поступу, як процесу розвитку унікуму. Тому нам слід вчитись прислухатись до свого організму і він дає підказку для позитивного прийняття рішення. Сигнал тіла є реакція на наші думки, слова, або вчинки. В деяких дослідницьких працях, а це підтверджується і нашими спостереженнями-практикою, що реалізація слова, чи початок дії негативної, чи позитивної (а в більшості нашого рутинного життя це є негативізм) енергії наступає після першого больового дзвінка в тій, чи іншій частині тіла; той, чи інший прояв відхилення в життєдіяльності організму. Прислухаймось до тіла і ми позбудемось великої частини болей, а саме основне, що тіло нам дає шанс очищатись душею. Шанс подумати і обміркувати своє життя за певний проміжок часу в минуле і знайти те, що спричинило хворобу – це, можливо, наші думки, слова, чи вчинки, в яких ми жили не по правді, порушивши рівновагу між духовними потребами і тілесними бажаннями. Перевірте самі себе. Однак, коли наше єство, наша сутність свідоме свого духовного розвитку, то спокій є його станом буття. Стан мовчання означає відхід від думок і їх родичів – слів і дій на певний час. Це і буде наш духовний світ.

Мудрість нашого єства ми придушуємо командами і бажаннями ума.

Дбаймо про чистоту тіла, бо це теж є турбота про чистоту душі, або ж хоч не засмічуймо їх з суто модних, культурних, споживацьких потреб (миємо, стрижемо, чистимо тіло, не переїдаємо і не їмо все підряд, не зловживаємо спиртними напоями, вчимося пити воду і споживати їжу; носимо чистий, вільний, зручний одяг і бажано з матеріалів рослинного походження, який би виконував свою функцію;).

Хвороби тіла, звідки вони беруться? – Від страждань душі. Допомагаємо своїй душі вмінням їсти.Частота наших захворювань напряму пов'язана із-за

відсутності нашого спілкування з Богом. І перевірте – що коли ми постійно благословляємо їжу перед вживанням (хто словом, хто думкою, хто покладенням хресного знамення і так далі, бо такі, чи подібні дії присущі всім релігійним традиціям світу), то цими діями ми проводимо очищення їжі від негативної енергії, яка у випадку споживання зачасто турбує нас через захворювання. И просимо дозволу на споживання її, а після закінчення трапези благодарим, яко вона наситила нас - душу і тіло. Не носімо сміття в храм душі нашої, очищуймо продукти харчування. Аналогію ми вже приводили в очищенні тіла. Так і з продуктами харчування. Ще в селах велику кількість продуктів харчування надбувають з молитвою – готують грунт до посіву, сіють, саджають, доглядають, збирають врожай. Це є теж одним їх способів мати силу духу в собі, споживаючи чисту їжу. Тому постійно, де б не були очищуйте їжу, бо ми ж не знаємо, які люди готували ці продукти харчування, які ми купуємо в магазинах, чи на ринках. Можливо, людина перебувала в стані злоби, незадоволення, матюкалася, сварилася, плакала, проклинала, то це ми маємо усвідомити, як потребу благословення їжі, води перед споживанням. Благосна, благословенна їжа міняє нашу сутність на краще і цьому є досліджені підтвердження. Звичайно, люди, які вирощують самі деякі продукти харчування, то вони і мають більше шансів їсти здорову і чисту їжу. В містах це майже неможливо, але благословляти її може кожен, перед цим наскільки можна ввійти в спокій. Їжа ж бо дає міць і красоту нашому тілу – храмові душі нашої, як частинки божої присутності в нас. Візьміть собі це за правило і ви відчуєте зміни в поглядах на життя, в поглядах на житейські цінності, на житейські негаразди.

У всіх клітинах тіла є присутньою частиночка духовної енергії, бо ця клітина жива, а життя від Духа Святого, від світлих енергій. Це співвідносно до всього видимого і невидимого, до всього живого і неживого, як носіїв певних видів енергії. Енергія є синонімом життя, руху.

Душа вічна, а тіло є тимчасовим храмом душі. Тіло і душа є комбінацією (поєднанням). Немає душі – нема тіла. Забираючи в людини частини тіла, душа свідома цього, але зберігає свою сутність, не відокремлюється по частинах з тілом, а продовжує бути. Якщо вколоти у відрізану руку, то ми не відчуємо болю, але коли колемо в ту частину, що знаходиться з цілим тілом, то відчуваємо біль.

За твердженням знавців, душа знаходиться біля серця і трошки віддалена назад. Саме цей духовний центр ми відчуваємо в часи радості (такі відчуття, киплячої води і від нього відходять хвилясті мандражні промінці з одночасним поширенням тепла, ця енергія наповнює груди – вони розправляються, піднімається голова, руки хочуть розійтися в сторони і піднятись вверх для подяки Богу за цей щем радості і щастя). І що характерно, що суть цих відчуттів приходить до нас, коли ми творимо добрі слова, вчинки, думки комусь, випромінюємо ці флюїди задоволення в навколишнє середовище і цим підсилюємо невидимі посили свого стану щастя, радості, доброго задоволення від вчинення справедливого вчинку, милосердя… іншим. Як тільки ми передали ці відчуття (а їх взяли, бо це досить важливо), то і в нас

якраз і є відчуття радості, яке саме і проявляється у вище описаному процесі В стані страждання душа через смуток, біду, хвороби тіла подає сигнал - через відчуття болю в цій же ділянці грудей, які стягуються, голова опускається, руки притискаються до грудей, в тілі відчувається порожнеча, в'ялість – смуток паралізує все, а то, зазвичай, починають нас діймати хвороби тіла. Хвороби тіла сигналізують нам, що наша душа стаждає за нашу поведінку, за наші слова і думки, якими ми коїмо негативну енергію. Фізичні недомагання, які подеколи ми відчуваємо, то вони досить швидко проходять самі по собі - вартує нам тільки відновити порушений енергетичний баланс в напрямку позитиву. Вірною ознакою сильних страждань є наші сльози. Саме так, ці сльози є сльозами душі, водяними потоками очищувальної енергії. Однак сльози радості теж показують процес очищення душі. За своїм хімічним складом і за біологічними показниками сльози радості і сльози горя і печалі теж є різними.

Зрозуміймо своїм умом, своїм єством, що відчуття щастя, радості, смутку, горя, входження в хворобливий стан тіла, це є процес входження в такий стан душі. І ми зосереджуємо ще раз на цьому увагу, як одну із основ у розумінні того, як будувати своє життя-буття і це автоматично нас розвиває аж до усвідомлення себе, як духовної істоти, як Людини … Ми далі зупинимось на розгляді природи того, що саме нас має спонукати до творіння доброти, справедливості для інших, бо ми є підказками, дорожніми знаками для розвитку душі, для бачення дороги життя, бачення його смислу іншими, а інші є об'єктами підказок для нас. Підказки є завжди і тільки від нас залежить, чи ми їх побачимо, а побачити ми можемо , коли ми в спокої і спостережливі. Це основна вимога до себе всіх. З часом таке розуміння вводить нас в постійний стан духу і тіла. Аналогічно ми маємо зрозуміти, що плодіння комусь поганого, то такі погані відчуття будемо мати і ми. Бо послане добро, чи зло нами комусь повертається з часом до нас обов'язково. Природа повернення є дією в більшості випадків неусвідомленою, а на підсвідомому рівні – душа того, кому послано ця негативна енергія, просто не приймає «такі подарунки» і в підсумку він повертається до нас. Ми також далі зупинимось на природі давання і приймання добрих і не зовсім добрих дарунків. Взяв – прийняв, не взяв, то повернув назад. Тобто спосіб життя, його наповнення щастям, чи незадоволеністю і хворобами залежить тільки від нас самих.

Неможливо описати те, що відчуваєш, але зумійте побачити, відчути ці моменти і, можливо, ми матимемо ті істинні знання про ці прояви душі і тіла. Спробуймо… Ми хочемо показати дорогу для свідомої людини, але не знаємо, як донести цю думку до неї… Допоможіть.

«Не хлібом єдиним живе людина». Як хлібом насичуємо тіло, так і душу потрібно наповнювати любов'ю, милосердям, блаженством, добротою, щастям, бо це і є той хліб на – сущний про який говоримо в молитві «Отченаш». Ми не можемо жити, ігноруючи потреби тіла. Не будемо їсти хліба – зруйнується храм душі. Ці дві якості енергії – душа і тіло нероздільні і є одним цілим. Це наше єство. Тіло є зовнішньою оболонкою сутності людської, а душа знаходиться в середині тіла. Ми акцентуємо увагу на цих якостях енергії: душі і тіла, прояви яких ми відчуваємо і бачимо в собі і в інших, тому

будьмо свідомі, що ця енергія є частиною Всесвіту. Саме з допомогою тіла ми пізнаємо свою сутність, а сутність є дороговказом для розвитку тіла з його ідеями, словами і вчинками. Коли ми в житті надаємо перевагу духовному розвитку, то мучимо тіло різними обмеженнями, а якщо віддаємо перевагу розвитку тіла з його бажаннями, то починаємо усвідомлювати свою непотрібність, відчуваємо незадоволення собою, бо природа цього явища в тому, що ми не можемо реалізувати всіх своїх бажань і починаємо не любити себе і вся, бачачи свою внутрішню пустоту, то тоді «Я» виходить на перший план. Саме гармонічне поєднання дає цілісність, дає радість життя, дає відчуття блаженства. Тому то не слід жертвувати, чи відмовлятись одним заради іншого. Насолоджуймось усвідомлено матеріальними благами, які пропонує нам Природа в цьому житті і одночасно використовуймо будь-яку можливість духовного розвитку. Ми самі відчуваємо потребу в духовному розвитку і це теж є стан нашого єства в процесі життя.

«В Іспанії, в древньому скиту, вирізаному в скалі, жив чоловік, який залишив все заради того, щоб всеціло присвятити себе споглядання життя. Одного разу під вечір його навідав мандрівник, і був прийнятий з великою радістю. Розділивши з ним шмат хліба, пустельник попросив сходити до найближчої річечки, щоб зібрати там їстивних грибів. По дорозі їм зустрівся юнак, який звернувся до святого отця: «Я чув, що якщо хочеш досягнути святості, то не слід споживати в їжі мясо. Чи так Це?»

- Приймай з радістю все, що пропонує тобі життя, - відповів пустельник. – Не гріши проти духу, але й не роби кощунства, відторгуючи щедрі дари землі».

Душа управляє тілом через свідомість, у якої на службі перебуває наш ум-мозок з його функціями. Він через рецептори відчуттів збирає інформацію про тіло і про оточуюче середовище, аналізує і усвідомлено координує дії, співставивши з матрицею знань душі, дає команди через рецептори для виконання тим чи іншим органам, чи частинам тіла. Для душі рецептором є ум, а для тіла – совість. Інколи ми діємо погано і душа не хоче сприймати такі наші дії, то ми говоримо, що нас мучить совість. Коли тіло помирає, то душа покидає його. Зникають ті мостики, що з'єднували душу і тіло. Для прикладу, на війні осколком зрізало голову, а людина ще бігла, бо душа ще не покинула тіло, а свідомість через мозок дала команду бігти і м'язи переміщують тіло. Однак куля, що летить прямо в точку де знаходиться серце і душа, то ще за мить, як вона досягне м'язів серця, душа, яка є рядом, бачачи це, прокидає тіло, яке падає бездиханним. Таїна тіла, а ще більша таїна – душа. Свідомість знаходиться біля мозку, функції якого ми називаємо умом. Можна сказати, що свідомість є зв'язковим душі з тілом, а в тіла зв'язковим є ум. У слово свідомість вкладено смисл того, що ми, тіло, діємо з відома душі, зі-Знаннями Космосу. Душа, ум, свідомість і ще багато чого ми не бачимо, але умовно визначаємо їх функції через ці слова.

Хоч би як удосконалювались технології, створюючи ті, чи інші сполуки, як би не змінювали на краще організацію праці новими помічниками, в тому числі, комп'ютерами – від природи не можна взяти більше ніж вона може дати. Вивільнивши енергію в одному місці вона переходить в інший вид і в інше місце. Якщо вона була позитивно наповнююча, то і збереже свій позитив. Якщо зміна енергії проходить в стані не-відання, то однозначно рух енергії з позитивної переходить в негативну; якщо в стані пристрасті, то може зберігатись, або спалюватись, тобто забиратись нами без потреби, а може вона потрібна була комусь іншому; якщо ж зміна проходить в стані благості, то зміна проходить в множенні позитиву і навіть, якщо перед цим була в стані не-відання, чи пристрасті, то перехід здійснюється в позитив. В означених станах перебувають окремі тіла, в тому числі і окремі їх частини, або і цілі групи душ і тіл. Потоки енергії можуть охоплювати і досить значну частину суспільства на нашій планеті переміщаючись між стихіями природи і її представниками, так і в міжпланетний простір.

Ми зупинялись на тому визначенні, що Всесвіт - це все є енергія в тому, чи іншому стані, вигляді. В житті ми не раз переконувалися наскільки

наша думка, чи слово може матеріалізуватись, тобто вони мають силу реалізовуватись – це і є енергія. Камінь, метал, тіло також є певними видами енергії, тільки більш концентрованої (на сьогодні наука це підтвердила). То і людина є не що інше, як поєднання духовної і матеріальної енергії. Ядром якої є душа, а периферією є тіло. Хоча по великому визначенню це є умовності, можливо, випрацювані умом. Можна погодитись, що це ще є все таки таїна нашого життя, нашого руху енергії, якась її часточка, що відкрилась нам для розуміння.

«Душа нестерпно щемить. Проблеми пригнічують, несправедливість принижує, бездушність вбиває останню надію на чисте, світле, святе. І щось ніби в тобі вмирає, і ти стаєш схожим на всіх…» Наталка Цюзь

«Одного разу учні прийшли до старця і спитали його: «Чого дурні схильності легко оволодівають людиною, а добрі – важко і залишаються нетривкими в неї?». «Що буде, якщо здорове насіння залишити на сонці, а хворе зарити в землю?» - спитав він їх. «Добре насіння, яке залишене без землі, загине, а погане в землі проросте і дасть хворий пагін і поганий плід»- відповіли учні.

-Так чинять люди: замість того, щоб таємно творити добрі справи і глибоко в душі ростити добрі начатки, вони виставляють їх напоказ і тим їх погублюють. А свої недоліки і помилки, щоб їх не побачили інші, люди ховають глибоко в душі. Там вони ростуть і гублять людину в самому її серці». В цій притчі показана природа таїни передачі дарів і творення добрих справ до всіх і вся.

Дбаймо, або не будьмо байдужими до Природи, до свого Життя, до Бога. В цьому житті, поки ми не перейшли в духовний стан, саме цінне – це наше

життя. Цінуймо і бережімо його. Усвідомлено проведемо цей проміжок життя, що нам подарований сущим, бо воно дає тоді нам більше, коли ми даємо їй більше посилів доброти, любові, чистоти, то і Бог нам відкриває свою скарбницю, щоб ми мали змогу взяти для себе, як в духовному плані, так і в матеріальному, даючи людству створювати нові види комп'ютерів, нові технології, відновити забуті вайтмари, знайти нові способи добування і зберігання продуктів харчування, побачити нові прояви красоти в берізці …

Не тільки бажати і чекати милості Божої, а й для цього потрібно потрудитись – очиститись, мудро і зважено підходити до різних життєвих ситуацій, з любов'ю і повагою жити з оточуючим середовищем, то можливо, ми в гармонії зі всесвітньою енергією, як її частинка, знайдемо спокій душі і благодать для тіла.

Розкажемо бородатий анекдот. В одному районі сталася повінь, але цього разу більша і сильніша. Чоловік спершу вирішив перечекати її, сидячи на столі. Коли вода досягла рівня стола, то він поліз на горище, але і там вода прийшла до нього. Він, спасаючись, виліз на кришу і став молитися і просити Бога, щоб той спас його благовірного. Та і молився досить щиро і навіть не почув, що колода його штовхнула, заледве не скинувши з даху. Він відштовхнув колоду, продовжуючи молитися. Вже і тут вода стала підмочувати ноги. Чоловік виліз на комин, здійнявши руки вверх і направивши свій взір до небес у прохальній відчайдушній молитві. Крики почули люди, які пропливали в човні і повернули до нього, запрошуючи в човен, який і так був переповнений. Він відмовився. Тоді ангел приступив до Бога з питанням: «Боже, чого ж ти його не спасеш? Він так щиро молиться і просить». А Бог і відповів: «Я направляв йому колоду, я направляв йому човен, то скільки можна?»

Не слід впадати в іншу життєву крайність – на все воля Божа, бо це приведе нас в стан застою, що дуже небезпечно і ми тим само відмовляємось від духовного росту. Душа прийшла в наше тіло творити, виконувати певну місію – нарощувати божественні якості і ми маємо зрозуміти суть нашого покликання – творити доброту, милосердя, щастя … Так, благовоління своє Бог посилає на тих, що пізнали істину, чи вийшли на шлях в пошуках істини. Це не все, бо благовоління посилається і тим, хто ледь побачив хоч раз своїм умом Божі прояви в собі, чи в інших. Вони, можливо, потрудились для цього і не одне життя. Посилається і тим, хто живе у невіданні, бо і їм же дана душа. Тоді і вільно дивимось на світ, на своє життя, яке б воно не було з благоговінням.

«Життя прекрасне, і кожної миті воно приходить з тисячею і одним подарунком для вас. Але ви так зайняті, так захоплені думками з вашим бажаючим умом, ви так наповнені вашими думками, що ви відторгуєте всі ці подарунки. Бог приходить постійно; а ви продовжуєте відмовлятися.

Якби вас спитали, щоб ви зробили в новому житті, ви внесли б невеликі зміни, такі, як ця. Муж з трошки іншим носом, дружина з трошки іншим кольором обличчя, більший або менший дім — але це не більше чим «прямий пробір», дрібниці, несуттєве. По суті ваше життя залишається попереднім.»

Ця притча про порочний круг: Ви вступаете в нього, коли починаєте думати про те, яке враження ви створите на інших. Деякі так заклопотані цим, що взагалі не можуть жити. Кожен цікавиться тим, що інші думають про нього, і це так зі всіма. Вони тривожаться про вас, а ви тревожитеся про них. Ви боїтеся інших, інші бояться вас, і життя стає запутаним. Відкиньте цю чепуху, відкиньте цей ганебний круг. Припиніть думати про інших і про те, що вони думають про вас, бо це є судженнями нашого ума, це визріває осуд.

«Не осуди ближнього: тобі гріх його відомий, а каяття його не відомі. Щоб не осуджувати, потрібно бігти від осуджуючих і берегти свій слух. Візьмемо одне правило для себе: осуджуючим не вірити; і друге: ніколи не говорити погано про відсутніх. Самий короткий шлях до спасіння – не осуджувати. Ось цей шлях – без посту, без бдіння і труда.» *Старець Сімеон Желнін.*

Не осуджуємо нікого і ні вчому, не осуджуємо всього, чого не любимо самі і цього ж не бажаємо і не робимо іншим. Ми, зазвичай, не любимо, коли нам говорять неприємності, докоряють нам, розмову ведуть у зверхньому грубому тоні – то так і не вчиняймо з іншими, а найперше в розмові зі своєю душею. Коли ж щось вдіяли і нас мучить сумління совісті, то шукаємо своє слово, свою дію, яка стурбувала нашу душу нашою несправедливістю і тоді відповідно і діємо для виправлення хоча б частково нашої помилки. Це буде наш життєвий досвід, це і є тим дорожнім знаком, яким ми уже не знехтуємо.

Це слово «про інших» дуже небезпечне. Із-за нього ніхто не спокійний, ніхто не дома. Нашому життю достатньо, зосередитись на своєму власному житті, не будьте заклопотані іншими. Якщо ми зможемо жити без цього клопоту, то наше життя розцвіте, і тоді інші зможуть розділити з нами його аромат.

Приклад цьому є хрещення водою Ісуса Христа Іоаном Хрестителем. Яка ж воля Божа може бути для ледачого, чи вбивці?, щоб оправдати себе, що на все воля Божа. А що ми зробили, яку йоту для того, щоб не жити в злиднях, чи за чийсь рахунок – і тут маємо зрозуміти істину: для чого ми живемо в злиднях, чим ми допомогли душі і тілу в них зайти, а тоді помаленьку видивлятися, як можна, хоч трошки вийти з цих хащів. І це теж буде поступ. Зробіть і згадайте ці слова і саме це означає, що душа почула, а тіло зрорбило благий поступ . Рухаємось далі і не думаємо, що злидні – це кінець життя. Так не є. Живіть і творіть для себе, для ближнього свого стільки на скільки у нас вистачає Розуму.

«- А хто мій ближній?

На це сказав Ісус:

- Одна людина йшла із Ієрусалима в Ієрихон і попалася розбійникам, які зняли з неї одяг, ізранили її і пішли, залишивши її чуть живою.

Випадково один священник йшов по тій дорозі і, побачив її, пройшов побіля.

Також і левіт, будучи на тому місці, підійшов, подивився і пройшов побіч.

Самарянин же якийсь, проїжджаючи, наштовхнувся на неї і, побачив її, зжалився і, підійшов, перев'язав їй рани, поливаючи маслом і вином; і, посадив її на свого осла, привіз її в готель і потурбувався про неї; а на другий день, відїзджаючи, витягнув два динарії, дав управителю готелю і звелів йому: "Потурбуйся про неї; і якщо витратиш більше, я, коли повернусь, віддам тобі".

Хто із цих трьох, думаеш ти, був ближнім тому, який попався розбійникам?

Він сказав:

- Проявивший до нього милість.

Тоді Ісус сказав йому:

- Іди, і ти поступай так же.»

(Ев. від Луки 10.25-10.37)

Цей коротенький відступ слід пам'ятати нам, ідучим по життю,і нам, коли ми читаємо Біблію. Бо не слід кожне слово з неї сприймати своїм розумінням. Там кожне слово має певне смислове наповнення і прив'язане до певних подій того часу, а не до окремого слова. Будьмо уважними при прочитанні, а ще більш обережними у висловлюванні, чи повестися більш недостойно – трактувати (що думав, що мав на увазі, як розумів?), бо трактувань стільки, скільки тих, що прочитали. Стримуймо себе від пояснень. Лягло на душу – відчув щем радості – дякуй Богу, що дав нам розуміння відчути смисл слова, але не трактуй, бо ми не чули, що говорили, відчували, розуміли ті, що писали і кому адресувалось це слово. Ті, що пізнали, не трактують. Вони говорять від себе, як володарі істини. Другою підтверджуючою дією є те, що до нас приходить розуміння природи довіри до певної інформації в процесі роботи, життя є утвердження через підтвердження знаннями, результатом дії і відчуттями спокою і задоволення, які приходять самі по собі. А ті, що прочитали, губляться, розчаровуються – та ще й іншим вносять у вуха своє розуміння, своє трактування, бо вони зроблять свої висновки, вимиваючи мудрість, яка збиралася віками. Будьмо обережними.

Життя на Землі для більшості є раєм. Хто заперечить? Чого ж тоді душі не так часто покидають тіло в пошуках кращого тіла. А кращого хочуть всі уже з дитячого віку.

Філософія, чи правильніше сказати, мудрість життя саме і полягає в діалозі, в молитві нас , тіла через ум з нашою сутністю, з нашею Душею, з нашим Богом. Коли у нас відбувається така розмова, а це, зазвичай в горі, чи в радості, то це ознака того, що ми говоримо з Сущим. Зазвичай, це

внутрішній діалог, внутрішня молитва. Не варто придавати великого значення зовнішній молитві когось, чи своєї, хоча вона теж велику роль грає, особливо , коли ця молитва групова. Те ж стосується будь-яких дій людини, бо людина може обманювати всіх оточуючих, але себе не обманеш – щирий наш діалог, чи ні. Пам'ятаймо про це постійно.

«Я просила благ, а Бог мені дав можливості.

Я не отримала нічого із того, що просила.

Я отримала все, що мені було потрібно» *Мати Тереза.*

Поступ того, хто побачив шлях істинності життя, хто побачив смисл життя в благості, в продукуванні духовних цінностей в собі добре описав християнський старець Савва: «Ворог на нас, віруючих, особливо сильно нападає порушенням спокою. Сподвижникам благочестя нерідко приходиться відчувати від своїх домашніх сильне незадоволення і навіть ворожість за своє благочестя, хоча і незадоволені і не показують виду, що вони благочестям незадоволені. Ось тут то і проявляйте терпимість. Не проявляйте незадоволення, не впадайте у відчай, пам'ятаючи слова Спасителя: «Вороги людині домашні його». А від недоліків позбавляйтесь, спостерігаючи, в чому вас обвинувачують оточуючі, які страсті вони знаходять у вашому серці, бо в домашньому побуті всі страсті вільно проявляються, і рідні добре їх знають – не те що поза межами дому, коли ми в намаганні ховаємо себе серед тих, хто мало знає про нас. Дивіться на себе безпристрасно, перевіряйте себе. Може бути, що в нас важкий характер, може бути, що ми грубо і жорстко поводимося з близькими, може бути, що несправедливі буваємо і інше. Відкрийте своє серце для спілкування і благочестивого упокоєння, розширте своє серце любов'ю і тримайтесь благочестя твердістю! Старайтеся бути чистими, не подразнюймося, не за все виговорюємо – деяке не беріть до уваги, обходячи мовчанням. Коли відчуваєте, що ваші викриття можуть викликати пожежу, тоді на дії ближнього дивіться крізь пальці і посилено моліться за нього…», але найперше за себе, бо ми в даний момент є джерелом пожежі через свої намагання показати праведний благочестивий шлях іншим. Для них достатньо нашої присутності, бо саме в їх середовище поселена і наша душа, а наші намагання є спробами нашого пристрасного диявола, який ще присутній в нас. Ми вже побачили шлях благочестя, а ще не знаємо і не вміємо ним іти – то трудімося для цього в собі. Це є ознакою, що ми в собі ще не виростили духовних якостей, а вже хочемо бути «вчителем, духовним старцем». Схаменімось і зупиняємось, і дякуємо Сущому за дари Божі, за розуміння свого благочестивого поруху в нас і, можливо, настане час для повчань словом інших.Упаси нас боже називати себе благочестивим праведником і носити таке відчуття з собою, бо це є тліюча пожежа, де ми спалимо оточуючих, відкинувши їх в сторону довіри до диявола в намаганні позбутись інтенсивних наполягань, а заодно і спалимо себе, деградуючи через народжену гординю. Маємо тиху втіху, що нас сподоблено бачити

духовні джерела і це в спокої дає нам в молитовному стані можливість для духовного росту. Бо маючи такий стан духу в собі, то ми в благості і розуміємо, що і спитається з нас більшого. Коли ми щось скажемо, чи зробимо не по совісті і справедливості так, як людина в пристрасті, то наше духовне падіння і страждання душі нашої є набагато нижчими і болючішими, чим людини пристрасної. Пам'ятаємо про це. Основою духовного росту в своїй основі лежить добросовісне справедливе виконання своїх суспільних справ, на які і послана ця душа в це тіло.

Ум разом з тілом працює для збогачення душі (духовного розвитку), але як тільки ми починаємо відноситись до цього процесу, як до буденщини, або як до періоду тимчасового щасливого перебування з безмежним потенціалом і можливостями, то це буде означати нашу зупинку на хиткій кладочці, що з'єднує наше життя-буття з нашою сутністю, з Богом. Ця праця, цей пошук вічний. Так, є люди, що знаходять свого Бога, але кожен іде до нього своєю дорогою, долаючи багато перешкод, бо це важкий, творчий (з точки зору, коли людина перебуває в стані пристрасті) і водночас легкий і щасливий шлях (з часу бачення життєвої істини). В духовному світі для душі немає виокремленості її перебування, як божественної категорії. Тут існує постійний зв'язок нашої душі і Всесвітньої душі. Тіло у своїй життєдіяльності проходить життєвий шлях теж не виокремлено, бо живе в соціумі, і у природньому ландшафті. Воно своїм умом впливає на оточуючих і оточуючі на нього. Але та стежина душі навшої до дверей Бога є виокремленою і таємною для інших душ і тіл. Процес життя, як процес руху дощової каплі до океану, є на певному етапі виокремленим процесом і водночас взаємозалежним, але в підсумку ми приходимо в безмежний Божий океан енергій.

Другий стан душі характеризується тим, що наш ум отримує інформацію, побудовану на досягненнях попереднього свого, чи подібного собі тіла і душі, про достатність рухатись в розвитку і пропонує сам собі використати цей потенціал для прожиття в тілесних задоволеннях (їжа, одяг … - везе у всьому, то для чого задумуватись – добра від добра ж не шукають). Вийти з цього стану просто: поділись своїм відчуттям щастя і поділись своїми матеріальними здобутками з потребуючими, як відразу появляється потреба в пошуках чогось невідомого, бо саме такі думки є гальмом. Зупинка є смерть і то тільки як тимчасове явище. Природа появи потреби в тому, що на місце вивільненої енергії приходить нова енергія щастя, можливо, в інших іпостасях і з свіжими силами.

Душа в такому стані (показником рівня її розвитку є достатня наявність матеріальних благ, які ми бачимо, як зовнішній їх прояв) не дасть уму проїдати попередні досягнення і зупинитись, бо у нього є задоволення у досягненні і здійсненні мрій і через досить короткий проміжок часу дає розуміти, що це були тільки ілюзії, фікція, що це все було скучно, монотонно

(суєта суєт). Цей коротенький проміжок дає нам розуміння того, що матеріальне богатство і дано для того, щоб душа усвідомлювала свою божественну сутність, а наше єство зрозуміло цінність духовних якостей в процесі життя. Це є одним із шляхів і є одним з найпоширеніших, хоча не кожен в цьому стані душі усвідомлює суть буття, подальшого буття. Кінця ж немає, як немає і початку. Ніхто ж не скаже, де взялись ці матеріальні блага, які вони були до цього і які будуть.

« Один мужчина мріяв про краще життя. Йому не подобався той будинок, в якому він живе, той одяг, який він носить, одним словом, все, що його оточувало. І одного разу він зустрічає чародія, який зразу ж сказав йому, що він чув його думки і готовий допомогти, хай тільки конкретизує і він все виконає. Мужчина дуже зрадів і спочатку навіть розгубився не вірячи своєму щастю і як пристрасна людина запідозрив чародія, що той щось хоче від нього навзамін. Чарівник заперечив. Тоді мужчина почав говорити, що йому потрібен великий красивий будинок, красуня-дружина і прекрасна господиня, а також багато-багато грошей. Чарівник сказав йому, щоб ішов додому спати і ранком, коли проснеться, то все назване буде в нього. І дійсно, наступного ранку мужчина проснувся у великому розкішному будинку, його зустрічала усміхнена красуня, яка була його дружиною. Сніданок уже був приготований. Все було чудово. В банку був відкритий рахунок на його ім'я, і скільки б він не витрачав – рахунок весь час поповнювався. Він був у захваті! Ось так летів день за днем, місяць за місяцем, а в його житті нічого не мінялось. Він сам себе не раз питав: чого ще можна хотіти, у мене ж все є? Але він відчував, що бажаного щастя так і не нажив. Це наштовхнуло його на пошуки того ж чарівника. Знайшовши його він і спитав його про це. Той відповів, що дав все, що він хотів – так що насолоджуйся своїм щастям.

-Не можу. В моєму великому будинку мені одиноко, красуня-дружина не радує мене, а гроші, яких я хотів, не приносять мені задоволення. Чого так? Поясни мені.

- Ти попросив у мене будинок, але не попросив тепла і затишку в ньому! Ти попросив у мене дружину, але не попросив любові і розуміння! Ти попросив у мене грошей, але не попросив свободи, сили і радості, які вони можуть дати!

- Дякую! Я все зрозумів. Я хочу всього цього! Дай мені це!

- Ну, якщо ти зрозумів, то іди і створюй все сам!

І мужчина повернувся в свій попередній будинок, один без жінки і грошей. Але тепер з ним була впевненість і знання того, чого він хотів насправді»

Стан душі також не має постійного еталону. Рух всесвітньої енергії не має потреби в інформаційному забезпеченні маленької частини енергії всіма знаннями еталонів, початку і кінця. Цим турбується людина, яка по рівню духовного розвитку і потреби в оволодінні певними знаннями, може відкрити двері до енергетичного поля Розуму і отримати потрібні Знання.

Це є певна людська умовність фізичного стану тіла і потребою нашої сутності.

Наше життя-буття, це наш і тільки наш, кожного окремо, як часточки єдиного цілого і є станом нашої душі і тіла,нашого єства, нашої сутності, яка і будує наше життя.

Для більшості людей їх релігійна традиція, політика, бізнес є гарантією безпеки і для цього ми віддаємо майже найцінніше, що є в нас – частиною духовних надбаннь і жертвуємо певною частиною матеріальних статків і певною частиною соціальних правил і свобод. Гарантію шукає той, хто боїться. Такі люди шукають в цих структурах перш за все морального захисту, хоча є потреба і в реальному захисті. Будь-який начальник, бізнесмен досить часто просять захисту в Бога - «Спаси і сохрани», а можна було б звернутись: «Прости і навчи жити, чи дозволь бути». Їх страх з'їв їх душу, чи продовжує їсти. Вони в страху не бачать своїх статків і постійно просять Бога дати їм ще пару мільйонів. Здавалось би, що без них біологічна людина може існувати – але ж так не є.

«Бог дав людині богатство, здоров'я, царство і одного разу вона прийшла в церкву і просить Бога, щоб той дав їй ще мільйон грошей і ще одне князівство…, а Бог слухав її, слухав і питає: «Що ти так погано трудився, чи так збіднів?...».

- «??? Ти ж знаєш».

-«…, мабуть, … збіднів душею».

Ми розвивали промисловість, сільське господарство, буцімто встановлювали право власності на машини, землю на основі свого користолюбства, чванства, гордині і тепер цей період називаємо періодом світового хаосу, криз, періодом владарювання темних сил. Так! темних наших посилів в стані пристрасті – оволодіти всім. Так не може бути. Бог мільярди років (у нашому вимірі) і тепер володіє нашими душами, нашою планетою з усіма мінералами. Закон збереження енергії, в якому б вона не була вимірі, є більш менш сталою. Те ж можна сказати і про нашу духовність в цілому, так і за кожну душу окремо. А що ми можемо сказати про той факт, що кількість населення на нашій планеті зростає. Пропорційно і зростає кількість душ, які можуть себе реалізувати, як Божий задум. Звідки вони беруться? Хто їх посилає на цю планету? Для чого? А що ми знаємо про це? Як користуватись силою знань?

«Гуньи Бо прославився своєю силою серед правителів. Танци Гун розповів про нього чжоускому царю Сюиньвану. Цар приготував дари, щоби запросити його, і Гуньи Бо з'явився. Побачивши його немощну статуру в серце Сюиньвана закралась підозра.

- В чому твоя сила? - спитав він з сумнівом.

- Сили моєї, вашого слуги, хватить лише для того, щоб зламати ногу весняній саранчі та перебити крило осінній цикаді.

- У моїх богатирів хватить сили, щоб розірвати шкуру носорога, або потягнути за хвости дев'ять буйволів, - в гніві вигукнув государ, - а я ще засмучений їх слабкістю! Як же ти зміг прославитися силою на всю Піднебесну, якщо можеш лише зламати ногу весняній саранчі, чи перебити крило осінній цикаді?

- Добре! - глибоко зітхнув, сказав Гуньи Бо. - На питання царя я, ваш слуга, осмілюсь відповісти правду. Вчив мене, вашого слугу, Наставник з Шангори. Рівного йому по силі не найдеться у всій Піднебесній. Але ніхто із шести родичів про це не знав, бо він ніколи до сили не доходив. Я, ваш слуга, услужив йому, рискуючи життям, і тоді він повідав мені, вашому слузі: "Всі хочуть побачити невидиме - дивись на те, на що інші не дивляться; всі хочуть володіти недоступним - займись тим, чим ніхто не займається. Тому той, хто вчиться бачити, починає з повозки з хмизом; той, хто вчиться чути, - з удару колокола. Бо те, що легке всередині тебе, не трудне і зовні тебе".

- Слава моя, вашого слуги, не в тім, щоб своєю силою зловживати, а в тому, як нею користуватися. Хіба це не краще, чим зловживати своєю силою?»

Знання і цінні тим, що ми воло-діємо (волю діємо, робимо) ними і ми є користувачами певної кількості такого виду енергії. Бо ж і знання в кожної людини відкриваються по різному, навіть про конкретний об'єкт, хоча мати інформацію про цей об'єкт може багато людей і в одинаковій кількості (для прикладу: трактат Енштейна про теорію відносності читали багато, а хто зрозумів до кінця). Таких прикладів багато і вони є в нашій повсякденщині. Можуть бути люди одного рівня підготовки, але про предмет матимуть різні думки, чи висловлювання. Чого? А того, що не всі мають одинаковий доступ до знань сущого. Ви погодитесь, що є різні люди по рівню духовного росту, розвитку, а звідси різний рівень доступу до означених знань, до світового розуму, до Бога.

Можливо, здатність до володіння знаннями обумовила і утруднила сам процес доступу до отримання матеріальних благ, хоча тіло отримало більший «асортимент», але для цього потрібно більше працювати в поті лиця свого і часу для оволодіння знаннями не залишається.

«Асортимент» є не тільки в матеріальних об'єктах, яким є також і людина, а і в духовному світі, носієм якого є людина в планетарному, чи навіть в галактичному вимірі. Тому можна стверджувати, що одноманітність інтересів, однакових норм поведінки (менталітету) - суспільна душа є основою і тим матеріалом, який формує суспільний уклад будь-якої держави. Людина своїми уявленнями формує суспільний уклад в духовному і матеріальному розрізі окремої сім'ї, держави, планети, так званий менталітет. Бо, саме окрема душа з таким рівнем духовного развитку і посилається в той природний ареал в таке зароджуване тіло, яке і проживає в цьому ареалі природи і в цих суспільних взаємовідносинах. Ум акумулюючи

інформацію бажань, потреб, можливостей з накладенням на матрицю божественного розуму в пориві пристрасті робить посил на формування саме такого еталону влади, носіями якого є наші особистості. Отримуючи такий державний устрій з його соціальними правовідносинами, з його матеріальними цінностями (сьогодні в соціумі превалює думка, що гроші вирішують все, що банани лікують всі хвороби природного ареалу Полісся, що нам кожному потрібно сто метрів квадратних житлової площі, два-три автомобілі, пити по літрі віскі, здоров'я шукати в аптеці…). Давайте шукати цінності в духовності, яка нам дасть можливість побачити дійсні наші потреби. Самі ж зусилля навіть у пошуках істини не дадуть плоду пошуку. Ми докладаємо зусиль в отриманні врожаю яблук, але є ще зусилля сонця (світла і тепла), землі (пожива), води, повітря і насамкінець потрібна яблуня, як носій плоду нашого пошуку. Тобто тіло, як храм душі, допомогає поряд з іншими обставинами вести пошук істини. Тіло, давши сигнал про те, що воно побачило душу, то і душа посилає сигнал через ум людини по іншому дивитись на роль тіла в цьому проміжку часу. Ось у цьому секрет і прохання відноситись до подібних собі, як до самого себе. Тут, можливо, корінь заповіді Ісуса Христа: « Любіть ближнього свого, як самого себе». Очищуймо душу і поміняються наші матеріальні пріоритети. Задумаймось, чи дає нам автомобіль задоволення, тобто радість життя до кінця днів у цьому тілі, чи маємо ми спокій, чи ми творимо для душі і тіла? Кожна жива душа може своєю часточкою впливати, чи формувати з усім соціумом позитивне творче бачення правдивого, очікуваного, справедливого мирського укладу життя, бо стан душі віддзеркалюється і на матеріальному стані кожного народу, кожної людини?

Кожен, хто задумується над своїм покликанням (для чого живемо), як істота соціальна, що є носієм душі, має потяг до творіння, є свідком через свої органи відчуттів, на основі інформації, досвіду, отриманих протягом життя з навколишнього середовища (в побуті, на виробництві, через ЗМІ), починає шукати способи показати свою доброту, свою справедливість… А якщо і задумуємося, то бачимо своє життя сірим, сталим (як у більшості) і ми, як роботи, відпрацювали, чи сказати, виконали свою місію відходимо в інші світи. Ні, наші душі, в більшості своїй, маючи пристрасність до життя, прив'язку до матеріального, роблять досить маленький крок духовного росту за свої тілесні 60-80 років. Тому Бог такі душі і далі залишає для духовного росту в іншому тілі на планеті Земля. Таких залишань може бути тисячі… Не кожен відчуває духовний прогрес, але відчуття єдності з божественним переживаємо періодично, хто усвідомлено спостерігає за собою, то частіше помічає такі відчуття.

Душа посилається в те, чи інше тіло для духовного росту. Коли тіло дійшло свого розвитку, то воно відчуває симптоми, чи внутрішньо бачить промінчики божественного – це і є сам процес переживання даного стану,

коли ми можемо усвідомити, що це робота душі. Це її сигнал – рухаємось далі. Зазвичай, душа і шукає здорове тіло, яке перебуває у зовнішньому благополуччі. Це є те зовнішнє, що разом з духовним і є гармонічним розвитком і ростом.

Духовний ріст неможливий, якщо ми випадаємо із суспільства, бо якраз суспільство дає усвідомлення, розуміння, дає енергію, силу, бачення такої потреби. Духовне збагачення можливе і в ізоляції від суспільства, і воно буде більш повнішим, усвідомленішим для душі, але тільки, як свідома ізоляція за покликом душі, а не як спосіб вирішити свої тривоги, свої мирські проблеми шляхом ізоляції – збагачення душі не настане, бо ми і далі в ізоляції живемо мирськими не вирішеними проблемами і клопотами. Саме завдяки перебуванню в суспільстві, ми отримуємо можливість духовного розвитку через проходження глибокого психологічного розуміння цієї потреби. Коли ж ця потреба стає основною, то ізоляція досить сильний у цьому помічник – можна подивитись в себе, поговорити з собою, і не маючи іншого клопоту, всю енергію спрямовуємо для розвитку душі, для служіння сущому – Всесвітньому загальному духу (світлим духовним енергіям). Кожна душа (людина)унікальна. Ніхто не більший, ні менший, ні рівний з будь-ким. Духовний ріст кожного індивідуума має велике значення, коли цей індивідуум є членом суспільства. Суспільство в цьому виграє – воно швидше усвідомлює своє духовне начало, духовне єство, своє духовне призначення. Не варто зациклюватись, чи викристалізовуватись чисто на духовному, бо життя є поєднанням духовного і матеріального – вони взаємозв'язані. Жити потрібно не в боротьбі зі спокусами і обмеженнями, а в гармонії з усім, що оточує нас. Хтось більш богатий духовно, хтось більш багатий матеріально, або навпаки, але вони, ці якості, є присутніми в кожному.

Згадаймо, що ми маємо плекати і дбати про нашу душу, а ці знання в неї. Вона підказує нам – тільки прислухаймось. Шукаємо істину, шукаємо дорогу до Бога, бо цінне те, чи ми знайшли, але коли і шукаємо та не дається знайти, то відчуваєш марноту свого життя, відсутність мети, сенсу життя. А не маючи сенсу життя, то і будеш відчувати його марноту. Кожній людині періодично проявляються частини істини божественного від батьків, випадкових людей (так не є – це Творець їх нам посилає), духовних наставників і ми свідомо самі хочемо передати ці пізнання дітям, оточуючим. Святі, благі люди це роблять більше, бо їм більше і дарується. Згадаймо Ісуса Христа, коли він став проповідувати в 30 років, отримавши істину при зачатті. Передача знань про істину була у людському часовому проміжку в три роки, а які багатющі, змістовні знання він передав людству - і люди послуговуються, і можуть послуговуватись і далі. Хоча за земного життя він зазнав гонінь, осуду, кари, та все ж його розуміння істини ще століттями і до тепер зазнавало і зазнає гонінь.

«Коли ця людина була ще дитиною, то бабуся завжди йому говорила: «Онучку, ось виростеш і будеш дорослим, то якщо тобі стане погано на душі – ти йди в дім молитви і тобі завжди там буде легше». Виріс. І стало йому жити якось зовсім нестерпно, Згадав він пораду своєї бабусі і пішов у церкву. І тут підходить хтось і говорить йому, що він руки не так тримає; інший підбіг і сказав, що він не там стоїть; а третій бурчить, що не так одягнутий; ззаду смикають і шепчуть, що не так хреститься. Насамкінець до нього підійшла одна жінка і запропонувала йому вийти з церкви, купити книгу про те, як потрібно поводитись в домі молитви, а тоді тільки можна заходити в церкву. Вийшов, сів на лавочку і гірко заплакав. Тут почув голос:

— чого плачеш, дитино моя?

Підняв чоловік заплакане обличчя і побачив Ісуса Христа, сказав, що його в церкву не пускають. Обняв його Ісус і каже: «Не плач, вони і мене давно туди не пускають».

Тепер подумаймо, які істинні знання нам передано_ Ісусом Христом. Це є духовний скарб даний нам і дяка за нього славословить-ся повсякчас. А пройшло вже більше дві тисячі років. Хоча його розуміння істини корисливі люди намагаються звести в догми матеріального життя і створили релігійне вчення – християнство з канонічним баченням життя і певними методиками управління психікою людини через її ум, а не через засів душі духовними якостями з розкриттям їх суті.

На цей календарний день назріла велика потреба людства в духовному. Людство вариться і народжує духовних лідерів, учителів (Ісусів Христів, Буд, Сократів, Мансурів, Лін Костенко…). Їх насіння сіється поміж нас і у кожного із нас. Окреме питання в тому, чи ми готові прийняти це насіння (згадаймо показову притчу з Біблії про зерна, що попали при посіві на різні грунти). Творець дає душу кожному, дає кожному насінинку духовності. Згадуємо, що він є начало і кінець, а в нас є можливість побачити начало. Будьмо чуть-чуть вдячні йому через леліяння духовного.

«В раю часто зустрічалися два ангели-посланці. Один, майже, весь час відпочивав на хмаринці, а інший літав від землі до Бога. Відпочиваючий одного разу спитав літаючого: «Чого це ти літаєш туди-сюди?» Той відповів, що носить до Бога послання, які починаються зі слів: «Поможи Господи…», а ти ж чого лежиш? Він відповів, що в його обов'язки входить носити послання, які починаються зі слів: «Дякую тобі, Боже …»

Не хлібом єдиним ми підтримуємо життя. Дбаймо про хліб матеріальний і про хліб духовний. Не забуваймо, що ми є особистістю в суспільстві, яке управляється законами. Закон є стіни, збудовані людиною. Фундамент може стояти без стін, а стіни без фундаменту ні. Душа – це фундамент життя. Людина може жити по закону, може жити хлібом єдиним, але вона не бачитиме смислу життя. Однак і самий щасливий, закоханий не може жити

без хліба – він помре. Міркуючи приземлено, скажемо, що можна жити без любові, без щастя. Це буде просто існування.

«Одного разу до мудреця прийшов молодий чоловік і попросив його навчити мудрості і що для цього потрібно робити. Мудрець нічого йому не відповів, але і юнак не полишав надію і регулярно підходив з цим проханням до нього. Через деякий час мудрець жестом запросив молоду людину йти за ним і привів його до річки, завівши на достатньо глибоке місце. Схопивши за плечі, він опустив чоловіка під воду і силоміць тримав там деякий час, не звертаючи уваги на його відчайдушні спроби вивільнитися. Потім все таки відпустив його і коли він віддихався, то спитав його:

—Син мій, коли ти був під водою, чого ти найбільше жадав на цьому світі?

—Повітря! Тільки повітря!

—А чи не бажав ти в той момент багатства, задоволень, могутності? Чи, можливо, любові жінки?

—Ні, мій пане, я бажав тільки повітря і думав тільки про повітря.

—Ось так, щоб бути мудрим, ти маєш так же сильно бажати Бога, як тільки но що повітря, Ти маєш шукати Бога, відмовляючись від інших цілей життя. Якщо ти вважатимеш за потрібне йти до нього саме з таким завзяттям, син мій, то ти обов'язково будеш мудрим».

Тож пам'ятаймо, що любов, щастя є категоріями духовними і вони не керуються законами суспільства. Любов, свобода, спокій – ці відчуття приходять з небес, з нас. Чи звідки? – ніхто не знає. Пояснити ці відчуття людина не може. Підбором потрібних слів, вдаючись до логічних пояснень, приходимо до висновку про їх відсутність. Але ж вони є. Кожен це скаже. Якщо ми дозволяємо собі бути в такому стані, їх відчуваємо, то це ознака зародження довіри до сущого, до цих відчуттів, до оточуючого і ми насолоджуємося благодаттю життя-буття.

У Ветхому заповіті, в десяти заповідях людству немає побажань життя, щастя, радості, спокою, але є обмежуючі закони, закони боротьби, політики. Читаючи про життя єврейського народу, стає страшно – нещасний народ, який взяв на себе ношу в особі релігійної традиції і в особі маніпулювання фінансовими і матеріальними ресурсами світу і оголосив себе вибраним народом у Бога, то і відповідальність наступає велика. Якщо цей народ вибраний Богом, то він і має творити Божі якості – любов до всіх, доброту всім людям і природі, милість… Ми свідомі, що це суспільне мирське надбання внесено в здавалось би в духовну спадщину – в їх релігійну традицію – іудаїзм, але така духовна спадщина не є ідеалом для всієї нації. Пропагандисти ідеї вибраності вводять цей народ в небезпеку, в духовну деградацію, ведуть до зникнення цього народу на планеті. Ці пропагандисти і організатори такої політики вже давно забули про свою приналежність до іудаїзму, а найголовніше – до свого покликання, як людини – творити духовні цінності на планеті. Їх бог – це гроші будь-яким способом – треба вбити – вб'ють чужими

руками. Вони дійшли в своєму «подвигу», з собі подібними, до організації міжнародних організацій для втілення в життя цієї ідеології вибраності і наднаціональної верхівки, які вірішують всі проблеми людства, але на практиці, то тільки блюдуть свої матеріальні інтереси. Протягом відомого періоду існування цієї цивілізації нам відома така робота цих ідеологів вибраності, яка почалася з виселення цього народу з долини витоку річок Тигру і Євфрату на західне плоскогір'я , а потім добровільний похід в землі Ханану, хитре виселення з Єгипту, з Персії і все у своєму неспокої духовному облаштовуються – чи то в Греції, чи то у Венеції, чи то в Англії і все чи…, чи … чик Союз, чик Близький Схід, чик Україну теж, але ж кінцева доля цього народу теж відома – правило (правда) бумеранга спрацьовує, чи як говорять люди: «Що посієш, то те і пожнеш». І ця невидима ненависть світу через таких ідеологів сиплеться і на звичайних євреїв. Звичайних євреїв знищували у всі віки, а багаті тікали, а то часто густо і допомогали знищувати своїми грошима, тільки б залишитись біля грошей. Ось така любов до свого бога – мамони. І все під прикриттям демократичних реформ, все під прикриттям гуманізму через різні місії, фонди дійшли до того, що їм належить подбати про суттєве зниження чисельності населення на планеті і багато інших абсурдних проблем. Хіба не Бог посилає кількість душ на планету, чи може вони є творцями душ, що взяли на себе повноваження забирати людські життя. Їх ум визначив, що для збереження планети потрібна менша чисельність населення. Всесвітня душа посилає душі сюди з можливостями творіння духовних цінностей, але і їх методи роботи плодять душі з низьким рівнем духовних цінностей, якщо можна так сказати, диявольських властивостей. Вони їх роблять через нас, формуючи деградуючий інтерес до життя і плодячи такі умови, що людина втрачає довіру в себе, в Бога і цим нас разом з собою знищують, але в своїй злобі намагаються скерувати всю лють на носіїв духовних цінностей, і на свої «творіння». Їх ум бачить свої успіхи і не усвідомлює, що всесвіт так чи інакше зрівноважить силу позитивних і негативних енергій. Однак, нам не чекати цього часу потрібно, а займатись творінням добрих, справедливих, милостивих, миротворчих діянь, засіваючи планету любов'ю, щастям, добротою.

«У вічних муках тяжких грішників не можна, звичайно, звинувачувати Бога і уявляти Його безконечно мстивим, караючим вічними муками за гріхи короткочасного життя. Кожна людина отримує і має дихання Духа Святого. Ніхто не народжується від духу сатани. Але як чорні хмари затемнюють і поглинають промені сонця, так і злі акти ума, волі і почуттів при постійному їх повторенні і своїми перевагами постійно затемнюють світ Христа в душі у злої людини, і її свідомість все більше і більше визначається впливом духом диявола. Хто полюбив зло, а не добро, той сам приготував собі вічні муки в житті вічному» *Войно Ясенецький.*

Якщо ж вихідці з цього народу і інші подібні їм світу цього по уму володіють банками, фармацетією, лікарнями, обслуговують суспільні закони через юриспуденцію і оголосивши себе вищою нацією, що в сукупності веде до поділу людей по національних ознаках, проводячи політику глобалізації і нагромадження матеріальних благ у невеликої кількості населення, що приводить в підсумку до жалюгідного існування людських істот – бідність матеріальна плодить бідність духовну і в такому середовищі наростає гнів, злоба, незадоволення, а це є добре середовище для організації революцій і війн; які через маніпулювання суспільними законами (закон, що дишло, куди повернув – туди і вийшло) підриває моральні устої серед людей через зневіру до суспільних законів і їх потрактовувачів, через нівеляцію духовних цінностей, через зневіру в себе, що в підсумку приводить значну частину до зловживання алкоголем, до споживання наркотиків, як способу тимчасового відключення від житейських проблем (але ж вони не зникають і ні ми , ні керманичі не турбуються про пошуки шляхів виходу з таких стресових, страшних ситуацій); мережа фармакології і лікарень служить їм для знищення фізично певної частини людства через ГМО продукти, через вакцинації з метою пониження імунітету і шляхом розповсюдження нових масових вірусних хвороб серед «неперспективних» народів. Несучи і плодячи такі «якості», яких наплодили у своєму неспокійному умі та ще все це зробити так, щоб цю роботу виконати чужими руками - то кому вони служать – Богу, чи Сатані. Мабуть останньому. І ті руки зовсім не чужі, бо вони по психологічному і суспільному становищу знаходяться найближче до цих самопроголошених. Тоді, яка ж кінцева мета таких програм такої «вибраної еліти» світу мирського? Це шлях в нікуди, це щлях до того, щоб у цій банці залишилися одні павуки, а в підсумку один павук з його відомим фінішем. А земна цивілізація, насичена злобою, гнівом, жадібністю, сама і знищить таких продукувачів цих не зовсім хороших негативних енергій фізично. Такий суспільний закон життя. Тому в суспільстві і є носії духовних енергій. Всесвіт не може сам себе повністю знищити. Тільки такі обрані знищуващі цим займаються у своїй агонії. Думають, що вороття немає. Є і є. Урівноваження всіх якостей і явищ світу і цивілізації зокрема забезпечує йому розвиток, так як утримання людиною рівноваги на кладочці забезпечує можливість дійти на протилежний берег. У кожного він є. Якщо ми є носієм духовного, то ми самі маємо дотримуватись тих якостей, що проголошені, чи є в нас. Для Бога всі рівні, але, якщо ми пророки, то і відповідаємо за своє покликання на планету, якщо ми пекарі, то і відповідаємо за якісний і смачний хліб, якщо вибрані, то дбайте за всі душі і тіла на планеті Земля. Суспільством такі Божі якості, чи прояви, як от любов, радість, щастя, доброта, милість при появі присікається, осуджується людьми із посиланнями на кари Божі. Хто так хоче жити в страху? Вибір за нами.

Сказане вище не є осудом, не є доконаним чистим фактом, а написані для усвідомлення всіма своєї місії на Землі, для усвідомлення ваги духовних якостей в житті кожної людини. Якщо ці матеріальні описані явища є присутніми в нашому житті, то це теж підказка для бачення на їх фоні наших духовних можливостей. А якщо вони зачіпають чиєсь его, то теж мають шанс подивитись в себе глибше і побачать – чого це їх зачіплює. Навіть, якщо ум їх продукує агресію аж до фізичного знищення носія істини, то носію цим шкоди не принесемо, бо він готовий зустрітися зі смертю, а якщо ця смерть продукується для устрашіння їм подібних, то це їх проблеми – хай живуть серед тих, хто живе у постійному страхові, бо подібне притягується подібним і можливо це дасть їм можливість усвідоміти свої нікчемні потуги для Всесвіту. Це слово для тих, хто ще у стані вибору. Той, хто знає смисл життя, то він це знає і живе щасливо і радісно у своєму пізнанні і сприймає його як данність во благо собі, своєму Богові.

«Одна людина все життя була щаслива, вона весь час усміхалась і ніхто і ніколи не бачив її засмученою. Деколи, дехто питав її про це, про те, в чому ж секрет її щастя. А відповідь, як завжди, була майже однією: «Колись я був засмученим таким же як і ти. І одного разу мене осяяло – це ж мій вибір, моє життя! І дійсно я роблю вибір – кожен день, кожен час, кожну хвилину. І з тих пір кожного разу, просипаючись, я питаю себе: «Ну, що я виберу сьогодні: смуток, чи радість? І завжди виходить так, що я вибираю радість.»

Релігійні традиції світу побудовані на страху – настане кара за гріхи. Кара наступає зараз за погані думки, слова, поступки. Давайте відмовлятись від поганих думок, слів, дій – то і підстав боятись кари не буде. А за словом відмовлятись бачиться не фізична дія, а спільна з духовною дія, бо це потрібно усвідомити, який же позитив для нас у цих підказках – поганих думках, словах, поступках. Такий процес в миру ми називаємо очищення від гріха, тобто йде очищення душі і тіла. Так ми уже маємо розуміння природи відмови від поганого, а тепер починаємо творити добрі справи, які додадуть сили більше їх не повторювати через усвідомленість нашу. І так воно є.

Однак показовим є факт ведення духовного способу життя, хоча і не так сказано, а мабуть є підтвердженням факту, що наше тіло з душею прожили в гармонії, в злагоді і натворили стільки духовних багатств, що значно більше середньостатистичних і факт цей посторонні бачать в нетлінності мощів, в лікувальних проявах при відвідуванні таких індивидуумів при житті і мощів після їх смерті, завдячуючи високій концентрації духовної енергії. І здавалось би перед і під час смерті мудрих и добрих людей, носіїв духовних якостей при житті. Такі люди помирають легенько, з посмішкою, йшов і на ходу помер. Інша категорія людей протягом життя не надбуває духовних цінностей і навіть на схилі літ про це не думає, то душа через тіло дає тілу сигнал у тяжких хворобах, дає тілу полежати, постраждати, даючи можливість для очищення душі і тіла, даючи час для каяття. Страждання душі і тіла від болей

спонукають до молитви, до розмови з Богом. Прекрасним відходом душі із тіла є той факт, коли від тіла відходять за три дні до смерті всі болі, тоді людина хоче спілкуватись зі всіма, хоче їсти, хоче дякувати всім. На неї находить просвітлення. Це все є ознаками, що наш Бог і люди нас простили за нашими молитвами. Це є ознака очищення - довгоочікуваного очищення душі. Ще інша категорія людей протягом життя не дбала про душу, не творила богоугодних справ і не може вийти перед смертю на очищення душі, то вона і хворіє тяжко перед смертю і під час покидання душею такого тіла з тіла іде моча і кал. Такі ж люди часто помирають глупими передчасними смертями – чи то в аваріях, чи в бійках, чи в інших незвичайних ситуаціях. Душа не може винести такий спосіб життя конкретної людини і «організовує» смерть тіла. Хоча деколи про таких людей го8оворять, що вони були добрими, чуйними, справедливими, турботливими синами і батьками – то за що така кара…? Якщо це такий стан людини як описано вище, то ця «випадкова» смерть є для того, щоб всі учасники і ті свідки цього контрасту зрозуміли, як приклад життєвої благої стезі і повчання для інших, які можуть оступитися на цій стезі. Його добра душа деколи не може справитись з великими негативними бажаннями і не може достукатися до його ума з проханням призупинити бісівський спосіб життя. А в підсумку душа вимушена «організовати» аварію …, а його покликання було в засіві доброти і мудрості в середовищі проживання. Бо тільки добра, світла людина засіває доброту в суспільстві. А лиха людина, яка гине в аварії, то і вслід летить людське слово: «Туди йому і дорога». Сказано і викинуто із життя, як викинуто бумажку з цукерки в сміттєвий бачок. Інша природа вбачається у появі в сім'ї вродженого інваліда фізичного, так і душевного. Поява такого індивіда є результатом генної пам'яті батьків, чи одного з них (хоча це рідко знаходить підтвердження), а основою появи є станом відображення свідомих, чи несвідомих душевних травм батьків (сильних гріхів), чи одного з них. Діти – це завжди подарунок Сущого в нашому житті і такий подарунок теж, як такий, що ми, батьки, спроможні його донести і пронести через все життя, чи через частину його. Шанс допомогти має кожен з батьків. Конкретика вад в частинах, чи органах тіла підказує нам в якій сфері негативних дій зроблена життєва духовна помилка в одному з негативних проявів. Тут теж не слід відокремлювати генну пам'ять і духовну, бо саме їх єдність дає нам побачити зовнішні вади в дітях. Це є батькам підказкою (в миру говорять про такі прояви, що це кара батькам) для зміни ними способу життя з подальшою віддачею максимуму зусиль для надбання саме ними духовних якостей з усіма оточуючими і зуміти показати їх дитині, як основу людського покликання в мир сей. Такий праведницький, подвижницький спосіб життя сім'ї дає можливість їх душам очиститись. Душі батьків цього просять і спонукають послужити їх умам і тілам для прикладення цих зусиль в повсякденному їх баченні цих інвалідів, як постійне нагадування для нашого духовного

становлення. Це їх біда, це їх сльози, а тому ми маємо усвідомлено це прийняти. Таким воно є і для тих, хто стикається, чи знає це людське горе, бо воно є теж для них пересторогою і підказкою – чи то допомогати матеріально, чи морально, чи духовно таким сім'ям. Але основне навантаження лежить на батьках. Душа такого індивіда в більшості випадків є носієм позитивних енергій: доброти, благодіяння… Цей процес маємо розуміти так, що діти посилаються нам і ми - дітям такі як є. Зрозуміймо, що у світі випадковостей не існує. Це їх хрест, який вони мають нести без обид, осуду і пошуків винних в інших людях і обставинах, а прийняти як данність і шукати раду, бо це основна їх місія в цьому житті. Всі інші другорядні. Ймовірність появи в потомках індивідів з такими вадами, в разі їх неочищеності душ, ми розглянемо в подальшому.

«Одного разу в Свято-Успенський Одеський монастир приїхала одна жінка. У неї було троє дітей. Всі троє були сліпими від народження. Вона була вагітною. Прийшла в монастир, сіла на лавочку і говорить:

- Де нам тепер батюшку Кукшу побачити, як його знайти?

А батюшка рядом на цій же лавочці сидить і говорить їй:

- А я вас чекаю.

- Як?

- Ось так, це я батюшка Кукша.

Він зразу ж їй говорить:

- Сповідуй, чому у тебе діти сліпі?

Вона стала називати свої гріхи, які вчинила за своє життя. А він:

- Не всі гріхи. Подумай і прийдеш завтра.

Приходить вона наступного дня, добавивши, які згадала гріхи. А батюшка :

- Ні, не всі. Прийдеш завтра, згадай іще.

Вона приходить і говорить:

-Не можу згадати.

- Ну, тоді я тобі допоможу. Пам'ятаєш, коли ти пішла в перший клас?

Вона відповідає:

- Пам'ятаю.

- А коли у вас закінчились уроки, ти куди побігла?

Вона подумала і говорить:

- На кладовище.

- Так. А що там за кущі були, і що ти там знайшла?

- Ох, батюшка,там було пташине гніздо, і в ньому четверо пташенят. Я взяла і соломинкою виколола їм оченята.

- Ось чого Господь і твоїм діткам не дарував зору і тому вони родились сліпими. Так давай будемо молитися, щоб хоча б четверта дитина була зряча.»

Каяття, зазвичай, є таємним процесом очищення, гідності і справедливості у цьому пристрасному суспільстві. Ми самі маємо нарощувати в собі ці духовні цінності, на основі відчуття долучення до духовних світлих енергій.

Найкраще процес очищення душі і тіла починати в кінці трудового дня при відході до сну, усамітнившись в спокої і уважно згадуємо, де були, що бачили, що і кому говорили і що робили протягом дня в тих чи інших ситуаціях - і коли в нас зароджується відчуття, що ми щось і десь діяли несправедливо, не по совісті до інших, чи інші до нас, то це є підставою розглянути конкретну ситуацію глибше і ми зможемо зрозуміти де і в якому місці ми пішли проти совісті, чи на компроміс з нею. Якщо нічого не узріли негативного за сей день, то в молитві дякуємо Сущому, що сподобив пройти цей проміжок часу в один день у злагоді з собою, з Богом, з людьми. Коли день буває досить напруженим, то є можливість не побачити всіх своїх дій протягом дня і це має нас спонукати через певний час спробувати згадати повторно, попросивши дозволу у Всесвіту на прощення своєї забудькуватості через суєтність свою і закінчити очищення в спокійному русі думок, а якщо ми молимося в голос, то і тут має бути спокійний діалог, без спішки, що допомогає поглибленій зосередженості. Таке копирсання в собі подібне на процес входження в слабоосвітлений підвал з вулиці в сонячний день. Трошки постоїмо і помаленьку починають видніться контури, а потім більш конкретизовано інші предмети, які знаходяться в цьому приміщенні. Так проходить спочатку зародження думок, коли ми заспокоюємося, зосереджуємося і починаємо бачити один предмет, а потім другий, далі набігає в кругозір третій… В певному темпі проходить фіксація очима і думкою предметів приміщення. Так і в житті в суєті мирській помисли наші не залишають нас у спокої – де б ми не були – на роботі, дома, в церкві, на прийомі у начальника, при читанні Біблії. Така суматоха думок від побаченого, почутого ростить в нас розсіяність, яка приводить до втрати життєвого орієнтиру. За такою суматохою думок ми не почуємо сумлінь совісті і криків душі. В такому стані неможливо зосередитись і ввійти в стан спокою. Це перша сходинка внутрішнього стану при вході у напівтемний підвал, який ми можемо сказати, що це наш працюючий ум в своєму цеху.

Навіть коли ми перебуваємо в пристрасті, то ми маємо бажання чистоти душі і тіла, а коли ми усвідомлюємо це як вечірню молитву кожного дня, то це нас починає надихати на такий спосіб постійного спостереження за собою і це є частиною постійної молитви.

«Одного разу в розмові з матірю, вона пожалілася, що їй важко ходити, її пригнічує щось, давитьякесь навантаження.

- То може помилки життя ваші давлять, - спитав я.

- Та здається у всьому покаялась і по життю намагаюся йти у творінні доброти і справедливості.

- *А коли ж ви відчули цей тягар?*
- *Після загадкової смерті сина.*
- *Може ви говорили злі слова, проклинали тих, кого підозрювали?*
- *Може і було, бо це було вже 30 років тому, але я простила всім.*
- *Мабуть, що не простили, раз пам'ятаєте?*
- *А як же можна забути?*
- *Побажаннями їм щастя, доброти, злагоди в сімях, затишку в їх будинках… і ви забудете, і тягар ваш загубиться. Така сила і природа каяття і очищення.»*

Зазвичай, процес очищення душі від повного хаосу думок і бажань людських, подібних на кружляння сніжинок в повітрі до стану спокою і умиротворення, тобто, уявімо собі один прекрасний сонячний день, як картинка, яка показує шлях людини від одного стану в інший, які не є одномоментними, а потребують уваги (сонечка) і душевного і тілесного спокою (стишення вітру). Для прикладу розгляньмо наш різношерстий і різноплановий побут. Скільки він вносить суматохи в ум і в наше життя в цілому – це постійна турбота про його облаштування, який подібний на черв'яка, що заліз в яблуко – точить і точить, турбує і вносить неспокій у вирішенні сюїсекундних, чи довгострокових проблем в наше єство, кидаючи наші намагання, затрачаючи гарячку ума і фізичну силу тіла мати все більше і більше, все краще і краще, рухаючи нами вперед і назад, з однієї сторони в іншу, залишаючи майже завжди нас незадоволеними тим, що отримуємо при досягнені мети, бо та мета на цей час є вже минулим нашим бажанням і на сьогодні це вже є неактуальним і непотрібним, тобто йде процес затрати енергії і сил на зовсім непотрібні нам речі в житті. А ми зі всією пристрасністю за порадою ума і йдучи на поводу бажань продукуємо свіжий десяток, чи сотню нових справ. І всі такі, які, нам здається, ми маємо виконати, чи зробити в даний момент і без яких наше життя на нашу думку перестане продовжуватись, або покотиься до низу в тартаратари. Така природа бажань захоплює наші душі з перших хвилин пробудження від сну, та і під час нічного відпочинку, ці бажання не дають спокійного відпочинку, вводячи нас в неспокій у снах у вирішення незакінчених проблем, або переривають нічний відпочинок, коли стривожена душа і серце в дрімоті не може зразу зорієнтуватись - чого хоче наш ум, наше тіло. Ми встаємо і складаємо, обдумуємо нові плани дій і логістику майбутніх перемовин для задоволення наших же бажань. Вставши, ми не можемо всидіти на місці, у нас навіть немає часу порадитись з чоловіком-дружиною, з батьками, бо ми у своїй гарячці вирішуємо самі, що нам робити, виходячи зі свого життєвого досвіду і певної поінформованості, чи логічних умовиводів з попередніх критеріїв. У нас не вистачає часу заспокоїтись і порозмірковувати з душею – чи нам це все потрібно для життя? Ум править бал, а душа не може допроситися спокою. Це початок захворювання, чи посіву різних хвороб для тіла. В цьому процесі

страждає душа, то слідом буде страждати тіло через захворювання тіла. Це друга сходинка в підвал. З якого у нас вже немає наміру і виходити на світ ясний, бо нам ніколи, ми весь час в пошуках для вирішення наших вкрай необхідних бажань. І так основна маса пристрасних людей проживає життя, як одну мить. Подивимося зі сторони і красива, і здорова, і умна була людина, а в зрілому віці немає про що з нею говорити, бо нічого вартісного в її житті не відбулося – ну можливо купив будинок, чи машину, але і те є якимось не визначальним в момент цієї розмови, бо ми весь час хочемо ублажити тілесні потреби в образі бажань ума, догоджаємо людям, роблячи показушну доброту, а гниль ховаємо по закутках тіла, де її назбирується тьма тьмуща, що є осередком різних захворювань тіла і третє наше намагання в погоджені наших дій з неписаними звичаями, писаними інструкціями і законами, в догодженні начальству, гублячи людську гідність і образ людської подоби.

А ми б цю енергію могли б застосувати, чи залишити іншим, які шукають хоча б кусень хліба на сей день, чи душевної розради. Хвороби тіла, відчай у неможливості реалізувати всі свої бажання створюють умови входу тіла, а потім і душі в стан спокою. Душа дає нам в ці періоди підказки – як нам жити далі. Якщо ми почули, чи краще сказати, відчули таку потребу в задоволенні духовних потреб, то частина людей починає над цим трудитись у творчих пошуках. І що цікаво – знаходить, радіє знайденій зернині щастя.

На перших порах в проміжку часу від відчуття, розуміння і усвідомлення сили позитивних енергій до процесу застосування їх в нашому житті-бутті не один раз наш диявол, наші бажання, наші пристрасті в різного роду думках, чи звичка у веденні попереднього способу життя не допускатимуть нас до очищення, але крок за кроком у спокої і умиротворенні ми цих своїх недоліків позбуваємось – настає час дієвого очищення, яке наповнюватиме наше єство через край, то скоріше маймо розуміння і ділимся радістю з іншими, найперше своєю присутністю, чи мудрим тихим доречним словом.

Бути уважним спостерігачем в житті і це навчить нас бачити підказки, які дає Всесвіт, як іти по життю. Коли ми зрозуміємо як вміти відчувати реакцію ума і тіла на ті чи інші побачені, чи почуті дії, чи речі у часовій прив'язці з тими думками, які були в той же час, чи думками, які були закладені нами в план дій на день, а з другої сторони, коли ми спостережливі і уважно дивимось на події, чи речі, які ми зустрічаємо протягом дня, чи прислухаємось до чужої розмови, яка співзвучна з нашими планами, чи має протилежний напрямок, то розуміння співставити все це в одне ціле і є тією підказкою: як ми можемо діяти в реалізації своїх планів, чи антипланів. Такий дослідницький метод досить суттєво спрощує сприйняття оточуючого світу і підказує, як нам пройти цей день з позитивними надбаннями, чи як уникнути того негативу, який ми неусвідомлено приводимо в наше життя.

Мабуть, настав момент зупинитись на змістовому наповненні слова бажання і потреби. Ми згодні, що в ці слова кожен внесе своє розуміння суті –

і так має бути. Бо наші бажання-потреби є якраз тими стимулами, тим поштовхом до руху думки і дії, що роблять наше життя різноманітним, цікавим і ведуть до пошуку. Люди звикли думати про сам процес бажання, чи потреби, як предметну відсутність певної дії, чи речі в нашому житті. Тому така думка перш за все робить маленькі перешкоди в реалізації будь-чого. Давайте відштовхуватись в своїх бажаннях-потребах від того, що ще в нас не зародилася думка, а вже Сущим показано нам ту реальність на яку в нас виникла потреба, на ту реальність до якої йде спонукальний процес з оточуючих обставин, розмов і іншої інформації, які входять в наше життя, як підказки. Тому підходимо до процесу виникнення бажання-потреби, як такого, що вже існує і нас підведено до цього процесу, щоб ми взяли участь в завершенні його – це є відчуття, відчуття самого процесу життя. Побігла думка, народжуються супутні думки-версіїї по ілюзорній реалізації. Тобто, ми робимо посили, конкретні речі для здійснення таких потреб для нашого ж постійного перебування в стані задоволення життям. Якщо цього не відбувається і як доказ цього – ми входимо в депресію через незадоволення, через нереалізацію цих бажань, бо вони є тільки певним етапом мрій, а не станом енергетичного володіння речами, обставинами. Деколи наші потреби-бажання неможливо здійснити, бо ми в їх реалізації сконцентровуємось на інтересах інших людей і на речах, якими володіють уже інші. Нам дається наше і не зачіплюймось на речах інших. Вони приходить, якби нізвідки, а фактично створювати почали ми, можливо, в іншому житті. Тут розглянута невеличка відмінність у природі входження в процес хотіння і ми їх визначили словами – бажання і потреби. Природу потреби не слід розуміти, як процес очікування. Очікування є процес входження в стан спокою, щоб ми зрозуміли що все це є не що інше, як рух енергій. Підтвердженням цього є не слова, а процес відчуття свого стану – руху позитивних, чи негативних енергій в нашому єстві, в нашому житті. Поява думки – це поява енергії, це поява певних матеріальних проявів, бо, зазвичай люди вимірюють своє життя наявними речами в їх житті. Подібне здійснюється і в духовному процесі. Відмінність в них невелика, бо вони взаємо переплетені, але духовне йде через розуміння ізначального володіння і є процесом легшим і доступнішим. Ми ж в своїй пристрасті починаємо оцінювати, вишуковувати варіанти:, тобто, якщо золото, то хай в горщику; якщо голубці зі сметаною, то хай на дві зернини рису більше …, створюючи масу перешкод у володінні тепер. Переносячи цей стан володіння у відтермінований період. Зароджена думка в бажанні-потребі має бути у відчутті реального володіння, бо якщо це переходить в ідею, яку ми ще маємо реалізувати то ми входимо в деталізацію вирішення. І ця деталізація народжує думки, які вже проаналізовуються умом на базі життєвого досвіду і нашої поінформованості, який наплоджує варіанти можливих перешкод, на яких ми сконцентровуємось, бо шукаємо шляхи як їх позбутися, чи обійти і цим надаємо їм чималу енергію, яка вже

переважає енергію в реалізації самого бажання-потреби у її закінченому вигляді (бо будь яка ідея нам завжди бачиться у закінченому вигляді). Саме ці наплоджені перешкоди і створюють спротив для реалізації. Концентрація зроблена на початковому етапі в хвилини позитивних відчуттів-одобрень є основою для реалізації. Всесвітня енергія прийняла наше бажання і не вартує її доповнювати деталізаціями, бо як показує практика, саме вони стають перешкодами в отриманні результату в закінченому вигляді. Ось таке наше бачення природи бажань-потреб душі і тіла. І ми в цих словах виходимо з цього розуміння при застосуванні цих слів. Бо бажання-потреби людські є повсякденним явищем нашого життя. Вони як той стартер, що запускає двигун машини, так і бажання-потреби є тим стартером, що наповнює наше життя стимулом для руху. Рух – це життя. І наші бажання-потреби щастя, любові, миру, будинку, роботи собі, а горя, біди, і зламати язика - комусь і є тими складниками, якими ми можемо наповнювати наше життя. Якими наповнимо, то такі і матимемо.

«Преподобний Серафим Вирицький говорив, що душу нам дав Господь, але тіло наше від батьків і предків наших, через це частина цих гріхів тіла переходить до нас. Ось тому ми маємо молитися за наших батьків і предків і на сповіді приносити покаяння за них всіх. Вони чекають нашої молитви…» Процес сповіді - це є процес молитви, чи наша дія молитви. Покаяння за померших теж є молитва за очищення душ, носіями, яких були наші родичі тілесні, тобто родичі тілесно вже не можуть очищувати ті душі, які носили їх тіла, а ми маємо таку змогу допомогати тим душам очищуватись і далі. Пробачати тим, кому нанесли шкоду батьки наші, з ким посварилися … і досить багато різних варіантів – чи то в молитві, чи навіть не роблячи так, як ми бачили, чи чули те, що робили, говорили наші родичі на інших – і цим навіть допомагаємо тим душам, як тільки згадали ту ситуацію, бо думка вже понесла хорошу звістку тій душі.

А може в іншому світі нам будуть всі блага(після смерті)?

« В той день, як спеціально, кожен відвідувач питав вчителя тільки про одне – що буде після смерті. Вчитель тільки сміявся і нічого не відповідав. Тільки потім учні спитали його – чого це він весь час ухиляється від відповіді.

- Ви помітили, що потойбічним життям цікавляться саме ті, які не знають що робити в цьому житті. Їм потрібне ще одне життя, яке продовжувалося б вічно (згадайте слова священників, які і обіцяють після смерті життя вічне)**.*

- А все-таки, чи є життя після смерті, чи ні,- настоювали учні.

- Чи є життя до смерті, ось в чому питання, - загадково зауважив вчитель.»

Де докази? Що хтось повертався звідти і говорив, що їв мед, що мав дванадцять жінок і цілий автопарк машин, або взагалі нічого не робив – це все наші бажання записані в святі книги. Так – хочеш такого, то таке і

отримуєш…. Хочеш духовного – маєш; хочеш матеріального – будь-ласка. Хочеш поганого брату, сусіду, колезі, негру, росіянину, то зразу ж отримаєш собі назад реалізоване бажання (може в іншій формі, в іншій іпостасі, в якійсь хворобі тіла, чи душі), цього ми уже свідомі, бо ми є єдиним світовим організмом, ми є єдина душа.

Тіло не може отримати після смерті тих благ, на які воно надіялось отримати за благопристойний аскетичний спосіб життя, бо тіло вже стало прахом. Душа ж отримала, якщо вона знаходилась в цьому тілі, але отримала не тілесні блага , а духовні, якими зможе користуватись нове тіло цієї душі. Саме в цьому полягає суть тілесного подвигу. Маючи духовні досягнення і душа послана в нове тіло, в нове життя, знову починає потерпати від спокус оточуючого середовища, від агресії оточуючого середовища, яке і створює умови для нового тілесного подвигу, для дальшого духовного росту. Знову перед нею вибір – чи зможе вона з тілом йти шляхом благості, чи залишиться на рівні життєвих пристрастей, або ще гірше – зламається гілочка, чи і все життєве дерево і тоді душа втрачає зв'язок з тілом, що існує не відаючи свого покликання. Людині надана велика свобода у розв'язанні моральних питань, конфліктів, які і породжують трагізм життя в сім'ї, в колективі, в цілому соціумі, а із-за цього виникають на перших порах і особисті негаразди, в самому собі, які ми вже вміємо вирішувати во благо собі з невтручанням в життєві інтереси інших. Ми вже знаємо, що природа проблем є наш страх від того, що ми не можемо зрозуміти суть духовних цінностей і в незадоволенні через неможливість реалізувати свої бажання. Внутрішня природа проблем полягає в конфлікті духовних якостей з мирськими бажаннями. Наш рівень духовного розвитку не хоче, або не дозволяє реалізуватись ідеям, бажанням ума і тіла. Звідси виростає незадоволення, роздратування, психоз, аж до проявів життєвих трагічних наслідків.Свобода, вільність, як стан нашої сутності, а воля, сила волі, як дія вибору, як боротьба, як додаткова енергія ума для реалізації бажань. Тому в цих словах і різне смислове наповнення в людському духовному покликанні.

Духовні потреби ми можемо реалізувати кожен і це, зазвичай, вирішується в самості. Всіх бажаннь ума і тіла ми не можемо вирішити, бо це вже може торкатись інтересів і бажань інших людей, з їх іншими бажаннями, а то і протилежними. Ми починаємо їх вирішувати напружуючись, через певні зусилля, то для цього потрібна додаткова сила, додаткова енергія. Ми її беремо для вирішення цієї проблеми в іншому місці, порушуючи гармонію руху енергії і на місці забраної енергії виникають інші проблеми в іншому місці. Енергію потрібно вміти брати і знати для чого її брати, і яку її брати. Взяти матеріально проявлену енергію ми можемо тільки через взяття духовної. Духовну енергію ми беремо тільки свою надбану нами, а якщо хочемо взяти зі всесвітньої, то не получиться, бо отримання духовної енергії зі всесвітнього є даром і майже беззатратним з матеріальної точки зору. Але суть в тому,

що ці дари енергії, сили у великій кількості і може взяти тільки досить духовна людина, яка вміє дозволити собі взяти, бо вона вже знає як їх передати далі. Ми про це читали в Біблії про життя Ісуса Христа. Коли ми спостережливі за собою, то такий механізм отримання таких дарів помічаємо і в своєму житті. Можливо, ми беремо такі дари, скільки може донести наша душа. Зрозуміймо, що Всесвіт дає всім без будь-яких обмежень, чи умов, як те сонце, що гріє всім і світить всім без перебору: хто хороший, чи хто не зовсім. Природа того, що ми деколи не отримуємо попрошеного в тому, що ми не готові самі, наше єство не понесе такі дарі і, можливо, що вони, дари, можуть нас роздавити, бо саме якась частинка нашого єства робить спротив у прийнятті попрошеного. Шукаємо причину неотримання дарів. І зараз важливо не те, як ми зробили спротив, а те як ліквідувати цю перешкоду. Цього ми помаленьку і вчимося. Матеріальний достаток є досить важливою умовою вільного і щасливого життя кожної людини, на певному етапі життя в ньому виникає така потреба, як потреба повітря для дихання, для продовження життя. Схочемо більше, то теж, можливо, дається, але з розумінням, що ми будемо стяжати в житті духовну енергію своєї душі, своєї місії повернути її у всесвітній кошик духовних енергій, як той борг з процентами. Бо на той час ми вже будемо свідомі, що отримавши додатково енергію, ми маємо шанс передати іншим, потребуючим.

Реалізація бажань. Перед кожною своєю дією в реалізації бажання, в реалізації ідеї, мети подумайте, чи задумане нами не нанесе шкоди нашим духовним досягненням, чи не потурбуємо ми своїми діями ближніх своїх, чи не зобидимо їх, а коли ми не стурбовані після таких розмірковувань, то наші дії є благословенні нашею душею. Совість не заперечує, душа спокійна, бо це була наша справедлива потреба в даний період нашого життя і ми матимемо змогу реалізувати свою задумку, свою потребу без перешкод.

Кожна людина по своєму відноситься до життєвих проблем і до їх вирішення, а це відбувається із-за різного рівня духовного розвитку. Здавалось би, що будь-який зовнішній прояв – слово, вчинок, чи незалежна від нас життєва ситуація спричиняє різну реакцію різних людей. Ця реакція і є показником вміння пізнавати суть ситуації і шляхи для її розв'язання . Для прикладу, одній людині, впавше дерево є проблемою при переміщенні, чи для упорядкування наслідків, а для іншої є можливістю відпочити, через можливість фізично попрацювати, а ще іншим є привід для викиду незадоволень фактом і звинувачень в цьому всіх і вся. Мільйони варіантів. Це ознака рівня духовності цієї людини, а можливо її бажання створили умовну стіну від душі. Таке наше єство живе у невіданні, що робить.

Дійсною трагедією нашого єства в таких ситуаціях є потреба в шуканні Бога, а то не трагедія, коли ми хочемо вирішити проблему при допомозі міліції, суду, хоча знаємо, що вони їх вирішують згідно прийнятим суспільством законів. І результат суспільної позиції до одних і тих же фактів,

ситуацій зовнішньо різний. І такі дії стають для конкретної людини і суспільства суспільною нормою, бо ми самі не можемо внутрішні переживання вмістити в мотивувальну частину статей кодексів виниклої проблеми. А якщо і намагатимемось розказати, показати суть спірної проблеми, то вона для норм, для закону є несуттєвою, бо буцімто не підтверджується фактами і т.д.

Соціальне звільнення і звільнення людини від пригнічуючого її фактору показує, що проблеми, що трагізм життя, болісність людських переживань походить не від соціальних причин і соціальними методами не можуть бути ліквідованими. В цьому парадокс довіри особи до суспільства, до держави. Суспільство сяк так вирішує соціальні конфлікти особи до особи, особи до держави, та і людина може сама їх вирішувати різними способами (відходом від них, ігноруванням, затратою більших сил і т.д.), але це все буде зовнішнім, а наше нутро не зможе раптово розсіяти цю негативну енергію, не може позбавитись від суспільних норм, взаємопов'язаних обов'язків сторін. Така ситуація може поглиблювати внутрішню напругу в собі, тримаючи гнів, образи, брехню, нереалізовані ідеї аж до смерті. Вихід з цього – це якраз в тому, що розглядаючи суспільну проблему, ми бачимо і духовну проблему. Такий аналогічний взаємозв'язок хвороб тіла і хвороби душі. Бачимо гнів, образи … і це є початком шляху пізнання проблеми, негативних енергій. Тоді питаємо себе: «Чим ми спровокували появу їх в нашому житті?, для чого вони нам? і як вийти з них?». Що вони нам підказують, бо, зазвичай, це життєві підказки Сущого для нашого ж блага, для нашого бачення своєї суті, для нашого духовного розвитку і навіть не як окремості, а як середовище підказок іншим.

Раз ми побачили зло, негативну енергію в собі, в комусь, то ми все одно на нього реагуємо – активно, чи пасивно. І тим, і іншим ми можемо виростити більше агресії, чи більше зла через пасивне споглядання. Дякуємо Сущому, що у нас є можливість побачити цю дану нам підказку, тобто, можливість бачення суті проблеми і це дає нашій суті розібратись в ній, в причинах і перелаштуватись на оптимально позитивний спосіб вирішення проблеми зла, чи іншої негативної енергії. В результаті ми відчуваємо душевне полегшення, зазвичай, ми говоримо: «Як гора з пліч спала». Якщо ми зрозуміємо цей спосіб звільнення від негативу, то ми побачимо, що цим ми займалися самі і нам по силі вирішувати такі проблеми. Це і є процес очищення, це є процес сповіді перед собою, це є процес молитви. В цьому випадку Сущий чекає від нас допомоги. Коли ми вільні в реалізації цього розуміння, то це є Божим промислом в нас і через нас.

Доглядаймо, леліймо зернятка духовності нашої благосними думками, словами, діями. Саме душа, набираючись позитивних духовних якостей, наповнивши себе, може скерувати тіло на отримання матеріальних благ. Вони самі прийдуть без великих фізичних напружень, хоч душа не придає у

своєму розвитку значення матеріальним благам, але ці блага є певним стимулом для укріплення довіри, а тіло і душа мають від того більше можливостей бути передавачем потребуючим і духовного, і мирського. Однак в наших матеріальних досягненнях не є цінність велика для наших матеріальних дітей – вони можуть більше, бо новим поколінням відкривається більше. Для прикладу: при передачі вмінь і навичок дітям, ми не певні, що наші діти передадуть внукам і чи буде така потреба в дітей і в онуків.

«Рибак вирішив відійти від справ і звернувся до сина:

- Ось тобі, сину, моя справа. Передаю тобі човен, сітки, хатину на березі, карту рибних місць. Бачиш, синок, скільки я тобі дав - радуйся.

Син подивився засмучено на батька і відповів:

- Тату, щоб стати хорошим рибаком, як ти, потрібно присвятити цьому все своє життя. Батьку, ти не дав, а позбавив мене вибору! Я б міг стати лікарем, артистом, льотчиком, а може, і вченим…»

Константин Ушинський

Але коли ми передаємо істинні знання – то це пам'ятають діти, онуки, правнуки – і буде ця істина озвучена з посиланням на діда, чи ні, але коли ми цю істину, цю чесність, правду, доброту, любов посіємо в душі потомків, душі оточуючих, то вона продовжуватиме жити. І саме завдяки цьому, ми свідомо відчуваємо, що ми живемо з істиною, по правді – це безперервний процес. Такий стиль життя є реалістичним і таким, що реалізується, а не ілюзорним майбутнім. Маймо мужність бути відповідальними, як перед матеріальним, так і перед духовним, тобто, живучи доброчесно, доброзичливо, ми можемо сказати, що живемо по совісті (по велінню серця), ми живемо в Бозі і він в нас. Найкращий спосіб передачі дітям, онукам, оточуючим духовних цінностей – це наша поведінка, діяльність, як реальні прояви дій божественних енергій в нас і в оточуючому середовищі. І якщо ми певні, що побачили, чи вийшли на шлях пошуку істини, то постійно дбаймо і будьмо обережними в житті скрізь і повсякчас. Бог є життя, то не будьмо поза ним. Життя не є атрибутом душі і не є надбанням тіла. Все, що оточує нас (рослини, комахи, птахи, дерева, тварини, люди) і ми самі, як єдність душі і тіла, це і є життя. Життя – це рух. Душа і тіло – це різні види енергії. Життя є прояв руху енергії.

Правдивість виводить нас на шлях благості. Живемо правдиво і ця стежинка виведе нас на шлях пошуку істини. Написано ж мудрість, що блаженні нищі духом, бо буде їх царство небесне; блаженні плачущі, яко втішаться; блаженні кроткі, бо наслідують землю; блаженні жаждущі правди, бо наситяться; блаженні милостиві, бо помилувані будуть; блаженні чисті серцем, яко Бога побачать; блаженні мир-о-творці, бо синами Бога названі є; блаженні вигнані за правду, бо це їх є царство. Тих, хто шукає правду. Ось такий шлях тих, хто шукає істину, хто шукає правди. Такий шлях душі із тіла

в тіло, бо ми є шукачами. Кожна душа цей шлях проходить, щоб бути поселеною в кімнатах його. Все духовне живе в кімнатах, в тілах наших

Зрозуміймо, що маючи душу, будемо мати і храм – тіло. Є тіло – буде і для тіла. Це зовсім не означає, що чим ми ближче до істини, тим ми більше матимемо матеріальних благ – ні. Для того, хто має знання істини, важливість матеріальних благ в житті відходить на другий план. Бо саме надлишкові матеріальні блага, які ми здобуваємо обманом, осудом, злістю, гординею, підлабузництвом, тягнуть душу далі від істини, далі нас від нашого єства – душа деградує. От живе людина 60 років і що залишає після себе: пусто провів час і помирати прийшов час; творив і в щасті помер – щасливу душу подарував іншому тілу. Бог дав нам життя, то шукайте його, шукайте його смисл … - і найдете корінь істинних знань про суще через пізнання. Тільки пізнавший суть Бога, Божественних Енергій зможе побачити Його і Їх. Його не видно, його не чути, ми його не відчуваємо на смак, не відчувається його запах, не відчуваємо його на дотик, тобто тіло не надає інформації до мозку, але відчуття щему вище сонячного сплетіння, ззаду за серцем це і є той теплий вулкан, звідки йде поширення теплоти. Такі відчуття підтверджують наш напрямок у пізнанні Бога. Такі відчуття відомі багатьом. Знаючі люди говорять, що це місце присутності душі в тілі, наш духовний центр. Після одного такого вулкану приходить нове бачення оточуючого світу, нове бачення життєвих цінностей. Це мабуть і є істинний сенс життя. Це щастя і одночасно страх від невідомого. Це не страх смерті, а її сприйняття по новому, це готовність з нею зустрітись. Це якийсь каламбур, з якого і повернутись вже не можна. Це вже якесь вдоволення в очікуванні невідомого. Однак це і відчуття знайомого, воно - це відчуття знайоме нам. Сюди підійде для опису колись давно чуте : шукає той, хто знає що шукати і знає, що він і тільки він загубив те, чим володів. Ці слова про істину – і рано, чи пізно ми її находимо, бо вона повсюди тільки будьмо спостережливими. Спостережливість дає відчуття спокою душі і блаженність в мирському житті. Коли ми спостерігаємо за собою, то ми бачимо тільки фізіологічні рухи в дзеркалі, а коли дивимось в своє нутро, перелистуючи сторінки думок, слів, дій, у зворотньому порядку, не відчуваючи – звідки вони беруться, як зароджуються?; бачимо рухи, а що їх спонукає рухатись? - усвідомлені знання, чи неусвідомлені бажання? Цей процес ми не можемо бачити, а тільки відчути по маленьких лоскутках з самого зародження думки, слова, дії. Відчуття відкриває пам'ять. Перш за все давайте навчимось відчувати потоки енергії при згадуванні певних подій. Почнімо з позитивних, а потім переходимо до негативних, або навпаки. Це залежить від того в якому ми стані знаходимось в даний момент: в стані горя – то починаємо з негативних; в стані задоволення – то з позитивних. Якщо у нас народжуються невидимі безперешкодні рухи чогось нового в тілі (зазвичай вздовж хребта з ніг до макушки, або навпаки), то тоді у нас появляється можливість навчитись

дивитись в себе. Це буде новий подарунок божественної сили. Це реально. Найдіть собі просторове місце в кімнаті, в садку… Розслабтесь. Ввійдіть в свою тишу. Краще закрити очі, щоб прискорити відчуття. Ми пройшли через це, але будьмо свідомі, що у кожного свій метод, свій шлях. Шукайте і ваше суще підкаже – тільки будьте пильними у спокої. Перевіреним способом людства про готовність ума (тіла) до розмови з Богом, чи нашої готовності до покаяння є те, що в спокої ми ложим руки на стіл, чи на коліна і починаємо говорити з Душою, то відчуття лодонями рук пощипувань (так, якби бігають мурашки) і є підтвердженням її готовності до розмови, до молитви, до покаяння – а зміст суті розмови визначиться в процесі діалогу. Після цього ми якось по іншому стаємо дивитись на проблеми, хоча зовні ми ті ж люди – їмо, п'ємо, спимо, ходимо на роботу, але вже наше «світобачення» інше – ми по іншому відносимось до думок; дбайливіше відносимось до висловлюваних слів, які б пояснювали наш душевний стан з його розумінням всього оточуючого; усвідомлений підхід до наших дій. Це відчуття богатства душі і якесь спонукання до щедрості. Подаруймо таку радість життя душі і тілу, і всім. Це і відчуття свободи в діях. Це и відчуття напливу нових енергій, це і відчуття задоволення життям. Це і поява нових людей в нашому житті, які думають майже аналогічно…Подібне притягає подібне. Людей близькими робить не подібність, не оманливі компроміси і навіть не спільне минуле. Близькими людей робить чиста, щира насолода від їх різності, чим одне одного і доповнює, створюючи відчуття родини. Коли не намагаєшся когось переробити, перевиховати, переконати, а просто і вільно спілкуєшся з людиною на різні теми, то буває, що з чимось не згоден, а в чомусь знаходимо спільну тему, але народжене відчуття близькості стає таким цікавим, стає так легко, що не помічаєш плину часу. Ми ростемо! Ура!

Реальність не знає конкретних людей - вони їй не потрібні, з їхніми мирськими бажаннями, з їх душевними шуканнями. Реальність знає мораль духовну, але не суспільну, бо фактично ні одна людина не може сказати, що вона робить правильно, а що ні. Тобто вона може думати, що говорить, діє, живе правильно, а оточуючі думають в більшості, що ні, або навпаки. Бо основна маса живе в стані пристрасті і скеровує свої зусилля на отримання благ, а від цього задоволення «блаженствує», ще й показує свою радість від того, що щось вкрали, що когось обманули і т.д. І така людина успішна в суспільстві. Але, якщо в нас щось явно вкрали, то відносьмось до цього як до милості, як до дару, який ми мали передати комусь і на деякий час затримали в себе до пори, до часу, чи своєчасно не віддали. Ця річ ще до моменту вкрадення вже була не нашою. Тому не горюйте, а дякуйте сущому, що не все вкрали, чи загубили. Бо саме страшно, коли ми загубимо свою душу, заблукавши в житті; страшно, коли нашу душу вкрадуть матеріальні предмети. А та, яка вкрала, може займатись дещицею милосердя, створювати казусні ситуації, щоб про неї говорили, щоб омивали її его і душу

інші, бо в неї немає знань про чистоту душі, бо душа в неї прив'язана за стіною показушного благополуччя. Вона стає зразком поведінки для оточуючих на даному етапі життя. І це її вибір, і всі ми можемо побачити її фінал життя, як людини публічної.

А хто буде дивитись на людину, що займається духовним очищенням. Навіть, якщо вона стане членом релігійної традиції, дотримуватиметься тілесних обмежень і проявлятиме співчуття біднішим за неї, то скільки людей пристрасних можуть вказати на неї своїм дітям, своїм рідним, щоб наслідували її поведінку, вели такий спосіб життя? Давайте спитаємо себе – до якої групи суспільства ми належимо? Чи може за час свого свідомого, чи не свідомого життя ми відносили себе до однієї групи людей, а потім до іншої? Чи це було постійним поєднанням?, а до якого духовного розвитку ми дійшли сьогодні? Де ми будемо мати спокій?, де ми будемо почувати себе комфортно?, щоб була гармонія душі і тіла, нас і оточуючого середовища. Відповідь за вами.

«Одного разу в одного відлюдника спитали, чого він не додержується якоїсь однієї релігії. Мабуть, ти вибрав більш простий шлях, сам вирішуючи, що приймати на віру, а що ні?

- Своя стезя – це не так просто, як здається. Навпаки, вона багата певними небезпечностями. Коли ми хочемо чого небуть, то приводимо в рух найбільше енергії і нам уже не вдається заховати від самого себе істинний шлях нашого життя. Подорож по слідах своєї мрії має теж свою ціну. Може бути, що змушені будемо розлучитися з якимись закоренілими уподобаннями і звичками, можуть виникнути труднощі, можуть чекати на цьому шляху гіркі розчарування. Але яка б не була висока ціна, вона завжди буде нижче тієї, яку приходиться платити тим, хто не йде своїм шляхом.» Бо вони коли-небуть відчують потребу оглянутися назад подивитися на свій пройдений життєвий шлях і побачать все, що зробили, і почують голос власного серця, власної душі: «Я прожив життя надарма». В такому стані людина відчує, що вона була і є непотрібною нікому – ні родичам, ні колегам, ні оточуючим. І повірте, чи є слова страшніші за ці? Настає час страху марноти життя, але зрозуміймо, що це підказка і шанс вийти зі стану безвиході, зі свого пояснення, що життя є суєта суєт і, що у нас є ще можливості побачити себе до останнього видоху. Починається процес переосмислення. Вперед!

Коли ми це розуміємо, це відчуваємо, то робимо свідомий вибір. Ми маємо знання і ці знання дають нам спостережливість за собою і за іншими. Знаймо, що погана дія сама несе кару, а то ще й сім братів своїх приводить; добра ж дія несе умиротворення і блаженство і постійно, а не періодично – коли вкрав, коли купив кухонний комбайн, коли купив автомобіль …

То хто богатший? - Той хто дбає за душу, дбає у внутрішньому діалозі, в спокої – це і є пошук себе, пошук Бога. Ніхто нас не навчить жити чесно, справедливо, щасливо і з любов'ю – тільки ми самі можемо наближатись в

пізнанні до цих прекрасних відчуттів, цих прекрасних якостей. Це не легко, але і не важко, коли ми це починаємо усвідомлювати, то щастя, задоволення наповнює наше тіло, наше єство. Ми випромінюємо радість і доброту, ми відчуваємо приплив сил для творчості, ми побачили своє нутро, ми знайшли Бога – прийшло розуміння потрібності і цінності сім'ї, родини, людей і всього, що оточує нас, що ми всі є одне ціле. Такий стан можна назвати молитвою, сповіддю – це той, що «з» і «по» «відає»(сповідує) істину. В суєті житейській така розмова з собою майже не відбувається.

Сутність душі, чи одна з якостей нашого мирського єства - бути потрібним.

Прочитавши деякі притчі у викладенні Ошо, в тому ж інтернеті, то якщо таке його бачення і розуміння смислу життя, а також такий спосіб його життя, то він дійсно хазяїн життя-буття, світла і чиста божественна енергія. Він, мабуть є чималою частиною Божественної енергії, як і Ісус Христос і інші. Він розуміє покликання людини на Землі і тому це спонукало нас дещо з прочитаного перекласти на українську мову для тих, хто читає це, але насамперед для нас.

Одна із найбільших потреб людського ума — бути потрібним. Існування здається абсолютно індиферентним до нас. Чи можемо ми сказати, що воно має потребу у нас? Без нас все іде досить прекрасно. А з нами хіба існування міняється. Ні. Були підйоми, були і спади, цвіли квіти, приходили и відходили пори року, ми чимось займались… Коли нас не було, все було точно таким же. Одного разу нас знову не стане, і все буде точно таким же. Існування, суєта суєт, просто продовжується в нашому житті, в нашому, тілі, в нашому умі - і продовжується. Воно в нашому пристрасному умі не дає нам задоволення у нашій найбільшій потребі — бути потрібним. Навпроти, воно дає нам відчуття того, що ми його не хвилюємо. Може бути, воно навіть не знає, що ми існуємо теж. А хіба ми хвилюємося істинно і по-правді за весь мир своїм нутром. Зазвичай ми показуємо і виставляємо у своїй пристрасті свою потрібність, своє его, яке говорить, що без нас нічого не може вирішитися і свою потребу фактично закінчуємо тільки словом?

Той, хто відчуває свою потрібність, той мовчить і тільки своєю присутністю, чи молитвою приймає участь надати допомогу потребуючим.

Не оцінюймо і не порівнюймо, а прочитаймо, задумаймось і зрозуміймо сенс життя …

«Ти нещасний?

Скажи голосно вголос цю фразу: «Я нещасний», так щоб ти її чітко і ясно почув. А потім спробуй пояснити, наскільки ти нещасний глухонімому.

Світ – лайно?

Виглянь у вікно. Зелене листя на деревах, сонце, синє небо. А тепер постарайся описати яке це лайно, цей світ сліпій людині.

Ні нащо не придатний?

Поглянь на свої руки і ноги. Вони на місці. А тепер почни скаржитись про те, що ти нещасний калікам і інвалідам, які просять милостиню у метро.

Нікуди дівати зайвий час?

Тратиш час на тупі розваги? Розкажи про свої проблему хворому на рак. Йому залишилося жити кілька місяців. Він тебе з цікавістю вислухає.

Мало грошей?

Не можеш заробити на життя?

Поскаржся на життя приїжджому гастербайтеру з Таджикистану. У нього немає освіти, але він годує себе і свою сім'ю на батьківщині. Він оцінить твої скарги.

Все одно ти нещасний?

І ти справді думаєш, що ти нещасний?

Розкажи, як ти нещасний тому, хто сидить у в'язниці довічний термін, тому, чию доньку зґвалтував педофіл, тому, у кого на очах загинула ціла рота товаришів.

Розкажи їм це. У подробицях. Вилий душу.

Стало соромно?

Тоді припиняй розмінювати життя на дрібниці. Понеділок, з якого ти обіцяв собі почати нове життя, настав ще вчора. Не гай часу. «С» та розкажи про це друзям…»

Людина має жити самодостатньо не тільки в мирському, але бути богатою духовно. В цьому смисл життя-буття кожної людини на планеті Земля, як частині Всесвіту, як божественна квіточка, що має радість життя і роздавати ці запахи щастя всьому, що її оточує. У нас є вибір – як жити. Це наша свобода. Можемо тягнутись до життя, до Бога – можемо і не тягнутись. Ніхто не примусить. Тільки наше усвідомлення. Тому-то хліб є необхідною умовою життя. Тут вибору немає.

По великому баченню, все, що ми проходимо в цьому житті з нашою свідомістю, то це ж залишиться і по ту сторону смерті. Свідомість, душа не має нездоланного рубікону через смерть тіла, вона є постійним еволюційним рухом енергії Всесвіту. Коли ми в гніві наша свідомість, усвідомлення накриваються темними ідеями – ми можемо вбивати, позбавляти навіть себе життя. Але друга сторона гніву – любов дає відчуття щастя, очищає бачення оточуючих. Однак, якщо ми деколи можемо мати відчуття піднесеності і це відчуття продовжується тривалий час, або залишається з нами постійно, то це і є любов – ми пізнали Бога. Під час статевого зв'язку ми відчуваємо задоволення, ми щасливі, ми відчуваємо піднесення, але після його закінчення ми вже його не відчуваємо, то це не є любов і не є наслідком любові, а звичайна хтивість, одне з неусвідомлених бажань. Однак, може бути частиною щастя. Міркуємо …

Структура формування духовного не змінилася. Може дещо змінилася термінологія, розширено трактування нових явищ, їх бачення саме в

розвитку, в залежності від матеріальних потреб біологічної особини, духовних потреб кожної душі. Душа вічна і перебування в людському тілі шляхом вибору спектру між ділами добрими і не зовсім, шляхом порівняння, аналізу (не так порівняння і аналізу, як набутого досвіду), через визначення кожним свого місця на планеті Земля, душа досягає вершин святості і мандрує на інші планети, в інші світи, а на нашу планету прибувають інші душі Божим благоволінням вселяються в зародок нової людини. Душа, яка пройшла сотні, тисячі життів, надбуваючи духовних якостей і досягнувши вершин святості, вже не повертається в людське тіло, а є одним цілим зі світовою Енергією і звідти ця енергія посилається на нас, тобто тих, хто проживає на Землі при наших потребах, по наших молитвах.

Ми тут розглядаємо ті якості душі і тіла, розуму і ума, знань і інформації, які покращують, або погіршують їх.

Користолюбство є одним з тих, що погіршують якісну сторону, бо своїм бажанням володіти надлишковим продуктом, в тому числі і інформацією, чи знаннями, привело до зміни духовних джерел – любові, доброти і правдивості. Бог, давши певній душі право володіти надлишковим продуктом, наприклад – богатством, відразу спонукає цю душу до вищої життєвої планки (так званого духовного росту), як душі, що мудро буде розпоряджатись духовними і матеріальними (в мирському житті) благами між братами і сестрами по духу. Вона для цього має достатню кількість грошей, а відповідно і можливостей. Вона має розширені рамки свободи дій, вона має радість розпоряджатись цими грошима – і це вводить її в стан радості і задоволення. Матеріальний достаток... Мабуть над ним ми в цьому пристрасному світі працюємо найбільше, для цього ж ми затрачуємо найбільше часу і на створенні достатку, на його збільшенні ми зосереджуємо все своє життя. Достаток в першу чергу ми вбачаємо в наявності тієї кількості грошей за допомогою, яких в нас появляються ті чи інші речі , які нам необхідні, яких ми хотіли, чи про які мріємо і які нам сняться, але не із-за грошей як таких, а тільки тому, шо їх наявність в нас дозволяє мати ті, чи інші речі, зреалізувати ту, чи іншу дію. Бо саме вони дозволяють реалізуватись нашим мріям. З появою в нас грошей в нас появляється вільний час і енергія, щоб зайнятись улюбленою справою, бо раніше на це не вистачало сил, бо всю силу ми спрямовували на заробляння грошей. А коли є гроші, то ми можемо собі дозволити зайнятися тим, що нам подобається - і ми вільні в цьому. Але коли ми втомлені, виснажені, працюючи від зорі до зорі, то в такій ситуації важкувато займатись душею. Це досить складно. Хоча в цілому всі ми хочемо щастя і миру, а для цього ми маємо надбавати любов і доброту. Коли ж наш достаток зріс, то у нас появляється відчуття умиротворення, певного спокою, задоволення. Ми свідомі, що при наявності достатку збільшуються шанси на пошуки духовних якостей і ми це усвідомлюємо,що саме вони є джерелом для творення достатку. Але коли відсутні гроші на хліб, одяг і

житло, то нам за роботою ніколи зосереджуватись на таких категоріях. Так живе основна маса людства.Ось такий парадокс: гроші і процес життя. Як його проєднати? Світосприйняттям Всесвіту. Якщо в нас немає елементарного, то нам і втрачати нічого – ось в такому стані ми наближаємось до смерті, якої вже теж не боїмося, а чекаємо з надією. Це небезпечний стан людини, ми стаємо живим мясом, знаряддям у розпалюванні релігійної і політичної війни.Їхні технологи знайдуть нам ідею заради якої нам слід воювати, вони знайдуть на що направити нашу озлобленість, наш гнів і обґрунтують цю ідею, як нашу кровну в захисті, аж до нашої готовності позбавляти життя когось і віддавати своє невідомо заради чого. Наше життя втрачає смисл і цінність. Так в нашому житті може появитися недосяжна морквинка в очікуванні зарплати, в очікуваннідоброго президента, в очікуванні раю.

Навіть зрозумівши природу стяжання духовних цінностей, то деколи ми в матеріальному плані надбання деколи зупиняємося по невидомій причині. Не йде, та й годі.У цього є проста причина – є певні перешкоди, які ми носимо з собою. Наприклад: з раннього дитинства ми неусвідомлено навчаємося браку, не достатку чого-небудь (як протилежності достатку) і приймаємо це явище, як закономірність. З плином часу ми неусвідомлено перетворюємо цей спротив прийняттю богатства, особливо прийняттю вільному, радісному, достатньому і постійному. Найбільшому спротиву ми навчені в отриманні грошей. Достаток – це коли богато всього. Малість достатку, чи відчуття, що щось не пускає, не дає можливості (так якби створюються обставини, чи події) збільшувати достаток, чи заробити більше грошей (здавалось би є ум, є сила фізична, є можливості) означає, що ми чимось дозволяємо входити в наше життя тільки певній кількості будь чого. Другою підказкою про закритість дозволу на притік достатку саме нам є те, що наші близькі і оточуючі люди збільшують статки без особливих духовних стягань. Обережно, бо це може народити розчарування і т.д. Наші духовні посили приймає всесвіт і посилає нам те, чого хочемо, але воно якраз іде в нашу сторону, але ці бандеролі отримують рідні і близькі, тобто ті, хто знаходиться рядом. Воно йшло до нас, але ми закриті і, можливо, дещо просочиться в наше життя через дверну щілину чуть-чуть. Ось так неусвідомлено чинячи спротив потоку достатків до нас, ми не тільки позбавляємо себе потребуючого, бажаного і заслуженого (на думку нашого ума), а одночасно може зародитися оцінка наших вчинків і ми звузимо цими двома проявами процес посилів любові і щедроти.. Ці відчуті здібності віддавати і творити любов, радість, доброту і достаток прямо узалежнена з можливостями приймати. Людина розвивається до певної межі і не відаючи чого зупиняється. Природа зупинки вбачається в зменшенні духовного потенціалу, бо буквально на одну мить ми зупинили притік матеріального достатку із-за страху невистачання грошей на покупку дорогого будинку

(можливо інший якийсь страх збідніння). Цим ми сконцентрувалися на матеріальних речах відсунувши духовні напрацювання на другий план. Ще один фактор, який зупиняє притік в отриманні достатків, коли отримання цих достатків ми шукаємо в конкретних людей, прищемлюючи їх інтереси. Ці два фактори завжди будують перешкоди на шляху до достатків. Достатки необхідні всім для руху вперед і ввись, щоб людина могла дозволити собі розвернути крила для польоту в житті. Межі богатству немає (сама установка про межу абсурдна, бо хто її встановлює – таких немає). При наявності достатку входимо в стан подяки за це, але не піддаємося на чужі зауваження, чи пов'язувати це з іншими нашими діями, бо цим зразу ж зробимо обмеження, спротив потоку достатку в наше життя. Ми не можемо себе порівнювати, чи робити прив'язку до тих людей, які живуть бідніше, бо і це є другий посил на зменшення достатку. Для розуміння цієї ситуації візьмемо наш прекрасний стан здоров'я і ми ж його не можемо передати хворим і ми ніколи не задумувались навіть над таким - чи можливо ми забрали частину здоров'я в тих людей і вони тепер хворі. Так не є. Подітний процес і з володінням богатством – це дано в наше життя разом із душею при зачатті.

Всесвіт нас любить всіх без будь-яких умов і також виконує без будь яких умов наші прохання. Ми в цій книзі зупинились на двох видах прохань – потребуючих і бажаних, розкрили їх можливості і візьміть свій посильний вам. Взнати про те, чи це наш, дасть наше відчуття постійного щастя і радості в житті. Проблема виникає, зазвичай тоді, коли ми не вміємо приймати те, що хочемо. І це є наша друга перешкода. Але зрозуміймо,що важливо не те як ми перешкоджаємо відкриттю потоків для наповнення нашого життя позитивними енергіями, а те, як нейтралізувати цей спротив.

Богатство не потребує оправдань, хоча часто воно опиняється на протилежній чаші терезів, коли мова заходить про духовні цінності. Достаток – це заповітна точка рівноваги між усвідомленим розумінням і солідними матеріальними достатками.

В богатих сім'ях встановлюється протилежне наочне виховання і це є основою таким дітям продовжувати справу батьків, бо вони усвідомлено навчені вмінню дозволяти притоку до них грошей і матеріального достатку.

Достаток створює зовсім протилежний хід думок і наших дій. Він робить наше життя осмисленим і дає можливість насолоджуватися життям-буттям в радості і в злагоді зі світом. Тож починаємо з надбання духовних якостей, показуймо це дітям, а матеріальний достаток прийде слідом, або і зразу ж. Ми не переконуємо, а просимо попробувати.Наша потреба в духовному рості є смислом всього земного життя кожного із нас. Наші потреби росту, збільшення, як в духовному, так і в матеріальному плані притаманні кожному, бо це приносить задоволення, яке розширює духовні прояви щастя любові, радості. Маючи їх ми маємо можливість дати їх і комусь. Зазвичай, воно так і відбувається. Богатий вже знає як це робити, бо

отримав такі знання, але може свідомо, чи на рівні підсвідомості використовувати (в нього може бути бажання і вміння як це зробити, а може і не бути, коли між душею і тілом виростає стіна его). І тому матеріальне благополуччя, достаток формують фундамент росту, відчутного росту і , який проявляється у зовнішніх речах і діях.

Наше духовне богатство дає другу частину богатства, наповнюючи ним все наше єство, речі нашого вжитку, інструменти, дерева, тварини, птахи, грунт, вода … У всьому є енергія Всесвіту – це і є Бог. І якщо ми розглядаємо духовну позитивну енргію, то її найбільше знаходиться в оточуючому середовищі, ось тому ми завжди відчуваємо деколи беззсиля перед стихіями природи і окремими предметами, яким ми користуємося. Можливо духовна позитивна енергія менш концентрована, але вона має більш якісний склад. Матеріальні речі, як і людське тіло мають прояви більш концентрованої енергії. Ми ж знаємо,що ці речі створені Творцем з тієї ж енергії, що і все інше – з любові. Нас, можливо, послано на Землю, щоб ми відчули цей взаємозв'язок і взаємовплив з речами, з оточуючим світом. Усвідомлюючи його значимість, ми випромінюємо позитив і плодимо негатив йому ж. Хіба так можна?. Оточуючий світ дає нам більше позитивної енергії і ми це відчуваємо споглядаючи за Природними стихіями – водою, лісом, травами, птахами, тваринами, відчуваючи потоки повітря, теплоту вогню. Коли ж ми свідомо наповнюємо речі (чи то зроблені нами, чи купленими), то нас переповнює відчуття задоволення, ми щасливі. Давайте любити речі не прив'язуючись до них, вони теж певні індивіди, як носії духовності. Усвідомлюємо це і поєднуємо. Живімо в гармонії духовного і мирського, бо цим ми творимо наше майбутнє і наших потомків, нашої планети, нашого раю на Землі.

Ми починаємо усвідомлювати, що жадібність, користолюбство… є поганими якостями для душі, однак і далі намагаємось заволодіти найбільш можливою кількістю предметів і людей, як речей. Ми часто говоримо, що це мій чоловік, що це моя дитина, що це моя машина, що це мій дім. А хіба це так?... Ми тільки тимчасово володіємо машиною і хіба ми самі робимо дім, затрачаючи тільки свою духовну і матеріальну енергію; і хіба ми можемо сказати, що дитина, чи чоловік є частина (вже не повністю) нашої душі і частина нашого тіла. Так наша участь в цьому була, було і наше творче і духовне начало. Чи ми можемо володіти, управляти своєю душею? Чи ми можемо володіти і управляти своїм тілом завжди? Ні і ні. Навіть наш ум, наше тіло хоче щось змінити в собі, чи в оточуючому середовищі та не може. Немає сили розуму. Заперечте. Природу всього цього якраз ми з вами і пізнаємо спільно. Можливо добре було б думати і говорити, що машину і дім нам подарувало життя, а життя – хто подарував? Духом світлим, божественними енергіями даровано нам життя. Сущий сподобив нам жити з цим мужем, жоною в любові і злагоді. Так сприймаймо і дітей, як дар любові, щастя, втіхи і радості. Давайте з сьогоднішнього дня поспостерігаємо, як ми

визнаємо «своїх» чоловіків, жінок, дітей речами. Тут вимальовується цікава ситуація, коли ми, не помічаючи, з кожним днем хочемо, щоб нам прислужували: не разом працювали і відпочивали, а з позиції, що одне з дорослих є начальником у нашому розумінні (а потім диктатором), а коли діти стають дорослими, то ситуація міняється, тобто хтось має покоритися і стати маленьким рабом. Хоча саме цим ми шкодимо, як собі, так і їм, забираючи в них енергію, свободу, яка не є нашою – і яку ми не заберемо на довго, а їхня енергія повернеться, щоб забрати і нашу – боротьба. Де боротьба, там вогонь, там війна. Тим же займаються і наші політики, маючи наші тіла і душі за предмети, за механізми, використовують для свого тимчасового звеличення. Мало хто з них утримується на цьому олімпі. Можливо вони залишать якісь матеріальні статки, але покинуть цей світ з бідною душею. Природа урівноважує енергію. Залишені матеріальні статки, накопичені з використанням негативної енергії через деякий час згоряють і наносять шкоду їх тримачам, як в духовному, так і в мирському плані. Це є погане, це є минуле, можливо теперішнє. І починаємо все частіше і частіше каятись у своїх «гріхах», які ми скоїли, коїмо думками, словами, ділами свідомо, чи не свідомо. Такий поступ є однією з ознак виходу на шлях пошуку істини. Залишаймо це позаду усвідомлюючи їх суть і не робімо подібного, не картаймо свою душу, не винімо її – вона не наша річ. Це категорія Всесвіту. Не запам'ятовуймо поганого і не несімо цей вантаж з собою, бо непомітно цей вантаж потягне нас до низу. Ми мимо-волі (несвідомо) чуємо погані слова, бачимо погані діла і в оточуючих. Принцип дзеркала свідчить, що ми, носячи погане, бачимо в інших теж тільки погане. Створюється ілюзія безпросвітного існування. Так, це є неправильно, але це відбулось – ми ж були несвідомі, а усвідомивши, знаємо, що старатимемось більше так не робити. Особливого старання і не потрібно, а раз спробувати бути спостерігачем за кимось, але краще не практикувати, бо це може породити порівняння, осуд, але це покаже механізм спостереження за собою.

Ум і спостережливість, їх природа. Притча у викладенні Ошо.

«Будьте спостережливими, уважними. Якщо приходить зажерлива думка, дайте їй пройти; якщо приходить гнів, хай проходить. Хто ви такий, щоб вмішуватися? Для чого так ототожнювати себе її своїм умом? Чого ви зразу ж починаєте думати: «Я жадний… Я злий»? Бо це всього лише злобна думка відвідала вас. Хай вона пройде; ви просто спостерігайте.

Є древня історія... Чоловік, який колись пішов з міста, повертається і бачить свій будинок у вогні. А то був один із найкрасивіших будинків в місті, і чоловік дуже любив його. Багато хто був готовий дати за будинок подвійну ціну, але він ніколи не погодився б продати його; а тепер будинок просто горить у нього на очах. Зібрались тисячі людей, але нічого неможна було зробити.

Вогонь так сильно поширився, що якби і спробувати, то спасти уже нічого неможливо. Тому він впадає в глубокий сум. Його син підбігає до нього і шепче на вухо:

— Не хвилюйся. Я вчора продав будинок, і за дуже добру ціну, потрійну… Пропозиція була такою хорошою, що я не міг чекати тебе. Вибач мене.

Але батько говорить:

— І добре, якщо ти продав будинок за ціну, в три рази дорожче його вартості.

Після цього батько теж став спостерігачем, як і інші зіваки. Мить до цього він не був стороннім спостерігачем, все, що діялось дуже сильно стосувалось його. Той же будинок, та ж пожежа, все те саме, — але тепер це його не стосується. Він радується, як радуються і всі інші.

Потім підбігає другий син і говорить батьку:

— Що ви робите: Ви сміється, — а будинок у вогні?

Батько говорить:

— Хіба ти не знаеш, твій брат продав його.

Син говорить:

— Він лише домовився про продажу, але нічого іще не оформлено. І той чоловік не збирається купляти будинок зараз.

Знову все помінялось. Сльози, які уже зникли, знову вернулись; посмішки більше нема, серце сильно б'ється. Сторонній спостерігач кудись подівався. Знову все, що вібувається стосується його.

А через хвилину приходить третій син і говорить:

— Той чоловік — чоловік слова. Я як раз іду від нього. Він сказав: «Не має значення, згорів будинок чи ні, він мій. Я заплачу ціну, на яку погодився. Ні я, ні ви не знали, що в будинку буде пожежа».

І знову батько став стороннім спостерігачем. Знову все, що відбувається більше не стосується його. Фактично нічого не змінилось; тільки лише думка «Я власник, я якось пов'язаний з будинком» і створює всю різницю. В наступну мить він відчуває: «Мене все це не стосується. Хтось інший купив його, я нічого не можу з цим поробити, хай будинок згорить».

Це така проста методологія спостереження за умом, що вам нічого не потрібно робити... Більшість думок ума не є вашими, а лише думками ваших родичів, ваших вчителів, ваших друзів, книг, кінофільмів, телебачення, газет… Попробуйте провести облік, чи багато думок належить особисто вам, і ви здивуєтесь, що вашої ні однієї думки немає. Всі вони не ваші, всі вони запозичені — чи нав'язані іншими людьми, або ж ви самі, по глупості, взвалили їх самі на себе. Але нема ні однієї вашої».

Саме дивовижна властивість ума полягає в тому, що, коли ви починаєте за ним спостерігати, він починає зникати. Як світло розсіює темноту, так і спостережливість розсіює роботу ума — з усіма його думками, з усіма його пристосуваннями.

Наші поради відійти від негативного є відхід від вирішення нашого ж питання. В житті немає випадковостей, тому все, що ми почули, побачили, відчули, зробили і є смислом нашого ж життя і є підказками для руху вперед, чи зупинки у своєму ж духовному розвитку.

Нам деколи сумно, чи відчуваємо пригніченість за нанесені образи, але такий стан усвідомлення дає радісні відчуття, що ми зрозуміли суть своїх вчинків, що нам даровано відчуття усвідомити це з радістю. Ми вже є вільними від минулого і вини. З часом ми втрачаємо до таких переживань цікавість. Вони нас не хвилюють. Відтепер енергія нами скеровується, чи вона керує, заповнюючи ніши іншими позитивними видами, на нові відкриття на сей день, а спочатку цього процесу виростає маса планів і турбот про облаштування майбутнього з новим баченням світу і з новими можливостями, так званий стимул життя, що успішно долає пригніченість, розчарування, депресію. Це протилежність щасливого позитиву. Тому прохання - забувати минуле, не будуймо завтрішнього, а запрошуємо жити сьогоднішнім.

Бувають періоди, коли ми усвідомлюємо, що коїмо погано, то це і є першими кроками до любові, до Бога. Таке усвідомлення надає нам смислу в житті. Це буде та душевна сердечна совість (але не суспільна), що є контролером в подальшому житті-бутті. Більше в бутті. Нас наповнює щем радості. Ми відчуваємо, що змінюємося. Тепер не потрібно напружувати ум для контролю, самоконтролю, аналізу. Це буде просто свідоме розуміння істини – наша сутність діятиме на знанні ситуації.

Тут є нагода написати сюди прочитану притчу для розуміння суті усвідомленого відношення до будь-яких подій в нашому житті. «Стояв жебрак біля дороги і в цей час зі скаженною швидкістю проїжджав вершник, який нагайкою раз і вдруге оперезав йому обличчя і спину. Жебрак вголос побажав йому щастя. За цим спостерігав прохожий і спитав жебрака: «Що ти такий смиренний і набожний, що побажав йому ще й щастя?» На що той відповів, - що ти не бачиш, який він нещасний?, бо якби був щасливий, то не вдарив би мене.» Ця притча показує природу заповіді Христа про ліву і праву щоки…

Однак, на початку нового способу життя слід бути обережним і спостережливим за словами і діями, які ще зароджуються з думок. На цьому наголошували і наголошують сьогодні мудрі люди. Бо коли не знав і скоїв не хорошу річ, то це одне, але коли знав і скоїв – то це ще гірше, а коли робиш погане усвідомлено, то це можна охарактеризувати, як падіння в прірву.

«Один простий сільський парубок вперше попав в місто. На станційній платформі хтось наступив йому на ногу і сказав: "Вибачте". Потім він направився в готель, але і там хтось знову штовхнув його і сказав: "Вибачте!" Потім він пішов в театр, і хтось ледь не збив його з ніг зі словами: " Вибачте ". Тоді цей парубок із села вигукнув:

- Це прекрасно, а ми ніколи не знали цієї уловки. Роби все, що тобі завгодно, кому хочеш, і просто вибачайся.

І він вдарив кулаком людину, яка проходила мимо, і сказав:

- Вибачте!

Чжуан-Цзи: "Якщо чоловік наступає на ногу чужому посеред ринку, він ввічливо просить вибачити і пояснює: "Тут стільки народу". Якщо старший брат наступає на ногу молодшому брату, він говорить: " Вибач ", - і все. Якщо батьки наступлять на ногу своїй дитині, то не скаже взагалі нічого.

Сама велика ввічливість вільна від всякої формальності.

Бездоганна поведінка не обтяжує клопотами.

Досконала мудрість не спланована.

Істинна любов не потребує доказів.

Чиста щирість не дає гарантій. »

Усвідомлене розуміння не дасть нашому уму в матеріальному світі зробити негідний вчинок. Буде створюватись маса перешкод і коли ми є в стані спостережливості, то ми зрозуміємо, що наша сутність не допускає уму керувати тілом в непотрібному напрямку.

Все ж спокійний спостережливий усвідомлений спосіб життя легший, бо наша совість, наша душа допомогає нам не робити погане, а спонукає, підказує, як робити хороше. Так ми стаємо на нову платформу розвитку і саме такий спосіб життя стане нормою. Ми щасливі і маємо можливість в такому стані щастя знаходитись. Бажаємо щастя всім, навіть не зважаючи на явні недоліки декого, чи свої, бо це вже пройдений етап. Виростити в собі позитивні якості хоч на трошки – це прекрасно, але цими відчуттями, думками, словами і прикладом дій з оточуючими нас людьми, тваринним і рослинним світами ми хочемо ділитися. У кожного свій шлях, але основне правило не мішати жити іншим своїми життями, не нав'язувати своє бачення світу.

Людина є однією з усвідомлених істот, яка є носієм і творцем духовних енергій і це є її покликанням і місією у Всесвіті. Покликання людське, як акт єдності зі світовою благодаттю, ми можемо отримувати словом від інших, дією через ум, або отримувати через відчуття безпосереднього надходження в нас Світлих духовних енергій. Цей акт єдності зі Всесвітом наповнює нашу душу і тіло, як одне ціле.Тому-то, маючи знання і усвідомивши свою сутність, своє призначення, як людини, нам на шляху пошуку істини ще не раз прийдеться спотикатись на брилах, камінцях і м'якенькому пісочку. Це є нормально і не варто давати можливість гордині знищити наші усвідомлені відчуті знання про життя-буття. Гординя – це наша велика психічна сила, це наш егоїзм, наше его, наш диявол, наше Я (я хочу, я вмію, я можу і т.д.).

«Лежали в больнице в палате одной

Два тяжело больных человека.

Один у окошка лежал, а другой –

У двери, где не было света.
Один постоянно в окошко глядел,
Другой – лишь на краску дверную,
И тот, что у двери, узнать захотел,
Про жизнь за окошком другую.
С готовностью первый больной рассказал,
Что видно ему из окошка: -
Там тихая речка, дощатый причал,
И ходит по берегу кошка.
По синему небу плывут облака,
Причудливые, как зверушки,
Сидят на причале там два рыбака,
И с внуком гуляет старушка.
И так каждый день – то про сказочный лес
Рассказывал, то про влюбленных…
Другой же сосед перестал даже есть,
Считая себя обделенным.
Он мучился злобой, и зависть росла,
Его постепенно съедая,
Не мог он понять, почему же была
Тут несправедливость такая.
Однажды сосед у окна занемог,
Что не было сил разогнуться,
Он стал задыхаться и даже не мог
До кнопки своей дотянуться.
У двери сосед мог на кнопку нажать
И вызвать сестру милосердья,
Но он не нажал, а остался лежать,
Глаза закрывая усердно.
Наутро сестра милосердья пришла
Постель поменять за покойным,
Сосед попросил, и она помогла
Занять эту самую койку.
Когда ж он в окно, наконец, посмотрел, -
На шее задергалась вена:
Увидел он вместо того, что хотел, -
Глухую высокую стену.
Он был потрясен и сестре рассказал,
Про тихую чистую речку,
Про сказочный лес, про дощатый причал
И небо в кудрявых овечках…
- Ах, если б он выдел, - сказала сестра, -

Всю жизнь он слепым оставался.

- Зачем же тогда?... – тут больной прошептал.

- Да он вас утешить старался,

А не решать, как нам жить.»

Однозначно, усвідомлені знання піднімають нас на вищу щаблинку розвитку, але не варто приписувати заслуги, що я досягнув, що я можу і т.д. Це є ловушка нашого его. Цей монстр з'їсть всі надбання душі і тіла. Тому будьмо пильними, бо на нашому шляху таке можливо. Не потрібно з ним боротись. Хай его не буде ворогом для душі в пошуку істини, а буде як фоновий нагадувач для пильності. Душа є, Его є. Коли ми з ним не боремось, а ігноруємо, то йому бути з нами не цікаво. Просто будьте байдужі до його проявів через спостереження нових потреб і можливостей, вирішенням яких ми зайняті сьогодні. Однак його енергію слід використати, бо коли ум переходить в статус помічника тілу і душі з статусу господаря, то він не менш енергійно працює на благо нашого єства. Его, Ди – я –вол: друга- моя-воля. Тобто, наше єство є носієм благої (божественної) волі і одночасно волі (сили, намагань) ума нашого єства. Багато людей знають, що ми є носієм Бога і Диявола – на правому плечі сидить ангел Божий, а на лівому - Сатана.

Тіло помре з його явищем, яке ми умовно називаємо его, а душа, яка привикає до такого друга, чи ворога, перебуваючи в минулому житті тіла, починає пошук підходящого нового тіла, що надає смисл життя нашій сутності в новому тілі. А тут виявляється, що душа зустрічає свого помічника – ум, який дуже гнучкий і має властивість пристосовуватися до життєвих ситуацій, придаючи смисл життю новому єству, хоча, можливо, і хибний, але ми рухаємось і рухаємо, бо потрібно визнати, що це нове середовище і нова якість. Ми прив'язуємось. Не робімо так.

«Жив колись богатий купець і володів він дорогоцінним каменем, рівного якому не було на всій землі. Любив він цей камінь більше всього на світі і ніколи з ним не розлучався. Вдень і вночі любувався купець своїм каменем, забуваючи про сон і їжу, а здоров'я його від цього стало погіршуватися.

Затурбувалась дружина купця — так недовго і мужа втратити, і, взявши з собою гроші і подарунки, відправилась за порадою до мудрого даоса, слава про якого летіла у всі сторони світу скоріше стріли, випущеної з тугого лука. Даос благосхильно прийняв подарунки і, пообіцяв допомогти, відправивши нещасну жінку ні з чим.

Через дві ночі наступив повний місяць, і залюбований в камінь богач вийшов в садок, щоб полюбуватися, як місячне світло грає на гранях його скарбу, запалюючи в мерехтливій глибині каменя різнокольорові вогні. Раптом холодний подих торкнувся щоки купця і, повернувшись, він побачив рядом з собою нібито зіткану з мороку безлику фігуру в чудному одязі з шматків і пір'я.

- Хто ти і що ти тут робиш? - треmтячим голосом спитав богач, з ляком вдивляючись в лиховісні обриси незнайомця.

- Я - твоя смерть і прийшла за тобою, - відповів чудний глуховатий голос.

- Але я ще молодий і не хочу вмирати, - сівшим від страху голосом прошептав купець.

- Я можу виконати твоє останнє бажання, - сказала смерть. - Проси що хочеш, крім одного - залишитися жити на землі.

- А я можу і після смерті не розлучатися з каменем? - спитав богач з затаєною надією.

- Звісно, якщо таке твоє останнє бажання, — байдуже відповіла смерть. — І ти, і твій скарб буде навічно ув'язнений в холодній непроглядній тьмі. Ти не зможеш бачити свій камінь, але будеш вічно стискувати його в руках.

- І я більше ніколи не буду бачити місяця? - жалібно спитав купець.

- Ти ніколи більше не побачиш ні місяця, ні саду, ні рідних, - захіхікала смерть. - Ти не зможеш любуватися квітами, ласкати дружину, їсти лакомства, грітися на сонціе і підставляти обличчя літньому вітерцю. Але для чого тобі все це? Все своє життя ти бачив тільки одне - дорогоцінний камінь, і після смерті ти не розстанешься з ним.

- Дай мені строк проститися з рідними, - відчайдушно закричав богач, падаючи на коліна. - Я зроблю все, що ти захочеш; тільки залиш мені іще один день!

- Добре, - говорить смерть, - я дам тобі один день, якщо за це ти віддаси мені свою дорогоцінність.

Протягнув купець смерті камінь, навіть не глянувши на нього, і бігом кинувся в будинок. Бігає по кімнатах, кличе жінку, а її ніде нема. Вибіг знову в сад, дивиться - у воріт дружина стоїть і тримає в руках його заповітну дорогоцінність.

- Звідки у тебе камінь? - втрачаючи розсудок, заволав богач. - Тобі дала його смерть?

- Про що ти говориш? - здивувалася дружина. - Мені віддав його даос, коли виходив із нашого саду.

Зрозумів тоді купець, з ким він вів нічну бесіду. Заплакав він з полегшенням, потім розсміявся, обняв дружину, забрав у неї камінь і, размахнувшись, кинув його в річку.»

Ми привикаємо і маємо певне задоволення і подеколи розчарування від такої змагальності душі з таким другом, чи ворогом, як ум. Мостиками для зв'язку є речі, факти, звички, які залишили свій слід в нашому житті. Ці атрибути є помічниками навіть по дорозі до істини. Ото ж бо. Наш ум, наше его ще й не хоче брати на себе відповідальності, а вину за наші поступки, слова, думки складає на диявола, сатану: «Це біс мене попутав, я так не хотів і не думав». А де ж той біс? Не хочемо навіть визнавати своїм же умом, що це його робота, як результат бачення і чуття оточуючих обставин замішаних

на нашій завісті, злобі, гніву, гордині, жадібності, осуді … Це є неодноразовий факт. Це не усвідомлені слова і дії, особливо, які стосуються розгляду ситуації про вбивство. Деколи юристи називають цей стан афектом для захисту особи. Хто має такі можливості захистити самого від себе? Згадаймо біблійну притчу про хазяїна і слуг, які повідомили йому, що між ростками пшениці хтось посіяв плевела … Хто ж їх посіяв? Це хрест цього єства і він його мусить нести на Голгофу крок за кроком, сходинка за сходинкою. Тому суспільство дає цьому єству можливість для спілкування самого з собою шляхом ізоляції від суспільства в тюрмі. Сущий дає таку можливість і в цю дію сущого через суспільство не можна вкласти в слово кара, в строк 10 років. Це спокута душі на багато життів. Не простий це процес духовного росту. Навпаки, давайте усвідомимо, що ці люди, ці факти, ці речі не є випадковими на нашому життєвому шляху. Якраз такий підхід, таке розуміння прискорить очищення душі.

Будьмо терпимими, будьмо люблячими, будьмо милосердними, будьмо правдивими і не зазіхаймо на будь-чию свободу, будь-чий спокій. Ми знаємо, що маючи тривогу, ми можемо діяти не так усвідомлено. Знаючи це, не тривожмо будь-кого.

«Молодий парубок, років 15-ти зайшов в автобус і був безмежно щасливий, що в ньому нікого не було – автобус був порожній, сідай куди хочеш! Він присів біля вікна позручніше, бо все таки їхати до кінцевої.

Автобус рушив і через 20 хвилин був повністю заповнений людьми. Юнак сидів, слухав музику і дивився у вікно, як раптом підстаркувата жінка похлопала йому по плечу і сказала: «Як вам не соромно, я у ваші роки надавала місце старшим, а ви…». Тут до неї приєдналась інша: «Це ж що за молодь – сидить тут здоровий, молодий хлопак, а хвора старенька бабуся має стояти!». Буквально через 2-3 хвилини на парубка накинувся весь автобус. Молода людина не витримала такого тиску і сказала:

- Добре, я встану, але сяде на це місце тільки той, кому не буде соромно за свої слова.

Зрозуміло, що його слова привели всіх в шок, але ображати не перестали. Юнак почав судорожно діставати щось із під сидіння – і ось появився костиль, а потім і другий, парубок встав з місця, опираючись на них.

Всі завмерли від побаченого. Ніхто і подумати не міг, ніхто і думати не хотів, що таке можливо …, а підстаркувата пані, яка так нервово наступала йому на ноги всю дорогу, тепер зрозуміла, чого він не звертав на це ніякої уваги, бо там були протези.

До кінцевої зупинки автобус їхав мовчки.

Юнак їхав стоячи, на костилях і протезах, хоча йому було тяжко, але він стояв – йому давало сили те, що місце біля вікна залишалося порожнім до кінцевої зупинки.»

Для сущого всі рівні і всі мають одинакові потреби і можливості для духовного росту і гідне мирське становище.

Але зовні ми бачимо, що різні люди живуть з різними рівнями матеріального забезпечення. Така позиція нерівності в більшості сімей створює дискомфорт і породжує масу негативної енергії через гнів, злобу, недовіру. Практикуємо і дивимось, що ми помаленьку починаємо займати позицію головного в сім'ї – зупиняємось і не мішаємо підрости людині, що знаходиться рядом біля нас протягом життя. Це потрібно для нас і для того, хто рядом. Нас болтами не скручували, а зійшлися по добрій волі. Тоді буде злагода і довіра в мирських справах і в духовних. Це і дає можливість рости нашому почуттю, яке ми називаємо словом – любов. Коли любов у сім'ї, то і тілесні міжстатеві втіхи не є головними, бо вони насичуються цими відчуттями. Можна з'їсти недоварений борщ і сьогодні пожити без вкрученої лампочки… але як засвідчує практика таких нюансів стає все менше і менше. Так відбувається, коли у нас гармонія між душею і тілом, так відбувається зрівноваження мирських потреб, прав і зобов'язань в сім'ї. Давайте вчитись зупинятись і іти разом з усіма по життю. Є така мудра мирська поговірка, що складаючи копійку до копійки виходить гривня. Так є, коли ми продукуємо в сім'ї, в трудовому колективі позитивні якості один плюс другий, плюс третій…, що ми можемо отримати? – щасливі задоволення і в цьому сенс житя-буття, а коли навпаки – всі страдають: і чоловіки, і жінки, і діти, і колеги, бо ми з сім'ї, чи з колективу носимо негативні емоції, негативні переживання. Просимо усвідомити суть наших слів і нашої поведінки.

Можливо ми затратимо для практики місяць, рік, але на все життя в нас поселиться злагода і спокій, а коли душа буде покидати тіло (згадайте перед смертю), то вона (наше єство) буде дякувати тілу і всім, хто був рядом за все хороше. А починаймо, будь-ласка, з цього моменту дякувати життю, всім і всьому, Богові за все – за хороше і за погане. За хороше ми маємо задоволення, а за погане теж маємо задоволення, бо зрозуміли, що погане є підказкою нам для руху до хорошого. Хай щастить Вам в житті!

АБЗАЦ Подяку ми будемо отримувати і від нового тіла за те, що попереднє тіло усвідомлено через ум леліяло йому таку душу. Ми ж радіємо, коли все в нашому житті все складається прекрасно, то це наша душа жила в гармонії з попереднім тілом. Є для чого бути спостережливим, бути мудрим, бути добрим, бути люблячим, бо можливо, помре «наш» батько, а його душа буде послана сущим в тіло «нашої» дитини. Зазвичай, прекрасна душа з прекрасного тіла далеко не йде, вона хоче близенько знаходитись до цієї сім'ї, чи колективу, до цього затишного джерела, яке наповнює нас все більше і більше щастям, радостю і добротою. Бідна душа з бідного тіла теж далеко не піде, бо її не хочуть ніхто і вона прилаштовується в тіло близенько біля тієї родини в якій вона була. Таким чином, ми зберігаємо зв'язок поколінь і говоримо, що онук подібний на діда-бабу (дорий, милосердний, розумний…). На

основі спільно-рівневих енергій ми деколи спілкуємось в снах, навіть бачачи інших (візуально) людей, то це просто душа колись перебувала в такому тілі. Бо не бачивши таку людину, ми не зможемо її згадати. До речі, це стосується і наших знань, якби їх в нас не було, то ми б не згадали. Згадати допомагає те, що ми усвідомлюємо, що слід відкривати двері до духовного Всесвіту і знання, при потребі, приходять до нас і можливо для всіх. Тоді суспільство називає таких людей талановитими, бо вони принесли знання для всіх.

Читайте цю молитву спочатку до кінця. Бог з нами і в нас, а ми в Бозі.

«Один учень спитав свого наставника:

- *Вчителю, щоб ти сказав, якби ти взнав про моє духовне падіння?*
- *Вставай!*
- *А наступного разу?*
- *Знову вставай!*
- *І скільки це могло б продовжуватись – все падати і підніматися?*
- *Падай і піднімайся, поки живий! Бо той, який упав і не піднявся – вже мертвий.»*

Ми маємо служити не смерті, через страх, через посипання собі голови попелом, через заздрість, ненависть, злість, гнів, гординю, критицизм і осуд, а йти по життю в радості, в задоволенні своїх духовних і матеріальних потреб. Великі можливості в цьому богатих людей; великий потенціал у вчених (як говориться талант - від Бога), в людей мистецтва (не управлінський апарат, а поети, музиканти, художники), які є носіями передового, нового – вони є пошуковцями, усвідомлено відчувають різницю між духовними цінностями і керованим рабством. Такі творчі можливості проявляються у вчителів, в батьків, в колег … Вони можуть проявлятися, а ще коли ми до цього процесу підходимо усвідомлено і в спокої, то ми можемо з певністю теж розкритись в таланті ростити духовне. Щасливої дороги по життю таким людям!

Інша категорія людей з чуть меншим рівнем доступу до знань сущого і маючи сильне его, яке зазвичай розвивається в тих особистостей, що мають хорошу пам'ять і вміння збору інформації, використовуючи це, бажають теж володіти надлишками матеріальних благ, вирощуючи в собі заздрість, спалюючи енергію доброти в собі і посилаючи негатив до того, на кого спрямована заздрість. Ви знаєте і про інші негативні якості, які ми в повсякденні називаємо гріхом. Ця плеяда темних сил (різні види негативних енергій) росте і на сьогодні. У Ватикані їх налічують більше за півтора сотні, які відрізають нам знання про минуле, майбутнє. Тому-то в гонитві за надлишками, не задумуючись, займаємось по-губством душі і цим паралельно несвідомо займаємось знищенням навколишнього середовища, менших наших братів і сестер.

Кожна частина матеріальної природи складається з одних і тих же елементів (хімічних, біологічних), але різниця в їх структурі, кількості, якості

в окремо взятому об'єкті. Для прикладу: вуглець - у газі, в рідких і твердих речовинах (аміак, алмаз, метал, дерево, людина …), маючи різні сполуки в матеріальному об'єкті, має різні властивості і форму, різне призначення і застосування. Так, це є певний вид матерії, є певний вид енергії.

Однак матеріальне знаходиться поряд з духовним, чи вони об'єднані, чи взаємозалежні – поміркуйте. Про проявлене матеріальне нам відомо багато, та і про духовне відомо не менше, а от описати духовні якості не вдається. Ми можемо жонглювати словами близькими до істини, але їх тільки можна відчути і кожному по своєму. Так, що ці писані нами слова є лише чуть видимими обрисами і, тільки з наближенням до них, ми , кожен в окремості, зможе побачити їх суть в собі. Підходьте сміливіше.

Для усвідомлення еволюційного росту душ на планеті, слід критично віднестися до інформації, що перші люди появилися в Африці, потім в Азії, яка буцім-то підтверджується археологічними знахідками, чи навпаки. Однак не можна заперечити, що людина жила і на інших територіях, бо тут мова йде майже за одну-дві цивілізації. Хто може на сьогодні заперечити існування людини мільярди років тому. Є технічні, є і природньо-часові проблеми у вивченні цього питання. Вивчення збережених решток діяльності людини, можливо, сприяли кращі природні умови, чи ці цивілізації молодші за віком. Не може людина йти від Середземномор'я на північ де холодний клімат, де більша потреба в їжі, одязі і відповідно з більшим часом відтворювального землеробства і скотарства. Як і тепер, так і колись людина шукала легший спосіб для прожиття. І це нормально, і це природно.

Могли одні племена знищувати інші, але підтвердження цьому немає. Тільки з появою держав і виникнення релігійних організацій почалося знищення людини людиною. Канібалізм не був і не є системою життя людини. Можливо людина ставала у своєму невіданні суб'єктом і об'єктом тих життєвих обставин, чи носієм такого рівня розвитку душі. В легендах будь-якого народу ми і досі знаходимо підтвердження збору данини більш сильнішим сусідом, завдяки збереженій, так званій родовій пам'яті. Це практикували і київські князі, і монголо-татарські хани, але церква захотіла володіти душею людини, забравши це право в людини і в Бога. З цього періоду почалася смута в душах і в державах.

« Колись, давним давно мудрий дід розказав своєму онуку одну життєву істину.

- В кожній людині іде боротьба, дуже подібна на боротьбу двох вовків. Один вовк символізує зло: зависть, ревність, співчуття, егоїзм, амбіції, брехню. Другий вовк сповідує добро: мир, любов, надію, істину, доброту, і вірність.

Внук зворушений до глибини душі словами діда, задумався, а потім питає:

- А який вовк в кінці перемагає?

Старий посміхнувся і відповів, що перемагає той вовк, якого ти годуєш.»

«кому ви віддаєте себе в раби для послуху, то того ви і є раби» (Рим.6,16), і «хто ким переможений, той тому і раб» (2 Петр.2,19).

Це творець посилає душі по рівню їх еволюційного вдосконалення і саме для такого покращувального вдосконалення; і саме в те тіло, яке здатне до прогресу; і саме в ті тіла, що зачинаються на тій, чи іншій території (тут не існує часових, чи просторових обмежень). На сьогодні вже є чимало описів про такі факти. Природа такими проявами показує нині живущим свою мудрість для наслідування і веде їх по лабіринтах життя. Вони досить комфортно почуваються в цьому ареалі природи незалежно, чи вони знаходяться в людському, чи іншому організмі. Про наявність душі в інших організмах можна погоджуватись, можна і не погоджуватись, але те, що вони мають певний рівень самоусвідомлення, то цьому є підтвердження вчених, є описи відчуттів людини до інших живих істот і не живих предметів. Все живе має бути по логіці недосконалим, бо це і створює умови для росту. Можливо, з часом творець проявить в них їх сутності і людині. А, можливо, такі знання і не треба людині.

Ви подивіться, скільки тонкої, чаруючої красоти в цих дивних маленьких і в набагато більших за людину твореннях Природи! І разом з тим, які вони прекрасні своєю дрібністю, чи тривожною і спокійною величчю, повною ніжності, простоти, невідомості і таємничості. Якщо подивимось на рослинки, то їх тоненьке мереживо ніжних і білих, блідно-зелененьких, голубеньких, рожевих, фіолетових, синіх і бордових лепесточків їх квіткових кошиків, чи суцвіть, якими вони дивляться на нас своїми чистими очима, повних енергії і чистоти зранку,чи красотою умиротвореного спокою при знаходженні сонця в зеніті, виливаючи на нас, оточуючих, свій чудний аромат і свої ізумрудинки красоти, або під вечір, ми бачимо їх у задоволенні днем, в схилянні голові, як у подяці за день, який проходить і в спокійному умиротворенні в підготовці до нічного відпочинку.

Ну хіба це не прояви цієї німої проповіді духовної світлої чистоти життєвої енергії цих творінь Природи! Мабуть тільки загрубівше серце, чи черствий ум не почує, не побачить цих проявів красоти матеріальних форм причудливих конфігурацій і не почує музики природи. Дивимось, як в кошику суцвіття соняха ворушаться окремі квіточки, слухаємо, який набатний тонесенький дзвін торжества в звуках василькових дзвіночків.

На сьогодні досить багато проведено досліджень над живою і неживою матеріальною видимою природою і невидими руками негативних і позитивних енергій. Звичайне дерево, гора, чи людина в різні періоди дня, чи пори року і в залежності вибраного нами місця для спостережень, ми можемо бачити посили красоти, спокою, умиротворення, які вони дарують нам і можемо спостерігати їх гнітючу, устрашаючу, злобливу енергію, яка відходить від них. А об'єкт спостереження може бути один і той же, або і різні. Сьогодні вчені і ми можемо спостерігати різні прояви ознак життєдіяльності всього

оточуючого нас і що цікаво – що деякі об'єкти спостережень мають більш виражені, більш повні певні ознаки життєвих якостей ніж людина, а може деяких не мати, чи ми не готові їх побачити. Відомі спостереження за сном у рослин, коли листочки, чи квіточки нахиляються, чи складаються і ми за цим спостерігали ввечері (а ранком зворотній процес) – їх дивовижна цілеспрямованість рухів. Подивіться за рухом головки соняха протягом дня, або за процесом запилення квіточок на час дозрівання маточки – які рухи здійснюють тичинки для здійснення запліднення. Як у квітці проходять процес викиду пилку тичинкою, як вона зважає на напрямок вітру, зважає на ранкову росу, чи спокійну сонячну погоду. Звичайно це видно на більших особинах рослинного світу.

Частіше виходимо на природні ландшафти і спостерігаємо - і ми матимемо шанси отримати позитивний заряд цією енергією, але не в намаганні і в корисливих намірах. Такий заряд, такий процес наповнення енергією, що ми вже не відчуваємо душевної і тілесної втоми, яку деколи назбируємо за робочий тиждень. Ввечері на лісовій поляні, в період масового цвітіння рослин (з травня по серпень) можна спостерігати, як чимала кількість квіточок повертається за сонцем, так якби весь час у розмові з ним, дивлячись в його очі, а після його заходу проявляють всі ознаки сну. Ранком знову з іскристою росою блимає до сонця, звертаючи його увагу на себе і знову душа рослинки в молитві зі всесвітньою душею Всесвіту. Вони одночасно посилають в Небеса і запахи свої. Це вони посилають в оточуюче середовище позитивну духовну енергію. То і тут, коли ми в стані спостереження, можемо повчитись з подивуванням в рослинок. Очевидно, що не тільки людина є творцем Всесвітніх позитивних енергій…

Без сумніву, що весь рослинний і тваринний світ, і не тільки, володіє, а можливо, і є в чомусь чуть іншими подарунками для Всесвіту, але все ж духом життя. Тому без сумніву, що їх єства є носіями таких категорій, як рух духовних енергій в їх тілах і в їх взаємозв'язку, тобто вони теж є носіями певного рівня духовних якостей, певного рівня самоусвідомлення у Всесвіті. В цьому круговороті ми взаємопов'язані і впливаємо одне на одного. Можливо, ми словом не зможемо описати це, але процес їх життя подібний до людського, бо людина, зазвичай, надає таких властивостей всьому живому і неживому, всьому видимому і невидимому тільки в аналогії зі своїм рівнем розуміння, як і в невидимій духовній силі і її характерні риси Бога в людині.

Подібне ми спостерігаємо і в тваринному світі. Тварини, птахи, комахи, як і люди, бувають від природи носіями певного рівня духовного розвитку. Серед них видно прояви мудрих, або неосмислених дій. Є серед них сміливі і боягузливі, жваві і лініві, злі і постійно незадоволені, ласкаві і привітні і навіть в межах одного виду. Тут напрошується висновок, що вони теж є носіями певних духовних і не зовсім духовних якостей і властивостей. Ми можемо думати, що в них відсутні вищі форми духовності, релігійності, почуття

гідності і певного достоїнства, філософське і наукове мислення, тонке художнє і музикальне сприйняття, випромінення задоволення, радості і щастя. Дозвольте з цим не погодитись. Їм ці властивості притаманні в залежності від рівня духовного розвитку в цьому Всесвіті, а в деяких випадках мають вищі показники ніж людина, яку ми вважаємо , як одну із досконаліших особин тваринного світу. Це ж ми спостерігаємо навіть серед людей. І деколи досить велику різницю. Мабуть ступінь (це вже співставляюча і аналізуюча роль нашого ума) духовності в тваринному, рослинному і матеріальному світі в окремих представників по їх видах тим нижчий, чим нижча вони знаходяться на сходинці зоологічної духовної драбини розвитку. Ця драбина у нас спільна. Для прикладу, деколи ми бачимо прояви любові, вірності любові у птахів; які показові прояви турботи про потомство ми бачимо в птахів і в тварин. І давайте співставимо ті факти, що вищі викристалізовані форми любові, доброти і носіями духовних цінностей, ми спостерігаємо серед простих людей, які не носять суспільного тягаря перевиховання і перенавчання. А хіба деякі тварини не могли б сказати, що їм холодно, що вони хочуть ласки і турботи, що вони теж хочуть погратись з нами на основі своїх відчуттів щастя і радості. Так є, як є і такі факти в їх середовищі, як і в людському середовищі, що окремі особини мають такий рівень агресії, що готові навіть вбити ні за грош. Дух Божий і Дух Диявола діє скрізь і в усьому живому і неживому. Ці відомості про такі властивості і якості духів збереглися і в старовинних казках.

Духом грандіозної сили і могутності проникнуті огорнуті чорними хмарами масиви лісу, гір, океанів, коли ураганом армади хвиль штурмують побережжя. Дух вічності і безкінечності наповнює душу нашу від міріад зірок нічного чистого неба. Яку чистоту, свіжість, силу, енергію і спокій навівають ранковий схід сонця, чи вечірній його захід, або освітлені місячним сяйвом поля і озера. Слава Духові Сятому, що дарує нам ці дари у відчуттях красоти в наше життя.

Ми бачимо, чи відчуваємо найвищі цінності моральної красоти людської і явищ природи в чесних і чистих очах добрих людей, у промінцях ранкового сонця серед листя дерев, чи мерзенність у відштовхуючому погляді злодія, чи хулігана. А чого так? Мабуть дух Диявола родиться із-за втрати любові людини до людини,до Бога, до всього оточуючого.

Як «первісна людина», так і сучасна, свій добробут забезпечувала не тільки працею, а й через єдність з Богом, з Природою, з Сонцем, з їх могутніми енергіями. Для прихильності цих сил вони використовували у своєму житті різні ритуали і обряди – дії для очищення душі і тіла шляхом звільнення певних духовних ніш для прийому інших в яких виникала потреба. Вони були с-відомі у своїх намаганнях і ми тепер теж усвідомлюємо важливість духовного богатства у нашому житті, сповідуючи ті, чи інші релігійні, світоглядні традиції, в тому числі через східні медитаційні ритуали,

техніки, які ще там збереглися людством. Почали згадувати ведичні знання, що були поширені до XIV століття на теренах, заселених словянськими народностями. Гоніння на носіїв цих знань продовжувалось активно аж до XIX століття, хоча не припиняється і по сьогодні. Вони і до цих пір збережені в піснях, танцях і інших обрядових діях, які пов'язані з діяльністю людини. Цьому протидіяли і протидіють християнські священники – хто хоче добровільно втрачати свій бізнес – торгівлею невидимими речами і діями, яких не можна перевірити. Не можна не визнати, що вони навчені певних технік впливу, але для якої мети? Ми не ставимо мети критикувати, хоча фактів можна наводити безліч. Хочеться, щоб ми могли бути спостерігачами в першу чергу за собою і усвідомлено розуміти - для чого ми тут знаходимось?,хто нас сюди послав?

Священники твердять, що ми родились в гріху і живемо у світі гріха (їх кількість перерахована). Держава встановила закони, поза ними ми злочинці. Закон виріс з гріха через винність і хоча він намагається викрити гріх, систематизувати його і осуджувати, але безсильний його перемогти, а ще в процесі обвинувачення гріходіянь і суб'єкта гріха сам стає на шлях гріха в осуді. Все це змушує до певних обмежень, до невпевненості в собі, до печалі, переходячи в стан винності – кара наступає. Це психологічний трюк,яким підштовхують не укріпне наше єство до таких заборонованих дій. Приналежність до релігійної традиції можна сміливо прирівнювати до приналежності до партії, бо вони одинакові за організаційною структурою, змістом, ідеологією, метою і методами існування і звичка ходити в церкву, на партійні збори для годиться, пити горілку… приводить до розуміння втрати душі, бо вона перестає розвиватись. Таке пристосування до релігійності є аморальним, бо в глибині душі ми одержимі прагматичнми бажаннями і матеріальними вигодами. Так релігія, партія опускає особистість до раба матеріальних благ. Не надіймось на політиків, начальників, священників, бо їхні лозунги і діла не пов'язані з цілісністю, упорядкованістю життя окремої людини (окрім себе і своєї родини). Надійтесь тільки на себе в духовному розвитку. Ум каже, що малувато сил, не вір, а надбавай духовних цінностей і цим спасеш і душу, і тіло. Саме надбанням духовних цінностей ми додаємо собі сили Розуму, силу фізичну.

Основна маса тих, хто шукає душевного спокою, духовної незалежності виходить з середовища, що не перебували, чи не перебувають в стані політичної, чи економічної незалежності. Вони ще виросли з цих незалежностей і не мають душевного задоволення, бо така незалежність покладає на них нові обов'язки і зобов'язує брати на себе додаткову відповідальність. Наступає час пошуку. Виникла потреба зупинитись і бути стороннім спостерігачем. Ввійти в цей стан не просто, але ввійшовши, одразу відчуваєш полегшення. Інший приклад: вже є богатство, є влада, є більш менш прийнятна робота, є машина, особняк і задовільний стан

здоров'я, а душевного комфорту немає – душа плаче і ридає. Виникла потреба пошуку знань. Як вийти з цієї ситуації? Як найти істину? Той, хто нею володіє, той має силу …

«Одного разу Совість Праведного человіка зустрілась с Совістю Негідника.

— Як поживаешь? — спитала перша.

— Краще не питай, — відповіла друга і гірко заплакала, — не живу, а мучуся.

— А що так? — Совість Праведника готова була разплакатися разом з співрозмовницею.

— Моя Людина зовсім сором втратила. Нічого її не цікавить, окрім себе самого. Нема йому ніякого діла до почуттів інших людей. І зобидити, і принизити будь кого йому нічого не вартує. А вже про те, щоб останнім поділитися чи в біді кому допомогти – то і мови не може бути.

— А ти до серця його достукатися пробувала? – поцікавилася Совість Праведного человіка.

— А як же! Пробувала, звісно! – зітхнула Совість Негідника, — і книжки йому підсовувала про добро і зло, і людей посилала в якості прикладу – чесних, добрих и порядних. Все надарма. Його коварність і самолюбство тільки збільшувались. А як боляче було слухати, коли в його адресу звучало «нема у тебе совісті!». Якби ми з тобою були земного походження, я б уже давно не витримала, вмерла…

— А що твій Чоловік більше всього в житті цінує?

— Гордий він зверх міри. Завжди і у всьому він буцім то має бути кращим за всіх. Самим розумним, самим красивим, самим багатим. Та що там говорити, — продовжувала бідкаться Совість Негідника, — безнадійний випадок.

— Хм, — Совість Праведника ненадовго замовкла, — я знаю, що потрібно робити!

Обидві Совісті, пошептавшись, загадково посміхнулись і направились кожна до свого Человіка.

Ранок наступного дня застав Негідника в ліжку.

— Як же мені надоїла моя жінка, — найперше подумав він.

— Тобто, як це – надоїла? — почув Негідник голос розсердженої дружини, — чого це надоїла?

— Хіба я це сказав вголос? — здивувався Негідник, — як ця стара відьма взнала, про що я подумав?

— Це я стара відьма!?

Негідник був в недорозумінні, у нього сильно розболілася голова. Потрібно було йти на работу, але він заледве переміщався по кімнаті. Добравшись до телефону, Негідник набрав номер своего Начальства.

— Доброго ранку, — ласково сказав він вслух, а про себя подумав: «Хоча б скоріше цей старий пеньок вівдправляся на пенсію! Засів у своєму кріслі, як кролик в норі!»

— Чорт знає що таке! – в ярості викрикнуло Начальство, — я тобі покажу «кролика!» — Ти звільнений!

Весь день Негідник не находив собі місця. До вечера він зрозумів, що якимось чином оточуючі чують всі його думки. Але самим страшним було те, що він поняття не мав, як ці самі думки поміняти. Хіба що перестати думати зовсім. Але яким чином? Він все своє свідоме життя думав одне, а говорив друге. І йому вірили. Його цінували, його поважали. І хто знає, можливо, навіть любили. І ось – на тобі! Саме таємне стало суспільним надбанням! Негіднику нічого не залишалось, як попробувати думати інакше. Це виявилось неймовірно важким завданням, бо він звик бажати колезі — невдачі, знайомому — бідності, хвороб – сусіду і самотності – брату. Він таємно мріяв про велику взятку і чужу жінку, будував плани помсти і завидував більш багатим, хитрістю і брехнею досягав намічених цілей.Тепер же, всі про все взнавали зразу.

— Безсовісна ти людина, — говорили одні.

— Та ти зовсім совість втратив, — з незадоволенням говорили інші.

«— Про що це вони? Про яку таку Совість говорять? Де її знайти?» — такі думки безсонними ночами мучили Негідника.

Він погано їв, зовсім перестав спати. Від нього відвернулись всі, кого він раніше знав. Ніхто не хотів мати справ з такою «чесною» людиною.

— Потрібно знайти цю Совість! — доведений до відчаю Негідник був готовий на все:

— Тільки де ж вона знаходиться?

— Я завжди рядом, — тихо сказала Совість Негідника, — нікуди не відходила від тебе. Просто ти мене не помічав. Я стукала в твоє серце, але воно наглухо було закрите. Зараз, коли всі люди взнали, хто ти є на самому ділі, твоє серце почало стискуватися від болю. Ти відчув, як страждали ті, кому ти сам причиняв біль. Ти не навчиався жити зі мною в ладу, тобто по совісті.

— Уявімо, все, що ти говориш, — правда. Але я поняття не маю, що означає «жити по совісті».

— Почни з того, що будеш бажати другим людям тільки те, що побажав би самому собі. Коли поміняєшся, тоді і поговоримо. А поки я залишаю тебе.

— Эй, почекай! Що означає «поміняєшся»? В чому мені «змінюватися»? В одязі? В зачісці? Чи купити машину нову? Чуєш, Совість, не зникай, поясни!

— Ти змінишся лише тоді, коли перенесеш на собі все те, що творив другим людям.

— У мене нема вибору, — сказав сам собі Негідник, — мені залишається вибір - змінюватися, чи померти. Бо я став ізгоєм.

Мінятися було важко. Все зроблене ним протягом життя поверталось йому сторицею. Він випробував на собі коварність і зраду, гнів і насмішки, приниження і втрати. День за днем, крок за кроком він вчився співчувати, жаліти, допомогати і віддавати. Роки самотності навчили його спостерігати за своїми думками, почуттями і емоціями. Він і не помітив, як після довгого шляху із Негідника перетворився в Людину терплячу, дружелюбну і безкорисливу. Йому відкрилась Правда життя.

Через багато років Совість Праведника зустрілась з Совістю другого Праведника.

— Як поживаеш? — спитала перша.

— Як бачиш, — відповіла друга. І обидві совісті, загадково посміхнувшись, направились кожна до своєї Людини.»

Багатий втомлюється, виснажується від постійного бігу за надлишками (по принципу – якщо він не забере, бо хтось вкраде) і розчаровується в силі багатства, в силі влади. Він розчаровується в своєму житті і приходить до висновку, що живе безцільно, але усвідомлює міць і силу духу, силу душі, силу довіри до сущого. Це вже перші кроки в пошуку сенсу життя, бо уже наситив тіло матеріальними потребами, тепер виникають духовні потреби. Почати пошук можна в тих видах людської діяльності, в які закладено творче, духовне начало. Зокрема, це: прослуховування народних пісень, споглядання творів мистецтва, читання класичних чи філософських опусів, духовної літератури, частіші виїзди в одиночку на лоно природи, безприсутня тиха благодійність і милосердя потребуючим (їх самому треба шукати), спокій і внутрішній діалог з собою. Це буде початок постійної молитви. Це допоможе найти Бога в собі. Як знайти? В цьому стають помічниками гроші і влада, бо те і друге дано нам Творцем, щоб ми скоріше найшли шлях до нього через свою пристрасність порівнювати, аналізувати, вибирати.

Людині, яка не має цього матеріального статку важче зайнятися пошуком сенсу життя, бо кожен день постають питання про хліб насущний, про роботу, про дім, про дітей і т.д. Ми сказали, що важче, але це не означає, що не можна. Можна і потрібно - і тоді ми зможемо переосмислити суєту життя. Навіть в такому стані, переосмисленому, усвідомленому, сущий не залишить нас – він бачить наші потреби, але не бажання. Зрозуміймо, що бажання закривають наші потреби від сущого, бо вони менші, але вони світлі, чисті, справедливі. Людина може бути богатою незалежно від її матеріальної забезпеченості. Відчуття щастя радості від життя і є показником богатства її єства, її душі. В цьому житті людського тіла душа йде шляхом надбання духовних якостей гармонійно і в спокої, що і дає нашому єству ці відчуття щастя, радості, насиченості матеріальної в цей період, які ми можемо спостерігати в явних проявах. Саме таке богатство є основою матеріального забезпечення, а не його кількість. Відповідно ці відчуття, цей стан душі таких індивідуумів і є суспільним рушієм позитивних енергій.

Смисл життя родить наше єство, наша сутність. Але ми живемо від випадку до випадку. Для прикладу, у нас визріла окрема ідея – купити машину, чи інше. Купили і маємо три дні щастя і радості. Потім зароджується нова ідея в нашому умі. Так все наше життя проходить в пошуку випадку, нової ідеї, нової цілі життя. Тоді виникає питання, якщо є смисл життя, то можливо це є ціль? І пошук істини теж є ціль? Це відповідно проходить витрата енергії, а яка її ціна? Наші цілі є категорією майбутнього, є ідеєю, які плодить наш ум, але це не є вершиною людського єства, її душі. Ми в подальшому зупинимось на розумінні природи майбутнього. Можливо, смисл, і ціль є тільки грою слів. Ні, ціль може бути в трьох вимірах: минулому, теперішньому і майбутньому, а смисл є теперішнім станом душі.

«Ви посміялись над думкою жебрака,

що Господь утіха його».

«Один чоловік прийшов в перукарню і під час гоління заговорили про Бога. Перукар сказав, що скільки б ви мені не говорили, а я не вірю, що Бог є. І почав аргументувати свою життєву позицію. Нам достатньо вийти на вулицю, щоб переконатися, що Бога немає. Ось скажіть, якщо Бог існує, то звідки стільки хворих людей? Звідки безпритульні діти? Якщо б він дійсно був, то не було б стільки страждань і болі. Трудно уявити собі люблячого Бога, який допускає все це. Клієнт задумався і коли перукар закінчив роботу, то він щедро йому заплатив, а вийшовши на вулицю, побачив заросłого небритого чоловіка. Він скоріше повернувся в перукарню і попросив перукаря до вікна і, показуючи пальцем на бродягу, сказав: «Перукаря не існує!». І ввічливо, піднявши шляпу, вийшов.»

Набожність, релігійність – це стан душі окремого індивідуума, це внутрішня участь у самому собі, у своїй суті, як частинки соціуму.

А ми хочемо жити в радості, в любові (щоб ми любили і нас любили), бо саме тоді ми щасливі. Ми маємо радість життя коли свідомо застосовуємо свої знання в позитивних посиланнях, а при наявності негативних – своїми знаннями суті негативу змінюємо бачення ситуації, змінюються вчинки і дії. Так ми вчимося змінювати обставини, середовище проживання і середовище в місці роботи. Ось це і є суть і смисл життя-буття.

Смисл життя – це духовний розвиток душі, це процес стягання духовних цінностей. І кожна людина може творити ці духовні якості (бо це досить просто), коли сама щаслива, наповнена радістю життя. Радість наповнює нас і формує наш такий стан, як постійний, з часу, коли ми навчимось любити і роздаровувати цю любов добрим словом, ділом, думкою і матимемо від цього задоволення на все життя. Такий стан буде видимий у зовнішніх проявах: в задоволенні своєю улюбленою роботою (бо це в підсумку дає натхнення, яке не можна описати, але дає стільки енергії і задору в цьому творчому процесі, що не відчуваєш втоми і не виникає бажання перериватися на відпочинок). В такому стані нашого єства Сущий дбає про наші матеріальні потреби, коли

вони в нас виникнуть і ми готові їх прийняти (це дві умови для отримання достатніх матеріальних статків, щоб жити в задоволенні). Розуміння приходить до нас через уміння спокійно і усвідоилено бачити і відчувати підказки, які ми зустрічаємо в житті. Це легко і саме такий підхід до життя полегшує нам життя, як в духовному так і в мактеріальному плані. Такий ось шлях для розуміння процесу творення смислу життя. Саме з таких індивідуумів, які шукають смисл життя і народжуються пошуковці і творці щастя, радості, любові, умиротворення, задоволення, довіри, мудрості… А природа смислу життя кожного покликанні розвивати і ростити духовні цінності в цьому світі під час перебування в цьому тілі і умовою такого покликання це занятість кожного творчою улюбленою роботою, яка даватиме нам ту кількість грошей (які є засобом у створенні умов в реалізації свого покликання), які дають нам свободу дій, радість у їх використанні. Можливо, цей спосіб мислення, цей спосіб бачення свого місця в особливого суспільстві дає нам кожному відчуття задоволення, яке є основою відчуттів такого стану, як радість – а далі наповнюємось любов'ю, бо хочеться ці відчуття радості передати іншим. Побувавши в цих трьох станах: задоволенні, радості, любові – ми входимо в стан відчуття щастя – життя вдалося. Це і є суть смислу життя. Для цього ми і живемо на планеті.

Не придушуємо в собі радість, не придушуємо в собі гнів, можливості і бажання, не надіваємо на себе маску «ділової» людини, чи маску «задоволення». А будьмо самі собою.

Ми не думаємо кому, коли і де бути милосердними. З таким ставленням до цього, ми не думаючи, даємо милостиню, надаємо посильну допомогу, моральну підтримку, бо знаємо, що на місце вивільненої позитивної енергії прийде інша, а це відчуття руху, відчуття, що ми живемо. Прослідкуйте за собою - ці відчуття є тілесними і духовними. Ця, інша, енергія є більш якісна, чи є багатовекторною. Водночас не прослідковуймо і думкою про цей процес передачі енергії, про наслідки, то так воно і відбувається. Якщо ми входимо в очікування, то так не відбувається - канали проходу енергій закриваються. Такий процес дуже добре видно в поведінці дітей, або коли ми спостерігаємо за собою спокійно і без пристрасті. І ми теж діти, великі діти Бога нашого, але ми вже свідомо, чи не свідомо діємо в міру того, чи потребуємо ми шляху пошуку істини у зрілому віці, бо в шкільні і юнацькі роки нами в основному займається суспільство, завантажуючи ум і продукуючи змагальність матеріального і духовного, надаючи переваги матеріальному з метою узалежнення особистості від нього, формуючи рабську психологію. Це здійснюється садочками, школами, університетами і вже «навченими» батьками. Стаючи самостійним, людина бере на себе відповідальність за себе і все оточуюче – це вже крок, це вже зміни. У свідомій відповідальності ми шукаємо, як краще жити, шукаємо свідомо такі ж знання - так росте наше усвідомлення суті життя і його сенсу. Ми зазирнули, ми бачимо своє нутро,

ми вчимося бачити свою суть, свою душу і кажемо, що є відчуття знаходження себе, свого Бога. Таке усвідомлення йде з глибини нашої душі.

Ми моментально відчуваємо, що знаходимо напрямок в пошуках свого шляху. З цього моменту ми починаємо пізнавати свою сутність і як тілесний сигнал початку цього моменту приходить з відчуттями радості, щастя, піднесеності (є такий не випадковий вислів – перебування на сьомому небі від щастя), благості зі щемом в грудях. Ми почули голос душі. Це є зовнішня підказка, це є знак того, що ми знайшли те, що шукали і вийшли на вірну путь. Водночас ми свідомі, що це тільки початок, але свідомі того, що в нас зникає відчуття страху. Це ми родились як індивідуальна сутність. Усвідомлення себе приходить через усвідомлення дуальності нашого єства і приходить воно теж з певною гіркотою. Коли ум закриває нашу душу, то ми живемо ***несвідомо*** *і ум дає нам установки на легший шлях існування через отримання задоволення в богатстві, в екстазі, в алкоголі …, в цих тимчасовостях.*

«Конфуцій дожив до п'ятидесяти одного року, але так і не досягнув Шляху. Він відправився на південь, прийшов у володіння Пэй і там зустрівся з Лао-цзи.

- Ти прийшов? - здивувався Лао-цзи. Я чув, що ти - найдостойніший муж північних земель. Ти теж найшов Шлях?

- Ще ні, - відповів Конфуцій.

- А як ти шукав його? - спитав Лао-цзи.

- Я п'ять років шукав його в установках і числах, але не зміг досягти.

- А потім?

- Я шукав його в повчаннях про Інь і Янь, але так і не досягнув його.

- Інакше і бути не могло, - сказав Лао-цзи. Якби Шлях можна було вручити як подарунок, то не було б на землі підданного, який не підніс би його своєму правителю. Якби Шлях можна було б подарувати, не було б на землі людини, яка не подарувала б його своїм батькам. Якби про шляхи можна було повідати, не було б на землі людини, яка не розказала б про нього своїм братам. А якби Шлях можна було передати, не було б на землі людини, яка не передала б його своїм дітям і онукам. Одначе це неможливо, і тут уже нічого не поробиш. Якщо сам в собі не побачиш Шляху, то втримати його не зможеш. Якщо справами своїми Шлях не підтвердиш, то він в миру не здійсниться. Що виходить із середини, не приймуть зовні, а через це мудрий себе не розкриває. Що входить ззовні, не найде місця в середині, а через це мудрий нічого не таїть в собі. Імя - загальна приналежність, ним не можна користуватись в одиночку. Людяність і обовязок - тимчасове пристанище древніх царів: в них можна скоротати ніч, але не можна жити довго. Якщо ж люди помітять, що ти в них живеш, не оберешся неприємностей.»

Ми бачимо свою сутність, ми бачимо звідки йде сила і навчились бути стороннім безпристрасним спостерігачем за собою, ми можемо керувати процесом свого буття, керувати енергією. В такому стані спокійного

спостереження всі думки, слова і вчинки бачаться глибше і ширше, а тому в нас є можливість подивитись в корінь негативних проявів і все ж найти там позитив і вміючи прийняти і цей позитив, і той, що приходить в якісних духовних відчуттях для передачі іншим. Коли ми цього навчимося, то це і є та аура духовної енергії, якою ми очищаємо і освітлюємо все навкруги себе.

Якщо людина покращує свою духовність (благочестя), то з поселенням творцем цієї душі в інше тіло, душа фіксує через організм, і сама людина - кращі умови, тобто душа ступила на вищу щабельку драбини, що веде душу, якщо можна так сказати, в рай.

Можливо, наступні речення слід було вписати з самого початку, що душі на нашій планеті в наших тілах носять в собі завдатки, властивості, які ми спостерігаємо в людських поступках, словах, як зовнышны прояви духовного стану. Це можна означити як психологічний стан душі і як емоційне сприйняття тілом і його функціональними органами оточуючого середовища і себе в ньому. Розділяти тут нічого - це є наша ціла і єдина сутність, що перебуває в трьох характерних станах – в невіданні, пристрасті і в благості. Ми їх і будемо вислідковувати. Життя людини в не-віданні характеризує саме слово – не відає, не знає, як жити – просто існує (таку людину не цікавлять ні духовні, ні мирські цінності); в при-страсті – це коли тілесні, мирські потреби перемагають духовні в більшості життєвих ситуацій, коли наш гнів, гординя, злість, заависть, жадібність, користолюбство, критицизм, лінь, похіть, надмірна любов матеріальних благ, відсутність мудрості при наявності богатства, влади перекривають доступ знань з підсвідомості. Така душа довше йде в життях в своєму розвитку. Третім станом цих умовних визначень є благ-(о-г)-ість (благий гість). Душа блаженствує, перебуваючи в гостях . Благі люди шанують і леліють свою душу і так відносяться до інших. Вони поважають Боже начало і досить скоро проходять духовне збагачення на Землі. З першої категорії у людини є «шанс» відправити себе на нижчі планети і навпаки. За своє коротке земне життя людина може перебувати в одному з описаних станів, або пройти через усі, бо сам поділ є умовністю і є тільки означенням для нашого усвідомлення. Що цікаво – душа може знаходитись в людських тілах, в тваринах, в птахах, в деревах, в рослинах, в каменях в залежності від способу життя в попередньому тілі. Ми цього не бачили, але є відчуття, що знаємо. Думаємо, говоримо, читаємо, пишемо не все, бо не знаємо всього. Тому маємо надію, що хтось так само міркує. Може хтось прочитає і теж стане пошуковцем істини.

«Одного разу два підприємці, які володіли маленькими фірмами, зібрались в інше місто для підписання домовленостей, які б дозволили б їм збільшити продуктивність виробництва і, відповідно, доходів. На шляху в аеропорт вони попали в аварію і запізнилися на літак, тим самим зірвали підписання домовленостей. Окремо слід сказати, що літак, на якому вони мали летіти, розбився і всі пасажири загинули.

Деякий час підприємці провели в лікарні, заліковуючи свої рани, а коли ви здоровіли, то знову зайнялися своїми звичними справами. До кінця своїх днів їм так і не вдалось розширити свій бізнес і збільшити доходи, але один з них був щасливий, а другий ні.

В чому ж була різниця, хоча зовні їх життя не помінялось?

Саме так, що тільки зовні їх життя не помінялись. Справа в тому, що перший підприємець весь свій залишок життя ремствував на долю, яка порушила всі його плани, а другий – до кінця своїх днів дякував Богу за збережене йому життя» *Сергій Шепель*

Коли ми говоримо, що маючи одинакову освіту, маючи приблизно одинакові сім'ї, в матеріальному і духовному плані, то один живе щасливо і радісно, в достатку і злагоді з оточуючими, не напружуючись добуває хліб насущний і до хліба, а інший злий, пересудливий і наледь збирає собі на прожиття – хоча може трудитись не покладаючи рук. Такий контраст досить добре прослідковується в багатодітних сім'ях . А чого так? А тому, що першому Бог послав душу на щабель, чи більше, духовної зрілості вище, чи можливість більш повніше бачити своє покликання, свою місію на Землі. Маючи такий дар, ця людина має милість (можливість) розвиватись в нових якостях, більш позитивних. Аналогічні шанси духовного росту і в того, що в даний час знаходиться нижче. Це люди пристрасті. Вони за одне земне життя умовно можуть зрівнятись, або помінятись місцями. Не забуваймо, що будучи в благості, ми є еталоном поведінки, скарбницею мудрості. Таких розрізнень в сущого і в природі немає. Ці слова-порівняння для споглядання картини життя і усвідомлення себе і оточуючих в ньому.

Дослідження вчених показує, що людей в пристрасті перебуває біля дев'яносто процентів. Із десяти залишкових – тільки один процент людей перебуває в благості. Їх називають святими, містиками, пророками, мудрецями…

Ми є тією більшістю, але поспостерігавши за нами, можна сказати, що і в одній категорії перебувають люди з досить різним рівнем духовного розвитку. Є в цій категорії і духовно богаті, і матеріально богаті – це певний статус, це певна щабель умовної драбини. Вони теж є в меншості і несуть велику відповідальність перед сущим і перед людьми, але несуть цей хрест в оточенні зависті. Будьте свідомі цього і з розумінням і гідністю поводьтесь. У вас теж є можливість – рости, чи деградувати.

Отримавши бог-ат(ад)ство (в цьому слові, в першому складі, єству підказується його внутрішній стан, ознака тих божественних якостей, які наше єство отримало і має передати далі через духовний ріст і оточуючим тепер, вмотивовано і наші можливості: йти до бога, чи в ад), в-ладу, ми не в-праві бути споживачами і транжирами, бо тоді душа після пере-в-тіл-ення (реінкарнації) опуститься на сім щабелів нижче і відповідно отримає таке тіло. Дякуйте сущому і тому, хто носив цю душу до вас за такий статус і

майте мудрість зберегти, або підняти його для нового вашого брата, чи сестри по духу. Тому наші емоції, наше тіло, наш ум, наше серце не мають забувати, що маючи сьогодні творчий спокій, дбаймо про душу, яка скоро буде в іншому тілі і дякуймо Богу, що дав нашим тілесам таку душу – люблячу, щасливу, задоволену, самодостатню, милосердну. Ці якості дають нам енергію можливостей спілкування з Творцем, з мудрими людьми (саме таких він скеровує на нашу життєву стезю і навчає нас ділитися цими якостями, цією енергією. Мудрість не залежить від статків). Реінкарнація душі в різні тіла без вибору раси, нації, статі є промислом Божим. Аналогічне може статись і з мирським – політика всіх держав одинакова, то можливо і кордони не потрібні. Рух людей по світу на сьогодні не досить обмежений і вони бачили як живуть інші наші брати і сестри по духу і тілу. А їздять ті, хто шукає кращого, а відповідно і бере собі за еталон життя щось краще. Для прикладу: сусід побудував прекрасну хатину – і ми можемо таку зробити, якщо постараємось, а можливо ще й добротнішу, бо є варіанти пошуку кращого. Ніхто ж не йде до п'яниці з порваним одягом і не лягає біля нього в калюжі, порвавши костюм.

Людство сьогодні на планеті свідоме, що потрібне єднання земне і духовне – ми ж одного кореня, ми ж одна родина. Якщо більшість буде так думати, говорити, діяти, то таких ми народимо і політиків (з аналогічним мисленням), а можливо це не будуть політики, а спеціалісти по благоустрою суспільства, яких найматиме людство.

Слон він і в Африці слон. Берізка - вона і в Америці берізка. З таким розумінням ми маємо підходити до кожної людини, як до собі подібної. Ми маємо бути Христою, Абрамом, Сулейманом, Марічкою в одній єдності, в одній суті. Воно так є. Душі для сущого всі одинакові. Всі інші поділи по расах, націях, статях, статусах, інтелекту є поділом за мирськими категоріями. Ми вже сьогодні свідомі, хто править світом через гроші, які стали найціннішою річчю, бо ми придаємо самі їм таку властивість. Давайте надамо доброті найціннішу властивість в світі – це ж можливо. Ми свідомі, що хочемо рости духовно як Ісус, як Мансур, як Сократ, як Серафим Соровський…, що вже не хочемо бути бідними. Ми хочемо гармонії. Це процес і досить тривалий. Як процес дихання – вдих, видих – різне призначення, різні дії закінченого технологічного процесу в людському організмі, який ми називаємо диханням. Так і в процесі духовного росту. В кожного із нас є хороші думки, слова, вчинки – тільки пошукайте самі в собі. Ця якість шукається і постороннім, якщо він є спостережливий дослідник, але все ж з метою вивчення себе. Коли ми досліджуємо себе, чи когось, то часто густо бачимо і не зовсім хороше і побачивши його, нам відкриється і хороше. Ці якості є в кожного і є ознакою єдності сутності нашої – це процес життя. Однак, в більшості своїй, ми всі хочемо кращого духовного і кращого матеріального, то в нас є можливість творити ці показники у більшості миттєвостей свого

свідомого життя-буття. Слід виокремити, що хотіння є бар'єром, а потреба є сходинкою . Пам'ятаємо це.

«В не раз уже заштопаному халаті, із яскравого кольорового волокна, в лікарняній переповненій палаті, стоїть старенька і плаче біля вікна. Її уже ніхто не втішає, бо всі вже знають про причину цих сліз. Сусідок по палаті відвідують, а їй, лиш разок, синок халат привіз. Про тапочки забув, сказавши ніяково, що привезе завтра… і щоб потерпіла.

- Звісно потерплю. Я ж на перинці і в шерстяних носках можу полежати. Куди мені тут ходити? Простору мало. Поїсти санітарки принесуть. Мене хвороба настільки вимотала, що хочеться тільки полежати і відпочити…

Зітхнув синок, відвівши очі в сторону:

- - Тут…Розумієш…Справа є до тебе… Все дуже запутане і тонке… Але ти не думай погано про мене! Квартира в тебе пуста, і ми з дружиною подумали про те, що ти то там, то тут… Одна… Хвора… Підлікуєшся – то до себе заберемо! І онуки будуть раді, ти ж знаєш! Вони душі в тобі не знають, мамо! Все! Вирішили! Ти до нас переїжджаєш! Твою квартиру будемо продавати!

Дістав папери, мовив без сумніву:

- Я все продумав, мені довірся, мам… Як тільки ми побачим покращення, то зразу ж жити переїдеш до нас.

- Що тут скажеш? Він син їй, рідна кров… А внуки – то ради них і варто жити! І підписала, не підозрюючи, як все насправді є. Проходять дні, проходять і місяці…Синка все немає. І навряд чи він прийде. Стареньку втішали і жаліли… Але хто ж і чого тут не зрозуміє? А старенька з кожним днем все слабше і по ночах все частіше сниться сон, як щоранку кашку синочку гріє, але він все плаче і не хоче їсти. І перші кроки маленького синочка, і слово, яке сказав він в перший раз, і перші царапини і шишки, і дитячий садок, і школа – перший клас…. Лікарі мовчать, намагаючись що є сил, хоч якось полегшити її муки. А рідня строго заборонили повідомляти діагноз матері. Вона не знає, що лікарня ця – не міський простий стаціонар, що шансів на поправку більше немає… Але для неї незнання – не кошмар. Табличка «Хоспис» на стіні біля входу ні про що їй не говорить. На чудні слова давно вже мода і чи потрібно за це когось винити? Вона не знає, що синок регулярно дзвонить лікарям два рази в тиждень:

- Ви ж говорили – вмирає… Чудно…Що до цього часу ще жива…?

Вона жива, Вона все жде і вірить, що син прийде, обніме і пояснить… Відкриються палати двері і вона підійде до вікна. Вона ж все зрозуміє і простить. З останніх сил вона встає із ліжка, тримаючись за стінку, підходить до вікна. На скільки їй ще вистачить терпіння так вірити синку? Вона готова до кінця старатись. І сил, яких нема, але вона має їх знайти, а раптом він прийде? Вона ж має дочекатись! Прийде… Ну як він може не

прийти? Стоїть і плаче… Жде від сина вісточки… На небо тільки погляне випадково і перебирає рукою натільний хрестик:

- Мовби, почекай Боже, не забирай!»

Любити, жити позитивом, бачити позитив – це і є ідеалом нового життя і торжеством радості життя. Одночасно ми бачимо і чуємо негатив, як данність нашого життя. Погодьмося, що сьогодні зустрічається і негатив, а ми, як людина свідома, аналізуємо: чим ми створили дану ситуацію, чи проблему?, для чого вона нам (підказка, урок, порівняльна оцінка)?, як вийти з неї в позитиві? Це є способи в баченні смислу життя. Над цим потрібно трудитись, чи вміти, чи знати цей процес, а ми в своїй більшості не є шукачами. Нас до цього готували? Ні. Суспільство, священники і влада були і є гонителями нового. Їх влаштовує консерватизм. Згадаймо Ісуса Христа, який дав новий позитив для духовного росту через любов: «Любіть одне одного і ближнього свого, як самого себе», а тогочасне суспільство на чолі зі священниками повстали проти цього. Вони мали свою ідею щастя. А він приніс їм знання істини. Символічне розп'яття. Дванадцять учнів його втекли, хоча були свідомі, що його вустами говорить істина. Істинні знання зійшли з вуст і продовжили жити. Це вже була потреба життя. Такі месії, пророки приходять завжди раніше, щоб показати жаждущим правди, свободи, любові, щастя. Його знання почали записувати через декілька століть, а «використовувати» після тисячоліття їх проголошення. Суще нам і сьогодні дає підказки і посилає знання істинних знань для душі і тіла, але суспільство не готове приймати їх, а по-друге, воно всі сили скеровує на їх знищення. Ці цінні записані знання сьогодні священники будь-якої релігійної традиції, секретні служби кожної держави, власть імущі ховають, а деколи знищують. Не заховають, не знищать. Знання теж є видом енергії і вони все одно з часом проявляється.

Тепер інтернет інформує спільноту про наявність великої кількості нових технологій в забезпеченні людства (особливо тих, що стосуються продуктів харчування) всім необхідним і без великих затрат. Ми можемо бути здоровими і чистими без армії фармацевтів, лікарів; без маси юристів, що каламутять (як ті, що стоять біля казанів зі смолою) совість, граючи на підлих почуттях людини, аби бути при справі; без священників – що давало християнство тисячу років тому і, що дає сьогодні? Як результат – брак духовної їжі у пастви, а тому ми свідки відокремлення нових, більш прогресивних гілок цього сильного могутнього дерева – це і протестанти, і кальвіністи, це і баптисти, що своїми засобами і методами показують новизну життя, а не закостенілу ортодоксальну святу книгу, яка містить в собі язичницькі окремі традиції, іудейську суспільну ідеологію з Ісусовими повченнями для духовного розвитку людства, через поширення ідеї любові, доброти, через славослов'я в піснях і проповідях, через відмову від обов'язкових постових і інших обмежень. Однак слід розуміти, що наявність

таких бар'єрних інститутів в суспільстві можливе при наявності неусвідомленого попиту. Пристрасні бажання ума не дають виходу знань з душі. Сьогодні люди мають знання і відрізняють добро і зло. Вони свідомі, що щось нове насувається в їх уми, але не знають як з цим поступити. Ми боїмося за завтрашній день, ми боїмося, що ж буде в майбутньому…? Не будуймо ілюзій. Будьмо свідомі, що все, що відбувається (добре, чи не зовсім) - все скоюється на краще.

Проявляймо милосердя і доброту до наших братів по духу, які потребують (сущий вкаже вам на них – тільки будьте уважними. Ви теж бажаєте уваги, то не забуваймо, що хтось не менше за нас її потребує) і які шукають споріднених якостей. Не кожен здатен дати і не кожен може взяти. Хочемо стати, чи бути богатим , то можливо найкоротший шлях до цього – вкрасти у когось і одночасно в себе. Вкрали матеріальне, а в себе духовне, а мудрості, розуму, щоб ним розпорядитись і немає, бо богатство духовне і багатство матеріальне ходять рядом.

«Прийшла Бідність і Багатство до одного чоловіка і питають:

- Хто із нас красивіший?

Злякався він і думає: «Якщо скажу, Бідність красивіша, то Багатство розсердиться і піде, а якщо скажу, що Багатство прекрасне, то Бідність розсердиться і мене замучить». Подумавши трохи, а потім сказав:

- Поки ви так на місці стоїте, то я не можу вирішити. Ви пройдіться.

Стали Бідність і Багатство проходити туди-сюди. Подивився на них чоловік і говорить:

- Ти, Бідність, дуже хороша зі спини, коли відходиш, а ти, Багатство, просто прекрасне в момент приходу.»

Тут не слід вважати кількість богатства, а його якість – скільки ми потребуємо, чи скільки ми можемо взяти. І це слід знати, бо створимо дискомфорт, а то можна ще й гірше отримати ніж було до цього. Для прикладу: женимося, чи виходимо заміж і попадаємо в богату сім'ю, в їх світ – як ми почуваємось…, хоча маємо шанс для прийняття цього статусу душі і тіла. Або навпаки – попадаємо в бідну сім'ю…, то тут, маючи богатство, є чим ділитися - і духовними і матеріальними статками. Тут можлива допомога для росту, а, можливо, молода людина, маючи батьківські матеріальні статки, духовно опустилася до духовгого рівня бідної сім'ї. У першому випадку, маючи шанс для духовного росту, ми приходимо без матеріального, то це є буцімто неприйнятним. Однак, коли ми духовно починаємо рости, то це суще дає саме нам таку сім'ю для подальшого розвитку душі. Мирська характеристика цього – можливо попав у рай, а можливо у пекло. І якщо це і наша характеристика – то це ми самі такі і є, то це ми так і бачимо світ, так його сприймаємо і тільки ми. Пам'ятаймо це.

Оберігаймось від протиставлення, або роз'єднання сакрального і матеріального, бо це є наше єдине ціле дароване Всевишнім для розуміння того, - хто ми є? і звідки ми пішли, як істоти соціальні? – діти Бога єдиного.

Саме це дає нам силу – силу Духу кожній людині, кожному народу… незалежно від місця проживання, національності. Богу поділ чуждий – для нього всі душі рівні і достойні розвитку. В його силах поправити нас. Перевірте. Хіба не раз ми міняли думку, чи рішення, чи переробляли роботу?

І давайте згадаємо, що нас спонукало до зміни рішень … - дискомфорт душі, як проявлений поклик нашої душі, нашого Бога до спонукальної дії.

До цього і в подальшому ми пишем слово – «Бог» наповнюючи його змістом, смислом, розуміючи його як позитивні енергії, які зібрані людством і всім живим і не живим, всім видимим і невидимим, і які є енергіями загальними, всіма надбаними. Якщо ми це будем розуміти, то і уже знаємо, що ми без страху можемо кожен брати цю позитивну енергію. І цей спосіб взяття ми сьогодні сприймаємо по цих словах, як буцім-то нам це дає Бог. Брати, чи получати позитивну енергию (любов, доброту, милосердя …) ми можемо, але не кожен може взяти і получити. І в цій книзі червоною ниткою прописується те, як підготуватися для взяття, чи отримання. Тут ми розглядаємо і те – коли, де і скільки ми можемо взяти чи получити. Читайте, усвідомлюйте і приймайте, а далі раздавайте в радості, то тоді кожен день і на схилі років ми відчуваємо, що наше життя складається якнайкраще і ми дякували і дякуємо за це всіх і вся. Всі люди на Землі – одна родина і має одного Бога, одні і ті ж загальні енергії в собі і в оточуючому Всесвіті.

Наші бажання, можливості віддзеркалюються. Наприклад: ми не маємо поваги до іншої релігійної традиції (релігії), окремої її гілки, нації, раси, то отримуємо нове тіло, яке має в оточенні людей з такими релігійними переконаннями, в тій нації, в тій расі і самі є їх членами, чи представниками.

«Учень спитав Мудреця:

— Вчителю, чи ворожий мир в цілому до нас? Чи він несе людині благо?

— Я разкажу тобі притчу про те, як відноситься мир до людини, — сказав учитель.- «Давним – давно жив великий шах. Він наказав побудувати прекрасний маєток. Там було багато чудового. Серед інших диковинок в маєтку була зала, де всі стіни, стеля, двері і навіть підлога були дзеркальними. Дзеркала були надзвичайно чисті і світлі, тому відвідувач не зразу міг збагнути, що перед ним дзеркало, – настільки точно вони відображали предмети. Крім того, стіни цього залу були влаштовані так, щоб утворювалась луна. Спитаєш: «Хто ти?» – і почуєш у відповідь з різних сторін: «Хто ти? Хто ти? Хто ти?»

Одного разу в цю залу забіг собака і в здивуванні застиг посередині – ціла шайка собак окружила її зі всіх сторін, зверху і знизу. Собака на всякий випадок ошкірила зуби, і всі відображения відповіли їй тим же. Перелякавшись, вона відчайдушно загавкала. Луна повторила її гавкіт.

Собака гавкала все сильніше. Луна не відставала. Собака кидалась туди і сюди, кусаючи повітря, а її відображення тоже носилось навкруги, клацаючи зубами. Ранком слуги знайшли нещасного собаку бездиханним в оточенні мільйонів відображень здохших собак. В залі не було нікого, хто міг би причинити їй хоча б якусь шкоду. Собака загинула, змагаючись у борні зі своїми власними відображеннями».

- Тепер ти знаєш, — закінчив Мудрець, — інші люди не приносять ні добра, ні зла самі по собі. Все, що відбувається навколо нас – всього лишень відображення наших власних думок, почуттів, бажань, дій. Мир – це велике дзеркало.»

Ми маємо бути свідомими, що будь-яка дія в оточуючому світі є дзеркальним відображенням нас самих, наших якостей (підказкою є наші відчуття доброго, чи не дуже). За повсякденщиною ми не вчимось спостерігати за собою, своїми діями (слова, думки, емоції, діла), а добре було б, якби вчились, щоб це була повсякденна потреба, стиль нашого життя. З цього моменту ми будемо свідомі, що це є дзеркальне відбиття нас самих, це є в нас у підсвідомості, в матриці нашого розуму нашої душі. Зробили добре діло?, зробили погане? – то такі наслідки і отримуємо назад з сімома братами їхніми (згадаймо притчу, коли з людини виганяли біса, який довго блукав світами і зрозумів, що його тіло є найкращим місцем для нього, але по дорозі він познайомився з такими, як сам і привів їх з собою в це тіло. Як воно витримає? А душа мала нести цього біса разом з тілом для духовного росту). Зробили добре, то прийде до нас сім добрих братів; зробив погано – прийде сім поганих. Ми будьмо готові до того, щоб отримати сім мільйонів, давши один, вкравши мільйон – сім буде забиратись. Бідний тому, що дурний був, вкравши в минулому мільйон. Давайте і вам воздасться.

Не страх і заборона дає відчуття свого єства, а пізнання і свобода пошуку дає шанс відчути смисл життя, потребу душі і можливості тіла, як помічника душі нашої.

«Наставник Спокійних часто говорив своєму ученеві, що для досягнення мети потрібно навчитися відкидати все, що не є життєвою необхідністю. Учень добре запам'ятав слова Учителя, але ніяк не міг зрозуміти, як відрізнити, що є і що не є необхідністю, а наставник ніколи не пояснював йому цього, посилаючись на те, що життя саме цьому навчить. Одного разу, коли Вчитель і учень гуляли в горах, на них несподівано напав розлючений тигр. Учитель спокійно зійшов з стежки, а тигр погнався за учнем. Учень кинув свій меч і священні амулети, розірвавши на шматки одяг, продираючись через кущі, але все-таки зумів спастися, вилізши на високе дерево. Через деякий час тигр пішов, але учень боявся злізати вниз, поки не помітив, що до дерева наближається наставник. Учитель, подивившись на зляканого учня, розсміявся і сказав:

- Ось ти і навчився відкидати все, що не є необхідним для досягнення мети і це спасло тебе.

- Учителю, - заперечив учень, - але ти не втратив ні меча, ні одягу і навіть не спробував тікати, а тигр тебе не зачепив. Чого так сталось?

- Я відкинув свій страх, і тигр просто не помітив мене, так як це і було моєю метою, - відповів наставник. - Так і тобі слід навчитися перш за все правильно вибирати мету, а потім уже щось відкидати для її досягнення, якщо це взагалі виявиться потрібним.»

Страх є процесом очікування невідомих страждань, втрат, нестатків, прикростей, злиднів, біди, горя, беззахисності. Він принижує людську гідність і спонукає до неадекватних дій в сім'ї, на роботі, на вулиці і навіть до беззахисної природи. Страх паралізує душу і тіло. Він може привести до позбавлення чийогось, чи свого життя. В стані страху людина згодна на все, тільки б позбутись страху, як говориться і чорту душу пообіцяє, але не такий страшний страх, як його малюють священники, начальники, юристи. В такому стані залякування вічними пекельними муками і стражданнями представниками релігійних традицій, чи іншими означеними представниками вже своїми винними страхами є в більшості випадків небезпідставними, бо ми стривожені і можемо сприймати їх за реальність, за правду. Заспокойтесь, обміркуйте, помоліться і тривога пройде, пройде і страх, а якщо було якесь слово, чи недостойний вчинок, то ми зможемо побачити його «значимість» для нас і для оточуючих.

«Бог сказав: «Бійся сліз ображеної тобою людини, бо коли вона попросить мене допомоги, то я допоможу».

Боятись можна хижої тварини, сердитої людини, начальника, але не Бога, не своїх думок, слів, вчинків, бо той, хто зробив, то той може і виправити. Пригнічує нас, зазвичай, пристрасний спосіб життя від розуміння свого покликання, як боголюдини і різниці між розумінням незадоволеності рутиною життя. Нудьга має ту ж природу і вони разом показують прив'язаність нашого ума і тіла до житейських благ, житейських задоволень, до матеріальних, економічних статків, до соціального статусу, до самого найвищого, що тільки можливе в нашій фантазійній життєдіяльності. Лінь є теж похідною нудьги. В стан нудьги вводить і таке пояснення своєї життєвої позиції, яка формується – «На все воля Божа». Нудьга виникає з того, що душа знає про своє перебування в більш розвинутих духовно богатших тілах, середовищах, суспільствах. Суспільство, держава тримає нас в постійному страху, роблячи з нас ланцюг діяльності, гвинтиками державного механізму, лякаючи нас карами за порушення правил, договорів, законів. Нас лякають муками в часі і муками в вічності. Природа, чи суть страху полягає, чи виходить не з духовних джерел, а з соціального середовища, хоча торкається і духовних цінностей, а деколи стає перешкодою для їх реалізації- (доброти, любові, щастя). Це є одним з нехороших аспектів природи страху за ці духовні

цінності, які ми побачили, чи відчули, не укріпившись довірою до їх сили і постійності, коли вони ще є в нашому розумінні самоціллю, а не смислом, або коли ці якості носять декларативний, лозунговий, зовнішній, публічний характер, а не внутрішній істинний стан нашого єства.

Гра на осуд.

«- Сьогодні жахливий день. Всі, як буцімто змовились, заставляють мене нервувати, злитися і дратуватися, - сказав один чоловік другому.

- І не говори, - відповів його знайомий музикант, - у мене подібні проблеми. Сьогодні всі, як назло, торкаються моєї скрипки. Із-за цього вона почала розстроюватися, після чого на ній неможливо грати.

- Так чого ж ти не настроїш її, як потрібно, і не сховаєш у футляр, щоб невмілі руки не розладнували її і не видавали дисонансних звуків, які ріжуть твій чутливий слух?! Тобі не здається, що в цьому винуватий тільки ти сам? Чого ти дозволяєш, кому не лінь грати на твоєму інструменті? І раз тобі не подобається те, що вони грають, то чи не краще сховати його чи грати самому те, що тобі подобається?

- Я бачу, дорогий друже, що ти добре розбираєшся в музиці. Так чого ж ти сам не застосовуєш ці знання до свого "інструменту"?! Чому належним чином не настроїш свою свідомість, не візьмеш її в свої руки і не почнеш "грати" те, що подобається тобі самому, замість того, щоб дозволяти, кому не попадя, "грати" на чутливих струнах твоєї душі те, що їм вздумається? Чому замість того, щоб навчитися грати пісню любові, терпіння і прощення, ти граєш траурний марш гніву і похоронний марш злоби? Тобі не здається, що в цьому винуваті не люди, які діють тобі на нерви, а ти сам? Знай, ти можеш вибирати, грати самому чи дозволити грати іншим. Вибір за тобою!»

Сергій Шепель

Не біймось осуду, заздрості, незадоволення іншими нашого щастя, нашої любові, бо це є наш такий стан душі і якщо він істинний, то йому не нашкодять наші мирські потуги і не буде підстав для страху і пригнічення. Розуміння природи страху, середовищем якого є вся наша життєдіяльність, в тому числі і сама смерть – є ознакою свободи, є ознакою нашого божественного стану боголюдини. Християнська релігійна традиція досить вдало визначає фізичну смерть тіла, як кінцеву мету – душа йде в рай, або в пекло.Про природу раю і пекла в нашому житті ми зупинимося пізніше, а тут ще раз наголосимо про безсмертність душі. Цього не може викинути і релігійна традиція в процесі відправи служби за покійником: «Упокой душу Боже раба Твого Івана», де випущено з речення букву , слово і добавлено інше слово. А в природі відправи було і є відправа - побажання: «Успокой душу Боже, яка була в тілесах ім'ярек Івана». Присутні на похоронах саме цього бажають померлому тілу і душі – заспокоїтися і далі рушати в божественну путь духовного розвитку.

Страх ума, після виплеску негативних енергій, є усвідомленням нашого єства в особистому безсиллі бути частинкою Божественного, бути господарем і слугою життя вічного. Слугою тілом і господарем душею. В цьому страху наше єство входить в стан боговідторгнення, богооставленності. Так не є. Входимо в молитовний стан і він жде нас – де б ми не були – на шляху в пекло, чи на шляху в рай. Він чекає наших посилів духовних потреб в благосних помислах, словах і вчинках. Закриймо вуха і очі, які приносять поживу нашому уму в його життєву горячку короткочасного перебування тут. Дух вічний, душа вічна і вона завжди йде додому, як капля в океан, незалежно від того, в яке тіло послана. Бо все, що існує в часі є тимчасовим, але ж всі хочуть вічного і постійного життя, багатства, влади. Хіба так буває? Духовний ріст протягом життя і є тільки маленькою частинкою шляху до Бога, додому. Це шлях накопичення енергій Світлого Духа.

Відчуття страху зникає, коли відчуваємо силу Духу, бачимо його в проявах, говоримо з Ним. Але є і інша сторона втрати страху – це безвідповідальне нехтування самим цінним в житті – життям. Цей процес зовні видно в інших, а вони можуть не усвідомлювати цих видимих проявів і супроводжується п'янством, наркотиками, пошлістю, вульгарністю, непристойною поведінкою і діями. Це стан, коли нам байдуже до духовних цінностей, до життя, до себе і всіх оточуючих. Тоді теж зникає страх. Небезпека цього явища є і для інших і полягає вона в тому, що людська істота ще задоволена собою, таким своїм станом і хизується цим перед іншими спеціально, або вже зовсім без розуму. Хто хоче бачити таких істот поряд з собою. Це хворі люди тілом і деградують душею. Як важко новому життю бути носієм такої душі. Зазвичай, в такий стан душа і тіло попадає після душевного зламу, коли соціальні і матеріальні обставини нашим умом закрили від єства душу, закрили наше єство від Розуму, не вистачає сил для розуміння насівших проблем і ми не знаємо де його брати ?… - В молитві – поговори з собою, не опускаймо рук від ілюзії безвиході, життя продовжується з нами, чи без нас. Поговори з Сущим - і сила появиться, і побачимо вихід зі скрути. Перевіряйте.

Людина зневіряється, втрачає довіру до Сущого, до інших, в себе, розчаровується в своїх можливостях. Можливо, вона на певному періоді життя деколи захотіла реалізувати нездійсненне і нею оволоділи амбітні бажання, але, найперше, навіть не перебуваючи в таких ситуаціях, не виникло потреби звернутися до свого нутра, до людей, до Бога, то розуміймо, що ми не відкрили двері для притоку до нас сили і можливостей в реалізації, а, можливо, ми б побачили марноту свого непотрібного бажання.

«Одного разу, людину, яка постійно терпіла труднощі і всілякі негаразди спитали:

- *— Де ж твій Бог, в якого ти так віриш? Чого він тобі не допомагає?*

- — Він допомогає, але не так, як ви думаєте. Мій Бог бажає зробити мене сильнішим і, замість того щоб міняти обставини, в яких я перебуваю, то дає мені любов і терпіння, щоб переносити і долати всі труднощі, які випадають на мою долю».

Називається така людська позиція – усвідомлено нести свій прижиттєвий хрест для духовних потреб нашого єства і росту нашої душі. Така позиція і дає енергію для вирішення повсякденних потреб.

Подолання своїх мирських бажань потребує сили Духу, сили Розуму. Людина може переносити великі і тривалі страждання, якщо вона бачить в них смисл життя. Страждання йдуть з нами рядом, спереду, ззаду, бо неможливо упокорити своїх бажань, свого «Я». Смиренність – це упокорення свого Его. Тільки через духовний акт покірності пізнається суть свого самолюбства, та і то воно не є як втрата свободи і упокорення до стану раба, а саме упокорення свого «Я» в нашому єстві приходить в розумінні від нашого акту свободи, що ми можемо так поступити. Будьмо вільні духом, але не будьмо рабами в душі своїй, бо це є ознакою відсутності свободи духовних начал. Ісус Христос закликав до продукування духовних цінностей, бути бунтарем, яким і сам був і є, до бачення суті мирських бажань, але зовсім не до покірності рабської суспільним мирським ідеалам. Він сказав їм, що прийде до них і дасть їм Духа Святого, Духа Світлого, Енергії Світлої для продовження стяжання її во благо всім і їм у поміч, тобто сили духовної енергії. Духовна якість повчань Ісуса Христа не в тому, щоб терпіти образи, скільки у вмінні не ображати і в умінні їх не приймати.

П'ять ліків для душі.

«В давні часи в одному торговому місті жив чиновник. Одного разу, коли він проходив по ринковій площі, до нього швидко підійшов якийсь чудний обірванець і, викрикнувши лайливі слова, плюнув в обличчя чиновнику і втік.

Не виніс чиновник ганьби і захворів. Так би і помер, але його друзі послали по лікаря, який славився своїм вмінням лікувати душевні рани. Лікар дав хворому п'ять ліків і звелів кожну ніч, просипаючись в призначений час, приймати одне з них.

Настала ніч. Прийняв чиновник першу мікстуру, і приснилася йому ринкова площа і те, як обірванець плюнув йому в обличчя. Від нестерпного приниження і сорому страшно закричав хворий і проснувся.

Наступної ночі прийняв він другу мікстуру і знову побачив той самий сон, але замість сорому він відчув на душі крижаний страх.

Такий же сон приснився чиновнику і на третю ніч, але ні страху, ні сорому вже не було, а відчув він глибокий сум. Здивувався чиновник, але вирішив виконувати вказівки до кінця і наступної ночі випив четверту мікстуру. Звісно, він зснову побачив той же сон, але цей сон уже не був таким виснажливим, як в попередні ночі, і відчув чиновник тільки легке здивування.

На пяту ніч неочікувано для себе самого чиновник відчув радість.

Не знаючи, що думати, він піднявся з ліжка і негайно відправився до лікаря за порадою і новими ліками.

—Що ти відчував після прийому мого зілля? - спитав цілитель.

— Всі ночі мені снився один і той же сон про те, як обірванець плюнув у мене, - відповів чиновник, - але кожної ночі цей сон викликав у меня нові відчуття: я відчував то сором, то страх, то сум, то здивування. А в останню ніч я відчув радість і відчуваю її до цієї пори. Тепер я розгублений і не розумію, що ж я маю відчувати насправді?

Вислухавши чиновника, лікар засміявся і сказав:

— Не важливо, що відбулося з тобою, якщо ти можеш відноситися до даного випадку так, як вважаєш за потрібне. Бо тільки від твого вибору залежить, будеш ти радіти чи засмучуватися по будь якій причині. Що ж стосується плювка в обличчя, то мудрий чоловік просто не звернув би на нього уваги, тим більше що твій кривдник - божевільний, і його плювок не більш образливий для тебя, чим порив вітру, запорошивший пилом твої очі.»

Раз ми опинилися в ситуації отримання ляпаса, хоча і це не є випадково, бо ми були до певної міри провокатором до настання дії чи то думкою, словом, поведінкою, то підставивши другу щоку, ми на його психологічному, підсвідомому рівні даємо зобидчику можливість забрати свою агресію назад рукою, чи навіть очима через усвідомлення намарності дій. Так проходить процес нейтралізації негативної енергії через усвідомлення. Ми починаємо розуміти причини виникнення такої ситуації, бачити корені цього зла. Побачивши причини, ми робимо великий крок до пізнання ситуації і ми знаємо, як вийти з неї кожен в собі.

«Коли Конфуція спитали: «Чи правильно буде відповідати добром на зло?». На що він відповів: «Добром потрібно відповідати на добро, а на зло потрібно відповідати справедливістю».

Проголошені Христом духовні цінності і показана їх природа, а також важливість їх для людини, для духовного її розвитку, для здійснення покликання людини в цьому Всесвіті – як от любов, доброта, милосердя, свобода духу, братство, які є рушієм всього живого і неживого, видимого і невидимого складають основу змісту життя покликаної людини. Але християнська релігійна традиція перетворила їх в риторичні словеса, в умовно-риторичні возвеличення ними добродіяння, яке по суті є обманом, не є духовним джерелом для людини на все життя. Людська душа досить чутлива до правдивості, до істинних знань і до обманно-злочинних. В реальному житті також цим займається держава і суспільство через їх державно-соціальну нормотворчість, яка будується не на любові, не на свободі духу, а на бездушності, ненависті, оцінці, порівняннях; на запереченні людської гідності (фактичної, а не проголошеної); на несправедливості, насиллі і примусу. Фактично, майже кожна особистість приречена жити під моральним законом суспільства і під законами держави, які зобов'язують виконувати ці писані і

неписані норми, оголошуючи санкції можливих варіантів покарань. Але ми знаємо, що тільки сильним духом саме покоряються моря.

Нам слід розуміти, що присутність в житті людини Бога і Диявола є постійним джерелом виникнення негативних і позитивних енергій, добра і зла, любові і ненависті … Не буде Бога і Диявола в житті-бутті, то не буде похідних від них позитивних і негативних енергій, бо саме такими особовими словами людина називає ці енергії. Саме людина є творцем цих якостей позитиву і явищ негативу. І будь-які суспільні надбання в суспільному і мирському устрої не торкаються по великому осмисленню життєдіяльності окремої людини. Саме окремі індивідуальності є найбільш цілеспрямованими творцями духовних цінностей, духовних енергій, Бога, бо цим вони займаються усвідомлено, розуміючі своє покликання, як призначення їх Душі. Вони дають такому умовному визначенню всю зверхсилу, зверхдоброту, зверхмилосердя, всемилостивість, всерозумність. Кожен має свій шлях до Бога, кожен поступає у своїх пошуках, у своїй життєдіяльності індивідуально. І будь-хто інший може діяти по іншому. Умовна обов'язковість полягає тільки в тому, що в кожній особистості ми могли б бачити конкретне єство, а не загальне правило – ті, чи інші позитивні, чи негативні енергії, які формуються для більшості і є нормами, чи візирами для використання цих моральних норм оточуючими для свого ж блага.

«Син людський є хазяїном суботи». Субота для людини, а не людина для суботи. Не справи керують людиною, не обставини, а людина є їх творцем і вона може управляти ділами людськими.

Люди бояться смерті, а ще більше самого життя. Уважно подивіться на людей – всі дуже занепокоєні. Мабуть живуть без мети, без інтересу пізнання, якось сонно, в'яло, з таким настроєм, як древні старики – поїв, поспав і імітує заклопотаність, весь в думах… Такий приблизно шлях проживає велика маса людства з часу, коли треба ставати самостійними, коли треба брати на себе відповідальність. Зібравшись в сім'ю дружина, чи муж, маючи дітей, виконують свої сімейні обов'язки з примусу, і в постійному роздратованому нагадуванні. Тут панують гнів, злоба, а хочеться сховатись від життєвого процесу і частинка ховається за грою біля комп'ютера, частина відключається алкоголем, наркотиками, а маленька частинка ще в душі і наяву перебуває в дитинстві. Хочеться заховатись, а тут команда поступила – принести відро води, але коли ніс, хлюпнула на підлогу, а витирати не хочеться. Виплеснулася вода, бо надірвалось вушко, не прикріпив… – потім. Але ж де відповідальність – прикріпи і друге перевір. Ось з таких тисяч дрібниць складається день, роки і все життя.

«Один мудрець взяв пустий кувшин і наповнив його доверху невеликим камінням. Зібрав своїх учнів і задав їм перше питанняс: «Скажіть, достойні, чи повен мій кувшин?» На що ті відповіли: «Так, повний».

Тоді мудрець взяв повну банку з горохом і висипав її вміст в кувшин з камінням. Горох зайняв вільне місце між камінням. Задав мудрець друге питання: «Чи повен тепер мій кувшин?» Учні знову підтвердили, що повен. Тут мудрець взяв коробок з піском і його теж висипав у кувшин. Пісок просочився крізь горох і каміння і зайняв все вільне місце.

Сказав мудрець: «Я хотів, щоб Ви усвідомили, що кувшин – це наше життя. Каміння – самі головні складові життя кожного. Горох – це речі, які приємно мати, але це не саме головне. Пісок символізує дрібниці, якими наповнене життя кожної людини.

Якщо спочатку кувшин наповнити піском, не залишиться місця для гороху і тим паче для каміння. Так же і в житті: якщо тратиш час на пустяки, не залишиться часу на саме головне.»

Але і нехтувати дрібницями не слід, бо ними наповнене наше життя і вони створюють той чи ішний мікроклімат в собі (а в банці при найменшому поруху появляється непотрібний шум, чи вбачається недостаток піску), взаємовідносин в сім'ї – в залежності від того, які складові ми продукуємо.

«Що буде, якщо кинути жабу в кастрюлю з горячою водою? Вона негайно вирішить:«Тут незручно. Потрібно скоріше тікати звідси». І тут же вискочить. А що, якщо ту ж саму жабу положити в каструлю з холодною водою, поставити на плиту і поступово нагрівати? Жаба разслабиться. Вона, звісно, помітить, що стає тепліше, але подумає: «Трошки лишнього тепла не пошкодить». А закінчиться все тим, що вона звариться.

Буває багато чого в житті назбирується поступово. Борги, лишня вага і погане здоров'я. Памятаймо про тенденції. Неможна недооцінювати дрібниці.»

Такою безвідповідальністю (відро) вчимо дітей, нею калічимо своє тіло – храм душі нашої і в оточуюче середовище посилаємо пригніченість, сум. Одна негативна енергія і ми її творці. Звільняємось від неї і на вільне місце може приходити позитивна енергія (місце звільнилось і усвідомлення приходить, що поміняли підхід до свого життя).

Кожного, хто щось пізнав, відчуває наповнення енергії, сили. І це наповнення сили іде від розуміння істини. До сили потрібен Розум, але коли ми не зрозуміємо суті пізнаного, то воно залишиться тільки інформацією, якою можна користуватися як завгодно, чи взагалі не користуватися, бо це не ввійшло в наше знання. Не ввійшло це знання в наше єство. Тим паче, коли ці знання стосуються матеріального, то пізнана енергія може бути використана не з розумінням і стане неконтрольованою – може наробити біди. Історія про це свідчить, навіть на такому маленькому прикладі : життя, діяльність і фініш життя академіка Сахарова. Однак, якщо ми пізнаємо духовну енергію не з розумінням її суті, то це також нашкодить нашому єству.

Звісно частина людства є пошуковцями істини, суті життя і для цього вони роблять спроби. У них кипить енергія, піднімає планку життя, і хлюпає через вінця, підвищуючи тривогу в чуючих і в тих, хто бачить. У таких людей, що киплять життям, інший погляд на речі, на оточуючий світ.

Ми відчуваємо свою природу любові, ми відчуваємо свою єдність з Сущим. Це і є щастя. Всі хочуть бути щасливими. Тому духовне збагачення (хоча б чуть-чуть) однозначно збільшує відчуття щастя.

Ми скажемо про відчуття в іншому негативному розрізі. П'яничка стає щасливим, коли вип'є. І на таких бажаннях випити проходить не одне життя, а може і одне. Така особистість заперечить кожному, що вона п'яниця, що вона пропила щастя, життя - і тут її ум не хоче взяти на себе відповідальність. Вона не скаже, що щаслива, але періодичні відчуття задоволеності є. Хоча в стані тверезості і в стані сп'яніння вона нікому не побажає такого щастя, носієм якого є сама. Це є усвідомлення негативного. Це вже крок. Духовні надбання дають постійне відчуття щастя, а в п'яниці - до пошуку алкоголю, при розпитті і після розпиття, тобто на короткий термін. А потім він ображає, проклинає себе і всіх за свою гіркоту життя і намарне існування(це їх слова), краде, обманює, чим починає деградувати його ум і душа цього єства. Страждає духовна наповнююча сутності людини.

Така душа, попавши в нове тіло, яке виростає до зрілого віку, бачить маленький промінець від ядра духовних цінностей і питає тіла, чому ми такі нещасливі, чому в нас нічого не получається в роботі (забулись навички праці, творчості, бракує знань)? Ум каже: «Підемо легшим шляхом – пляшку легше піднімати…».

Цей шлях не є в приклад для наслідування, а як дорожній знак, що попереджує про слизьку дорогу. Дивіться і не падайте. Будьте уважні і усвідомте, що слизьку дорогу, на яку ми вийшли, ми можемо перейти на двох ногах, чи на чотирьох … Хто ми після цього будемо в людській подобі?

Довести душу до висот усвідомлення свого призначення приходиться по маленьких частинках, як той механізм – по деталькам, по гвинтиках, по гаєчках. Все у Всесвіті виконує якусь роль, бо більше бачиться здалеку. Кожному доля дає шанс побачити істину. Такий шанс може проявлятись у різному віці людського життя і як показує досвід – це десь біля 50- річного віку (7х7). Сім років – це період повної зміни фізичного тіла і зміна сприйняття світу, Бога. Тому кожен може реалізувати себе і виконати благу волю Сущого.

Ми бачимо і цінуємо предмети обиходу іншої людини – вона прожила не даремно. Таке мирське бачення життя, а що в неї за душею? – чи має вона спокій, чи вона виснажена, чи повна енергії???

Джерело нещасть у тому, що ум хоче і бажає, а душа має інші цінності – духовні і ці розбіжності в наших нереалізованих бажаннях створюють

духовний дискомфорт у нашому мирському житті. Найцінніша душа, а тіло є носієм її. Процес життя і є переплетіннями тих потреб і тих бажанн.

«Коли Иляо із Шинаня зустрівся з правителем Лу, той на вигляд був дуже втомленим.

— Чого у вас такий втомлений вигляд? - спитав Шинаньский вчитель.

—Я вивчив шлях попередніх царів і готувався продовжувати діла моїх предків, - відповів правитель Лу. - Я поважаю духів і показую знаки поваги достойним мужам. Я все роблю сам і не маю ні хвилини для відпочинку, одначе, так і не можу позбутися клопотів. Ось чому у мене такий втомлений вигляд.

— Ваш спосіб позбавлення від турбот, мій пане, нікуди не годится, - сказав Шинаньський вчитель. - Лиса з її пишним міхом і леопард з його пятнистою шкірою ховаються в лісах і гірських пещерах, щоб мати спокій. Вони виходять на зовні ночами і відпочивають вдень - настільки вони обережні. Навіть коли їм приходиться терпіти голод і спрагу, вони дозволяють собі лише єдиний раз вийти за здобиччю чи на водопій – настільки вони стримані. І якщо навіть при їх обережності і стриманості їм деколи не вдається минути капкана чи сітки, то хіба це їх вина? Їх міх і шкіра - ось джерело їх нещасть. А хіба царство Лу не є для вас такою ж шкірою?.»

Щоб зрозуміти цінність духовної сили людини, країни, планети, ми подивимось на людину…, що духовно виснажилась, зневірилась – вона збідніла, вона деградує. В результаті ми приходимо до такого стану і в матеріальних речах. Дбаймо про душі наші, тоді і хижина з лободи буде в радість і палац не буде ідолом. Ми задумались…? Добре! То в чому смисл життя ? – Згадали!

«Літній мужчина з 25-річним сином ввійшли у вагон поїзда і зайняли свої місця. Молодий чоловік сів біля вікна. Рядом біля нього сиділа молода пара. І як тільки поїзд рушив, цей молодий чоловік висунув руку у вікно, щоб відчути потік повітря і раптом захоплено закричав:

- Тату, бачиш, всі дерева ідуть назад!

- Літній мужчина посміхнувся у відповідь. Молода пара була сконфужена тим, що 25 річний чоловік поводить себе так, як мала дитина. Перегодя молодий чоловік знову закричав:

- Тату, бачиш, озеро і тварини…Хмаринки їдуть разом з поїздом!»

Пара збентежено спостерігала за незвичною поведінкою молодого чоловіка, в якому його батько здавалось би не знаходив нічого дивного. Пішов дощ, і краплини дощу торкнулись руки молодої людини. Вона знову наповнилася щастям і закрила очі. А потім закричала:

- Тату, іде дощ, вода доторкується мене! Бачиш, тату?

Бачачи таку ситуацію, молода пара, бажаючи допомогти хоч чим-небуть, спитала літнього чоловіка:

- Чого ви не відведете сина в яку-небуть клініку на консультацію?

- Ми тільки що з клініки. Сьогодні мій син перший раз в житті знайшов очі…»

Людина, маючи велике житло, автомобілі, цілий шаф - кімнату одягу і кімнату –холодильник, відчуває, що цього малувато. Це душа відчуває. Душа каже:«Я збідніла». Багатство матеріальне не принесло нам постійного задоволення, щастя, радості і блаженства. Блаженні богаті у всіх вимірах, бо вони мають можливість поділитися своїми богатствами (в них є можливість робити милосердні матеріальні подарунки), духовними якостями, мирськими (їжа, одяг), здібностями ума (збір інформації, аналіз і передача цього іншим). Голодному, спраглому, холодному нічим ділитись. Водночас, не маючи матеріальних статків, душа в більшості випадків теж бідна, бо її влаштовує такий стан речей, а це є ознакою відсутності життєвих сил. Коли в людині пульсує енергія доброти і правди, то душа не буде ні в першому, ні в другому випадку зубожіти, а шукає те, чого потребує душа, а решта йде рядом. Хоча бідному скоріше можна стати на шлях пошуку істини, бо в нього і душа бідна, і матеріальні статки нікудишні, а богатий, хоч періодично має «примарне» щастя, має задоволення від оволодіння певними речами, бо в нього і можливості більші. Більші навіть в плані переходу до гармонії духовного і матеріального в собі. Йому знайомі почуття насолоди. Він задоволеним буває частіше. Тому він має в цьому житті більше матеріального, щоб скоріше його душа стала розвиватись духовно.

Гармонія душі і тіла є і в бідного (ця якість в обох іпостасях), але вона є хибною. Бідний хоче перш за все стати багатим матеріально, а багатий матерально не хоче бути бідним душею. Зазвичай у бідної матеріально людини бідна і хвора душа. Звідси і визначення, що бідність є ознакою хвороби суспільства. Тому-то ми дбаємо про здоров'я тіла(суспільства). Як це зробити? Для цього на сьогоднішній день достатньо інформації, методів і засобів. Такими знаннями володіє людство. Шукайте…, бо в кожного свій шлях скорий і безмежний в часі і просторі. Шукайте свою сутність в собі – хто ми є? Починаємо з цього.

«Одного разу до Майстра прийшов молодий чоловік і сказав, що почуває себе таким жалюгідним, нещасним, нікчемним, що і жити не хочеться. Всі кругом стверджують, що я невдаха, безталанний, нікчема. Прошу тебе, допоможи мені. Майстер мимохідь глянув на юнака і поспішливо сказав:

— Вибач, але я зараз зайнятий і ніяк не можу тобі допомогти. Мені терміново потрібно облаштувати одну справу, - і подумавши, добавив: - Але якщо ти згодишся допомогти мені в моїй справі, то я із задоволенням допоможу в твоїй.

— Із задоволенням, Майстер, пробурчав той, з гіркотою відмітивши, що його в черговий раз відштовхують на другий план.

— Добре, - сказав Майстер і зняв зі свого лівого мізинця невелике золоте кільце з красивим каменем. - Візьми коня і скачи на ринкову площу! Мені терміново потрібно продати це кільце , щоб повернути борг. Постарайся

взяти за нього побільше і ні в якому випадку не погоджуйся на ціну менше золотої монети! Скачи ж і повертайся чим скоріше!

Юнак взяв кільце і поскакав. Приїхавши на ринкову площу, він став пропонувати кільце купцям, і ті спочатку з цікавістю розглядали його товар. Але, як тільки почули про ціну в золоту монету, то тут же втрачали до нього будь-який інтерес. Вони відкрито сміялися йому в обличчя, інші просто відвертались ,і тільки один літній торговець люб'язно йому пояснив, що золота монета – це досить велика ціна за таке кільце і що за нього можуть дати хіба що мідну монету, ну в крайньому випадку срібну.

Почувши слова старика, молодий чоловік дуже розчарувався, бо він пам'ятав наказ Майстра, що ні в якому випадку не опускати ціну нижче золотої монети. Обійшовши весь ринок і запропонувавши добрій сотні людей, юнак знову сів на коня і повернувся назад. Достатньо пригнічений невдачею, він зайшов до Майстра.

— Майстер, я не зміг виконати твого доручення, з гіркотою сказав він. – В найкращому випадку я міг виторгувати за золоте кільце пару срібних монет, але ж ти сказав, щоб я не погоджувався на ціну менше золотої монети! Стільки це кільце не коштує.

— Ти тільки що сказав досить важливі слова, синок! – відгукнувся Майстер. – Перш, чим пробувати продавати кільце, непогано було б встановити його дійсну цінність! Ну, а хто може зробити це краще за ювеліра? Скачи-но до ювеліра і попитай у нього, скільки він запропонує нам за кільце. Тільки дивись мені, скільки б він не запропонував не продавай кільця, а повертайся до мене.

Юнак знову скочив на коня і направився до ювеліра. Ювелір довго розглядав золоте кільце через лупу, потім зважив на маленьких терезах і, на кінець, звернувся до юнака:

- Передай Майстру, що я не можу дати йому більше 58 золотих монет, але якщо він дасть мені трохи часу, я куплю кільце за 70, враховуючи терміновість угоди.

- Сімдесят монет?! – юнак радісно засміявся, подякував ювеліра і щодуху поспішив назад.

- Сідай сюди, сказав Майстер, вислухавши досить жваву оповідь молодого чоловіка .- Знай, синок, що ти і є це саме кільце. Дорогоцінне і неповторне! І оцінити тебе може тільки істинний експерт. Так для чого ти ходиш по ринку, очікуючи, що це зробить перший зустрічний?»

Всі згадують Бога молитвою, коли ми в нужді, горі, коли ми безпорадні перед обставинами, а коли щасливі і в нас все є – ми забуваємо про молитву Богу. Ми щасливі, то ми вже в стані молитви, а коли в такому стані бажаємо всім щастя, робимо добрі діла – то це і є цілісна молитва, яку чекає Сущий.

Що ми йому посилаємо?, частину свого щастя?, частину радості?, слова подяки і благоговіння? Рідко!? Рідко наповнюємо Його скриню цими скарбами,

щоб Він міг в час молитви потребуючого витягти зі скрині і подати. А потрібно повсякчас. Процес полягає в тому, що такі відчуття любові, радості, щастя, благості передаються нашою душею у світовий океан, зазвичай, в стані мовчання і спокою, як і самі відчуття приходять до нас саме в такому стані. Душа, яка досягла в своєму розвитку Божественного, є хранителем істини, роздаровувачем духовного. Вже як Єдність. А ми, які живемо в цьому мирському і із-за того відчуваємо таку далекість в досягненні істини; із-за тих знань про духовні якості, які несе з собою наша душа з минулих життів. Душа, яка досягає духовних вершин, Небес, не посилається Творцем в людські тіла, а є, так якби, всесвітною енергією, всесвітнім океаном, всесвітньою бібліотекою, всесвітньою скринькою скарбів, які посилають духовну енергію для всіх. Вони вже є частиною першоджерела. Такий довгий шлях душі в життях людських і створює відчуття віддаленості Бога. В цьому природа відчуття віддаленості Бога, Суду Божого, Райського Життя.

Пристрастній людині, чи жебраку передавати нічого, бо душу вони свою закривають від Бога стіною мирських бажань - одного в цьому житті , а інший, можливо, в попередньому. Навіть у цих прохальних молитвах вони звертаються до сущого в часи народження бажань, чи раз в тиждень, відвідуючи церкву (в подальшому будемо користуватись цим терміном для визначення домів молитви всіх існуючих релігійних традицій світу).

Щире прохання, щира молитва відчиняє двері душі прохаючого для Всесвітнього океану божественної скарбниці і відкриваються йому очі на своє зло і своє добро, на своє життя і на розуміння свого єства (це може бути тільки мить в дні, хоча цього достатньо. Погодьмось, що все наше земне життя у Бога є теж миттю). Це теж є певним шляхом до пізнання божественного і нашого прийняття Бога. Ми були в ньому, але не бачили. Ніколи було. Зрозумівши, що ви змогли з'єднатись з божественним океаном, не втрачаймо зв'язку. Дякуйте і славословте цю мить, цей відкритий вами феномен розуміння простоти і водночас певної складності. Поміркуймо, чому ми раніше не звернулись до Нього, до Себе, а можливо звертались? Чи була в цьому потреба, чи її не було?.

Передача подяки наповнює скриньку, відкриту скриньку, бо Він постійно чекає нас, щоб кожен туди міг покласти і кожен міг з неї взяти силу Розуму. «Навчи нас оправданіям твоїм» - дай нам розуміння «о»- правди-вості, дай нам сили розуму і дякуємо, що навчив нас цьому, давши розуміння своїх потреб і розуміння потреб інших.

Такі зустрічі нашої душі з океаном всесвітнього Розуму є тією енергією, яку отримує наша душа, а тіло відчуттями дає нам знати, що ми прийняті, що ми приймаємо цю енергію. Тому і дякуймо повсякчас, наповнюючи скарбницю, щоб було що давати і іншим, споглядаючи в небеса до найвищої стихії, повертаймо обличчя до сонця, до вітру, споглядаючи на зелений ліс і

трав'яний покрив земний, слухаймо гомін, чи тишу і велич ріки. Дякуємо за свої відчуття доброти, або за свої не зовсім добрі діла, бо зрозумівши не-доброту, ми змогли побачити доброту. Щастя вам усім!

«Одного разу три брати побачили Щастя, яке сиділо в ямі. Один з братів підійшов до ями і попросив у Щастя грошей. Щастя подарувало йому гроші, і він відійшов щасливий. Другий брат попросив красиву жінку. Тут же її отримав і побіг разом з нею, радіючи своєму щастю.Третій брат нахилився над ямкою:

— Що тобі потрібно? – спитало Щастя.

— А тобі, що потрібно? – спитав брат.

– Витягни мене звідси, - попросило Щастя. Брат протянув руку, витягнув Щастя з ямки, повернувся і пішов далі. А Щастя пішло за ним слідом.»

Такі подяки, такідії формують енергетичне позитивне поле в нас і навколо нас. Ми не бачимо його. Ми відчуваємо його. Міркуймо, згадуймо…- чи було з вами таке?, то продовжуємо … побажання любові, щастя, здоров'я, доброти, радості, життєвих сил, сили розуму і розуміння своєї у-бог-ості повсякчас і де б ви не перебували, розслабившись і не відволікаючись, у спокої, зосередившись на молитві, на розмові з Богом. Так, для цього потрібна підготовка, певне усвідомлення аудієнції для молитви-подяки, а також нам, маючим потребу, яка по суті є підготовкою до молитви – запрошення. Ввійти в стан спокою теж потребує підготовки. Це до речі двохсторонній діалог – робимо посил до Сущого думкою, словом, поведінкою і в мовчанні послухаймо Його, що говорить нам через наші відчуття – і знову говоримо, бажаємо здебільшого душею, а не язиком, очима, чи руками. І знову слухаємо… Злагода і гармонія душі і тіла – красота і благо-дать. Зберігаймо ці відчуття розмови, леліймо їх, то і отримаємо те, що нам потрібно без нашої підказки. Пробуйте і перевіряйте … Це буде наш досвід, це буде наша довіра до Сущого – хліба духовного, животворящого.

Коли є довіра, то немає потреби в молитві словесній. Для початку вчимося застосовувати слова саме ті, які вміщують в собі суть розмови-діалогу, бо розмова на різних мовах не дає нам розуміння матінки Природи. Для прикладу: молитву починаємо з похвальби – «Боже, ти найсильніший, найрозумніший, найбагатший … , то дай нам роботу, дай нам грошей…» (але це не його компетенція, не його уділ), а ми давши взятку у вигляді похвальби і просимо – це не молитва. Це шантаж, це бізнес, це торги, це церемонія, чи технологія добитись свого, що підтверджується в житті. З'ївши хліб і випивши вино, як символ тіла і крові Ісуса Христа, залишаємось середньовічними варварами і вбивцями, канібалами. Кого ми обманюємо? Бога?, себе?. Хто кого обманює? І ми піддаємось на обман священника. Хіба хліб і вино очищає душу і тіло, чи символічне споживання тіла і крові Ісуса очищає нас. Ні і ні!!! Ми вже спожили тіло і кров Ісуса Христа на Голгофі і в страху боїмося в цьому взяти на себе відповідальність і за відкриту Ним Нам істину – «любіть ближнього свого, як самого себе…». Але виконуючи цей

обряд, ми торгуємось з Богом. Якраз люди і займалися торгівлею в умах, в словах, коли Христос зайшов в храм, а не молитвою. Він почав викидати з їх голів всі посторонні думки в день молитви з храму Бога нашого – з тіла (голови).

Це не молитва. Це мирський бізнес – попросили машину, удачу, здоров'я …, то мусимо дати пожертву в церкву для Бога. Давайме Богу душу в тому розумінні, що відкриваємо її для спілкування, бо він цього тільки і чекає від нас. Чекає нашої молитви в самості – тільки він і ми. Це внутрішній діалог нашого єства з душею – ***це розмова двох****. Навчимося так розмовляти, то ми зможемо з ним спілкуватись повсякчас і де б ми не були. В самості вона говорить конкретно з нами і їй не потрібна пожертва грошима, речами, постом, чи іншими обмеженнями, бо це є супутнє і тільки для нашого ума, для нашого его. Вона жде подяки за дароване нам життя, за інші речі і якості, які ми сприйняли, почули від неї для її ж росту. І вона рада бачити нашу усвідомлену капельку в своєму океані Розуму, Доброти, Щастя, Благоговіння. Ми приймаємо це і передаємо іншим через енергетичне поле і через матеріальні дари потребуючим. Коли не можемо, то бажаймо щастя … через неї до інших. Бог знає потреби кожного, перш ніж вони родяться в нас. Прохальна молитва є звичайний сумнів у своїх силах. Нема сили – не зробиш. Нарощуй силу розуму мудрістю і благістю. Краще спілкуймось, находьмо спільну мову, щоб це був діалог, але не наш монолог. І найперше попробуймо очистити душу і тіло, розібравшись, що нас стримує ввійти в стан молитви.*

« - О, Наймудріший, - спитали якось Оберігача Істини із клану Спокійних, - коли люди стануть щасливими?

- Тільки тоді, - відповідав Оберігач, - коли навчаться повертати свої недоліки собі на користь.

- А як вони можуть це зробити? - знову спитали його.

-Тоді, коли вони будуть брати богатства не ради збагачення, а ради благодіяння; володіти владою не ради неї самої, а для піклування за підданними; віддаватися втіхам не ради задоволення, а для створення потомства, - відповів Мудріший.»

Коли наш ум скеровує нас на кращі взірці суспільних обставин, то зазвичай ми попадаємо в непристойні ситуації, але коли ми у злагоді з нашою душею, то ми відчуваємо задоволення, щастя , бачимо красоту життя. Ми в доброму настрої, щоб могли пізнати істину життя. Саме цінне, що отримала душа, то це живе тіло і вона піклується про свій храм.Тоді і цей процес, який ми називаємо життям є милим для нашого єства. Тоді це блаженство, це благоговіння, це подяка Сущому нашому.

Навіть у молитві християнства «Отченаш» під кожним словом Ісус мав своє розуміння і дотепер кожен має своє. Розгляньмо молитву, поспілкуймось з Богом, бо для прикладу, просящим хліб наш насущний, ми розуміємо, в більшості своїй, хліб з пшениці, ячменю, але ж в Отця духовного нашого

небесного (Сущого Бога) ми просимо духовних харчів для душі нашої, а з пшениці - здобуваємо в поті чола свого.

Давайме Богу Богове, а кесарю – кесареве. Ми ганьбимо себе цим жебрацтвом в таких проханнях, якщо в ці слова вкладаємо матеріальне значення. Дерево не падає на коліна, щоб попросити дощу, тепла і сонечка. Він знає наші потреби… Тільки поговори зі мною мамо… Це не молитва – це бізнес. Проповіддю любові, радості, благості, які не є речами, а духовними категоріями, духовною енергією, нам обіцяють дати посади, гроші… Зрозуміймо, якщо вони належать нам по життю – то берімо їх, а якщо не наші, то ми крадемо їх, озираючись, в інших… Хто праведник…? Дяка Божа по ділах наших теж не є сприйняттям в буквальному розумінні, а вона, повертається до нас в інших іпостасях, видах. Даючи Богові Боже, отримуємо як харчі для душі (відчуття радості, задоволення…) так і харчі для тіла – чи то здоров'я, чи то лад в сім'ї, чи то прекрасну роботу. І так далі.

Входячи в діалог будь-де – в дорозі, дома, в церкві – тільки щоб просити: ми не отримаємо, бо, коли ми розказуємо свої бажання, то обіцяємо дяку, чи

беремо певні зобов'язання щось робити, чи чогось не робити. Можливо це не так. Залежність – це є певні відносини, в яких ми хочемо чогось, бажаємо чогось, тобто є мотивація. Ми так стаємо готовими за щось платити … - залежністю, втрачаючи свободу – наш фундамент життя-буття.

«У Такуана було багато послідовників - від Іємицу, третього сегуна сегуната Токугава, до простих селян. Серед них був старик, імені якого ніхто не пам'ятав. Він був трошки чудакуватий. Одного разу цей старик послав до Такуана свого слугу, щоб після закінчення церемонії запросити майстра на трапезу.

- Як би скромна не була моя їжа, я хочу, щоб Осе в моєму домі відвідав варений рис з ячменем, - сказав старик слузі.

Осе, любив це блюдо і з готовністю прийняв запрошення, відправившись в гості до старика. Там йому запрпонували велику тарілку, повну каші з рису і ячменю. Ніяких приправ до каші у старика не було. На столі не було навіть квашеної редиски такуан-дзуке, яку готували по рецепту Осе.

Зазвичай неприхотливий Такуан в цей раз подумав: "Невже старик не подасть до рису ніякої солонини?", але запитати не було коли, поскільки рот був зйанятий смачною кашею. Старик спокійно сидів перед гостем, в очікуванні кінця трапези. Коли живіт Осе наповнився, він піднявся, щоб піти, але старик зупинив його і спитав:

- Осе-сан, я пригостив вас вареним рисом, а ви йдете, навіть не подякувавши мені. Хіба монахи так поступають?

- Ви запросили мене поїсти вареного рису з ячменем. Ви не запрошували мене говорити вам "дякую", - без затримки відповів Осе і швидко вийшов.

Така відповідь зачепила старика, і він вирішив коли-небуть відігратися на Осе. Одного разу старик задумався, як йому зловити Осе на слові. В цю саму мить до нього в дім забіг Осе і викрикнув:

- На вулиці ллє, як з відра! Позичте мені, будь ласка, парасолю і гети (дере'вяні туфлі).

Старик зрадів можливості відігратися на Осе і дуже ввічливо запропонував йому те, що той попросив. Старик був впевнений, що на цей раз Осе подякує йому, але цього разу знову так не получилось. Осе швидко вийшов із будинку і незабаром прислав молодого монаха, щоб повернути взяті речі. Монах був подібний на свого майстра: він не подякував старику, а тільки залишив речі і пішов восвояси.

Через декілька днів Осе і старик зустрілись за чаєм. Старик вирішив, що настав час поговорити про все, і почав здалеку:

- Вам не повезло в той день, коли дощ застав вас на вулиці, правда?

- Так, не повезло. Надіюсь, молодий монах повернув вам парасолю і гети!

- Звісно, повернув. Це було дуже мило з вашої сторони, - сказав старик, помітивши, що мимоволі сам дякує Осе. Як він міг допустити таку помилку?

Осе сидів навпроти старика і посміхався. Старик не зміг більше стримуватися і випалив:

- Осе-сан, ви погано виховані. Ви могли б, у крайньому випадку, сказати мені "дякую"!

- Якщо я скажу вам "дякую", то тим самим я виплачу вам свій борг, - сказав Такуан спокійним голосом. - Я завжди про себе дякую вам і ніколи не забуваю вашу доброту. Якщо ж людина очікує подяки за свою доброту, то це не справжня доброта. Ви не можете розраховувати на те, що станете свідком радості других і почуєте їх похвалу. Добрі справи самі по собі мають давати вам задоволення, і при цьому, даючи щось іншим чи допомагаючи їм, ви не можете очікувати нагороди. Така справжня доброта. Ви обманюєте себе, якщо робите щось добре з марнославства чи самозадоволення. При цьому ви дозволяєте помилці ввійти в вас. Люди схильні до користолюбства. Роблячи послугу іншим, вони намагаються отримати щось навзамін. Нічого не розуміє в людях той, хто не бачить різниці між добротою і зацікавленістю. Якщо ви робите добро, керуючись тільки своїми особистими інтересами, ви робите помилку. Якщо ж ви кожною своєю дією намагаєтесь допомогати іншим, то ви ніколи не будете розчарованими.»

Молимося в горі і в нужді (це кожен може випробувати на собі) і маємо в підсумку можливість усвідомити суть горя і нужди, усвідомити смисл життя, свій досвід – така молитва допомогає однозначно, але молімось і в години радості, часи успіхів і достатку, <u>бо саме в такому стані ми володіємо найбільшою кількістю енергії, якою ми можемо стяжати духовні цінності і надбавати матеріальні статки, водночас їх роздаровуючи.</u> Природа молитви в тому, що ми просимо самі у себе, дякуємо самі собі. Попросивши думкою, чи

словом, ми не усвідомлено підключаємо в допомогу світову енергію через душу і тоді ум, зменшивши свій вплив, продукує плани, ідеї, механізми реалізації прохання. Процес пішов. Помаленьку ми входимо в образ творця і в спокій. Дивимось – і реалізувалось наше прохання. Якщо це була потреба, то прохання реалізовується бистріше, а якщо це було бажання, то сюди ми вносимо механізм чекання, які не здійснюються через механічне очікування. Не є потребою, але хочеться - то робимо подаруночки добрими справами іншим і готовимо себе до прийняття попрошеного. Та і та молитва є подякою за підказку через горе і через достаток, що вже відбувся вчора. Дякуючи сьогодні, ми продовжуємо пізнавати сутність потреби на фоні усвідомленої тиші, що приходить після виходу негативної енергії. Усвідомлена тиша в час достатку є подякою за можливість пізнання цього дару Природи, Сущого. Не ми ж творимо молитву словами, а суще говорить нашими вустами, відкриваючи наші очі для іншого бачення себе і оточуючого світу. Бо Божа воля в нас реалізується. Наші бажання є його бажаннями, бо йому відомі наші потреби, перш ніж родяться вони в нас. «Він робить це по милості своїй». Утверджуймось в довірі до Сущого.

«Професор в університеті задав своїм студентам таке питання – чи все що існує створено Богом?. Один студент сміливо відповів: «Так, створено Богом».

- Бог створив все?

- Так, шановний.

-Якщо Бог створив все, значить, Бог створив зло, раз воно існує, то дотримуючись логіки, що наші справи визначають нас самих, то значить –Бог є зло.

Студент притих, почувши таку відповідь. Професор був дуже задоволений собою. Він похвалився студентам, що він ще раз довів, що Бог – це міф. Тут ще один студент підняв руку і сказав:

- Чи можу я задати вам питання, професоре?

- Звісно.

- Чи існує холод?

- Що за питання? Звісно існує. Тобі хіба ніколи не було холодно?

Студенти засміялись над питанням молодої людини, але він продовжив свою думку:

- Насправді, холоду не існує. У відповідності із законами фізики, те, що ми вважаємо холодом, в дійсності є ознакою відсутності тепла. Людину чи предмет можна вивчити на предмет того – має він енергію, чи він передає її. Абсолютний нуль (-460градусів по Фаренгейту) є повною відсутністю тепла. Вся матерія стає інертною і нездібною реагувати при цій температурі. Холоду не існує. Ми створили це слово для опису того, що ми відчуваємо при відсутності тепла. Він продовжував далі. – Професор, а темнота існує?

- Звісно, існує.

- Ви знову дали невірну відповідь. Темноти також не існує. Темнота в дійсності є причиною відсутності світла. Ми можемо вивчати світло, але не темноту. Ми можемо використати призму Ньютона, щоб розкласти світло на велику кількість кольорів і вивчати різні довжини кожного кольору. Ви не можете виміряти темноту. Простий промінець світла може увірватись в світ темноти і освітити його. Як ви можете визначити, наскільки темним є будь-який простір? Ви вимірюєте, яка кількість світла проникло в простір. Чи не так? Темнота – це поняття, чи визначення, яке людина використовує, щоб описати, що відбувається при відсутності світла…

- А ще, професоре, - зло існує? – Але відповідь була вже не такою впевненою.

- Звісно, як я вже сказав. Ми бачимо його кожен день. Жорстокість між людьми, велика кількість злочинів і насилля по всьому світу. Ці приклади є нічим іншим, як проявами зла.

На що студент відповів:

- Зла не існує, в крайньому випадку його не існує для нього самого. Зло – це просто відсутність добра. Воно подібне на темноту і холод – просто визначальне слово, певна характеристика, створена людиною, щоб описати відсутність Доброти, Бога. Бог не створював зла. Зло це не віра і не любов, які є, як світло і тепло. Зло результат відсутності в серці людини божественної доброти, тепла, любові, світла.»

Горе, хвороби, біда, нестатки, нереалізовані бажання і насамкінець смерть робить нас безпорадними і наша душа підказує, як вийти з цього страху (бо страшно жити з переліченими якостями – за відсутності позитивних)? – через молитву. І людина не усвідомлюючи звертається до сущого, як до живої істоти, як особистості, якої ніхто не бачив і не побачить, як особистість. Але це крок до усвідомлення. Нас починають відпускати лещата страху. Коли ми починаємо усвідомлювати, то, зазвичай, покладаємось на перших порах на священника. Буває, що в забрудненні ми перебуваємо тривалий час, а очікуючи добрих звісток, ми в Божу скарбницю не положимо подяки за біду, як попередження, бо могло бути гірше; не дякуємо, що він нашими вустами говорить і творить молитву. Наші слова дяки не можуть вийти з нас при грязноті душі. Очищаємо її молитвою. Ось весь цей час він наповнює словами подяки свою скарбницю і при її наповнені дарує нам втіху, радість і задоволення. Це ж не важко – дякуйте і дякуйте за добро і не зовсім добро – тоді скоріше наповниться скарбниця Бога і звідти посиплються після наповнення великі блага на нас. З порожньої скарбниці нічому випадати на нас. Дякуймо за все не по необхідності, а дякуймо кожному, дякуймо за безцінний дар – життю – яке б воно не було, але це наше. Чим більше дякуємо, чим більше посилаємо радості, доброти і любові, тим щасливішим буде наше життя. Посилайте свої молитви в небеса і буде наш погляд чистим і ясним. Молитвою є чуття подиху вітру, журчання

струмочка, спів пташок, шерхіт листя під ногами. Чого? – бо ми почули в стані спокою і тиші. Молитва - це стан чуття і бачення себе і всіх. Це підказка, що нашу молитву почуто сущим. Дякуймо – і результат вже є.

Ми легко можемо визначати про наявність зв'язку нашої сутності зі Всесвітом. Так, коли ми щасливі, в доброму настрої, впевнені в собі, то це і є ознакою хорошого зв'язку і всесвіт готовий говорити з нами. Ми в такому стані повні енергії, натхнення і творчого запалу. В такі моменти ми, зазвичай. вирішуємо багато питань нашого життя. Ми вже говорили, що саме в такому стані ми можемо робити посили позитивної енергії з впевненістю, що вона зайде до місця призначення.Чим гірший наш настрій, тим гірший зв'язок. А стані пригнічення, страху, горя ми взагалі не можемо робити посили і приймати енергію, бо ми цим робимо спротив – відмовляємося від усього.

Якщо ми попали в енергетичний потік, то як би ми не пручалися, то все одно вирватись з нього не так просто, хоч можна і легко. Однак перебування в ньому в злагоді і в погодженні, то такий процес з якого ми не вириваємось називають долею, чи усталеним визначеним, а найбільше, можна сказати, прийнятним шляхом життя.

Молитва дана для сущого, божественного яке є в нас. Як ми можемо просити не тільки матеріальне, а й духовне? Коли ми пізнали себе, то бачимо, що все те, що просимо є в нас і зрозуміємо, що не було потреби просити, чи потреба була від нашого его. «Повір у мене до кінця», «віддай все» сущому і «вам дасться багатократно». Не проси. Маємо одне зерня – віддай без розрахунку, бо це була потреба Сущого, Душі. Не слухай ума, який говорить, що будеш голодний і помреш. Душа готова до виходу з тіла, а одна з'їдена зернина продовжить життя на декілька годин і все одно помремо? А так виконав благоволіє і отримав шанс для душі і тіла ще прожити, чи цю якість дару принести в інше тіло. Бо на місце однієї зернини нашому єству везуть сім … Поступили так, то зафіксуймо цей порух душі, вчимося її чути. Просячи за інших, чи іншим, то цим показуємо, що не довіряємо своєму сущому, своїй душі, яка знає про потреби інших. Ми помиляємось, коли не довіряємо Богові. Що ми Бога хотіли обманути?, просячи за інших. Зазвичай, ми просимо за дітей, родичів і близьких. Віддай своє для потребуючого. Навіть для цього підійде побажання щастя, здоров'я, доброти, милосердя всім, всім. Якщо це конкретна потребуюча людина, то дай конкретну потребуючу річ, допомогу, яка є нам посильною, а то і зверх. Знаймо, що наша зустріч не є випадковою, а саме для цього, бо ми узріли потребуючого. Саме таким способом Бог турбується про всіх. А на нашу пустоту відданого переміститься інша потрібна нам якість. Ось такий кругообіг в Природі. Ми ж про нього знаємо, як матеріальний кругообіг, а хіба матеріальне не є частиною духовного, чи духовне частиною матеріального? Вивчаймо рух духовного. Ніщо не знаходиться на місці – все рухається. Ми дивимося на картину, на людину і бачимо те, чи інше, однак через годину, через день, через

місяць, дивлячись знову на них, ми по іншому сприймаємо, по іншому відчуваємо. Думаємо … Чому? Бог чує наші слова, думки тоді, коли він сам їх вимовляє нашими вустами… Ми не можемо позбутись навіть думок, бо їх запрошує до нас наша душа. Ми є передавачами. Ці наші слова, думки є інформацією для ума, для тіла. Давайте вчитись в Бога, в себе, бо ці думки, слова є нашими твореннями на підсвідомому рівні. Ми говоримо годину і нас слухають, але хай хтось спитає, що вони почули – і виявляється почули декілька речень, тих речень, які слухач був готовий чути. І ми такі ж слухачі. Перевірте. Записуємо свій монолог, чи розмову і включимо запис для прослуховування через деякий час. Ми будемо здивовані почутою інформацією і хай знову хтось зі сторони спитає нас, що ми почули із свого ж монологу, то ми те ж відповімо декількома реченнями, бо теж прослухали запис і сприймали її на підсвідомому рівні і нашої готовності почути (зазвичай ми чуємо те, що очікуємо почути).

Притча у викладенні Ошо

«Один психоаналітик, який вчився у Гурджієва, на весільній церемонії провів експеримент. Стоячи недалеко від господарів, він спостерігав за гостями, які підходили для вітань і зрозумів, що ніхто із господарів не слухав того, про що говорили гості. Тоді він влився в потік гостей і, підійшов до одного з господарів, тихо сказавши:

— Сьогодні вмерла моя бабуся.

Господар відповів:

— Як прекрасно, як мило!

Він сказав те ж саме другому господарю, і той відповів:

— Як мило з вашої сторони!

А жених на це сказав:

— Старина, пора і тобі щось робити.

Ніхто нікого не слухає. Ви чуєте те, що очікуєте почути. Очікування — це ваші окуляри.»

Ми знаємо, що кожне слово є певна енергія, що воно несе певну інформацію на певних знаннях. Так от усвідомлене слухання – це уважне слухання нашого ума і монолог, чи розмова теж були продуктом в певній частині продуктом ума. Почути можна тільки те, що знають душі обох співрозмовників. Коли вони свідомі цього, то і взагалі немає місця для словесного діалогу. Але інформаційний продукт ума є тими зовнішніми підказками наших наступних дій. Саме в цьому усвідомленому чутті співрозмовника, ми чуємо нові підказки для себе. Вони звертають нашу увагу на необхідні, чи правильніше сказати, потрібні нам речі для думки, для слова в іншому місці, для дії, яка має скоро відбутись. Саме співрозмовник говорить для нас, а ми для нього, а зовні сприймається, що кожен хоче висказати свою думку. Ні, якраз навпаки. Коли ми говоримо, то майже не чуємо себе. Чого?, бо ми говоримо для когось. Нам потрібно вчитись слухати себе, як свої потреби

для когось, бо ці казання є для когось підказкою, а для нас усвідомленою благою, божою дією, благоволіем божим для інших. Коли ми так говоримо і в такому руслі діємо, то ми теж ростемо, розвиваємось. Випадкового нічого немає.

Ми боїмось того, що скажуть люди про нас, і ми в більшості своїй говоримо навіть не відаючи, що хтось про нас говорить те то, чи інше – і це тільки наші думки і слова. А чого так? Бо наші слова, наші дії є підказками для інших, а слова і дії подібних нам нашими. Але наяву ми небоїмося прийняти страх, ми стидаємось його прояву в нас. Ця стурбованість, чи цей страх – «що скажуть люди» дійсно досить суттєво впливає на поведінку, на висловлювання багатьох людей. Навіть пдеколи думати боїмося, чи того,що читаємо (можливо і цієї книги), чи того, які фільми дивимось, чи чим займаємось у вільний час – а що скажуть, чи подумають люди про нас.Дехто говорить, що якби людство не ворогувало і не починало війн (і це тільки говоріння, бо вони не хочуть із-за страху подивитись на причини виникнення війн), то світ стане кращим. Ми до цього стану приходили і прийдемо знову і для цього є два шляхи на яких ми зупинимось пізніше. Але суспільство нас інформує в такому шкільному предметі, як історія, а далі в публіцистичних, документальних і художніх творах, що з появи людини на землі вона весь час воює.Є певна частина суспільства і тепер, яка хоче миру, достатку і любові, але досить чимала кількість людей цього не хоче. А природа такого не хотіння в тому, що душі, які прибувають на планету Земля, саме для цього і прибувають, щоб вилікувати душу в цьому земному раю із життя в життя. І ці душі приходять на планету з великою кількістю негативу навіть з інших галактик, і цей негатив стає видимим і подразнюючим в людських тілах. Душ ніхто ж не вбиває. Душі ж при допомозі тіла проходять процес очищення, процес духовного розвитку і духовного росту і прибувши сюди, віддають енергію гніву, гордині, злоби, ненависті, незадоволення через суспільні кризи і війни, залишаючи цю енергію в сконцентрованому вигляді – в граніті, у вугіллі… і що цікаво – во благо грядущим поколінням для будівництва житла, для їх обігріву і т.д. за цей тривалий час душі тут надбавають такі позитивні якості, як доброта, взаємодопомога, дружба, задоволення і радість. Ось у такому творчому натхненні людство створює нові технології в будівництві, сільському господарстві…, покращуючи побутові умови проживання тіл, полегшуючи життя і надбиваючи багатства основною масою людства.

Власне, нас всіх уже з дитинства привчають постійно хвилюватись про те, що подумають інші люди про ту, чи іншу нашу дію, чи не дію. А в основному нас вчать тому, як правильно поводитись в групі людей, ніж тому, як бути самостійним індивідуумом в прийнятті тих, чи інших рішень в різних ситуаціях. А для того щоб відчувати себе саме таким, то нам слід вміти відокремлювати в своєму умі свої власні думки від тих, які викликані турботою про сприйняття нас оточуючими. І другий момент полягає в

тому, щоб слова, які говорять інші в оцінці нашої поведінки, наших слів не впливали на зміну нашого індивідуального стану в наших словах і думках.

А тепер позглянемо технологічний процес такого говоріння, бо ми тільки щойно розглянули результат. Наш ум не може це сприйняти, що і інші говорять вустами слова, які каже наша душа для нашого ума, а усвідомити це не можемо через відсутність часу, через цю гординю ума, через наплоджений гнів на такі слова, сказані подібними нам, але це ж слова нашої душі і ось цей страх ума перед своєю душею поширюється в страху перед іншими - їх словами, діями, як очікуваними, так і висловленими, чи реалізованими. Це ж результат таких наших думок і слів, якими ми і керуємось в своїх словах, а в більшості і діємо узалежнено від цих думок і слів – а що скажуть люди, а вони думають про нас те то, а вони подумають казна що? Зрозуміймо природу таких наших думок, таких наших слів, що це творіння нашої Душі, Бога, які зародилися в наших думках, в наших словах, в нашому умі. Це наша душа говорить їхніми такими думками, словами і ще коли ми чуємо (наголошуємо: коли чуємо усвідомлено), що говорить до нас, до нашого єства, оберігаючи нас від висловлення нами поганих слів і наплодження поганих вчинків. А природа зародження таких думок, таких слів є результатом дії чужої (не чужої, а всесвітньої душі) душі на наш ум, як страх ума і тіла в якому перебуває та душа, чи душі, яких ми теж боїмося своїм умом. В підсумку скажемо собі, усвідомимо,що нам слід навчитись чути свою душу і тоді родиться довіра до друга нашого – душі. Зрозуміймо, що слова інших людей якраз є для організації нашого життя, а наші слова є для інших. Наші слова народжуються душами інших істот. Тому ми деколи лякаємось за сказані слова, але воно вже висловлене і його назад не повернеш. Не біймось і не каймось, бо ці слова є призначеними для тих, хто їх сподобив чути. А ми маєм усвідомити, що ми маймо розум навчитись чути інших без страху, бо їх слова і принесені нашою душею для нашого ж блага, незалежно від того які вони є – чи то вони дають нам радість і задоволення, чи вони нас огорчають. І всі вони є нам підказками того, чи йдемо ми шляхом правди, чи маємо дещо виправити в своєму способі життя. Довіра до своєї душі – це довіра до всього і до всіх : хто і що нас оточує. Ось у цьому полягає природа Віри, Довіри до людей, до Всесвіту.

Розглянемо це питання чуть ширше. І якщо в щось вірити, то діємо згідно відчуттів довіри. Це ще одна щаблинка драбини до висот духовних. Від стану довіри проявляються наші емоції (посмішки, гримаси, жестикуляції, тембр голосу…). Віра управляє нашими емоціями. Зрозуміймо, Що якщо ми віримо в те, що на нашу думку, на реакцію наших відчуттів, заслуговує довірі, то вся наша сутність скеровує наші вчинки, слова і думки для реалізації життєвої ситуації – сюди скеровується вся енергія з одночасним погодженням всіх реакцій в нас і в оточуючому середовищі. Таке бачення сили енергії віри є перешкодою для проникнення в наше єство страху. Ми наповнені вірою і там

немає місця для страху. Саме віра допомагає нам усвідомити суть неприємної ситуації і вона знайде в нас ту енергію, яка поміняє обставини в найкращий варіант з можливих. Знаймо: щоб не сталось з нами, то все одно ми з будь-якої ситуації вийдемо в позитив, бо ми є частиною Всесвітньої енергії (а в неї є знання, є способи водити нас по потоках енергій - ми в позивному настрої, то в позитивних будемо переміщатись: подібне притягується подібним, а Всесвітня енергія потужніша за енергію нашого єства і відповідно вона притягне нас, навіть в миті не зовсім приємні). Тому таке розуміння надає нам впевненості і впадати в страх, в паніку підстав немає. Така природа оберігання нашої сутності Всесвітом, Сущим, Богом, тобто тим, хто як сприймає на даному етапі розвитку тіла і на даному відрізку розвитку душі. Загалом, по наближенню до закінчення життєвого шляху, кожен говорить, що ми в підсумку приходимо до того з чого починали, навіть наш ум не може бачити цього маленького процесу розвитку душі і звісно по різних причинах, а можливості розвитку все таки колосальні. Так і душа в своєму розвитку приходить по закінченню своєї мандрівки в своє начало. Від любові зійшла і до любові приходить. Пробуємо і ми не матимемо потреби говорити, що життя є суєта суєт і вся суєта є марнота життя.

А буває, що із-за одного епізоду ми деколи втрачаємо віру— замість того, щоб продовжувати вірити в саму ідею, не дивлячись ні на що. Наприклад, ми можемо вірити, що всі люди правдиві, чесні і гідні довіри. І ось, почавши невеликий бізнес стикаємося з таким явищем, що дуже часто обманюємося в партнерах. Але ж нам хотілося, щоб все було саме так і це було те в що ми хотіли вірити, але не те в що ми вірили дійсно. Тут є маленька різниця в словах, але природа довіри стверджується не на хотінні вірити, а на впевненості довіри. Другий приклад:коли ми опиняємося в неприємних ситуаціях, чи захворіло тіло, чи страдає душа, то ми, зазвичай шукаємо поради в інших (бо нас ніхто не вчив шукати в собі). І ці поради досить різні і в основній масі протилежні. З таким кожен стикався – один лікар говорить одне, а інший може говорити зовсім протилежне (про даний феномен ми ще зупинимось на баченні рішень Верховної Ради). Таким чином, ми бачимо два різних висновки і обидві сторони надають нам свою аргументацію, стверджуючи, що їх думка і досвід є єдино правильним. А ми собі міркуємо – вони ж зовсім один другого виключають. То хто з них правий? І як нам діяти? Це був приклад, а в суспільстві ми приходимо вже на особистому життєвому досвіді, що ніхто не правий до кінця і ніхто не помиляється остаточно, бо світобачення процесів кожним є ілюзія бачення всього по своєму. Такому баченню передує наша довіра. Коли ми дійсно довірямо лікарю і його методам беззаперечно, то Всесвіт створює таку реальність, яка відповідає нашій довірі. Після цього, лікар знайде наукове обґрунтування і всі підтверджуючі факти, що саме цей метод, чи спосіб є дієвим. Опишемо ще один життєвий досвід : до сільського фельдшера приходили жінки зі своїми болячками (це було

в часи розвалу економіки і медицини – медикаменти були відсутні) і просили дати укол від болі в животі, в грудях, в ногах…. Фельдшер із-за відсутності потрібних ліків давав інєкційно звичайний фізрозчин (дистильована вода) і просив посидіти півгодинки. От жінки сиділи на лавці, говорили, а через півгодинки повідомляли фельдшеру, що їм покращало і больові відчуття минули. Ось така довіра і її сила.

Цей метод практично підходить для всього на світі. Навіть те, що ми називаємо релігійною вірою не принесе очікуваного результату, якщо ми не довіримось остаточно. Бо коли людина говорить, що вріє, але її думки і вчинки того не підтверджують, то в дійсності ця людина немає віри і довіри.

В більшості випадків говорячи, що вони вірять, то за цим вони озвучили своє бажання вірити, а довіра в них відсутня. Цьому є маса доказів, з якими ми стикаємось часто густо. Чому так? Бо в їх довіру не вкладена енергія впевненості у заявлену віру. Хоча деколи створюємо видимість довіри на певних очікуваннях, на певній узалежненості, на певній взаємопов'язаності стосунків. Всі ми люди і нікому не хочеться повністю відгородитися від оточуючого суспільства. Ось чому ми деколи погоджуємося (бо це простіше)із загальноприйнятими нормами, правилами і відповідно діємо. Але є але, бо коли ми все більше і більше діємо по суспільних, чи колективних правилах, то тим більше явного і неявного схвалення отримуємо. А від цього наш ум створює ілюзію важливості нашої особистості. Так по трошки ми втрачаємо душевну впевненість, бо проявляється розрив між довірою і схваленням колективу у відчутті тривоги, незгоди, душевного неспокою.

Впевненість і страх. Це дві протилежності. Бо чим більше в нас впевненості, тим ми вільніші в діях. Але все таки – що ж таке впевненість – це віра в себе, свої знання і можливості, чи це віра в те, до чого ми прагнемо, чого бажаємо. Буває, що ми в один і той же час відчуваємо впевненість і страх. Деколи бувають ситуації, коли ми дозволяємо сильно впливати на наше сприйняття дій і фактів під впливом інформації інших. А потім ми зрозумівши суть події входимо в жахіття і парадокс в тому, що практично не маємо сили виправити ситуацію і не можемо допомогти тій чи іншій стороні із-за втрати довіри. Так ми з в кінці кінців залишаємося посередині і ніхто нас не бажає допускати до себе. Ми стаємо чужими в колективі. Ми самі себе таким чином дозволили втягнути в потік негативних енергій.. Помаленьку ми втрачаємо впевненість в собі , втрачаємо довіру до когось, втрачаємо позитивні якості і ми до пори до часу знаходимось на чорній полосі життя.

Беззаперечно, що в багатьох випадках жити і працювати в колективі є нашою життєвою умовою. І ми маємо вчитись самі , як в ньому жити. Хоча цим займаються дитячі садочки, школи, робочий колектив – вони вчать нас. Як поводитись зі старшими по віку, з вихователькою, з вчителем, з начальником; як одягатися відповідно до ситуації; що говорити і як діяти в тих, чи інших обставинах. Так вчать і в багатьох сім'ях. Якщо хтось

виходить за рамки так званого етикету, правил, то ви спостерігаєте досить швидке реагування і відношення до такої людини зразу ж міняються від доброзичливих, терпимих до ворожих. Ми таку школу «навчання» проходимо всі- чи то в ролі учасника, чи спостерігача і це нас змушує ховати деякі факти і діяти не по своїх переконаннях, не по своїй вірі, бо виникає ймовірність звільнення з роботи , чи певне відторгнення колективом. Але, як говориться, від Бога не заховаєшся і це все одно породжує конфлікт в собі – між нашею душею і тими обставинами в яких ми опинилися. В результаті такого роздвоєння і по величині участі отримуємо в своє життя стільки – чи-то пряничків,чи-то гірких пігулок. Але саме в цей момент, зазвичай, вирішує на яку сторону терез ступити – і ступає в ту де їй буде легше жити тілесно з обставинами, чи в сторону прийняття духовних цінностей і жити в спокої і чистоті духовній. А це дасть полегшення життя і в суспільстві. Зрозуміймо, що ця ситуація була тимчасовою. Це саме той момент, коли в гру вступає довіра до тих цінностей, які ми сповідуємо, до яких у нас є віра. Саме впевненість і визначає наше подальше життя-буття, бо саме впевненість дає нам енергію міняти обставини і цим ми показуємо свою гідність і справедливе ставлення до ситуації, а в підсумку нас не відторгне колектив і прийме з нашими цінностями з повагою і розумінням. Коли ж ми хочемо відрізнятися, чи вирізнятися в колективі своїми надуманими амбіціями, поінформованістю, нуворишним бахвальством, не маючи впевненості, то колектив таких людей відторгує. Ось така природа внутрішньої впевненості, яка отримується при зачатті, а ще коли формується на основі віри, то вона настільки сильна, настільки її велика насиченість енергією в нас (позитивною, чи негативною), що прямо візуально видно її випромінення.

Віра принесе нам приємні відчуття, що ми в безпеці, що нас люблять і про нас турбуються. Така віра сама є тією енергією, яка творить чудеса і має таку силу для цього. Ось таким бачиться процес творіння- легким і приємним. І народиться таке відчуття, що нас покинула та рутина повсякденщини. Тепер ми умиротворенні (у миру з собою творимо). Це більше ніж спокій і впевненість. Так народжується віра і розуміння її природи, природи енергії віри. Ми починаємо відчувати, що ми володіємо цими знаннями. Просто спробуймо трошки розслабитись, відпустити хватку і відчути себе в стані подяки цим знанням, цьому Сущому, який в нас і навкруги, що додасть нам справжньої непохитної впевненості.

Тоді ми сміливо можемо говорити, що ми пізнали Творця в собі і в оточуючому середовищі. Ми живемо з Богом серед людей в цьому природньому ареалі, який оточує нас. Довіра до іншої сили, енергії, яку ми нарощуємо, живучи умом в суспільстві, нарощуючи довіру до зовнішніх проявів людської діяльності, людських слів і висловлених ними думок, то це є довірою до Людини, до результатів її діяльності, до предметів, які вона виготовила.

Це є довіра до суспільного Бога, до Бога, якого ми відвідуємо в церквах у своїй пристрасті. Так є в житті. І ми це маємо сприймати як частину нашого спільного життя, а не розділятись. Будьмо свідомі того, що ми це побачили і це знаємо, бо цей шлях, це усвідомлення, бо попередні тіла пройшли цей етап розвитку і душа це знає. То тому вона це так сприймає як належне і цим є прикладом для інших своєю присутністю, своїми словами і діями для розвитку духовних якостей в суспільстві, в природі. Ми в більшості рядків цієї книги говоримо про людські взаємовідносини і їх співжиття в суспільному середовищі, але не менш значним впливом на наш духовний розвиток має і все живе і не живе, що оточує нас в При-роді. Рід і все при ньому, як одне ціле.

«Зайшов чоловік в дім п'яний, обірваний і вже напевне не вперше. Жінка:

- Ах, ти п'янюга, волоцюга, де гроші, чого так пізно…

Цей монолог жінки є монологом душі чоловіка, яка попросила жінку сказати ці слова. Душа болить, турбується про тіло, яке є її носієм.»

Чуть інший підхід в чутті себе. Ми говоримо спокійно, то чуємо свої слова. Ми говоримо усвідомлено, тобто, те, що має суттєве значення, чи то для матеріального, чи для духовного. Це не просто, а ще складніше говорити ті слова, які йдуть від Сущого, а не все те, що бачать наші очі, чують вуха. Давайте вчитись чути себе, чути свою душу, починаючи будь-яку розмову. Не думаймо, що душа не відає, що робить ум, який користується нашим тілом – мозком, очима, вухами … і не забуваймо, що наше покликання – дбати про розвиток душі. Покликання людини не є спогляданням за собою і іншими, чи робити якісь порухи, а це є поєднання бачення і творчої діяльності, які в результаті дають духовний ріст при кожному житті. Коли ми не турбуємось про свою духовність, то в нашому єстві хазяйнує ум. Він не буде дбати про душу. Він своїм «Я» спалить себе і занапастить душу. Будьмо пильними. Будьмо мудрими.

Просящий у своєму проханні дає собі характеристику. Порівнюємо, судимо когось, то перш за все по собі, тобто настільки і по тих якостях, які є в нас. Тобто своїм словом ми даємо характеристику своєму єству. Зазвичай, люди в пристрасті, люди суспільства нашого говорять лише про те, що цінять інші – догоджають вище-стоящим. Стати кимось, це ж не бути собою. Але життя цікаве і різнобарвне тим, що існують ті, що стали особистостями, і ті, що є індивідуальностями. Саме таке різнобарв'я і є тим середовищем, що показує шлях пізнання істини, шлях росту. Дякуємо за це всім, кого зустріли на дорозі життя. Будьмо свідомі, що це наша сутність дає через них підказки у цьому процесі росту. Спостерігаймо мовчки за будь-якими словами, на будь-яку тему і ми зможемо бачити сутність цієї людини, але найголовніше, що ми за цими діями пізнаємо себе. Кожен хоче дати характеристику про себе, робить рекламу, чи то з позиції сущого, чи з позиції ума.

Шлях до істини - це є початок шляху, але не шлях. «Велика Чистота спитала в Безконечності:

- Чи знаеш ти, що таке шлях?

- Я не знаю, - відповіла Безконечність.

Велика Чистота спитала про це ж у Недіяння:

- Я знаю, - відповіло Недіяння.

- Якщо ти знаеш шлях, то скажи, чи володіє він долями?

- Володіє.

- Які ж у нього долі?

- Із тих, що я знаю, можуть бути благородні, можуть бути мерзенні, можуть бути в єдності, можуть бути роздвоєні. Ось долі шляхів, які мені відомі.

По цих словах Велика Чистота спитала у Безначального:

- Хто ж із них прав, а хто не прав? Безкінечність, можливо, зі своїм незнанням, чи Недіяння зі своїм знанням?

- Знання глибші, а незнання мілкіші, - відповіло Безпочаткове. - Знання внутрішнє, а незнання зовнішнє.

І тут Велика Чистота, зітхнувши, сказала:

- Тоді знання – це незнання? А незнання - знання? Але хто ж пізнає знання незнання?

- Шлях – це спокій, - відповіло Безпочаткове, - якщо чуємо, значить, не шлях. Шлях невидимий: якщо бачимо, значить, не шлях. Шлях не описати словами; якщо можна висловити, значить, не шлях. Хто пізнав оформляюче форми безформенного, розуміє, що щлях не можна назвати.

- Ті, хто питає про шляхи, і розповідає про нього, не знають шляху, - продовжило Безпочаткове. - Хай навіть питаючий про шляхи іще не чув про них. Про шлях не можна питати, на питання про нього нема відповіді. Питаючий про те, про що неможна питати, заходить в тупик. Відповідаючий на те, на що неможна відповісти, не володіє внутрішнім знанням. Той, хто, не володіє внутрішнім знанням, очікує запитань, які заводять в глухий кут, у зовнішньому не спостерігають всесвіту, у внутрішньому не знають першопочатку. Ось чого таким не піднятись на гору Союзу Старших Братів, не мандрувати у великій пустоті.»

Молитву в проханнях, в сльозах гніву, в депресії не наповнюють скарбницю позитивними намірами, а наповнюється вона нашими проханнями і негативними намірами, то вони і падають на нас з висоти, боляче б'ючи. Не просимо для тіла і діла, а просимо для душі. А душа хоче дяки, то дякуймо поки земне життя не забрала смерть. Вдячна душа буде щаслива і благосна. Можливо смерть відійде теж на невизначений час, бо смерть забирає життя у нещасливих через їх байдужість до розвитку своєї душі. Щаслива душа, втративши тіло, скоро і досить скоро знаходить своє місце у Всесвіті. Бог не залишає і нещасливу душу, бо вона знає природу нещастя у негативізмі і тому

через усвідомлення скоріше проситься при втраті тіла в інше тіло для подальших страждань, можливо менших, які є сприятливими для розвитку душі. Тіло і ум будуть шукати покращення і тільки через усвідомлення своєї сутності, через творіння добра, любові, милосердя, через подарунки подяки і щастя, в радості,то у нашого єства є шанс розвитку. Якщо ми не в стані щастя і радості, то заспокоймось і настане мить тиші і душа відкриє свої двері для прийняття цих якостей. Плаче душа і тіло, то не стримуймось і наступить мить спокою і молимось в подяці за цю мить. Зрозуміймо природу позитивних і негативних посилів і хай Вам щастить!

Думка є таким же носієм енергії, як слово і як дія. Думка належить уму, що родилася в результаті аналізу, оцінки, попиту і пропозиції тіла, але розуміння ситуації це не його парафія, це справа серця, совісті, душі. Слово і дія є продуктом думки і совісті, це є взаємопоєднаний процес, який ми називаємо життям. Можливо це різні співвідношення, або переважання одного з них. Бажання наші народжує думка. Це вже рух енергії і не відомо де і коли вона закінчить свій путь. Отакий механізм несвідомого формування середовища для майбутнього тіла нашої душі в наступних життях. Наші бажання ума формують тіло, де поселиться наша душа після виходу із сьогоднішнього тіла. Вони беруть участь у формуванні не тільки конституції тіла, але й звичок, навиків, способів дій, бо саме ними ми допомогали росту душі і вона зберігає їх в своїй пам'яті шляхом підшуковування таких якостей в нових батьків. Часто цей механизм ми приписуємо генній памяті тіла. Ця участь досить мала для душі, але не для тіла. Якісний показник буде переважаючим, бо це може бути каплею в тисячах життів, але якісні духовні порухи належать душі. Та і не факт, що ми цими знаннями, навиками користувались в попередньому житті і нічого нового не добавили. Переймаючись пошуком істини, Бога, ми послуговуємось благосними якостями і цим ми духовно розвиваємось. Зазвичай, ми цей процес називаємо еволюцією тіла, звичок, технологічних дій і духовних знань. Однак усвідомити, що логічно ми стверджуємо еволюцію змін у всьому живому і неживому, видимому і невидимому, то мабуть потрібно усвідомити, що деякі люди стають на шлях деградації тіла і душі. Слід підкреслити, що еволюція, чи деградація залежить від якості, чи не якості наших бажань. Так можливо, відчуття душею фальшивого задоволення від алкоголю із життя в життя приведе її до деградації, до поселення душі в тіла нижчих істот.

Просимо - значить бажаємо. На прохання, запити, які ми формулюємо в думці, чи висловимо вголос рано, чи пізно, різними способами, підказками ми отримаємо відповіді. Тільки будьмо пильними і слухаючими. Саме цими двома шляхами ми зможемо отримати інформацію на наші запити і бажання. Бажання наші такі, що ми бачимо ілюзорно ідеал богатої, успішної, мудрої, красивої, працьовитої, вмілої людини і хочемо такими стати. Цьому допомагає суспільна думка, яка формується державою, як органом примусу,

через радіо, телевізор, газету, школу, партію, релігійні традиції і вчить користуватись чужими думками, вченнями, умовиводами, порадами – це вже не шукачі істини, а збирачі інформації. Цінність такої інформації тоді, коли вона лягла на душу і це є підказкою для зміни в духовному нашому через зміни способу життя у вирішенні повсякденних справ. Природа такого явища в тому, що душа володіла такими знаннями, які надійшли у вигляді інформації.

Коли ми пізнали бажання, зрозуміли його егоїстичні наміри, то ці наші знання про суть бажання, до того ж – такого, що не змінює суть життя, дає нам підстави відноситись до них без інтересу.

Для виконання бажань потрібні спрямовані зусилля на інтереси інших людей, на інші речі і, як наслідок, втрачаємо силу розуму і з відома совісті відходимо від свого призначення, як людини. Природа бажання є нашою уявою важливості, пріоритету того, чи іншого явища, може бути метою життя.

Деколи ми робимо добро, а виявилось, що зробили зло, або навпаки. Все в цьому мирському житті досить складно. В першому випадку ми робили добро передбачаючи свою вигоду, а в другому випадку – послане (зроблене) нами зло було тією енергією, яка підштовхнула ту людину прийняти усвідомлене рішення і воно було позитивним і очікуваним саме від наплоджувача зла. Та мабуть, людині не реально варіювати в двох протилежностях?

У всьому оточуючому нас ми бачимо двоякість: добро і зло … Це якби дві сторони однієї монети. Все ж єдине, взаємопов'язане. Ми постійно знаходимось у взаємовідносинах з людьми, які нас зваблюють, кидають нам виклики, ми бачимо свої переваги і свої недоліки, свій гнів, свою радість, своє користолюбство, своє горе. Так проходить все життя в постійній суєті. Але це саме ті умови, що дав нам Бог, щоб пізнати себе. Бог через душу допомогає нам у цьому круговороті мирської суєти. Але це саме ті умови, які дають нашому уму при споглядданні душі, щоб ми змогли пізнати себе. Ці умови є посильними для нас. Бог через душу допомогає нам в цьому круговороті мирскої суети. Природа цієї допомоги в тому, що попадаючи під вплив негативних енергій, душа, духовні позитивні енергії концентруются, відтискаючи негативні прояви із життєвого шляху нашого єства. Відчуття турботи і є тим станом душі, яким ми виражаємо свою радість, як ознаку вдячності Сущому за неї. Якщо ми робимо порівняння, то бачимо різницю, ми створюємо путаницю, хаос в собі і у Всесвіті. І цей хаос (бачити одне, а говорити інше; почувати одне, а діяти по іншому) є суспільною хворобою, що охопила майже всіх людей. І носієм його практично є кожна особистість. Якщо нещасна людина із-за своїх проблем, чи нереалізованих бажань (перевіряйте на собі, може така реакція є і в інших, чи в нас) побачить усмішку на чиємусь обличчі, то відразу ж виносить судження, що це якийсь ідіот, ненормальна людина. Всі заклопотані, всі стримані, всі сурові, всі в масках, а цей усміхається, мабуть у нього щось з головою не те. Схаменімось! Ми, можливо, вже призвичаїлись до такого сприйняття. Будьмо свідомі цього і

живімо як знаємо, як підказує серце. Воно мовчить і ми мовчімо. Це означаэ, що душа ы тыло сприймаэ цю ситуацыю одинаково. Одначе посміхаймось. Сонечко посміхається і ми посміхаймось, пташечка щебече і ми радіймо … Живемо своїм життям, насолоджуймось ним. Може дасть Бог і ця усмішка, ця радість, ця насолода передасться ще комусь. Живімо своїм життям і не мішаймо жити іншим їх життям, але не дозволяймо втручатись у своє життя.

«При дорозі стояв стовбур засохлого дерева.

Вночі проходив злодій і злякався: він подумав, що це стоїть, чекаючи його, поліцейский.

Проходив закоханий юнак і серце його радісно забилось: він прийняв дерево за свою кохану.

Дитина, налякана страшними казками, побачивши дерево, разплакалася: вона подумав, що це привид.

Але у всіх випадках дерево було тільки деревом. Ми бачим мир таким, які ми самі в душі.»

Люди всі різні. Навіть у близнюків є різні погляди, різне розуміння, різні судження і у кожного свій життєвий шлях із-за різності душ. Тому то і небезпеку становлять намагання створити монолітний колектив, який разом їсть, одинаково монотонно працює, одинаково дивиться з начальником на речі, чи дії. Так ми втрачаємо свою натуральність, але ж ми частина природи, то і живімо так як в природі, як єдине, усвідомлюючи це. Не відокремлюймось від свого природнього ядра. Однак, будьмо свідомі, що такий підхід для суспільства є неприйнятним. Йому важче управляти вільними людьми. У вільному суспільстві немає потреби управляти, бо кожен знає, що йому робити. Природність поведінки, дій – це і є промисел Божий в нас. Загальний Розум керує нами по задуму Творця. Природа суті задуму полягає в тому, що таких дій ми очікуємо від Творця. Тобто, ми чекаємо такої реакції, таких дій до себе. І ми їх отримуємо, бо ми є Творцями цієї очікуваної енергії. Ми її створили і при потребі беремо. У Творця такої енергії багато, бо слід констатувати, що кожна сутність в своїй більшості творить цю позитивну енергію у Всесвіті. Природу поведінки кожної людини можна описати на такому прикладі, якщо можна сказати, що людина сотворила машину, то вона нею і керує, маніпулює… Ми мало бачимо проявів природної поведінки людей, бо вони живучи в соціумі, виконують його правила поведінки, хоча може в душі не всі згодні з цими правилами. Той, хто відкрито свідомо, чи несвідомо заявляє про свою незгоду з правилами, то вони учать всіх цих правил, а інша їх частина порушує. Таким чином, цими незгодними сторонами компенсується життєва енергія суспільства, їх середовища. Для них може підійде в назіданіє таке прислів'я на російській мові «Мы полагаем, а Бог располагает».

Саме потреби і бажання є тими великими споживачами світової енергії. Зазвичай, ми завжди отримуємо те, що хочемо. Рано, чи пізно і в залежності

від того, як ми формуємо свої бажання. Вже давно хочемо жити, як в Америці (виходячи з ідеалу, про який маємо інформацію), то нам дано колорадського жука, джинси, поп-музику, автомобілі, наркотики і весь свій хаос душевного неспокою. Наш сущий не може нам дати материк (Америку), а ми не маючи грошей і маючи страх не їдемо на американський материк. Для чого? Усвідомивши своє бажання, що не є поглиначем всесвітньої енергії, тобто не йде на шкоду іншим живим істотам, то це бажання здійснюється навіть тоді, коли наша душа перебуває в цьому ж тілі.

А взяти щось, то потрібно щось дати. Якщо хочемо хорошого, то потрібно дати добро. Отут вимальовується якість стану душі в цьому тілі і такі відповідно умовності, як добро і зло. Хоча самі умовності і є всього навсього умовностями суспільними, а для різних індивідуумів це буде різне бачення речей і відповідно реакцій. Для сущого і зло є нічим іншим як добро, тільки в іншій кількості. Для прикладу, якщо ми хочемо попити, чи покупатись в чистій річковій воді, і щоб дійти до русла потрібно перебратись через болотисту місцевість, через грязь. Наяву бачимо дві протилежності – чиста вода і грязь. Вода є зрозуміло позитивом, а грязь? Дивлячись для чого нам вода, але все одно не хочеться через твань переходити, якій немає кінця по сторонах. Але і грязь є ніщо інше, як збільшена кількість води в грунті. Виходить у нас одна якість енергії, а ми по різному на неї реагуємо умом і тілом. Візьмемо інший предмет – стовп. Він стоїть на краю дороги, обвішаний проводами, які несуть світло і тепло в багато домівок, забезпечують роботою … , а для декого є дорожньою перешкодою, бо його потрібно об'їхати, чи обійти. Дехто заховається за стовпом від гострого холодного вітру і дощу, а для декого – місцем перепочинку, чи справити природні потреби. Для декого це буде матеріальний капітал, а для декого обірваний провід, чи падаючий стовп несе смерть.

Таких умовностей тисячі, але кожен бачить тільки свою, чи декілька. Таке бачення дає стан душі, чи наскільки вона якісно перебуває на стежині пошуку істини, або деградації і від позиції ума.

Всі хочуть за своє коротке життя-буття дійти до свого дому. У кожного своя стежина, у кожного свій дім. Такий логічний висновок робить наш ум через фізіологічні потреби і можливості, якісь умовності і від рівня стану поінформованості. Він використовує тіло і його душа. А буває навпаки. Як би там не було – дім тоді дім, коли всі дома – душа, ум, тіло. Всі хочуть затишку, тепла і спокою, благополуччя і блаженства. Трошки подумаймо, чого люди на декого говорять і коли: «У нього не всі дома».

«Одного разу учень лікаря спитав свого наставника:

- Вчителю, відкрий мені головний секрет довголіття.

- Основа довголіття, - сказав Учитель, - це здоров'я, а основа здоров'я - спокій. Спокійний не руйнує своє тіло пристасною любов'ю, небриборканою ненавистю, чи ненаситними бажаннями. Він не підриває коріння свого

здоров'я радістю і смутком, журбою і страхом; але, минаючи всього лишнього, ніколи не відмовляється від того, що, дає йому задоволення, не порушує гармонії інь і янь.»

В цей момент і в цьому місці ми знаходимо протилежність – шум, гам, суєту… Щоб показати свою красу, багатство, наїдки-напитки, задля отримання задоволення від суспільного статусу на своєму дні народження, наш ум в епогеї свята фіксує, що на наші золоті браслети і золотий унітаз не звернули належної уваги і не дали шановні гості поінформувати всіх про те скільки затрачено коштів і енергії на придбання наїдків і іншого, не вдалось поінформувати про рецепти і компоненти з планети Марс. Це все було намарне для тіла і душі. Іменинник і гості спорожніли і духовно і матеріально, бо на наступні дні не мають бажання для зустрічі, чи теплого слова. Друга сторона цієї дифіляди - чи досягнута була, чи буде досягнута очікувана вигода із цієї зустрічі всіма учасниками. Так проходить час до наступної дати, від події до події і не виносимо звідти висновків, що кожен день є привід для празникування душі, бо кожен день є щось згадати приємне. Прослідкуйте свій день і побачите: є що згадати з подякою собі і оточуючим. Хай щось маленьке, але приємне. Буває, що таких подій є більше. Тільки будьте трошки уважними і буде що згадати вечором в розмові сам з собою – це велика частина нашої молитви. Ви згадуйте і Вас згадають. Це дає велику кількість позитиву, якого достатньо для зменшення можливої пригніченості, депресії, а також новий заряд енергії в наступному дні, коли згадається вечірня молитва. Цим станом празнику душі ми передаємо відчуття радості зустрічним і оточуючим нас. Пробуйте.

Кожен має часточку такої якості, як добро: хто більше, хто менше, бо немає зла, диявола – це видумка всіх священників світу цього, щоб зародити в нас сумнів, страх, зародити почуття вини, щоб знищити нашу людську гідність і зробити чутливими для духовної кабали. Якщо той, хто є носієм, умовно кажучи, меншої частини якості добра, то він є трошки всього навсього далі в черзі до живоносного джерела доброти, але ж ми приближаємось з кожним почерпнувшим … Навіть стомившись в черзі і, відчувши, що хочемо перепочити – перепочиваємо, не натруджуємось, знову маємо можливість стати в чергу. Прислуховуймось до можливостей свого тіла і потреб душі. Нічого поганого немає в тому, що трохи пізніше підходимо до джерела, бо рухаємось в притаманному нам темпі. Не намагаймося ввійти в бажання змагальності для того, щоб не випасти з черги. Не всі мають одинакову силу, витримку і смирення в дорозі до джерела. Не всі стають Кличками, не всі будуть Ісусами Христами. Що поробиш?, але саме ця різність і робить наше життя різнобарвним, прекрасним і богатим. Мирське втратило б свою привабливість теж, якби всі були однаковими. А так всі йдуть до джерела – хто ближче, хто далі. Це не є суттєвим. Сам рух є суттю, змістом руху. Саме суще дає кожному можливість прийти, можливо

різними шляхами і способами, бо таку можливість ми отримали від народження.

Так і ревність, і гнів ідуть як одна із сторін монети. Якщо вона повернута до нас цією стороною, то ми не бачимо іншої сторони монети, ми не бачимо любові. Це таке порівняння можна застосовувати для візуального предметного уявлення, але з психологічної точки, то ревність, гнів виникають там, де є відсутність любові. Така природа всіх інших людських якостей: добра і зла, гордині і добросердечності, користолюбства і милосердя, радості і горя, страху і вільності, зависті і самодостатності, життя і смерті.

Отримувати позитивну енергію в цих негативних якостях можна не установками ума, тобто намагатися не думати про зло, страх, гнів, заздрість, смерть, чи розтоптати їх – а як?, а шляхом пошуку в будь-якій своїй дії, в діях членів сім'ї, в діях коллег позитивних якостей добра, милосердя, толерантності, терпимості, радості життя і леліяти, і розвивати їх, бо взяти не можна. Це не речі. Брати на озброєння? – абсурд. Ставати воїном, але на війні загубимо - і зле, і добре. Візьмемо і несемо як річ, поклоняємося цим якостям, то стаємо власниками, користолюбцями, скрягами і жадібними, бо це є нашим, тобто стаємо продукувати негативні якості. Просто спостерігай за ходом своїх думок, своїх слів, своїх вчинків і це відкриває наш внутрішній зір – ми починаємо бачити позитивнні якості в собі і починаються відчуття їх присутності в нас. Вони там є постійно – вчимося просто їх бачити. Побачив, відчув, то передавай іншим і на місце відданого приходить, більш якісні енергії, якщо можна так сказати і інші види якісних позитивних енергій. Це процесс бачення і чуття ситуації глибше, ширше. І такий процесс наповнює нас радістю. Ми так знаходимо живоносне джерело знань, пізнання самого смислу життя. Це джерело енергії духовного росту нашої сутності, нашої душі, яка очищає одночасно і наше тіло. Це якраз той крок до того, що ми по іншому розуміємо любов і гнів, добро і зло, життя і смерть … Коли ми усвідомлюємо таке розуміння цих якостей по новому, то радіємо, дякуємо Сущому, що дав такого нам Розуму, передавайте іншим. Не ховаймо в собі під одягом, під маскою міміки, під словесною огорожею. Хто в змозі – побачить, почує, відчує. Так наростає кількість позитиву на нашій планеті. Більше таких засівачів, то більше і засіють, то більше і вродить нива.

Побачити, відчути позитив, негатив ми можемо в найближчому оточенні, саме тут найбільша ймовірність. Саме в цьому середовищі нам найкраще передати, подарувати, але будь-ласка без корисливих цілей. Цим ми займаємось вряди годи через бажання наділити такими якостями своїх дітей в першу чергу, але на основі свого досвіду і нереалізованих бажань. Зважмо, що кожне зерня, дитя має своє життя, свою душу і вони бачать ці якості, але по своєму, перебуваючи на вищому, чи нижчому щабелі духовного розвитку, духовних і тілесних потреб і можливостей.

Показовим і різноплановим з різностороннім баченням може бути приклад життєвого шляху А. Гітлера і інших особистостей світу цього із зовсім протилежними характеристиками життя і його фінішу. Вони не є прикладами для наслідування, а для усвідомлення ролі духовного розвитку і життєвих потреб і можливостей кожної людини. В житті ми стикаємось з різними обставинами і проблемами і тут важливо усвідомити наскільки ми відповідально можемо розвиватись саме на позитивних якостях, саме на вмінні спостерігати, бачити і чути - і життя виведе нас на самий вірний напрямок, і з набагато меншими затратами духовних і, не менш важливо, матеріальними затратами. Цю затратну енергію могли використати інші для позитиву. Гітлер, який хотів бути художником, не був прийнятий ні в одну художню школу. Потім хотів стати архітектором і в результаті теж не парийнятий. Душа явно мала творчий потенціал. Напевне в нього були задатки і бажання, але не такі, які вимагали школи. Погодьмось, може з нього не був би великий художник, чи архітетор, але якби він отримав шанс поступити, то був би художником, чи архітектором певного рівня і, можливо, в суспільства був би шанс не відбутися Другій світовій війні, не було б вбито мільйони людей. Його творчий духовний потенціал був реалізований через бажання з його неодинарними здібностями в психозі підготовки війни. Він там зіграв ключову роль.

Ми вже знаємо про роль особи і індивідуальності в історії людства. Будь - то духовний індивідуум, як Ісус Христос …, чи його антипод – вони сколихують суспільну душу. Хто в більшій, хто в меншій мірі. Цей приклад наводимо для усвідомлення кожним: як ми можемо своєю поведінкою, своїми можливостями дати шанс нашим дітям побачити в нас духовний ріст, побачити ту позитивну енергію в проявах любові, милосердя, доброти, благості, самодостатності, радості. Даємо дітям іти своєю дорогою, бути самим собою, не відмовляймо бути прийнятими в їх школу.

« Школа звірів.

Притча у викладенні Ошо.

Одного разу звірі в лісі зібрались і вирішили відкрити школу. Серед них були кролик, птах, білка, риба і вугор, і вони сформували раду директорів. Кролик наполягав, щоб у програму занять увійшов біг. Пташка наполягала, щоб в програму занять увійшло літання. Риба наполягала, щоб в програму входило плавання, а білка говорила, що абсолютно необхідно внести у програму шкільного навчання - вертикальне лазіння по деревах. Вони об'єднали всі ці речі і склали розклад уроків. Потім вони стали наполягати, щоб всі тварини вивчали всі предмети.

Хоча кролик і отримував п'ятірки по бігу, але вертикально лазити по деревах у нього були труднощі. Він постійно падав на спину. Досить скоро він отримав якесь пошкодження мозку і бігати більше не міг. Виявилося, що

замість п'ятірки по бігу, він отримує трійку, а по вертикальному переміщенню, звісно, завжди одиницю.

Пташка дуже добре літала, але коли їй прийшлось рити нори в землі, вона не могла робити цього добре. Вона постійно ламала клюв і крила. Дуже скоро вона стала получати трійки по літанню, одиниці по норокопанню і переносила пекельні труднощі по вертикальному переміщенню по деревах.

В кінці кінців, першою по успішності твариною в класі виявився розумово відтсталий вугор, який робив усе наполовину. Але засновники були задоволені, тому що кожен вивчав всі предмети, і це називалось «широкою загальною освітою».

Їх душі, їх єство має одинакові шанси з нами, а ми користуємось своїм життєвим досвідом, силою, матеріальною узалежненістю дітей і оцей зразок бажаємо накласти на їх життєвий шлях.

«Маля дивиться, як бабуся пише лист, і питає:

— Ти пишеш про мене?

Бабуся перестає писати, усміхнулася і говорить внуку:

— Ти вгадав, я пишу про тебе. Але важливіше не те, що я пишу, а те, чим я пишу. Я хотіла б, щоб ти, коли виростеш, став таким, як цей олівець…

Маля дивиться на олівець з цікавістю, але не зпомічає нічого особливого.

— Він точно такий же, як усі олівці!

— Все залежить від того, як дивитись на речі. Цей олівець володіє п'ятьма якостями, які необхідні тобі, якщо ти хочеш прожити життя в ладу зі всім оточуючим миром.

По-перше: ти можеш бути генієм, але ніколи не маєш забувати про існування Направляючої Руки. Ми називаемо цю руку Вищою силою. Довіряй цій силі і вчись відчувати її.

По-друге: щоб писати, мені приходиться заточувати олівець. Ця операція дещо болісна для нього, але вже після цього олівець пише більш тонко. Відповідно, вмій терпіти біль, пам'ятаючи, що вона облагорожує тебе.

По-третє: якщо користуватися олівцем, завжди можна стерти гумкою те, що вважаєш помилковим. Запам'ятай, що виправити себе — не завжди погано. Часто це єдиний спосіб втриматися на вірному шляху.

По-четверте: в олівці має значення не дерево, з якого він зроблений і не його форма, а графіт, який знаходиться всередині. Тому завжди думай про те, що відбувається всередині тебе.

І насамкінець, по-п'яте: олівець завжди залишає за собою слід. Так і ти залишаєш після себе сліди своїми вчинками і через це обмірковуй кожен свій крок.»

В цьому нам дається шанс дати шанс духовного росту дітям, бо батьки, суспільство хочуть бачити в кожному зрілу особистість, якій є ціна – що вони кимось стануть, стануть впливовими, багатими рабами, гвинтиками. Цим суспільство займається через систему дитячих садочків, шкіл, вишів. Цим же

займаються батьки, але в них є шанс допомогти дітям бути індивідуальностями, сіячами доброти, щастя. Кожен це знає, але тільки перед закінченням життя ми бачимо свої минулі можливості і бачимо свої упущення в гонитві за ідеєю ф-ікс, за ілюзією, за матеріальними статками, які не є основними для будь-кого живого.

Найцінніше в людини душа. Не можна пізнати красоту троянди. Її можна тільки спостерігати, любуватись з посмішкою на вустах. Вчений розріже її, проведе аналізи, досліди, але не виявить такої якості, як красота. Він, навпаки, її знищить, порізавши. Аналогічно ми можемо сказати і про душу. Ми бачимо її красу, богатство через відчуття, які проявляються в наших діях, словах і помислах. Ми не можемо її взяти, як річ, але відчуваємо її щедрість, доброту, милосердя через прояви нашого єства. Це ми розуміємо тоді, коли усвідомлюємо смисл життя на протязі цієї миті перед його закінченням. Дехто раніше усвідомлює своє покликання, своє місце під Небом і на Землі. Ці писані слова є також для цього, як молитва істини. Спостерігаймо, усвідомлюймо і живімо у злагоді з розумом і душею. Хай кожен буде творцем. Не ховаймо енергії творіння дитини, даваймо їй шанс і шлях для розвитку, бо заборони, чи навязування силою, авторитетом, сьогоднішньою модною професією приведуть до вибуху, до тихої, чи скандальної війни. Творіння і руйнація ідуть поряд. Не даємо дітям шанс творити, то вони стануть руйнівниками: хто більшим, хто меншим, але за допомогою наших найкращих намірів і руйнівниками наших і їхніх родинних зв'язків, руйнацією, чи деградацією тіла і душі наших дітей. Такий орієнтовно шлях проходять всі – хто в творчості, хто в руйнації. Побачте в дітях творче начало і допоможіть їм реалізуватись і це якраз є природою того, що нам буде кому подати склянку води до самої смерті, бо ми допомогли прорости їх зерняткам доброти, милосердя. Коли ми скеровуємо зусилля, щоб наші діти стали директором і т.д. і ми з часом станемо одним з його підлеглих, якого він може не бачити взагалі, чи зрідка на своєму виробництві. У кожного із нас є шанс дати дітям шанс і оточуючим, коли ми усвідомили розуміння того – для чого?, які цінності людські, яка місія людини на Землі?

«Одного разу в школі проходив урок на тему "Сім чудес світу".

Завдання полягало в тому, щоб кожен учень написав сім чудес світу на свій розсуд.

Коли вчитель збирав зошити, то він помітив, що одна дівчинка ще не закінчила писати. Вчитель спитав її, чи не потрібна їй допомога.

Учениця відповіла:

– Так. Я довго сумнівалася, які ж вибрати. На світі так багато чудес.

Тоді вчитель запропонував зачитати ті, які вона вибрала. Дівчинка деякий час вагалась, але вирішила прочитати.

– Для мене сім чудес світу це:

1. Бачити

2. Чути
3. Рухатися
4. Відчувати запахи
5. Відчувати дотики
6. Сміятися
7. Любити.
В класі встановилася тиша»

Спостерігаємо і передаємо своє бачення і ми маємо від того радість життя до скону. Ми від цього задоволені, ми щасливі і не будемо мати гіркоти і жалю за марнотратство життєвих років. Для чого бігати за ілюзорним щастям, статками, посадами, величчю? Для чого розтрачувати своє життя на все це і в кінці опинитися біля розбитого корита і досить одиноким. Ось тоді хочеться бути і за це готові віддати все. Віддавши все матеріальне, тоді і відкривається наша велич, наша душа. Такий принцип описаний в притчах Ісуса Христа. Його знають багато, але не всі усвідомлюють і мають таку силу розуму, щоб так поступити, залишивши на кінець життя свою душу спраглою, голодною і холодною, пустивши її жебракувати, бо жадоба і бажання не дали побачити себе і свою божественну імператорську велич, а побачили тільки приданне – гроші, велич ставшого політика і всі інші аксесуари. А від жадібності, що це залишається комусь? - навіть зуби скрегочуть і віки закриваються від безсилля на одрі. Свою душу губимо, а для досягнення таких мирських висот не одну іншу загубили, ступаючи по трупах і долях інших, в тому числі «своїх» дружин, чоловіків і їх дітей.Так звірі не роблять. Кому потрібен такий спосіб життя? – Нам! Навіщо вбивати, калічити тіла – храми душ наших. Навіщо занапащувати душі заради ефімерної держави, нації, релігійної традиції, раси. «Всі люди на Землі – одна родина». Людина (тіло) є носієм душі і душа є нашим творчим потенціалом. Коли ми говоримо: «Ми», то говоримо, що це душа і тіло, душа зі своїми якостями і тіло в своїй кількості. Коли між ними гармонія, то і в суспільстві лад. Придивіться, що вартує життя окремої людини сьогодні. Сьогодні війни, вбивства, як ознака … (не хочеться і писати ці слова з негативним наповненням).

« Імператор Яо тримав путь в царство Хуа і його помітив страж кордону. Страж хотів привітати імператора.

— Довгих років життя, пане! — крикнув він.

Імператору не сподобалось, що його відволікають від роздумів, і він велів стражу замовкнути. Але той не вгамовувався:

— Та хай буде мудрець найбагатшим!

Імператор знову наказав стражу замовкнути, але той не підкорився і на сей раз.

— Та буде у мудреця багато дітей!

Імператор звнову спробував вгамувати стража, але той сказав:

— Довге життя, богатство, багато дітей — ось чого бажає більшість людей. Але чому ти не хочеш цього?

Яо відповів так:

— Чим більше дітей, тим більше хвилювань. Чим більше богатства, тим більше тривог. Чим довше живеш, тим більше принижень. Все що не допомогає вирощувати в собі життєву силу Ци, тому я це відторгую.

Тоді страж сказав:

— Спочатку мені здавалось, що ти мудрець, але тепер я бачу, що ти просто знатна людина. Коли Небо дає людині життя, то воно також готовить для нього деякі справи. Якби у тебе було багато дітей, кожному найшлося б заняття, так про що тобі хвилюватися? Якби ти був богатим і ділився з другими, то хіба настигли б тебе тривоги? Мудрець стоїть, як перепел, а їсть, як цапля, на своєму пташиному шляху не залишає слідів. Коли в Піднебесній є порядок, він радіє життю разом з усіма. Коли в Піднебесній нема порядку, він пестує силу в усамітненні. За тисячу років він насититься миром, і піде з нього, і вознесеться на небо. Він сяде в ту надхмарну колісницю і поїде в обитель царственних предків. Тяготи миру його не торкнуться. Нещастя життя минуть його стороною. Звідки ж взятися приниженням?

І з цими словами страж повернувся і пішов геть. Яо кинувся вслід за ним зі словами:

— Дозвольте вас спитати…

Але страж тільки махнув рукою, мовби відганяючи муху:

- Відійди!»

Однак добро, любов, щастя, красота, милосердя в тих, чи інших проявах творить Божу благодать в окремих індивідуальностях, в певних группах суспільства, бо саме це не дає зникнути такій біологічній істоті з її усвідомленням своєї сутності – як людина. Це усвідомлення ми отримуємо з дитинства від Всесвіту. Це вроджена якість кожного і реалізується через свободу. Хто леліє її, а хто – боїться подивитись в себе, говорячи при цьому: «На це не вистачає часу». Так, ніхто ж часом і не володіє, а тільки робимо видимість, що ми є розпорядниками часу. Не дарма говориться, що щасливі не помічають плину часу. А ми знаємо, що щастя є категорією духовного. Ця мирська суєта постійно споглядає годинник … Земля обертається навколо Сонця і навколо своєї осі незалежно від годинника, незалежно від слона і нас. Це ми обертаємось на ній. Це ми живемо в любові, добрі щасливо і радісно. Для Природи, для Бога протилежна якість (зло, гнів, зависть …) є тільки тимчасовою відсутністю добра, любові, милосердя в данному місці і даний час, або цих якостей є в малій кількості, чи в нашому небажанні їх побачити. Це аналогічно коли ми говоримо про відсутність світла в темну пору доби, але ж воно є на протилежній стороні планети. Воно є постійним джерелом – просто ми в певний час знаходимось в тіні. Світло, доброта, щастя є постійною якістю, а темна пора доби закінчиться.

Не ревнуймо, не гніваймось, не завидуймо, не жадібнічаймо, не біймося, а дивимось уважно в себе і згадуємо, що ці якості добра, любові ... є в нас. Ми ж частина божественної творчої енергії без початку і кінця-краю. Ми тут і тепер. Ми в цьому просторі і в цей час тільки мить. Ми капля в океані і ми є океан. На всій планеті в океані одинакова вода, хоча туди збігає і прісна вода і різні відходи людської діяльності, чи бездіяльності. А вже скільки років її ніщо і ніхто не змінив. Хоча над цим глобально не працюємо, а сприймаємо як належне. Любов, добро, милосердя, щастя, як океан, поглинає зло, гнів, заздрість, гординю … Якщо нам вдалось побачити ці прояви в собі, то ми зрозуміли, що відкрили своїй душі доступ до океану. Не заперечуймо і не носімо маски добродушності, смиренності …, а хоча б самі собі скажімо внутрішнім голосом, що в нас є гнів, злоба, користолюбство … Не осуджуймо свій гнів (це є слово), а саме явище гніву, і усвідомлено розуміймо, що це є відсутність тієї, чи іншої величини любові, як якісного явища. Так розглядаймо всі якості людської поведінки і свідомо розуміймо їх природу, розуміймо не шлях боротьби з ними, а знайдімо корені їх і способи їх сприйняття, чи неприйняття.

«Дзеньський вчитель Хакуін мав славу серед сусідів людиною, яка жила без пороків.

Рядом з ним жила красива дівчина, батьки якої володіли продуктовою лавкою. Несподівано батьки виявили, що у неї має появитися дитина. Вони були в ярості. Дівчина відмовилась називати батька дитини, але після довгих наполягань назвала Хакуіна.

У великому гніві батьки прийшли до вчителя.

- Невже? Оце таки так … - ось було все, що він сказав.

Після того, як дитина родилася, його принесли до Хакуіна. До того часу він втратив будь яку повагу оточуючих, що зовсім не хвилювало його. Він оточив дитину турботами і теплом, брав у сусідів молоко для дитини і все, в чому він мав потребу.

Через рік дівчина-мати все ж не витримала і сказала батькам правду, що батьком дитини був молодий парубок, який працював на рибному ринку. Батько і мати дівчини зразу пішли до Хакуіна, просили у нього пробачення, довго вибачались перед ним і просили вернути дитину.

Хакуін із задоволенням простив їх. Віддаючи дитину, він сказав лише:

- Невже? Оце таки так…»

В житті хтось тиран, але це просто відсутність мироносця (він сам не побачив у собі). Осудивши його за тиранію (ми такі самі – раз побачили), ми страждаємо від заздрості, бо це наш брат, тільки більший. Таке тонке розуміння цього явища дає можливість рости. Маймо силу розуму побачити їх корені, їх живильне середовище, їх плоди – тоді в нас вискочить слово: «Еврика». Ми здійснимо відкриття, що ми побачили в океані … життя. Нам з

цього часу відкриваються очі на себе, на інших. Ми прозріваємо. Бажаємо всім пізнати себе! Бажаємо всім любові, щастя, благості і добра!

Почати бачити себе важко, а когось, тим паче, коли ми дивимось на когось суспільними установками, тобто сприймаємо мир, так, як він нас навчив. Промиваймо очі чистою джерельною водою довіри, любові і доброти.

- Скажіть, Вчителю, чому всі Великі Вчителі говорили про неосудження? Невже це так важливо і чому? - спитав учень.

Учитель, як завжди, не став прямо відповідати на питання, а замість цього дав учневі повітряну кульку, на дні якого було трошки грязі, і попросив його стати перед ним і надути її. Учень почав надувати.

- Що ти тепер бачиш? - спитав Учитель.

- Я бачу вас і кульку.

- Надуй іще трохи, - попросив Учитель.

Учень дунув ще декілька разів. Кулька стала більшою.

- Що ти тепер бачиш?

- Вас мені майже не видно, я бачу в основному тільки кулю, по стінках якої розтікається грязь, - відповів учень.

- Надуй її іще більше.

Після того, як куля стала іще більшою, Учитель знову спитав:

- Що ти бачиш?

- Тільки грязну кулю, і більше нічого.

- Надувай ще, - сказав Учитель і відійшов подалі.

І на цей раз учень почав виконувати вказівку, продовжуючи старанно дути. Але більше розтягуватися куля не могла і… Бах! Вона лопнула, розбризкуючи у всі сторони грязь. Учень втратив дар мови і стояв, оглядаючи себе, всього вимазаного грязею.

- Ось саме це і здійснюється, коли ти сконцентровуєшся на чужих недоліках, слабостях і гріхах. Із-за осуждення ти перестаеш бачити самого чоловіка, а бачиш тільки свої осуджуючі недобрі думки і почуття, які можуть в будь який момент лопнути і забруднити своєю гряззю не тільки тебе самого, але і оточуючих, якщо, звісно, ти не перестанеш "роздувати" свої нечисті уявлення про других, - сказав Учитель і пішов, залишивши учня на самоті зі своїми думками.»

Сергій Шепель.

Ідея гріха, зла, страху, гніву, зависті і гордині є продуктом політиків, духовенства і тепер психологів (так званих знавців і трактувальників життєвих цінностей). Це добрий засіб для експлуатації людства. Вони ці слова наповнюють прикладами, фактами для смислового наповнення слова, голого слова, бо вже очевидно, що наявність цих житейських явищ, що лежать за цими словами є певна відсутність потенційних позитивних якостей. Можливо, це буде повторенням словесним, але хай прислужиться цей словоплiт ума для розуміння істини. Тому ці ідеї засіяні в наших умах після

поділу добра і зла, раю і пекла для їх розділення, для порівняння, щоб Людина не задумувалась про свою цілісність, про єдинство зі Всесвітом, з Природою. Саме такі ідеї не дають людині усвідомити свою самобутність, самодостатність, свою свободу. Саме ці ідеї поділу умовної людської двоякості, що в їх замислах є об'єктами для боротьби, для знищення і є спонуканням для людства по скеровуванню наявної енергії, сили на цю не вартісну боротьбу, щоб людство не думало про свободу, про своє покликання на Землі. Саме ці ідеї цієї категорії особистостей насаджують в нас почуття вини, перетворюючи нас на давачів матеріальних благ їм. Психологічний трюк в тому, що якщо винен, то віддай. А яка вина в злі, гніві, зависті …? Ніякої, бо це явище, яке нам потрібно вивчити кожному в собі. Хто його буде забирати? Кому воно потрібне? – Нікому.

«Учень спитав учителя:

— Ти такий мудрий. Ти завжди в хорошому настрої, ніколи не злишься. Допоможи і мені бути таким.

Учитель погодився і попросив учня принести картоплю і прозорий пакет.

— Якщо ти на кого-небудь разізлишся і затаїш гнів, — сказав учитель, — то візьми цю картоплю і з однієї сторони напиши своє ім'я, а з другої ім'я людини, з якою трапився конфлікт, і положи цю картоплину в пакет.

— І це все? — не розуміюче спитав учень.

— Ні, — відповів учитель. Ти маєш завжди цей мішок носити з собою. І кажного разу, коли на кого-небудь зобидишся, то добавляй в нього картоплину.

Учень погодився. Пройшов якийсь час. Пакет учня наповнився ще декількома картоплинами і став уже достатньо важким. Його дуже незручно було завжди носити з собою. До того ж ця картопля, яку він положив з самого початку стала гнисти. Вона покрилася слизькою гидкою плівкою, деяка проросла, деяка зацвіла і стала смердіти .

Учень прийшов до учителя і сказав

— Це вже неможливо носити з собою. По-перше пакет досить тяжкий, а по-друге картопля стала непридатною. Запропонуй щось інше.

Але учитель відповів:

-Те ж саме, проходить і в тебе в душі. Коли ти, на кого-небудь злишься, зобижаєшся, то у тебе в душі з'являється важкий камінь. Просто ти це зразу не помічаеш. Потім каміння стає все більше. Вчинки перетворюються у звички, звички – в характер, який породжує смердючі вади. І про цей вантаж дуже легко забути, бо він досить важкий, щоб носити його постійно з собою. Я дав тобі можливість поспостерігати весь цей процесс зі сторони. Кожного разу, коли ти вирішиш зобиджатися чи, навпаки, зобидити кого-небудь, то подумай, чи потрібен тобі цей камінь.»

Все, що ми отримуємо належить нам і тільки нам. Чи то через чиїсь дари, чи то щось здобуто в поті чола свого – це все є нашими потребами. Є

надлишок, чи відчуття насиченості, то скоріше передай потребуючому, але не в зобов'язуючій вині. Передав потребуючому, то це передав Богу. Бо подібний нам, як і ми є частинами божественної енергії. І подяка не забариться. Хто з нас вірить посередникам між нами і Богом? Завжди є сумніви, але ми не знаємо ким передати - от і ідемо до священника. Не даємо нічого тим, які так розповідають. Якщо наша передача матеріальних цінностей, чи духовних надбань іде по Божому, то ми маємо від того задоволення на тривалий час, бо душа знає, що наша передача попала потребуючому, а якщо через три дні ми знову згадали свій об'єкт обдаровування, як вигідну дію, то це ознака того, що наша передача не передана Богу в особі потребуючого. Таке ж бачення і природи затамування, чи прощення гніву, чи зла. Природа незадоволення владою також у цьому механізмі через збір податків, які не йдуть для вирішення соціальних справедливих потреб частини суспільства, а йдуть на збагачення збирачів напряму, чи через надумані закони.

Після прочитання цієї молитви, з усвідомленням своїх вмінь, своїх знань, своїм баченням, багато із нас зрозуміє суть негативних явищ у нашому житті і дасться їм розуміння того, як жити в позитивних вимірах. А де ж беруться негативні явища, якщо душа з кожним життям росте в кращу сторону? Не в кожної душі цей ріст є великим. Конкретно у Вас є вже розуміння того, як розвивати в собі духовні цінності і якраз Ви є найбільшими нарощувачами позитиву на Землі, але багато людей за мирською суєтою, чи не розумінням важливості не дбають про духовні скарби. Частина духовних цінностей зберігається для підтримання певної рівноваги, бо на Землю прибувають душі досить з різним потенціалом духовних цінностей в наш рай, в ці сприятливі умови для розвитку їх душ. Це є тією ознакою, що частина позитивної енергії іде для їх росту. Візуально ми цього не помічаємо, але вже знаєм. А душ прибуває з кожним часом більше. Це всі бачать по росту чисельності населення на Землі. В кожне тіло посилається душа, яка прибула з інших планет, галактик і тих, які є в кругообігу на планеті Земля. Бог, Світовий Дух, вріноважуючи енергіїі має можливості, завдячуючи росту духовних цінностей наших поколінь приймати нові душі на планету Земля з негативною енергетикою. Однак відповідаючи на поставлені запитання, можна сказати, що ми в більшості творимо Богу угодні діла – ми збільшуємо позитивну духовну енергію, а вона надає нам кращі матеріальні умови. Хто з нині живущих, що має 50-70 років не скаже, що в матеріальному плані став краще жити, чи краще жити ніж їх батьки. Однозначно кажуть, що краще. Духовних якостей не так видно, а відвідування церкви не є кількісним показником росту духовних цінностей. Дослідники підтверджують, що ріст є. Все більше людей шукають духовного, бо є потреба. А той, що знайшов не може тримати в себе в гаражі, а намагається передати тим, хто знаходиться в його оточенні. І передача проходить свідомо, а в більшості

випадків несвідомо, тобто, без відома і хотіння того, хто має, хто є носієм цих божественних якостей.

Наявність негативних явищ і позитивних якостей і дає нам можливість розвитку душі. Усвідомивши і зрозумівши, що вони є тими способами, чи засобами, які допомогають рости нашому єству. Без усвідомлення ми залишаємось винними, гріховними, залежними рабами, злими, жадібними … Але любов і гнів в нашому житті є постійно, а не окремо в різних пропорціях. Є взаємодоповнюючими , як і інші якості.

На сьогодні людина, маючи інформацію (ін-форма-ці-я - інша форма цього я – зовнішньої суті нашого життя), про знання душі – внутрішній божественний смисл суті, про суть цих явищ, усвідомлюючи своє єство, у своїй пристрасті відчуває небезпеку з боку добра і з боку зла, відчуває свою безпорадність.

Притча у викладенні Ошо

« Я пам'ятаю, як одного разу шкільний учитель, дуже старий, бідний, який жив на одну пенсію, виграв у лотерею. Його дружина була налякана, вона подумала: «Це буде досить багато для старика. П'ять тисяч доларів через чур багато для нього. Навіть п'ятидоларова купюра дає йому і так багато радості, тому п'ять тисяч доларів можуть вбити його». Вона побігла в найближчу церкву, підійшла до священника і розсказала йому про все, що сталось. Вона сказала:

— Старика зараз нема, але він от-от має повернутися, так зробіть що-небуть. П'ять тисяч доларів… саме повідомлення про це може вбити його!

Священник сказав:

— Не бійся. Я знаю людський ум і те, як він функціонує. Я знаю психологію. Я прийду.

И священник направився в їх дім. Одночасно з ним прийшов і старик, тому священник почав підготовку. Він сказав:

— Уявімо, ви виграєте в лотерею п'ять тисяч доларів, що ви будете робити?

Старик подумав недовго, все зважив і відповів:

— Я віддав би половину грошей для церкви.

Священник упав замертво. Для нього це було досить багато.

Навіть щастя вбиває вас, тому що ви досить сильно втягнуті у все це. Ви не можете залишатися поза всім. Щоб не підійшло до ваших дверей, страждання чи щастя, ви стаєте таким втягнутим в нього, що це збиває вас з ніг. Вас більше нема на своєму місці. У ваш будинок вривається всього лише легкий вітерець, і вас уже нема на місці. Я говорю про те, що, якщо ви не вибираєте, якщо ви залишаєтесь чутким, уважним і усвідомлюєте, що це і є життя, дні і ночі приходять і відходять, страждання і щастя приходить і відходить, ви являєтесь тільки свідком. Нема ніякого ціпляння за щастя,

нема ніякого пристрасного бажання щастя і ніякої втечі від страждання. Ви залишаєтесь в самому собі - центрированій, укорінений. Це і є блаженство, прояв благоволія Божого.»

Якщо усвідомити себе як шукача істини, то будемо єретиком в очах суспільства через раніше означену категорію осіб при допомозі їх преси, ТБ. Така людина відчує тиск на свої духовні відчуття, тиск через мирські чиїсь бажання. Це буде на перших порах, а природа відчуття безпорадності і баченні тиску в тому, що ми бачимо цей тиск, бо ще є носіями тих поглядів. Ми ще не повністю очистились до рівня на який очікує, чи готова наша душа. Як тільки ми перестаємо бачити в інших негатив, то це і означає, що він відсутній в нас, а бачення позитивних духовних якостей в інших є ознакою наявності їх в нас. В цьому суть нового бачення, чи бачення по новому.

Страждання наші через нереалізовані наші бажання, а радість і щастя є станом душі нашої. Тому то у кожного з нас є можливість вибирати свій спосіб життя, а ще краще усвідомлено ввійти в один з цих життєвих орієнтирів (дорожніх знаків), ідучи шляхом пізнання Бога, чи прямувати зі своїм умом до Диявола.

«- Господи, мені так погано в цьому миру. Позбав мене цих страждань.

- Викинь свої страждання і будь щасливим.

- Але…

- Ніяких "але". Просто будь щасливим, і все. Щастя залежить тільки від тебе. Страдати чи ні - це твій вибір.

- Але я не хочу страждати.

- Так і не страждай!

- Але як же не страждати, коли…

- Ніяких "але" і ніяких "коли"! Просто не страждай, і все тут! З чого ти взяв, що щастя приходить тоді, коли здійснюються твої бажання? І хто тобі сказав, що воно залежить від того, що роблять чи не роблять інші? Воно не залежить ні від виконання твоїх бажань, ні від інших людей, ні від часу і місця. Щастя, мир і любов находяться і завжди находились в тобі. Просто відкрий очі, подивись в себе і ти побачиш їх, протягни руку і візьми їх - вони твої. Щастя подібне сонцю, яке завжди світить, якщо тільки твої бажання, страхи і пристрасті подібно хмарам не закривають його, і якщо ти сам не закриєш очі чи не повернешся до нього задом.

Будь чесним з собою і визнай, що це ти сам дозволяєш чи забороняєш собі бути щасливим. Якщо тобі подобається грати в щастя-нещастя - грай, але тоді не жалійся на страждання. Страждати чи бути щасливим - вибирати тобі!»

Сергій Шепель.

Однак, слідуючи принципам і ідеям суспільства, релігійним традиціям, людство приходить в конфлікт з духовними потребами і страждає. Людина вимушує себе стати лицеміром, надівати маски добродушності, щедрості,

турботи, бо це дає мирські переваги, бо це дає дивіденти для доступу до влади, до грошей, до впливу на інших, собі подібних. Такий штучний конфлікт між поділеним мирським і духовним знищує нашу самобутність, самодостатність, людську гідність, щастя, а народжує особистостей – рабів, які догоджають собі подібним, підлещуються, зводять свою діяльність на оббріхування, наклепництво, забуваючи про своє призначення – бути Людиною, бути Богом. Співчуття до страждань, що породжені конфліктом сущого і мирського. Той, хто не пізнав щастя, любові, страждає і хоче співчуття. Коли ми нещасні, то нам співчувають, розраджують, а коли щасливі, то до нас ніхто не проявляє інтересу, а, можливо, ще й завидують. Це просто гра, бо хочеться бути в пісочниці головним і зі всіма іграшками. Співчуття отримуємо навзамін не отриманої радості життя, навзамін любові. І співчуваючий радий, що в нього ще є можливість любити і бути любимими, а ця нещасна Людина чекає співчуття, бо не шукає і не бачить любові, щастя протягом життя і втрачає шлях до радості життя, бо стає старою в душі. Природа співчуття, жалості полягає в тому, що ми бачимо її конкретну потребу іншими і вона полягає в такому розумінні, що Бог залишив таку людину сам на сам в її життєдіяльності – так не є. Бо виникненню бажання у співчутті виникло наше пристрасне бачення інших на основі порівняння в отриманні здебільшого чогось матеріального. Якщо ми зрозуміємо, що всі люди різні і всі мають різний рівень духовного розвитку, то ми спокійно будемо нести свій хрест не на заклання, а для нашого ж подвигу в розвитку душі. Ми вже свідомі, що побачили в інших свою потребу, чи більше всього бажання, щоб нас хтось пожалів. Любов, щастя, молодість – це є наш підхід до життя, це наше розуміння смислу життя, а не очікування старості душі в молодому тілі з очікуванням співчуття на наш конфлікт сущого і мирського. Це і є тим, чим хочеться вирізнятись, так званою важністю, значимістю, непогрішністю. Чим ми завинили перед життям? Тим, що побоялись жити повно і вільно, але це не є вина. Для сущого, для душі це є та капля що не змінить вічності океану сущого. Не виніть себе, не кайтесь. Життя стукає у наше серце. Відкривайте його на будь-якому етапі. Навіть тілесна втіха залишає слід на нашій духовності. Обоє насолоджуються цією миттєвістю. Саме такими миттєвостями наших бажань, наших можливостей наповнюється все наше життя, а з цього моменту – це усвідомлена потреба разом з побаченими можливостями.

“І Отець твій, який бачить тайне, поверне тобі явно”.

« Жив на світі добрий і співчуваючий чоловік. Був він щасливий, всім задоволений і любив життя. Всім він допомогав, співчував, прощав, молився, нічого не просячи за це навзамін. Але одного разу він звернувся до Господа:

- Господи, я ж такий хороший, скільки добра я зробив, а що навзамін? Ні грошей, ні роботи хорошої, ні сім’ї, ні слави і влади.

Взагалі-то у нього була робота, яку він любив. На життя йому вистачало, але він вважав, що за добро, яке він робить, він достойний більшого. Його молитва так і залишилась без відповіді. Але незабаром життя його докорінно змінилось: він найшов престижну роботу, появились гроші, женився на дочці директора фірми, пішли у них діти. Здавалось би, живи і радуйся, а щастя нема. Все життя в бігах, в погоні за комфортом, багатством, пошаною і визнанням, а на життя і часу нема. Із-за цього озлобився він, став підозрілим, жадібним, перестав співчувати людям, співчувати і допомогати їм.

Одного разу вночі приснився йому сон, буцімто він питає у Бога, куди дівалось його щастя.

- Раніше дарунком тобі за добро були щастя, мир і любов, які були явними тільки для тебе, і ніхто другий їх не бачив. Але ти проміняв своє щастя. Ти побажав, щоб воно стало видимим, і тому воно перемістилось із твого серця в мир зовнішній. Тепер, став явним для очей оточуючих, воно стало невидимим для тебе самого.»

Хто нам забороняє жити повно і щасливо … ? Хто? - Ми самі. Коли ми це зрозуміємо, то відчуємо жагу життя, жагу любові. Так є. Дуб росте в полі красиво, достойно, величаво. Такий же красень і в лісі. Росте, тягнеться до сонця, вітру, тримаючись землі і води. Так всі рослини. Навіть зайчик і той має гідну поставу і жвавий біг. Він не плазує перед Вовком, чи лисицею. Не залізає в них через задній прохід.

Ці ідеї вини, гріха в образі зла, зависті, гніву, ревнощів, осуду породжують страх. Штучна ідея того, що всі такі, то і ми такими стаємо, яку продукують засоби масової інформації, державні «діячі», релігійні традиції. Це стає правилом існування, саме існування, але не життя більшості. Бо будь-яка наша діяльність, як от: заховати велике зло меншим, здійснити обман в ім'я якоїсь ілюзорної правди і т.д., може трактуватись політиками, священниками, психологами, юристами так і так, щоб тримати весь час нас в страху, в напруженні. Суть свого діяння ми самі знаємо, але трактують наші дії інші. Інші диктують нам умови. Для прикладу, злодій вкрав автомобіль, його затримали і посадили за грати. Міліція і він знає, що порушені суспільні правила, але після зустрічі з адвокатом злодій заявляє, що машина не була закрита і цим йому були створені умови, щоб саме він проїхав машиною до дівчини. А священник, прийшовши до нього, простив його гріховні діяння, записавши в прихожанина. Політик закрив на злочин очі і отримав послідовника, чи виборця. Ніхто його не спитав, що ж спонукало його до крадіжки?, для чого він це зробив і як він думає далі жити з цим?, що він виніс з цього негативного і що позитивного? То хто винен?, якщо виходити з суспільного визначення вини. Можливо, кража не була крайньою необхідністю для здобуття собі їжі, одягу, чи для отримання коштів на ліки для себе, чи рідних, а було просто бахвальство і зневага до суспільних правил, чи для

отримання коштів на купівлю наркотиків, то це вже не є тільки злом злодія, а є суспільним злом з участю священника, політика … Можливо, Людина схибила і ця дія дала йому можливість усвідомити свою глупоту, нерозумність і це є кроком для росту духовного, але отримана зовнішня підтримка адвокатом, священником, політиком дає для ума злочинця впевненість в тому, що і його робота є востребуваною суспільством, роблячи з нього предмет шантажу для подальшого маніпулювання ним, роблячи з нього посібника злих сил.

Для знищення зла політик пропонує тюрму; священник - каяття і піст, психолог пропонує забути цей інцидент, проігнорувавши його, з метою дати позитівзм в подальшому. Як забути, як піст очистить, як тюрма перевиховає? Тільки сама Людина здатна побачити в своїх діях в сукупності зі всім саму суть «зла» і то на фоні добра. Тобто, саме це дає можливість побачити добро – цю якість нашого єства. Випадкового в житті нічого немає. Все є нам підказками. Все, що не діється діється на краще, але коли ми усвідомлюємо підказку, то це в рази дає позитив всім учасникам події - злодію – при появі думки, чи відкритті машини; власнику на усвідомлення про кращу охорону; іншим - у відсутності об'єкта цієї події - злодія для маніпуляцій.

Але злодій не кожен день краде. А чого?, бо його не просили, а як тільки попросять, то він тут як тут. Власник машини поширює страх, що автомобіль вкрадуть, а злодій поширює своє бажання – де б і що вкрасти? І ці посили співпадають, бо злодій сьогодні схотів вкрасти саме такий автомобіль, можливо додав конкретики (колір, район, і умови зберігання…), а власник забувши поставити протиугінний засіб і в 10 годин про це згадав і підсилив цей страх. І в 10 годин ці посили стали поштовхом для злодія. Так вони зустрілися заочно, а потім в міліції насправжки.

Згадалася одна розмова і ми напишемо її сюди, яка яскраво передає природу передачі посилів, думок.Старий дід іще вправно їздить на своєму автомобілі марки «Волинянка», якому більше 30 років, але є добрим помічником діду у вирішенні господарських питань. От він і говорить: «Виїжджаю з двору 2-3 рази в місять весною і осінню і обов'язково, якщо побачу міліціонера, то ні разу не проїду, щоб не зупинили. І чого? Хіба в пенсіонера багато грошей, чи він не слідкує за технічним станом машини? Я б не сказав». От і питаємо: «Ащо ж ви, шановний, думаєте, побачивши даішника?».- «От , козел, не дасть проїхати!» І дійсно він це почув як негативну енергію і зразу ж зупиняє. «Я такий-то, а звідки ви знаєте, що мене козел звати?(...пауза) То я вирішив познайомитись і за знайомство давайте напишемо протокол на 100 гривен». Так що будьмо уважними- яку думку народити і яке слово говорити – бо відповідь прийде.

Буває, що ми даремно витрачаємо енергію часу, думаючи про звичайні справи, якими маємо зайнятися завтра і навіть не пригальмовуємо на усвідоиленні того, що не знаємо, що може бути з нами через хвилину.

Давайте вчимося думати про те, щоприносить нам приємні спогади і дивитись на те, що милує око, бо саме цим станом і наповнюємо ще когось. Послав відчуття задоволеності, радості простим станом безумовності, беззатратно, то такі моменти і повторюються з нами. А чого? – вони повертаються до нас при розмові з жінкою, чи через місяць при розмові з товаришем. Цей період є тим строком, через який ми готові прийняти цей дар ібо при розмовіми десь згадували близьку по тематиці ситуацію і це нас ввело в такі приємні відчуття. Те ж відбувається з посилами злоби… Бо коли ми в стані спокоюі спостережливі, то можемо в будь-яких ситаціях бачити позитив і це вже є наш життєвий досвід по вмінню бачити і чути. Це можна сказати більш одухотворено – це є наша мудрість.

Зло означає відсутність добра, а все зло від наших страждань, які родяться в дисгармонії між душею і тілом. Ми розгнівані, ми сердиті, ми завидуємо іншим, бо ми до певної міри духовні каліки. Ми не бачимо в собі цих негативних явищ, а тільки в інших. Всі такі нас оточують.

«Одного разу професор взяв в руки стакан з водою, витянувши його вперед і спитав своїх учнів:

— Як ви думаєте, скільки важить цей стакан?

В аудиторії пожвавлено зашептались.

— Приблизно 200 грам! Ні, грамів 300! А може і всі 500! – посипалися відповіді.

— Я дійсно не знатиму точно, поки не зважу його. Але зараз немає в цьому потреби. Моє питання ось яке: що станеться, коли я буду так тримати стакан протягом декількох хвилин?

— Нічого!

— Дійсно, нічого страшного не станеться, – відповів професор. – А що буде, якщо я стану тримати цей стакан у витягнутій руці, наприклдад, годин дві?

— Ваша рука почне боліти.

— А якщо цілий день?

— Ваша рука оніміє, у вас буде сильний розлад мязів і параліч. Можливо, навіть прийдеться їхати в лікарню, – сказав один із студентів.

— Як по-вашому, вага стакана поміняється від того, що я його цілий день буду просто тримати?

— Ні! – розгублено відповіли студенти.

— А що потрібно зробити, щоб все це виправити?

— Просто поставте стакан на стіл! – весело сказав один студент.

— Точно! – радісно відповів професор. – Такий стан справ зі всіма життєвими труднощами. Подумай про яку-нибудь проблему декілька хвилин, і вона появиться рядом з тобою. Подумай про неї декілька годин, і вона почне тебе засмоктувати. Якщо будеш думати цілий день, вона тебе паралізує. Можна думати про проблему, але, як правило, це ні до чого не приводить. Її

“вага” не зменшиться. Вирішити проблему дозволяє тільки дія. Вириши її, чи відклади в сторону. Нема смислу носити на душі тяжкі камені, які паралізують тебе.»

Ми безпорадні. Ми не можемо усвідомити, але наше єство знає, що ми є носіями любові, доброти і щастя, як сонце є носієм світла і тепла - всім без вибору світить і гріє, дощик поливає грядки всім без розбору (хто благий, хто грішний), вітер несе свіжість всім, земля дає плоди всім, небесна чистота є прикладом для чистоти наших душ. Вони в гармонії, вони співають, вони танцюють, а людське око бачить це і із зависті злобиться, воює, вбиває, бо хоче виокремитися каплею в океані. Хіба це можливо???

Всесвіт нам дарує, наділяє нас цими якостями, цими позитивними можливостями, потенційними задатками, то разом і вирощуймо ці насіннини нашої духовності, починаючи з кореня, стебла і до квіточки. Між насінниною і квіточкою різниця тільки в строках, але процес один і той же – ріст. А там знову насіннина. Яка дасть новий корінець, новий пагін стеблу… Де початок?, де кінець? Хто знає? Така суть життів рослини, такаж суть життів людини. Насіннинкою нашою є душа, яка несе сортові якості. Ми пливемо в одному хаотичному Всесвіті з шансом, з можливістю бути промінчиком для себе і для інших. Хай щастить Вам! Ростемо душею і маємо від цього задоволення, ми завдячуємо цим відчуттям всім проявам скромності перед своєю сутністю, перед Всесвітом, перед Природою, що ми не пустоцвіт, що ми є тією потенційною енергією Творця і творчості в тій, чи іншій мірі.

Однак для Всесвіту, для поля і нас, споглядача не є чимось вирізняючим квітка пустоцвіту і запилена квітка. Це є теж певна індивідуальність. Відкиньмо оцінку і порівняння. Джерело дає можливість напитись кожному без вибору. Будьмо джерельцем, світлом і темнотою … Якщо ми отримуємо від них щось (життєдайну силу) і ми це усвідомлюємо, то щось даємо і джерелу, і сонцю, і ночі. Що? – позитивну енергію в думках, словах і діях. Напившись води, ми відгонимо від себе втому, смуток – це позитив; і до нас приходить задоволення, радість – це теж позитив, який ми даємо в подяці джерелу. Ми не можемо жити без них, а відповідно - вони без нас. Порушиться природня рівновага. Розірветься життя. Ми один організм, одна енергія, ми одне духовне ціле. Спраглий і голодний п’є і їсть все, що попадається і тільки наситившись і усвідомивши свій такий стан, кожен має можливість побачити божественне, бо саме голод і спрага, образно кажучм, дають таку можливість. У кожного заблукавшого є можливість найти шлях додому. Не осуджуймо таких, бо він побачив …

У людини немає потреби все своє життя цілеспрямовано займатись душею, бо це може стати метою, чи ціллю і ми за цією ціллю не побачимо себе, ні нас оточуючих. Слід розуміти, що саме життя дає нам підказки-орієнтири, які і дають нам можливість для духовного розвитку і можливість організовувати повноцінне життя без напружень, бо людська

гідність і духовна її свобода визначаються не метою, якій ми підпорядковуємо своє життя, а духовним джерелом із якого витікає наша духовність і мирська діяльність. Так, саме мирська діяльність своїм досвідом, своїми предметами, якими ми задовольняємо свій життєвий простір і більше всього підтверджує духовний рівень кожного окремо. Важливо те, в якому стані духовного розвитку ми знаходимося, чи побачили ми промінчик Божественної істини і чи облаштовуємо ми своє життя відповідно до цього. Тобто, чи живемо-ведемо правдивий, благосний, творчий спосіб у всіх сферах життя-буття. Вкрай недопустимо, коли ми намагаємось йти до любові шляхом ненависті, гніву, обид; до братства, милосердя шляхом конфліктів, незадоволень, війн; до свободи шляхом примусу, ігнорувань, повчань. Хоча такий і саме такий шлях сколихує суспільство з його суспільним ладом і через ці негативні енергії проходить очищення. А навпаки, нам скоріше відкриваються духовні цінності, коли ми долаємо суспільні моральні правила через бунт і певний спротив до шляху вільного усвідомлення ролі свободи; коли ми йдемо до ненависті, гніву з розумінням і любов'ю; до брехні шляхом правдивості; до сканлалів і війн шляхом умиротворення і мирних намірів, побажань миру, спокою і добрими ділами.

«- Скажіть, Учителю, чому, не дивлячись на те, що я уже так довго іду до Бога і піднімаюсь в духовні сфери, моє життя від цього не міняється? - спитав учень.

- А ти скинув з себе тягар обид, гніву, гордині, роздратувань, претензій, пересудів і забобонів? І чи замінив ти їх любов'ю, прощенням, співчуттям, терпінням и смиренням - якостями, окрилюючими душу?

- Ні.

- Тоді з чого ти взяв, що ідеш до Бога? В кращому випадку, ти стоїш на одному місці. З такою ношею, як у тебе, ти не те що не дійдеш до Бога і не те що не доповзеш до Нього, ти просто не зрушиш з місця в Його напрямку, і навіть не виключено, що під такою вагою ти скотишся до низу.»

Не поінформованість, і не закони, і не святі книги вкажуть нам, як говорити, як діяти, а наше першоджерело, наш стан душі в спокої і в спостережливості. Саме в такому стані душа відчуває потоки енергій: позитивних і негативних, які характеризуються теплими відчуттями і зябкими паморозними напруженнями, з яких ми можемо робити висновки – чи по правді ми налаштовані діяти («правильно»), чи не зовсім. А святі книги, закони, життєвий досвід … є тільки допоміжним засобом, чи підказкою, яку ще маємо побачити. Саме таке усвідомлене розуміння природи духовного розвитку і життєвої діяльності дає духовну і фізичну силу. Прослідкуйте за собою. Де вона береться? … Відчуйте її приплив.

Не розчіплюймось в цих якостях позитиву і негативу. Це наше органічне ціле, наше життя-буття і ми випромінюємо красоту, щастя, радість і божественність в більшій, чи меншій мірі, на тому, чи іншому відрізку цього

періоду. Не слухаємо політика, священника, психолога, що ми маємо ігнорувати, руйнувати, знищувати негативну енергію, а тільки хороша має бути збережена. Хіба в нас для цього є така сила? Хай пояснять, як це зробити. Не роздвоюймось, а свідомо подивімось на себе і пізнаваймо всі наявні в нас якості. Як тільки ми відчули шлях пізнання істини, то душа сама нам буде підказувати, як нам жити.

Бог Всесильний над життям-буттям, але не всесильний над душами нашими, як ми над дітьми своїми. Це не є вартісним для порівняння, а для розуміння природи Всесильності Божественної Енергії, носіями і творцями якої ми теж є.

Наше життя є органічним цілим у всіх якостях і проявах. Життя – це рух – отримав, передай. Це і є тим потоком енергії, тим балансом енергій, що живлять наші душі і тіла для духовного росту. Тіло їсть плоди Землі і видає їй продукт переробки; тіло вдихає кисень і видихає вуглекислий газ, який комусь потрібний – рослинам, деревам, що дають знову ж таки нам продукти харчування. Якщо розірвати цей ланцюжок «давати і отримувати»: не їсти, чи їсти і не видаляти з тіла продукт переробки; вдихати і не видихати, чи не вдихати, то життя припиниться. Такий же ширший і масштабніший кругообіг в матеріальній природі. Те ж ми можемо сказати і про кругообіг духовних якостей, духовних енергій. Отримав, відчув духовне – поділись з іншими. Побачив красиве – не привласнюй. Хай інші побачать. Навчився творити добро, навчи інших. Підняти падшого може тільки той, хто стоїть, але не лежачий. Добрий не спитає голого: «Де твій одяг». Він дасть йому в що одягнутися і продовжить свій життєвий шлях. Людина є носієм смислу життя, хоча із-за своєї пристрасності цей же смисл мовчки, чи відкрито ігнорує. Сам факт такого падіння є ознакою високого становища людини в цьому мирському житті. І саме людина має можливості досягти вищих рівнів життя мирського і духовного розвитку. Впасти можна лише з висоти і таке падіння проявляє її божественну сутність навіть у такому нікчемному вчинку. Щасливий бажає всім щастя без вибору. Добрий, щасливий … дає і бажає саме тоді і саме від чистоти душі і серця, коли сам перебуває в такому стані. Тоді це не обтяжливо, а відчувається легкість, відчувається вітерець приємності.

Психологія добра якраз і полягає в готовності кожного жити в єдності душі і тіла, бо конфлікт між ними руйнує нас. А єдність створює умови для поділу, для передачі, для дарування. Будемо скупими – станемо злими, бо маючи, продовжуємо нагрібати все більше і більше, не зважаючи на те, чи потрібне воно нам для прожиття, чи ні. Жадібність нищить радість. Радість народжується від того, що у нас є що дати і ми даємо. Перевірте на собі. Даємо, приймаємо з подякою без всіляких зобов'язань, залежності, користолюбства з обох сторін і без горечі приниження. Приймаємо як належне нам по життю і дякуємо Богу, тобто Всім, тобто Сущому, тобто

тим енергетичним потокам, які є суттю, смислом життя-буття і тим, хто передав. Віддаємо зі скромністю, без зверхності, без чванства, без погорди, бо це не є нашими дарами по великому розумінню. Ми є з'єднувальна ланка в ланцюгу життя.

Осуджуючий рідко буває люблячим і через це для нього закрита таїна серця і душі осуджуваного. Простіть і не судіть, а разом з тим згадаймо принцип бачення себе в дзеркалі.

Схаменімося, Бог послав душі на Землю для радості, для щастя, а не для пролиття сліз і самопригнічення. То передаваймо йому теж те, що можемо - доброту, милосердя, радість. Що за празник без душі. Так не буває. Празник – це радість життя. Радість і виходить тільки з душі, але ніяк не з ума, ні з тієї інформації, що дехто її знає більше, дехто менше, але празник радості всі відчувають. Відчуття прийшли, то розширюймо їх. Це є наша потреба. Відчувши імпульс і беремо його відкриття за істину, рухаючись далі по життю. Бо саме цей досвід в розширенні і є нашими кроками, нашим духовним ростом. Давайте погодимось, що планета Земля є раєм (про це писали греки і про гору Афон, писали всі творці святих книг, підтверджуючи присутність Бога на Землі і як возвеличення його духу показували на підвищеннях, на горі, на Небесах). Присутність Духу божого в нас також є підтвердженням того, що наша планета є раєм для душ, Божою обиталеллю. Підтвердженням цього є досконале конкретизоване описання в усіх подробицях предметів і дій в пеклі з великою кількістю душ, бо душа на час написання книг знала цю інформацію про себе. Тобто по кількості описаних душ можна констатувати, що на Землю послані душі у великій кількості (деякі релігійні традиції називають цифри), які пройшли випробування пеклом для розвитку духовних цінностей тут. Тут для нас рай. Рай – це духовний стан душі, це дія позитивних енергій – вони в нас, а ми в ній. По сей день невідоме місце знаходження пекла на Землі, яким лякають кому не лінь і без страху за слово. Хоча пекло є теж духовним станом нашої душі, це теж є рух в нас і рух нашої негативної енергії в такому ж середовищі. Як це парадоксально не звучить, але ад є результатом свободи людського духу, яка через деградацію людського єства (душі і тіла) приводить сюди людину. Пекло потрібне не для того, щоб відновити справедливість, правду, бо злі на життя своє і чуже є ненаситними владою, багатством, розпустою, горілкою, наркотиками, об'їданням, косноязичництвом і отримали, чи краще сказати – прийшли в темноту владарювання негативу, бо саме серед собі подібних і саме середовище спонукає такі душі, які опускаються до самої ницості, до пошуку «луча солнца в царстве темном». Наш ум, наш Диявол в земному житті є господарем серед умиротворених духом. Його гординя, його бахвальство, його вседозволеність приносить йому задоволення цим владарюванням – силою влади і силою грошей. А тепер, серед умовно рівних собі, душа, знаючи правду і смисл свого покликання, спонукає опущене єство до пошуку істини. Хай по

краплиночці, але цей процес іде і душа приносить знання в земне життя про пекельний устрій, про пекельні переживання для убезпечення інших, які ідуть до низу. Природа передачі таких знань, як і благосних знань через окремі індивідуальності завжди є творінням Сущого для назиданія іншим, бо сам носій проходить це все в цьому житті. Чого людство має більше інформації про пекло ніж про рай? – Бо звідти «прийшло» набагато більше особистостей на планету для духовного росту з великим багажем негативу.

Ми не порівнюємо царство Боже з уділом Диявола, а це нам дає духовну цінність усвідомлювати свободу в пошуку Божих задоволень через умиротворення, чи диявольських задоволень в забутті свого єства, своєї людської подоби («подобіє»). Якщо ми дивимось на пекло з позиції духовного урівноваження, з духовної цілісності, то саме пекло є недопустимим явищем і є смутою, безалаберністю, вседозволеністю. Але тоді не можна зрозуміти Творця, який знав природу диявольського в людському єстві; він не міг визначально бути згідним з існуванням в нашому житті диявольських проявів. Це означає, чи показує невдалість творіння Сущого. Так не є. Саме процес пізнання всіх можливих якостей і явищ Природи, Всесвіту проявляє їх в русі і людина своїм баченням на фоні негативу робить визначення цінності позитиву, а з позицій позитиву їй видно дію тих же, але слабших енергій всесвіту і людина дає їм визначення в слові – негативу, а в дії, як рух диявольських явищ. Природа негативу і позитиву в нашому житті є не чим іншим, як результатом нашої діяльності, чи бездіяльності. Наш вислів, що він не міг визначально бути згідним з існуванням в нашому житті диявольських проявів є всього навсього нашим судженням, поясненням, очікувальною дією, осудом неосудного. Цим висловом ми намагаємось втиснути його процес творіння у вибір між добром і злом. Для Бога не існує таких поділів і розмежувань. Як і для нас, що ми не можемо ділити того, яке не розділяється. Це якраз є наша глупота і нікчемний осуд, який показує нашу малість. В житті ми не бачимо колоди в оці своєму, а малості духовного розвитку від негативу до позитиву тим паче. За земне одне людське життя нарощування душею духовних енергій є досить мізерною, щоб побачити їх зміни. Це все одно, що побачити Бога. Створена ізначально жива істота з диявольськими проявами зі смислом – надати людині можливість усвідомлено творити духовні енергії. Істоти, яка має саме такі можливості – усвідомлено творити.Таке бачення цього процесу і дає розуміння для стишення нашої страсті до стану заспокоєння і дає бачення шляху для руху від одного виду енергій до іншого і цей рух є тілесним життям. Наше життя і є тією енергією, яка є носієм і творцем цих Божественних і Диявольських означень і дій, творцями, яких є ми самі. Хтось несе більший і добротніший матеріал, хтось несе його малість і непотрібність за визначенням першого, але ж для другого це і є достатність по силах його, а разом ми є частинкою у всезагальному – і, можливо, не більше. Ми ж є свідками «сплошь и рядом» диявольських проявів у нашому

повсякденному житті, що дає нашому уму, нашому дияволу харчі для осуду, оцінки, порівняння. Така наша земна життєдіяльність, така наша природа, така суть всесвітніх енергій, що ми є носіями Бога і Диявола, Небесного і Земного. Це є земна наша характеристика духовних знань і матеріальних явищ. Ми ж відаємо, що матеріальне нам дано для духовного розвитку через духовне пізнання Бога. А може цей матеріальний світ спокус і бажань є і може стати деградаційним процесом, який збіднює наші душі. Якраз матеріальне і соціальне нам і показує ці якості духовного і явища негативного. Ми вільні у свободі життєвих потреб і життєвих бажань. Свобода духу дає нам суб'єктивне право кожній індивідуальності на свободу совісті, на свободу думки, на свободу творчості і свободу людської гідності, як Бога.

Пекло і рай є лише умовними символами духовного шляху кожного єства і шляхом пізнання через життєвий досвід приходимо до розуміння суті цих слів, що це є певна діяльність, що це є рух енергій. Цей рух райських і пекельних енергій є постійним процесом на Землі і їх знаходження є серед нас. Ми тут зазнаємо пекельних мук і страждань тіла і душі. Природу, яких ми розглядали і розглядаємо. І ми тут, тобто ті, хто усвідомив свій духовний ріст, побачив істину, зрозумів смисл життя-буття, отримують ті райські задоволення радості і щастя від свого перебування на планеті Земля. А той пропагований Страшний суд відбувається постійно і ми є його учасниками – хто в ролі судді, хто в ролі прокурора, хто в ролі адвоката, хто в ролі потерпілого, хто в ролі злочинця, тобто спектакль продовжується. Ми назвали таке наше життя цим словом - спектакль, як гра з виставлянням всіх людських добродіянь і всіх людських пороків. Та і не всі, бо це не можливо. То підходячи до такого бачення нашого життя з нашим суспільним розумінням звичайного мирського суду, то цей спектакль має закінчитись і кажемо , що настав час зникнення цивілізації, так званий кінець Світу цьому.

При розгляді природи Страшного суду і нашого знання бути поза його процесами, ми спеціально виписуємо різні варіанти (бо так воно є в житті і тут, як і в усьому не можна займати одну сторону, бо це є загроза зупинення життя, якщо не сказати великої катастрофи, аж до зникнення цивілізації) людського мислення, поведінки, щоб звернути нашу спостережливість і розуміння цього явища в людському житті-бутті. А так як ми в пристрасті – то і вибір за нами: як нам жити далі?

Судний день є постійним процесом для душ (і саме таку природу його нам слід розуміти) і не сприймаємо його, як судний день над нашими фізичними тілами, бо це суд над ділами, словами і думками цих тіл, але і тіло не залишається осторонь – воно теж приймає участь в цьому суді через болі і хвороби. Кожне життя має свій судний день, а протягом життя душа з тілом не раз приходять на судові засідання. Божий Судний день настає суто над душею. Суд виносить свій висновок – рішення. Уособленням суду є ми і ми виносимо рішення : вирішуємо йти шляхом нарощування духовних цінностей,

чи продовжувати жити як і жили до цього моменту. За рішенням іде процес його виконання, можливо в інших тілах. У виконанні рішення ми можемо йти вперед, чи залишатись на цих прийнятних для нас умовах, або безрозсудно йти назад у цьому коридорі життя, у цьому потоці енергій. Це, можливо, такий колегіальний розгляд тих душ, доля яких вирішується про скерування на інші планети, чи галактики, як певну позитивну енергію, або на нижчі планети, коли душа є носієм вкрай негативних енергій. Так колегіальний, бо ми зважуємо при прийнятті рішення і думку нас оточуючих і, зазвичай, приймаємо її, але, ми, як головуючий у прийнятті рішення відносно себе і виносимо таке рішення, яке прийнятне для нас у цих обставинах. І коли він був, є, чи буде і де, то те невідомо нікому. Чи відомо? Так. Ці рішення ми приймаємо повсякчас: більш значущі, чи менш значущі. Життя продовжується в задоволенні, чи в стражданнях, або у певній формі терпимості із зміною цих ситуацій протягом життя в більших, чи менших його відрізках. Воно так і на краще для нас смертних…, бо це є тільки процес переміщення певних видів енергії. Люди у своїй пристрасті переносять суд Божий на Небеса, міркуючи, що Бог судить такими ж категоріями, як людський суд, як мирський суд. Дехто бачив мирський суд насправді, чи бачив по телевізору, чи чув від інших Ми всі стикалися з такими явищами, коли робимо одне і теж, то іноді «везе», а іноді «невезуха». Такий процес ми бачимо і по територіях – був багатший південь і схід країни маючи сильно розвинуте сільське господарство, а при розпаді Союзу настала пора застою, потім з потугами знову почались процеси економічного зростання. Так ми можемо своїм суспільним умом бачити рух такого виду енергій. Таким же чином здійснюється рух духовних енергій. Деколи нас, чи певні території обходять потоки негативних енергій (втрати, хвороби, занепад, революції …), бо ми володіємо позитивними енергіями і є так би мовити захисною стіною. А Суду Божого на Небесах не відбувається. Дух неосудний. Це ми хочемо, щоб нас Бог судив, самі не беремо на себе відповідальності і самого себе судити і нести кару і ми все одно в людському суді осуджуємо і караємо лайливими словами, думками і не зовсім хорошими ділами. Але в цій книзі і описано природу іншого шляху - неосудження, негнівливості, незлобивості, не жадібності через постійне самоусвідомлення, через розуміння цих негативних проявів і тоді ми не будемо відвідувачами людського суду. На такому рівні духовного розвитку людина не займається о-судом.Навіть в суспільному видимому житті є такі люди, такі сім'ї, такі міста і села, такі держави, які не є учасниками суспільних судів. Тому ми і бачимо візуально, що в цих сім'ях, в цих населених пунктах, в цих державах панують спокій і радість, бо серед них ходять божественні енергії, які вони самі творять, тобто вони живуть з Богом і в Бозі. Ось така можливість є і в нас Людський суд проходить постійно і природу ми його вже розглянули, як описаний пророками, так і знаємо по своїх судженнях, коли ми в ролі судді, прокурора, чи адвоката; і стражданнях, коли ми в ролі

обвинуваченого, чи потерпілого; і процес покарання через відчуття докорів сумління, пекельних мук душі, хвороб і передчасних смертей людей, і через втрати майнового характеру у вигляді втрати, чи пошкодженні домашньої живності, майна, автомобіля, будинку … Пророцтва про Страшний Судний День цілком реальні. День – є визначений відрізок часу, а дія, тобто, сам суд, як сплеск великомасштабної кількості негативної енергії серед її носіїв: людей, тварин, рослин і інших стихій Природи: вітру, вогню, води, землі, космосу. Саме цей сплеск і є тим часом «Ч». Що душа принесе на визначений час перебування її в тілах, то якраз вона і матиме ті муки і страждання, які описуються, в так званих, святих книгах, чи матиме радість роздаровувати духовні позитивні енергії своєю світлістю і своєю мудрістю у Всесвіті, і не тільки на Землі. Процес цих мук і страждань не можна описати, як не можна описати щастя, але показником стаждань, чи радості душа матиме різні види енергії. Звідси і випливає бачення важливості душі, важливості тіла з його умом – вони ж є одним цілим. А тому винесені слова в назві книги – ***розмова двох*** *і є тим рушійним процесом нашого життя-буття в постійній розмові Душі і Тіла, Світового Розуму з Умом. Частіше слухайте цю безсловесну розмову. В цій розмові важлива потреба і ініціатива тіла з його умом, бо душа в постійному очікуванні цієї розмови і що найголовніше, що вона постійно говорить. То як же почути її? Як почути голос Бога?*

«- Вчителю, ви можете навчити мене чути Голос Безмовлення? - спитав учень.

- Можу, - подумавши, сказав Учитель, - але чи погодишся ти пройти необхідне навчання?

- Звісно, погоджусь, - відповів той.

- Ну що ж, добре. Для початку тобі потрібно навчитися мовчати. Щоб допомогти тобі в цьому, я буду стукати тебе рукою по голові кожного разу, коли ти виголосиш слово.

- Я згоден, - сказав учень.

Потекли дні, неділі і місяці навчання, і весь цей час Учитель бив його за кожне сказане слово. З кожним днем учень говорив все менше і менше, але число щиглів, ляпасів і підзатильників не зменшувалось. Одного разу він зовсім замовк, але рука Вчителя, як і раніше, продовжувала опускатися на його голову.

Невздовзі учень не витримав і спитав:

- За що? Чому ви продовжуєте бити мене, я ж бо уже давно перестав говорити?

- Ти не перестав говорити, ти тільки перестав виголошувати слова вслух, але твоя голова і твій ум по-старому заповнені словами. Як же ти хочеш почути Голос Бога, який тихіше самої тихої думки? Заглуши голос своїх думок, почуттів і бажань, і тільки тоді ти почуєш його.»

Сергій Шепель.

Хадиси про Судний день (Кияме).

Хадис від хазрата Абу Муса Ашгари: Пророк сказав: "Судний день прийде…

- коли дотримання божих законів буде вважатися соромом;

- коли ненадійні люди будуть заслуговувати довіри, а надійні люди будуть вважатися як ненадійні;

- коли буде жарко зимою (і навпаки);

- коли тривалість днів буде растягнута, тобто поїздка в декілька днів може здійснюватися протягом декількох годин;

- коли оратори і лектори будуть брехати відкрито;

- коли люди будуть жорстко дискутувати по дрібницях;

- коли жінки з дітьми будуть находитися в тяжкому становищі, а безплідні жінки будуть раді відсутності відповідальності за дітей;

- коли агресія, ревність і жадність стануть звичайною справою;

- коли люди відкрито будуть йти за своїми бажаннями и прихотями;

- коли брехня буде переважати над правдою;

- коли насилля, кровопролиття і анархія стануть звичною справою;

- коли аморальність дійде до безсоромності і буде використовуватися відкрито;

- коли питання законодавства, які матимуть відношення до віри, будуть вирішувати гірші із людей, і дивлячись на те, що народ буде приймати результати їх діяльності, вони все одно не досягнуть раю;

- коли діти стануть причиною печалі і гніву для своїх батьків."

Хадис від Абдулли Ибн Масхуд: Пророк говорив про ознаки Судного дня:

- музика и музикальні інструменти будуть тяжіти в кожному домі;

- люди будуть схиблені гомосексуалізмом;

- появиться велика кількість незаконно нарождених дітей;

- насиченість критиками, плітkарями, підхалимами суспільства;

- люди зваблюватимуться випадковими зв'язками, а їх відношення з близькими людьми будуть неміцними;

- лицеміри будуть управляти справами суспільства, а злі, аморальні люди будуть управляти справами установ;

- мечеті будуть прикрашені, але серця людей будуть позбавлені мудрого керівництва;

- внутрішні зали мечетей будуть красиво зконструйовані, і мінарети будуть витягнуті вверх;

- збільшиться рівень злочинності;

- безмірне вживання алкоголю.»

Судний день, якого дехто чекає зі страхом, з деким він уже звершується сьогодні, а для декого його не існує, бо він прямує до раю, чи знаходиться в ньому. Однозначно, пророки, які були, є і будуть, говорять у розумінні

судового процесу душі і тіла, як єдиного цілого, бо описані прояви судного дня ми бачимо і чуємо кожен день, якщо уважно спостерігаємо за собою. Ми ці прояви мук і страждань у своїй пристрасності бачимо і в тілах тих людей, які є навкруги нас. Страх описаного судного дня і процес його очікування в тому, що душа ці описані прояви періодично відчуває (скрежіт зубів, пекельний вогонь в душі …) і ці страждання ми бачимо в поведінці людей, тобто інші теж знаходяться в цей час на суді. Природа цього страху якраз і є в тому, що кожна душа знає про ці болі і страждання і неодноразово їх переносить на собі. Тому вона і просить тіло не робити помилок, не робити гріхів. Ніхто не може бачити і відчувати мук і страждань душі, цього виду енергії, але вона через совість і ум (це з'єднувальна ланка між душею і тілом)передає ці больові відчуття, які ми визначаємо у висловах: сумління совісті, болить душа, болить печінка …) Слід розуміти, що сам день не є якимось відрізком часу в дванадцять годин, бо для Всесвіту це досить і досить мізерний відрізок часу у нашому розумінні. Природа зламу духовних якостей, які нам показує духовна енергія в больових відчуттях, в сімейних і трудових негараздах, в економічних кризах, в революціях і війнах, тобто в повсякденщині. Катаклізми і іже – це є процес руйнації з погляду нашого пристрасного матеріального світу, але для душі, для Бога – це є процес очищення духовного (як ото болючий зуб, або чиряк – видалили і полегшало, хоча втратили частину організму і ця частина вже не придатна для цього організму), тобто, це є певним позитивом для Всесвіту і кожного з нас в окремості, маючи таку «нагоду» брати в цьому участь, чи бути спостерігачем. Це є процес очищення, виздоровлення, відродження, народження нового і ми його саме так і сприймаємо опісля. Такий процес народження дитини в ту мить, коли проходять роди - перенести ці болі при родах і після цього мати задоволення від споглядання і відчуття себе матір'ю, відчувати тілесне полегшення, відчувати свій стан, споглядаючи на це янгольське створіння.

Не слід очікувати Страшного суду, бо це є пасивна дія, як і очікування доброго президента. Ось така природа очікування. Щоб у нас, чи в іншого народу був добрий президент, а це найперше - щоб був мудрим, справедливим і дбав про свій народ, то нам самими у своїй більшості такими потрібно бути, а саме, щоб до нас прийшло розуміння, що нам всім потрібно робити, творити – і це є добрі справи, добрі слова від чистоти душі, благі думки, милосердя до інших…. Цим ми чистимо наші душі і своє суспільне життя, і Всесвіт і множимо Божі якості, даючи йому енергію, силу, розум…, а тоді отримуємо для життя в мирське суспільство кожен в окремості і по благоволінню Божому, і по потребах Душі Нашої, а в цілому і такого президента, як ми самі. Рідко буває, ***коли є*** *(бути - мається на увазі стан душі) така людина з описаними якостями, які очікуються від майбутнього президента, а якщо людина* ***хоче стати*** *президентом в часи , коли в житті править Сила, Гроші, Нахабство, Злоба …, то маємо такого, якого*

маємо.Така природа появи доброго, мудрого президента. Аналітики знають, що так буває, а тепер і ви знаєте. Починаємо міняти своє бачення цього явища і починаємо творити.

«На Бога надійся і сам не плошай»

«Із одного і того ж куска заліза і в одній і тій же майстерні були зроблені два плуги. Один із них попав в руки землероба і зразу ж пішов у роботу, а другий довго і цілком даремно провалявся в лавці купця.

Трапилось через деякий час, що обидва земляки знову зустрілись. Плуг, який був у землероба, блищав, як срібро, і був навіть іще кращим, чим в той час, коли він тільки що вийшов з майстерні; плуг же, який пролежав без всякого діла в лавці, потемнів і покрився іржею.

- Скажи, будь ласка, від чого ти так блищиш? - спитав заіржавівший плуг у свого старого знайомого.

- Від праці, мій милий, - відповів той, - а якщо ти поржавів і зробився гіршим, чим був, то тому, що весь цей час ти пролежав на боку, нічого не роблячи.»

Константин Ушинський.

Не страшімося такого фіналу, хоча він невідворотний, але у кожного є шанс зберегти душу навіть однією благосною дією, навіть однією сповідальною молитвою. У нас у кожного є шанс з такою душею зберегти і тіло. Бог кожному дає шанс, тобто ми можемо найти свій шлях духовного росту, чи духовної деградації. Ми тут не можемо проводити порівняння, що в житті саме деградуюча душа в соціумі є авторитет і надбаває небаченими темпами надлишкового багатства. Природа такого бачення в порівнянні є ознакою, що ми теж на цьому шляху диявольському, тільки влада і надлишкові багатства бачаться нами ще на обрії. Відчуття нашого єства, що ми бачимо шлях до першоджерел є миттєвостями в земному житті теж, але їх достатньо для усвідомлення божественних цінностей в собі, в своїй життєдіяльності. Відчувати ж ми свій неспокій, тривогу, незадоволеність, нервози в собі і в своєму способі життя починаємо тоді, коли цей негативізм продовжується декілька днів, декілька тижнів. І в кінці ми починаємо усвідомлювати Божу підказку, що ми щось робимо в своєму житті не так. А ще гірше, коли ця мирська суєта, ці наші бажання, наш спонукальний ум в досягненні ілюзорної ідеї робить стіну між душею і цими явищами, які продукує наш ум. Душа перестає бачити в нашому єстві смисл, а тіло стає сліпим в своїй злобі, чи особистій вседозволеності – влада будь-якими методами, багатство будь-якими способами. Така реалізована ціль оправдовує будь-які методи і способи нашого ума. Ми бачимо таких людей поряд з собою. Це є ознакою позитивного і це дає нам шанс раніше за них, неусвідомлених, бачити підказку Бога і що ми маємо шанс і собі далі намагатися із життя в життя для досягнення такого «ідеалу», або пройти цей шлях поміркованого, справедливого буття. Такий шлях є до Бога, в рай, а той, перш означений,

шлях веде в пекло. Як не прикро, а виходить порівняльна характеристика, бо ми в основній масі живемо в страсті і цей опис є тільки для нашого з вами усвідомлення природи райського життя і пекельних стадань. По суті ці слова є для усвідомлення, чи підказкою. Для свідомого це є розуміння природи життя-буття. Пристрасній людині в цих словах бачиться порівняльна характеристика.

Болі і страждання є ознаками Пекла при яких душа стискується, плаче, залишаючись самотньою. Щастя і Здоров'я є ознаками перебування в Раю. Щасливими нас робить Любов, Радість, Милосердя, Доброта, Творчість, Красота, Здоров'я, Задоволення, Мир, Спокій, Злагода . І таких синонімів можна писати багато і за кожним із них є потік піднесення, ейфорії … і редька солодкою здається. Це теж стан Душі. Душа росте, Душа розширюється і грає. Душа цвіте. Це потоки позитивної енергії, яка сама поширюється на оточуюче середовище і всіх такими робить.

Ми маємо шанс жити спокійно, умиротворено по своїх потребах і можливостях, не бентежачи ближнього свого через заздрість, злобу, або протягом одного життя плюючи на інших, крокуючи по трупах, добиватись собі посад і надлишкових багатств, щоб в наступних життях очікувати шматок хліба, а то і добувати його через непосильний труд. А душа ж знає, що тіло в минулому мало всі земні «надбання», і намагатиметься залити нереалізовані бажання горілкою, бо вона не може їх реалізувати з меншою силою духу, зі збіднілою душею і тілом. Будьмо свідомі, що шлях цей побачимо довший через досвід в духовному світі, ніж той, який ми проходили в короткому земному житті.

Для людського тіла пекло є чисто психологічно віддаленою суб'єктивністю, але для душі це є реальною перешкодою в її розвитку. Це є тривалий духовний процес, а не як завершена дія людини, чи Творця. Тут поділу на духовному рівні не може бути, а в мирському - присутнє. Слід розуміти, що душа страждає, зазнає пекельних мук, перебуваючи в тілі, яке ходить, переміщається, думає, говорить, щось робить, знаходячись в суспільстві, знаходячись серед нас. Тобто особливої якоїсь тюрми, чи підземного концтабору для душі і тіла немає. Це страждає душа і цим притягує негативізм для нашого єства. Така ж природа раю. Це є певні умовності людини. Ми тут, на Землі, дехто живе райським життям, як душею, так і тілом, маючи благосні задоволення, дехто, як в пеклі, зазнаючи страждань. Однак, душі, шукаючи нове тіло, шукають таке соціальне середовище, де б їм було б комфортніше, де б не було великої різниці у рівнях розвитку душі. Це стосується тих, які побачили шлях духовного розвитку, так і деградуючих.

Такий описаний процес бачить і п'яниця, і похотлива, і владоможна, і багата людина. І тільки такий життєвий досвід переживання нестерпних пекельних мук повертає нас до пошуку Бога, бо в нас ще не померкло знання

свого образу Божественного. Пекло є тимчасовим чистилищем. Всі звідти раденькі чим скоріше втекти. Душа безсмертна і Сущий не дає їй зникнути, показуючи негативізм і в разі, коли людина стає на диявольський шлях. Таке бачення нам приходить з усвідомленням нами свого призначення, свого покликання на планету, як людини, як Бога. Творець повсякчас і скрізь своїм Розумом, своїм Знанням, своєю Благістю сіє серед людей доброту, любов і милосердя, а Люди-Боги посилають йому позитивну енергію для наповнення цими якостями його-нашої скарбниці, як нашого мудрого засівача духовними скарбами Всесвіту. Лежачи багато не засієш, стоячи – чуть більше, а з Небесних висот все таки більше можна засіяти духовними якостями.

Аналогічне розуміння потрібне і при розгляді описаного Суду Божого. Ми свідомо більше розписуємо цей дорожній знак не для устрашіння, а для того, щоб показати, що, який би ми не зробили злочин, чи помилку, то у нас є шанс для очищення душі, для нарощування божественних позитивних якостей. Не опускаємо руки і обмірковуємо шляхи виходу з пекла. Розуміймо, що якщо є вхід, то є і вихід

Саме очікування його нами є ілюзорною ідеєю, яка як і будь-яка ідея не є здійснима до кінця, бо наша планета не є однією у Всесвіті і ми є мізерною частинкою в галактичному русі енергій. Згадаймо, скільки разів серед світу цього мова йшла про кінець світу і це ставалось в часи накопичення негативної енергії в тому, чи іншому регіоні планети. І кінець світу приходить з обов'язковим дійством Судного Дня. Так, він приходить саме на ці території.

Мучились, страждали люди; померли, вбиті; згоріли їх будинки, дерева - це залишки Судного Дня над нашими єствами з проявами в мирському житті – це територія Пекла. Сьогодні центром пекла на Україні є території Донеччини і Луганнщини і вхід в це пекло в Києві. Саме з усіх теренів держави, Росії, Європи і Америки сюди сходиться негативна енергія.

Коли ми в радості, то в наших домівках чути сміх, видно світло; бачимо радісні, задоволені обличчя на вулицях; наші сади цвітуть, поля буяють дарами природи – то це Рай, це Едемський сад.

Та цей Судний День, чи Страшний День (а страшний через невідомість, бо наш ум не хоче його пізнати, як і Бога) кожну мить проходить і ми його учасники. На терезах наші божі цінності і мирські бажання в питаннях: чи по совісті і правді ми думаємо, говоримо, діємо? Судове рішення ми можемо чути відразу, а деколи ми можемо почути його через роки, коли ми самі дозріємо до потреби допомоги в пошуку духовних якостей. Не дарма в миру говорять, що кара обов'язково настане, тільки путь її довгий і приходить вона в непідходящий момент, бо дехто з її друзів (семеро) приходить раніше. На цей Суд не викликають повістками. Ми приходимо на нього самі і самі є суддями і підсудними, потерпілими, адвокатами і прокурорами в певні періоди життя. Спостерігаймо за собою в хвилини приходу на Суд, бо початок появи перед

Суд, зазвичай, починається з маленьких порушень між душею і мирським світом. Найголовніше – не вбиваймо собі подібних. Судовий процес починається, як і в маленьких порушеннях, чи досягненнях діалогом з Біблії – «Каїн, де брат твій Авель» і «Авель, де брат твій Каїн». Душа питає, Бог питає про наші дії перед постановленням перед Богом. І відповідь кожен дасть і буде дія кожного. Бог не є караючою дією. Він є милосердя і любов через спокій і милосердя, як стану душі.

Відчуваємо якісь затруднення у вирішенні, спробах вирішити і не виходить, то звернися до Сущого зі словом, чи в помислах. Зробити встигнемо. Не спішимо і не намагаймося чинити, якщо відчуваємо сумнів. Поговорімо спершу з Богом. Так діятимемо, то перед Судом не станемо.

Суд не є якоюсь дією, а саме його бездіяльність. Світлий Дух втрачає з нами зв'язок, з нашою душею. Ви подивіться, для прикладу, в мирському житті, коли з нами не хочуть спілкуватися діти, батьки, сусіди, колеги - хіба є щось огидніше і страшніше. Така відсутність діалогу з людьми, з Богом, така бездіяльність і є процесом яким ми його називаємо, що і самі собі не можемо пробачити. Це найбільше покарання для людини. Ми самі себе ізолюємо від позитивних енергій. «Я прийшов не судити мир, а спасти його». Цей Бог разом з нами і він нами турбується, турбується душами нашими і ми маємо турбуватись про них, бо цей суд – це суд над душами, і над нашими бренностями житейськими.

Будьмо свідомі, що ідея пекла, раю, Судного Дня, Суду Божого перетворена в знаряддя залякування, в знаряддя релігійного і суспільного терору різними способами через наш ум, через наше тіло. Хіба не одним із способів страху релігійно-суспільних інститутів втрати прихильників є саме процес залякування. Цей процес розправи через залякуваня ми бачимо в процесі виклику апостолів на засідання синендрону після розп'яття Ісуса, бачимо і ті суспільні інтереси, які були висловлені до початку розгляду на цьому суді - але кінець і вердикт був один – знищити і незалежно від того, чи це було прописано пророками, чи ці апостоли були вже пророками правди і свободи на Землі. Цей судовий процес продовжується – це і є страшний Суд, бо він є суспільним і він нехтує божественними якостями і носіями цих якостей. Можливо краще для душі буде не ходити нам в церкву, не дивитись телевізор, не йти на вибори, а напитись і стати ближче до землі, бо ті залякування гієною огняною, муками пекельними, які багатьом є неусвідомленою невідомістю через своє неуважне їх пізнання виливається в бажання напитись, в бажання смерті фізичної, як способу вийти зі скрути життєвих важких ситуацій. Не реалізовані бажання, не здійснені очікування, страх у винних діях перед сім'єю, перед суспільством, перед карою Божою нищить Бога в нас і нищить храм Бога – людське тіло. Такий стан душі і тіла означає знаходження нашого єства в пеклі. Це і є пекельні страждання … Це і є частина судового Божого процесу, а бачення безвихідності і є тією карою, а

може бути поштовхом в пізнанні свого покликання, як свідомо, чи неусвідомлено. Смерть не завжди є карою. Передчасна - так. Хвороблива – так. Коли нас відпускають страждання перед смертю, то це і є ознакою нашого усвідомлення і очищення душі і тіла. Бо сама смерть є частиною життя тіла. Хай вона мить, але ця мить належить життю. Тіло ніхто в ад не возить, не посилає. Це є рух духовних енергій. Це є рух душі в певній кількості життів. Душа це сприймає, як певний висхідний рух, а тіло з умом в бажаннях намагаються заховатись, спасаючи в більшості не душу, а тіло, напичкуючи його медикаментами. Саме таке розуміння страху допоможе нам вийти зі страждань пекельних, з чорноти життєвих котлів смоляно-киплячих. Ми усвідомлено звільняємо себе від минулого. Зрозуміли? В добру путь Вам!

Страх аду народжується при тілесному житті, який подеколи приводить до прокляття Бога за те, що той якоби відступився від нас, не чує наших прохань-бажань, не допомогає нам. Заспокоймось – душа вічна і ці тілесні страхи в цілому є підказками того, що ми вже їх побачили і ми вже

знаємо як з ними поводитись. Довіряємось Сущому, входимо в стан молитви страх розвіється, як роса на сонці. Не було, є і знову немає і сліду не залишає. Це не є запрошення до оптимізму, це є процес запрошення до Бога, до довіри у свої можливості.

Похід до Сущого кожен розуміє по своєму. Людина в пристрасті починає каятись, просити прощення, посипати голову попелом, битись лобом об землю, катувати тіло … в своєму небаченні Бога. Не просити пробачення, бо випущеного слова не повернеш, вбитого не воскресиш, вкраденого не повернеш, а сприйняти як факт урозуміння конкретного слова, дії в тій чи іншій ситуації – що спонукало нас до таких слів, дій, чи була потреба в них, чи може можна обійтися без них і в кінці кінців побачити, відчути результат цих слів і дій породжених умом в думці, які привели до помилки (до помилування, бо узріли). Досить дієвим є повчання Ісуса Христа в таких затруднених ситуаціях - дія каяття в поверненні помислами, словами і діями своїми до першоджерел. Це запрошення проходить майже через усі його притчі і є головним запрошенням в царство Боже через каяття. Каяття, як процес повернення стану душі в цьому тілі до стану душі при отриманні тіла і далі почати бути в Бозі і з Богом. Це є процес повернення душі додому, до правдивого, справедливого способу життя. Це є процес очищення від негативного.

Каяття, муки совісті можливі тільки тому, що людина тримає зв'язок з першоджерелом і наше єство ще не засмічене бажаннями ума і тіла, що душа знає шлях повернення. Цей зв'язок з першоджерелом є звісткою, є зв'язком, є, як говориться, совістю. Совісті присуща (ця вість – є суть) свобода і благодать, як середовище розвитку духовних цінностей. Відчуття благодаті нашею душею є запрошення з глибини першоджерела Божественного, як

джерела життя. Каяття в пристрасті проходить через переживання страждань, мук і страху від невідповідності нашого життя, наших думок, слів і дій з нашими духовними цінностями, з істинними знаннями, зі смислом життя, носіями яких є наше єство в нашій душі, для якого і послана наша душа. Каяття – це відчуття і бачення двох світів – духовного і мирського. Потреби в каятті не було б, якби душа не несла цих духовних знань в наше життя, в наше тіло, в нашу діяльність. Бо істинна свобода людського духу є свободою першоджерела, а свобода від мирського є її похідна. Хоча практично бути вільним від мирського не можливо, але в мирському житті ми ідемо від духовності, як першоджерела до соціальної особистості, а не навпаки. Совість і благодать, як найсприятливіше середовище для душі піддаються впливу соціального, економічного середовища, хоча не є визначальними в цілому, але вони зв'язані з тілом і соціумом через наш ум. Каяття, як процес повернення до першоджерел і наш ум буде думати (це процес коли душа отримала можливість через свого зв'язкового – совість – передати знання уму для тіла), що це можливо ще в цьому тілі, хоча і це можливо. Совість виконує функцію зв'язку через ум з тілом. Совість є, якби сенсором на енергії ума, який передає всі напрацювання ума в лоно духовної енергії, в душу, яка передає Знання, Правду, Свободу, Радість для тіла з його суспільними функціями, а деколи не маючи такої можливості (коли наше єство перебуває в пристрасті), то своїми проявами сумління вносить неспокій в ум і той має можливість виконати благоволіє душі. Ум же виконує функції аналізу, систематизації, оцінки і обчислень у вигодах тілесних бажань п'яти систем тілесних відчуттів надсилає через совість на матричну основу душі і з її погодження знову через мозок надає команди до продукування слів, чи дій. Однак, коли ми у своїх пристрасних бажаннях укріпили ум, то він зробить такий бар'єр, через який душа не може навіть викликати в нього докори сумління.

Але цей процес каяття - повернення не є хода душі у зворотньому неприбутковому напрямку, чи сказати, не є ростом розвиваючих духовних цінностей нашого духу, а як процес духовного розвитку виокремленої краплі до зустрічі з океаном, з Богом. Бо крапля і душа в людських тілах проходять великі шляхи і різні фізичні стани до того, як попасти в океан. Душі, які пізнали Бога, просвітлені і посилаються в середовище пошуковців, як за еталон, як засівачів духовних цінностей в масу душ (енергій), які прибувають на планету з інших світів, можливо, як останній етап бути Богом в земному Раю. Можливо, духовна позитивна енергія, як та краплина, проходячи через забруднене листя, через території землі і через хімічні повітряні смоги, знову потребує наповнення духовними якостями для очищення душі, як окремої краплини. Навіть наші духовні видужання потребують позитивної енергії. Це також є процесом очищення-загрязнення. Одному одне, а іншому в милосерді Божому інше. Чисте духовне не має страху взяти в окремої особистості і

навіть в цілого народу частини негативної енергії, яку ми з часом нарощуємо в добрих помислах, в добрих словах і в добрих вчинках. І таке очищення проходить протягом життєвого шляху людини. Ніхто ж в окремості не виділяє в океані краплину, як і в Божественному окрему душу. Душі, які ввійшли в стан Божественного є єдиним цілим і не піддаються нашому мирському виокремленню. Слід розуміти. Що входження в океан Божественного не є по наших житейських мірках, як стан спокою, як нічого нероблення, як насолода амброзіями і вдиханням запахів райських садів. Душа це сприймає через тіло, а ввійшовши в стан Божественного вона це відчуває, входячи в стан ощасливлення. Вона, як Єдність Всесвіту, є носієм і засівачем духовних якостей в житейські будні і через них.

Одного разу праведний чоловік вів тиху бесіду з Богом і спитав його: «Боже, я хотів би взнати, що таке Рай і що таке Пекло».

Бог підвів його до двох дверей, відкрив одну і провів його в середину. Там був великий круглий стіл, на середині якого стояла велика миска наповнена їжею, яка розповсюджувала аромат смачної їжі. Чоловіку дуже захотілося їсти. За тим столом сиділи люди, які мали вигляд голодних і хворих. Всі вони мали вигляд умираючих від голоду (розуміймо цей голод, як духовний, як потребу душі, як потребу духовних якостей – любові, справедливості, миру, злагоди, шани, доброти; і як голод тілесний і зрозумійте способи насичення…). У них всіх були ложки з досить довгими – довгими ручками. Кожна ложка була прикріплена до кожного окремого їдока.*

Всі вони могли дістати чашу, наповненою їжею, але ручки в ложок були довгими і кінці прикріплені до зап'ясть, то вони не могли донести ложок до своїх ротів.

Праведник був досить приголомшеним видовищем їх нещастя. Бог сказав: «Ти побачив Пекло». Потім вони пішли до других дверей. Бог відкрив їх.

Сцену, яку побачив чоловік, була, майже, ідентична попередній.Тут також був великий круглий стіл, та ж велика миска, яка заставила його рот наповнитися слиною. Люди, які сиділи навколо стола, держали такі ж ложки з довгими ручками. Тільки вигляд у них був ситний, задоволений і між ними проходила тиха і приємна розмова один з одним.

Праведник вдруге здивувався: «Як це можливо? Я не розумію»

«Все просто, - посміхнувся Бог, - вони вміють годувати один одного».

В, так званому, раю духовна енергія (душі) переміщається, споглядаючи за Природою, за Людиною, дбаючи про них і леліючи їх через посилання частинок (краплинок) позитивної енергії в нас, що ми називаємо душею. Для Бога час і простір не є вимірними, тому і будь-які очікування кінця світу, як кінця часу, або явка на суд Божий у визначене місце є не чим іншим, як людським виміром часу і простору. Такий погляд на час і простір при описуванні Апокаліпсису – це ж абсурд. Це не є людська творча енергія. Це є таїна Душі. Душа знає, але не говорить. Вона може говорити через тіло

проявами в думках, словах, діях нас і нашого оточення, але тіло мало коли слухає душу і показником цього є наші хвороби, наше п'янство, наші бідність і злоба. Послідкуйте за собою і побачите. Тим паче, що мир так тісно облягає наші душі, що ми втомлюючись тілом і в своїй напівсвідомості не чуємо душі.

Ці умовності Суду Божого, (Раю, Пекла) є процесом досягнення стану обожнення красоти і єдності світового Духу, а не як дань, очікувана нагорода, покарання, чи судилище. Людина в пристрасті очікує нагород і покарань, але мудрі праведні святі блаженні тіла і їх душі до оставлення тіл не переймаються цими умовними визначеннями і тим паче, описаними за ними поясненнями. Коли ж окрема душа входить в Єдиний Дух, то ці описані визначення вона не знає і не буде ними опікуватися. Такі окремі душі вже не є окремими – вони, якщо можна так сказати, упокорюються Богу, як стану Всемудрості. Вони вже є океан, вони є єдиною енергією.

Будьте, як діти і тоді лише ввійдете в царство Небесне. В цьому істинному Христовому розумінні і є Божественна простота і запрошення нас, дорослих, які читають його притчі, до очищення, до сповіді, до каяття, до повернення нашої душі в цьому життєвому віці до стану чистоти нашої душі, яка була в життєвому вимірі в дитячі роки. Запрошення бути і саме бути такими чистими душами, як душі наші в дитячому віці. Не жити єству, не існувати, не прилаштовуватись, а бути гідним в цій мирській суєті зі всіма нашими потребами і можливостями відповідно до нашого стану душі, отриманого від Сущого. Будучи за своїм покликанням творчою істотою, ми маємо творчо розвивати в собі духовні якості і ними послуговуватись протягом життя-буття. І звернення: бути, як діти – показує заклик-звернення до дорослих у своїй підказці. Не запросив, щоб тільки діти ввійшли в царство Небесне, а запрошує всіх, як дітей, як душі в стані дитячого земного віку. Хоча і застосовае ним слово «діти» носить наповнююче змістом визначення батьківської турботи. Це, мабуть, не легко, бо наше єство вже наповнене великою кількістю інформації про Всесвіт, наповнене нашим життєвим матеріальним і соціальним досвідом і згадаймо, як ми тепер сприймаємо, чуємо своїх дітей і їх дитячу розмову, їх бачення світу? - Легкодумно, поверхово і навіть намагаємось змінити тему розмови, чи напрямок маршруту думкової, словесної, чи дієвої дитячої прогулянки.

«В древньому Китаї, дівчина, яка виходила заміж, жила в домі свого чоловіка і служила йому і його матері. Так склалось, що одна дівчина після весілля була не в змозі перенести постійні нарікання своєї свекрухи. Вона вирішила позбутись її. Вона пішла до продавця трав, який, до речі, був товаришем її батька. От вона і попросила його:

- Я не можу більше жити зі своєю свекрухою, Вона зводить мене з розуму. Чи допоможете ви мені в цьому? Я вам добре заплачу.

- Що я можу для тебе зробити?

--Я хочу, щоб ви мені продали отруту. Я її хочу отруїти і тим позбутись всіх бід.

Після довгих роздумів, травник сказав :

- Добре, я допоможу тобі, але ти маєш зрозуміти дві речі. По-перше, ти не можеш отруїти свекруху зразу, бо люди зразу ж здогадаються про те, що сталося. Я дам тобі трави, які будуть поволі вбивати її, і нікому не прийде в голову думка, що ти її отруїла. По-друге, щоб остаточно уникнути будь-яких підозр, ти маєш стримувати свій гнів, навчитися поважати її, любити, слухатись і бути терплячою. Тоді ніхто не буде підозрювати тебе, коли вона помре.

Дівчина погодилася на все, взявши трави і стала їх додавати в їжу свекрухи. Крім цього, вона навчилась контролювати себе, прислухатись до свекрухи і поважати її. Коли та побачила, як помінялися стосунки до неї невістки, вона всім серцем полюбила дівчину. Вона стала розповідати всім, що її невістка сама найкраща, та така, про яку можна тільки мріяти. Через півроку відносини між ними стали прекрасними, як між матір'ю і її дочкою.

І ось одного разу дівчина прийшла до травника і почала благати:

- Ради Бога, будь ласка, спасіть мою свекруху від отрути, яку я їй давала, бо я не хочу її вже вбивати. Вона стала самою прекрасною свекрухою на світі і я її люблю.

Травник посміхнувся і сказав, щоб вона не хвилювалася, бо він ніякої отрути їй не давав. Те, що він дав було тільки спеціями до їжі. А отрута була тільки в її голові і що вона сама зуміла позбавитись від неї.»

Ці ж святі книги менше пишуть про тих, хто перебував у раю і з невеликим описом ситуативних дій (природу цього явища, чи краще сказати якостей і труднощів в їх описанні, ми розглядали). Мала кількість інформації про рай і мала кількість дійових осіб свідчить про те, що душі які досягли найвищого (знаходяться на горі) духовного розвитку, рідко посилаються знову на Землю. Можливо, це душі, які послані для пророцтв, для певних місій, для передачі знань. У них інше призначення, як до речі і в кожного із нас у цьому світовому хаосі-порядку, чи механізмі, який ми називаємо Всесвітом. Як в механізмі, як в деревці, як в людині – кожна частина виконує свою функцію. Так і людина, як цілісність, виконує у цьому Всесвіті своє призначення – розвиток душі. Тіла її несуть, леліють від пекла до раю. І кожне життя тіла ми називаємо долею, яку неможливо змінити, а тільки корегувати з позитивним, чи негативним ухилом в залежності від наших великих і маленьких бажань і потреб, якими ми наелектризовуємо енергію, змінюючи її якість і кількість. Бережімо енергію, як продукт Творця земного і неземного, видимого і невидимого.

Дозвольте зробити маленький мирський відступ для бачення духовного. Це запрошення – берегти енергію – полягає в бережливому і ввічливому спілкуванні з собі подібними, в бережливому відношенні до природи (без

потреби не ламаймо дерев, без потреби не знищуймо будь-які матеріальні цінності, бережімо електроенергію, економно використовуймо воду, менше їздьмо автомобілями без потреби, в міру споживаймо продукти харчування – це все види енергії і їх хтось творив, хтось докладав зусиль і знань). Поважаймо того «Хтося», як би ми хотіли, щоб і нас поважали і продукти нашої творчої діяльності. Можливо це і дрібниці для однієї людини, але вже для планети це велика кількість енергії. Людство на сьогодні має проблеми в різних видах енергоносіїв (ці, що ми перелічили і ті, які ми називаємо щастям і бідою…). Саме дрібниці і роблять наше життя остаточно повним. Пам'ятаєте притчу про горщика з камінням, горохом і піском.

«Тридцять копійок

Шанованого генерала, обвішаного орденами і медалями, провожав в запас його гарнізон. На зборах в честь цієї події було задане питання:

- Яка сама яскрава подія, що вплинула на ваш кар'єрний ріст, була у вашій службі?

Генерал задумався, а потім відповів:

- Це було в лейтенантські роки. Нас, десять молодих лейтенантів, направили в одну частину. Частина була гвардійська, орденоносна. Командир, до якого ми попали, був заслуженим: пройшов війну, мав бойові нагороди. Дуже його цінило начальство і повсякому розхвалювало нам. І ми почали до нього відноситися з повагою і трепетом.

Прослуживш місяць, ми мали прибути до командира і отримати зарплату. Пам'ятаю, що сума грошового утримання для кожного лейтенанта, була 250 рублів 30 копійок. Ми стояли в кабінеті і отримували гроші. Перший лейтенант получив 250 рублів, стільки ж получив другий, а третій, розписавшись, спитав: "А де тридцять копійок?" Командир сказав, що нема дрібних грошей. Тоді лейтенант відповів: "Ви подивіться, скільки нас і ви кожному недодаєте по 30 копійок!"

Начальник почервонів від злоби, дістав 30 копійок і грубо кинув на стіл лейтенанту.

Все, що говорили хорошого про цього орденоносця і ветерана, зразу ж зникло. Якесь неприємне почуття залишилось від цієї першої зарплати. Але я на все життя запам'ятав цей урок: у відношеннях між людьми дрібниць нема, і тому авторитет свій за 30 копійок не продавай.»

Максим Максимов.

Ми ж живемо сьогодні – це є реальні події, а майбутнє є лише в умі, в уяві. Уява, фантазія – усвідомте, що це лише наші нездійснені бажання, які ми надіємось реалізувати. Адже рідко надія помирає в цьому житті раніше ніж реалізується. Як показує життя – це шлях мрійників і невдах. У цих людей появляються безпідставні муки, турботи в реалізації цієї цілі, цієї мети. Коли ми озброюємось метою (йдемо боротись, воювати із самим собою), то втрачаємо смисл (зміст), суть життя, ми відриваємось від реальності,

тобто будуємо стіни замків, забувши, що ще фундаменту і не будували. Але сил стає все менше і менше, часу залишається все менше і менше для реалізації мети. І не старість робить нас нещасними, а саме думка про неможливість досягнення мети, неможливість реалізувати фантазії. Розчарувались, опустили руки, розсердились на всіх і себе… наближається смерть. Ось основна причина страху смерті – ми не досягли мети.

Це ж стосується такого підходу, якщо наша мета - найти Бога, істину. Ми витрачаємо життєву енергію. Він, вона біля нас скрізь і повсякчас. Він жде нашого запрошення думкою, словом, ділом. Деколи ми підсвідомо перебуваємо в стані благості, доброти, щастя і він проявляється своїми якостями, а нам тільки звернути на це увагу і усвідомити, що настав час відкривати двері душі, щоб сущий ввійшов в нашу душу більш ширше.

Сущий завжди з нами. «Якось одному чоловікові приснився сон. Йому снилось, буцімто він іде пісковим берегом, а поряд з ним – Бог. На небі миготіли картини з його життя, і після кожної з них він помічав уже на піску два рядочки слідів: один від його ніг, а другий – від ніг Всевишнього.

Коли перед ним промайнула остання картина із його життя, то він знову оглянувся назад і побачив, що часто поряд з його слідами не було видно слідів від ніг Бога. Він констатував, що в ці періоди його життєвого шляху йому було найважче. Гірко йому стало і він підняв очі до неба, та й питає: «Чи не Ти говорив мені, що якщо піду шляхом Твоїм, то Ти не полишиш мене?, але ж я помітив, що в самі важкі часи мого життя на піску тягнулась одна пара слідів. Чого ж Ти покидав мене, коли я більше всього потребував Тебе?»

Сущий відповідав: «Моя мила, мила дитина! Я люблю тебе і ніколи тебе не покину. Коли в твоєму житті були важкі часи – горе і біда, страх і недовіра, вагання і випробування, то ти побачив в цей період одну пару слідів на піску, бо я тебе не покидав, а ніс на руках.»

Ми почали йти по цій дорозі життя і не дійшли кінця, але зрозуміймо, що і життя ми не бачили. Може хтось йшов ззаду, може спереду, може ми когось обганяли, або нас обганяли. Ми навіть деколи, чи не всі, не бачимо блакиті неба, граючого сонця при його сході; чи зелені дерев, їх золотавої осені, чи гру алмазів в інії гілок взимку; співу птахів; не бачимо і не чуємо голосу бджілок біля вуликів, чи квітки; або мурашок біля весняного мурашника, коли вони ж в процесі на потреби душі і по можливості тіла ворушаться біля палички, яку вони тягнуть до свого житла; чи граціозної постави лося в червні місяці…; чи не відчуваємо тепла дитини, яка хоче пригорнутися до нас сидячи на дивані, чи лежачи в ліжку; чи проявляємо піклування про стареньких батьків, чи у всьому робимо все для злагоди в сім'ї? Який смисл нашого життя? Якщо немає, то для чого нашій душі це тіло – не знаємо, то хай краще відпочине… Хто згоден? – майже ніхто. Знаєте, бо творці, бо можете все те, що перелічене, або навіть більше, або менше, але можете.

«Чоловік і жінка прожили разом 30 років. В день 30-річчя спільного життя дружина, як зазвичай, спекла пирога – вона пекла його кожного ранку і це стало традицією. Під час ювілейного сніданку вона розрізала його поздовж, намазала маслом обидві частини, і як завжди, подає верхню частину чоловікові, але на півдорозі її рука зупинилась… Вона подумала: « В день нашого тридцятилітнього шлюбу я хочу сама з'їсти цю рум'яну верхню частинку пирога – я ж про неї мріяла 30 років. Кінець кінців, я 30 років була гідною дружиною , я виростила йому прекрасних синів, була вірною і хорошою коханкою, вела господарство – скільки сил і здоров'я поклала на благо сім'ї.» Прийнявши це рішення, вона подає нижню частину пирога чоловікові, а в самої рука труситься – порушення традиції.

А чоловік, взявши пиріг, сказав їй: «Який неоцінимий подарунок ти мені зробила сьогодні, кохана! 30 років я не їв улюблену нижню частину пирога, бо думав, що вона по праву належить тобі, раз ти залишала її собі.»

Неприємності і труднощі теж є частиною нашого життя і вони теж несуть позитив в наше життя через переосмислення, через радість у подоланні їх.

«Одного разу осел впав у колодязь і став голосно ревіти, закликаючи на допомогу. На його крики прибіг хозяїн ослика і розвів руками - витягнути ослика з колодязя було неможливо.

Тоді хозяїн розсудив так: «Осел мій уже старий, і йому недовго залишилось жити, а я все одно хотів купити нового молодого осла. Цей колодязь уже зовсім висох ,і я уже давно хотів його засипати і вирити новий. Так чого ж зразу не вбити двох зайців – мабуть засиплю я старий колодязь, та і ослика заодно закопаю».

Недовго думаючи, він запросив своїх сусідів - всі дружно взялися за лопати і стали кидати землю в колодязь. Осел зразу не зрозумів, що до чого і почав знову ревіти, але люди не звертали уваги на його ревіння і мовчки продовжували кидати землю в колодязь .

Однак, дуже скоро ослик замовчав. Коли хозяїн заглянув в колодязь, то він побачив наступне – кожну частину землі, яка падала на спину ослика, він стряхував і приминав ногами. Через деякий час, на загальне здивування, ослик появився наверху і вискочив з колодязя!

Можливо, і у вашому житті було багато всіляких неприємностей, і в майбутньому життя буде їх посилати вам все нові і нові. І кожного разу, коли на вас впаде черговий ком неприємностей, то пам'ятайте, що ви можете стряхнути їх і саме дякуючи цьому, піднятися трошки вище. Таким чином, ви помаленьку зможете вибратися з самого глибокого колодязя.»

Всі наші прикрощі продукуються від нереалізованого, так стаємо нещасними. Це може стати за-чаро-ваним колом на всі випадки життя. Наші прикрощі, наші труднощі на 90% є «творчістю» нашого ума і наших рук. Це думка вчених. Поміркуймо – для чого нам така напруженість? Просто

насолоджуймось. Хай наше життя відбудеться як мандрівка в нікуди і ні за чим. Ми ж не знаємо звідки прийшла душа в наше тіло і не знаємо куди вона піде після смерті тіла. Ум, можливо, пояснить.

Не мандруймо без потреби по світу – для цього є душа. Коли захоче, чи її покличуть, приміром в Ефіопію, то там знайдеться для неї тіло. Будьмо при житті на тій території планети – де з'явилось тіло на світ. Це ж не просто так, це певна місія душі, це її потреба. Навіть рослина там краще росте де впала насіннина. Так можна сказати і про людину. Богу є угодним, щоб душа на цьому місці і в означений, чи вибраний, чи в потребуючий момент саме такий батько і така мати зачали нас і послано душу в цей новий організм,з якого виросте Людина. Цінуймо Всевишнього за його турботу і ставши дорослими, плекаймо надію Божу. Заглядаймо все життя на потреби душі і на можливості тіла.

Місце народження і там наш Бог і він завжди з нами. Саме в це місце він поселив нас, зрозуміймо цю істину. Не місце і обставини мають впливати на наші рішення, а наше єство сприймати все це, як данність і причому, як найкращу. Не дарма в древніх манускриптах говориться, що людина може відходити від свого місця проживання не більше ніж на денний перехід. Це її найкращий ареал проживання.

«Якось учні зібрались в паломництво по святих місцях. Наставник приніс їм гіркого гарбуза і сказав: «Носіть його всюди з собою. По шляху не забувайте омивати його в кожну святу річку, заносьте її у всі храми, кладіть на олтар, коли будуть вичитувати молитви».

Учні під час паломництва пройшли через велику кількість святих річок і освячених місць, роблячи все, як настановив їх учитель. Повернувшись додому, вони віддали гарбуз наставнику і він попросив її зварити на вечерю.

Під час трапези учитель, відкусивши кусочок гарбуза, багатозначно оголосив: « Дивно! В скількох річках його омивали, в скількох храмах його освячували, а гіркий гарбуз і не став солодким!». Тоді в учнів настало прозріння настанови вчителя.»

Ми можемо знати про кінцеву мету, але не можемо її відчувати. Ми можемо відчувати сам напрямок, що саме цей напрямок веде наше єство до пізнання життя, до пізнання істини, але не можемо знати природи його кінця, бо це вже буде в майбутньому. Ми ж відмовляємось від концепції сприйняття майбутнього. Однак, якщо ми визначили мету, відчувши напрямок, ми починаємо маніпулювати життям і намагаємось направляти для її реалізації всі життєві сили. І парадокс в тому, що всі наші дії побудовані на минулому, на минулому життєвому досвіді, на попередній поінформованості і т.д. Так ми не зможемо пізнати істину, бо це є категорія невідома. Просто цими відчуттями ми пізнаємо, чи відкриваємо себе, що це є тільки всього навсього однією з можливостей пізнати, ввійти у Всесвітню бібліотеку знань.

Цей напрямок може бути тільки наш, але можливо деякі елементи цих речень, а можливо, знань допоможуть декому в пошуках. Не факт, що ми пізнаємо істину. Дозвольте пояснити природу застосованого слова «речень». Якщо воно сприйнято як інформація і не зачепило душу, ми нічого не відчули за ним, то це буде реченням, словом. А в слові «можливо знань», то це коли ми відчуємо, що нам знайомий їх смисл, зміст, і це було нам як нагадування, чи учнівська підказка з передньої парти, то це буде ознакою того, що ми вже на шляху пізнання істини, це вже наші знання, бо ми мали доступ до світових знань раніше, наша душа вже має ці знання.

Знання не є інформація про будь-що, чи кого, а це знання, які отримані, як особливий дар через особистий досвід, який ми набуваємо протягом життя. Знання про щось теж отримуються в конкретний час і у визначеному місці, в дії, слові, думці, чи в бездіяльності, безмовності і відсутності думок.

Знання ж отримані інформативно від вчителя, батьків, з книжок дають нам в більшій мірі оманливе відчуття самого цього знання, бо в цієї інформації інше призначення. Крім того, вони створюють проблеми, ілюзії, бо засліплюють нас і ми не можемо усвідомити суті. А ще гірше, коли такі знання виокремлюють нашу особистість. При таких знаннях ми не можемо змінити своє життя. Кожен з нас знає, що таке добре і що таке погано. Наприклад, ми знаємо, що осуджувати погано, але і далі осуджуємо. І так у всьому: чи то гнів, чи гординя, чи жадібність … Знати знаємо, а що з того?, то можливо це не є знання, а ми стаємо носіями певної інформації, якою при нагоді жонглюємо, як у тій пристрасній приказці: «Хто володіє інформацією, той володіє світом». По-перше світом не може володіти тримач певної інформації через свою бренність і через минулість самої інформації, яка сьогодні досить швидко міняє своє значення, призначення і цінність, яку вона несе, може стати антицінністю. Інформація є різна. Є та, що плодить погані і не зовсім погані бажання, а є та, яка заставляє замислитись. Душа дає сигнал – думка зупинилась. А чого? Тому, що в нас глибоко в душі ці знання є і вони нами сприймаються. Проходить звірка матричних знань з тими, які надійшли тепер інформативно. Можливо, з ким-небуть станеться так, що ми усвідомлено через свій досвід зможемо пізнати хоча б одне з цих я-вищ(е), як от осуд, то це вже будуть наші знання і нічії більше, бо їх не можна передати своїм дітям, як інформацію, чи життєву історію. Це потрібно самому пройти через відчуття розуміння цих явищ. І які б ми слова для цього не застосовували, і як би ми не пояснювали. Дитина до цих слів може дорослe, може вона згадає, що її душа володіє цими знаннями, а можливо вона попаде в таку життєву ситуацію і їй згадається це слово (тут є дві умови для згадування, або ці знання були в неї, і друге, що коли вона вперше почула про них і вони лягли їй на душу). Це вже є усвідомлене розуміння. Ми говоримо, що діти подібні в думках, словах, ділах (інтонація, логіка викладення думки, рухи, способи виконання повсякденних звичних речей) чи то на батьків, чи на

притаманну узагальнену характерну поведінку середовища (двору, вулиці, школи, держави). Наша поведінка, наші висловлювання про дружину, батьків, сусідів, про роботу, про систему держави і є основою для формування світогляду, менталітету, для формування цілі суспільного життя. Це є уже набуте в процесі росту і розвитку дитини. Воно може усвідомлено змінюватись протягом життя. В цілому це буде шлях повернення до неусвідомленого народженого індивіда, до божественного першоджерела.

Ми у цьому мирському житті не раз переконувалися, бачили і відчували силу слова. Воно і відкриває нам очі на багато цінних речей нашого життя, і ми по них можемо міняти свій підхід до вирішення своїх бажань, чи потреб; воно може і ранити душу і принести негативні явища в наше життя – злобу, гнів, осуд… Тому ми і зупинялись на природі сили слова. Воно і лікує, воно і ранить.

Головне в цьому процесі, щоб ми до його вивчення, чи краще сказати, розуміння підходили усвідомлено, бо як тільки ми напружуємось у гніві, осуді, то ми горимо, ми ламаємось, бо стали на шлях боротьби. Це є ознака того, що це була наша поінформованість, але не знання. Суть цього полягає в тому, що сьогодні люди досить поінформовані, особливо молодь, яка цікавиться східними видами боротьби, де присутня інформація про істинні знання. Хоча б раз нам вдається пізнати смисл (смак) маленької частини знань, то це вже буде рости в нашому єстві, то це вже є засів знань. Одним з постулатів такої боротьби є не вчинення спротиву, а вміти відійти від удару, вміти впасти. Енергія, чи сила удару противника входить в нікуди, в простір, а ми цілі і не ушкоджені. Для таких видів боротьби потрібно бути духовно очищеним, щоб наше єство мало доступ до істинних знань, бо саме це розуміння дає нам силу і усвідомлення в набуванні досвіду. Такої ж методики нам потрібно вчитись у застосуванні слова. Це є усвідомлений досвід, але в житті є ситуації, які нам трапляються і людина неусвідомлено діє і досить гарно виходить з неприємних ситуацій. Чого так? Можливо, в критичний момент людині відкривається доступ до всесвітніх знань за покликом душі, а можливо, перебуваючи в стресовому стані, чи алкогольному сп'янінні діє сама душа уже без тіла. Однак ми хочемо жити без стресів і без таких п'яних станів, бо тільки у нас в такі моменти, як у людського єства, залишається тільки душа, а тіло вже подібне на істоту на чотирьох кінцівках. Прикладів таких тисячі, чи більше. Один з них. Людина п'яна падає неодноразово і майже ніколи не ламає рук, чи ніг, не розбиває голови (подряпини якісь певне є). Вона в стані алкогольного сп'яніння падає неусвідомлено. Коли тверeза людина падає, послизнувшись, то вона хапається за кого небудь і в результаті обоє падають, травмуються, або стараються не впасти, напружуються, намагаються спертися на руки, чи роблять «гімнастичні вправи» і падають травмуються. Цей парадокс досить вивчений. Він застосовується у всіх сферах життя. Попробувавши в будь-якій ситуації на собі особисто, ми

отримуємо особистий досвід, особисті знання, як іти по життю розслаблено, куди б воно нас не завело. Довіряймось йому і забудемо про страх загинути, травмуватись. Життя отримали такого то числа і такого то віддамо. Не біймось – душа все зробить, щоб зберегти свій храм, наше тіло. Довіряймо їй. Ці знання дають нам зрозуміти, що для того, щоб душа дбала за наше тіло, то і тіло має дбати про чистоту душі. Саме про чистоту.

Є люди, які ходять по гарячих вуглинках і не відчувають болі, проходять через вогонь, через стіни. Ісус ходив по воді і Петро ішов йому назустріч, однак став тонути. Згадаймо, що сказав Ісус на це … А тонемо, горимо, чи пригнічуємо себе тому, що в нас є така ідея, такі «знання» в нашого ума (бо ми читали, нас так вчили), який зустрічається з реальністю - злякався і відключився від Бога.

Вільність від минулих знань.

«Коли майбутній математик Джордж Данциг був ще студентом і з ним сталася така історія. Джордж відносився до навчання досить серйозно і часто засиджувався до пізньої ночі.

Одного разу він із-за цього трохи проспав і прийшов на лекцію професора Неймана з 20-хвилинним запізненням. Студент швидко переписав дві задачі з дошки, думаючи, що це домашнє завдання. На їх розв'язок у Джорджа пішло декілька годин, і наступного дня він приніс розв'язок професору.Той нічого не сказав, але через декілька тижнів увірвався в кімнату Джорджа в шість ранку. Виявилось, що студент найшов правильний розв'язок обох раніше нерозв'язуваних задач математики, про що навіть і не підозрював, так як запізнився на заняття і не чув преамбули до задач на дошці. За дві години йому вдалось розв'язати не одну, а дві задачі над якими математики мучились тисячу років, і навіть Эйнштейн не зміг знайти їм розв'язок.

Джордж не був обмежений славою цих задач як таких яких не можна розв'язати, він просто не знав, що це неможливо.

Так і ми по життю ідемо в пошуках на основі відчуттів, що в нас шлях нам відомий і ми йдемо по ньому вірно, але коли слухаємо чужі оцінки, по-ради (після ради), то можемо вже поміняти свій шлях. Роби-те, що приносить нам задоволення для душі.»*

При виникненні неприємних ситуацій, ми дещо розгублюємось,а наш ум в гарячці шукає відповіді і не знайшовши, розгубився, злякався і ляк пішов від голови в ноги, минувши серце. Так себе ми програмуємо на негатив, бо ум хоче передбачити всі варіанти. Один з них позитивний, а велика частина їх у всіляких непередбачуваних негативах. І ось такий же страх заставляє нас накопичувати різноманітну інформацію на всі випадки життя. Наші світські «знання» стають нам тягарем і тягнуть під воду, вони стають бензином і ми горимо. Вогонь, вода, тіло … є видами енергії. Вони не знищуються просто так, вони взаємопов'язані, вони взаємозалежні. У нас цих знань, цього досвіду немає, але є такі, що мають. Але це теж є дорожнім знаком. Якщо з

нами це станеться, то знатимемо тільки ми про це. Довіра, любов стаються тоді, коли стаються, аби ми почали шукати смисл життя, істинність знань, любов. Як їх пояснити, чи цей процес, як описати словами …

Ці, чи інші, можна сказати «надлюдські можливості» є в кожної людини. Багато, виявляється, можна зробити через те, що ми довіряємо собі, своїй силі, своєму Богу. В Біблії описаний не один випадок, коли Ісус Христос говорить: «По вірі твоїй да буде…». Довіряємо всім … і воздасться нам. Комусь довіряємо і вони зуміли її, довіру, сприйняти, як Божий дар, добре; не зуміли – то це їх проблема, а не наша. Не журімось, що наша довіра не спрацювала і нас обманули, а може ми самі обманулися, чи хотіли, щоб нас обманювали. Роздивляємось свою ситуацію, а не того, кому ми довірились – і все стане на свої місця. Можливо, не кожен зуміє, чи зрозуміє, як дивитись на свої проблеми. Може не доросли духовно до такого розуміння, чи може нам ніколи зайти на посиденьки до Бога, чи нам нецікаво жити. А чого не цікаво? І так далі… Настає час для спілкування з Сущим, Собою, зі своїм життям, зі своїми проблемами. Зрозумівши їх суть (чим, для чого і як?), то вони розстануть, випаруються, як роса на сонці, а ми вже знаємо цей механізм вирішення. Не покладаймось на свій ум, на свій інтелект, бо ці проблеми залишаться біля нас до самої смерті. Шукаймо поради в душі подумки і в спокої. В такі миті приходить розуміння проблеми, а деколи після прокручувань заспокоюємо потік думок і махнули рукою і раптом приходить розуміння проблеми – виявляється її немає.Такі миті називають бездіяльністю, безмовністю, не думанням.

Недіяння … «Справжні люди древності ради зручності йшли дорогами людяності, ночували в постоялих дворах обов'язку, щоб потім вільно гуляти на просторах. Вони харчувались простою їжею і жили на землі, не взятою в аренду. Коли ти вільно гуляєш, то слідуеш Недіянню. Коли ти харчуєшся простою їжею, то легко насититися. Коли живеш на землі, не взятою в користування, то не позбавляєшся своїх скарбів. Древні називали це "подорож ради збирання істинності в собі".

Була колись така почута думка: «Шукав, шукав ключ до машини, сердився, плювався і з того всього сів посидів перекурив і згадалося де ключ, а ще надзвичайне в тому, що на видноті». Така процедура стала застосовуватися і нами, правда без куріння, у багатьох життєвих ситуаціях – чи то гнів, чи заздрість, чи злоба, чи осуд, чи в різних життєвих ситуаціях. Допомогає. Не палимо себе, не ятримо і приходить вирішення.

«Зала була заповнена – люди курили, пили, розмовляли. Піаніст грав, але ніхто не звертав уваги на його музику. Одна жінка пила коктейль і вивчала музиканта – він був скучний, просто робив свою роботу і чекав перерви, щоб зупинити свою непотрібну гру. Після другого напою, жінка чуть-чуть сп'янівши, підійшла до роялю і заявила піаністу, що він, як зубна біль і спитала

його, чого він не зіграє просто для себе. Піаніст здивувався і почав грати музику, яку любив сам. Через декілька хвилин весь зал замовк, коли композиція закінчилась, то зал заповнивася силою аплодисментів.»

Бути самим собою – це не означає бути «білою вороною». По-перше ви самі маєте задоволення від такого стану душі, по-друге вас таких закинуло життя саме в таке середовище і саме для них, щоб хоча б хтось побачив себе. Хороші, чи погані риси наші якраз і є за призначенням для інших.

Найти себе, це практично згадати те, хто ми є. Так, мирська суєта наша родить те, що ми забуваємо потрошку Бога, своє покликання, як людини, а коли згадуємо, то це і є повернення в своє єство, в свою душу, це є повернення додому.

Відчувши напрямок, насолоджуймось ним і саме життя буде розширювати наші відчуття – це і буде нашим духовним ростом. Це і є нові відкриття Всесвіту, але найперш, ми відкриваємо себе. Довіряємо своїм відчуттям, ми пізнаємо щастя, ми відчуваємо, що ми щасливі єством незалежно від свого зовнішнього достатку, незалежно від того, ким ми стали.

Ці слова, народжені з думки в пошуках духовного, істини, покликані нашим усвідомленням, що ми є джерелом суєти суєт, що все це є малозначущим, а для експерименту спробуймо відзняти на відео і подивімося через декілька років, то виявимо, що все те, що робили, говорили на той час не є суттєвим на сьогодні, на час перегляду колишніх своїх висловлених думок, оцінок, висновків, декларованих дій і мрій. А чого таке відчуття? Бо всі ці висловлені слова і наміри не були суттєвими для нас і тоді. Такий підхід до розуміння будь-якої нашої дії в тих, чи інших обставинах. Бо вони вже є ложними, оманливими. Навіть всі ці роздуми, вся ця передача інформації і отримані відчуття в кінці кінців виявляються оманою, якоби ми показуємо напрямок – як нам пізнати Бога. Це омана. Ми ніколи не були далеко від Бога. Він в нас, він навкруги нас. Всеоб'ємний, всеохоплюючий своїм-нашим єством, своєю-нашою енергією. Ми є далекими, ми були далекими тільки в думках. Думки, які ми маємо, сформовані від інформації, від поведінки батьків, від повчань священників, вчителів, суспільства про далекість Бога. Знаємо, що він рядом, що він в нас. Ніхто ніколи не був поза увагою Бога. Ми в його реальності, в його всеосяжному споглядданні. Є ж таке відчуття, що за нами весь час хтось спостерігає, або ми деколи непомітно, а то й без мети, спостерігаємо за кимось, а в душі є для цього більші можливості. Ми ж фактично один за одним дивимось і так вся планета виявляється під нашим спостереженням, тобто під наглядом Бога. Ми це бачимо, ми це знаємо.

Просто наші думки на аналізі, на висновках нашої поінформованості створили ілюзію, створили цей обман про далекість Бога, про караючого Бога. І весь той описаний негатив, весь ад є тільки майбутньою нашою фантазією, бо фактично нас постійно оточує і негатив і ті адські

страждання, а деколи і ми входимо в цей негатив, в цей ад, тобто в ті обставини, які ми самі і створюємо.

Ми, кожен в окремості, як маленькі частиночки у Всесвіті, як краплинки води в океані. Тільки течія (енергія життя) підводить нас до гирла річки, з якої витікаємо водяним потоком, забрудненими по різному в окремості краплинками (як людина), в океан. Ми очищуємось, попадаючи у фільтр життєдайної сили сонця, випаровуємось, тобто міняємо фізичний стан з води в пар (тіло людини) і піднявшись вверх (це є чисто символічне відображення росту нашої духовності, як процес випаровування), групуємось в близькоспоріднені хмарини. Далі нас вітер (потоки енергій) розносить по різних куточках планети по її потребах краплинами випадаємо: хто на землю, хто в озеро, хто в гори, збираючись знову у ріку і прямуємо в океан, а дехто зразу знову в океан. В океані, на землі ми є разом і одним цілим. Хоча умовно ми кажемо, що вітер відніс хмаринку з краплею (душею) на Камчатку, в Африку, то ми ж від цього не зникли з поля зору Всесвіту. Яка прекрасна аналогія. Боже – це прекрасно. Мабуть всі стихії матінки Природи так живуть у злагоді із Всесвітом : і вода, і земля, і вогонь, і вітер, і небо, і, можливо, людина. В яке б тіло не послана душа – вона є божественною енергією, є частиною одного цілого, як доказ, що ми маємо одне джерело життя, а не умовне – негр, німець, чоловік, жінка … Всі люди на планеті Земля одна родина.

Якщо сказати просто, то ми не шукаємо духовного, ми не шукаємо Бога – ми просто-напросто його не губили. Він Є … в нашому умовному минулому, теперішньому і майбутньому. Ті, хто відчув Бога в собі ніколи не скажуть, що вони його загубили, чи жили без нього. Бог завжди з нами, в будь-який час, в будь-якому місці і не залежно від нашої оцінки: добрий, чи поганий цей час; добре, чи погане це місце і т.д., хоча вони в таких якостях і придатні для нашого усвідомлення, придатні для нашого духовного росту. Загубити, чи знайти? - Бог, душа, доброта, щастя… – це ж не речі,… - це стан духовної енергії, це стан душі.

На такому прикладі: каплі і океану, ми бачимо рух енергій, суть яких нам трактує наш суспільний Ум, як духовні енергії (а вони є позитивні і менш позитивні), а в підсумку говоримо, вміщуючи їх в слово – Бог чи Диявол. В перше слово вкладаємо смисл позитивних енергій, які перебувають в постійному русі, а в друге – менш позитивних, тобто, негативних. Урозуміння руху енергій і спроба побачити інформаційне наповнення слів: Бог і Диявол дає кожному можливість більш усвідомлено приймати участь в творінні позитивної енергії, яку ми визначаємо словами: любов, щастя, доброта, милосердя, благодіяння … Таке розуміння смисла життя виводить на шлях пізнання істини, на усвідомлення своєї духовної і матеріальної свободи. Ми того гідні.

Той, хто каже, що бачив Бога, то бачив тільки ілюзію, витвір свого ума, але ми його відчуваємо ніздрею, як сказано в Біблії, бачимо його в проявах і

підказках. Він завжди з нами. Бог є енергія і якщо вона зникне з нашого тіла, то це є констатацією смерті тіла. Бо рух енергій і є життя. Тому потрібно боятись таких зустрічей (саме в страху такі зустрічі і описані в святих писаннях – розмови Мойсея…). Бачити Бога неможливо, ми можемо бачити цю енергію в проявах, як символ присутності Бога. Аналогічна фантазія ума - є мова про зустріч з ди-я-воло-м (друге я(его) володіє мною), чи його проявами, діями. Фантазії вимальовуються (повторимося) на основі поінформованості, аналізу, висновків нашої і іншої інформації (до того ж минулої і старої) про суспільні відносини людини з людиною, людини з групою людей. Коли ми так міркуємо, говоримо, діємо, то це є доказом нашого неусвідомленого сну. Ми ж живемо, чи ми ходячі тіні? Тіло, як храм душі. Душі не бачимо: ні своєї, ні інших, а своє тіло, тіла інших бачимо і через тілесні відчуття фантазуємо, чи рухаємось в просторі і часі, у так званих сновидіннях. Сама суть міркувань … в тому, що ми повторюємо те, чого вже навчені, тобто, минулі інформації, досвід …

Людина людину знає по різному: у відповідності зі своїми здібностями, у відповідності зі своїм вмінням сприймати, у відповідності зі своєю готовністю бути пізнаною. Це і є схематичний скелет розвитку душі.

Божественне кличе не тільки тих, хто його шукає, але і всіх, хто має душу. Сущий своїми підказками через наші речі, дії і слова і вчинки інших дає нам сигнал в нашу душу через наш ум – впусти в себе божественне. Ми можемо цей прояв подеколи не зрозуміти, не побачити, не надати цьому значення. Побачити підказку-сигнал, почути слово, а тим паче відчути поклик душі не так просто. Повсякденні, минулі, майбутні турботи світу цього, а також принади багатства є перешкодами в цьому.

Багато людей за своє життя відчували релігійні переживання, душевні переживання, але багато з них не усвідомила, не зрозуміла їх. Ми просимо розуміти під словом «релігійні переживання» ---- їх як природу вікової людської мудрості, яка базується на засадах свободи, любові і справедливості. Це не є словами про приналежність до релігійних традицій, це є свобода духовних енергій. Для цього здавалось би і не потрібно великої премудрості, а чуть-чуть бути уважнішим. Розглянемо невеликий приклад. Таке звичайне явище відбувається з кожним: раптом ми звернули увагу на щось красиве – обличчя незнайомої людини, що світиться радістю; на веселу гру дітей, на своє споглядання за поведінкою дитини і мами, на особливу прекрасну оригінальну крону дерева, на «розмову» води біля річкової загати і багато багато чого іншого, що як говориться – зачепило за душу, впало в око, замилувало слух. Ця краса і є сигнал. Після якого находить на нас відчуття благодаті. По іншому ми побачили, чи почули буденні речі. І начальник, і діти якісь не такі, і робота спориться. Це і є той сигнал. Зупиніться, розгляньмо уважніше, послухаймо довше з різних позицій. Сприймаймо його, беремо і бережемо це відчуття в собі, що сколихнуло нас всього на одну мить, чи на

все життя за одну мить. Дякуємо Богу за це, але найперше нічого не робимо, перебуваючи в спокої, в гармонії – хай ці відчуття поселяться в нас і зможуть залишитися з нами. Ці відчуття, якщо ми зрозуміємо їх природу, будуть нашими окулярами, нашими антенами в сприйнятті світу цього. Ми починаємо по іншому дивитись на все оточуюче нас. Ці відчуття поміняють перш за все нас. Ми по іншому почнемо поводитись(зваженіше), по іншому говорити (менше буде негативних слів, менше агресії в тембрі голосу), по іншому слухати (навчимося викристалізовувати суттєве), чи приймати рішення (розсудливо, зважено, з урахуванням інтересів всіх). Славословимо Бога в такому стані, тобто, себе, що сподобили пройти через такі прекрасні відчуття. Не залишаймось в собі, та цього не можна зробити в такому стані. Це велика подія. Ми хочемо поділитися своїми відчуттями, цією енергією з іншими. Немає особливої потреби розказувати кому б то не було про бачені, чи почуті речі, або самі відчуття. Хоча, якщо хтось рядом в цей час є, то можна звернути увагу, але ми не завжди зможемо побачити реакцію. Однак не упускайте такої нагоди – поспостерігати обережно зі сторони. Нас теж туди буде притягувати періодично, а при нагоді запрошуйте кого- небудь і ненароком закцентуйте маленьку увагу. По-перше, ми не знайдемо потрібних слів, щоб передати відчуте, не найдемо визначення суті цього явища, бо друга людина, яка не відчула красоти, чогось невідомого, то назве нас романтиком і буде права. Той , що відчув - оніміє на мить. По-друге, коли ми намагаємось передати ці відчуття, показати побачену красоту, то їх прийме той, хто буде готовий прийняти, чи готовий взяти це собі. В цьому процесі показана природа вміння передачі і природа уміння приймати. Це було між нами і явищами природи. Так вчімося давати людям дарунки і навчаємось того, як потрібно їх приймати. Це досить тонка наука, це можна сказати талант. Хочете перевірити. Попробуйте дати кому-небудь незнайомому, бо перевірено, що і жебраку не просто дати, хоча він готовий прийняти. Вміймо брати і вміймо давати, але не на потім і не з вигодою за минуле, теперішнє, чи майбутнє. Треба давати, треба і брати. Нічого випадкового не має.

Істинні знання в нашому розумінні, і саме така їх чистота, світлість і доброта, як дієва якість енергій, є тим поводирем нашого єства в миру повсякчас і скрізь. Ми цими якостями не маємо творити ідей і не можемо визначати смисл життя кожного і всіх в цілому, бо це є ціла система знань і кожен їх бере по своїх силах енергії наявної в кожному. Але відчуття істини, правди у силі відчуттів може бути однаковою в певної частини людства, а може бути дещо трошки інакшою. Тобто, ми не можемо сказати, що це якась стала величина. Для нас це є теплота в душі, світлість, насиченість розуміння, відчуття піднесеності, радості (польоту), задоволення, блаженства (легкості), любові (довіри всім) і наш ум їх теж фіксує через сприйняття тілом теплоти, через інакше бачення оточуючого середовища, усвідомлення смислу нашого буття в розумінні основного в нашому житті.

Людина, наше єство, наша душа і тіло є приймачами і передавачами дарів (позитивних якостей і негативних явищ) від людини до людини і якраз це і є природа цього явища, що ми називаємо проявами Божественної волі, за якою ми спостерігаємо, яку ми бачимо, яку відчуваємо. Кожна людина, як те кільце у довгому-довгому ланцюгу, виконуючи свою роль, свою місію. Христос в перекладі з грецької – Месія. Як син людський, він покликаний був виконати Божественне благоволіє, свою місію.

«Селянин щоденно привозив до села воду із джерела в двох пузатих амфорах, прикріплених на спині осла, який крокував поруч із ним. Одна амфора була стара й уся в тріщинах, під час мандрівки з неї постійно витікала вода. Друга – нова, без ушкоджень, утримувала воду до краплини. Стара потріскана амфора почувалась бідною й непотрібною. Нова ж ніколи не оминала нагоди, щоб підкреслити свою досконалість: «Я не втрачаю й краплини води».

Одного ранку стара амфора звірилась власникові:

- Я знаю свої недоліки. Через мене йде намарне твій час, праця і гроші. Коли доходимо до села, я вже наполовину порожня. Вибач мені мою недосконалість і мої рани.

Наступного дня в час мандрівки власник звернувся до потрісканої амфори, мовлячи:

- Поглянь на узбіччя, яка краса, яке розмаїття квітів! Вони розквітли завдяки тобі! Я купив насіння і засіяв його вздовж шляху. Ти ж, не здогадуючись про це, поливаєш його кожного дня.

Кожен із нас має свої рани і свої вади. Але якщо довіримося Богові, Він через нашу недосконалість може вчинити чудо…»

В цю мирську дію вкладені великі духовні цінності. Ми можемо це робити легко, коли це такий стан душі. Щира дяка тому, хто дає і тому, хто бере. Починати слід навчитись з давання, а потім зрозуміється велич приймання подарунків. Але давати починаємо тоді, коли ми до цього духовно готові. Краще взяти, ніж не взяти, бо в цьому є частина процесу дарування. Краще дати, ныж не дати. Так ми вчимося відчувати потребу давати. Потреба, що вчить бачити, відчути процес давати і брати з благоговінням. Не ждемо слів, не зазираймо в очі, не вивчаймо реакцію, але якщо проявляється дяка за подарунок, то щиро приймаємо потиском руки, чи обійміть (душа душі передасть свої відчуття дяки і відчуття радості, що прийняли подарунок), та і очі заховаються за спину – це досить зручно, коли починаємо вчитись дарувати, чи приймати). Серце підскаже, як діяти, чи не діяти. Відкрийте двері якнайширше – хай заходять ці відчуття в нас, хай заходить Бог. Саме так відбувається справжня зустріч з ним. Той, що дав має приємні відчуття і той, що прийняв, то теж має приємні відчуття. В цьому процесі є найбільше задоволення двох людей у цій зустрічі, а якщо є спостерігачі, то приємно і їм спостерігати зі сторони за зміною настрою, за мімікою людей і як результат

цього спостереження, що і їм теж передаються відчуття радості. З часом можна зрозуміти цю силу, цю енергію, щоб нами не оволодів ум, наше его, через аналіз, через висновки (потрібно, не потрібно нам; з якою метою?, що нам з цього буде?, чим ми будемо навзамін зобов'язані? …), бо тоді стаємо імітувати подяки, широкі натягнуті посмішки з метою не образити і не образитись.

« - О, Вчителю! - сказав учень. - Поясни мені, будь ласка, мій сон. По широкій дорозі, весело спілкуючись, ідуть одинакові букви, але різних розмірів. Деякі такі великі, як надута повітряна кулька, інші поменше. Інколи рядом з дорогою по чуть помітній стежині мовчки проскакують, взявшись за руки, дві разні букви. Вони невеликі у порівнянні з тими, що ідуть по дорозі, і поміщаються на цій стежинці. Їх дуже мало, цих пар. Великі букви подивляються на них звисока і з презирством, але ті не звертають на це уваги. Всі букви доходять до двох воріт: широких на дорозі, яку вони перегороджують, і вузьких на стежинці. Великі букви, відштовхуючи одна другу, пробують пройти через вузкий вхід, але вони такі великі, що їм це ніяк не вдається, і тоді, зітхнувши, вони вільно проходять через широкі ворота і зникають за ними. Пари ж букв, навіть взявшись за руки, вільно проходять через вуьзкі ворота, хоча здається, що туди може пройти тільки одна невелика буква. Що ж це означає?

- А які букви ти бачив? - спитав Учитель.

*- Букви "Я" і пара букв "М" і "И". Вони виглядали, як "МИ"(– це гармонійне поєднання руху енергій душі і тіла.)**

- Я - це его людей, тому і раздуте буває до чудовищних розмірів. Ворота вуьзкі - це вхід в Царство Небесне. Его не може знаходитися там. Йому місце за широкими воротами, які ведуть на погибель, і більшість йде цим шляхом самознищення. Дві букви, які ідуть, взявшись за руки, - втратили своє его і з'днались з Богом. "Є тільки ти!" - подумки стверджують вони. Вони чисті частинки Господа. Для них і тільки для них завжди відкриті ворота Царства Небесного, і ніхто не перегородить їх Шлях!»

Людина, яка пройшла через таке відчуття, щаслива. Вона насолоджується цим щастям. Це відчуття, як заклик, що ми приєдналися до Бога, ми є одним цілим з ним, ми в такому стані, як капля в морі. Вона була і є, але вже в морі, вона вже на позиції моря-океану. Живе ним і діє від його імені. Саме в такий момент людський ум в гармонії з душею. Ум в ці моменти безсилий. Наше его мовчить в агонії, настає період, коли ум переходить в стан слуги. Воно більше --- – ні в думці, ні в слові, ні в дії себе не проявить своїм прагматизмом, своїми розрахунками, своїм користолюбством. Це є великим кроком в духовному рості. Той хто переходить в такий стан вміння передавати і приймати з часом втрачає такі прояви нашого життя, як жадібність, гнів, гординя, зависть. Перевірте. Ми набуваємо якостей сонця – воно нас обігріває, освітлює і не вимагає від нас нічого навзамін; дерево

передає нам прохолоду в жаркий день і захисток в негоду і нічого не чекає навзамін; соловейко тішить наш слух співом і нічого не вимагає навзамін, то так почувається людина, яка навчиться давати. Побачите, що і ви не матимете відчуття того, що щось захочете навзамін. Так Бог передає нам все, що має і від наших потреб. Подальше наше життя-буття крокує як божественні прояви. Разом з цим поміняються наші погляди на життя, на речі, на смисл життя. Радіймо цьому феномену людської сутності, бо ми міняємось. У нас нова фаза життя і це нове прекрасне понесе ці якості в інші життя. Наступне родиться з наявного існуючого. Мирські речі залишаються в спадок потомкам, коли людина помирає, бо не може взяти їх з собою, але духовні надбання вона забирає з собою – ці надбання не передаються разом із матеріальним спадком. Вони разом з душею посилаються в підготовлюване нове тіло.

Будьмо реалістами: в тілі ми є частинкою суспільства і дотримуємось правил його моралі, правил його законів, але в тілі є душа – і це є щось більше, і це більше є часточкою Бога в нас, і в нашому тілі.

Душа у своєму духовному рості нагадує людину в мандрах. Вона рушила в мандри (невідомо скільки життів раніше), але прибуття до кінцевого завершення росту, до пізнання істини, до Бога - теж не відомо через скільки життів пройде душа. Людина це ще не завершена сутність, це тільки шанс вийти на шлях пошуку істини, чи мандрівка по цьому шляху. Прижиттєве минуле ми трошки знаємо, але майбутнє манить нас до себе всілякими перспективами. Ось звідки всі напруження, тривога. Ці дві полярності весь час протиборствують в нашому єстві, як і інші якості нашого життя: добро і зло, милосердя і користолюбство, життя і смерть …, не даючи нам протягом життя спокою в середині себе із-за цього протиборства, житейської суматохи.

«Жив-був один запальний і нестриманий молодий чоловік. І ось одного разу його батько дав йому мішечок з цвяхами і наказав кожного разу, коли йому буде не в силах стримати гнів, то щоб забивав один цвях в стовп огорожі.

В перший день в стовпі було декілька десятків цвяхів. Наступного тижня він вже трохи навчився стримувати гнів, і з кожним днем забитих цвяхів в стовп стало зменшуватись. Юнак зрозумів, що легше контролювати свій темперамент, чим забивати цвяхи.

На кінець прийшов день, коли він ні разу не втратив самовладання. Він розказав про це своєму батькові і той сказав, що на цей раз потрібно кожен день, коли сину вдасться стриматись, то він може витягувати по одному цвяху із стовпа. Йшов час і прийшов той день, коли він зміг повідомити батька про те, що в стовпі не залишилось ні одного цвяха. Тоді батько запросив сина до огорожі:

- Ти непогано справився, але ти ж бачиш, скільки дірок в стовпі? Він вже ніколи не буде таким як раніше. Коли людині говориш що-небудь зле, то у

нього залишається такий же шрам, як ці дірочки. І не важливо, скільки разів ти після цього попросиш пробачення – шрам на людському серці залишається.»

Ми не можемо подивитись на себе і на якій ми стадії духовного росту і чи здатні ми відчувати присутність душі в тілі. А хіба це важливо. Вона там є. Так, там (в тілі) є божественне, але там є і лукаве. Такі міркування є нашим шансом усвідомлено зрозуміти це і ростки духовного не забаряться себе проявити в нас. Ці відчуття знайомі багатьом. В такому стані ми почуваємось щасливими: все іде влад, теплі відносини з оточуючим середовищем, спокій, умиротворення, прекрасний настрій; появляється стільки енергії, що ми готові гори перекинути. В цілому ми задоволені своїм життям-буттям саме в цей період. Однак є шанс пронести такий стан душі до кінця днів своїх. Це вже є нормою життя повсякчас і скрізь. Однак не слід забувати, що в нашому житті є прояви негативних енергій і тому є потреба бути уважним і спостережливим у всьому. Раніше побачимо небезпеку, то спокійніше підготуємося до зустрічі з нею, чи і обминемо, бо ми вже розуміємо процес і смисл появи в нашому житті не зовсім приємних подій – підказок.

«Покликання для бабусі.

В одному селі жила одна бабуся з дідусем – дітей вони не мали, та весь вік прожили, як кажуть «душа в душу», але настав час, коли дідусь відійшов у вічність, а бабуся залишилася сама, тримаючи і надалі в господарстві дві корови. Одного разу через село йшов юнак і попросився до бабусі на нічліг. Старенька радо зустріла гостя, за вечерею бабуся розговорилася з хлопцем, дійшла до теми про покликання і дізналася, що юнак хоче стати монахом, а перед цим здійснює паломництво до святого місця. Бабуся також розповіла про своє нелегке життя, про роки війни і важку працю. Хлопець, слухаючи бабусю, запитав: «Ви прожили важке життя, напевне настав час трохи відпочити та коли я заходив до вас то запримітив, що сусіди пригнали вам дві корови з пасовища, навіщо вони вам? Ви живете одна…» На що бабуся відповіла: «Та де одна. Он за горбком живе багатодітна сім'я, діточок багато, тому і допомогаю їм молочком і сметанкою, а там далі по вулиці живе вдова з двома маленькими діточками, а там – інвалід … Я кожного ранку по вулиці відношу молочко тим, кому воно найбільше потрібно… Та й буду тримати корівки, доки зможу, тому що поки я комусь потрібна, доти я не буду сама». Проходив час, той юнак став монахом, а згодом і священником, він часто згадує цю добру бабусю і в проповідях про людське покликання завжди наводить її приклад.

І дійсно, іноді покликання не потрібно шукати у великих ідеях, чи справах, а озирнутися довкола і подумати, що ми б могли зробити ближнім, використовуючи те, чим обдарував нас Господь…»

Коли з нами сталось те, що ми відчули, що побачили, чи стали на шлях істинного, то підтвердженням цього є те, що ми починаємо по іншому дивитися на речі, на події, ситуації. В цьому мирському житті стане в пригоді

такий приклад. Коли нас хтось ображає і ми не гніваємось, або ми щось сказали не зовсім добре і нас за це не мучить почуття вини, то це і є ознакою нашого істинного бачення оточуючого – ми є вже іншими, ми є новою людиною. Бережімо, осмислюймо, розширюймо, вивчаймо свій феномен, свій стан. Підтримуймо його і для цього у нас є достатньо сили розуміння цих якостей. Довірмося цьому факту, цій реальності, як дитина першому кроку. А далі вона намагатиметься зробити другий, третій крок – тільки підтримуйте її у намаганнях, але не за руку. Так і ми, підтримуймо своє нове бачення. Це вього навсього приклад, бо кожному може бути підтверджуюча підказка різна, як і різні шляхи у кожного до пізнання істини.

«Якось Вчитель з Учнем йшли сільським путівцем. Бачать – назустріч їм іде чортихаючись людина, вся збуджена, чуть не плаче.

- Що сталося, друже мій? – питає Вчитель.

- Та мене тільки що якийсь негідник образив останніми словами і причому – ні за що! Що я йому таке зробив?

- Він не міг тебе образити, - відповів Вчитель.

- Як не міг, якщо образив! – здивувався прохожий. – Ти ж його навіть не знаєш, та і мене бачиш вперше. Як ти можеш таке стверджувати?

Вчитель відійшов на декілька кроків в сторону, видивляючись щось на землі, а потім нагнувся, підняв щось і підійшов до прохожого і простягнув найдене в затиснутій жмені:

- Візьми, це тобі обов'язково допоможе.

Той машинально взяв запропоноване, але, побачивши, що то жук, злякався і викинув комаху.

- Що це означає? – обурився прохожий.

- Вибач, друже, я не хотів тебе налякати, але в мого Учня є те, що тобі потрібне.

І, звернувшись до Учня, сказав:

- Дай цьому гідному чоловікові те, що ми знайшли, коли відпочивали в саду.

Що це? – насторожився прохожий. – Якщо це ще якась гидота, то я не візьму!

Учень розв'язав торбину і дістав яблуко. Перехожий спантеличено подивився на красивий і соковитий плід і, переконавшись, що ніякої каверзи немає, подякував, але брати відмовився.

- Чого ж ти не береш? – поцікавився Вчитель. – А жука взяв!

- Жука я взяв мимовільно. Я ж не знав, що ти мені даєш. А яблуко мені просто не потрібно.

- Ось так і в житті: часто ми приймаємо те, що нам не потрібно і навіть гидко просто так, не задумуючись. Нам дають – ми беремо. Але між «давати» і «брати» є суттєва різниця. Я можу щось тобі давати, але поки ти не приймеш, моя дія залишиться незакінченою: я даю – ти не приймаєш. Але якщо я тобі даю і ти приймаєш – моя дія вважається завершеною: я дав – ти

взяв. Я не можу тобі дати щось, поки ти його не приймеш! Я можу давати, але дати – це вже дія, яка залежить від нас обох в рівних долях. Якщо тебе хтось ображає, то ти маєш вибір: прийняти його образи (часто ми це робимо не задумуючись) і образитись, або просто не приймати образ, усвідомлюючи, що вони нам просто не потрібні. Ось чому я і сказав, що той чоловік не міг тебе образити – він тебе ображав, але ти йому «допоміг» образити себе, прийнявши ті лайливі слова!»

Якщо ми бачимо шлях, яким можна прийти до істини, чи стаємо на нього, то можна сказати, що дійдемо по ньому до кінця. Бо на цьому шляху кожної миті ми можемо пізнавати окремі грані божественної енергії. Кінцева мета Творця, мабуть, в тому, щоб ми відчули, щоб ми побачили шлях для пошуку істини, а далі ця ниточка веде нас до того, що ми називаємо «сенс буття». Це, мабуть, такий стан душі, що ми є єдині зі Всесвітом. Ми родимося краплею дощу, яка зливається з океаном. Ці відчуття ми спостерігаємо в собі раз, чи десятки, чи сотні разів протягом життя. А скільки таких блискавок-відчуттів буває, яких ми за своєю суєтністю і не звертаємо на них уваги. Це ж Божі підказки-запрошення через наше тіло для розвитку нашої душі. Якщо ми почали спостерігати в собі певну їх частоту, то це ознака, що Бог нас, чи наше життя готує до іншого рівня життя-буття. Помаленьку такі прояви і їх бачення складають основу нашого життя. Ми це помічаємо в змінах свого бачення, бачення по – новому оточуючого середовища. Ми ці зміни спостерігаємо в змінах своєї поведінки. Такі зміни в нас можуть провокувати деякі труднощі. Нове завжди є певними труднощами через невідомість уму змін, але в цілому ми вдячні за те, що змінюється в нас, за ті відчуття піднесеності, за відчуття задоволеності.

Задоволення – це та якість, яка показує суть життя, але не все життя. Якщо ми постом і маскою смирення відмовляємося від задоволення, від радості життя, обмежуємо тіло і душу, то робимо фактично смерть для душі і тіла, хоча тіло далі їсть, робить якісь обрядові дії, дотримується суспільних нормативів, та ще й своїм знаходженням серед усіх, отруює всіх своїм рабством, зовнішньою покорою, бо нам не відомо про свою внутрішню сутність. Можливо, ми її не знаємо. Ми навчилися ховати її, шукаючи в інших співчуття – але такий шлях вибраний нами. Ми самі таким чином прикладаємо зусилля для відмови від дару Божого, від радості життя.

Задоволення приходить від відчуття душею і тілом любові, щастя, радості, доброти, простоти, правди, умиротворення і спокою. Коли ми маємо задоволення хоча б від однієї з позитивних якостей, то нам відкриті двері і до інших. Приймаємо і ділимося з іншими. Часто ми маємо задоволення від реалізованого бажання, ідеї. І якщо вони ідуть від душі, як її потреба, то це задоволення може бути на все життя, але, якщо від ума, пристрасті, користі, то це стане тимчасовим задоволенням, а потім ми про нього говоримо, що грош ціна йому в базарний день до появи нових таких бажань…

Але ж це наше таке життя і нічиє інше. Ми є в ньому учнями і вчителями. Ми є в житті і приймаємо його так, як воно нам відкривається. Душа знає стежку життя. І ми задоволені, бо пізнали велич, пізнали екстаз життя. Не витрачаймо енергію життя на конкуренцію, оцінку, осуд, заздрість, а маймо задоволення від малих і великих подій нашого рутинного життя і цим ми виходимо із рутини в бурхливий океан.

Задоволення, як квітка життя – його окраса. Будьмо свідомі, що життя це корені, це земля і вода, які дають поживу кореням, це і стебло, це і квітка, це і плід. Тобто в плоді все блаженство. Рослина пройшла цикл життя. Плід готовий до нового циклу. Так і ми – скільки вистачає сил живімо в задоволення, в блаженстві, повно, від всієї глибини душі, щоб з нами життя не витворяло – будучи дитиною, юнаком, зрілою людиною, інженером на роботі і двірником дома, роби все щиро, вільно, від чистоти душі, бо це дає відчуття радості життя. Це цілий цикл. А в житті буває засуха, буває сильний руйнівний ураган, бувають піднесення і падіння, гіркота і приємні відчуття солодощів. Ми готові до всього? Так. Тоді сприймаємо життя, як цикл без початку і кінця. Життя і смерть, народжене життя і далі смерть, а далі знову життя на щабель вище. Хто народився, той помре. Це все дарунки Сущого. Дякуємо за це, бо це дарунки нашого сущого, нашого єства. Уявімо, що наша душа в 700-річному немічному тілі …, яке жде смерті через умиротворення, а сил, здоров'я, енергії було на сто років життя. Зріла людина на таке життя не згідна, а кому за сто і більше років виснажливого животіння, мабуть, теж ніхто не згодиться.

«Давним давно роздумували Боги, що було б досить погано, якщо люди знайдуть Мудрість Вселенної раніше, чим вони будуть готові до цього. І вирішили Боги заховати Мудрість в такому місці, де люди не зможуть найти її поки не дозріють. Один з Богів запропонував заховати Мудрість на самій високій горі світу, але вони швидко усвідомили, що люди скоро освоять всі вершини і, що це не саме надійне місце. Другий з Богів запропонував заховати Мудрість на дні самого глибокого океану. Але ж і тут люди скоро виявлять її. Тоді сказав самий мудрий Бог: «Я знаю, що потрібно робити. Потрібно заховати Мудрість Вселенної в самих людях. Людина почне шукати її в собі тільки тоді, коли дозріє. Для цього їй потрібно буде подивитись в самого себе.» На тому і порішили.»

Пізнати ж душу, істину можна тільки проживаючи відчуття в благості і в спокої, в умиротворенні і в розумінні смислу життя-буття, через усвідомлене спостереження за процесом життя від народження до смерті. Пізнати істину неможливо без перебування в цьому суспільному коловороті. Ми ж не можемо бачити написані букви білою крейдою на білій стіні, хоча ми можемо по ній писати, але, для донесення своєї думки до інших, пишемо по чорній дошці. Так і пізнання духовного можливе на фоні мирського. Коли в наш ум надходить інформація через органи відчуттів тіла (очі, ніс, вуха …) і ми пробуємо

відокремитись умом від неї, бо це впливає на наш імідж, і це нам невигідно, та події, обставини, інформація вже відвідали наш ум, наше тіло, але ум виганяє цих гостей – вони сердяться на нас і стають ворогами. А скільки їх назбирається? І ми зі страху, маючи ідею мирного співіснування, несвідомо шукаємо кулемет для свого захисту. Мало помалу ми стаємо воїнами, чи стаємо як усі. Боремось за життя, віддаючи здоров'я, життя, во ім'я життя, але ніяк не для благосного життя, не для радості життя. Воно в нас є і радіймо йому, його проявам божественного, пристрасного і ганебного. Приймаймо цих гостей, що заходять в наш ум, в нашу душу – тоді ці «гості» є друзями. В них ми взнаємо, як їх звати, їх батьків, звідки родом, де працюють, ким працюють, їх сімейний стан, можливо, їх проблеми, їх радості, їх журбу. В такому зворотньому напрямку, чи таким методом, ми можемо пізнати і наші неприємні проблеми з часу, коли ми їх побачили, чи почули до моменту виникнення(народження). Для прикладу, наш гнів при такому вивченні заходить до того, що ми усвідомлюємо потребу в прощенні тим, на кого маємо гнів і собі.

Гнів і прощення, ворожнеча і дружба, життя і смерть, духовне і мирське це кожне слово і його зміст, з означених, є однією категорією, а в сукупності є тим кількісним показником, що називається проміжком часу, в якому ми живемо. Якісний показник у кожного свій, свій шлях, свій сенс життя, який ми самі не можемо побачити, як щось ціле, а тільки зрозуміти. Не кожному дано, бо ми не пам'ятаємо наших думок, слів, вчинків, сновидінь, тих інших характеристик про нас за цілий день, а тим паче за збільшений проміжок часу. Але кількісний нам відомий по проміжку часу і який ми можемо спостерігати.

Зробили позитивне, чи негативне, але уже усвідомили, то це вже ознака духовного росту. Не спішимо від радості загубити голову, але і не винімо себе, посипаючи попелом свою ж голову. Можливо входження в такі ситуації є тим, що дає можливість усвідомлювати свою суть. Можливо, ми готуємось до духовного росту, набираємось сил, а для цього нам потрібен спокій. Не жаліймо за пройденим, чи тим, що зробили, сказали, бо усвідомлення часто густо приходить потім, коли ми думаємо, що вже пізно. Ні не пізно. Не нуждуймо за негативним минулим, бо воно було найкращим варіантом розвитку подій на той час для нас, але і позитив не берімо за еталон, бо він теж уже минуле. Життя рухається. Два рази не зайдемо у ту ж воду в річці. Так кожна наша дія може бути в чомусь подібною, але є елементи нового. Навіть намагаючись втілити в життя якусь мрію, ми акумулюємось, набираємо певних знань, інформації, сили, досвіду і діємо не відаючи, який буде результат. Здійсниться мрія, чи ні, але це вже буде наш особистий досвід, наші знання, на основі яких і тримається будь-яка довіра. Ніхто і ніколи не скаже, не зробить того, чи іншого до того часу, як не настане час здійснення. Ми робимо те, що маємо робити. А не зробили краще, бо на той час не дозріли до того рівня в позитивному рості. Навіть деградуючи, душа зупиняє

нас на цьому шляху, даючи час усвідомити негативність наших думок, слів і вчинків, бо може статись гірше. Зрозуміти методику зупинки можна на прикладі. В нашому господарстві протягом двох років загинуло три корови (це оточуюча нас енергія, тільки в іншому виді). Міняли масть, міняли місце стійла на пораду мудрих людей і, будучи одного разу в гостях в рідної баби, ми розповіли про це. Баба сказала: «А ви не думали, що це смерть три рази приходила у вашу сім'ю і тільки душа спасла ваші тіла, забравши з вашого господарства інші істоти». Це була підказка сущого – душа знала і зберегла тіло для подальшого духовного росту. Ця історія згадалась для усвідомлення, для розуміння значення нашої душі, про її турботу за нашу сутність навіть в періоди невдач і сумнівів. Негативну поведінку, погані дії нашого ума і тіла , які схиляють тіло і душу в напрямку деградації, душа може в таких випадках покинути тіло – настає смерть тіла.

Усвідомлення цих процесів в нашому минулому і в нашому майбутньому і є тим фактором готовності до духовного розвитку нашого єства тепер і тут. Пізнаваймо світ і себе. Збагачуймо себе скарбами, що дають радість життя. Це і є початком, якому немає кінця, як нашим теперішнім мріям і бажанням, бо в них теж був початок, але ці реалізації, чи невдачі в реалізації засмучують, а душа свідома і кличе – радуйтесь! Як цього досягти? Коли виникають подібні питання, ми починаємо вивчати себе, свої потреби, свої можливості, чи найкраще взагалі зупиняємось, не народжуючи ні мрій, ні бажань, як стартової площадки з якої випромінюється життя до тіла, до органів відчуттів і в спокої бачимо потребу, чи бути тим, ким нас востребувала Природа.

Саме з таких індивідуальностей розвиваються пророки, месії, Ісуси Христи. Багато серед них зазнали принижень, катувань, розпинань, побиття камінням, спаленням на вогнищах, але саме такі люди засівають зерна любові, щастя, милосердя, благості. Такі люди знають смисл життя, самовіддані за нас, мають істинну надію і всеохоплюючу любов. Вони знають, вони засівають зерна істини наперед. Можливо, вони в нашому розумінні приходять на Землю несвоєчасно, але вони, сіючи зерна, знають, що допоки створиться плід, то люди дозріють і теж побачать істину. Ісус на хресті обіцяв, що прийде і прозріло людство через декілька століть і прийняло його настанови. Якщо ми по них живемо, то це і є його присутність серед нас. Знаймо і те, що посланців сущого людство засуджує і тільки після їх тілесної смерті їх мощам і починають поклонятись. Поклоняймося сущому завжди, бо в ньому життя. А в речах створених людиною без душі ходить смерть для тіла. Тіло робить смерть для тіла. Душа вічна.

Можливо, ми ще сьогодні не узріли божественного в собі і в оточуючому світі, то не хвилюймося сильно. А саме хвилювання є підказкою, що завтра, зі сходом сонця, ми зможемо відкрити своє серце, свою душу і бути в гармонії з духом всесущим. Це є нам підтримка через чисто сердечне співчуття –

чуття в унісон божественного і нашого. Будьмо готові до цього, бо життя нам дароване для того, щоб найти себе, а не для того, щоб накопичувати і наповнювати оточуючий світ речами, технологіями, які допомагають тілу, але не душі. Не живімо до того часу, коли говоримо, що життя проходить мимо, бо це стає повсякденним страхом. Кожна людина це періодично визнає. Знаймо це.

Дії, слова, думки через ум обмежують видимість (роблять стіну) для душі. Саме, коли ум, чи сказати его, керує нами (тілом – дії, слова, думки через всі органи відчуттів), роблячи стіну обмежень для душі, то тоді душа страждає. Часом ми не можемо це пояснити, просто відчуваємо, бо коли починаємо пояснювати, то ще більшу стіну робить наш ум. Наш ум, як лихий начальник сам себе не визнає, що це він створює умови для страждань душі. Почала страждати душа, то в тіло приходять хвороби. Коли ж ми усвідомлюємо цей процес, то ум і його здатність стають слугою для душі. Він допомогає душі піднятись над стінами, а то ще й вище, щоб бачити весь світ. Ось така зовнішня природа сили наших думок, слів і дій.

Ми всі усвідомлюємо свої хвороби тіла, а тепер знаємо звідки вони беруться нами. Ми всі проходимо відчуття страждань душі. Вона не може говорити, як ум – шукати, аналізувати, пробувати… Вона кричить у наших тілесних болях і хворобах; вона плаче сльозами тіла в своїх проханнях про допомогу; вона, може говорити з нами в ті моменти, коли ми у спокої - і це найперше її слово до нашого ума, до нашого розуміння – вміти чути життєві підказки у випадково почутих словах сторонніх людей, у баченні дій сторонніх людей. Ми є щасливими тоді, коли вміємо чути свою душу найперше, а в крайньому випадку почути її плач, чи відчути її страждання в наших тілесних болях. Давайте вчитись слухати людей безпосередньо при спілкуванні, а потім навчимося слухати душу. Можливо, серед нас є і такі, які чують свою душу і вже навіть вміють з нею спілкуватись - і ми раді за них.

Ум створює мету, і его хоче її реалізувати. Вони в пориві росту, амбітної могутності, необмежених можливостей розвивають фантазію і створюють все вищі і вищі цілі. Его не може задовольнитися малим. Ум продукує нові варіанти, появляється прискорення з метою скорішої реалізації… Зрозуміймо, що ціль – це завтра, це майбутнє. Якщо сущому буде угодною, то доживемо, але чи достатньо в нас сили розуму, щоб реалізовувати ціль. А якщо їх багато – і починається намарна витрата енергії. Поряд з метою ми крокуємо по життю і приходиться вирішувати злободенні питання в здобуванні хліба і до хліба для себе і сім'ї.

Молода людина з таким нехорошим кінцем не погодиться. Вона може надіятись. Вона надіється. Вона молода, повна енергії і сил, тіло пашить здоров'ям, малий досвід розчарувань, чи його відсутність робить мету прекрасної леді, чи козака ілюзорною.

Давайте усвідомлено використаємо хоч ту енергію, що маємо сьогодні в радості і спокої. Буде новий день – буде нова сила. До цього гасла ми підходимо розважливо і не включаємо в життєвий процес якісь зобов'язання, чи повинності, бо то будуть людські потреби.

Коли ми говоримо, що ми по-винні забезпечити сім'ю хлібом і до хліба, дітей хатиною, машиною…, то це слова майбутнього, а слово має важке смислове навантаження - по вині своїй добувати, відбуваючи каторгу. Даймо те, що можемо дати сьогодні, не лінуймося, творчо погляньмо на ситуацію і нам серце завжди підкаже, що ми маємо і можемо зробити тепер і тут на радість собі і дітям.

«Діти – наше щастя, життя, мрії, надії та переживання. Діти до цього часу залишаються основною метою нашого життя. Заради них ми живемо, працюємо. Заради них створюємо всі умови для їхнього особистого, морального та духовного зростання. Заради них йдемо на неможливе, на вчинки, що суперечать логіці… Проте, завдяки дітям, ми можемо вважати себе людьми в повній силі цього слова…

Та щоб забезпечити, щоб зробити майбутнє дитини достойним, батьки вкладають у розвиток та щасливе життя дитини самих себе, нерідко переступаючи межу, з якої вже не повертаються…

Багато людей не розуміють на початку сімейної ідилії, що діти – основне джерело щастя та життєвого натхнення. Що тільки заради них хочеться жити та будувати своє майбутнє. Тільки діти є джерелом того щастя, яке ми називаємо батьківством…

Діти… Веселий, радісний та щирий сміх маленького щастя, яке пригортається до тебе, коли хоче знайти в батьківських обіймах прихистку. Це насправді щастя, коли споглядаєш, як воно маленьке і кумедне бігає по кімнаті від одного кутка до іншого, переставляє різноманітні домашні предмети, а потім їх неможливо знайти. А ти сидиш на дивані із цікавістю та щасливим поглядом мило спостерігаєш за тим всім «упорядкувальним» процесом… І починаєш розуміти, що то мале чудо, яке носиться туди-сюди – це нове життя, яке сотворив ти спільно з дружиною і ти просто-напросто розумієш, що ти хочеш жити…

Та жити не просто так, без мети, без усвідомлення того, що чекати завтра… Ти розумієш, що ти хочеш жити для нового, створеного тобою життя і ти хочеш віддати йому все, що мав у своєму житті…

Діти – це джерело нашого достатку, нашої мужності та сили, прагнень і переживань, безмежності приємних моментів і такої ж кількості неприємних, від яких болить душа… Та щоб зрозуміти, що таке діти, спитайте тих молодих пар у яких недавно народилося здорове дитя, а також поговоріть з тими, чиї діти переступають батьківський поріг і в шлюбі йдуть з коханою людиною у своє життя… Спитайте, що таке діти і тих батьків, чиї діти вже

на своїх крилах і мають щасливе і успішне життя… Думаю, що всі скажуть, що діти – це життя, яке потрібно відчути, щоб зрозуміти, що таке щастя..»
Вася Патяник

Деколи чуємо, говоримо, що Бога немає, Творця немає. Інші творять собі ідола в умі, в картині, скульптурі, в слові… Кожен цю якість пише, називає своїм словом і вкладає в нього своє розуміння божественного. Але людина є дитиною Бога - це справа рук Творця. Людина – це маленька частинка світової енергії і результатом її дії. Маючи божественне єство людина залишає після себе духовні здобутки і матеріальні статки. Коли ми віримо в нього – він є в нашому пізнанні життя, але коли ми розуміємо його, то це інша його божественна сторона. Вони взаємопов'язані. Коли ми пишемо – Бог, то розуміємо, що це ми в повному наповненні позитивних якостей – і дії наші всі походять від наших можливостей і по потребах, то тоді маємо гармонічне і спокійне життя, райське життя. Коли ж пишемо – Диявол, то це теж ми з тими характеристиками, які присущі негативним діям і визначенням. Це два різні стани нашого психічного, духовного і суспільного єства.

Як рай і пекло – це теж є певні умовності, що озвучуються, чи пишуться такими словами. Слова несуть в собі певне смислове наповнення для розуміння і наповнення його змістом. Слово є засобом для пояснення чогось невідомого, або безіменного. А рай і пекло – це ми самі. Гріх і божественне – це ми самі, але кругом чути гріх без пояснень, без розуміння його суті, а божественне це не для нас, а для священника, монаха – і тут без розуміння суті. А хіба монах може пояснити божественне. Він просто заховався від мирської суєти, але продовжує жити мирським (думками, словами, хлібом, олією …) – від себе не заховаєшся. Монашество є частиною тієї, чи іншої релігійної традиції і по своїй суті є легшим бізнесом ніж мирський. Так чи інакше воно є частиною суспільства і служить частині суспільства. Не можна заперечувати, що вони не є носіями духовного, як і кожен із нас – хто більше, хто менше. Монах набирає серйозного виду, створюючи вид всезнаючого і молиться прохальними молитвами: «Боже допоможи мені позбутися того-то і того-то…». Те ж саме і в мирському житті: «Боже дай мені сили, грошей…». Якщо молитва такого змісту, то це вже ознака нещасливої людини – їй щось не вистачає, сталась якась біда, виникла якась проблема. Тому ми просимо бога, раба нашого, зробити для нас те, чи інше. Ми стаємо начальниками, а він слугою. Це мабуть щось не так. Таке розуміння молитви, таке розуміння Бога породжує споживацьку позицію в житті, але ж ми все таки, у своїй більшості, творчі особистості. Ми не шукаємо причину в собі, в своїх діях, а хай Бог одним помахом руки зробить те, що ми бажаємо. Всілякі негаразди нас дратують, породжують злобу. Ми злі, боремось… До речі, саме з таких злих, жорстоких наших проявів формується суспільне зло, жорстокість, страх і суспільство починає будувати церкви в кожному населеному пункті з метою, щоб до нас в храм приходив бог і ми могли його просити виконати

наші бажання. Збільшення кількості церков і тих, що приходять до них є ознакою накопичення нереалізованих бажань, злоби і завісті до тих, хто на нашу думку таких проблем не має. Ми не можемо бачити того, чи є проблеми в когось, чи їх немає. Ми бачимо, що у того-то є те-то, чи інше, але ж ми не бачимо їх рівня духовного розвитку і породжуємо невдоволення, наростає агресія, бурлить заависть до тих не багатьох, що мають те-то, чи інше, а приходить недільний день і ми йдемо в церкву на дві години церковної служби (хіба з такою колотнечею в душі хтось може спілкуватись з Богом? Мабуть, ні.). Йдемо з надією, що бог вирішить всі наші проблеми і покарає вискочок. А що? - ми не хотіли стати вискочками? Але ми не хочемо подивитись в корінь проблеми в її суть.

А щаслива людина по стану душі є станом молитовним, є молитвою. Ми говорили, що нереалізовані бажання і є проблеми. Вони є і в щасливих людей, але вони усвідомлюють, що вони не доросли духовно до реалізації своїх бажань на даний час, дякуючи за розуміння ситуації і це послаблює м'язи, знімає напруження і вносить спокій. У спокої душа вам підкаже шляхи реалізації потреб, але не бажань. Бог бачить наші потреби і все робить для нашого духовного розвитку. Саме так щасливі люди духовно ростуть. Вони хочуть всіх ощасливити своєю благо-даттю. Ми бажаємо всім щастя!

Кожному дається чоловік-жінка, діти для духовного розвитку, а не тільки для того, щоб приготувати їсти, займатись тілесними втіхами, турбуватись про дітей, дбати про стареньких батьків в нашому мирському розумінні, бо за кожною тілесною дією спостерігає божественний розум, який підказує нам шляхи підходу до кожної дії – в благості, в страсті, чи в невіданні.

Тому головнішим видом нашої відповідальності серед турбот про дітей – щоб вони росли щасливими, здоровими, раділи всьому, що посилає сущий, а ми могли не перешкоджати їм в цьому.

Діти приходять в цей світ завдяки нам, батькам і живуть з нами до повноліття, але вони не належать нам. Ми можемо давати певну часточку нашої любові, турбуватися про них, але аж ніяк не можемо дати їм свої думки. Навіть, якщо через слово схочемо донести якусь думку дитині, то вона не сприйме її, бо вона по своєму бачить цей світ. Душа дитини прийшла в нове тіло з певними духовними цінностями і що головне, що прийшла звільненою від суспільного досвіду, без його висновків, без його бачення, без його аналізую чого ума. Це один позитив нової людини. Другий полягає в тому, що ця душа несе новіші знання зі Всесвітньої бібліотеки і нові пізнання світу і нове його розуміння, бо фактично недавно покинула цей мирський світ. Така нова людина є людиною майбутнього відносно нас. Ми залишаємось носіями старої пам'яті, старого способу організації суспільних відносин, звички, життєвий особистий досвід … і це все намагаємось внести в них - в їх дитячі і юнацькі роки, намагаємось повернути в минуле. В минуле і ми не хочемо повертатись, а чого ж тоді дітей втягуємо минулими звичками, звичаями, правилами,

законами. Зрозуміймо, що вони мають ці наші «знання» на свідомому, чи на підсвідомому рівні і прийде час, то вони ними будуть користуватись. Не порабощаймо дітей і самі не будьмо рабовласниками і рабами обставин, які ми самі створюємо. Нарощуймо самі духовні цінності і дбаймо про розвиток дитячих душ. Саме ці якості передчасно очистять і наш мирський світ від негативних ситуацій. Ми їх навіть не зустрінемо на життєвому шляху.

У кожної дитини своя дорога по життю. А для розуміння згадаймо притчу про ворона, який переносив своїх дітей з острова на материк і згадаймо їх розмову. А ми при нагоді вкладаємо в текст іншу - і теж життєво-повчальну. «Жили дві жінки в енному поселенні. В обох росли маленькі сини одного віку. Будинки їх знаходились по сусідству, зовсім рядом, і жінки часто спілкувались між собою, а сини їх завжди гралися разом.

Обидві любили синів своїх материнською любов'ю, опікали і турбувались про них так, як подобає матерям.

І ось пройшли роки, хлопчики виросли дорослими мужами, і настав їм час покинути рідний дім і відправитися на пошуки свого місця в житті.

- Відпусти мене, мамо, - сказав одного разу син першої жінки, - пора мені збиратися в путь-дорогу.

Вона усміхнулась сумно, серце її сумом наповнилось лише на одину мить, але відпустила вона легко сина свого від себе, побажавши йому успіхів і благословила на дорогу. І зажила далі зі спокоєм і звичним їй ритмом життя.

І ось прийшов другий син до матері своєї і попросив її:

- Дозволь мені відправитися на пошуки долі своєї, мамо. Пора мені в путь-дорогу дальню.

Але злякалась та жінка, що дитина залишить її назавжди, що втратить вона його навіки. Як же можна дорогоцінність свою ненаглядну, що миліше дня і ночі, видіслати від себе? Як можна видірвати від серця те, що життю своєму дорожче?

І ось вона заплакала перед сином своїм, тут же немічною стала і почала просити його так:

- Як же ти хочеш покинути мене, невдячний? Мене, люблячу тебе всім серцем своїм. Мене, ту, що не уявляє життя свого без тебе. Як же я буду без тебе зовсім одна весь залишок життя свого? Не можу я одна бути, тяжко мені, миленький мій!

Зжалівся син над матір'ю, зрозумів її і вирішив залишитися з нею, щоб рядом бути і допомогати їй у всьоему.

Йшов час. Перша жінка, яка відпустила свого сина від себе зі спокоєм, жила добре як ні в чому не бувало. Друга жінка, дивлячись на неї, думала про себе так: "Як вона живе легко, серце не болить у неї зовсім за сином?! Не дорога їй дитина її, раз відірвала вона його так від серця запросто і живе собі приспівуючи. Ні сльозинки не проронила після його відходу. "

Друга жінка в радості своїй крутилась біля сина в турботах своїх щоденних. Надивитися на нього не могла. Але старість швидко настигла її і стала вона хворіти часто. Неспокійною стала, серце її щеміло в тривогах різних. Не могла вона думи свои журливі втихомирити і направити їх во благо собі і іншим. Одне гріло її в житті цьому: любов до сина і те, що не покинув він її одну.

І ось одного разу побачила вона сусідку свою зі співом, на полі квіти збираючу, іи підійшла до неї з такими словами:

- Зовсім здоров'я моє покинуло мене, від бессонння страждаю я, допоможи мені зібрати квіти для дому мого, спина у мене болить нагнутися не можу і в голові паморочиться. Перша жінка погодилась і допомогла подрузі своїй.

Спостерігала за нею немічна, поки здорова і весела квіти збирала і зірвалось у неї з губ наступне:

- Як же ти живеш одна зовсім? Чи не важко тобі? Син твій покинув тебе і не вернеться до тебе навіть, може бути, що ніколи.

Перша жінка пожала плечима і, усміхнувшись, відповіла подрузі своїй:

- Так і живу. Все, що істинне моє, при мені і залишилось. Нічого я не втратила.

Друга жінка здивувалась сильно словам подруги своєї, подумавши, що егоїстка вона і не любить сина свого зовсім, раз говорить так. І раптом розізлилася на неї і кинула їй в злобі своїй:

- Де любов твоя материнська, про яку ти мені розказувала колись? Бо одинаково синів ми своїх ростили. Значить ти і не любила ніколи дитини своєї, раз так легко відпустила її від себе. Ось він і покинув тебе! А я люблю сина свого і подивись, він любить мене, раз залишився зі мною. Де любов твоя?! А ось і нема її!

Перша жінка вислухала зі спокоєм подругу свою і відповіла тихенько:

- Як же ні? Тут вона залишилась, зі мною, - і положила руку ніжно до серця свого, як квіточку прекрасну і благоуханну прикриваючи.

Подивилася друга жінка з нерозумінням, нічого не відповівши, розвернулась і пішла ні з чим, думки свої при собі залишивши.

Пройшло іще немало часу. Проснулась одного разу друга жінка і дивиться: нема її сина ніде. Обшукала все і записку перегодя знайшла, в якій син її писав, що не може більше знаходитися біля матері, тяжко йому, бачить він, як доля його від нього відходить і так вирішив залишити її.

Довго плакала і стогнала ця жінка, довлго переживала. Іще більше постаріла, зовсім старухою зробилась. І з ліжка заледь вставала, поглядаючи із віконця на щасливу сусідку свою, яка бойко по двору своєму походжала та господжарство вела. Все дивилася на неї і не розуміла поведінки її.

Ось минув рік. Оправилась нещасна старушка від горя свого. Знову за господарство взялась. Хвороби залишили її, як і не було їх. Тривоги покинули її, як і не належали їй ніколи. Серце її заспокоїлось.

Одного разу вийшла вона на вулицю, а там сусідка очікує її, дивлячись на неї уважно.

Подійшла до неї старушка, побажала ранку доброго. А та візьми і спитай у неї:

- Як поживаеш ти? Бачу наладилось життя твоє. Де любов твоя? Чи залишилась вона з тобою в серці твоєму?

Нахмурилась старушка, голову опустила і відійшла, не відповівши нічого сусідці своїй. Соромно їй зізнатися було, що і не було любові цієї в серці її ніколи. А те, що було, то не любов була.»

Лія Ізвольська.

Дитяча сутність повна і самодостатня, а наші вливання в повне в результаті буде виливатись з цієї ємності. Ми думаємо, що дитина не розуміє нічого в матеріальному світі. Можливо не все. Але в своїй поведінці в своєму розумінні ми навіть не допускаємо думки, що дитина розуміє своє покликання, розуміє наші дії і що ми маємо турбуватись зразу ж про її духовність. Зазвичай, ми не займаємось її душею, а повсякчас вчимо матеріального бачення світу: даємо їй їсти, одягаємо, купляємо іграшки і вчимо слів. Поспостерігайте за батьками. Вони хочуть, щоб дитина весь час була зайнята: дають їжу, іграшки, беруть на руки обличчям до себе, чи в колясці обличчям до інших – хай тренують очі, як збирача інформації для її неукріпшого ума. Скоріше, скоріше його привчити до роботи і хай керує ум, тільки не душа. Так ми поступаємо з дітьми на підсвідомому рівні свого ума. Сьогодні і психологи вчать: проснулась дитина, то хай лежить тихенько, лежить в колясці на вулиці, то хай дивиться на небо, чи на віти дерева. А тишину деколи наповнюють звучанням класичної спокійної музики, чи співу. Бути рядом, але не закривати собою його кругозір. Це основний раціон для душі. Новонароджена дитина довго не ловить очима нікого. Подумайте, як Творець подбав за дитину. Ще раз подумайте, чи довго ми дорослі можемо витримувати чийсь погляд, чиєсь споглядання, а ми це робимо до беззахисного дитяти. Дитина знає і відчуває, що ми поряд. Дитина відчуває наш настрій і приймає його від нас. Якщо ми уважні, то бачимо реакцію дитини, коли ми щасливі, чи коли ми в злобі. І таких прикладів досить багато. У нас є шанс, будучи біля дитини і спостерігаючи за нею, навчитись по новому бачити, по новому чути, по новому жити і саме так по природному просто і спокійно. Є такі батьки. Вони поводяться так на підсвідомому рівні. Це прекрасне споглядання за ними. В багатьох випадках дід з бабою вчаться в онуків смислу життя: в них є час, в них є спокій тіла від безсилля, вони відходять умом від матеріальних бажань, ними менше цікавиться суспільство і це є умовами для зовнішнього прояву мудрості і уже свідомо побачити смисл життя.Так організоване життя, яке і спонукає в старості при уважному спостереженні за поведінкою онуків, через перелічені обставини попрацювати для своєї душі, для її росту.

Душа дитини розцвіте пізніше (в майбутньому), а наші відчуття, наш досвід є вже минулим. Живімо сьогодні і тут, як пташина, то і діти від нас навчаться такого стилю життя. Наша передача інформації, досвіду дітям – це давати, передавати для користування поношеного життя своїм дітям, яке не дасть дитині побачити своє життя. Можливо, досвід матеріального облаштування життя і буде корисним і тільки в матеріальній реалізації, але якщо вона проходить без участі духовних відчуттів, то вся ця передача буде маленьким мізером в її житті (згадайте самі своє дитинство, чи багато ми пам'ятаємо з батьківських настанов і повчань. Більшість знань ми засвоюємо на основі своїх матричних знань і на своєму досвіді – помилках і успіхах). Можливо, в наших очах, коли ми спостерігаємо за дитиною, як вона реалізує наші слова , то це бачиться великим нашим досягненням, а дитина не придає цьому великого значення, бо вона мала ці знання і без нас. Ми ж деколи в дорослому житті говоримо: « А чого ця, чи інша думка не прийшла до нас раніше для виконання в якійсь справі? Я ж це знав». Така ж природа дитячих знань і вона легше може ними користуватись, бо наше доросле вже наповнене масою іншої інформації і доки душа, чи ум підкажуть нам, то проходить певний відрізок часу. Тому мудрі люди перед тим, як говорити, а тим більше перед виконанням нової роботи намагаються обдумати, а це є процесс застосування особистих знань і вже особистої інформації. Після цього виходить менше помилок.

Життя ж не йде назад, а тільки в завтра, в майбутнє і як показує досвід, коли ми є спостережливими, то не тільки дитина, а навіть ----батьки, брати і сестри - кожен, має своє розуміння будь-якої життєвої ситуації, своє розуміння світу цього і діє адекватно своєму розумінню. «Я ж йому казала, а він всеодно зробив по своєму» - в чому природа такої поведінки людей і дітей? У їх особистих знаннях, у їх розумі, у їх душі, у їх особистому досвіді, а, з другої сторони, як би на ці терези виходить суспільний досвід ума нашого. Коли ми усвідомили себе, як спостерігача спеціально, чи вже як навичкові знання, то не слід особливої уваги приділяти словам, а поведінці, діям, міміці, очам, рухам, бо слова ще є частиною продукту нашого ума, а вчинок є вже закінченою дією, як результат «роботи» відчуттів, знань, думки, слів.

«Цар Хуань-гунь читав книгу в своєму маєтку, а біля входу в замок обтесував колесо колесник Бянь. Відклавши молоток і долото, колесник зайшов в залу і спитав:

- Посмію поцікавитися, що читає пан?

- Слова мудреців, - відповів Хуань-гунь.

- А ці мудреці іще живі? - спитав колесник.

- Ні, давно померли.

- Значить, те, що читає пан, - це всього лише шолуха душ древніх людей.

- Та як сміеш ти, нікчемний колесник, судити про книгу, яку читаю я - єдиний із людей? Якщо тобі є що сказати, то говори, а нема – тоді в мить попрощаєшся із життям!

- Ваш слуга судить про це по своїй роботі, - відповів колесник. - Якщо я працюю без спішки, то труднощів у мене не буває, але колесо вийде не якісне. Якщо я поспішаю, то мені приходиться важкувато, і колесо не прилажується. Якщо ж я не спішу, але і не зволікаю, то руки буцімто самі все роблять, а серце їм відгукується. Про це не можу сказати словами. Тут є якийсь секрет, і я не можу передати його навіть власному сину, та і син не зміг би перейняти його у мене. Ось чому, пропрацювавши сім десятків років і доживши до глибокої старості, я все ще майструю колеса. Ось і древні люди, мабуть, померли, не розкривши своїх секретів. Виходить те, що читає пан – це і є шолуха душ древніх мудреців!»

Тому велике прохання - не робімо дітей своїми речами, щоб і думки не було, що це ми так навчили, так змусили робити, бо так не є. Забудьмо, що ми воло-(діємо ними). Ми перед Богом рівні – і дитина, і батьки, і бабуся, і вчитель, і начальник.

«Одного разу вчителька початкових класів попросила учнів написати твір про те, що б вони хотіли, щоб Бог зробив для них.Увечері, коли вона перевіряла роботи, вона натрапила на один твір, який її дуже засмутив. В цей момент увійшов її чоловік і побачив, що вона плаче.

«Що трапилося?» – запитав він.

«Читай» - відповіла вона, простягнувши твір одного хлопчика.

«Господи, сьогодні прошу Тебе про дещо особливе: перетвори мене в телевізор. Я хочу зайняти його місце. Хочу жити як живе телевізор в нашому домі. Хочу мати особливе місце і збирати сім'ю навколо себе. Щоб мене слухали, не перебиваючи і не задаючи питання, коли я говорю. Хочу бути центром уваги. Хочу бути в компанії батька, коли він повертається додому, навіть втомлений. Щоб моя мама, замість того, щоб ігнорувати мене, йшла до мене, коли залишається сама і сумує. Хочу, щоб хоч іноді, мої батьки залишали все осторонь і проводили небагато часу зі мною. Боже, я не прошу багато… Я тільки хочу жити як живе наш телевізор.»

«Кошмар! Бідний хлопчик!» - вигукнув чоловік вчительки. – «Що ж це за батьки такі?!»

І тоді вона зі сльозами на очах відповіла: «Це твір нашого сина…»

Можливо, душа дитини вже пройшла і не через одних батьків, і не через одне доросле життя, а через тисячі. Чого ми не можемо бути власниками дитини на одному рівні, як машиною, чи іншим предметом (деревиною, куркою і т.д. – хоча і тут є питання). Хто скаже, що на всі сто процентів. Навіть та дитина, що родилось і та має свій розум, свій норов. Не говорить, але подивіться на рухи, на емоції, сльози, плач, очі і це підказує нам: чи дитина згодна з нами, з нашими діями, чи ні, бо слів ще ж не розуміє. А що сказати про

15-ти річну дитину? Скажіть, хто може володіти іншою душею в іншому тілі, іншим тілом? Такі відсутні … Просто і з повагою давайме поводитись з іншими індивідуальностями, а тим паче, хоча б на рівних. Не зважаючи, що цей індивід ще мала дитина. Боронь Боже, не допуститись до того, щоб дитина диктувала нам умови свого життя нам. Для цього її душі дається тіло, даються саме такі батьки, такі друзі, такий вчитель, таке середовище, які своєю поведінкою, своїм розумінням допомогають розвитку її ж душі.

А то ми говоримо, деколи діємо для себе, або напоказ іншим нашої пошани до старших і то так запопадливо, що аж до праху тіла, до того, що життя там відсутнє, але ж то --- муж, дружина, батьки, велосипед і вже обездушені. Тому і не дивно, що дітей вчимо, що сусід поганий, вчитель поганий, тато п'яниця – бека … Треба вбити, забрати чиєсь життя будь-яким способом, а коли приберемо предмет, який подразнює нас, то ми задоволені. Ми цьому задоволені, ми поклоняємось … Але ж жива людина, предмети, як подразнюючий фактор не є випадковим в нашому житті, але ми робимо вибір – осуджуємо, вбиваємо… Вони ж є рядом з нами для нашого духовного розвитку, можливо малесеньке, але позитивне несуть саме для нас. Якщо це стан людини, то вона буде одинаково відноситись до дитини, до сусіда, до квіточки, до велосипеда. Якщо це не так, то ці незадоволення, ці проблеми і є нам підказкою для нас – працюймо над собою.

«Неможливо спочатку вбивати,
А потім ніжно шептати:
- Я не навмисно…
Бо у житті…
За все...
Доводиться платити…
Якщо не зараз…
То днем, що у майбутньому стоїть…» А. Волошин.

Ми ж не можемо навіть усього матеріального, зовнішнього втілити в життя. Наприклад, хіба батьки-вчителі (чи інші за ознаками професій) родять вчителя. Хоча буває і так, то хіба те є фактом, що цей фах є до душі дитині. Тоді скільки залишається в залишку особистостей не реалізувавших себе і скільки реалізовано непотрібних ідей? …

У дітей своє розуміння, своє бачення світу, а кожна наша порада (це саме та річ, що кожен її дає, але ніхто не бере) саме псує уми маленьких дітей. Чого? Бо кожне слово, дія батьків спрямована на те, ким стане його дитина, коли стане дорослою. Не всі так діють, а більшість, чи періодично. Турбота про дитину, і про її духовний розвиток мають бути постійними, як їжа, принаймі хоча б до семи років. Це той термін в якому у нас є можливість побачити в дитині її єство, її талант професійний, бо саме в цей період ще дитина не дезінформована повністю батьками, садочком, телевізором і ми, як спостерігачі, маємо можливість побачити прояви професії, тобто

побачити, яким видам діяльності вона присвячує свій час, граючись сама, чи з іншими дітьми, а ми вже, маючи життєвий досвід, знаємо які елементи дитячої гри є основою тих, чи інших професій в якій дитина досягне успіхів і буде щасливою від своєї професії, вона буде задоволена життям. Вона буде думати, а можливо, ы скаже: «Життя вдалось!» Можливо, її майбутня професія не буде так оплачуватись, щоб було достатньо на прекрасне життя, але, по-перше, це ми бачимо, чи робимо оцінку сьогодні, а що буде, коли дитина буде мати професію і яка буде оплата цієї роботи - ми не знаємо; по-друге, це буде дійсно професіонал на своїй роботі, бо на якість роботи досить суттєво впливає талант, який проявляється задатками в дитячому віці і любов до неї (можливо на кількість роботи у деяких її видах суттєвими є інші показники) і ми сміливо йдемо до нього за послугами за предметами – чи то до лікаря, чи то до шевця … Тільки тоді ми, батьки, тихенько можемо мати радість і спокій за її доросле життя. Питання навіть не стоїть, ким вона буде, а для дитини й так відомо, хто вона є. Ми ж тільки допомогаймо їх розвивати, побачивши завдатки.

Най вам прислужиться ця притча. «Коли семирічний Моцарт давав концерти у Франкфурті-на-Майні, до нього підійшов хлопчик років чотирнадцяти і сказав:

— Ти так чудово граєш! Я ніколи так не навчусь.

— Чого? Ти ж вже досить великий. Попробуй, а якщо не получиться, почни писати ноти.

— Так, я пишу... вірші...

— Це ж теж дуже цікаво. Писати хороші вірші, мабуть, іще трудніше, чим творити музику.

— Чого ж, навпаки досить легко. Ти попробуй...

Співрозмовником Вольфганга Моцарта був Вольфганг Гете.»

А ми хочемо, щоб наші діти краще жили ніж ми. І це робиться в розрізі матеріальних благ. Але ж людина є тією істотою, яка нарощує духовність, яка є її збирачем в усьому оточуючому : в хмаринках, в лепестках квітки, у витьохкуванні соловейка, в запахах молока; є її носієм і хранителем душі на планеті Земля. Сівачем і жнецем. «Що посієш, те й пожнеш». Не сіймо плевел між ростками жита. Саме це, мабуть, мав на увазі Ісус. Зрозуміймо, що у кожної дитини є свій життєвий потенціал, своя енергія.

У нас народжуються діти, але вони нам: ні душами, ні тілами не належать. Вони зі своєю душею і новим тілом належать майбутньому, про яке ми нічого не знаємо і від якого ми намагаємося «вберегти» дитину, ставлячи її у нам відомі рамки (закони) без відома її душі. Душа дитини іде іншим шляхом, а наші рамки, рамки суспільства є для неї обмеженням, певним вантажем. Мабуть без вантажу можна пройти більшу путь?

Родилася дитина, вона нам не належить, не є нашою річчю, а в духовному плані є одним цілим і мови про будь-яку належність, володіння душами не може

іти. Дитина – може бути нашим майбутнім, коли ми прив'язані до неї прагматично, але вона є окремий індивід і ним буде в майбутньому виокремленою каплею. Вона буде учасником, частиною тих подій, у тому соціально-економічному устрої, що будуть завтра. Наше життя подібне до нашого бачення сонця протягом дня: для старших людей – це захід сонця, зрілий вік – це зеніт з повним освітленням і повною віддачею енергії, а схід сонця порівнюємо з народженням дитини, народженням нового дня у всій величі (порівняння до душі в першу чергу, до нашого єства, до тіла), у всій красі з грою оркестру просипаючої природи.

Ми любимо наших дітей і хочемо, щоб у майбутньому вони не повторювали наших помилок, але проаналізуйте у своїй пристрасті, чи благості свій життєвий відрізок, який живемо ми до 40-50 років, до цього дитячого відрізка, то аналогічних ситуацій немає. Чого? Природа цього явища в тому, що матричні знання душі нашої дитини принесені тепер з іншого тіла, а не є продовженням наших спільних читань сьогоднішнього дня. Тому то наші діти не повторюють наших помилок, бо вони знають природу нашої минулої ситуації. Ми несемо досвід, ми несемо застарілу інформацію про розуміння світу і коли ми намагаємось перевчити, перевиховати дитину по своєму розумінню життя, то викликаємо, чи створюємо таку ситуацію, через яку проходили самі – ми самі примушуємо іти нашою дорогою (звідси природа вислову, що все в світі повторюється – саме через наші намагання. Ми є гальмом у розвитку душі дитини, це і є природа постійного конфлікту – «батьків і дітей»), а дитяча душа прилетіла зі всесвітньої бібліотеки знань, де взяла з собою все новіше, що було в бібліотеці.

Ми деколи спостерігаємо, що інші діти деколи роблять ті ж помилки, які і ми колись робили. А природа цього явища в тому, що різні душі по своєму росту мають різний доступ до бібліотечних фондів. І в даному випадку є ймовірність того, що наша душа і душа тієї дитини знаходяться приблизно на одному рівні духовного развитку. Бачення помилки дає тому, хто бачить усвідомлення її для пошуку шляхів виходу із ситуації з якої ми колись не вийшли, а тепер нам представлена така можливість. Діти, яких ми родимо, рідко і дуже рідко повторюють наші помилки. Таке буває, коли душа дитини в попередньому тілі трошки деградувала, чи зупинилась в своєму развитку із-за зовнішніх обставин. Зазвичай в тіла дітей, які родяться від нас посилаються душа чуть-чуть вище по рівню духовного развитку. Давайте скажемо, що діти завжди на протязі нашого життя вчать нас жити: хто словом, а хто поведінкою. «Яйце курку вчить жити». В такому випадку діти мають більш розвинуту душу, а до неї прикладається і більше матеріальних статків. Тоді ми говоримо, що наші діти краще живуть за нас в матеріальному плані, а одначе і ми краще живемо за своїх батьків.

«Одного разу під час припливу принесло дуже багато морских зірок. Наступив відлив і велика кількість зірок стала висихати на сонці.

Хлопчик, який гулявся на березі, став кидати зірки в море, щоб вони змогли продовжити свій життєвий шлях.

До нього підійшла доросла людина і спитала:

— Для чого ти робиш це? Ти ж не зможеш спасти всіх цих створінь, більшість з них все одно загине! Поглянь, тут мільйони морських зірок, берег просто засіяний ними. Твої спроби нічого не поміняють!

Хлопчик підняв наступну морську зірку, на мить задумався, і кинув її в море, сказавши:

- Ні, мої спроби поміняють дуже багато… для цієї зірки.» - подумайте… Скільки в дитині є розуміння прекрасних людських духовних якостей і яка нікчемність повчань дорослих на основі їх життєвого досвіду.

Спільне читання знань можливе через поведінкову передачу батьків своїм дітям бачення і розуміння духовних і тілесних якостей свого єства (за принципом, коли ми бачимо щось красиве, чи добротне в комусь, то намагаємось застосувати для себе), а діти через наше уміння бачити їхні потреби в пошуку чогось нового, бо ми ж цим все життя хочемо займатись – чи не так?

Поведінкове виховання, хоча для дитини, зазвичай, воно є самовихованням і в принципі є набувальним від батьків, оточуючого середовища, ЗМІ і на цій підставі ми говоримо, що діти похожі в думках, словах, ділах (інтонація, логіка викладу думки, рухи, способи виконання повсякденних звичних речей) чисто на батьків, чи притаманну узагальнену характерну поведінку середовища (двору, вулиці, школи, нації). Наша поведінка, наші висловлювання про дружину-чоловіка, батьків, сусідів, про інших, про роботу, про систему державного устрою і є основою для формування смислу суспільного життя дитини, її світоглядного ідеалу. Це поведінкове виховання в процесі росту і розвитку дитини є набутими ознаками і характеристиками будь-кого із наших дітей. Воно може усвідомлено змінюватися дорослою людиною. Це і є шлях повернення до неусвідомленого народженого індивіда, до божественного першоджерела. Ось така природа подібності в характерних рисах родини, нації (т.з. менталітет). Такий психотип молодої людини. Тілесні схожості передаються генними фізіологічними параметрами. Так от наш «вихований» психотип і бунтує і виявляє незадоволення життям, бо не співпадають духовні знання з психотипними набутими ознаками, які проявляються в ділах, словах і думках. Поспостерігаймо за дітьми, яких батьки приводять в будь-яку церкву. Здавалось би залучена дитина в батьківську релігійну традицію через певні ритуали і ще підтверджуючи, що дитина отримала душу від бога, то мала б поводитись в церкві, як боже творіння. Вони так і поводяться – вільно, невимушено і майже не реагують на процедуру канонічної служби, бо вони знають всоє першоджерело Всесвітньої енергії. Однак, коли вони дорослішають, то при допомозі батьків, священників, державних структур через узалежненість основна маса перевиховується ,

пристосовується, щоб кимось стати, щоб отримати велосипед, шубку … і матимеш все в житті і будеш жити в раю – тільки невідомо , чи будеш мати, чи будеш жити. Тому прохання до батьків: будьте спостережливими, будьте уважними до своїх висловлювань, характеристик, порівнянь, способів передачі інформації, а також у вчинках. Досить добре коли наші слова співпадають по своїй суті з ділами, а ще краще, коли ми є ненав'язливим прикладом у вихованні дітей як на духовному так і в повсякденному матеріальному подвигу, бо кожен день, кожна мить є подвигом для кожного з нас в потребі справедливого спокійного життя і в його творенні нами. Це не просто, але в кожного із нас є для цього сила Розуму і фізична сила для росту і розвитку у всіх відношеннях для здійснення своєї місії на Землі.

«Один літній чоловік переїхав жити до свого сина, невістки і чотирьохрічного онука. Його руки треммтіли, очі погано бачили, хода була кульгавою. Сім'я їла разом за одним столом, але старі дідові руки, які трусилися, а поганий зір погіршували цей процес. Горошини сипались з ложки на підлогу, коли ж він затискував у руках склянку, то молоко проливалось на скатертину. Син і невістка стали все більше дратуватись із-за цього.

- Ми маємо щось робити, - сказав син. –З мене достатньо того, що він шумно їсть, пролитого молока і розсипаної їжі на підлозі.

Чоловік і жінка вирішили поставити окремий маленький столик в куточку кімнати. Там дідусь став їсти на самоті, в той час, коли всі інші члени сім"ї насолоджувались обідом. Після того, як дідусь два рази розбив тарілки, то йому стали подавати їжу в дерев'яній мисці. Коли хто-небуть із сім"ї мимохідь подивлявся на дідуся, то деколи у нього були сльози в очах, бо він був зовсім одиноким. З тих пір єдиними словами, які він чув у свою адресу, то це були колючі зауваження в той час, коли у нього з рук випадала виделка, чи розсипалась їжа. Чотирирічний хлопчик спостерігав за всім мовчки. Одного вечора, перед вечерею, батько помітив його, що він грається дерев'яною скалкою на підлозі. Він ласкаво спитав дитинку:

- Чим ти займаєшся?

- Я роблю маленьку миску для тебе і мами, із якої ви будете їсти, коли я виросту, - так же довірливо відповів хлопчик. Він посміхнувся і продовжив працювати. Ці слова так приголомшили батьків, що вони втратили дар мови. Потім сльози потекли по їх щоках. І хоча ні одного слова не було сказане, обоє знали, що потрібно зробити.

В той же вечір батько підійшов до дідуся, взяв його за руку і ніжно провів його знову до столу. Так він їв з ними до кінця своїх днів. Чогось ні батько, ні мама більше не турбувалась, коли падала виделка, розливалось молоко на скатертину».

То давайте свободу нашим дослідникам у пізнанні позитиву і негативу доти, поки ми можемо їм бути підказкою своєю поведінкою, своїм способом життя. Ніхто не говорить про самоплив, раз ми пливемо в одному човні:

хтось веслує, хтось видивляється маршрут, хтось вичерпує воду з днища … І це дитяче споглядання більше дає для розуміння людських цінностей ніж закон І.Нютона для всіх. Він дав для тих, хто потребував, а ми пливемо далі і вивчаємо нові прояви Природи, Всесвіту, Себе. Але ми хочемо, релігійна традиція хоче, держава в особі школи хоче поінформувати дитину, щоб вона побудувала огорожу від наших, нами бачених ситуацій. Без потреби і не надаваймо інформації про свої минулі ситуації, бо цим дорожнім знаком ми несвідомо скеровуємо у свою ситуацію (живи так, як я – так не є. Хіба ми живемо так як жили наші батьки?, то прохання: не змушуймо дітей заборонами, непотрібними інформаціями робити шкоду їх душам, їх життям). Цим ми наповнюємо їх кошик непотрібним хламом і збуджуємо спротив єства дитини, породжуємо незадоволення в дитині і самі в себе породжуємо гнів у разі невиконання нашої волі (а хіба буває повне виконання нашої волі – придивіться – частково …, а якщо візуально, чи зовнішньо більш-менш до кінця, то не факт, що у злагоді з дитячою душею - попитайте, якщо можете, чи вмієте). Дітям слід допомогати, навчати їх тільки тоді, коли вони просять словом, чи очікувальною дією.

Їм краще довіряти, а якщо побачили іскорку пошуковця матеріальних чи духовних якостей, то будьмо напоготові подати посильну допомогу. Якщо ми не бачимо іскорки, то це ми не бачимо через свої темні окуляри. Кожна дитина має талант, але коли такий, який ми не бажаємо, то ми намагаємось пригнічувати нові прояви і змушуємо дитину забути про них. Будьмо свідомі, що Бог дає дитині талант, чи творчі завдатки і ми не знаємо з якого тіла прибула душа у тіло дитини для розвитку - з тіла професора, чи з тіла двірника. Прояви душі видно в маленькій дитині. Маймо розум побачити, бо це нам подарунок і найкращий подарунок у нашому житті. Турбуймося про Божий подарунок. Пам'ятаймо і знаймо.

Коли побачимо турботу дорослих дітей про нас, то це, буде підсвідома дяка їх душі за нашу турботу про їх душу в маленькому віці. Така природа турботи. Тепер ми зрозуміли, а для кращого її усвідомлення подивіться на кожну дитину, якщо Сущий нам подарував їх більше, - чи кожен з наших дітей має щиру турботу до нас. Ми її відчуваємо і приймаємо від тієї дитини, якій і давали. Це є процес повернення такої якості. У нас ще є шанс поділитися своїми спостереженнями, але не переказом перебігу подій, а тільки їх частину і незалежно - були вони позитивними, чи негативними для нас. У нас є шанс, а не несімо свої спостереження в могилу, чи в майбутнє. Бог відкрився нам, то хай діти знають, що він приходив і приходить, хай знають, що вони не одинокі. Частіше запрошуйте їх на посиденьки і по їх згоді розповідайте життєві казки (казка – це і є минула історія і невидимий очікуваний результат, в яку закладено моралістичні цінності людства), а для дитини це є інформація, яка може бути ідентичною з дитячими знаннями її підсвідомості. Таким способом ми можемо ненав'язливо утверджувати

божественні якості в дитини.Пробуйте бути дитині другом, товаришем старшим і тоді процес росту індивідуума прискориться у ваших очах.

«В мудреця спитали:

— Скільки видів дружби існує?

— Чотири— овідповів він.

Є друзі, як їжа — кожен день ти маєш потребу в них.

Є друзі, як ліки, шукаєш їх, коли тобі погано.

Є друзі, як хвороба, вони самі шукають тебе.

Але є і такі друзі, як повітря— їх не видно, але вони завжди з тобою.»

Прохання – ніколи не бийте дітей, не кричіть на них, бо з них виростуть раби; ніколи не обманюйте дітей, навіть з метою якоїсь доцільності, бо не побачена обома суть проблеми виростає у величезну проблему. Коли не знаємо відповіді на поставлене дитиною запитання, чи не знаємо, як діяти в тій, чи іншій ситуації, що опинилися самі, чи з дитиною разом, то краще це визнати і попросити в дитини часу (строк), щоб взнати відповідь на дане питання, чи дану ситуацію. Також попросити в сущого відповіді – вона буде дана конкретно нам через нас, дитину, іншу людину, чи якусь життєву ситуацію. В таких затруднених ситуаціях проявляймо особливу спостережливість, бо ми все одно напружились, хай навіть тимчасово, але енергія проходить – прийміть її в спокої і відповідь дасться. Не відповідаймо тими відповідями у які самі не віримо, через те, що рано, чи пізно дитина взнає, що її обманули. Значить ми почали втрачати дитину, коли перший раз обманули і нашкодили обом. Краще дайте чесну відповідь, що не знаєте, або запропонуйте пошукати відповідь разом. Так ми збережемо дитину і її любов до нас, а це перша сходинка в житті до любові до всього оточуючого. Це ми будемо відчувати і теж матимемо задоволення. Прекрасно.

«Ми від нудьги страждаємо…

Наосліп судимо когось.

Не кохаючи – стрічаємось,

Не зустрічаючись – кохаємо.

Ми мовчимо із гордості,

Говоримо із злості…

По краю прірви ми йдемо,

Обходимо новини не свої…

Ховаємось як діти,

Злимося – наче звірі…

Та все ж

Не кохаючись – стрічаємося,

А кохати – все ж лякаємось…»

Одна брехня породжує іншу, створюючи ланцюг, який другим кінцем буде бити по нас, те ж саме можна сказати про відносини вчителя, начальника, священника, релігійної традиції, держави з дитиною і в її зрілі роки. Якщо ми

відчуваємо, що хтось з них говорить, пише, чи діє, а ми, дитина, знаємо, що це не є так, не по совісті, не по правді, то це є ознаками обману. Як тоді довіряти і кому саме? Той, хто шукає, той знає - де і кому.

Всі ці обмеження, заборони для дитини є не чим іншим, як знищення розуму, духовних знань малої узалежненої делікатної дитини, які вона принесла з душею. Ми починаємо тренувати дитину: їсти по графіку, по графіку пісяти, по графіку ріст і вага – все під контролем. Чихнув – до лікаря. Батьки не знають і не чують дитини, чи не хочуть. Не хоче брати на себе відповідальність і до лікаря. Вже всі знають, що поява в дитини соплів є ознакою її прохання - проявити до неї увагу. Дитячі соплі, як і сльози - є проханням дитини звернути на неї увагу. Дитина захотіла ласки, хоче погратись з батьками … Ми не враховуємо його індивідуальних потреб, можливостей, вводячи в режим (ріжем свободу). Не дозволяється дитині будь-яка самостійність. Але ж розум і чутливість (відчуття) розцвітає в натуральному, природному середовищі, але аж ніяк не в дисципліні. Дисципліна у виховному процесі є фундаментом для отримання механічного біологічного робота. Психологи сьогодні підтверджують, що дисципліна, примус роблять людину тупою, бездумною, безініціативною – гвинтиком суспільного механізму. Це вигідно всім: політикам, священникам через покору і дисципліну, а також біологічним роботам («кіборам») через певні матеріальні гарантії і соціальний захист.

«Жив в давні часи простий студент по імені Дан Кон Хат. Він квартирував в чужій сім'ї і, як всякий старанний студент, вставав дуже рано. Одного разу, проснувшись, він побачив, як сусідка в дворі розвішує для просушки білизну. Але як тільки вона пішла з двору, як появилась друга сусідка і стягнула развішане.

Ввечері жінки стали сваритися, одна звинувачувала другу в крадіжці. Ні до чого це не привело і вони вирішили піти в сільський храм, де знаходився дух Тьєн Вуонг, щоб поклястися перед ним у своїй невинності. Так вони і зробили. Взяли з собою подарунки, одна - курку, друга - варений рис, і пішли.

Дан Кон Хат дістав свою щіточку для письма і зробив запис про цей випадок. Незабаром після цього він поїхав здавати екзамен, а повернувшись, застав злодійку в доброму здоров'ї і благополуччі. "Тепер я знаю, чого стоїть справедливість духів! - з посмішкою подумав студент.- Вони безсильні навіть покарати за брехливу клятву".

Він пішов до храму, постукав у двері - і навдивовиж Тьєн Вуонг представ перед ним.

- Ех, доктор, доктор, - сказав дух, похитуючи головою. - Коли ти станеш мандарином, невже у тебе вистачить совісті зробити людину нещасною із-за двох штук білизни?»

Втрату гармонії відчуттів доброти, милосердя, любові і продукування розрахунку, ілюзорної вигоди, нахабства, жорстокості, змагальності,

дисципліни навчає держава в садочках, школах, вузах, на роботі і в тому числі через ЗМІ. Якби всі були розумні, то хто тоді вбивав би? Для чого армія? Щоб безжально вбивати, чи бути вбитим? Вмерти не важко, але ціна життя досить велика. Хто дав це право. Життя дано Творцем, а наші політики мають право …, щоб посилати нас по чиїсь життя, чи щоб віддати своє? Парадокс! Хіба ми від когось захищаємось, чи нас хтось боїться, коли ми всі біля улюблених робіт. Ми творимо. Для цього ми і послані на Землю. Матеріали для творіння ми почерпуємо зі створеного Богом світу. Однак потяг до творчості, до відкриттів є актом зустрічі таланту, закладеного в наше єство і процесу пошуку істинних знань. Ця сполука і є дією, і є творчістю, і є благодатною одержимістю і натхненням, які можливі в певному ареалі вільності, свободи. Ця сполука присуща геніям. Внутрішнє пізнання, внутрішній потяг до пошуку ще не є процес творчості. Це є тільки нереалізована можливість таланту, геніальності, творчості. Зовнішні прояви творчості зустрічаються з мирськими очікуваннями, бажаннями, які притушують вогонь творчості, чи не вистачає сил побачити цей спротив, чи не є готовність діяти за покликом душі, бо страх перед суспільною силою не дасть нам реалізуватись. Ці сили здатні погасити наш порив повністю, а можуть на певний період тільки пригасити. І новий духовний подих вільності роздмухає іскорку творчих сил. Мабуть в миру були, є і будуть творчі індивідуальності, які залишаються не проявленими творцями в зовнішньому світі. Тут слід бути особливо обережними, бо при загорянні пізнаного таланту, ми, наш ум будує оцінки, підсумки своїх очікуваних корисливих бажань ще не здійсненого продукту творчості. То якраз в цьому і є природа загасання таланту, ще у нашому внутрішньому єстві. Пізнаний талант єством є актом зустрічі отриманого дару при народженні, при зачатті, при отриманні душі маленьким організмом і процесом пізнання в собі таких завдатків з можливостями. Можливості розширюються, розкриваються в нас в стані свободи і спокою, бо саме в такому стані бачиться все в світі і в своїй душі. Тоді людині відкривається доступ до Світових Знань. Талант не є соціальним надбанням, але саме соціальне створює умови, робить словесні, візуальні підказки для стимулювання, тобто спонукає наше єство до виконання свого покликання через відшліфовку таланту. Людина в процесі реалізації свого творчого потенціалу забуває про власні життєві потреби, можна сказати, відрікається від мирської суєти, бо творчість вимагає спокою, певного зосередження, певного напруження думки, слів, чи дій. Це стан душі в любові, в піднесенні, в наповненні енергією в благості. Прояв Божественного в індивідуальній творчості виходить від індивідуума, але направлена вона не на нього, а для миру цього, для засіву духовними цінностями всіх.

Творча праця дає людині найвигідніше становище в Природі, але праця не завжди є творчим уділом і велика частина людства приречена на нетворчу

працю, на тяжку, виснажливу працю, яка носить рабський відкритий, чи прихований характер. Частина людства трудиться для забезпечення своїх життєвих потреб, а подеколи і не має змоги своїм трудом заробити навіть на гідну їжу. Інша категорія громадян суспільства, маючи умови для задоволення своїх життєвих потреб, спокушена суспільними ідеями збагачення, сама себе вводить у виснажливу працю, покладаючись на свої фізіологічні, чи розумові завдатки. Ще інша, найменша, частина суспільства є привласнювачами продуктів праці на підставі їх законів, а найменший надлишок забирається ними шляхом податків. Вони фактично є посередниками у перерозподілі суспільних життєвих благ кожного зокрема. Енергія праці є елементом загального руху енергій.

Все росте і рухається. Рух основа життя. Подивіться на людину – вона не може не рухатись. Попробуйте побути в стані спокою. Це не так просто. Життя - це рух енергії думки, слова, дії і всієї Природи. Зупинка енергії є смерть. Зупиняємось в творчості, то зразу виникає скука, пригніченість, відреченість, появляється страх, приходить смерть – смерть творча, смерть духовна, а там і смерть фізична. Душа боїться пустоти, бо тоді ум шукає енергію для тіла і зазвичай ця енергія є викинутою і є негативною. Вона є диявольською. Такі прояви бачаться потім.

Людина по своїй природі творець – індивідуаліст. Всі ми родимось розумними, чи сказати більш точно, маємо прямий доступ до світового Розуму і можемо ним користуватись. Всі ми родились талановитими, бо придивіться, що кожна дитина має задатки, чи таланти до якогось виду діяльності; щасливими є і ми коли це бачимо в маленьких дітях, які вони щасливі і скільки в них емоцій радості з причини і без причини, бо це стан душі. Творець не буде творити щось менш значуще. Так, можуть діти родитись з фізичними вадами, вадами малого ума, але це вже є наслідком, бо величину розуму, любові, щастя вони отримують нарівні зі всіма, як ми сонячного тепла і світла від Небесного Світила.

«Одного разу учень підійшов до вчителя і спитав:

- Вчителю, чого всі рослини починають рости із таких маленьких насіннин, але тільки дерева виростають такими високими і величезними? Вони ж отримують одинакову кількість сонячного світла і тепла.

- Це ти вірно підмітив, що сонце дарує тепло і світло всім в рівній мірі, без виключення. Але великими стають ті, хто сильніше всього намагається подякувати Сонцю за його дари, - відповів учитель.»

Кожна народжена дитина – Божий ангел (хай хтось заперечить) і своєю появою приносить в сім'ю, у цей світ щось небесне, духовне. І ми, батьки, цей його світ починаємо руйнувати. Однак є взаємозвязок того, що дитина мала знання про божественнее, то і в зрілому віці починає шукати це божественне, чи робить спроби в залежності від того, як його перемолола, перевиховала суспільна бетонозмішувальна машина. Якщо ми усвідомимо, що саме так

було, чи інакше і знаючи свої духовні потреби, то ми знову ангел Божий. Все таки це важкувато, але приємно.

Даємо дитині свободу. Якщо вона хоче щось зробити, вона те зробить явно, чи таємно, сьогодні, чи потім – вона досліджує життя. Це є її потреба, а не забаганки. Ми старші маємо збагнути, хто посилає їх так діяти. Якщо це пізнавальний процес, то похвально (таємна похвала), а якщо це вже результат нашого виховання, корисливість, шантаж від дитячого єства, то тут набагато більшу турботу і часу слід надати дитячому єству. Бо коли ми говоримо, що такі дослідники вкорочують нам життя, то якраз ми займаємось пере-живанням (будьмо пильними у застосуванні слів) за них, тобто забираємо частину їх життя собі, відбираємо у них їх життя. Тому, коли нашим дітям, тобто тим індивідам, яких подарував нам Бог для нашого розвитку душі в їх 5 – 20 – 40 років, то не слід за них жити (переживати). Їм дане їх життя. Не нав'язуємо їм заборон без пояснень. Якщо щось не знаємо, то не обманюймо. Обман з наших благих намірів все одно залишиться обманом. Вони знають, але не можуть зрозуміти у прив'язці до життєвих ситуацій. З часом вони зрозуміють, що ми їх обманювали (батьки, вчителі, священники, держава, суспільство) – а вони ж в певні періоди нас любили, як Бога, бо в собі вони ще не бачили і довіряли всією чистою душею, всім своїм єством .

Здається строгий підхід (дисципліна, мораль, закон) у «вихованні» дітей майже всіма підтримується, але такі відносини батьків і дітей будуються на страхові, бо батьки для «правильного» виховання застосовують ремінець і в результаті приходить насильство через ляпас, або поламане ребро батька через 20-40 років від дитини.

Так званий конфлікт «батьків і дітей» має і в цій природі взаємовідносин, має звідси корені, від цих відносин, а не від набуття віри. Чому учні забувають своїх вчителів, бо втратили довіру. Бо ми не навчили, а в більшості випадків хотіли перевиховати – цього вимагає і шкільна програма. Але кожен вчитель має свій талант, своє розуміння своєї професії, своє розуміння кожної дитини. Якщо він робот шкільної комп'ютерної програми, то не слід його називати цим словом – вчитель, чи більш підходящим словом – педагог, той, що водить дітей по життю. Ми не вчили пізнавати світ, пізнавати життя, пізнавати себе, надаючи минулі наукові інформаційні ази. Інформація використовується, чи виникає потреба в ній в різні періоди життя і кожним по своєму ті, чи інші її частини використовує. Одна дитина використовує лопату для перекопування грунту, інша для відрубування коріння, мотузок, а ще інша для того, щоб завдати удару … Тому буде доцільним сказати, що ми теж в пошуку призначення лопати. І мабуть вона найперше своє призначення має в перекопуванні грунту, а коли немає сокири, то може бути знаряддям для відрубування, а деколи для захисту, чи замість весла. Її можна застосувати і в інших цілях, про які ми ще не знаємо.

Душа дитини - це інше світобачення, вони по своєму розуміють його, вони безтурботно приймають його. Вони граються ним, а він з ними.

Дорослі в цей час стають батьками, начальниками і т.д., зважають на обставини, вишуковують якусь інформацію, шукають способи стати кимось, вишуковують способи знищення когось і т.д. Ось це ми, зазвичай, називаємо практичним умом, аж до знищення собі подібних, знищення цілих народів. Величезні суми йдуть на все це, а не для «мирного» атому. А чому серце болить на війні за своїми близькими, а тому, що перед очима вбиваємо на підсвідомому рівні своїх духовних побратимів. Де ж наша любов?

Заєць зайця не їсть, вовк вовка не їсть. А людина може. Для рослини, для тварини природа обмежує, а людину не може. Ось де природа бога караючого у всіх святих писаннях. Людина в своєму егоїзмі і є тією караючою силою, енергією. Людина є частиною природи, а намагається природою керувати, управляти, розпоряджатися. В чому ж суть? Хто вона є? Мабуть ми самі створюємо проблеми, ми самі ускладнюємо собі життя і витрачаємо на це енергію, а потім витрачаємо енергію на вирішення цих проблем. Життєві проблеми появляються тоді і саме тоді, коли душа має йти у своєму розвитку такою-то дорогою, а наші бажання воліють іншою. В нашому єстві, в нас самих зароджується конфлікт, який обростає негативною енергією, як сніговий ком і зачіпає інтереси інших. Тих, хто зустрічається на його шляху. Ось так виростає життєва проблема. Ми віддаючи перевагу бажанням, надіючись на свою фізичну силу, на свою поінформованість, на свої професійні і суспільні навички і досвід, входимо у конфлікт з духовним. Душа та ж, а наші бажання мінливі і часто густо є надумані, і не є потребою нашого єства.

Ми витрачаємо енергію на вирішення моральних питань і на вирішення фізичних завдань. А можна було б зберегти перший вид енергії для збагачення душі, а другий – для творчого підходу в реалізації усвідомлених дій. Покликання душі в ощадливому і раціональному витрачанні енергії для свого розвитку, свого збогачення, а матеріальне саме підтягнеться до того рівня, який ми пізнали в ньому потребу для повноцінного функціювання тіла. Вивільнену енергію і час ми можемо затратити на пошуки нового кладу, який має наше життя. Бо деколи із-за наявності ліні, втрати інтересу до життя ми не викопуємо ті скарби, що даровані нам Сущим.

Такий підхід навчить нас усвідомлювати, що життя не є постійні проблеми, а дар Божий, блаженство душі і тіла. Ознакою такого стану душі є поява енергії завзяття (вона є, бо ми її зберегли) на нові пошуки своєї сутності. Думка, слово, дія, що приносять задоволення, тобто лягло на душу, даруючи щастя собі і оточуючому – і це теж благість нашого єства. Тобто ми це всмоктали в себе, однак це не завжди дасть підняти рівень інтелекту, а в більшості випадків це дає нам усвідомлення того, що ми по іншому починаємо відноситись до думок, слів і вчинків, відповідно і по іншому починаємо мислити, говорити, діяти на ті чи інші прояви життєвих ситуацій.

На початку ми придивляємось з підозрою, а фактично набираємо досвіду стороннього спостерігача за собою і всім, що зустрічаємо. Фактично – ми інша людина. Саме так. Ми перестаємо напружуватись, ми входимо в стан спокійного споглядання і спокійно відносимось до всього і діємо адекватно до наших потреб і можливостей. Такий підхід до життя ми називаємо мудрістю.

Входження в спокій. «Якось чаньський наставник Ю-юань прийшов до чаньского майстра Хуэйхаю за настановами про суть. Чань і спитав:

- Чи є в пестуванні Шляху якісь тайні настанови?

- Є! - відповів Хуэйхай.

- А які ці тайні настанови?

- Проголодався - поїж, втомився - поспи!...

- А хіба звичайні люди не так поступають в своєму житті? Чим же тоді вони відрізняються від чаньських наставників? - не зрозумів Ю-юань.

- Звичайні люди, коли їдять, весь час думають про що небуть інше. Коли вони сплять, думки їх в хаосі, і вони весь час про щось турбуються, - відповів Хуэйхай.»

Не розвиваймо ілюзію в дітей, що вона найкраща, що вона найкрасивіша, бо саме це їй зашкодить вибрати свій вроджений стиль життя. Дитина виросте і буде вчиняти по своєму, хоча деколи може вислухати нашу думку, пораду. Ради Бога не вчім їх жити, а можемо тільки порадити і то тільки тоді, коли вони попросять ради. Добре, коли ми такий підхід застосовуємо у стосунках і з дорослими. Це є зернинами мудрості. Найкраще вчити своїм прикладом у діях, у словах. Тому «бдіть», будьмо пильними.

«Є така східна приказка: «Із кувшина в чашку можна налити тільки те, що в ньому було». Тобто, якщо там вода, а тобі хочеться, щоб лилось вино, одного бажання буде мало.

Так і з людьми: ти даремно деколи чекаєш від людини якихось вчинків, дій, а вона просто наповнена не тим, щоб виправдати твої очікування.»

Діти радіють всьому, бо саме у всьому (листку, собаці, хмаринці), вони бачать божественне, а ми все сліпнемо своєю серйозністю, своїми нереалізованими клопотами і бажаннями, але ж ми такі ж діти Божі, як і вони – тільки старші тілесно. «Життя - гра» - хтось сказав, і це є правда. Більше граймось з дітьми (з ким поведешся, того і наберешся), сприймаймо світ дитячими очима. Цим часто займаються дідусь з бабусею. Це теж частково допомогає їм повернутися до першоджерел і задуматись над питанням – для чого ми покликані на цю планету, і як істота духовна. На сьогодні це актуально, на сьогодні це назріла потреба кожного і всього людства. Це шанс, разом з дітьми бути ближче до своєї суті. В нас є можливість повернутись назад і по новому подивитись на сенс життя. І тоді щасливий кожен, і вся родина. Суспільство скаже в пристрасті, що така родина ненормальна (а що таке норма в щасті?), але ми щасливі, ми радіємо життю і в цьому його і наш смисл. Щаслива людина благосна, вона перебуває в гостях

у Бога, а Бог в ній. Бог є небесною вершиною щасливого буття. Бог є енергією, яка вирує в нас і цей стан нашого єства ми називаємо щастям.

«Якось один чоловік повернувся додому пізно з роботи і як завжди втомлений, роздратований, але звернув увагу, що на нього в дверях чекає п'ятирічний син.

- Тату, можна у тебе щось спитати?

- Звісно, що сталось?

- Тат, а скільки ти отримуєш зарплати?

- Це не твоє діло! –збурився батько. – А взагалі, навіщо це тобі?

- Просто хочу знати. Будь ласка , ну скажи, скільки ти її отримуєш за годину праці?

- Ну, загалом,500. А що?

- Тат…- син подивився на нього знизу вверх дуже серйозними очима.- Ти можеш мені позичити 300?

- Ти питав тільки для того, щоб я тобі дав гроші на якусь безглузду іграшку? – закричав той. – Негайно марш до себе в кімнату і лягай спати!... Не можна ж бути таким егоїстом! Я працюю цілий день, сильно втомлююсь, а ти себе так нерозважливо поводиш.

Дитинка тихо пішла до себе в кімнату і закрила за собою двері. А його батько продовжував стояти в дверях і продовжуючи бубоніти в злобі на прохання сина. «Та як він посмів питати мене про зарплату, щоб потім попросити грошей?»

Одначе, перегодя він заспокоївся і почав розмірковувати: «Може йому дійсно щось важливе потрібно купити. Та, біс з ними, з тими трьома сотнями, він же ні разу ще не просив у мене грошей». Коли він зайшов у дитячу, то його син був вже в ліжку.

- Ти не спиш, синок?

- Ні, тату. Просто лежу, - відповіло хлопченя.

- Я, здається, досить грубо тобі відповів, - сказав батько. – У мене був такий тяжкий день, і я просто зірвався, пробач мені. Ось тримай гроші, які ти просив.

Хлопчик сів на ліжку і посміхнувся.

- Ой, таточку, дякую! – радісно вигукнув він.

Потім він заліз під подушку і дістав звідти ще декілька пом'ятих банкнот. Його батько, побачив, що в дитини є гроші, знову розізлився. А хлопченя зложило всі гроші до кучі, ретельно перерахувало купюри, а потім знову уважно подивився на батька.

- Для чого ти просив гроші, якщо вони у тебе вже є? – пробурмотів той.

- Бо у мене не вистачало, але тепер якраз достатньо, - відповіла дитина. Тату, тут рівно 500. Можна я куплю одну годину твого часу? Будь ласка, прийди завтра з роботи раніше, я хочу, щоб ти повечеряв разом з нами.»

Твердження священників, що людина істота гріховна з самого народження. Ні, так не є. Це вони судять Творця, який посилає душу в це маленьке тіло і крім того, саме тіло є не чим іншим, як його творінням. Та ще йдуть глибше, стверджуючи, що і саме зачаття є процес гріховний. Хто повірить?

Природа первородного гріху виходить з того, що перші люди з'їли плоди з дерева знань. Люди стали знати. Змістове наповнення слова «гріх» в психологічному розумінні людської сутності є не чим іншим, як втрата пам'яті своєю сутністю свого покликання як індивіда, як втрата доступу до світових знань, носієм яких в нас є душа. І повернення це можливе через покаяння, через повернення до свого першоджерела, до свого Бога. Заклик Ісуса в цьому гріховному світі до покаяння і є тим шляхом від гріха до благості, від негативу до позитиву. Слово «гріх», можливо, краще застосувати для визначення дії, як «помилка». Це як підтвердження, що ми маємо шанс усвідомити розуміння слова «гріх», як тимчасової втрати пам'яті, а в слові «покайтесь», як прохання побачити свою сутність, свою душу, повернутись до першоджерел, до Бога і продовжувати жити. Тож, мабуть, у цій мирській суєті повсякдення не слід ремствувати на втрату пам'яті і втрати можливості бачити себе в минулому. Мудрі люди сюди застосовують слово, як замінник, як більш підходяще слово – бути(буття) у стані як би відстороненого спостерігача за думками, словами і діями. Однак, слід зазначити, що порухи в цьому напрямку в суспільстві уже є і це радує. Кожен, хто подивиться в себе за минулі 20-30 прожитих років назад, то може сказати, що певне розуміння себе і певний духовний ріст, певне мудріше бачення себе і Всесвіту є в нас, як ознаки позитивного розвитку. Таке усвідомлення, чи відчуття проходить кожен. Досягти повторення, чи хоча б раз увійти знову в такий стан чуття і бачення можна за умови ненапруження, незастосування інформації на дану тему. Бо така допомога надходить через розслаблення, через спокій, умиротворення. Аналогічна ситуація між релігійною традицією і істинними знаннями, між святим і грішником – перший згадав, чи знає, а другий має шанс знати.

Відкиньмо осуд, оцінку, аналіз, умовисновки і постійне «копання» в минулому і це буде першим кроком до бачення своєї суті. Відкиньмо лозунг священників, політиків, психологів: «Ви повинні жити так-то, а такого-то не робити – згадайте десять заповідей». Хто його дотримується, хто їх дотримується? Ніхто. Живи в гармонії, в злагоді з Природою і наша сутність сама підкаже – як нам поступати в тій, чи іншій ситуації без шкоди собі і для всіх. Маймо гідність і поводьмось, як Боги, тоді ми бачитимемо все оточуюче в інших якостях, а все життя, як бурляще, невичерпне джерело. Тоді і виникає бажання, як потреба – дякувати Сущому.

«Одного разу, повернувшись з прогулянки, Хінг Ші застав своїх учнів за бурхливим обговоренням. Підійшовши до них, він запитав:

- Про що ви тільки що спорили?

Учні відповіли:

- Вчителю, ми пробували визначити, які три хиби у людини самі страшні.

- І до якого висновку ви прийшли?

- Ми вирішили, що самі страшні хиби – це бути сліпим, глухим і німим, - відповів один з учнів.

- Ви сказали лишень половину з того, що слід знати.

- ??? Половину?...

- Так, бо ви не згадали про те, що немає гіршої хиби, як бути сліпим до біди чужої душі; бути глухим до прохань про допомогу серцю і бути німим через байдужість і миритися з цими явищами в собі».

Тому релігійні традиції стоять на сторожі – людина має отримувати щонайменше знань, але наголосимо – знань божественних. Ці традиції не можуть спинити потяг до розвитку душ у пізнанні істинних знань і тому стараються наповнити нас бажаннями у накопиченні через засвоєння непотрібної інформації, каламутної інформації, несуттєвої інформації – і щонайбільше в школах і в суспільстві через систему книговидавництв, кіномистецтва, естрадної музики, через засоби масової інформації, яка суттево--впливає на життєдіяльність окремої людини і суспільства в цілому. В цьому їм допомагають партії і державний апарат, бо в них одна мета – обмеження свободи, обмеження в пізнанні смислу життя, обмеження до оволодіння знаннями Всесвіту. Для прикладу, ми вчимо дати подій, назви міст …, а для чого? Яка роль тих предметів у житті дитини, та і дорослі не знають. Для обмеження спроб пошуку істинних знань про себе, як людину, так і про все, що її оточує. Згадуємо притчу «Школа звірів».

Застосовуючи слово гріх в їх змістовому розумінні вони плодять страх. Маючи страх до пізнання світу, маємо страх у всьому. Капля страху розчиняється у нашому єстві, як ложка дьогтю в бочці з медом. Нас роблять носіями страху в повсякденщині. Ми боїмось любити, боїмось творити добро, а це зменшує потяг до пошуку істини, до розквіту індивідуумів.

Первородний гріх – це, що абсурд? Хто таке видумав? – священники. Зачаття - це божественне дійство, екстаз, піднесення, насолода. Коли ж зачаття проходить в стані ейфорії щастя, в морі любові, в ласці, в тілесних задоволеннях, в надії родити собі подібне створіння – який це гріх. Це всього - навсього їх голе слово і слідує за ним інше голе слово – настане кара Божа. Бог не є караючою енергією. Бог є любов, Бог є життя. Це Бог дав цим молодим людям відчуття любові, відчуття творіння. Із зачаттям дитини, тобто, з поселенням в зародок дитини душі, то одночасно до цього тіла вже приставляється ангел-охоронець –духовні позитивні енергії. Щоб бути точнішим, то ця нова сутність несе новий, ще чистий згусток позитивної енергії, ще не засмічений нашою рутиною життя. Організм матері і дитини з'єднані і фактичним носієм додаткової позитивної енергії є мати. І ми,

сторонні люди, відразу стаємо помічати певні зміни в такої жінки: позитивна зміна настрою, підвищений інтерес до життя, прояви доброти і багато іншого. Такі жінки «світяться» від щастя материнства. Такий стан піднесеності відчуває кожна жінка, в якої пройшов процес зачаття нового індивіда.

Поміркуймо – скільки людство займається тілесними втіхами і що кожного разу проходить зачаття – ні. Зачаття діється по благословінню Божому і в цей же момент він, Творець, посилає душу в цей новий створений організм. Нове тіло – це новий храм душі, це єдине творіння. Не існує окремо тіло від душі. Тіло це теж ціле дійство, де кожна клітина виконує свої функції, які не може дослідити, ні пояснити, ані священник, ані вчений. Для прикладу, яким чином зі спожитого яблука, хліба … утворюється кров …? Є пояснення про склад, про функції …, то хай роблять повноцінну кров на промислових комбінатах. Не тут то було. Все таки шукаємо донора. Ми торкнулися творення крові, а в людському тілі проходять мільйони різних процесів у якомусь продуманому хаосі.

Це священники релігійно-традиційною літературою, усними проповідями, це державно-партійний апарат законами, нормами поведінки, шкільними програмами, ЗМІ створюють ілюзію страху, а для зняття страху і відповідальності за такий гріх запрошують в свою фірму - церкву чи партійний клуб для прощення «злодіяння» - первородного гріху, чи покивають пальчиком за «недостойну»поведінку. Абсурд.

Бувають зачаття не усвідомлені і чим це закінчується – народженими тілесними, чи духовними каліками, абортами. «Зроблена» дитина «на скору руку», а потім питаємо – де вона така взялася безталання, без щасливої долі. Будьмо відповідальними, збираючись для зачаття. Стілець можна переробити, але долі дитячої не переробимо. Зачинаймо тоді, коли до цього готова душа і тіло. Не все так просто.

Людське тіло є частиною природи. Мільйони загадок. Таїна. Слухаймо свою природу, а не тлумачів чиїхось писань. Не ставаймо лицемірами, бо лицемірство руйнує нашу душу і саму можливість духовного росту. Воно є бар'єром. Однак, ці маски лицемірства, ці щити моралі, етики, совісті, які є продуктом суспільства і є певними правилами поведінки, дають декому престиж, владу. І що вони з ними роблять? Виявляється пустота. Похитнулися в суспільстві і престиж не допомогає. Наступає розчарування. А подивишся, що намагався, тратив сили, енергію, але упустив особисту духовність, власне і життя. Для чого жив …? І що залишив після себе? Пустота. Залишився сам на сам. Тіло постаріло і душа порожня. Фініш. Чи задаємо ми такі питання протягом життя? – хай кожен зараз по прочитанню задає це запитання і відповідає собі в першу чергу. Той, хто пізнав життя, його сутність, свою сутність, не ставить таких питань. У нього їх немає. Для нього немає кінця, бо і кінець є результатом його творіння по благоволію.

Бог дає нам можливість побачити пустоту і насиченість нашого життя, а також усвідомити: скільки в нас було можливостей, якби ми подивились на себе раніше такими очима, як тепер. Дані слова є тільки підказкою життя, щоб зрозуміти, то починаємо зараз же усвідомлено спостерігати за ним і приймаймо таке життя як є і побачимо, і почуємо його теж таким, яким воно є після усвідомлення свого покликання на планету.

Бог – це життя, стиль життя в гармонії з природою. Це певний спосіб ввійти у співзвучність нашої душі і тіла з Космосом. Любити Себе і Природу такими, якими вони є, як прояв божественного. В природі стільки краси: і молоде, і старе дерево по своєму красиві, а на людське тіло робимо оцінку, але ж так і в людині: і в молодої людини є щось красиве, як і в старої є щось красиве. Придивіться будь ласка. Загляньмо в свою оцінку, щоб побачити її марноту. Бо коли ж дивимось на дітей до семи років, то всі красиві. Хоча тільки дехто звертає увагу на певні риси характеру (спокійне ...). Така сила дитячої краси. Однак, з часом тіло втрачає свою красу. Ми бачимо зовнішні обриси і відкрите обличчя, на яке найбільше звертаємо увагу і починається оцінка і того ж вчимо дітей, починаючи із змагальності (ти ж найкрасивіша, ти ж найкраще бігаєш, ти найрозумніший), чим допомагаємо вирощувати в дітях («Я») егоїзм, який уже змалку не прислухається до потреб душі. По великому виміру, ми чогось на це не звертаємо уваги, не звертаємо уваги дитячої і самі не виявляємо духовних задатків у дитини. Ще й, зазвичай, говоримо, що краса, любов - хліба в хату не приносять, а от прагматичний підхід до речей, їх вигідне використання, нахабність культивується. Наше поведінкове виховання дітей і наша неусвідомлена концентрація уваги дітей: берегти тільки своє, користуватись тільки своїми іграшками і нікому їх не давати, не ділитись цукерками, внесення в дитячий ум інформації про соціальний стан батьків і т. д., що продукує ріст негативних явищ в маленьких людях, як от: заздрість, жадібність, насильство, аж до перекосу міміки, наливання очей кров'ю і до стискання кулачків. Ростимо ці «якості» в дітях і отруюємо їх очі, шкіру, збільшуємо зморшки, змиваємо з обличчя благість з Божого янгольського личка. Замість червоного кольору життя на личку приходить синюшність, чи жовтизна, як ознаки отруєння злобою і гнівом. Це так є. Продовжуймо спостерігати за обличчями і далі, може це дасть розуміння такого природного стану живого організму і це нам дасть можливість позбавитись від еталону оцінки отриманої в дитинстві. Бо в житті ми зустрічаємо і серед старших людей янгольські обличчя, чисті очі, чуємо від них мудрі слова і відчувається притік від них спокою і умиротворення – вони прожили і живуть щасливо, вільно і в радості. А хто нам не дає так жити? Самі, але з цього часу спробуйте і собі.

«Одного разу глава багатої сім'ї вирішив взяти свого малого сина в село, на ферму, щоб показати сину наскільки бідними можуть бути люди. Вони

провели день і ніч на фермі в однієї бідної сім'ї. Коли вони повернулись додому, то батько спитав сина:

- Як тобі сподобалась ця подорож?

- Це було чудово, тату!

- Ти побачив наскільки бідними можуть бути люди? – спитав батько.

- Так

- І чому ж ти навчився з баченого?

- Я побачив, що в нас є собака в хаті, а в них чотири. У нас є басейн посередині садка, а в них – річка, якій не видно краю. Ми освітлюємо свій садок лампами, а їм світить місяць і зірки. У нас патіо на задньому дворі, а у них цілий горизонт.

Батько втратив дар мови після такої відповіді сина. І син додав:

- Дякую тобі, тату, що ти показав, наскільки богаті ці люди.»

Рослини, звірі, люди, речі, дії – це все різні види однієї енергії, це і є життя, це і є Бог. Бог навіть в стільці, в рушнику. Ми їх робимо з душею, з любов'ю для краси, для зручності, поваги і шанування. Поважаймо все оточуюче. Не вбивайте звіра і не ламаймо дерева без потреби, не злімся, не биймось, не вбивайте людей, своєї сутності, душі. Щоб розкрити потенціал душі, уважніше дивимось на реальних людей, речі. Для прикладу, падає дощ, та ще й деколи сильний, що приводить до паводків, чи доймає спека, яка деколи висушує поля і колодязі – не ремствуймо, а залишаймо це сущому. Може так потрібно. Пам'ятаймо, що суще мудріше за нас в окремості. Суще – це колективний свідомий розум. Що ми можемо зробити? Ми тільки капля колективного розуму. Ми і діємо в ньому по його благоговолію. В суспільстві ми можемо вийти з нього частково, а в світовій енергії важче, але той, хто намагається жити своїм умом, втрачає душу і втрачає ум. Люди говорять, що в таке тіло вселився біс. Ні. Це ум закрив стіною нашу душу і керує тілом. А тіло без душі ум не може втримати. Ми в цьому загальному розумі знаємо, що це так і саме так є, але ми не можемо поки усвідомити це у виокремленості через свою мирську суєту. Хоча сущий нам посилає підказки, бо ж ми в цій суєті можемо бачити кожну свою дію, як добро, або, як зло; як нагороду, чи як кару. Придивляємось до своїх слів і реакцію на них, на свої дії і на їх наслідки.

Ми ж бачимо, що люди, зазвичай, не хочуть поважати людей (колег по роботі, сусідів, членів сім'ї) і поводимось з людьми, як з речами. Це не приємне порівняння. Як часто ми перебуваємо на роботі, дома і не бачимо облич, очей колег, дітей, дружин, чоловіків …, а ми користуємось ними, як предметами роками, аргументуючи це тим, що ми привикли одне до одного і це стало рутиною, а не життям. Ось так руйнуються люди, руйнується їх душа. Ми не бачимо в них Природи, Бога. А слід приємно посміхнутись, побажати доброго дня, послати лагідний погляд, доторкнутись, зробити комплімент, а при потребі і можливості допомогти. Так кожен день протягом життя. Воно не

стоїть на місці, воно рухається і день на день не похожий, як і людина , як і все оточуюче – тільки придивляйтеся.

Бог наділяє всіх життям. Навіть стілець. Коли наше єство доторкується до нього з повагою, з любов'ю (це ж нам нічого не вартує, а скільки отримуємо умиротворення), то відчуваємо прозріння, що це теж частина нашого життя, частина нашого творіння. І справа не в тому, що ми доторкнулися, а в тому, що ми відчули від цього через наші почуття до нього. Погладьте і переконайтесь. Відчуєте його тепло, чи свіжість прохолоди, лагідність, побачите його красу. Це він так проявляє своє життя. Так і саме так. Погладьте і зупиніть руку, то відчуєте потік енергії.

Так маємо сприймати всіх людей з якими ми зустрічаємось в житті, речі, якими користуємось, як наших помічників, як друзів, а відповідно за ними проявляємо догляд, дякуємо за їх присутність в нашому житті, шануємо їх і т. д., бо саме вони зовні відображають рівень нашого духовного развитку: красота відображається в стані нашої радості; добротність – в якості; впевненість - в міцності, довірі; теплота, затишок - в дружбі; акуратність - в мудрості; чистота - в чистоті взаємовідносин, відкритості серця. Так ми можемо говорити про всі прояви в житті. Ми їм довіряємо, ними любуємося … і вони відповідають нам тим же. Є підстави задуматися про побачені зовнішні прояви подразнюючого негативу через наші очі, через наші вуха, тобто через всі органи відчуттів і душевні відчуття, а потім шукати способи покращення стану душі і тіла, а звідси підуть покращення в справах, у взаємовідносинах.

Практикуйте так з усім, що оточує нас. Так до дітей, так до дружини, так до батьків, так до тих кого зустрічаєте. Бо коли ми ображаємо, ігноруємо жінку-чоловіка, ми відштовхуємо Бога. Кожна жива душа хоче ласки, добра, щастя, радості. Воно все це рядом, а душа просить шукати, але ми осліплені, не бачимо, не чуємо. Ми відчуваємо душевний дискомфорт, а не знаємо чого. Можливо, що проігнорували жінку, дитину, колегу своєю високомірністю …

Міжстатеві втіхи сама найсильніша психічна енергія і коли ми отримуємо задоволення від тілесних втіх, то входимо в стан, який можна описати, як відчуття відключення розуму. Ми забуваємо про все, ми блаженствуємо і все ж, коли ми свідомі того, що тілесні втіхи є тільки частиною нашого життя і того, що є ще багато справ, які приносять нам задоволення, то ми не стаємо рабами тілесних міжстатевих втіх - не чекаємо наступної статевої близькості і не доказуємо собі і партнеру свою сексуальну силу. Одначе, коли події розвиваються навпаки, то ми стаємо залежними від втіх, ми стаємо рабами, чи рабовласниками. Бо коли ми бачимо в дружині жінку, як сексуальний об'єкт, то такі відносини вже стають виробничими процедурами – хіттю. Це вже стає проституцією (ми свідомо не розглядаємо це явище суспільства, історію його виникнення …) і проституцією узаконеною і теж платною, корисливою. Жінка, чи чоловік стають купленою річчю для тілесних втіх.

Річчю, чи роботом для виконання господарських робіт і т. д. і відносимся до них як до аксесуарів кухні, огороду, водія …

Статеві відносини починаються у зрілому віці і є початком знайомств з таким великим відчуттям задоволення, яким не так просто управляти. Міжстатеві втіхи є частиною любові і поки існує любов між двома людьми, то ці втіхи є освяченими. До цього періоду батьки вже потурбувалися і навчили дитину брати на себе відповідальність і в цій сфері життя, навчили свідомо розуміти, що в житті можна отримувати задоволення і інших видах діяльності, і ще більш сильніші і тривaліші в часовому проміжку. Так виплекуємо відчуття самого великого задоволення, коли ми радіємо життю постійно і скрізь. Наповнюємо себе і все навкруги відчуттями щастя.

Після народження дитини ми своїми думками, словами, тембром голосу, поведінкою стараємось виростити здорову, доброчесну, щасливу і люблячу дитину, опираючись на той досвід, як нас виховували батьки, діди, на суспільний досвід, на релігійні традиції і на свої і суспільні потреби. Бог дає доступ дитині до світового Розуму, Знань змалку, а ми вже хочемо її переробити, перевиховати – щоб була така як ми, чи як усі , чи найкращою. А чи готова дитяча душа до наших вимог. В неї є свої потреби. Давайте спостерігати за її потребами – і ми побачимо для чого створена дитина – ким вона буде. Заспокоймося. Дитина пізніше себе проявить. Довіряймо її сущому і все одно щось є в неї позитивне. Приймімо все як є. Не побачили нічого (ні добра, ні зла), то це ми не побачили. Ми можемо тільки турбуватись тим, щоб створювати їй умови для розвитку. Дбаймо про них, але не берімо відповідальності за їх вчинки. А якщо ми несемо за них відповідальність, то вони стають рабами з їх рабською поведінкою. Ми так свідомо вбиваємо в них творче начало. Цим займаються батьки, начальники, держава. Навчаймо дітей брати на себе відповідальність за свої вчинки своїм прикладом – це найкращий спосіб.

Тому ми можемо сміливо сказати, що наша відповідальність за дітей є частковою. Коли дитина сказала: «на», чи «ні» словом, чи поведінковими проявами (очима, жестом), то вона вже свідомо бачить ситуацію і свідомо здійснює певні вчинки, тобто вже бере на себе відповідальність за них. Це є великі батьки, які побачили ці начала і не придавили своєю силою, а ще й робили спонукальні ігрові ситуації, щоб підвести дитину перший раз до здійснення такого вчинку з одночасним поясненням дитині своєї такої дії. В дитини є ці знання, але батьки своєю поведінкою в сім'ї прискорюють усвідомлене розуміння відповідальності за кожне слово, вчинок. Передача таких знань досить цінна і добре, коли батьки їх мають і турбуються про те, щоб передати їх дітям. Добре, коли батьки можуть навчити усвідомлено вислідковувати потік думок і як з ними поводитись, якщо життєва ситуація спонукає появі думки про взяття на себе відповідальності, чи вказати на когось. Ми можемо дитині допомогти навчитись брати на себе

відповідальність і це вже на все життя; і це не буде проблемою в будь-якій життєвій ситуації.

«Один хлопчик спостерігав, як метелик намагається вилізти з кокону. Йому стало шкода метелика і він відкрив кокон, щоб метелик зміг легко вийти з нього. Метелик звільнився і полетів. Зробивши, буквально, декілька помахів, він замертво упав в траву. Хлопчик дуже засмутився і пішов до свого батька, розказавши про те, що відбулося. Батько подумав і відповів сину:

- Метелику необхідна боротьба з коконом, щоб набратись достатньо сил для життя»

Можливо, ми за собою помітили, що нам деколи не хочеться брати на себе відповідальність в тій, чи іншій життєвій ситуації, то ще не пізно і до кінця життя ми зможемо оволодіти цією якістю і ще зуміємо комусь передати. Побачивши, ми вже маємо шанс для росту, для розуміння відповідальності в нашому житті. А коли зрозуміли її природу, то відчуваємо зразу ж її силу і якість.

Розглянемо декілька життєвих ситуацій. Багато серед дорослих зустрічаються такі особистості, які шукають кого небуть, хто б відповідав за їх думки, слова і вчинки. Нема на кого, то в таких випадках говоримо: «Лихий попутав». Це страшно, але страшно і те, що коли навіть в позитивних --- справах говоримо, що це тільки є Божою роботою, а не з Божою допомогою було зроблено нами. Зроблено з душею, то це і є тим, що і інші помічають. Інформація йде з певним видом енергії-команди. Хто зна, думає ум, як сприйме питаючий результат роботи – добре, посередньо, чи прекрасно – краще підстрахуватись безвідповідальністю за словом «тільки». Бо коли? Хто бачив, як істоту Бога, чи Диявола? Чи ми бачили результат його роботи? Можливо, відчували страх, як підказку про неправильність, чи сумнівність наміру, чи результату – то це і є прояв роботи нашого ума-диявола в нас. Коли ми щасливі, в піднесеному настрої від виконаної роботи, то це і є прояв божественного в нас Так ми робимо позитив на основі Божих знань, Всесвітнього розуму і його сили, але ж роботу виконує наше єство в якому поєднані душа, яка має доступ до Всесвіту і наше тіло, яке виконує волю душі. Тому пропонується говорити, що це ми зробили разом (знання і руки, розум і ум).

До цього опишемо одну бувальщину. Спитали сторожа: «Чи не страшно охороняти такі цінності самому та ще й вночі?» - «Страшно, поки не засну». Тож не маймо страху брати відповідальність за себе і тільки за себе, бо не можна відповідати за чиїсь слова, діла – ні дружини, ні дитини, бо вони за неправильні слова і вчинки все одно отримають для себе негативне навантаження, та ще й з сьомома братами. Зазвичай, говорять, що за погане діло наступає покарання. Це приходять тих сім братів і душа через тіло передає тривогу, занепокоєння, втому …, хвороби.

Батьківський диктат – саме велике рабство на світі. Дорослі раби мають можливість протестувати, бунтувати, чи відходити від впливу рабських відносин мовчки. Ми подавлюємо в дитини майже всі її прояви - і погані, і хороші, бо так не прийнято в суспільстві. Потім цим займаються садочки, школи і в результаті виходить послушна людина, яка називається технічним словом – робот. Людина творець, а не робот. Творець не задумував її як робота. А протягом тисячолітніх життів людина в образі суспільства намагається створити з людини робота, але душа знає своє покликання і заперечує такий підхід до людської сутності. Тому то, ми відчуваємо, що нам чогось не вистачає, що ми можемо зробити щось більше, щось інше. Ось це усвідомлення веде нас до мудрості, як категорії буття, кличе нас пізнати істину і пізнати життя глибше, збагачуючи свій життєвий досвід. Усвідомлення наводить на думку, щоб поділитися цим досвідом, що ми на дорозі пошуку таїни життя-буття. Добре, якщо хтось згоден іти цією дорогою. Ця жадоба пізнати істинність супроводжує не одне життя окремих індивідуумів.Вільна від примусу, від всіляких заборон з дитинства маленька людина засвоює зміст (і це є в її свідомості від першолюдини) слова – свобода. Ця маленька людина, як до речі і доросла людина, є істотою вільною і усвідомлює свій духовний ріст шляхом творчих діянь в матеріальному світі і через те вона не завжди думає про надбання духовних цінностей і отримання задоволень, але і не прив'язується до інших крайностей – покірності і рабської підлеглості. Крім окремих особистостей.

Дитина – насінина. На який грунт впаде, так і розвивається по задуму Природи. На камені вона потребує поливу, поживи; в бур'яні – то є потреба в ополюванні; в хорошому грунті – росте, буяє, дає добрі насінини. Так і дитина. Якщо її «виховання» носить не природно-духовне усвідомлення ролі маленької людини, а в турботах «правильного суспільного виховання», в опіці, в насадженні на цей чистий аркуш своє розуміння всіх і всесвіту з усіма уявними і явними забобонами. Навіть при таких намаганнях, коли батьки думають, що це їх дитина досягла певного статусу в суспільстві і має всього в достатку і саме завдяки їх старанням, то не факт, що в цієї дитини з душею все в порядку. Навіть навчивши дитину ховати свої очі, емоції за маску, то дитина так поступає і з батьками і батьки не бачать істинної чистоти вже дорослої дитини. То про який рай може йти мова. Можливо не повезло з батьками, які користуються своїми перевагами. Ось така дорога життя дитини, за яке діти потім мстять батькам за їх невміння і за те, що не засівали добре і вічне в їх душі. А природа таких дій батьків і такий життєвий шлях є нагадуванням-повторенням для душі, для усвідомлення свого покликання батьками в старості, а дитині можливо в старості, чи в других життях цієї душі, ал евже тепер їм наданий шанс побачити істинну свою сутність і своє покликання. Деколи так і відбувається, і ми бачимо цей контраст у зовнішніх проявах їх поведінки в житті між батьками і дитиною. Любов до батьків

більше має бути подібною до подяки, до поваги, а любов батьків до дітей – як турбота і то до повноліття. Зазвичай, дитяча любов закінчується після зустрічі з коханою, а ще більшої самостійності надає пізнання близькості плоті одне одного. Любімо дітей як найкращий подарунок сущого і хай вони відчувають нашу доброту, любов, щирість.

«- Ким ти хочеш стати, коли виростеш?

- *Щасливим.*
- *Ти не зрозумів питання…*
- *Ви не зрозуміли відповіді…»*

Чим їм займатись по життю вже визначено всесвітнім розумом в їх задатках, в їх схильностях до тих, чи інших видів діяльності, а ми турботливо змогли б допомогти, чи поспостерігати. Не намагаймось реалізувати в дітях свої задумки, бо вони сьогодні можуть бути актуальними, а через десять років і ні. А ще страшніше, коли батьки хочуть втілити в життя дитини нереалізовані свої душевні потреби, чи бажання свого дитинства, своєї молодості. Та і то для нашого розуміння, але не для дитячого. Повторимось. Давайте вчитись спостерігати за дітьми в процесі гри з нею, під час прогулянки, створюючи видимість читання газети, але уважно спостерігаймо за дитиною, за всіма її словами і діями; спостерігаймо за її реакцією на ті, чи інші наші, чи посторонніх слова і дії. При дітях не аналізуймо, не робімо оцінки будь чиїхось висловів, або вчинків. Якщо дитина звернула на них увагу, то надайте їй можливість виказати своє ставлення до даної події. Коли суть її суджень суперечить духовним цінностям, то слід поспілкуватись з нею і на життєвих прикладах (бажано привести позитивні і негативні приклади) підвести її до її ж розуміння, до її бачення божественного. В цей період в дорослих є шанс закласти фундамент розуміння призначення людини в природі. Якщо такий фундамент зроблено, то ця дитина буде жити сама і не мішатиме жити іншим до кінця життя, і не буде обузою для самих батьків. Поганого її може навчити і без нас школа, вулиця …

Аналогічна турбота батьків у тому, щоб побачити в дитині схильність до професії. Не чекаємо до 15-ти, чи 17-ти річного віку, а саме до школи ми потурбуймося виявити в них схильності, інтереси, чи таланти до певних професій. Вони можуть не знати назв професій, але ми можемо бачити, чим вони люблять займатися, яка тематика їх ігор … Ці іскорки її божественного призначення проявляються у кожної дитини до семи років. Вчимося бачити і чим раніше, тим краще для всіх – і для дитини і для оточуючих, бо всі відчувають, який позитив це дає, які відчуття радості випромінює кожна дитина, а тим паче з проявленими завдатками. Даровані завдатки є ознакою певного стану посланої душі в це тіло. І дай Бог батькам побачити схильність дитини до будь якого виду діяльності у калейдоскопі професій і

потурбуватись їх роздмухати в живе полум'я життя. Але боронь Боже перевантажувати. Організовуйте побачені завдатки через ігрові ситуації.

А далі вже нам Бог велів розвивати ці задатки в них шляхом розповідей про професії без резюме про кількість можливих заробітків, про можливий статус, бо цим можемо змінити орієнтацію професії і її цінність перш за все для дитини. Коли дитина збереже здоровий інтерес до професії, то з неї і вийде спеціаліст, як говориться, від Бога. Буде таким спеціалістом, то і буде в нього відповідна оплата праці.

Певна частина молодих людей уже підготовлена до суспільних запитів і ми говоримо, що хай самі вони вибирають той вид діяльності, які видимі і запропоновані у вибір суспільством. Орієнтація на можливі заробітки приводить дитину вивчати технологію добування грошей через згадану професію, а вивчення технології професії відійде на другий, а то і на третій план. Таких людей непрофесіоналів життя часто ламає, хоча це є тільки підказками того, що ми займаємось не своїми справами. А роки пройшли. Перевчатись? Батько говорив, що коли людина до тридцяти років не одружилась, а до сорока не збагатилась (духовно, чи не забезпечила себе матеріальними необхідними статками), то життя вона не бачила і не побачить.

Дозвольте розширити цю тему нашого бачення, можливо і ще декому знадобиться. Ми будемо тільки раді. Якщо у Вас теж є свої спостереження, своє бачення, отримане Вами, то поділіться з іншими. Бажаємо Вам любові і наснаги в цьому.

У кожної людини є божественне покликання. Добре, коли його бачать батьки, чи хтось з тих, хто зустрічається на життєвій дорозі і підтримують, турбуються, допомагають в розвитку завдатків, талантів. Це стосується і духовних і професійних пошуків. Вони йдуть рядом. Добре, коли в людині посіяні зерна духовного і вона ними цінує і розвиває, а до такої душі і ще й улюблене мирське заняття. То велика і щаслива людина. Для прикладу розглянемо природу однієї професії і повірте, що це стосується кожного виду творчої діяльності, чи то музикант, чи то комбайнер, чи то двірник, чи то дояр, чи то пекар …

Лікар по божому покликанню демонструє чудеса в лікуванні. Він вроджений цілитель. Він лікар з великої букви, він геній. Про це дехто не знає, не догадується і не задумується над цим феноменом. Леліяти талант не так просто в мирській суєті, як і бути милосердним, але маючи щастя від цього, то душа відчуває легкоту і задоволення. Пробуйте, а попробували мудро застосовуйте. І дай Боже нам мудрості не робити прив'язки до сімейних, чи затребуваних професій суспільства. Бо далі держава зі своїх інтересів у садочках, школах, університетах буде нав'язувати свої потреби, свої моральні засади і види професій; нав'язує нам те, ким стати, яку професію вибирати в залежності від запитів держави, від запитів суспільства, від

задумів батьків. Вони визначають, які професії їм потрібні, то таку скеровуючу роботу проводять. Це є нормальним для держави, суспільства, але не для батьків і тим паче не є в інтересах дитячої сутності. Обидві сторони незадоволені. Здається вся планета кипить від гніву. Майже всіма діями керує корисливість. А корисливість – це та сокира, що рубає корені дерева духовності, яке в результаті помирає. Подивившись на людей, складається враження, що всі люди злі, або носять маски важної особи, бо ті, що добрі душею, люблячі, випромінюють в оточуюче середовище позитивну енергію. А ті, хто став невдахами життя, надівають маски самовпевненості, або «німі і голі на панщину ідуть». Але це вже буде рутинне життя, а не щасливе буття. Конюктурність професії на сьогоднішній день визначають одні фактори, а через двадцять інші. І знову міняй професію. Перевага професії по душі в тому, що вона приносить нам задоволення незалежно від того, чи є її велика, чи мала затребуваність суспільством.

Професія не має проникнути в нашу сутність, не має замінити Бога. Професія – це є спосіб заробляння засобів для нашого життя, життя нашої родини. Професія – це є зовнішня дія, а не духовна сутність. Вона є просто і непросто помічником душі. Тому, шукаючи істину, приходимо з роботи і залишаємо всі професійні проблеми на роботі, а дома творимо сімейні духовні цінності. В сім'ї віддайся сім'ї. Ставши на дорогу пошуку істини, відійди на хвилину від житейського. Може на день, чи більше. Пізнавши істину, людина по іншому дивиться на процес роботи, на сімейні відносини – більш глибоко, більш якісно.

Нам бачиться такий підхід до вибору професії найбільш природнім. Вище і нижче розглянуті питання пошуку, чи вибору для душі спеціальності ніяк не впливає на потрібну їх кількість для суспільства. Сущий знає потреби кожного і суспільства в цілому. Сущий посилає душу з певними задатками, талантами в той цех, в ту контору, в те село, де пройде ріст і підготовка відповідних кадрів. Це все загодя. Всі працюватимуть творчо і з задоволенням. Від перестановки доданків сума не міняється, не зміниться і потреба. І уявіть, що посаду займають ті люди, які мають спеціальність по душі і для душі, то якими будуть якісними товари, виготовлені ними, наскільки зніметься соціальна напруга незадоволеності, непотрібності, гніву …

Вивчаємо самі, переходимо на такий підхід до спеціальностей, будьмо прикладом для дітей і допожіть їм у розвитку їх завдатків, талантів.

Навіть конюх (власник коня), якщо це його покликання і в цьому його талант, то в нього буде творчий підхід до роботи, він матиме задоволення і матиме хліб насущний … і до хліба. Такі відчуття задоволеності, що ми потрібні людям (собі подібним) створює ауру доброзичливості, чуйного відношення до тих, які приходять на наше робоче місце для вирішення житейських питань. До таких продавців, операторів, вчителів хочеться і

хочеться приходити і запримітьте, що деколи просто пройтись просто так, чи побажати доброго дня і це буде як побічна дія для свого ж душевного наповнення. Це як автомобіль під'їжджає на заправку і продовжує свій путь. Людина, яка працює за професією, яка їй до душі по її таланту, майже не втомлюється. Де ж вона почерпує духовні і фізичні сили? Саме в радості, щасті, любові до себе і інших, бо ці енергії вона і роздає і одномоментно отримує. Це робить таку людину успішною без напружень, без вичислень, аналізу, оцінки. З такою людиною-професіоналом всі хочуть мати справу. Ось, що несе нам всім в житті побачений талант в дітях.

В наш час, коли гроші стали показником рівня життя, рівня освіти, рівнем значимості, коли гроші стали богом, то у виборі професій діти, а найперш батьки, ідуть за дорожніми знаками суспільства, туди, де більш оплачувана професія. Коли нам 20-30 років і ми свідомі, що дана професія не є нашим покликанням, призначенням, то ми вже під тим же тиском суспільних відносин, умов не можемо зробити крок в сторону, поміняти ситуацію. Звільнення з роботи по своєму бажанню, створених умовах, чи по ініціативі начальника в тому, що дійсною причиною є те, шо ми самі відчуваємо незадоволення своєю роботою і нещасливі від цього і те, що ми цей стан випромінюємо серед колег, сіючи цей негатив, а вони гуртом хочуть позбутись такого «сівача», бо вони бачать зовнішні прояви нашого нещастя.

Свобода вибору у нашій набутій пристрасності є, але ми не бажаємо робити його. Тому то ми пристосуванці, притворюємося спеціалістами, заробляючи гроші, але не маючи собі задоволення і не надаємо дієвої допомоги тим, кому потрібно її від нашої професії. Ми займаємось відбувалівщиною, окозамилюванням, вихолощуємо залишки духовного в собі. Ми приходимо додому втомлені і порожні, опустошені. Перевірте, якщо у вас така ситуація. Ніколи не пізно зайнятись улюбленою справою. Спасайте своє єство.

Свобода вибору. Чорні двері.

Притча у викладенні Ошо

« Жив-був один дуже мудрий король. Його власний премєр-міністер здійснив зраду: він передав якісь секрети в сусідню країну, ворогові. Премєр-міністр був зловлений на гарячому. За це було тільки одна кара — смерть. Але старий король завжди любив цього чоловіка. Він був засуджений до смерті, але король дав йому шанс. В останній день він скликав весь свій суд. З однієї сторони була зброя, готова вбити злочинця, а з другої сторони були чорні двері. І король сказав:

— Ти можеш вибирати: смерть — ти засуджений до смерті, — або чорні двері. Ти можеш сам прийняти рішення.

Премєр-міністр спитав:

— А що за цими чорними дверима?

Король відповів:

— Це невідомо. Ніхто не знає цього, тому що ніхто не вибирав цього раніше. В часи мого батька, в часи мого діда багато разів надавалась така можливість, але ніхто не скористувався нею, тому ніхто і не знає. Це невідомо нікому; навіть я цього не знаю. У мене є ключ, але коли мій батько помирав, він сказав мені: «Я можу відкрити двері, але якщо ти ввійдеш в них, я закрию їх за тобою. Ти не повинен заглядати в неї». Але ти можеш подивитись, що там, тому що ти можеш вибирати. Ти можеш вияснити, що там знаходиться. Ти маєш право вибору.

Премєр-міністр довго розмірковував і вибрав смерть. Він сказав:

— Вбий мене. Я не хочу іти за ці чорні двері.

Премєр-міністр був вбитий. Королева була дуже допитлива. Вона стала наполягати на тому, щоб король якимось чином подивився, що там за дверима. Король розсміявся. Він сказав:

— Я знаю — за нею нічого нема. Це просто свобода; за нею нема навіть ніякого приміщення. Ці двері відкриваються в широкий мир. Там нема нічого, але цього ще ніхто не вибирав.

Замість невідомого люди вибирають смерть. Замість невідомого люди навіть вибирають страждання. Невідоме здається їм ще більш небезпечним, чим сама смерть. А свобода — це двері в невідоме. Свобода означає рух в невідоме без знання того, куди ідеш, без знання того, що станеться в настуану мить. Це чорні двері. Дуже рідко Ісус чи Будда вибирають двері; всі інші вибирають смерть.»

Лікар пише рецепти, дивлячись в комп'ютер, музикант грає по нотах …, але не грає від душі, не має задоволення. Пекар випікає не смачний хліб, у маляра неякісна покраска і т.д. Ми мучимось і когось мучимо, бо від нашої такої «роботи», хто може мати задоволення. Ми маємо страх втратити нелюбу роботу, не маємо від неї задоволення. Ми не творці, а гірше за робота, бо деколи робимо помилки, бо ми не зв'язані з природною програмою нашого буття, нашого призначення. Але дехто ставши на життєвій стезі, стають такими поважними, надувши щоки, спеціалістами, що деколи привикають до цього статусу, а потім помирають, але так і не пізнавши ні одного дня радості життя-буття.

Не обманюймось і не обманюймо когось, надівши маску «спеца», бо це наші брати і сестри по духу – їм відома наша сутність, наше нутро. Починаймо жити, перш ніж зустрінемо смерть. Не будьте тілом без душі. Будьте хазяїном тіла, хазяїном життя. Давайте вчитись, як бути гідним сином, дочкою стареньких батьків, як бути татом і мамою, а зрозумівши це, то ми будемо знати , як бути самим собою, де б ми не були і ким.

Людина має відчувати блаженство, задоволення, радість від сіюминутного життя, бо це є свято душі. Дитина, яка розвинула своє покликання всесвіту (талант), але маючи гнів, чи злість на батьків за їх таке попереднє «виховання і навчання» не буде щасливою, бо це є причиною того,

що ми відчуваємо душевний дискомфорт, відчуваємо постійно, чи періодично, що наше життя є таким, що не вдалося і періодично нас вводить в депресію, чи в творчий застій. Злість і гнів є другою стороною (монети) любові, але і це може минути при нашій допомозі. Найгіршим і дійсним ворогом любові є апатія і байдужість. Потрібно пробачити батькам за їх невідання своїх вчинків і нам полегшає. Це можливо те, що потрібне було для росту душі. Даний талант, але ще були перешкоди з минулого. Відходьмо від негативу і на його місце прийде радість свята.

Тільки отримуючи задоволення, ми будемо вдячні батькам, оточуючим, Всесвіту, Богу. Саме відчуття задоволення можливе тільки тоді, коли до нас відносяться не так, як до звичайної, чи дорогоцінної речі, а як до рівної, вільної людини яка є гідною поваги і яку пошановують. Ми відчуваємо такі відношення кожен в різні періоди життя, чи конкретного дня від чоловіка, дружини, дітей, батьків, начальників. Хоча таке явище, як задоволення в пристрасних людей може мати інші корені, але подібні відчуття. Проте ці відчуття в них не є постійними, а тільки як гра нашого ума, сильного ума, який бореться і намагається знівелювати відчуття задоволення і ним користується сам для себе і для підконтрольного йому тіла, бо він закриває своєю силою доступ душі до тіла. Таке бачення явища в задоволенні є плодом нашої уяви, плід еталону, який сформувався у нашому умі, як у відображенні суспільних цінностей, чи не зовсім. Ми навіть через уяву позитивної емоційної зустрічі можемо отримувати такі задоволення. Це потрібно знати.

Почнемо виправляти дітей, а потім пере-живати за них і в зріле життя вводимо людину, яку по поведінці, по її словах можемо в ній не побачити людської подоби, бо відчуваємо душею (нутром) сморід від своєї дитини, від її слів і дій. Бог дає їй умови для розвитку, а нам дано тільки допомогти. Саме небезпечне в процесі перевиховання, коли ми будемо старатись в дитині реалізувати свої нездійснені по життєві бажання – стати начальником, стати лікарем, стати музикантом, стати банкіром. У такому випадку ми втратимо дитину, товариша, помічника в старості. Ми таким «вихованням» продукуємо раба, в першу чергу, для себе і коли вони стають незалежними від нас (в результаті свого усвідомлення, своєї незгоди, чи нашої старості – тобто ми перестаємо бути для них начальниками), то автоматично стають рабами суспільства.

Вільна дитина поважатиме свободу інших (в тому числі і нашу), яка ходить поряд з добротою. Саме це є дійсною гарантією забезпеченості нашої старості, а цей страх безпорадності в старості і змушує нас «виховати» дитину для себе. Велика небезпека! Будьмо свідомі, що саме ми закладаємо в них рабську психологію поведінки і цим пригальмовуємо духовний розвиток. Не користуймося її тимчасовою безпорадністю, залежністю від нас матеріально, а най вона навчається сама і саме від нас. У неї є знання, а ми деколи декого осуджуємо, створюємо в сім'ї сварки, бурхливо проявляємо гнів і

дитина не може зрозуміти, що великі дяді і тьоті роблять не по правді і доброті душі – бо саме з цієї субстанції бере знання про світ дитина і ми одночасно, маючи свій життєвий досвід, маючи поінформованість про суспільні сьогоднішні цінності входимо у вічний конфлікт батьків і дітей незалежно від життєвого віку. Саме це закладає нові пріоритети в поведінку дитини. Будьмо уважними. Не шантажуймо дитини з метою, щоб щось зробила, чи так поступала і тим паче за винагороду, бо потім за винагороду може і принесе кварту води. Боронь Боже спонукати дитину бути найкращою і це підкреслювати словом та ще й подарунком. Принесла дитина табель з оцінками - і ми щасливі. І в своєму задоволенні, в своїй радості робимо подарунок дитині за це. Так не треба. Дитина досягла цього маючи можливості і маючи від цього задоволення, а ми, батьки , дякуймо не за оцінки, а за свою радість, яка виросла від вдячності за дитяче працелюбство, за дитяче вміння. Тут доречно промовчати, чи погладити по голові дитину, або сказати, що нам приємно за її успіхи. Не ламаймо дитячого розуміння світу, її психіку, але і на самоплив не пускайте. Вона вчиться і у нас негативного і в сусіда, і в темі мультфільму. Теж саме стосується і позитиву. Дитина спостереглівіша (її ум ще не засмічений нами, школою, суспільством), і вона бачить, що дорослі поступають в повсякденщині так, чи інак і робить порівняння між своїм розумінням світу і тим, як поводяться дорослі, які стають з кожним днем авторитетнішими і певним зразком поведінки – і саме матеріальна узалежненість робить дітей подібними до нас - нашої поведінки, нашого способу мислення. Дитина може проявити свій протест, чи незгоду через хворобу тіла, смуток, в'ялість, лінь, плач, вередливість, неадекватність поведінки (з нашої точки зору) – навіть не в прив'язці з сюїмінутною спільною дією, може таку незгоду у таких проявах пронести через усе життя. Навчаєм змалку дивитись в суть духовних надбань, матеріальних речей і дій по дорослому з позицій духовної доброти і житейської справедливості – для цього через нас Творець послав цю душеньку у світ. Ніхто не знає чия душа має більше знань, чи менше; чия душа при допомозі тіл прийшла до вищого, чи нижчого рівня розвитку, але не можна стверджувати, що хтось старіший, чи мудріший, чи має більше розуму і знань. Тому і з дітьми слід говорити і діяти по дорослому і ми, будучи спостережливими, побачимо результат. Пробуй-те, перевіряй-те і бач-и-те-мо.

Суспільство намагається виховати дітей через посіви вини і страху в їх свідомість. Будете покарані – такий основний принцип виховання суспільства – за порушення розпорядку в садочку, за невміння, чи небажання розказати певну інформацію, за невиконання вимог старших «особистостей» (саме таке слово хочеться застосувати до горе-вчителів, які не шукають з дитиною причин незгоди з їх вимогою). Сюди несуть ці ідеї з середовища сім'ї про кару Божу. Зробила дитина помилку – зуміймо показати дитині цінності

духовного, чи недоліки негативного і обов'язково вивести дитину на знаходження в негативному підказку для позитиву в цій ситуації - а дитина готова до цього. Один, два рази поспілкуватись з дитиною, розібравши позитивну і негативну ситуацію, буде достатньо на все життя. Коли ми, як вчитель від Бога і є спостережливими, то ми побачимо, коли підібрати момент для спілкування. Взявши на себе обов'язки духовного поводиря дитячих душ по ниві мирського, то нам потрібно до цього віднестись відповідально. Таку роботу, як і будь-яку іншу дає нам сущий. Невдоволеність нею є переважання ілюзорних бажань над даром сущого. Попробуйте бути вчителем – не стати – і ви отримаєте задоволення. Виконаєте домашнє завдання Бога і буде в нього і у нас потреба у більшому духовному рості, то і не знатимемо звідки у нас появиться новий вид діяльності і де беруться для цього сили і знання. Ми , батьки, допомогаємо виростити з дитини індивідуума для суспільства і по життю він матиме можливість працювати в такому ж творчому, позитивно-духовному колективі, як і сам. Таку дитину чекає такий же студентський коллектив, така дитина знайде собі друга для створення сім'ї у своєму духовному наповненні. Так може проходити і в суспільному пристрасному виборі, але такий же буде і пристрасний суспільний результат.

Коли ми працюємо від зарплати до зарплати зі скреготом в зубах, то втратимо і цю роботу. Бути вчителем – це велика відповідальність перед Богом, бо він довіряє нам свої маленькі чада. Це робота, це творча робота по духовному насиченню дитячих потреб. Ми, вчителі, є помічниками божественного на духовній ниві. Не покликаний – покиньмо і не продукуймо духовних інвалідів. Згодні. Грубо, але точно. Бідний душею бідного і родить. Не біймося (відкиньмо страх) не напхати старою інформацією дитину, а сіймо вічне і мудре. Буде в нього потреба, він отримає необхідні знання. Ніхто цілий класс не навчить, але коли при нашій допомозі йде прискорений розвиток дитини, або хоча б ми не перешкоджали такому розвитку декільком дітям з групи, чи классу, то вони були б вільними передавачами духовних цінностей для всіх. Поміркуємо: чого з цілого классу по критеріям суспільства тільки декілька дітей виходить з певним рівнем оволодіння інформацією в галузі фізики, літератури… , бо іншим воно не потрібно в житті. Вони це знають на підсвідомому рівні. Насильно не навчимо. Ми, погані дяді і тьоті, створюємо видимість перед дітьми і державою, що навчаємо, а діти створюють видимість, що навчаються. Ми не розглядаємо якісність і кількість, бо це не тільки турбота вчителя, а й готовність дітей. А Бог бачить це і тому дає команду суспільству виплачувати відповідну зарплату. Подумаймо: чого в різних державах по різному ведеться оплата уроку фізики, чи іншого предмету? А ми бажаємо більше і займаємось поборами, чим калічимо свої душі, і чим калічимо оточуючих такими спеціалістами. У своїй яросте шукаємо винуватих і в кінці кінців ми винуватого знаходимо в собі. Раз посіяв вину в

собі, чи в комусь, то виросте покарання для сівача. Послано нам таку роботу і ми поступаємо недобрим чином в ній, то ми свою душу опускаємо щонайнижче. Це бачать діти, в тому числі і рідні. Якої поваги ми чекаємо від них – добре, що рідко б'ють, але досить часто ігнорують. Давайте навчати їх бути пошуковцями, хоча в них ця допитливість є з народження, то не знищуймо це призначення кожної людини такими якостями, як вина , страх і кара. Ми боїмося карати дитину, особливо перші рази, бо потім ми вже є катами – хто їх любить? Ніхто – ні сам кат, ні спостерігач, ні Бог. Неприємне явище, коли здорова і дужа людина карає дитину. Сила є – ума … не є. Боячись взяти на себе роль ката, ми помаленьку починаємо страхати Богом, роблячи з нього ката. Думаймо, чи ми однієї вагової категорії, чи ми можемо управляти сущим? Ми просто боїмося нового, сучасного, майбутнього і тому завжди продукуємо минуле… Тут починаємо губити свою і іншу душу. Виріс вбивця в душі і попадаючи в нове тіло, наше єство когось вбиває ще й фізично. Так народжуються вбивці. А чого саме з вчителя. Його промисел полягає в духовній роботі і Бог протягом багатьох життів допомогав йому дорости до цієї роботи душею. Це відповідальна робота настільки наскільки і важка, що своєю тяжістю може дотягти до стану духовного вбивці … при перелічених вище обставинах. Обставини не управляють нашими сутностями – вони, або допомогають, або перешкоджають. Вибір за нами. Дозвольте описати суть вибору. Людина, яка прийшла в цей світ і шукає істину і в цьому йому допомогає Всесвіт, то вона не робить вибору, однак, коли вона іде по життю на поводу бажань, то вона навіть в малих речах робить вибір. Вибір – це компроміс, це деградація душі. Допомогаймо таким людям – вони заблукали в собі. Той, що вибирає, вагається, аналізує, пристосовується і в процесі вибору перебирається жити в собачу конуру і гавкає з потребою і без потреби. Бачили таких в людській подобі? Будьте пильними в спокої. Ми ж пам'ятаємо казочку про богатря, який на коні під'їхав до роздоріжжя і перед ним постав вибір … , бо у нього була мета, бо він, мабуть, не знав для чого живе. Людина, яка знає смисл життя по природі своїй не робить вибору – вона знає своє покликання, свій шлях, свої потреби і свої можливості.Самі ж написи на камені вказували кінцевий результат кожної дороги … То, можливо, тепер ми вже знаємо, як буде діяти богатир з вашим досвідом?

Ми деколи є тиранами наших дітей. Ми нав'язуємо їм свою поінформованість, свій досвід, свої висновки, свої методи, своє бачення речей, своє бачення сімейних, суспільних і політичних відносин, своє бачення Бога. Дитина родиться розумна. Де все це дівається з часом? Вона має взаємозв'язок зі Всесвітнім Розумом, але ми своєю поведінкою, силою, шантажем узалежненістю, заставляємо її бачити, Всесвіт по іншому, по своєму. І такий навчений дитячий ум робить стіну від душі. Ми, дорослі, таким чином продукуємо таке явище в дітях, які несуть його в суспільство і оточуюче середовище і це явище називається – бездушність. Продовжуючи

жити так, людина вже живе своїм і суспільним умом одночасно, періодично констатуючи свою прагматичність, своє везіння у вирішенні життєвих питань, або загубиться у своїх виборах і буде тяжко важко ходити по тернистих зарослях життя. А душа з народженням тіла несла і її найлегший і по її силах спосіб життя. Прохання до батьків – попрацюйте над баченням в дитини схильностей, талантів в дитини, бо це дарунок Сущого на все життя дитині і всім, хто знаходиться в її оточенні, бо ми, батьки, в цьому оточенні дитини найчастіше появляємось, отримуючи радість і задоволення, чи гіркоту і розчарування. Бог сотворив нас, як дітей Божих, так і ми у своїй творчості по його задуму допомагаймо дітям бути творцем у їх професії. Такий підхід практично є тим випадком, коли ми в цій дитині знайшли, відкрили живодайне джерело чистої цілющої водиці, яка називається - щастя, радість, доброта, любов, співучасть, мир, свобода, спокій. Як бачите: які можливості у кожного із нас. Щастя і здоров'я вам усім у цьому напрямку свого покликання, як батьків!

Ми не бачимо себе, бо ніколи буцім-то бути спостерігачем за собою, бо в жадібності нашій не вистачає часу, щоб бачити тіла інших людей, їх міміку, їх маски, їх одяг, почути їх слова, їх тембр…, а дитина спостерігає (перевірте її спостережливість, коли граєтесь і ви чуть-чуть відволіклися від гри очима, слухом, уважністю … - дитина зразу ж реагує (штовхає, чи називає ваше ім'я…), і що цікаво, що здавалось би, що вона заклопотана грою і не дивиться у вашу сторону. Давайте вчитись по новому дитячої спостережливості, по дорослому і перевчатися (ми, дорослі, цей процес називаємо навчанням по не розумінню своєму). Бо на підсвідомому рівні кожен розуміє свій процес старіння і прожити до віку батьків можна саме таким способом (це пряма ознака, що в дитину батьки вже посіяли зерна страху), бо іншого дитина, не маючи сил фізичних, не може використати для себе і свого тіла. Таким чином її духовна сила пригнічується фізичною силою батьків, які наказують сидіти тихо, не хочуть спілкуватись з нею, бо втомлені, чи роздратовані, силою напихають їжею, силою тягнуть в садочок. Зрозуміло, що в садочок з дитиною визначились батьки, з їжею теж …- це певний ритм життя, але коли появляється спротив, то належить вияснити – чого дитина не хоче, які для цього є причини і тут батьки покликані допомогти розрулити ситуацію. Ініціативу у прийнятті рішення постаратись надати дитині з побічним мотиваційним його баченням. Це ж не буде випадкова потреба дитини –це смисл її життя.

Все перевиховання зводиться до старих як світ методів – покарання і пряника. Будьте обережні з ними і по можливості не користуйтеся ними. Батьки, бачачи бажання дитини, у перевихованні часто застосовують для досягнення свого результату шантаж – зроби те, а ми зробимо все для реалізації твого бажання. Шантаж привчає дитину до розуміння цінності життя в речах. Не купують плаття, велосипед, краски, пістолет… на

вимогу дитини, а для чого? – спитайте; чи воно їй для душі, чи це змагальницький дитячий інтерес? і т.д. і т.п. Постарайтесь вияснити дитячу потребу,а потім пояснити своє бачення на основі її потреб, але ніяк нне на основі її бажань. Добре, коли батьки побачили якийсь хист в дитині, то прив'язку можна робити до нього і то вкрай обережно, бо то не факт, що хист перетвориться в смисл життя, зазвичай, по незалежних выд нас причинах. З виявленим хистом поводимось не так, як до очікуваного кінцевого результату, а як до монтажу якогось механізму. Ненав'язливо. Пріоритет в розвитку хисту, талану надайте дитині. Одночасно пояснюємо дитині виснажливісить душі і тіла в змагалницькому інтересі на прикладах. Наприклад: не реалізовані дитячі бажання - мати найкраще платття приводять дитину до пригнічення, появи гніву, роздратування, замкнутості в собі, недовіру до батьків, агресії …

Заново давайте вчитись бути дітьми. Від нас залежить багато. Допомагаємо дитині бути індивідуальністю. Для цього нам даються перші роки життя дитини, а далі вона спроможна цю індивідуальність зберегти сама. Якщо ми потакаємо дитині, пестимо, відносимось до неї, як до маленької живої ляльки і від цього маємо задоволення, то залишок дитячого життя (який ми будемо спостерігати до своєї смерті) буде нашим розчаруванням і роздратуванням. Тому прохання – вкладаймо частину свого життя, часу , вмінь, навичок і знань в розвиток дитини - в духовний потенціал і в піклування про здоров'я тіла. Буде цілісна духовна структура, буде і здорове тіло. Спостерігаємо… і вчимось бути другом. Цим і тільки цим ми можемо дитині сформувати довіру до себе, до нас, до всього оточуючого, до Сущого.

Сучасна школа викладає такі дисципліни, які дітям в повсякденщині не потрібні і не будуть потрібні протягом життя, але виконує частину і позитивної функції: вчить азів читання і письма, вчить спілкуватися, вчить поважати собі подібних, дає шанс розвивати природні задатки, спонукає до спостережливості, аналітики, пізнання, як індивідуальних якостей. Поряд з цим виконує замовлення держави: закладає фундамент для вивчення спеціальних дисциплін гуманітарного і прикладного напрямків, формує колективізм, привчає до дисципліни, контролю, змагальності, закладає основи суспільної моралі, напичкує непотрібною інформацією з метою зайняти час і думки дитини, культивує пріоритет суспільного інтересу, формує рабську підпорядкованість, виховує історико-войовничих патріотів своєї держави і забезпечує зайнятість і контрольованість молодих людей. Вільна дитина, як і доросла вільна людина становить небезпеку для держави – вони непередбачувані.

Для прикладу: ми вже знаємо, що в шкільних предметах багато умовностей, які не підтверджені життям (теорія відносності, теорія земного тяжіння, що крапка не має просторової величини, що лінія має тільки

довжину, а не має ширини і т.д.); мова насичена іноземними, або технологічними термінами, які діти не розуміють, але зобов'язані вивчати завалюючи пам'ять непотрібним хламом. Вихолощуємо мову, яка має образне, смислове навантаження. Суще дає ті знання, які нам потрібні і дасть при потребі. Образне і смислове наповнення слів допомогає логічному викладу думки при поясненні того, чи іншого явища в навчальному процесі, чи в житті; допомогає зрозуміти суть; дає можливість підбирати синоніми для більш повної характеристики речі, чи події. Іноземні слова треба ще тлумачити і напружуватись для запам'ятовування. При вивченні історії зубримо дати (хоча час є певною умовністю і не є суттєвим у житті кожної окремо взятої людини. Він нам не підвладний, ми тільки підлаштовуємось під нього для певних пояснень. Він є необмірною одиницею). Вивчаємо не Сократа, Ісуса Христа, Т.Шевченка, Л.Костенко… , хоча деколи намагаємось фрагментарно тлумачити їх повчання, але активно розповідаємо про походи хрестоносців, про походи Олександра Македонського, Чингізхана, Гітлера, Сталіна, які займались масовими вбивствами, наганяли страх, сиротили дітей, грабували. Це наше «цінне» минуле мало б розвивати в нас патріотизм, гордість, злість. Це не є духовними якостями. Насамкінець, ми не вчимо дітей жити, а вчимо вбивати.

І історія людства – це історія політики, конфліктів, війн. Саме цю історію нас вчать в школах. Природа війн закладена у суспільних відносинах і джерелом таких напружених відносин є кожен громадянин держави, але акумулюючою силою війни є політики. Влада і капітал калічать душі і індивідуальності в кожному конкретно, хто має до них відношення, тобто той, що став їх членом. Таких на будь яку державу небагато, але саме вони створюють психоз війни. Причини війн, революцій залишились старі як світ: перерозподіл матеріальних цінностей між певними групами владних структур і між тримачами матеріальних цінностей. Війна це є одним з видів бізнесу для власть і гроше предержащих. Для них людське життя ніщо в порівнянні з очікуваною гривнею. Земля поділена, робоча сила поділена (навіть надлишок), міждержавні війни невигідні через переплетення економічних і політичних інтересів. Середовищем для війн залишились внутрішні відносини між народом і симбіозом влади і капіталу і то в державах зі слабою економікою, або в державах бідних духовно, населення яких втратило відчуття справедливості, свободи і гідності; топче свою духовність, яка зосереджена в мові, доброті, рівності, злагоді і мирі. В обох випадках влада не хоче забезпечувати своїм підданим достойне духовне виховання і гідний матеріальний статус. Влада хоче покори через нагнітання страху і вини, капітал - найбільшої працевіддачі з найменшою винагородою. В них обох для цього є міліція, суди, тюрми, школи, ЗМІ, щоб маніпулювати духовними цінностями, щоб сіяти між людьми розбрат… до певної межі. Людина бідна нещасна, жадібна, зла, завистлива накопичує ці негатині емоції і які

закінчуються певними революціями (хоча на нашу думку сюди підходить по змісту білоруське слово – калатнеча). З часом люди це всі усвідомлять. Вже втомились морально. Вже багато розуміють, що війни – це втрата частини людства і частини матеріальних цінностей. Ми вже готові вивчати історію людяності, що ґрунтується на засадничих якостях як от : довірі до людини, до божественного, формування свідомості свого покликання, як людини, що може бути поштовхом у творенні нового суспільства планети, як однієї родини. Коли ми щасливі, ми хочемо творити, ми маємо натхнення, ми маємо силу. Творча енергія охолоджує суспільство, спадає гарячка у виготовленні надатомної бомби, «щоб захистити мир і спокій у всьому світі». Особливий цинізм і абсурдність подібних лозунгів влади в закінченні попереднього речення.

Після повернення зі школи, держава з «дозволу» батьків через ЗМІ репрезентує в серіалах, мультфільмах, в новинах насильство, вбивство, пияцтво, грабіж,нахабність, обман, як норму поведінки і зразок успішного існування (згадаймо слова мусульманських пророків). Це є фактором прихованого спонукання до боротьби і боротьби не потрібної для сущого. Тобто і тут існує певна прогалина.

Тому, чому вчать нас батьки, вчителі, суспільство, нація, держава, релігійна традиція?, а тому, що їм так вигідно. Не тому, щоб дитині було краще, чи комусь. А краще, це коли є радість життя, коли ти задоволений ним, задоволений сам собою. Корислива тенденція виховання і навчання показує – наскільки ми погрязли в брехні, обмані, насильстві. Це якраз ті якості, які плодять серед нас злодіїв, насильників, вбивць, які потрібні суспільству, як і картина Малевича «Чорний квадрат», як сучасна інтерпретована загрязнена шумова «музика». Тому то суспільство тримає інвалідів, психічно хворих і напівголодних. Саме для того, щоб ми дивились цю картину негативізму роботи суспільства і мали страх перед ним з його державною структурою, з його релігійною традицією. Тому то держава тримає армію, поліцію, виготовляє зброю, алкоголь, тютюн, щоб написати свою історію «розвитку». Те ж робить і церква. Мільйони людей було знищено і знищується через вбивство, спалення, отравлення газами в ім'я захисту релігійної традиції, в ім'я бога, в ім'я «свободи і демократії». І все це під красивими гаслами. Це, що - історія розумного людства? В ім'я чого розвалено Радянський Союз, в ім'я чого знищуються мусульманські держави? В ім'я любові? Ні і ні. Бо в ці держави не внесено нічого нового, творчого, духовного, що б створило нові відносини між державами, між людьми. Сюди насаджуються нові, більш витончені механізми деградації людини. Замінюється духовність грошима, алкоголем, наркотиками, гнівом, завистю, користолюбством і страхом. Але усвідомивши загальну, чи конкретну ситуацію із вищеописаних негативів, ми з розумінням не можемо з цим боротися, бо цю частину суспільства так навчили батьки, вчителі … в

далеких минулих роках і життях. Ми не маємо мати до них злості, чи ненависті, а прощати і турботливо допомогати тим, в яких ми помітили частинку зацікавленості в пошуках істинних знань.

Бо кожен з нас з дитинства думає про матір, батька (є певна доля залежності), від вчителя, професора (тут теж продукується залежність). В молоді роки думаємо про коханих. В старості про своїх дітей, але коли ми можемо подумати про себе? Для чого ми прийшли в цей світ: родити дитину, посадити дерево, збудувати дім – це всі так живуть. Тоді чого ми маємо якесь незадоволення? Чогось нам не вистачає. Не знаємо? - Знань. Не знаємо себе, не пізнали світ, не знаємо смислу життя. Чи все ми зробили, що могли? … Природа такої тривоги у відсутності спокою. Заспокоймось і матимемо можливість побачити себе, хоч на старості. Це буде періодом очищення, це є період сповіді перед сущим.

Навіть, знаходячись в родині, в колективі і переживши прочитані, побачені, почуті, відчуті ідеї, слова і вчинки (хоча слова і дії застосовувати можна тоді, коли хтось готовий їх прийняти), то діє, можна сказати, енергетика позитивізму, який з часом народить в родині, в колективі однодумця, чи і більше, а паралельно навчить усвідомлено сприймати тих людей, які є носіями негативної енергії. Варіанти можуть бути досить різні.

Ми вже знаємо, що практично неможливо описати словами духовні якості людини, так і суспільства, а на явища руйнації, вбивств, пограбувань є достатньо слів і нецензурних епітетів.

Ми, батьки, так вчимо, бо нас так вчили наші батьки, нас так вчило суспільство і сьогодні держави допомагають так «вчити» наших дітей і перевиховувати. Якщо ми проти такого перевиховання?, а що ж скажуть інші про таке розуміння? – злякалися. Саме ця емоція страху підводить нас до філософії – увірувати в Бога, заховатись за його спиною, але ж ми в ньому. Коли в нас біда, коли нам страшно, то, зазвичай, звертаємося до Бога, як до істоти, за допомогою. Давайте усвідомлювати суть ситуації разом. Берімо відповідальність за незгоду на себе – і побачите, що перед вами відступлять, бо з нами Всесвітня сила правди життя. В мирському вони намагатимуться нашкодити нам, погавкати здаля, а то і із-за за загорожі кинути палку. Це наш інстинкт, а не злиття з божественним. Бог – це одна і друга сторона реальності. Добро і зло. Ми там і там зустрічаємось з божественним промислом, в якого одна ціль – допомога в духовному рості кожного. Наш Бог – це ми самі, якими нам хочеться бути. Про це пишеться і в Біблії, що Бог сотворив людину по образу і подобію своєму. Той хто це написав, зібрав всі якості людини і наділивши над- і най- кращими своїми якостями, створивши образ Творця. Хто його бачив, чи хто до нього нас заведе? Ми самі зайдемо з допомогою тих енергій, що подібні нашій. Подібне притягується. Те ж спостерігаємо і в мирському житті. Збираються по подібних інтересах, по подібних поглядах на ситуацію і навіть молода пара збирається за подібністю

якихось якостей. Природа такого притягання полягає в тому, що в іншому ми бачимо свої якості, які нам подобаються і від них ми маємо задоволення і радість. Ось звідки в філософії застосовується визначення про притягнення протилежностей. Це є тільки частина природи людини. Дослідники знають.

Той, хто не вчив жити в гармонії з природою, жити красиво, щасливо, жити в задоволення душі, він залишив своїх дітей сам на сам з могутнім суспільством, якому не потрібні духовність в своїй більшості. Ми теж тільки частина природи, але аж ніяк не господарі сонця, трави, дерев, риб, тварин, птахів і тим паче людей. А це сонечко сходить одинаково для нас, для вас, для всіх, ми всі дихаємо одним повітрям, але, коли ми зупинились на мить, розслаблюємось, то побачимо живу гру сонця (воно грається!?); вдихнувши ранкового повітря, ми відчуємо свіжість, відчуваємо, що наповнюємось силою (де вона береться? Повітря по своєму складу, мабуть, одинакове протягом дня, але ранком побачивши силу, грайливу енергію, бадьорість, свіжість сонця, воно дарує їх нам. Перевірте. Різниця є коли з будинку виходиш на роботу після сну, а коли встав , щоб подивитись ту мить, як сходить сонце). Ми схочемо творити, рухатись на автоматі. Пропадає лінь і вагання. Декому дається бути спостерігачем, хоча б за сонечком, з першого разу; декому через хвилину спокою, а декому після певної підготовки. Навчились спостерігати за сонечком, переходимо спостерігати за іншими стихіями природи, а потім за людиною і собою. У нас відкриваються очі на все. Перевірте. Удачі нам.

Свідомі цього, батьки змалку допомагають укріпити фундамент розуміння своєї суті дитиною, суті Природи. Такий фундамент буде їм основою всього їх життя. Їх душі спілкуються з Всесвітом, вони відкрили свою душу для Бога і в подальшому ні наші бажання, ні будь-які обставини не могтимуть закрити божественні ворота. Повторимося в проханні – вчимося самі і більше турбуймося про формування свідомого розуміння дитиною своєї суті з самого малку. Ціна життя – це і є істина і вона така мінлива, як життя, це і є Цілісна Природа, яка проявляється в різних якостях і явищах , але аж ніяк не космічний корабель, не атомна бомба, ні серіали ТБ, ні преса, ні детективи, ні «мильні» романи, які є побічними елементами і саме вони забирають соки життя. Означені елементи не вчать жити і не дають життя, а створюють ілюзорну видимість життя, отруюють душі. Зрозумівши, це вже є показником пошуку шляху. Істина постійно змінюється і розширюється, ось чому ми не можемо стверджувати про сталість істини і що вона є в єдності вершиною життя. Це є певний орієнтир в духовному розвитку. Для прикладу: хіба сам комп'ютер є настільки важливим, чим самі програми. Компютер – це звичайна папка, але ж і програми є творінням людини. То хто є джерелом життя на Землі?

Навчаємось помічати дрібнички життя, бо саме з них складається їх повнота. Радимося з душею – які з цих дрібничок є суттєвими для нас, чи вони

є нашою нагальною потребою? А шукати починаємо у видимому - в церкві, а там лякають гріхом, засівають страх, формують винність. Придивляємось, то в дитини цих негативних якостей немає, де ж ми їх набралися? Там, де шукали. Шукайте там, де загубили – в душі. Вивчайте себе. Якщо у нас є ще сила розуму, то убережімо дітей від гонки бажань, бо саме вони створюють проблеми. Хоча «творцями» бажань і проблем є ми самі, а так хочеться сказати в цій ситуації, що ми не маємо щасливої долі. То, хто є творцем долі? Твориться і створите.

Насамкінець, ми вже усвідомлюємо, що ми побачили, відчули силу і спокій, знання про позитивні якості і кількісні надбання нашого єства - і ми вже певні, і ми дозріли ними поділитися, що наше світобачення не має межі, що наш життєвий простір не закінчується селом, містом, районом, областю, республікою, планетою, галактикою… Ми вже знаємо, що світ не ділиться на раси, на нації… - це все є умовним, умовно визначене певними людьми для, можливо, корисливих цілей, чи для іншого – сприймайте по своєму розумінню. Бо коли ми свідомі, що душа безсмертна і переміщається в інші тіла не зважаючи на расу, відстань, місце знаходження (а для розуміння всього тексту будемо брати для прикладу планету Земля) і не залежно від того, яка релігійна традиція (християнство, мусульманство, іудаїзм, індуїзм, чи інші їх відгалуження) є домінуючою в даному регіоні - душа продовжує розвиток – живе удосконаленням, а фізичне тіло помагає їй і отримує кращий комфорт, краще харчування, затишний будинок, достатню кількість грошей ніж ми могли прийняти ведучи неусвідомлений матеріально спрямований спосіб життя, чи ставши суспільною виразкою і крокуємо дорогами хворого п'яниці, чи бездушного державного начальника. Вони не розділені, вони співіснують разом, взаємодіють, впливають одне на одного – матричний (материнський) розум один і можливість в отриманні знань через всі органи відчуттів майже одинакова. Питання в тому – чи готові ми їх прийняти і чи бажаємо-небажаємо їх приймати. Такий природній засів зерен духовного, який дає суспільству підстави ділити нас на різні категорії.

Зрозумівши смисл життя, ми формуємо середовище росту і розвитку через тілесне життя без страху, без стресів – спокійно і творчо йдучи тим часовим простором, який маємо. Важливість життя не в тому, якою ми володіємо професією і ким працюємо, а важливо ким ми Є, який наш внутрішній світ, наша самість і це є визначальним у цьому проміжку, який ми називаємо життям. Ми можемо мати декілька професій, стати великими вченими, чи начальниками, можемо володіти заводами, фабриками, але проходить час і ми задумуємось – який ми пройшли шлях? як духовна індивідуальність? А часто-густо виявляється, що як і всі – всі голі перед Творцем – і всі наші справи і надбання, суспільні відносини є тільки оболонкою, нашою маскою, нашим зовнішнім проявленим «Я».

Погодьмо-сь (до-мови-ляймо-сь з собою), що виконуючи будь-які суспільні, сімейні обов'язки, наша со-вість (погоджена істина душі з інформативністю ума - вісточка), наш ум продукує думки і навіть далекі від нашої професії, чи справи, якою займаємось тепер, в 9-00 год., протягом дня, місяця, всього життя. Ми в душі можемо не мати задоволення від своєї праці, від суспільного укладу в державі проживання, але не кожен може родити слово і тим паче дію у відповідності до вимог душі, бо прив'язаність до матеріального спонукає нас робити матеріальне. Страх перемагає. Ми боїмося вийти за рамки «загальноприйнятого». Для прикладу: всі йдуть на роботу з 9-00 до 18-00, але не всі можуть сказати, що добросовісно виконували свої виробничі обов'язки – але не свої. Однак, можуть сказати (хоча б собі), що отримали задоволення, що отримали відчуття радості, щастя від виконаної місії, як в духовному, так і в матеріальному плані, коли робота (творіння) до душі. Коли нам не вистачає коштів для більш-менш гідного прожиття, тоді ми, як людина діла і добувач матеріальних благ, на цю оплату праці ми працюємо з 9-00 до 18-00 продуктивно одну годину, а решта часу в масці створюємо видимість праці. А в позаробочий час із збереженими фізичними силами і готовими денними творчими замислами створюємо такі блага, які можуть забезпечувати сім'ю всім необхідним. Не вартує робити такі перекоси, бо «посачкувавши» ми збіднюємо себе як творця, а робота в поза робочий час обкрадає як душу, так і наш уявний матеріальний статок. Так, ми за місяць в позаробочий час заробили десять тисяч гривень, але ми не бачили протягом місяця дружину, дитину, а дитина в пошуках душею (духовного спілкування) тата захворіла (реакція дитячого розуму з реальністю) і тато в підсумку за один день заніс десять тисяч гривень в лікарню. Це є показовим і просимо вибачити - ми не бажаємо такого розвитку подій нікому. Можливо це грубий приклад, чи утрируваний – самі подумайте - це всього-навсього наш досвід. Ми більше схильні вишукувати позитив у будь-чому. Як говориться, негативний результат є теж результат. Переосмисліть і зробіть по своєму – це ваша стежина, це ваше життя.

Будь-яка справа, що робиться з душею, дає задоволення. «Не йде» - зупинись, чи спитай себе – чому?, а для чого нам ця справа?, а чи потрібна вона нам взагалі? А якщо потрібна, то як її до-вір-и-шити?

Маймо силу волі, силу розуму виконувати роботу, яка нам до душі і вона компенсує сама наші потреби.

Це більшість сьогодні свідома, що влада, як орган примусу, мішає людям жити, жити щасливо, бо владарювати хочуть ті…(яким дана загальна характеристика двома мудрими людьми … в двох мудрих висловах, а ми об'єднаємо в один): хто вміє працювати (можна застосувати - жити), той працює. Хто не вміє працювати – той вчить як треба. Хто не вміє працювати і вчити, той керує. Вони працюють, вчать і керують не в такому розумінні, як ми розуміємо. Вони приходять до влади, щоб збагатитися.

Можливо, ми потім зупинимось на психотипу цих особистостей. Будьмо свідомі, що Бог один, ми всі єдині духом (з одного ж джерела енергія), ми всі жителі планети Земля і ми є єдина родина, то зрозумівши це, прийдемо до висновку, що нам не потрібні такі комарі, як уряди – це будуть наймані розпорядники, а дійсними господарями життя – є ми. Не буде потреби утримувати армію і флот. Це дає велике вивільнення коштів(в середньому 70% національного доходу кожної держави). Думайте, як ми можемо організувати своє життя маючи такі статки і звільнившись від виготовлення бомб. Досить хороша перспектива – вона буде реалізована. У нас є знання, що так вже було в часовому вимірі назад і буде впереді. Людство має можливість звільнитись від прискореного темпу роботи і цю енергію направляє на благо собі і всіх. Шлях до такого стану можливий тільки через духовний розвиток при допомозі тіла, яке безпосередньо контактує з усім оточуючим. Є над чим думати. Ми перестаємо бути рабами обставин, умовностей, речей, грошей і абсурдних законів. Життя цінніше за це, що ми перелічили, хоч для життя і добра достатньо любові, милосердя, благочестя. Людей з такими якостями у владі не було і не буде – це не їх енергетична ніша. Ніхто не скаже, що ми в минулому були дикарями, чи дві-п'ять тисяч років тому не існувало цивілізованого суспільства з якимось рівнем освіти, з певними правилами поведінки, з відмінностями у розумінні прекрасного; чи ті люди були менш, чи більш щасливими за нас. Не можна жити минулим, бо для сущого такої категорії не існує. Живіть, як набіжить. Для нього немає і майбутнього. Бо життя це дві людські якості – сам процес життя і паралельний процес смерті, а душа над ними і в них. Якщо помирає людина, яку дійсно ми любили, шанували, поважали при її житті і тільки тоді ми можемо побачити смерть чужу, бо ми не можемо повірити, що вона прийде і до нас. Не всі можуть бачити свою смерть, але усвідомити її неминучість можуть багато. Усвідомлення дає спокійне розуміння приходу такого факту через розуміння такого явища, як страх. Позбувшись страху смерті, людина виходить з стану очікування і продовжує користуватись Божим даром – життям. Хто не родився, той і помирати не буде, а той, що помер не встане і не скаже «Слава Богу. Ми живемо і творимо». Життя – це щастя, і щастя основою якого на 90% є наше здоров'я не залежно від віку людини. Така основа наших знань того, що ми можемо бачити.

Тільки той зрозуміє ці писані слова на папері, хто є носієм їх сам, той, хто побачить в цих словах своє дзеркальне відображення.

Саме любов, як заповів Ісус Христос, дає кожному пізнавати світ, оточуючих, смерть і саму суть і ціну життя. Дивимось на це з маленьких речей. Сталася ситуація, проблема, стрес, смерть і, починаючи з найпершої фрази, маючи любов до себе, до близьких людей, до подій, до речей, ми у зростаючому вимірі можемо виходити з цих, попереду вказаних, подій з новими знаннями . Це дає нам знання, у-роки, які ми створили своїм способом

життя, але якщо вони не стали нам підказкою на шляху до істини, то і не зрозуміємо сенсу життя свого на цім світі.

Було життя, наступила смерть, яка родила нове життя тіла. Смерть є початком нового життя. Смерть і свідомість не мають нічого спільного. Смерть тіла є біологічним процесом, а свідомість є процесом духовного. З відома душі тіло виконує ті, чи інші функції. Світ безмежний, не має межі, а тіло обмежене думками, обов'язками. Коли є обов'язки, то ми не маємо великого вибору дій, бо це звужує нашу свободу, наш рух, наш пошук.

Ніколи не проси кращого ніж маєш. І так нам дано все краще в цю мить, яку обмірковуємо. Для прикладу розглянемо просте природнє явище, просте, як наше життя, а явище це – погода. Є погода, є життя з своїми мінливими явищами в цей час, в цей день, до цього дня і після означеного дня. Погода, як паралель нашого життя. Розглядаємо ширше. Читаємо, чуємо прогноз і спостерігаємо, що на вулиці почався затяжний дощ. Одні з нас думають – відпочину після тижневої тяжкої праці; інші –зроблю ту роботу, яку не зробив, бо була більш нагальніша; треті кажуть, що погана погода: «Це бридке дощище, знову незносна грязь, цей мокрий одяг»…

Засвітило сонечко, гріє: одні раді, що все починає рости, другі раді, що можливо висушать сіно, що буде сухе взуття, третіх мучить спека, ця пилюка з під коліс і прямо в ніс, цей липкий смердючий пітм … Одні задоволені, інші лають погоду, володарем, якої є Творець. Він дав найкращу для всіх. Хай милуються задоволені, а незадоволені усвідомлять нікчемність свого незадоволення, але не осуджують, не аналізують, не критикують. Ми почасти не можемо зробити маленької дії, то зробімо найменшу і найбільшу –подякуймо Творцю за таку погоду. Той чобіт намок і сьогодні розлізся, а можливо і добре, бо завтра йти на день народження до свого товариша, чи начальника і це є привід купити нові чоботи. Той же пітм активно чистить тіло і є повід полежати ввечері у ванні і отримати задоволення. Пофілософствуймо і побачимо в кінці, яким своєчасним був цей прекрасний дощ, а після ванни аж дихати стало по інакшому. Зрозуміймо одне, що в будь-якому негативі є свій позитив. Бо природа незадоволення на погодні умови, на життєві ситуації лежить в неможливості, чи утворених додаткових труднощах в реалізації планів нашого ума. Сіли, успокоїлись і Сущий підкаже, що ми можемо зробити в нових обставинах. Саме Всесвітній розум таким способом спонукає нас зробити ту работу у якій виникла потреба в інших. Бо чого тоді після незадоволень ми входим в стан задоволення, хоча здавалось би, виконанням незначної роботи по кількості і об'єму. А того, що зникла надумана значимість попередньої і від тих подяк тих людей, у кого була потреба в нашій такій роботі. Думаймо про вічне, або шукаємо інший вид роботи, чи міняємо кардинально плани. Хоча це Бог поміняв для нас плани і ми можемо з цього скористатися. Не забруднюймо душу осудом Творця Всевишнього через погоду , через будь-що і інших (їх

слова і дії). Ми не маємо на це морального права. Не надовуймо щоки, а поміркуймо: чим ми створили дану ситуацію?, для чого вона нам (щоб найти позитив)?, як вийти з неї? – подякувати в першу чергу, тому і собі – зразу ж очищається розум. Перевіряємо.

«Одна сімейна пара переїхала жити в нову квартиру. Ранком, ледь проснувшись, дружина виглянула у вікно і побачила сусідку, яка розвішувала на просушку випрану білизну.

- Подивись, яка брудна в неї білизна, - сказала вона своєму чоловікові. Але той читав газету і не звернув на це ніякої уваги.

- Мабуть, у неї погане мило, чи вона взагалі не вміє прати, Мабуть, потрібно її навчити.

І так кожного разу, коли сусідка розвішувала білизну, то дружина дивувалась тому, чого вона в неї така брудна. І от одного ранку, подивившись у вікно, вона викрикнула:

- О! Сьогодні білизна чиста! Мабуть, навчилася прати!

- Та ні,- сказав чоловік, - просто я сьогодні встав раніше і вимив наше вікно.»

Так і в нашому житті! Все залежить від вікна, через яке ми дивимось на все, що за ним відбувається. І перш, чим осуджувати других, необхідно переконатися, що наші серця і наміри чисті!

Ми часто просимо в Бога щось кращого, то хіба ми не маємо того найкращого, що нам належить. Не гонімося за примарою, не тривожмо свої душі і душі оточуючих своїм бажанням мати кращий автомобіль, чи будь-що інше. Ми ж навіть не знаємо, чи в нас є потреба в чомусь кращому, бо терези життя не в нас, а в Творця – він на терези добавляє нам по нашій вазі духовній. Наша сутність і є частиною Творця (у нас єдині знання…), бо не виникло б бажання щось мати. Застосовуючи слово – Творець, ми свідомо показуємо на невизначеній відстані для тілесного сприйняття очима, словом, нашим умом образу живої істоти. Так це є жива енергія Всесвіту. Зрозуміймо цю істину душею нашею і єством нашим. Мабуть ми знаємо, що це нам належить мати, але ще не час, не дійшли того рівня духовного розвитку, щоб мати. Можливо це не є потребою (зазвичай потреба виникає і формується у відчутті можливості духовного розвитку), а є пристрасним бажанням. Тому то, Творець міркує, чи то буде краще і ліпше додати, а якщо додам (а він знає), то посію в нашому житті зерно зазнайства, гордині і не складемо ми собі ціни і важливості своєї в очах інших… Стоп, а ми якраз і намагаємось це зробити, але не бачу табла з показниками і не бачу цінника – таке буває, що бажання засліплюють нас, наше внутрішнє єство.

Бог сотворив нас досконалими істотами, подібними собі. Він --- не робить недосконалого, не продуманого. Маємо дяку і гідність носити його часточку в собі. Не опускаймо голови, щоб ходити на чотирьох кінцівках, бо ми маємо гідність Бога, бо ми в ньому і душею і тілом.

Все навкруги взаємопов'язаний процес і Бог є цим процесом, і Бог управляє цим процесом, і ми є цим процесом, і ми є творцями цієї енергії.. Суспільство управляє особистістю, а світова енергія нашою душевною енергією. Випав із суспільства – став ізгоєм, випав із духовної енергії – душа деградує і тіло стає ізгоєм, тобто подвійна втрата. Маємо життя, то живімо вільно і щасливо, у злагоді з усіма.

А людина почасти створює свій світ і свої погляди на нього, стаючи полоненим, чи рабом цього свого матеріального світу. А, можливо, такі світи в сусіда, в колеги, в дерев, в річок, в зірок. Ми ж усі рівні перед Творцем і починаємо вчитись, бачити чиїсь світи. Бог дає нам таку сферу світу і аналогічно дає іншим, то давайте бачити їх, змішуватись, бо, якщо Творець дає нам і вам наш спільний світ, то ми є творінням одного джерела, то ми брати по душі і тілу, наш дім є вашим домом. Водночас, це не може означати, що ми є певний ідеал і ми цей ідеал можемо пропонувати іншим. А з іншого боку, чого ми маємо кінець кінцем поводитись, говорити, як більшість, хоча, можливо, в декого душа бунтує проти такого, хоче вирватись і деколи вирівається з такого тіла, що бачить своє тіло, свою сім'ю, свій народ, як ідеал. Ми всі різні і водночас єдині. Ми не можемо без когось, чи чогось і без нас хтось, чи щось не може не створитися. Будьмо свідомі, що всі люди на планеті Земля – одна родина.

В сім'ї ми створюємо певну ауру – душу, в колективі теж, в церкві, в нації … І ця душа нам продукує президента – в цей духовний простір, а не в інший по нашому рівню духовності. Він стає керівником наших умів, які в більшості служать мирському, президенту, а це для душі, як контрасний душ для тіла. Помогає …

Як тільки президент приходить до влади, то віддразу ж починає втрачати довіру, бо потреби і бажання його підданих величезні, а можливості його обмежені законами, кордонами, матеріальними ресурсами і фізичними даними. Рано, чи пізно його правлінню приходить кінець, і його оголошують злочинцем. Він ним є і бажав ним стати. Так було і так є. Це результат нашого осуду, нашого невдоволення і особистого його устремління.

«Той, хто жадає багатства, не може відмовитись від нагород. Той, хто жадає слави, не може відмовитись від популярності. Той, хто жадає влади, не може дати людям волі. Підбадьор його - і він возгордиться. Дорікнеш йому - і він засмутиться. Такі нічого не помічають навкруги себе і ні на мить не можуть знайти спокою. Вони із тих, на кому лежить кара Небес.

Карати і милувати, відбирати і давати, сварити і наставляти, дарувати життя і вбивати - такі вісім способів виправлення людей, але застосовувати їх може лише той, хто вміє, не роблячи шкоди собі, йдучи на шляху Великого Перетоврення. Через це і говорять, що лише той, хто сам прямий (правдивий) то той може випрямити інших. А якщо немає праведності в серці, то і Небесні Ворота в ньому не відкриються»*

Осуджуємо ми тільки те, що бачимо, чуємо, тобто поведінку, дію, а ще робимо умовисновки. Наш осуд народжений думкою, що об'єкт обговорення думає так-то і так-то. Перше – це чужа дія, а друге – наша дія. Однак в цілому ми не можемо знати: чого ж саме ця дія відбулася і саме так. Бо ми бачимо її по своєму, а поряд інша людина може бачити її по своєму і її ум по іншому трактувати. Тобто осуд по діях становить мізерну енергію окремої людини. Навіть чуючи чийсь осуд, ми можемо не придавати йому значення із-за нашого окремого бачення, як самої мізерності, то і трактовка наших дій чиїмось умом буде виглядати абсурдною. А чого? Бо ми себе можемо краще знати як ціле, а не як якусь окрему дію, якусь часточку цілого. Через це складається враження малозначимості і чужий осуд нікчемним. Коли ми хочемо осудити чиїсь дії, то усвідомлюємо, що чийсь крик, гнів, підлабузництво є тимчасовим явищем, можливо викликаний не нами, а іншими обставинами і не можуть характеризувати цю людину в цілому. Наша характеристика є оціночною відносно нашого розуміння світу, чи світогляду ума. Своя душа – велика таїна, чужа і поготів. Своєю ніколи опікуватись, ніколи до неї прислухатись, а тут поступає інформація, щоб прислухатись до чужої душі, тіла і проблем. Для чого вони нам. Бачимо, бо потрібно було бачити, як підказку для нас (чим, для чого і як?). Почули – той же механізм. Це все є зовнішнє і нікчемне. Коли ми так відносимось до зовнішнього, то воно не гратиме на наших струнах его, а ці дрібні підказки є розумінням нашого призначення, розуміння смислу життя-буття.

Осуд будь-якої дії особи (мається на увазі її характеристика, щоб пом'якшити слово осуд) - це і є прямий відзив, це ми так бачимо людину на даний момент, але згадаймо принцип дії дзеркала, то виявляється - ми бачимо себе, свій психологічний стан. Ми читаємо книгу – вона скучна. Ні, це є поясненням того, що це ми перебуваємо в такому стані. Ми бачимо когось злим. Це, можливо, у нас зароджується злість, бо ми б не звернули на нього уваги, чи може ще в нас залишки злості. Наше бачення є зовнішня реакція тієї людини, а не її сутність. Якщо ми сприймаємо її, як щось зовнішнє, то це не буде нашою відповіддю на реакцію. Однак, коли ми сприймаємо як факт, то це і є факт саме нашого стану. Ми шукали цю енергію і знайшли.

Наш осуд іншої людини (її дію ми бачимо, чи чуємо протягом 1-10 хвилин), а людина вже прожила 50 років і іще буде жити 10, чи 20. Саме цей нікчемний проміжок в одну хвилину дав нашому уму скласти характеристику тієї людини про прожите її життя і те, що ще має прожити і що страшно, що цей шаблон ми будемо застосовувати на всі його дії і слова. Тому будьмо пильними і обережними в осуді і судженнях. Будь-яка людська дія є конкретною підказкою тому, хто побачив цю дію і вміючи усвідомлено може зрозуміти її суть і її появи для себе. Така людина однією побаченою дією не буде складати характеристику творцю цієї дії. Дія ця для нас і в цю мить. Інша мить її поведінки буде дією для іншої людини, а сама людина – діяч навіть і не міркує

над тим, що стала об'єктом чийогось споглядання. Наше споглядання за її діями є нульовими для неї, але як тільки ми приступаємо до осуду, то автоматично повідомляємо її про це, хоча вона може і не знати звідки в неї цей неспокій, цей дискомфорт, який ми неусвідомлено влаштували їй.Такого може не бути, коли ми не осуджуватимемо, а до побаченої дії відноситимемось, як до сигналу-підказки, що саме ми і тільки ми маємо змінити в своєму житті, бо наша душа, наша совість цим повернула наші очі на цю дію для нашого ж блага. Людина, можливо, раз в житті стикається з лікарем, міліціонером, мирським суддею, чи будь яким чиновником по своїй ініціативі вперше і не отримавши справедливої (правдивої) допомоги, то це стає розчаруванням і недовірою в нашому пристрасному єстві на все життя до подібних тим, а подеколи і собі. Перспектива розвитку душі встановлена на гальмо.

Ці судження скоріше всього говорять про нас самих, чим про іншу людину. Бо ми побачили в неї ті якості , які є в нас. Ось у цьому реченні істина сказана Ісусом: «Не осуди і сам не будеш судим». Коли ми усвідомлюємо природу даної якості (повторимось), то і осуд зникне сам по собі. Практично це відбувається з усіма позитивними і негативними думками, словами і діями. Той хто не може усвідомлено дивитись на такі позитивні якості і прояви негативу, то найперше не приймаємо до душі цей «подарунок» і негатив зникне сам по собі. Обидві сторони і спостерігачі втратять до нього інтерес.

Якщо ми розумніші, хитріші … за всіх, то це наше бачення, бачення нашого ума, нашого «Я». Це і є наш егоїзм. Однак, якщо ми нижче за всіх, то це теж егоїзм. Ми такі є в собі. Це ж відноситься до інших. Зазвичай, ми судимо по зовнішніх діях, то саме так видно дію его в інших і в собі. Ми його не бачимо, а тільки прояви його в словах і ділах.

Це ж стосується і будь-яких дій: добрих, чи злих. Роблячи комусь зло, ми творимо його собі. Робимо жест милосердя, то ми робимо його і собі. І так у всіх діях. Ми бачимо те в інших, що є в нас. Робимо іншим, то це робимо тільки собі. Не будьмо корисливими, а будьмо щедрими. Не будьмо агресивними, а будьмо мирними. Як тільки ми усвідомимо цей процес, бо це і є процес, то життя буде набагато простішим. Тоді ми все, що здавалось би робимо для інших, то робимо і для себе. Така життєва позиція не дає можливості іншим поступати до нас, як до чужака, а як до себе. І наші дії є аналогом. Тобто, ми наполовину зменшуємо життєвих проблем, менше витрачаємо життєвої енергії. В нас є реальний час працювати над своїм розвитком. Це дві сторони осмисленого свідомого буття. Якщо ми свідомо пройшли цей процес і він підтвердив наше розуміння його суті, то іншого разу нам уже відомий цей механізм дії позитивних і негативних енергій. Ми побачили, відчули, що це легше і на цій методиці ми можемо будувати все наше життя. Тільки не ведімо ліку - скільки нам разів вдалось це здійснити і не відносьмо це до наших заслуг, бо его (диявол) рядом.

Засоби масової інформації вносять в наш ум інформацію про важливість професій, посад, грошей, начальників, держави, тобто всього того, що дає нам зручності в житті по декілька разів на день (це психологічний технічний трюк заволодіння нашим неспокійним умом) і ми своїм умом беремо цю інформацію, як правильну. Життя не тільки матеріальні статки, а й стан душі. Добре, коли хоч деякі з перелічених субстанцій біжать по життю в гармонії з душею. Коли ми прив'язуємо себе до матеріальних бажань, скеровуємо для цього зусилля, то, все одно, постійно, чи на певному етапі життя стаємо свідомими, що нам чогось не вистачає. Відчуваємо, що ми живемо неповноцінним життям. Жити повноцінно нас ніхто не вчить – ні батьки, ні школа, ні університети, ні виробництво, ні держава, ні релігійні традиції – вони є тільки помічниками, коли ми живемо усвідомлено, а тільки ми самі можемо цього навчитись, усвідомлюючи, що можна так жити і направляємо на це певні пошукові зусилля.

Найскоріше і найкраще ми наближаємось до ідеалу, до Бога, коли маємо радість життя, коли ми щасливі, коли ми це передаємо, даруємо іншим - то і Бог в радості іскриться, світиться і показує свою красу в нас (при нагоді поспостерігайте такий стан душі і тіла в комусь, або в собі). Він посилає це блаженство на оточуючих, а потім і на нас через них. Це наше бачення. Бог – це не пояснення і описати його неможливо. Бог - це психологічний, духовний стан людини, це невимірна величина, чи малість. Нам не дано його всього описати, ми не можемо описати наші відчуття його присутності в нас. Це не в наших можливостях. Той, хто пізнав його, зустрівся з ним, той не буде описувати і говорити про нього. Тільки одиниці доходять. Це ті, які дивляться в себе, вивчають себе в інших. Хто отримав такі знання, щоб описати хоч свою зовнішність - тоді дайте цей опис іншим і вони скажуть, що такого в нас частково немає, а є щось інше. А хто може описати процеси, які проходять в тілі, наприклад, технологію творення крові. Тоді, хто може описати нашу духовну сутність в її якостях. Це ще складніше. Дякуємо сущому, що по дорозі життя ми зустрічаємо однодумців, а ще краще, коли ми зустрічаємо мудрих людей, які допомогають зрозуміти потреби і можливості повноцінного життя-буття.

При формуванні нашої свідомості цінним є те розуміння, що коли ми можемо бачити будь-яку якість (добро і зло, щастя і гнів …) людського єства, то маємо великий шанс усвідомлено розуміти всі якості, якими послуговуємось. Зайти на таке розуміння може кожен, але кожен через свою якусь якість, що зробить встряску всього нутра. Хоча ми зовні залишаємось тими ж людьми – їмо, спимо, ходимо на роботу, але вже наше світобачення інше. Ми по іншому відносимося до думок, слів, дій, буття. Для цього описуємо деякі прояви в житті з надією, що допоможе усвідомлено розуміти і бачити істину життя всіма.

На формування свідомого розуміння життєвих ситуацій впливає психологічний стан нашого єства, нашої готовності пізнати його суть. Спокій цьому допомогає, але ця якість має і протилежну сторону – нервозність. Моральний зрив відбувається зазвичай в той момент, коли поряд нікого немає, нема саме того, кому віриш і нема того, хто нам вірить і, не дочекавшись саме тепер потрібної підтримки, рушаєш по дорозі злоби, відчаю, розчарованості. А потім і до не зовсім привабливих думок, слів, поступків. Однак така неприємна ситуація приходить і в стані спокою, обміркувавши, приходимо до думки, що і великих підстав для зриву не було. Опріч того, хто має знання про те, як виходити з таких ситуацій, то взагалі конкретна ситуація є добрим позитивним уроком на нашій ниві життя. Однак слід зазначити, що способи виходу, як з полону неприємних думок (використаних, чи почутих негативних слів), зі сварки, з мордобою, з аварії, з хворобливого стану душі і тіла у кожної людини різні, але дозвольте повторити, що найшвидший можливий вихід, коли ми зуміємо зупинитись, робимо крок назад, що передував події, обмірковуємо в стані спокою і розум підкаже нам: чим ми створили таку ситуацію (не хтось, а ми)?, для чого вона нам (будьмо свідомі, що ця ситуація є найкращий вихід для нас і дай Боже розуму побачити її суть, що вона нам хотіла підказати і що саме вона зупинила наш звичний ритм для того, щоб найти рішення – як далі жити)? і як вийти в позитиві з даної події. Доки не вдасться побачити позитивних моментів в даній події, ми не знатимемо, як вийти. Бо бачення позитиву дає нам шлях виходу і полегшення. Душа умиротворяється. В даному способі, ми згадуємо всі позитивні і негативні думки, слова і дії, що передували на сьогоднішній день в людині, як найбільшому носію енергії в неприємній ситуації. Негативу було більше, чи взагалі багато і тому наша сутність змушена була втрутитись і створити неприємність з метою недопущення більш серйозних неприємностей. Дякуємо собі, що ми здатні так міркувати. Така практика можлива для застосування у всіх життєвих ситуаціях, тобто є життєвим простим примітивним і дієвим способом. Пробуємо. Ми зазначаємо, що є різні способи, але є різні і результати в кожного окремо взятого індивіда.

Хоча життя у самому визначенні не може бути повноцінним, бо воно зупиниться, будучи повним, а по-друге, хто може сказати, що воно вже повноцінне. Ми ж тільки самі можемо це визначати своїм умом. Бо уявлена повноцінність стає ідеалом, стає сталим абсолютом і розвиток припиняється – процес життя зупинився. Другий погляд на дану тему в тому, що жити, означає рости, тобто йде ствердження, що меж розвитку не може бути і окремих шляхів розвитку не існує, мабуть, їх велика кількість, а це означає, що істина у кожного своя і їх багато. Тобто, природа розуміння визначення в слові істина полягає в тому, щоб жити в злагоді душі і ума і наша душа просить нас шукати в житті те, що приносить нам радість. Довіряйте

відчуттям щастя, любові, радості, задоволення і всьому тому, що приносить радість, хвилює, збуджує потяг до життя, бо воно дане нам для того, щоб відчути на собі всім своїм єством всю сукупність життєвих ситуацій. Життя – це не те, що з нами відбувається, а те, що ми відчуваємо і сприймаємо.Тож, самого Творця ми бачимо, чуємо, відчуваємо, визначаємо кожен по своєму. Звідси і твердження, що Бог багатоликий. Ми кожен бачимо в ньому ті, чи інші риси, які, за методом віддзеркалювання, є в нас. Ми і далі продовжуємо творити його в своїх ілюзіях. Він сотворив нас і продовжує творити, але ж і ми впливаємо на його процес творіння повсякчас і всюди. Запитуємо: «То ми Богу допомагаємо позитивом, чи негативом визначати нам наше місце проживання, роботи і бути в щасті, чи навпаки?». Відповідь за вами. Дайте її самі хоча б собі хоча б раз і процес рушить. Перевірте.

Щоб легше почати дати відповідь, то почнемо з усвідомлених суджень і аналізу себе і ситуації. Таким чином перейшли до розгляду іншої якості.

Ми своїми думками, словами, і діями творимо, глумимося, калічимо, знищуємо оточуючий світ через неусвідомлені прагматично-доцільні на даний момент судження і осуд, починаючи від вирізання лісу до дій начальника, уряду, президента і до того, як сприймають нашу державу інші держави. І то ці судження, осуд є суб'єктивним, бо будуються по одному, чи двох каналах (думка…) прояву тих речей, чи особистостей, що стосуються конкретної теми. Хто робить висновки з цього? – ми. Хто робить зміни? – ми. І як скоро? Теж залежить від нас.

Сльози в чоловіка є неприйнятною річчю, викликають насмішку, чи є ознакою хвороби, а в жінки це вагомий аргумент подолання всіх перешкод в досягненні бажаного. Ніхто не може з душевним спокоєм пройти рядом жінки, яка плаче – поцікавляться – чим можна допомогти? Миття посуду для чоловіка ганьба, а жінці – це подарунок долі з народження. Хто нас так поділив? Ми самі. Ми самі також передали функції політикам – керувати нами, бо нам легше (вигідно); передали свої функції міліції для захисту майна (вигідно); охороняють державу інші (нам не потрібно раз на рік їхати для охорони – вигідно). Нам не потрібна корова, бо легше купити молоко (вигідно). І так без кінця. Вигідно, корисно. А якби ми стали політиками, …, доярами, то ми б поступали так як і вони в цій системі суспільних відносин. Такий висновок ще раз підкреслює рівень нашого духовного розвитку, стан душі і рівень соціального статусу, рівень аналітичного ума кожної особистості. Такі «показники» і формують суспільний ум, суспільні відносини.

Фальш і брехня панують, бо ми в більшості шукаємо вигоду. І не потрібно говорити, що ми любимо правду і живемо по правді. Нас з самого дитинства вчать брехати, бо це вигідно. Розбила дитина чашку. Батьки запитали – хто? Дитина відповіла,- що вона. Батьки набили, чи посварили. Подумаймо для чого? – чашка від цього цілою не стала; що цінніша чашка, чи душевний стрес?, який ще прийдеться лікувати; чи ми в дитинстві не розбивали

ненароком чашки? Схаменімося!, але ми втратили майно і знову ж прийдеться купляти нову потрібну чайну чашечку – немає вигоди. Саме в цьому корінь агресії, можливо короткочасної, можливо без виховних заходів, але агресія зажевріла. Жаль!? Пояснюємо дитині цінність чашки для сімейного бюджету і розказємо як поводитись з чашкою: переносити за вушко притримуючи другий край другою рукою, не ставити на краю стола … і на кінець для зняття психічної напруги в дитини повідомляємо, що ми теж в дитинстві вовтузились за столом, потягнули ненароком скатертину і миска впала на землю і розбилась … Другий варіант: дитина бачила реакцію на розбиту чашку своїми братиком, чи сестричкою, можливо одним з батьків і відповідно злякалася від пози батьків. На запитання: «Хто розбив?» В кімнаті більше нікого не було. Дитина відповіла, що котик робив, бо скочив на стіл. А де ж котик взявся? – Заскочив у кімнату через вікно. Будьте спостережливі. Дитина обманула один раз, бо вона вже має досвід страху і ви спровокували її збрехати вдруге. Її не набили. Друга дитина зробила висновок, що краще збрехати. Хто вчить такого дітей? Ми самі. А слід було повести мову завтра на цю ж тему, але фігурантом був би той же котик. Ми б навчили б бережливого ставлення до майна (бо це теж чийсь труд і є частиною енергії), минули б стресу – і саме основне – не привчали б дитини до брехні. За правду дитину побили підсвідомо роблячи з неї каліку. Дитині вигідно обманювати, а батькам обманюватись в своїй пристрасті і очікуваній користі, бо коли дитина стане дорослою, то матиме шанс жити комфортно і буде успішним кар'єристом. Отже ті посади, що побудовані на брехні і саме існування залежить від вміння брехати і від цього залежить розмір оплати. «Хто більше гавка, в того більша ставка».

Живучи в такому суспільстві не слід доказувати і запрошувати на пошук істини, бо це шлях до конфліктів. Можна сказати так, що віра в можливість існування істини більша, чим віра в саму істину. Істинне сьогодні, відступає на задній план у світлі завтрашніх истин, бо житєвий досвід вчорашнього схиляє нас до такої думки.Істина не є думкою, а це є життєвим шляхом в пошуках щасливого вільного легшого життя. Це є певна усвідомлена мандрівканашого єства в цьому світі. Можливо, істина - це лишень наша уява, за яку ми хапаємося, щоб убезпечити себе від невідомого, якого ми собі і уявити не можемо. Але ж ми пошуковці і майбутнє не є нам чимось устрашаючим, а шукаємо ми її, бо маємо таку властивість, як довіряти певним фактам, які утверджують нас у вірності вибраного шляху до життя в радості, в любові. Це є тільки нашим шляхом, який найбільш вірогідно і є нашою істиною. Тому читаючи ці рядки у кожного із нас є шанс вибрати те, до чого в нас є довіра і ця довіра зміцнює нашу віру. Спокус в житті багато, але віра веде нас по життю. Кожен вірить у щось своє, що допомогає нам легшее жити і вирішувати всілякі негаразди: одні утвердилися в повчаннях Вед, Гит, Корані, Толмуді, в красоті, в любові, в машині, в людині, в партії, в ситній їжі, в

алкоголі. І це є нормально. Бо віруюча людина шукає підтвердження своїм сподіванням легшого і щасливого життя. Ця книга і показує скільки є варіантів і можливостей мати в житті велику кількість прекрасних постійно діючих моментів.Беремо те, що нам подобається і те що нам по силі нашій і це якраз буде таким розміром духовного розвитку, на який ми спромоглися. Ви бачите і надзвичайно великі можливості – і вам, і тільки вам можна взятии в житті найбільшедозволивши собі відкинути страх, злобу, гнів, горжиню, жадібність. Виберіть своє, а інше залиште тим, кому воно виникне потребою їх душі і тілу.

Нас навчили вірити тому, що ми бачимо, нас вчать порівнювати і вибирати з того що нам пропонують, а не тому, щоб отримувати потрібне нам в житті, як першу необхідність для щасливого і вільного життя. І перешкодою у тимчасовій затримці в отримані бажаного, І ця затримка декого приводить до зневіри, але зрозуміймо,що для цього потрібен певний час,реального бачення потреби і вмінні прийняти бажане. А воно часто приходить тоді, коли ми і забуваємо про свої прохання і це є теж однією з причиннадходження, бо надмірна концентрація в бажанняхне дає нам можливості відпустити хватку. Ми вхопились за ідею, а потрібна річ зовсім рядом. Так є в житті.

Жити все таки слід без кидання в крайності. Не пливімо проти течії, бо намарно витратимо енергію. Те ж і в житті. Коли відчуваємо, що обставини проти нас – зупиняємось, заспокоюємось, озираємося і течія сама наблизить нас до коряги, чи берега. Не біймось обставин, надто тих, які на перший погляд від нас не залежать. Входимо в цей страх, не боячись стіни обставин, бо її ми можемо обійти, перелізти через неї, але і зруйнувати, від якої залишаться дрібні неприємності, то застосовуймо ці методи як підказки, для науки. Таким способом надходять до нас потрібні нам знання Всесвіту. Це є життєвим уроком. Зрозуміймо, що саме в це суспільство послана душа де є найкращі умови її духовного розвитку, а ми вже свідомо шукаємо шлях до істини при допомозі тіла і ума. Вчимося бути в мирському, в матеріальному, але не бути від нього, не продукувати життя від нього, від його законів, звичаїв і т. д., тобто не дозволяти (не йти на поводу у вибору), щоб мирське жило в нас, в душі, а душа в мирському. В мирському житті, в соціумі не слід публічно відторгувати, чи заперечувати. Ми приймаймо його усвідомлено і так як воно є. Якщо ми відчули, що сприймаємо світ по іншому, то достатньо нашої присутності в соціумі і тільки в окремих випадках потребуючим можемо підказати, поділитись своїм баченням світу. Хай мирські задоволення, чи болі не виводять нас зі стану спокою. Біль прийде і піде, задоволення прийде і відійде і забудеться, бо мирське покаже нам нові бажання. Поразка прийде і не згадається, бо крайності будуть тримати нас, як вуздечка коня – то справа, то зліва нас смикають наші бажання. Будьмо готові не напружуватись, якщо і щось відбулось приємне, то за ним вже

готове прийти негативне. Будьмо свідомі, що нічого не ходить – просто після позитиву, як дару ми знову стаємо на попередній рівень і створюється відчуття погіршення на фоні позитиву. Якби не було позитиву, то ум не продукував би порівняльних відчуттів. Таке життя. День і ніч. Життя і смерть. Енергія Всесвіту несе нам щось нове – і те, і тільки те, що ми замовляємо … , а є шанс пливти за вітром, спостерігаючи, у нові світи.

Не начальник міняє структуру роботи на даній посаді; не уряд, чи конкретний міністр дбає про наш добробут, про формування свідомої особистості. І не президент. Добре те, коли вони добро-совісно відносяться до своїх «підлеглих, чи підданих», як до дітей кровних своїх – дбають про них, навчають і виховують - бо це їх місія на даному етапі суспільного розвитку, бо це ми підняли їх на суспільну висоту. По великому визначенню, ми живемо і працюємо там і в тих країнах, колективах, сім'ях, де ми придатні для цього по своєму розум-інню, по своєму рівню знань істини на підсвідомому рівні, тобто, по рівню духовного розвитку кожного в окремості.

Система роздавила Ісуса Христа, Мансура, Сократа,Шевченка… і не тільки їх, які своєю правдою зазіхнули на звичаї, обряди, комфорт, на право «всезнайства» істини і т.д. Дотримуймось зовнішньо щонайменше їхньої гри, не погрузаючи у той фальшивий комфорт, бо життя є всього навсього гра, але така гра не має стати приорітетною частиною нашого життя. Хоча саме життя в такому середовищі, в такій грі для свідомої людини і є шанс росту (згадаймо передсмертний монолог Ісуса на хресті), і є тим промінцем світла в густому лісі, є сенс буття. Це велика можливість жити-бути за призначенням на цій планеті. Але назвати життям процес існування теж не можна, якщо воно не в радість, коли не можна творити, не можна любити. Ми вже мертві. І не треба спонукати тіло і душу до страждань таблетками і пігулками, продовжуючи існування. Так, це тіло зістарилось. Цей храм душі зносився, підгнив і не придатний до молитви, бо болі тіла не дозволяють спілкуватись з душею. Хоча і бувають в хворої людини хвилини полегшень і в ці хвилини майже кожна людина усвідомлено намагається поспілкуватись з душею своєю, з Богом своїм. Тіло було тимчасовим місцеперебуванням душі. Душа потребує молодого тіла і ми ростемо далі… Смерть тіла дає тимчасовий відпочинок душі (кому більший, кому менший).

Смерть – це одна із таїн життя, якої не можна доторкнутись при житті і все ж її дію дехто свідомо може відчути, чи побачити в проявах.

Ми живемо, ми ростемо і не тільки біологічно, але і духовно. Коли ми зупиняємось навіть на досягнутому, а ще гірше, коли скочуємось до того, що на перший план життя виходять матеріальні блага, то ми, держава, світ теж зупиняємось рости – починаються кризові процеси. Ми затримуємось у буйності листя-життя, у квітах-красоті, у досягненнях-плодах. Здається процвітаємо, все більш - менш є, а розвитку немає. Це настає час так званих періодів хандри, застою, кризи.

А новий плід – і знову нове життя. Це відноситься до кожного окремо, до держави в цілому, до світоглядних і релігійних традицій. Новий етап життя – буття ніколи вже не буде попереднім, таким яким ми його сприймали, чи сприймаємо. Ми, на прикладі розвитку іудаїзмо-християнсько-православної традиції, бачимо – скільки все нових і нових гілочок і листочків, квітів і плодів появляється на його стовбурі і біля нього. Це є нормальна ознака розвитку, бо в протилежному випадку, ми б перестали жити, ми б стали мертвими окремо взяті особистості, окремо, як держава, як релігія, як всесвіт. В суспільстві йде процес бачення свого кінця – всебожжя людини, тобто тієї гори Афон, де живуть одні боги. З чого починала наша цивілізація, то те ми створюємо для іншої цивілізації (людини з її процесом життя і смерті).

«Одного разу Вчитель і учень, подорожуючи, побачили з високої скали велику долину, в якій стояло групами багато башень різної висоти. На башнях було видно людей.

- Що це за башні, Вчителю? - спитав учень.

- Одного разу людям, які всюди шукали Бога, приснився сон, всім одночасно, що Бога їм можна знайти, якщо вони побудують в цій величезній долині башні до небес, де вони і зустрінуться з Богом!

- Чому ж одні башні чуть-чуть піднялися над землею, інші піднялися аж до неба, але чомусь нагадують деревце, яке від сильного вітру нахилилось? Та і башні, які стоять групами, подібні тільки на ті башні, що рядом, та і то, відрізняються разними прикрасами. А в інших групах і башні зовсім інші! Хіба не один сон приснився людям? О, Вчителю!

- Так, ти правий! Сон був один, але бачили його люди різні. Основа башень у всіх одинакова, але далі починають будувати так, як їм підказує їх ум. Група башень - це група людей, які зрозуміли сон одинаково, але прикрашають башні так, як вони вважають за необхідне, тому вони різняться, будучи подібними. Є групи людей, які бродять між башнями по долині. Вони не можуть визначитись в собі, яку їм потрібно будувати башню. Будують одну, руйнують її, починають будувати іншу, і кидаються весь час! У них неспокійний ум!

- А чому нахилились високі башні? Хіба будівельники працюють без інструменту, яким перевіряють, чи вертикально стоїть башня? Вони ж можуть впасти!

- Люди мають потрібні інструменти, але в цій справі їх підводить пануюча на землі ілюзія реальності. Їм тільки здається, що башні вони будують вертикально. Але нема у них духовної відповіді для перевірки вертикальності. А башні не рухнули ще, тому що кріпка їх основа, замішана на істині, але хто знає, скільки ще продовжиться будівництво.

- Учителю! В долині пусто, все зникло! Привиділось все нам, як дивний сон!

- Ти бачив минуле. Тепер воно в миру. По всій землі безрезультатно будують ці башні, але не привели вони людей ще до Бога!

- Та що ж це за башні? Я їх ніде не бачив!

- Башня - це релігія. Тобто те, що хтось прийшов на землю і приніс істинні повчання, заложили основу релігії. Тепер люди будують свої відносини з Богом, звіряючись тільки зі своим або чужим умом, а ум не знає, що реальне, а що іллюзорне, і люди завжди приймають ілюзію за реальність! Різні прикраси на башнях - це багаточисельні секти, які, загалом, приймають релігію, але в деяких деталях не признають те, що загальновизнано.

- Так, значить, Бога знайти неможливо в цьому житті?

- Ну, чого ж? Пізнай себе, і ти в собі побачиш основу всіх релігій. Любов - основа. До неї ти додай вірність і довіру, і старання. Забудь себе і забудь мир - ось самий вертикальний шлях! Коли ти пізнаеш Бога, то всім зможеш допомогти з висоти! А Бог один! Він жде тебе. Дерзай же, юначе, вперед! Я допоможу тобі знайти його. Іншого у нас шляху нема!»

Генадій Кокорин.

Тепер планета Земля тісна для нас. Ми в багатьох питаннях сформовані, у нас є доступ до вивчення того, чим володіє людство і окремо взята людина-знавець. Не випадково витає в умах і втілюється ідея переселення на інші планети землян. Ідуть пошуки. Шукає той, хто знає, що шукати. Мабуть не за горами зміна формації. Як говорив Терешко: «Настане така війна і хаос,що зникне майже все людство на Землі і людина може місяцями йти, щоб зустріти собі подібного.»

Друга проблема пристрасного людства – це контроль над рівнем народжуваності. Хто родить і скільки? Розумна відповідальна людина родить одну дитину, а п'яниця, чи той, хто не може і себе прохарчувати, то народжують дітей і п'ють, і харчуються за ті мізерні дотації на дітей. Одночасно можна спитати себе, чи потрібно обтяжувати планету покаліченими особами. Попитали, а відповідь де? Такі діти бідні і їх батьки бідні – це ознака бідності душі. Хто їх буде вчити і виховувати. Батьки не вміють і не хочуть. Це в основному з такої категорії росте народонаселення. Чому так багато серед нас таких особистостей, що не знають для чого живуть. Розвинутіші країни такого перенаселення не допускають різними методами. Сім'я не може з цим справитись – вона мучиться і когось мучить. Мабуть довго таким душам прийдеться нарощувати позитивізм. Вони теж радості не мають, бо, можливо, отримали таку душу з подібними якостями, які мають тепер. Природа того, що люди в розвинутих країнах не народжують в сім'ях більше ніж одну дитину є не так заслуга суспільного ума (хоча і цього не відкидаємо в окремості), а перевагою в цьому середовищі позитивних енергій і таким чином сюди не посилаються душі з більш менш негативним рівнем їх розвитку. Сюди не входять негативні енергії, бо простір заповнено позитивними енергіями. Послані душі в менш розвинуті країни в певній кількості, де переважають негативні енергії, то там частіше і душі міняють тіла, чим дається їх душам шанс развитку, не набирачи гніву,

злоби, незадоволеності при більш тривалішому житті. Зовні це проявляється в жебрацькому матеріальному забезпеченні, короткочасності життів…, частих кризах, війнах. Керівництво всіх країн імітує турботу, надаючи субсидії, соціальні допомоги, пенсії, але про духовний розвиток не дбає. А скільки матеріальних збитків і духовного дискомфорту отримує суспільство зберігаючи вроджених інвалідів і хворих людей. Ріст числа сиріт – це втрата людством частини своїх (і перш за все особистісних) духовних цінностей. Просимо, шукайте корені хвороб в собі. Так це хвороба, це хвора душа країни. Бо всі хвороби тіла від хворої душі. Хто може лікувати хворі душі? Суспільство про такі хвороби не говорить і не лікує, а на основі симптомів, проявів ознак захворювання тіла дає можливість заробляти гроші фармацевтам, лікарям, юристам, психологам … В інших випадках людина має вмерти по старості, чи з інших причин, то ми прикладаємо певні зусилля для збереження тіла - лікуємо, а душі вже прийшла пора покинути тіло. В результаті тіло мучиться і душа теж. Так ми думаємо у своїй пристрасності. Будьмо свідомі того, що той хто дав душу для тіла, то має знання як сприяти розвитку душі і тіла і знає коли забрати це тіло. Навіть після аварії людина знаходиться в тяжкому стані мучиться від болей і просить смерті, а душа просить очищення. Бо саме духовна грязнота приводить нас до аварії, до хвороб. Очищайтесь (процес очищення ми описували) і тоді душа покине тіло, чи дасть сил для життя. Це все залежить від нас. Очищенню можуть допомогати молитвою всі, хто знає цих людей, а хто не знає то теж, але там інший загальний зміст молитви, як словесної (побажання позитивних якостей – здоров'я, доброти …) .

Ми викидаємо із саду дерево, яке не плодоносить, або плодоносить не ті плоди, яких ми очікували, чи хворе - воно теж жива істота. Вбиваємо хвору тварину з добрих намірів для полегшення її мук. Або людина йде на самогубство, щоб полегшити страждання душі і тіла – і хай душа шукає інше тіло. Чи може хай далі страждає душа, обростаючи негативною енергією, моральним тягарем, отруюючи себе і оточуючих гнівом, злобою, нетерпимістю … Ми множимо і допомагаємо множити негативну енергію (так званий гріх). Можна сказати, що аморально про це говорити, але проблема від цього не зникає, якщо ми будемо мовчати. В тому-то і суть з самогубцями, люди думають, що це вихід, а це навпаки, що це лише доводиться починати весь процес заново. Галілей перестав говорити про те, що Земля обертається навколо сонця після зустрічі з папою римським, але це не змінило самого процесу обертання. Сьогодні ніхто не повірить, що навколо нашої планети обертається Всесвіт, чи Земля стоїть на трьох слонах…

Інша проблема цього ж порядку – злочинці? З якого середовища вони виходять? З середовища злочинних душ (може із матеріально забезпечених сімей, або з середовища асоціальних груп.). Саме так ми потрапляємо в таку

сім'ю, садочок, школу, роботу, до такого сусіда, де панує дух злочинця, тобто суспільство також допомогає ним стати. Ця маленька дитина, як носій розглядуваної душі попадає до собі подібних за способом появи думок, за набором слів, за вчинками в пісочниці і т.д. Вони, зазвичай, є носіями бідних душ і носіями мінімальних матеріальних благ. Чого в злодія довго не тримаються накрадені гроші, чого у злочинця за духом, навіть коли він проживав у заможній сім'ї , то ставши самостійним скоро стає матеріально бідним. Бо по своїй бідноті душі у нього немає божественних знань – як ними розпорядитись. Такий злодій-санітар теж не бере гроші у всіх, а в тих хто їх кличе своїми мріями, бажаннями. І що характерно, що сума краденого не змінює самого факту. Для обікраденого – це є підказка, що він веде не той спосіб життя для якого послана цьому тілу душа. Якщо ми зможемо розгадати цей ребус, то гроші можуть повернутись, або ми, зрозумівши їх призначення, забудемо про сам факт. А для злодія вкрадені гроші можуть стати гальмом, або відкотом назад в духовному розвитку, чи бути Робін Гудом, що своїми діями дає своїй і іншим душам шанс духовного розвитку, бо він ці надлишкові гроші роздає таємно тим, хто їх потребує, міняючи їх природу з негативу в позитив.

Творча людина віддає через державу гроші на утримання злочинців, але ж вона (тюрма) ще нікого не перевиховала. Дехто може сказати, що дехто виходить іншою людиною звідти, але чи була це кара за її злочин, чи може він сидить за злочин проти його душі і тіла, який скоїв (допоміг відсидіти в тюрмі) сусід, начальник, міліціонер, прокурор, мирський суддя в душі котрогось і перебувала душа цього засудженого – правило бумеранга працює.

«Бросивший однажды – будет брошен.
Пусть не сразу, пусть гораздо позже.
Но поступок будет возвращен.
Обманувший будет сам обманут,
Никуда деяния не канут.
Бумерангом будущее бьет – все твое тебе же отдает.»

Ці слова не для нагнітання стану страху, а для усвідомлення виниклої ситуації перед виникненням слова, чи дії.

Де місце злочинцю? Чого їх з кожним роком стає все більше – вони ж всі такі розумні, знають, що таке гріх, що таке злочин. Хто дбає про такі душі? Хто несе відповідальність за такі душі? – Кожен сам за себе. А якщо хтось? То хто ми є? – злочинці, раби обставин. Для чого держава їх береже, годує, охороняє? Хто несе за них відповідальність? – той, у кого вони є рабами і рабами без душі, бо душею управляє той, хто взяв на себе відповідальність за життя його тіла - сім'я, начальник, релігійна традиція, держава, тобто ми, як члени суспільства. Ми за них? А в нас досить сил для себе на благі діла? Чи ми маємо сили носити ці гріхи у себе за спиною. Більшість дає відкупного через подаяння, або в особі держави, даючи в тюрмі харчі, одяг. Та ще й проходимо

злочинний і юридичний вишкіл, бо в їх розумінні злочинець той, хто попався. А чи ми не так думаємо? Думаємо. А деколи білі і пухнасті питаємо: «Чого в нас керівництво злочинне?» Можна не питати, а тільки подумати.

Давайте погодимось, а при нагоді перевірмо, що найбільша енергія в думці і незалежно – позитивна вона, чи негативна. Хоча на сьогодні пропагують про наявність методів нейтралізації негативу в думках, словах і діях. Хто може нейтралізувати? Як? Можемо. Можемо самі без методів, а внутрішньою молитвою. Так це процесс входження у внутрішній діалог самого з собою, з Богом, звільнившись від будь-яких думок свого мирського життя. Це процес підготовки в очищенні душі і тіла, це процесс збереження такого стану в подальшому – стану гармонійного розвитку душі і тіла. Таким досвідом можуть поділитися ті, що пережили велике горе. Вони входять в стан відречення від усього, виплакуються, виговоряться, випитають Сущого про все - чим, для чого і як далі жити – хто був присутнім і спостерігав, наприклад, слухаючи молитву матері біля тяжко хворого, скаліченого, чи померлого сина , чи дочки то згадайте все про, що питають такі люди Бога нашого. А тоді - не почувши відповіді, входять в стан заспокоєння … і починається тихий спокійний розмірений діалог з Богом. Тим кому відомо такий процесс може в такий стан молитви ввійти в час духовного піднесення, задоволення, щирої радості. Якщо ми хоч раз входимо в розмову з чистою душею і тілом, то з кожним разом буває легше і легше. Способів підійти до розмови з Богом багато і в кожного свій. Він постійно чекає нас. Не біймося. Звертаємося з проханням до бесіди і коли відчули розслаблення тіла і ознаки тепла – то він з нами і готовий спілкуватися. Будьмо мудрими і розуміймо, що мова проходить не на всі теми… Для прикладу, з лікарем ми говоримо про хвороби тіла … А ми на яку тему розмови налаштувалися? – З нами, з Богом, з начальником…???

В думці, які тільки ідеї ми не виношуємо, але тільки частину з них ми озвучуємо словом, бо перед цим наш ум зважив можливий опір інших думок, слів, дій, визначивши мету, з якою ця частина думки озвучена і на здійснення вчинку у нас залишається не так багато енергії. Хоча ум фіксує тривалість і просторовість, як основне його досягнення. Будь-яка енергія формує загальну енергію, чи навпаки. Для прикладу, якщо ми думками формуємо злочинну суспільну ауру, то запитаймо себе, в якому середовищі ми живемо? Тому то, найголовніше, формувати, леліяти енергію думки. Це є наш світ-огляд і наше світо-відчуття, бо ми теж частинка суспільства. Покликаймось до чистоти не тільки помислів, а й слів і вчинків. Бо може ми хороші і милосердні, тому дбати про вищеозначену частину нашого суспільства, це мабуть допомогати таким людям. Це не легко. Ми вже знаємо, що нічого випадкового немає, як і знаходження серед нас злочинців, пяниць, лежнів, брехунів ….

Природа – наше життя, що не є саме джерело життя. Вогонь, земля, вода, повітря, небо є наша природа. Дерева, квіти, людина, посмішка, сльозинка це все є природа, це Всесвіт. Ми взаємопов'язані і взаємозалежні, ми одне ціле. Не робімо собі ран і не робімо із себе калік, не знищуймо себе. Ми жорстокі. Може чули, що є три види війн. Одна з них – це війна людини з оточуючими людьми, яка називається політикою. Так політикою. Політикою в сім'ї, на роботі, в громадських місцях і т.д. Другий вид війн – це війна людини з природою. Ця війна називається науковим підходом до життя. І третій вид війн, це війна людини з собою і назва цієї війни : наші релігійні традиції світу.

«Тут Первозданна Сила сказала:

-В тому, що порядок Небес порушений, природа речей зламана, сокровенні астральні дії не отримують завершення, табуни розбігаються, птахи кричать ночами, вогонь спалює дерева і трави, гинуть навіть гади і комахи, то винуваті ті, хто взявся встановлювати порядок серед людей.», так звані уряди і президенти.

Ці війни ідуть кожен день, ці війни ведуть до самознищення, причому до світового самовбивства. Де ми могли бачити такі глобальні масові вбивства серед інших живих істот, крім людини. Ознаками таких негараздів є все частіші економічні і політичні кризи. Якщо людина зникне з планети Земля, то це шанс планеті відпочити, очиститись. Чистішим стає повітря, чистішим стають річки, ліси… Можливо прийдуть нові людські істоти, які не вбиватимуть собі подібних морально і фізично. На сьогоднішній день людині, як найбільшому носію позитивної так і негативної енергії, є можливість покращити духовний клімат на планеті, покращити її екологію.

Наша поява, чи знаходження тривалий час на планеті, дає усвідомлення себе як частини Бога, а планету, як райський куточок Всесвіту. Люди завжди говорять, що раніше було жити веселіше, щасливіше, вільніше. Люди були щедрішими, совіснішими, правдивішими, милосерднішими, чеснішими, дотримувались даного слова, були більш відповідальнішими … Це говорить не одне покоління, а навіть ті, кому сьогодні 20 років, а старі розказують, що так говорили їх бабусі. Це наслідок збереження цих перелічених духовних цінностей і констатація тенденції до їх зменшення. Такі явища, як гординя, гнів, заздрість, злоба, жадібність, хіть …, зміцнюють наше его, яке хоче показати свою значимість в суспільних відносинах і в світовій енергії, хоча є краплиною однієї особи для них. Хоча саме такі краплини збирають цілі дощові хмари, ось звідки відчуття небезпеки деградації духовності всього населення планети. «Власники» таких якостей нарощують силу ума і силу свого его. Тобто ми цими явищами негативізму нашого его вирощуємо всепланетного Диявола. Душа усвідомлює себе як ціле і як частину Всесвіту, маючи відповідальність перед собою і перед всім оточуючим. Ум бачачи свою силу в пріоритетності взагалі не хоче брати відповідальності за негативні дії, звалюючи це на таку невидиму, нереальну істоту, як диявол, хоча всі

позитивні речі записує в свої заслуги і цим підживлює ще більше наше его. Питаючи людину, чого вона так недобре поступила з іншими, то поступить заявка, що це її біс попутав, або ще тонше, - що він не винуватий, бо його Бог покинув у важку хвилину. Хвилина навіть у дні є досить мізерною часточкою – сороміться. Ні, у кожного є вибір, хоча не це слово сюди підходить, а більш чесніше було б сказати, що кожен має сміливість взяти на себе відповідальність за свої думки, слова і вчинки.

В стані щастя людина не відчуває зобов'язань, прав, обмежень. Коли ми щасливі, то більша частина людства стає на нас дивитися з підозрою, завистю, злобою, починають ревнувати, осуджувати. Поспостерігайте. Ця частина людства живе в пристрасті і не може змиритися з тим, що, на їх думку, їх випередили, що хтось богатший за них душею, хоча ми своїм станом психіки посилаємо їм флюїди доброти. А природа такого бачення в нас – це ми в пристрасті так бачимо зміну відношення серед оточуючих нас, бо ми свій стан душі показали на зовні при допомозі ума, який показав нашу пиху. Буває, що ми усвідомлюємо те, що своїм станом збогачуємо їх, а в них немає сили прийняти, бо ще не доросли духовно.

Суспільство не хоче признавати таких індивідуумів, відторгує, а нещасних возвеличує (натерпівся, намучився і до лику святого відносити можна…) руками власть предержащих, бо їм вигідно і є можливість показати милосердя до нещасних, показати свою зверхність, свою могутність, свою манію величності, хоча самі неодноразово відчувають свою малозначимість і малозначимість нещасних, бо такого нещасного життя собі ніхто не побажає.

«Цар вів своє могутнє військо через гірські хребти, які оточували його царство, в сусідню країну. На високому, покритому снігом перевалі він побачив убогого садху, аскета, який сидів на голій скалі і притискував голову до колін, щоб захиститися від льодяного вітру, який проносився по ущелині. На ньому не було ніякого одягу. Царя взяла жалість: він зняв з себе накидку і мантію, протягнувши їх йогу. Йог відмовився взяти їх, сказавши:

- Господь дав мені достатньо одягу, щоб захистити мене від спеки і холоду. Він дав мені все, що мені потрібно. Віддай, будь ласка, ці речі тому, хто бідний.

Царя здивували ці слова, і він спитав у йога, де ж його одяг, на що той відповів:

- Господь Сам зіткав його для мене, я ношу його з народження і буду носити до могили. Ось вона: це моя шкіра! Віддай свій одяг якому-небуть убогому бродязі.

Цар посміхнувся і подумав, чи може хто бути біднішій за цього йога. І він спитав його:

- Де ж мені знайти такого бідняка?

Тоді йог спитав царя, куди він направляється і для чого. Цар відповів:

- Я тримаю путь в царство мого ворога, щоб приєднати його володіння до моїх.

Тепер посміхнувся йог:

- Якщо тобі мало царства, яким ти володієш, якщо ти готовий віддати власне життя і життя тисяч людей заради того, щоб заволодіти іще декількома квадратними милями землі, ти, безумовно, біднiший за мене. Тому залиш одяг собі; ти потребуєш його більше, чим я.

Царю стало соромно, коли він почув ці слова; він зрозумів марноту слави і успіхів і, повернувшись в свою долину, дякував йогу за те, що той відкрив йому очі на убогість його духу. Він усвідомив тепер, що почуття задоволеності є саме великим скарбом. Великі люди розповсюджують світло мудрості кожним своїм словом і дією.»

Марнота слави і успіхів, та й годі.

Щаслива людина проігнорує всі ці маніпуляції. Дійсно свята людина не показує своєї значимості, не показує свій аскетизм, не займається бичуванням – він знає буття і все. Йому не потрібні суспільні емоції і мученицькі подвиги, які не сумісні з божественним. Божественне таку людину оберігає. Буває навкруги них організовують смуту, провокації, але їх сутність охоронювана.

Творець дав нашій душі тіло, то яке ми маємо право, яке право має наш ум бичувати тіло, впадати в аскетизм…, входячи в монашество і приймаючи світське визнання святіших заслуг. Що ми є більшими творцями за Бога – відрубавши руку, чи витягнувши око, відрізавши язик,- ми працюємо цим на публіку, але ми не змінили нашу сутність. Ми стараємось її заховати глибоко - глибоко. То хто рубає руку? Наш гордий ум, наш диявол, що називається Его, але ніяк не смиренність. Ми не допомагаємо ближнім, суспільству, ми знущаємося з себе, робимо наше тіло потворним, нищимо храм душі. Сущий посилає душу в тіло. Душа шукає собі тіло, а не тіло душу. Духом святим починається зародження тіла. Яку ж доброту ми несемо, знущаючись з тіла.

Бог сотворив всіх і дав усім одинакову можливість духовного росту. Любов, доброта, щастя, милосердя ведуть душу і тіло до святості. Рубають руки хворі люди, а корисливі використовують… Фактично цими діями ми не стаємо ідеалом і об'єктом для наслідування – хто схоче стати таким чином святим? Є одиниці – це їх розуміння свободи.

Є певні тілесні (світлі божі мітки на видимих частинах шкіри людини …) і духовні ознаки, ознаки мудрої поведінки високодуховних індивідуумів. Вони описані з дійсного життя святих і дехто умудряється під них підлаштуватись. Основна дія це зовнішність маски, бо по цьому всі зустрічають. Ми ж знаємо, що 80% інформації ум отримує через очі. Зробіть будь-який неадекватний вчинок в присутності такої особистості і ми по її реакції можете визначити її суть. Це, якщо ми є дослідниками, а взагалі, людина може відчувати вищу силу духу в будь-кому. Так перевіряли в давні

часи страсні люди, кидаючи святих людей в клітку до голодного лева. Звір відчував силу духу і не чіпав і навіть близько не міг підійти. Кожна людина має це відчуття: сили , чи слабості і відповідно поводиться в соціумі. Саме в цьому криється характеристика нашої поведінки з оточуючими.

Є певні ознаки святості людини після смерті – нетлінність мощів, аура доброти і щастя. Сила духу і тут присутня. Ми її відчуваємо при відвідуванні світлих мощів, світлих місць. Коли ми потребуємо тілесного зцілення і дозріли до цього – диво здійснюється. Потребуємо душевної підтримки – отримаємо. Наша сутність заведе нас при потребі до тих святих мощів. Після того, як ми від-ві-дали (від себе дали сущому) мощі, ми зразу відчуваємо полегшення в душі і в тілі. При наближенні до святих, світлих, чистих мощів відчувається свіжість, чистота повітря, бо і ми в чистоті підійшли – пройшов обмін енергіями – можна приступати до діалогу, до молитви. Такі ж відчуття появляються в нас і тоді, коли ми заходимо в живу церку, де живуть світлі духи - не осквернену. Такі ж відчуття і допомогу ми отримуємо і при зустрічах з живими святими людьми – не залежно від того, встановила їм релігійна традиція статус святості, чи ні. Коли цього не відбулося, то це може бути ознака «святості», яка встановлена суспільством, але не Богом. Другим аспектом цього може бути неготовність, тобто в нас немає потреби, а ми відвідали прозапас. Дуб не буде рости в пустелі, а баобаб в поліському болоті. Святі мощі, речі знаходяться у визначених місцях і там їх сила. При перевезенні вони виходять з середовища їм властивого при набранні духовних сил. Перевезення в цілому є потреба бізнесу, а не сущого. Паломництво є покликанням душі, а не корисливого ума. Різне призначення – різний і результат.

Не сороміться, не осуджуйте щасливих, а вітайте їх, спілкуйтесь з ними, пропонуйте дари в благості, роздавайте в милосерді потребуючим. Повністю розорятись не потрібно (це показушне дійство), бо те що маємо то, це є нам дароване для нашого росту і надане нам право передавати іншим. Ми можемо передавати тоді, коли є що передавати, а коли немає що передавати?... Можете передавати все, коли ви стали богаті душею і вже готові передавати матеріальні надбання.. Вам хтось передав і ми маємо передати. Визначатися ми маємо самі. Хай всі розуміють, що щастя це смисл життя. Щасливим бути не просто. Щаслива людина божественна – вона творець і засівач душ, а не капітал, чи садист. Сотворив щось і щастя переповнює тебе. Творчість і щастя – це мабуть ті якості, які присущі кожній сутності і тільки через зовнішні прояви ми спостерігаємо їх в інших. Але суспільство не хоче творчих, щасливих, розумних людей. Воно їх компрометує, знищує (прикладом може бути життя Ісуса Христа і аж до менших, чи більших індивідуумів). Розумні є творцями, є щасливими людьми. Розумна людина не завжди виконує накази глупого начальника, президента. Нещасні, глупі люди безініціативні, ліниві, без бажань працювати - це люди

якими можна керувати і скеровувати. Коли ми нещасні, то таку позицію, такий стан, ми вибрали самі - інших пояснень не існує. Для виходу із стану, коли ми себе почуваємо нещасливими, слід зрозуміти суть таких відчуттів, починаючи з наших дій, чи дій когось відносно нас, що виросли з їх слів. Саме там коріння наших нещасть, які ми тягнемо з собою в сьогодення. Важко залишити старі звички, погляди. Не всі можуть загубити цей вантаж. По великому розумінню ми є творцями свого раю і свого пекла. У глупої людини ум вибирає собі вигоду, легкість досягнення примарної мети і т.д. Він тілом згоден на команду, а не на розум. По команді така людина продасть батька і Бога – історія це свідчить. Страх володіє всім його єством. Тільки потреба їсти і пити змушує їх слухати команди. Страх тримає їх біля жінки, дітей, громади, конфесій, держави.

Страх робить нас бідними. Страх створює ситуації, які ми називаємо бідою. Ці явища негативні, але корисні. Вони вчать нас рости, коли ми усвідомлено розуміємо ситуацію. В біді ми стараємось замкнутись. Чого така реакція сущого? Щоб ми мали час подивитись в себе. Свідомий подивиться на свою біду з різних сторін і найде там позитив, чи підказку, як вийти з цієї біди, для чого ми попали в цю ситуацію, чим ми її створили? Слабшим людям мудрі люди радять, що в біді потрібно йти до людей. Чого? Бо там витає в людях Всесвітній Розум і Всесвітні Знання, які бачать нас і своїми підказками чиїхось вуст, чи дій, дають нам розуміння, що це не кінець світу. Жити потрібно далі.

Зазвичай, ця біда відбувається на зупинення наших нам не потрібних бажань, які ще не родилися в нашій голові, чи яких ми ще й не маємо можливостей реалізувати. Природа такої біди - якраз та ситуація, що душа хоче тепла, ласки, любові. Шукайте в ній ці якості, тоді вона розтане, як туман на сонці. Природа цього явища розуміється в такому плані. Так пробуйте підійти до будь-якого негативу, що сидить в нас.

Сьогодні вчені підтвердили, що дитячі соплі є не чим іншим, як сльози образи на старших за нерозуміння їх потреб. Другий приклад, коли дитина раптово захворіла, то трактується це, як реакція душі і тіла дитини на потребу уваги, спілкування, ласки до неї. Дайте їй це і хвороба пройде без медикаментозного втручання.

Своїми відчуттями, емоціями ми формуємо свій психічний стан, стан душі. Коли ці відчуття приходять до нашого розуму, дотримуючись совісті, правдивості, благості, то такі ми бачимо і наші дії. Тобто, коли приходить гармонія відчуттів через матрицю розуму і наші дії, то ми відчуваємо себе щасливими. Коли ж у наших діях переважають емоції з корисливими мотивами для досягнення певних матеріальних благ через обман, гординю, обмовлення, критику зі злістю, завистю, то наш розум, наш Бог дає нам підказку через душевний дискомфорт, через больові відчуття, тобто ми відчуваємо болі в тій, чи іншій частині тіла, того, чи іншого органу. Є люди, які вивчили, чи знають цей взаємозв'язок душі і тіла.

Кожен наш орган зв'язаний з тими, чи іншими емоціями, відчуттями, словами і думками. Неможливо науково пояснити зв'язок між негативною думкою і больовими відчуттями але цей зв'язок підтверджується фактами. Цей зв'язок як реакція цілісного світового організму, як зв'язок різних видів енергії. Він мабуть має такий механізм, який описаний медиками під час мобілізації всього організму на будь-яке втручання в його цілісність (вірус, поранення …). Наприклад, наші болі печінки вказують на нашу негативну поведінку через гнів; герпес на вустах підказує на грязноту наших слів кому б то не було (душа знає, що ми ці слова направляємо не туди). А перевірити це можна так, коли ми заспокоїлись і застосувавши метод аналізу і пошуку причини, то отримаємо відповідь на такі запитання - як з цього вийти, а саме: чим ми створили таку ситуацію, для чого, що цей герпес нам хоче підказати, як вийти з цього хворобливого стану? Таким чином знову стати фізично здоровим через очищення душі, відкинувши те негативне, про що ми думали, говорили, робили буквально протягом дня. Більші больові відчуття, чи їх тривалість підказують про велику нехорошу нашу позицію, чи її давнішнє народження.

Для виходу з цієї хвороби є різні способи, починаючи від прохання прощення у себе, подякувати сущому, що дав нам можливість зрозуміти цю больову підказку, попросити пробачення в тих, кому послали, сказали, зробили неприємні речі. Найголовніше, що ми знайшли корінь негативу. Другим кроком є послання позитивного думкою, словом від щирого серця щастя, здоров'я, благості, або конкретними діями через особисте вибачення, чи цих побажань, чи організацією мирової зустрічі, чи у вигляді подарунку тій особі, якої це стосується, або іншій особі, чи особам, що потребують нашої уваги, нашої допомоги, нашого теплого слова. І все це робити в доброзичливому стані, настрої, який, зазвичай, приходить після усвідомлення причини неприємної ситуації. Коли ж не виходить налаштуватись на доброзичливість, то зробіть це заочно, чи перегодя. Цей недопуск не є уже нашим, а прояв неготовності другої сторони. Якщо це заочне послання невідомим, чи віддаленим особам, то слід повторити позитивний посил, чи поміняти своє місцезнаходження, усамітнившись для приведення душі і тіла в стан спокою, в стан, коли ми зможемо такі речі робити. Це перевірено нами.

Такий аналог, можна сказати, підтверджується і в дорослих. На сьогодні вже є визнаним фактом, що хвороби людського організму спровоковуються стражданнями душі. Не зовсім хороші думки, слова, поступки своєю негативною енергією становлять небезпеку і наша сутність на підсвідомому рівні робить підказку через певну хворобу тіла. Болі в печінці і її здуття робить підказку через смислове наповнення слів і розвитком, чи перебігом хвороби. Здуття сигналізує на публічний наш гнів до навколишнього середовища, болі печінки – той же гнів прихований, а якщо це супроводжується гіркотою в роті (викид жовчі) , то це підказка про наш

теперішній гіркий стан незадоволення нашим життям (гіркота життя), а сам викид жовчі є підказкою того, щоб ми викинули з свого життя цей гнів, образи в суспільство. Хронічна хвороба є підказкою задавнених образ. Каміння є підказкою того, що наш гнів виріс до такого стану, що ми готові в злобі взяти каміння і вступити у бійку.

Цим ми караємо самі себе. Погнівався на когось, а фактично самі створили цю ситуацію, що привела нас в стан гніву. Не усвідомлюючи того, для чого ця ситуація відбулася з нами, ми далі у своєму невіданні, чи в пристрасті отримали підказку – заболіло під правим ребром, помутніли очі і т. д. Ми іще і це проігнорували і наші емоції вийшли із нас (ми когось образили, когось обізвали, комусь зробили погане діло), бо ми сердиті на всіх і вся. А вони, ці емоції (семеро братів) повернулись до нас і сіли камінчиками в печінці. Вже не хочуть так просто виходити з тіла. З тіла – храму душі нашої і там турбують підказками нашу душу своєю присутністю больових выдчуттів … Не розглядаючи наших емоцій, не задумуючись, як очистити храм душі, ми попадаємо на операційний стіл і там молодим помер – ми покарали себе самі.

Попередньо і тут, і далі з Вашого дозволу ми розглядаємо певні схеми філософії життя. Кожен у своїй пристрасті робить вибір самостійно. Людина свідома вільно приймає все і дякує Сущому за все, бо бачить у всьому підказку. Тому не слід доходити до операційного стола, бо ми, як цілісний організм не виконали своєї місії на Землі – не очистив своєї душі, чи не піднявся на невеличкий рівень вище в духовному розвитку. Стороння допомога прийти до смерті не є природнім процесом. Навіть хворе деревце вирізають во благо розвитку інших, але не в його благо. Те ж стосується людини. Хвора людина, а це ми бачимо по хворобі тіла, яке підказує нашій сутності, що це найкращий спосіб, для того, щоб зайнятись лікуванням душі. Лежачи в постелі, чи сидячи на лавці опрацьовуємо по крапиночці все своє життя і помаленьку очищаємось, шукаючи корінь хвороби душі, яка виросла від наших негативних думок, слів і вчинків. Виздоровіли перед смертю – дякуємо сущому, що ми свою місію виконали. Не виздоровіли, не вилікували душу – то душа понесла-- страждання нашої душі і хвороби тіла в інше молоде тіло.

Тому велике прохання до всіх, якщо є душевний дискомфорт, є якісь симптоми хвороб, чи хвороби – лікуйте душу. Не знаєте з чого почати, то почніть з хороших побажань собі, оточуючим, а потім усім, усьому, усьому живому і неживому, усьому видимому і невидимому. Будьте свідомі, що те, що посилаємо очищає нас і після очищення звільняється наше єство від тих негативних енергій і можливо на їх місце прийде позитивна енергія від наших побажань. Почніть з привітань всім людям, яких зустрічаєте від ліжкосну до приходу додому: «Доброго дня!» і тільки щиро, і всім. Можете дивитись в очі і потім робити такі побажання, то це вже прекрасно, але боронь боже очима очікувати відповіді на такі побажання. На це є вуха. Не бажайте автоматом, бо краще промовчати; не говоримо «Добрий день!», бо можливо він є таким у

вас, то не хваліться. І загальне прохання : навчіться слідкувати за кожним вимовленим словом, бо словом непотрібним, не суттєвим ми забруднюємо себе і співрозмовника.

Це є коротенький відступ від установленого викладу думки, але з вашого дозволу поділимося особистими спостереженнями. Можливо і вам підійдуть. Застосування за-ймення «ми» свідоме в тому плані, що говориться від дуальності нашого єства – душі і тіла, а найперше, що це слово, ця молитва в цьому єстві є енергією сущого. Це воно через нас передає свої знання Вам і навпаки. Бачите скільки можливих душ, енергій і передавачів приймало участь в формуванні слова і його наповненні змістом. А ви тепер приймач слова і зразу є вже передавачем, бо випадково ці слова ви не читаєте – ви вже духовно доросли до них. Тепер Ваша місія усвідомити для своєї сутності і передати іншим словом, думкою, дією, але саме основне в передачі свого нового стану через присутність в цьому миру, в конкретному середовищі. Душа підкаже Вам спосіб, метод і кому. Не вибирайте об'єкта отримувача умом через очі, бажання … Ваше єство підведе до отримувача, а його до вас. Передача може пройти мовчки, стоячи в тролейбусі рядом з кимось. Ви відчуєте легкість, задоволення, радість не відаючи умом звідки це взялося і не ставте таке завдання перед ним, бо прийде втрата зв'язку з Сущим. Дякуйте Богу нашому.

Ми обіцяли поділитись досвідом, то почнемо, бо обіцянка думкою, словом закінчується дією. Цього ланцюжка ніхто не перерве. Це є потік енергії. Звідси і вислови: пообіцяв – виконуй; випустив слово – зробив послання, бо назад не повернеш. Обіцянка є зобов'язанням (обоє зв'язані), покликання є зобов'язанням, місія (месія, христос) є зобов'язанням. Природа зобов'язання йде від сущого, бо деколи ум може сказати, що ніяких обіцянок нікому не давав – наше єство дає їх перед сущим, беручи відповідальність. (Ми в цій книзі слово «зобов'язання» вживаємо в смисловому наповненні як відповідальність, як дати відповідь. Хоча і слові зобов'язання вбачається смислова дія в баченні потреб одне одним, бо ця дія з обома зв'язує і дає ширше бачення ніж відповідь одного). Старці-мудреці несли звістку (виконували свою місію, місію Сущого) в І-є-рус-а-лим (яким смислом наповнена назва цього міста). Можливо, хтось отримав, чи отримає ці знання про наближення месії, який прийде виконати призначену місію. Навіть Ісус не зміг відмовитись від виконання обов'язку на хресті, сказавши: «На все воля Твоя». А він знав свою місію. Зрозуміймо, що ми всі виконуємо свою і тільки свою місію. Коли виростають діти, то вони вже самостійні і несуть (виконують) свою місію, свої зобов'язання,свої зобов'язання перед Сущим. ----

Не застосовуймо слово, що ми пере-живаємо за дорослих дітей. Так не є. Не потрібно пере живати дітей, не зменшуймо їх життя. У нас своє, а у них своє. Вони виконують благоволіє, вони зобов'язані пройти свій шлях по життю так і саме так. Своїми переживаннями ми збиваємо їх з пуні

істинного. Ми не бачимо їх шляху істини, який йому вказано Богом, а його сутність бачить і веде цим шляхом. Не поправляймо Бога. Ми є маленька енергія на фоні світової.

І тепер порада-обіцянка. Ми встаємо до сходу сонця, дякуємо Богу, що дожили до цього дня, дякуємо Сущому, що дарує нам новий день, очищаємо тіло (чистимо зуби, бриємо щоки, омиваємось біжучою водою, кажемо їй «здравствуй водичко» з рядом компліментів-побажань і означених тих якостей, які ми бачимо в ній (тепленька, біжуча, грайлива, життєдайна …) і просимо в неї дозволу на омовення (бажано цілого тіла) душі і тіла. Можемо славословити імена Бога в означеннях-якостях, які знаємо. Потім випиваємо пів,- склянку води для очищення внутрішніх органів і негативної енергії по шляху її проходження, виходимо на вулицю і говоримо побажання-вітання: «Здравствуй Боженьку! Здравствуй сонечко! Здравствуй новий день! Здравствуйте люди!» Кожне вітання в собі, чи вголос супроводимо поклоном голови на схід сонця, а до людей в різні сторони світу. Просимо благословення на день грядущий. День проводимо в спокійній врівноваженій роботі в хорошому настрої. День умовно розділяємо на три частини: одна на сон-відпочинок; друга на сім'ю – дружину, дітей; третю на добування хліба насущного для себе і сім'ї. Думається, що у кожного знайдеться тема для внутрішнього діалогу з Сущим протягом дня. Не поринаймо в спогади, чи в ілюзорні мрії. Краще говорити з об'єктом роботи, якщо появляються такі спогади, чи мрії. Протягом дня не намагайтеся входити в стан прохальних молитов. По-перше, ми просимо самі у себе; по-друге, що ми так збідніли?, що просимо в Бога? Подивіться – здоров'я є, уміння є, то шукайте роботу по своїх силах без гніву і вона найдеться. Він дає нам по наших потребах і можливостях, а прохальне слово йде від ума, від диявола, не спокушаймось в своїх бажаннях дивлячись на інших, можливо Бог їм дає більше, бо в них більші потреби, а нам стільки скільки ми можемо взяти без шкоди собі і іншим. Виростаємо духовно, виростають і потреби,і збільшуються можливості, тобто збільшуються статки. Виростають потреби, то виростає і попит (відповідальність перед сущим). Для богатої душі потрібен царський палац. Так воно є. Будь який випрошений, чи вирваний через силу надлишок у нас забереться іншим способом. Не ризикуйте. Ми не для цього послані на Землю. Наша основна місія ростити, розвивати душу свідомо, чи несвідомо – як уміємо, чи можемо. Зрозуміймо, що будь-яка благосна дія, молитва є такою, що відбулася, коли ми це відчули, відчули станом душі, відчули через тіло, маємо з того радість, задоволення і то на тривалий час. Коли так не є, то шукайте інший спосіб, бо ви вже пошуковець і будьте впевнені – ви знайдете. Втомились, розчарувались, то забудьте. Перестанете шукати, то цей стан вас сам заведе до таких відчуттів. Смисл життя, істина є словесними визначеннями і вони можуть бути в кожного своїм баченням в них наповненістю життєвими діями, чи бездіяльністю. Не бачите, чи не

знаєте як і де шукати, то не шукаймо, не видививляймось, бо це тільки наш ум не бачить, чи думає, що ми загубились в житті, загубили смисл життя. Це ми тільки не бачимо, чи не знаємо де шукати, але ж наша душа бачить, знає, бо інакше вона не була б в нашому тілі. Заспокоймось і не шукаємо доказів, пояснень, бо це стає метою життя. Робімо те, що вміємо, чи знаємо. Видно це ще не для нас. Займімся іншими видами творчої діяльності, бо хандра і розчарування до добра не доведуть. Досить дивно, що ми часто намагаємося здійснити свої бажання, зробити щось, саме в періоди, коли нам погано. А в хороші періоди ми просто отримуємо задоволення від життя і нічого при цьому усвідомлено не робимо, а навпаки в такі моменти мали б весь час присвятити творчим пошукам, творчій роботі, коли ми задоволені.Так дехто і діє – результати чудові. Кожен може візуально бачити такі результати своєї роботи і часто задаючись питанням: «Чогось і втоми не відчувається? Чогось і часу менше затрачено? І де сидла взялася?». Тоді ми більше часу перебуваємо в хорошому настрої і менше матимемо тнеобгрунтованих підстав бачити життя в темних окулярах, бо за ними прийдуть хвороби тіла. Поки живі – живіть без розуміння смислу, без мети і цілі, живіть одним днем, то тоді прийде до нас спокій і прийде розуміння. Може саме такого спокою чекала від нас душа і в цьому смисл життя і вона разом з неспокійним тілом привела наше єство в такий стан. Радійте…

Тепер дозвольте продовжити словом бачення нашої відповідальності перед батьками – це частіші спілкуваня-посиденьки, це і догляд-допомога за ними до смерті. Відповідальність перед дружиною бачиться у відношенні до неї, як до друга, товариша, щоб пройти життєвий шлях в радості досягнень і у втратах, щоб разом вести домашнє-хатнє господарство, разом виховувати і доглядати дітей, бути для неї опорою і приймати від неї підтримку. Дякуємо Сущому, що сподобив послати нам в супутники життя саме цю жінку (чоловіка). І раз ми ввійшли в стан подяки, то дякуємо за посланих нам батьків, за дарованих дітей, за тих людей, які зустрічалися нам на життєвому шляху (які б вони не були з оцінки ума, але вони нам зустрілись для нас, а ми для них по задумці Творця). Паралельно дякуємо саме цим індивідам – батькам, дітям, зустрінутим людям в дорозі, на роботі, по роботі, сусідам, знайомим і близьким. Робіть цю останню подяку по закінченню дня, чи молитви і ви відчуєте,що подяка повертається до вас від них. А перед дітьми ми у відповідальності турбуватись про забезпечення хлібом і до хліба, одягом, створити домашній затишок для них, не мішати їх духовному розвитку, навчити приймати на себе відповідальність, бути для них прикладом в роботі і поведінці з дружиною, з їх бабусями і дідусями і з іншими людьми і всією оточуючою нас природою аж до повноліття. Вони і далі залишаються для нас дітьми, але вони вже самостійні і ми вже до них відносимось, як і до всіх людей, можливо при потребі (наголосимо, що при потребі) допомога буде більшою, бо більшою є можливість засівати їх душі

мудрістю (тільки не досвідом. Можна і досвідом, коли питають, але не більше). Ми ж не любимо, щоб нас повчали, так і вони. Вони отримали потрібні їм знання на все життя від сущого і якщо сущому буде потреба зробити їм життєву, чи духовну підказку-пораду, то він найде через чиї вуста, чи дії її донести. Можливо, і через наші.

Є суспільна установка, є біологічний ритм життя і нам, як істоті суспільній відведено 8 годин на виконання суспільного обов'язку , 8 годин для відпочинку і 8 годин для сім'ї – допомогати дружині у веденні спільного домашнього господарства і одночасно не забувати брати на себе відповідальність голови сім'ї; турбуватись вихованням дітей: погратись з ними, поспілкуватись, навчати прийомів і методів у виконанні посильної роботи; підтримувати дружні родинні відносини з друзями і родичами. Особливу увагу звернемо тих батьків, хто має малих дітей, хоча не завадить мати на увазі і дорослих, що вони завжди мають спостерігати за своєю поведінкою, за своїми словами в присутності своїх і чужих дітей. Не слід забувати, що дитина більше за нас здатна спостерігати за нами і займається цим із великим задоволенням – їй цікаво. Їй цікаво спостерігати і тоді, коли ми її не бачимо, то враховуйте це.

Перевіряйте і ви теж схочете відновити дитячу цікавість, бо спостережливість за іншими цікава, а ще цікавіша спостережливість за собою. Пробуйте цим займатись епізодично, а потім це буде звичкою без цілі і мети, а для нашого усвідомлення підказок, як дорожніх знаків. Запрошуємо до дослідництва. Ми починаємо міняти свій стиль життя, він міняється сам – без нашого втручання. Це знімає напругу, ми не так втомлюємось, відчуваємо легкість в душі і в тілі, бо міняється світосприйняття. Визначається наше місце у Природі і ми по іншому вже дивимось на Всесвіт. Ми по іншому дивимось на взаємовідносини з людьми (Микола), з тваринами (Корова), з птахами (Синичка), з комахами (Бджола), з плазунами (Вуж), з деревами (Клен), з рослинами (Материнка), з Сонцем, Зірками, Місяцем. Пишемо з великої букви, бо це їх назва (ім'я) і як наша шана їм. І в спілкуванні частіше вживаємо імя співрозмовника – і побачите… Наші відносини набирають доброзичливості, ми стараємось (можливо воно в більшості саме так трапляється) щонайменше приносити шкоди. Не напружуймось, не проявляймо старанності після відчуття зайнятись такими справами, бо можемо в пристрасті згоріти і пропаде така прекрасна якість, яку ми змогли при допомозі сущого побачити.

Вчимось надавати посильну допомогу весь час кругом і всюди, якщо ми відчуваємо таку потребу і бачимо, чи відчуваємо, що хтось її потребує. Діймо в милосерді обережно, щиро і повно, не будьмо нав'язливими в своїх пізнаннях.

Ці посили приймуться і дадуть сходи там де є певний рівень сприйняття. Це можуть бути оточуючі нас люди, природнє середовище, Космос. Ми є в ролі передавачів і вони теж. Це є ріка текучої енергії в різних видах духовних і

матеріальних благ. Коли ми входимо в стан пізнання і є передавачами, то така енергія рікою тече через наш океан. Навіть, якщо в нас є крапелька, то подивіться на неї проти сонячного проміння і ми отримаємо відчуття красоти. Нам сподобається цим займатись, бо природа доброзичливості теж працює за методом бумеранга, та ще і повертається з сьомома братами своїми. Таким чином у нас збільшуються шанс давати більше. Будьте готові прийняти їх і вчіться передавати, чи ділитися з іншими. Це будуть наші найщасливіші миті. Наше життя є повноцінним і щасливим незалежно від того, скільки в нашому гаманці грошей, скільки в нашому гаражі машин, бо в нас буде таке відчуття, що ми володарі всього Всесвіту. В нас зникне жадібність і звичка прив'язаності до когось, чи чогось. Коли ми щось потребуватимемо, ми зможемо ним користуватися. Бажаємо щастя у всьому, всім і повсякчас! Наша акцентація на дії бумеранга застосовується для укріплення усвідомлення в пізнанні суті духа, але якщо в наше єство прокрадеться корислива ціль в дії бумеранга, то … бережи нас Боже.!

Краще починати налагоджувати взаємовідносини із собі подібними: чи то соціальні особини, чи то інші види природнього середовища. Ми завжди почнемо спілкуватись, проявляти свою доброзичливість із собі подібними єствами. Бо тільки подібне в природі притягує подібне: по інтересах, по здібностях, по потребах, по вміннях …- це в суспільному матеріальному світі, але так і в духовному . В жіночий колектив притягується жіноче єство, незалежно від того в якій воно статі перебуває – жіночій, чи чоловічій. Якщо в жіночому колективі є жінка з чоловічим єством, то вона буде себе почувати незручно, їй буде нецікаво навіть спілкуватись на жіночі теми. Їх буде цікавити футбол, політика, бойовики… Кожна людина має жіноче, чи чоловіче начало, яке попадає в тіло разом з душею. Звідси і природа притягання подібного не залежно від наявності, чи відсутності вусів. Коли ми чуємо спів духовної музики і в нас вона є, то на свідомому, чи на підсвідомому рівні ми туди спрямовуємо свій слух, або починаємо приймати участь у піснеспівах.

П'яниця проснувшись «телефонує» іншим і вони, на перший погляд, випадково зустрічаються, але в одного з них є півпляшки спритного, в них є п'яна тема для розмови – скільки випив вчора і як по геройськи поборов зеленого змія, що помістився в банці, а ранком кружкою розсолу його звільнив з полону.

Людина, яка має в собі задатки (начала) критицизму, то вона критикуватиме своїх батьків, що вкрай небезпечно; свого чоловіка-жінку, який, можливо, протягом трьох років через це покине її-його компанію; своїх дітей, які цю людину виженуть з її ж хати; своїх колег і начальників до тих пір, коли її не попросять звільнитися, але ж силу вони черпають у собі подібних. А коли вакуум у спілкуванні-критицизмі, то це підказка, що прийшли інші брати під іншими личинами …

«Один хлопчина, який не був задоволений своїм життям, розказував своєму дідусеві про те, які у нього проблеми, і як у нього все погано. Тоді той дідусь, взяв за руку свого улюбленого онука і сказав: «Розглянь цю кімнату і постарайся запам'ятати всі речі, котрі є синіми» Внук досить швидко справився із завданням дідуся. Зразу ж полинуло й друге прохання дідуся: «А тепер, закрий очі і перечисли всі речі червоного кольору». Хлопчина розгубився, не знав, що сказати і спитав: «Я нічого не помітив червоного, адже ти просив запам'ятати речі синього кольору».

Дідуган у відповідь мовив, щоб він відкрив очі і оглянувся, та побачив, скільки в кімнаті було речей червоного кольору – а їх було багато. Тоді дідусь й продовжив: «Якщо шукаєш речі тільки синього кольору, а в житті - тільки погане, то ти і будеш бачити їх, тільки це тобі буде запам'ятовуватися і залишатиметься у твоєму житті. Запам'ятай! Якщо ти шукатимеш погане, то ти обов'язково найдеш та ніколи не побачиш доброго…»

Стаючи на боротьбу з чимось, буде означати напруження і набиратиметься якостей того з чим стаємо на борню. Якщо ми захотіли перемогти алкоголізм, то маємо випити всю горілку і вино. Якщо ми починаємо боротися з гнівом, який є в нас, то брати гніву, що гуляють вільно навколо нас, встають на захист свого брата – нашого гніву. В підсумку, ми стаємо ще гнівлівишими, заздрішніми, жадібнішими …, тобто носіями тих негативних емоцій, що ми їх побачили, як негативні. І все ж, якщо вони є в нас, то ми не можемо їх ігнорувати – проблема від цього не зникне. Краще не боротись, а пізнати в ній себе. Чого це ми боремося з собою? «Зрі в корінь» - що сталось, що ми маємо виражену, чи приховану ту, чи іншу властивість-емоцію?, для чого вона нам, що більше зайнятись нічим?, які ми можемо зробити з цього висновки? Не боротись потрібно, а пізнавати свої негативні емоції і все буде гаразд.

Коли ми говоримо про позитивні якості людського єства, що подібне притягає подібне і за основу беремо, як носія – душу то це прекрасно, бо якщо душі з матрицею позитивних якостей, то це потрібно дякувати попереднім носіям душі. Коли розглядаємо негативні якості людського єства і носієм їх є теж душа, то це вже буде ознакою усвідомлення, що у нас є потреби і можливості з допомогою ума проводити очищення душі. Вкрай буде важко такій душі, коли ум займе головну роль і буде при допомозі зору, слуху, нюху, смаку, дотику збирати негативні якості в наше єство, чим «збагачуватиме» і нашу душеньку, заводячи її в тіло терміта.

«- Чого ти сердишся і гніваєшся? Чи не краще заспокоїтись і простити? – спитав Вчитель.

- А чого я маю робити йому послугу і прощати йому, він же… - хотів було оправдатись учень.

- Пробач, що перебиваю тебе, - сказав Учитель. – Дозволь задати тобі два питання і тоді я відповім на всі твої «як» і «чого».

Учень ствердно кивнув.

-Тобі добре, коли ти сердишся і гніваєшся?

- Ні, певно ні.

- Так кому ти робиш послугу, коли дякуючи незлобивості, спокою і прощенню робиш собі добре?

- Але скажіть, як можна не гніватись? Це ж так важко.

- Ти головне зрозумій, що кожного разу, коли ти хочеш вдарити когось батогом осуду, чи гніву, то першим , замахуючись, ти вдаряєш себе.»

Природа бачення подібного подібним схована в методі дзеркала, бо в об'єкті подібності, ми бачимо на підсвідомому рівні свої якості. Нам суще цим дало підказку зрозуміти суть природи цього феномену, то усвідомивши, ми можемо бачити: чи то позитивні, чи то негативні якості і відповідно з ними поступати. Позитивні приймаємо і передаємо, а негативні вивчаємо і не впускаємо в своє єство – ні в душу, ні в тіло. Не впускати – це сказано образно, а природа в таких випадках зустрічі негативного є така ж як і позитивного – вони входять в нас і несуть всі позитив і різниця в тому : хто і скільки. Бачачи ці негативні якості в пристрасті, то ми в спокої побачимо і їх позитив для нас. А це застосоване слово – не впускати є тільки слово, бо ці негативні емоції, слова вони вже в нас- чи то сказані нами, чи то почуті. Так відбувається і з думками, і з діями нашими. Таке усвідомлене розуміння дає нам рости духовно. Це є підтвердження того, що ми вже навчились бути сторонніми спостерігачами, коли ми бачимо такі тонкі потоки енергії. Цим ми несемо свою місію свого покликання. Це відбулося – зустрілися духовне начало з тілесними потребами. Гармонія і благодать. Коли це є зустріч двох таких людей, то це прекрасно. Така зустріч може бути одноразовою, а ще краще, коли вона є тривалою і взаємонаповнюючою. Це може бути в сім'ї, може бути в трудовому колективі, чи періодичних зустрічах кумів. Хоча, як показує практика достатньо однієї зустрічі для поштовху на пошук істинних знань про себе і собі подібних. Сущий може з'єднувати різні рівні по духовному розвитку, і, бачачи потребу, організовує їх зустрічі.

Ось така суть життя-буття. Продовжуємо виклад бачення наших негативних якостей в одній із них – гнів. Навчимося бачити одну якість, то ми могтимемо бачити їх всі при потребі. Так, при потребі, бо саме ми вперлися лобом в цю, чи іншу негативну якість, яку ми маємо побачити, відчути для нашого ж блага.

Через наш гнів душа покинула тіло і знову з цим тягарем попала в інше тіло, сипнувши попелом «подяки» на наші не виконані обов'язки, на нашу земну місію. Наш гнів в нас і коли ми його бачимо звідки він прийшов, то ми через ті ж двері і випускаємо, бо він, взнавши, що ми його побачили , тікає. Коли ми не бачимо звідки він прийшов, то не знаємо, як його позбутись і намагаємось на когось його скерувати, бо починаємо жовтіти від набухання. Скерований через думку, слово, дію на іншу особу, а вона в цій ситуації не є творцем

нашого гніву, то він неї не торкнеться. Навіть, якщо вона є учасником творення нашого гніву, але вона усвідомлено підійшла до його розгляду, побачить корені його прояви і скаже: «Пробач мене і пробач нас, що не відає»(бо не знає, як позбутися гніву), тобто поступить мудро.

«Жило було на світі Щось. Воно тихенько жило в глибині душі. І, загалом, нікому не мішало.

Одного разу в душу зайшло Почуття. Це було давно. Почуттю Щось подобалось. Щось дуже цінило Почуттям, боялось його втратити. навіть двері на ключ закривати стало. Вони деколи бродили по закоулках душі, размовляли ні про що, мріяли. Вечерами вони разом розпалювали багаття, щоб зігріти душу. Щось звикло до Почуття і йому здавалось, що Почуття залишиться з ним назавжди. Почуття, власне, так і обіцяло. Воно було таке романтичне.

Але одного разу Почуття пропало. Щось шукало його скрізь. Довго шукало. Тільки потім в одному з кутків душі воно знайшло прорублену сокирею дірку. Почуття просто втекло, залишивши велику дірку. Щось у всьому винило себе. Щось досить вірило Почуттю, щоб гніватися. В пам'ять про Почуття залишилась одна діра в душі. Її не можна було нічим і ніяк закрити. І ночами через неї залітав Холодний і Злий Вітер. Тоді душа стискалась і леденіла.

Потім в душу пробували заглянути ще інші почуття, але Щось їх не пускало, кажного разу виганяючи віником через дірку. Мало помалу почуття і зовсім перестали заходити.

Але одного разу в душу постукало зовсім Дивне Почуття. Спочатку Щось не відкривало. Почуття не полізло в дірку, як це робили попередні, а залишалось сидіти біля дверей. Весь вечір Щось бродило по душі. Вночі лягло спати і на всякий випадок положило віник рядом з ліжком. Проганяти нікого не прийшлось. На ранок подивившись в замковий отвір Щось переконаось, що Дивне Почуття зазвичай і далі сидить біля дверей. Щось почало нервувати, розуміючи, що не можна прогнати того, хто іще не зайшов.

Пройшов іще день. Незадоволенню Щось не було меж. Воно зрозуміло, що до смерті хоче пустити Дивне Почуття. І до смерті боїться це зробити. Щось було страшно. Воно боялось, що Дивне Почуття втече, як і перше. Тоді в душі появиться друга діра і буде протяг.

Так проходили дні. Щось звикло до Дивного Почуття біля дверей. І одного разу, при хорошому настрої впустило-таки Дивне Почуття. Ввечері вони розклали багаття і вперше за стільки років відігріли душу по-справжньому.

– Ти підеш від мене? – не витримало і спитало Щось.

– Ні, – відповіло Дивне Почуття, – я не піду, але при умові, що ти не будеш мене утримувати і не будеш закривати двері на замок.

– Я не буду закривати двері, – погодилось Щось, – але ж ти можеш втекти через стару дірку.

І Щось разказало Дивному Почуттю свою історію.

– Я не бігаю через старі дірки, – посміхнулось Дивне Почуття, – я інше почуття.

Щось йому не повірило, але запросило на прогуянлку по душі.

– А де твоя стара дірка? – поцікавилось Дивне Почуття.

– Ну ось, – гірко посміхнулось Щось. І показало місце, де знаходилась дірка. Але дірки на тому місці не було. Щось чуло як завиває злий холодний вітер із зовнішньої сторони душі.

Щось подивилось на Дивне Почуття усміхнулось і сказало тільки, що не буде закривати двері ніколи...»

Тепер знаючи, запитуємо себе: чим ми створили таку ситуацію, яка викликала гнів?, бо ми не спостережливі, не побачили в цій ситуації підказку сущого і не подякували йому за підказку, а суще і продовжило б урок підказок: «Подивись уважно, для чого відбулася ця ситуація, що наповнює нас гнівом». «Ми ж її не проаналізували, як могло так статись? – ми такі поінформовані, ми такі достойні, ми користуємось повагою самого президента …, та хто посмів мою гординю розбудити …?- ми їм покажемо…» - і поклав камінці в печінку: з подивом – де ж вони взялися?

Тіло дає нам готові камінці. Звісно хворобу можна придавити медикаментозно. Лікар послав в організм хімічні сполуки, які з'їли камінці і одночасно порушили технологічний процес на виробництві, яке називається тілом. Крім того в багатьох випадках послані хімічні сполуки досягають камінців і досягають інших клітин і організмів тіла, порушивши при цьому інші процеси в людському організмі. Можна зняти симптоми травами, дієтою(благосною їжею), хоча це не нашкодить, як хімічні препарати. Такі лікувальні процеси будуть тимчасовими і дадуть тимчасовий результат. Потрібно видалити з нашої сутності гнів, образи і не користуватися ними, бо вони знову і знову будуть провокувати хворобу печінки. Зазвичай говорять, що пив горілку і отримав цероз печінки, а давайте подивимось: чого пив? – від гіркоти життя (так воно сприймалось нашим єством), але сусід може сказати: «Що йому ще не вистачає в житті? – хороша жінка, хороші діти, хороші батьки, хороша робота і т.д., а він п'є». Бо незадоволений саме таким способом життя. Йому не вистачає щастя і він його знаходить в спиртному. Напився і тимчасово щасливий. Допоможемо йому найти причину того, чого він п'є - і пити перестане, і печінка піддасться лікуванню. Без встановлення душевних причин хворобу неможливо вилікувати. Люди добрі, допоможіть Богу через це тіло відновити той рівень розвитку душі, в якому вона послана в це конкретне тіло і пропаде потяг до спиртного. Аналогічна ситуація в підході пошуку причин захворювання тіла іншими видами хвороб через пізнання душі. Досліджуйте.

Людина захворіла, погрязла у всьому негативному, нікому не довіряє, замкнулася в собі, втратила надію, занепала духом - вона у відчаї. Як

достукатися до її серця?, бо слідом ідуть хвороби. Саме час звернути увагу оточуючим, рідним для лікування душі. Якщо ми пізнаємо біль, муку, страждання, то це вже буде одним кроком в напрямку Бога. Ум інформує про болі, він не згоден з нашою зміною, з нашим розумінням болі, з нашим звертанням до Бога, з нашою зміною цінностей. В більшості випадків він посилає до лікарів тілесних, а душа теж шукає розраду, отримуючи більше свободи, бо ум зайнятий іншим. Багато знають як і багато роблять спроби найти причину людського нещастя в тілесних болях, хворобах. Шукаймо разом, залучайте знайомих, користуйтеся порадами мудрих людей через інтернет. Попросіть знайомих звести з людьми, які є духовно мудрими в розгляді багатьох життєвих ситуацій. Такі люди завжди є у будь-якому населеному пункті. Є такі люди і серед тих хто працює з людьми, зазвичай і серед святенництва, психологів, вчителів і в кінцевому випадку серед лікарів. Відомий апробований спосіб: це почати розмову з батьком, чоловіком, сином, чи родичем чоловічої статі і в розмові говорити все, що приходить на ум. Все, все. Не дивуймось, якщо це буде нелогічним, чи дивним – так треба. Навіть той факт, що це буде наш монолог, тобто розмова самого з собою в присутності когось, то і це нам допомогає. Бо мова з думки, чи спонтанні слова є продуктом ума, а ця розмова є розмовою нашого ума з нашою душею, це розмова нашого світосприйняття з нашим Богом. Це ми говоримо самі з собою у нашому єстві. Це розмова мирського з духовним. Це світовий Бог говорить з нашим Богом. А найкраще залучити до спільної гри з маленькими дітьми на лоні природи і залишити їх сам на сам, але зайнятись непомітним спостереженням. Це спостереження може показати корінь негативу, бо в грі з дітьми вона повернеться на деякий час в дитинство в свій чистий образ, по-друге, ця людина на даний час є носієм негативної енергії. Це є процес очищення душі. Коли загубилася вівця, дитина і вона знайшлася, то зникає тривога, зникає сердечний біль … Коли ми говоримо про себе з кимось, чи самі з собою, то це ми бачимо ту вівцю, ту дитину в образі своєму, все наше життя. Це душа побачила творіння ума нашого. Це наш Бог побачив нашого мирського диявола, свого брата і заспокоюється через знахідку. Так є. Людина потребує допомоги і зайшла так далеко, що сама не в змозі знайти шлях до своєї душі. Заблукала серед людей. Підтримаймо добрим словом. Той, хто знає особисто, хай постарається створити умови в розмові до улюблених тем, в справах спонукати до улюблених занять. Можливо у них тепер немає потреби, але найдіть тих, хто потребує такого виду діяльність (роботу). Потратьте на це певні суми грошей, бо коли захворіє тіло, то грошей не вистачає і сучасна медицина не дає гарантій в лікуванні. Всі знають, що будь-яку хворобу лікувати на скорому часі набагато легше.

Давайте вчитись поки молоді, вчимось і на схилі літ відноситись до здоров'я душі і тіла по розумному, по Божому, бо здоров'я дає 90% щастя, а щаслива людина сидить у Бога за пазухою і все в неї є для душі і для

забезпечення всіма матеріальними благами тіла. От і задумаймось, чого одні гірко гарують для отримання шмату хліба, а іншим – дається (слово ж яке прекрасне за цією дією). Давайте вчитись.

Ми всі є передавачами дарів: хто в більшій, хто в меншій мірі; вони є видими і невидимими. Дозвольте переповісти Вам притчу-казку про дари і богатство. «Одного разу цар проїжджаючи містом, побачив злиденних людей. Приїхавши в палац, він покликав головного міністра і наказав взнати все про цих людей: хто такі, чим займаються і в чому їх потреби. Міністр доручив цю справу своїм підлеглим і ті зразу ж взялися за роботу. На наступний день звіт лежав у царя на столі. Ознайомившись з ним, він віддав розпорядження – допомогти цим людям і виділив кошти із казни.

І справа пішла. Міністр передав наказ своїм підлеглим, які зразу ж стали розмірковувати, як допомогти кожному з тих людей. Наступного дня всім потребуючим було надана допомога. І всі, хто її отримував, дякували тому виконавцю, який безпосередньо приніс її (допомогу), але ніхто не подумав, що люди ці були просто виконавцями чиєїсь волі. І тільки один чоловік, подякував виконавцю і спитав про те, звідки він взнав його потребу в допомозі. Той відповів, що він маленька людина і не гідний подяки, бо він виконував волю міністра. Чоловік ще раз подякував виконавцю і направився до міністра. Прийшовши до нього, він висловив подяку і поцікавився – звідки той взнав про його труднощі. Міністр відповів, що він мала людина в цій справі і не гідний дяки, бо він виконував волю царя. Подякувавши ще раз міністру, чоловік направився до царя, поклонився йому в ноги і від всього серця подякував йому за виявлену милість. Після цього він все ж спитав його, як це він звернув увагу на нього, таку маленьку людину в його царстві.

- В той день я побачив багато злиденних і потребуючих і від сорому стислось моє серце за те, що я розкошую, а люди в моїй країні жебракують. І тоді я спитав себе: хіба це справедливо? Хіба для цього Господь поставив мене царем, щоб я жив у розкоші, не помічаючи чужих страждань? І тоді я відчув, що не зможу насолоджуватись розкішшю доти, поки хоч один житель моєї країни буде жебракувати. Ось через це я і допоміг вам усім.

- Дякую тобі, царю,- відповів чоловік і, низько поклонившись, пішов додому. По дорозі він вирішив зайти в храм. Коли він молився, то зрозумів, що цар і був тією з'єднувальною ланкою в цьому ланцюгу, а істинним благодійником був Бог, який вселив благородну думку. І тоді від всього серця він приніс дякувальну молитву Богові і найперш за те, що він насаджує в наші серця прекрасні думки і почуття, які нас міняють. А потім попросив допомогти йому, щоб він завжди міг тримати своє серце відкритим, щоб Божі думки і почуття безперешкодно могли входити в його серце.»

Ми ж творці своєї долі в межах свого сектору бачення і чим ми будемо більше в житті послуговуватись добрими думками, словами, ділами, тим

більше розширюватимемо кут (ширину можливостей). Чи то ми будемо повертати правий радіус вибору через доброту, чи ми можемо різко посунути лівий радіус кута і свідомо, чи підсвідомо звужувати наші можливості.

Дозвольте окремим абзацом поділитись думкою, що колись люди вирощували в своєму середовищі таких духівників (ця назва могла бути іншою в кожній нації, а тепер суспільство практикує такі послуги через психологів, духівників-священників). Аналогічно, майже кожна сім'я, кожен колектив має людину із такими задатками, починаючи з того, що комусь можна поплакатись в жилетку. Це люди, які можуть не усвідомлювати своєї ролі в колективі, а відповідно і колектив не особливо цим піклується. Розрадили проблему (і слава Богу) і не хочеться, щоб про неї говорили, чи навіть згадували, в тому числі і ми самі. Такі люди своєю присутністю роблять колектив повним енергії, живим, працездатним, повним натхнення. Згадайте будь-яку колективну зустріч. Зібралися мляво, чи пожвавлено і заскучали, а тут появляється «душа компанії» - всі питання вирішено, всі розійшлися задоволеними і бадьорими. Знаючі керівники тримають таких індивідуумів в своїх колективах і навіть нові посади створюють, які у виробничому процесі не потрібні, але факт… - вони душа, вони духівники за покликанням сущого, вони знають смисл життя, вони вміють ділитися радістю…

«В один несчастный день
Олень,
Благодаря густому винограду,
Нашел себе спасение и ограду:
Он за листвой
Его густой
Невидим был охотничьему взгляду!
Опасность минула…И вот,
Мой скот
Давай, без всякого смущения,
Глодать кору и листву ограждения…
Поднял он шум такой, что все охотники толпой
Назад вернулись и Оленя
Убили из ружья без сожаленья…
«И поделом! –
Сказал безумец, умирая. –
Я оскорбил меня же спасший дом,
Его услугу забывая!»
И отдавай
Тому почтенье,
В ком ты нашел защиту и спасенье!» Жан де Лафонтен

Саме в страху і через жадібність, гординю, злобу … ми пропускаємо негатив, що створює проблеми для нас і оточуючих. Усвідомлюймо це і

продовжуємо пошуки для духовного розвитку. Бог перестане бути виконувачем наших бажань (дай машину, дай коня, дай хатину і т.д.), бо природа того, що не вистачає чогось – є наша жадібність. Жадоба стискує гроші в кишені і душу в тілі. Все більше нагромаджуємо протягом життя і все завантажуємо зверху душу, бо більше палимо енергії і її більше потрібно для того, щоб нагромаджувати, зберегти, втримати, ніж на затрати для потреб. Напружуючись у надбанні матеріальних цінностей, ми не залишаємо часу на свій духовний розвиток. Тіло збагачується, а душа залишилась на попередньому місці, а то і зійшла з дистанції розвитку духовної енергії. Отримуємо перекос, шкутильгає наше єство. Гармонії немає. Ми дарма покликані в цей світ на це весілля (згадаймо притчу про весілля з Біблії). У нас є достатньо сил і можливостей для виправлення цієї ситуації , які родяться в нашій довірі… З чистим серцем і душею повних любові, милосердя і благочестя віддаваймося людям і Богу, бо він тут і повсякчас. Він не віддалений, він рядом. Він навіть ближче до нашої сутності ніж тіло. Дбаймо про свою душу, бо це сенс життя кожної людини. І тільки тоді ми придбаємо все, що нам потрібно, і будемо в задоволенні у своєму бутті.

«Учень спитав Майстра: «Наскільки вірні слова, що не в грошах щастя?» Той відповів, що вони правдиві повністю. І довести це просто. Бо за гроші можна купити постіль, але не сон; їжу, але не апетит; ліки, але не здоров'я; слуг, але не друзів; жінок, але не любов; будинок, але не домашній затишок; розваги, але не радість; освіту, але не розум. І те, що назване, не є вичерпним списком.»

Коли ми відчуваємо потребу Бога, його присутності, коли ми відкрились йому, вернулись до нього, то він вже біжить до нас. Він теж шукав нас заблукавшого у цьому мирському матеріальному житті. Бог приходить тоді, коли ми його запрошуємо до себе. Саме запрошення зароджується в нас відчуттям, або, чи тобто проханням бога повернутись нам у своє, у наше єство, у своє духовне середовище. Ми можемо запрошувати його, а можемо і не запрошувати. Запрошення – це додаткова відповідальність. До речі, природа такого мирського гріха, як лінь, небажання, нехотіння захована у відмові від відповідальності. Це нелегко найти своє духовне начало, а ще важче носити його в суспільстві. Це так думає наш ум. Так не є.

Водночас, коли ми страждаємо (ми вже зупинялись на розгляді цього явища), то глибоко, глибоко в умі винуватимо Бога і тільки страх не дає почасти нам заявити про це вголос. По великому розумінню, коли ми страждаємо, то уважно огляньмо-ся – значить не ті цінності ми сповідуємо, які потрібні для нашого життя-буття. Ніхто нам не створює страждань, це ми їх створюємо. Хоча цю енергію страждань ми можемо прийняти, або віддати дияволу (его),чи Богу (благості) в людському розумінні. Це є певна словесна схема і кожен сам попадає в ту, чи іншу ситуацію, переживає її, вибираючи, або приймаючи за істину.

Деколи в страху і в надії отримати допомогу, ми відмовляємось від відповідальності за свої слова і вчинки, які корпошать душу і тіло (це процес страждань) і йдемо в церкву, якоби для очищення душі і тіла. Чи впускаємо ми Бога в душу? Ні, бо ми хочемо зберегти в легітимності свої слова і свої поступки, визнаючи за ними правоту, але певний дискомфорт між душею і умом нам хочеться покласти на когось, а саме на Бога, як істоту, думаючи в своїй страсті, що в неділю він приходить в приміщення церкви. Прямуючи сюди, ми надіваємо маску, ховаючи навіть очі і обличчя від собі подібних, зовнішньо проявляючи смиренність, в сльозинці переживань, в трьох словах каяття. Станьте з боку від входу в церкву хоч раз і поспостерігайте... Люди приходять і виходять зі смутком і сумнівом в правильності свого способу життя, своєї поведінки, з проявленими турботами зроблених, чи не закінчених мирських справ (окрім очей, це підтверджують міміка, слова і рухи частин тіла). Саме тут потрібно усвідомити, що гіркоту життя свого ми можемо поміняти на радість буття тільки самі і тільки самі - свідомо, чи на рівні підсвідомості. Свідомий вихід ми розглядуємо тут, а коли і підсвідомість мовчить (душа мовчить), то і далі барахтаємося у своїх не вирішених проблемах, страждаємо і винуватимо долю, сусідів, владу …

Прихід в церкву, можливо, є виконанням простої формальності, щоб показати громаді свою релігійність, чи як одноразову плату за те, що втратили радість життя, що ми нещасливі. Тільки щира відкрита душа в церкві може спілкуватись з сущим. По довірі нашій буде нам, але до діалогу з Богом ми маємо очиститись – покиньмо все мирське за дверима церкви. Кожен раз берімо за приклад, йдучи на спілкування з сущим, згадаймо підхід Ісуса Христа до підбору собі учнів і послідовників, який просив йти за ним тільки очистившись від мирського. Тому прихід в церкву не має носити формальний підхід, а кожного разу з усвідомленням своєї божественності. Прийшовши на сповідь, розглянь причини вчинків, які викликають в нас стурбованість, страх і після цього не продовжуй відноситись до себе і до оточуючих, як раніше. Тільки тоді це буде істинна сповідь і істинність нашого шляху.

Дослідження показують, що після формальної сповіді людина до кінця дня, а саме найбільше до трьох днів (показово, що техніка відчуття звільнення спрацьовує саме в такий строк) знаходиться під охороною божественного, а далі знову людина продовжує звичний спосіб життя в ногу зі своїми бажаннями, думаючи, що позбавилася «гріха», а фактичного позбавлення не відбулося. Ми це відчуваємо після походження трьох днів. А для чого знову займатись збором негативної енергії?, бо не можемо, чи не хочемо йти до Бога по справжньому, срамно думаючи, що в Бога своя дорога, а в нас своя. Він там на небесах, а нам потрібно добувати хліб і до хліба – ми грішники. Ми страждали і збираємося з такими думками далі страждати. А Бог показував протягом трьох днів, що жде вашого приходу до нього. Він допоміг би нам, але

ми не відкрилися душею, не відкрили дверей - злякалися від страху, злякалися відповідальності. Показав Богу, що є намір йти до нього – йди, але не зупиняйся, або ще гірше – не повертайся назад. Формальні походи з часом розкриваються в своїй непотрібності і вони стають байдужі для нашого єства. Давайте жити так, як підказує серце.

Справжні паломництва (походи) до Бога відкривають все нові і нові його прояви – ми міняємо-сь(себе) і народжується відчуття, що і люди якісь інші, так якби помінялися. Це відчуваємо ми самі і бачать ці зміни в нас оточуючі в наших словах, діях і навіть в бездіяльності, а тільки в нашій присутності. Молімо-ся (говори з собою) всі і сповідуй-мось (відай себе, вивчай себе).Бог в нас, Бог – це ми. Так написано в Біблії. Це вислів Ісуса Христа, сказані, як повторення старих писань, на які він робить посилання. Боги – це ми. Це ми є носіями Божественної енергії. Так є. Ми є носіями і Диявольської енергії.

Бути християнином, це коли в нас є щось від Ісуса Христа – його дії, його пізнання, його відчуття, його розуміння сущого, його благість … Це ввійти в його стан свідомого бачення істини. Це стан, коли ми вже не в людському тілі, а вийшли за межі людської природи і стаємо одним цілим з Христом. Так Христос і говорив тим, хто бажав до Бога Отця, що тільки той гідний мене і небес, хто довіриться мені, хто ввійде в стан душі моєї… Ці слова пишуться, щоб ми були послідовниками Христа, Мухамеда… Будь-те (будь ти) Богом, а не нікчемностями, чи чисто біологічною істотою, щоб відчули, побачили здаля, що можливо ми вийшли на шлях пошуку істини, що ми побачили ці двері до Бога, що ми в Бозі.

Ох не просто усвідомити смисл життя, коли роками наближаємось до завершення життєвої ходи. Мали знання про нього, та не усвідомлювали, що мирська суєта стала бар'єром у доступі до душі. Помаленьку ця суєта, цей ум, ця безвідповідальність перед Богом, перед собою і всім оточуючим і стали прикривати двері до кімнати, де проживає наша душа залишаючи маленьку щілинку.

Очі – наше дзеркало душі, стали дивитись на речі – та і то з прищуром - оціночно, а не на божественні творіння – небо, хмаринки, сонечко, зірки, дерева, трави і ріки, а які красиві ходять поряд з нами жінки і чоловіки, дідусі і бабусі, юнаки і юнки, янголятка - дітки наші. Очистяться очі, очиститься душа. Дивіться відкрито і чесно. Робіть це самі для себе. Не бійтеся дивитися в очі, на жести, на міміку, вітайтеся за руку, обнімайтеся, посилайте щиру посмішку, діймо благочестиво, але постараймось менше говорити. Мова продукт нашого ума і він продукує мирське - бачене і чуте. Ум говорить думкою, говорить словом, говорить і дією. Ми знаємо, що якщо говоримо вдвох разом, то не почуємо один одного. Так і ум, коли говорить, то душа мовчить (вона світова мудрість). Тому звідси природа у проханні мовчати, коли ми хочемо поговорити з собою, з Богом. Душа рідко використовує ум для передачі своїх послань для нас нашим словом. Зазвичай,

вона слово, дію посилає нам через інших. Це є вже розмова на думку ума рівного з ним. І саме наше бачення цих дій, чуття цих слів умом і дає йому побачити Бога нашого. Ум починає слабшати. Побачивши вівцю, чи дитину, які знайшлися, наш ум через ноги приклоняється перед Богом – ноги мліють, ум в суматосі запаморочується, а наш Бог в посмішці, в сльозах радості цвіте. Коли це йде від серця – то слова не потрібні. Очі побачать в очах і міміці; міміка реагуватиме на ваш стан і народиться потрібне слово і до-речна дія. В цьому радість життя. Насолоджуйтесь життям і використовуйте для цього кожну можливість. Це все робити можемо тільки ми і ви. Нести такі якості в люди легко, але люди по різному реагують. Суспільство руйнувало, руйнує і намагається більш вишукано нас руйнувати.Силу для руйнації ми даємо самі нашим умом, нашим его. Йому в цьому допомогає влада, великий бізнес і священники, так звані всюдисущі користолюбці. Вони очільники цього процесу, бо їм не потрібні вільні, щасливі, правдиві, справедливі, добродушні, розумні і чесні люди. А ми живімо, оживаймо душею і тілом і відчуємо пульсацію всіх процесів життя, у всіх сферах. Призначення життя тіла з усіма складовими – це усвідомлення себе як людини – це процес пізнання своєї сутності, своєї душі, свого Бога. Кожна людина народжується самодостатньою, але бути самодостатньою, а головне – усвідомити і почати цей процес не так просто.

Зрозуміти… - де і як знайти щастя не кожному дано, але у кожного є така можливість. Дерзаймо.

Сьогодні вчені стверджують, що тільки два проценти статистична душа отримує для себе духовної їжі: доброти, радості, щедрості, правдивості, благості з оточуючого середовища і то фрагментарно, що також може стати для нашого ума предметом обробки при різних обставинах. Ці проценти і дають відповідний ріст. Ми подумали, що це досить мало для нашого життя. Пробуймо збільшити – шанс є у кожного.

Дивитись в чужі очі важко, не кожен відважиться, чи наш ум дозволить. Це дзеркало нашої душі, це той орган, який отримує до 80% інформації з оточуючого середовища і наш ум тільки біля двох процентів пропускє підказок, як знання для нарощування духовної їжі. Певний процент можемо використовувати для облаштування в матеріально суспільному середовищі. Для того, щоб дивитись, потрібна чиста відкрита велика душа. А ми готові відкрити свої очі комусь? В чому проблема? Розглядаємо. Майже всі стараються ховати очі від нашого погляду, щоб ніхто не зміг зазирнути в нашу душу. Суспільство навіть нас виховує так, що буцімто дивитись в очі є певною непристойністю. Виразником стану душі є також емоції, мається на увазі голос, міміка, рухи тіла, які суспільство теж вчить ховати. А дивитись на людину тривалий час ніж декілька секунд теж вважається непристойним. Жінки більш емоційні особистості і суспільство ховає їх душі під косметикою, а в руки дає дамські, чи господарські сумочки. Це все до того, що коли люди

говорять про своє життя і свої успіхи, намагаються ховати своє відношення до цього, свої відчуття, то ховають очі і напружують обличчя (заморожується, бронюється непроникністю), ховаючи емоційні пориви і спади за потоком слів про сусіда, погоду, політику, Бога. Слово родилось від думки, а думку народжує поінформований ЗМІ ум. Тому - то в спілкуванні більше несуттєвого, що не стосується нас і частина своєї і суспільної брехні. Брехня спонукає страждати душу. А ум говорить: які ми нещасливі, чи винуваті перед собою, чи всіма… ми ж не реалізували всіх бажань, а подивіться, як живуть інші. Страх і зависть. Сміття в душу – хвороби в тіло.

Основна маса людей є зовнішніми слухачами і говорунами, але ніяк не спостерігачами і внутрішніми слухачами і говорунами. Людина говорить одне, а обличчя, очі і руки показують зовсім інше, тобто інше відношення до теми розмови. Та навіть те, що нам приходиться слухати, то не все чуємо. Чується зазвичай те, що може бути нам корисним і запам'ятовуємо те, що дасть користь. Навіть неправдива інформація, але вже є джерело її виходу і це можна використати в недобрих справах. А почуте відібране, чи воно є насправді суттєвим? Те ж можемо сказати і про побачене, яке є теж в більшості своїй суб'єктивним. Скільки словесного і зорового сміття ми носимо в собі? Воно з часом починає смердіти і отруювати нашу сутність. Краще мовчки вчимося спостерігати. Ми боїмося спостерігати, відчути, почути від страху, бо боїмося жити. Ось звідси росте пасивність до життя, ось звідси самогубства, бо не хочеться жити і сприймати таке життя, такої безпросвітної буденщини цього суспільства. Творець дав душу і тіло не для цього, а для виконання своєї духовної місії. Спостерігаймо усвідомлено і суще підкаже нам, як діяти в тих, чи інших життєвих ситуаціях. Живімо, як підказує наше серце, наша душа. Можливо, це спочатку буде важко в мирському житті, бо це все таки буде якась нова позиція у спілкуванні, в підході до вирішення життєвих справ, але ум і далі буде посилати думки в минуле, повертатиме нашу голову, щоб очі дивилися на ті речі і факти, які наповнювали наше життя до цього. А можливо буде важко до кінця життя, але буде присутнє відчуття легкості, ми відчуємо свободу, до роботи будемо відноситись творчо, ми дихатимемо любов'ю. Ми будемо задоволені змінами в сприйнятті себе і оточуючого світу, а це основне.

Ми слухаємо спів птахів, чуємо приємний запах і бачимо кольорову гаму квітів, бачимо крону дерева, що міняється протягом року, сонячні промені, які проходять через віти дерев і грають іскорками, чуємо спів вітру в кроні дерев… Ми бачимо частину природи, частину Всесвіту. Ми такими є від народження і будьмо такими до зустрічі зі смертю.

Всі люди рівні перед Богом, але система поділу на нації, на релігійну приналежність, на раси не дають нам, нашому его спілкуватись між собою. Заклики, що любіть тільки свою правильну релігію, то тоді про яку любов ми можемо говорити до інших релігійних конфесій. В цьому речені поміщені дві

якості: любов і ненависть, бо пропаганда любові на сьогодні вже загальноприйнятна, але наголошення на ортодоксальності, винятковості - це вже заклик до війни, бо вони є ворогами. Всі люди на Землі – одна родина. Ми брати і сестри тілесні, а душі не знають і цього поділу. Такі заклики ми чуємо і від політиків: «Любіть свою Вітчизну», а що інші нації, народи не люди?, не носії загальносвітових духовних цінностей? Це ж прямий заклик до готовності воювати з собі подібним. Тому нам слід відкинути цей поділ на системи вірувань, поділ на нації, поділ на багатих і бідних… Такі поділи є присутніми в нашому житті, але коли наша душа усвідомить їх несуттєвість, то вона і сприйматиме відповідно.

Всі релігійні традиції є поклоніннями тим словам, що написані в книзі (Біблія, Коран, Веди…). Кожен читає, чи слухає (якщо читає, або чує їх) написані, чи виголошені слова, то кожне слово можна трактувати по своєму і в кожне слово вкладати свій зміст, але і розуміти смислове навантаження в прочитаному, чи почутому слові у кожного своє. Але особливу цікавість викликають ті слова, що підходять під нашу життєву ситуацію, до нашої системи життя, світогляду, що пояснюють ті чи інші вчинки, або оправдовують наші дії. Тобто, наш ум порівнює писане-почуте з нашою дійсністю. А особливо деякі особистості намагаються бути знавцями (істинні знання приходять від Всевишнього), а це та інформація, яка проявилася сущим тим, хто писав їх і багато років тому. Священники, політики хочуть знати все про Бога, але це є таїна для всіх без виключення. Однак тлумачення святих писаній (тексти церковних служб) побудоване на бізнесовому інтересі, бо створює ідеологічну основу для створення матеріального комфорту, який породжує страх (це є у їх відчуттях - поспостерігайте, питайте). З метою придушення страху, вичитуємо оправданіє, що нам (президентам…і зав гаражами) і саме нам надається право владарювання від Бога. Зрозуміймо, що Бог дає божественні настанови, повчання, а суспільних президентів творимо ми своїми думками, словами і ділами своїми мирськими, як і посилами духовними. Ось так, діла людського ума перекладаються на творіння Бога. І це правда, бо свята книга в основному, надаючи нам управляти рухом духовних енергій, як частині божественного, але в нас в основній масі орудує ум, особливо в період предвиборчої компанії і, маючи силу Бога, ми посилаємо в суспільний ум прагматичні мислеформи в сформованных «якостях» очікуваного і «присланного» президента, чи зав гаражом. Таким чином, нам посланий президент, якого ми бажали, як носії божественної енергії, а побачивши, що він не дає нам і не допомогає нам в реалізації наших бажань, то ми відмежовуємся від нього з посиланням на таку волю віддаленого ефемерного Бога, але не свого Бога, який є в кожному із нас. Навіть, ми, які є тими носіями Божественних енергій, то і не факт, що ці енергії і творять суспільних президентів, а творити ми можемо духовний світ президентів. Коли наш ум

їх творить, то такі вони в своїх словах і діях і є, якими ми їх зробили, тобто, ми потрошки надали їм цих своїх властивостей – корисливості .... посиливши їх енергії нашими такими ж «енергіями». Зрозуміти потрібно, що наша мова іде про владарювання мирське, суспільне. До цього скажемо, що саме вивчення книги про Бога дає нам привілейоване становище в очах своїх же громадян. Тому то ми любимо фрагментарну (деякі частини) книгу. Всю книгу не хочемо читати, чи слухати, та й саме життя не хочемо пізнавати.

Таке фрагментарне тлумачення (бо саме так зрозумів той, хто захотів пояснити ту, чи іншу частину Біблії) окремих слів, окремих глав створило умови для існування великої кількості відгалужень. Таке спостерігається у всіх релігійних традиціях. Бог один, а окремих груп священників (тлумачів) багато. Це їх бачення, це і наше бачення і наше розуміння. Хоча Бога кожен бачить по своєму. А чого?, бо шлях до нього у кожного свій.

Цінність Біблії зосереджена в притчах Ісуса Христа і в прижиттєвих діях, як настанови для духовного розвитку, а ми зазвичай трактуємо їх як рекомендації для устрою суспільного життя. Він у кожне своє слово вкладав своє смислове навантаження, бо навіть учні не могли зрозуміти і весь час просили пояснень. Навіть пояснення не є істинними у нашому розумінні, а тільки він один розумів їх істинність. Ми можемо читати, і коли ми готові пізнати істинність слів, то суще нам відкриває їх суть, але ж знову таки заковика, що ми не в змозі цю суть розкрити словами – її тільки можна відчути і побачити в проявах сущого. Ті, що пізнали суще, розуміючи це, не стараються передати словом, а нам достатньо бути рядом з такою людиною і буде шанс пізнати смисл буття.

Ми свідомі, що людина не може знати Бога, бо Бог це все і воно не може людиною бути побаченим, почутим…, як цілісна істина. А чого не може пізнати? Подумаймо, скільки часу ми віддаємо мирському споглядданню, мирському слуханню-говорінню, мирській роботі і сну? Майже весь час. Тоді виникає закономірне питання – а скільки ми часу маємо для пізнання себе, для пізнання Бога? От нам і скалочка в нашому оці. Мудра людина буде використовувати ці книги, бо своєю мудрістю вона знаходить свій смисл в словах і отримує задоволення. Для чого всій книзі поклонятись, чи із відторгненням знищувати – такий прагматичний підхід є існуючим і затребуваним частиною суспільства. Ми ж використовуємо інструкцію по користуванню пральною машиною, газовою плитою, автомобілем, щоб легше управлятись з ними. Також беремо до рук розклад руху поїздів, карту держави, святі книги, щоб використати на даному етапі життя і продовжуємо жити. Це певною мірою легше, корисно, але відносьмось до них, як до допоміжних підказок і шукаймо. Ми цим не наробимо великої шкоди (це вже початок пошуку) і тут є позитив і негатив. Кожен найде те, що шукає.

Держава це сила, це політики, які не хочуть, щоб розумність стала критерієм існування, буття. У розумних людей є більший доступ до світових

знань, але їх праці, їх слова зберігаються спецслужбами кожної країни, в архівах релігійних конфесій, в архівах великих компаній.

З'явився один істинний мудрий світлий старець-праведник, то біля нього ліплять антагоністів-святих – аскета, мученика, щоб розмити істинні знання, принесені в суспільство, щоб знівелювати істинність і правду. Така ситуація і з вченим… Розділяй і володій. Цей принцип живучий по сей день серед пристрасних людей. На основі цього принципу пройшов віковий поділ релігійних традицій (іудаїзм, буддизм …), хоча у всіх святих книгах збережено перший рядок про єдинобожжя (страх мали перед сущим, що такий зміст залишили). Було, є і буде єдинобожжя. І в мирському матеріальному світі ми теж до цього розуміння прийшли. Колись язичники мали і знали, що є єдин Бог, а інші – Бог Сонця,Бог Дощу …, яким людина дала назви і ці окремі їх види божественної енергії надала й ті функції і наповнила їх тим смислом, про який вона знала, як функції людського організму (руки виконують таку-то роботу, серце іншу і т.д.) – звідси і вислови по функціональності: вітер дихнув, сонце бачить,хмари ходять. Так людина бачила Всесвіт і себе, як маленький аналог всесвіту. Але за першими рядками в святих книгах йдуть цілі фоліанти караючого, страхаючого, гріхоненависного божества – це теж опис нашого єства в узагальненому виді.. Зрозуміймо Ісуса Христа, що Бог є любов, що Бог є життя, а не ворог людини. Він є творцем конкретної людини, він є навчитель, він мудрець, а ми його творці і ми його діти, як продовжувачі його творчих діянь, як носії духовних цінностей своїми душами в цих тілах, в цих суспільствах. Давайте згадаємо, як ми відносимось до своїх дітей. Як могли б відноситись, коли б займались вихованням, навчанням мудро і в спокої. Бог мудрий і не метушиться при будь-яких наших діях. Хоча нагорода і кара ходять поряд. І тільки тоді, коли ми усвідомлюємо свою суть людини, то відповідно і сприймаємо – з подякою за нагороду і з подякою за попередження в помилках, в хворобах, в неприємностях.

У страсті, у гніві, у зависті, в жадібності, в похоті ми страшні. Ці наші зовнішні чинники виникають із аналізуючого, або несвідомого ума. Зробив погану справу і, усвідомивши, вже не хочемо повторювати ту ж дію, а що наш Бог мудрості протягом віків може повторювати помилки – ні. Це ми самі по своїй глупості, не беручи на себе відповідальності, говоримо, що так робили наші батьки, що так прийнято в суспільстві, це так заставляє нас робити президент. Батько помер, суспільству по великому визначенню начхати на якогось бідолаху, а президент знає 500 чоловік в обличчя, але 50 мільйонів не може знати і тим паче змушувати до дій.

Розум, світовий Розум є божественна сила, наша сутність, наша душа є тільки частинкою цього розуму. Те, що оточує душу – тіло і його ум (думки, слова, діла) є зовнішнім, яке не пропускає до душі всього. Цей бар'єр не дає душі чути свою сутність, свій розум. Людина це істота, що може бути

розумною, бо ці 2% і наші надбання душі у кожного різні. Тому-то і вживаємо слово «може». Відкривайме ворота душі і в наш дім зайде більше розуму.

Ми живемо, діємо, думаємо в основному тим, що є зовні – через очі, вуха, органи дотику, нюху, смаку. Ум є центром збору інформації, командиром, що догоджає нашому начальнику – бажанням. Ум не любить розумних речей, думок, дій. Він жадний до пліток, порівнянь, суджень, солодкого і легкого способу життя, розваг. Ми можемо спостерігати в своєму колективі, сім'ї, що людина несвідомо дає різне смислове навантаження на ці два слова : розум і ум. У нас теж є можливість поспостерігати , послухати і відчути цю різницю. Розум не є інтелектуальність, поінформованість, освіченість.Це є категоріями ума. Мабуть, розум - це наша мудрість, яка сприймається відчуттями серця, душі, яка почерпує істинні Знання із Всесвітньої бібліотеки, але аж ніяк не головою, мозком, умом. Сила розуму збільшується, коли ми щасливі, коли ці флюїди (хвилі) щастя даруємо іншим. Тоді і інші, тобто наше оточення змінюється. До речі, фізична сила залежить теж від сили розуму.

Поспостерігайте – довго розумних речей не хочуть слухати, загальною красотою не любуються, милосердя і добродіяння втомлюють оточуючих, а те, що не є суттєвим для нашого єства, не є тим, що нам потрібно в повсякденщині, ми слухаємо досить уважно. Ця властивість людського ума використовується політиками і тому вони через пресу, телевізор, радіо по 2-5 разів йде повторення абсурдних непотрібних інформаційних повідомлень для закріплення в нашому умі бажаної ними події для формування певної суспільної думки. Ум бере їх за аксіому, відповідно роздаючи вказівки(абстрактно) для реальних дій, чи проти дій. Він є збирачем суспільного сміття.

Згадаймо притчу про бджолу і муху. Бджола чуть світ - сонечко летить до квіточки і збирає нектар для себе і для людини, проводячи запилення, даруючи всьому оточуючому: кому мед, пергу, віск; кому притягальний аромат; кому допомогає в розмноженні через запилення; кому очищує повітря; кого лікує, щось очищує… і не очікує орденів, премій, статусу депутатства. А хіба людина так не може? – Може…

Муха летить – куди…? – до сміттєвого ящика, до виділених екскрементів і розносить всім те, що зібрала на лапки, крила. Бджола влетіла в кімнату і відразу всі негайно біжать її вбити, бо вжалить (істота небезпечна). Ніхто не вмирає, а отримує лікування від бджолиного укусу. Вона не випадково влетіла в кімнату, хтось потребував її ліків, чи очищення кімнати, але почали ганяти, чи вбили. Суть ситуації в тому, що її фізично ніхто не боїться. Будь-хто більший може її роздавити, але в неї більша сила душі, а це дратує дурня, бо розуму немає в достатній кількості. Влетіла, то відкрий двері і випусти – хай творить добро: опилює квіти, збирає нектар, освіжає повітря. Коли влетіла муха, то ліньки встати вбити, чи випустити

(думка ця, що я теж моралiст – це ж теж жива iстота). Подзижчить і десь тихенько сяде. Ми ж не ходимо в сусiда з грязними черевиками по всiх кiмнатах, чи грязними руками беремо посуд. А чому? А муха? Їй можна. Творімо добро, усвідомлюймо корінь зла: де воно береться?, для чого воно прийшло до нас? і як бути далі?

Друга історія. Приходить святий в дім, в тролейбус розказати мудрість людську, божественну, то майже всі не хочуть слухати – у всіх раптом появилась робота, а таку людину постараються спровадити з кімнати, або покинути тролейбус. Коли чуємо вульгарний анекдот в автобусі, то майже всі жваво підтримуємо ідею сміхом і дехто намагається доповнити тему іншим анекдотом. Перевірте самі. Розкажіть будь-кому зміст цієї молитви і побачите реакцію. А коли приймете таке розуміння своєї сутності, то ще більшу відстань побачите між собою і вчорашніми колегами. Коли приходить слідом п'яниця і починає всіх обзивати, смердить від нього, йде з грязним одягом куди бачить, то у нас бракує сміливості вигнати такого сусіда, бо може самі деколи такими стаємо, чи за увагу, чи підтримку певної бесіди не втратимо помічника. А може ми горді, що кращі за п'яницю в цей момент. Де наша гідність? Таких прикладів є багато. Міркуйте люди, міркуйте і ще раз міркуйте – чого так ми поступаємо? Бо в більшості своїй ми є імітаторами, тобто повторюємо те, що роблять інші. Це перевірене і ви можете перевірити. Візьмемо дитячий психологічний дослід. Вчителька чотирьом діткам сказала, що на уроці буде задавати завдання : 2+2=5 і щоб вони так відповідали, а п'яту дитину не поінформувала про це. В результаті чотири дали таку відповідь, як просила вчителька, а викликавши п'яту дитину, то вона теж написала у відповіді «5». Чому?, бо всі так написали, хоча вона вважала, що ця відповідь неправильна.

А дорослі ще більші імітатори. Ми імітуємо в сім'ї, на вулиці, на роботі когось і не задумуємось, чи поступаємо мудро. Ми можемо діяти мудро, тобто свідомо, коли бачимо щось погане, несуттєве, або абсурдне (кожен це відчуває по рівню свого духовного розвитку). Якщо ми знаходимось в стані мухи, то це не буде поганим, а саме тим, що ми шукали; коли ж в стані бджоли, то ми не приділяємо таким речам, фактам уваги, обходимо стороною, не дивимось, а думки скеровуємо на обдумування справ, що хочемо зробити дома (як, коли, з ким?). Думаємо про наслідки такої поведінки.

Остерігаймося реклами, бо це чиясь жадібність, користь – не підсідаймо на це сміття, як муха. Це допомогає, це додає енергії, навіть тоді, коли ми йдемо втомленими з роботи, але свідомий підхід до життя підказує (підказка) – чого ми опинилися в цьому місці і в цей час, щоб спостерігати даний факт – що він несе позитивного саме для нас, тобто духовного через матеріальне.

«У жінки середніх років стався серцевий напад, і її відвезли в лікарню. Під час операції вона пройшла через передсмертний досвід. Побачивши Бога, вона спитала:

- Мій час вийшов?

Бог відповів:

- Ні, тобі залишилось жити іще 43 роки, 2 місяці і 8 днів.

Почувши це, жінка зрозуміла, що старість їй поки не загрожує, і вирішила залишитися в лікарні, щоб підтягнути шкіру обличчя. Вона також перефарбувала волосся. Потім її відпустили з лікарні. Але коли вона переходила через дорогу, її насмерть збила машина.

Представши перед Богом, вона вимогливо скрикнула:

- Я думала, Ви сказали, що у мене ще є 43 роки, 2 місяці і 8 днів?! Чому ж Ви не відтягнули мене з дороги по якій їхала машина?!

Бог відповів:

-Я не впізнав тебе.»

У нас появляється енергія (її дає сила розуму - розуміння, розум-інь), настрій, сила. Осанна! Будьте насторожі, будьте пильними! Завжди, в спокої, без напруження. Ще Христос просив своїх учнів про це і нас просить бути пильними. Не збираймо непотрібне сміття. Достойно леліймо свою душу, свого Бога, Себе. Визнавши, що збір сміття не є нашим, то автоматично наша сутність показує нам нашу суть. Ми цими новими бджолиними очима у всьому починаємо бачити добре, прекрасне, божественне, яким насичуємо свою душу. Відкрили-ся (собі) двері раю. Відчувається чистота свідомості.

Ви придивіться, як монахи, чи ті, що знають методи, як не збирати навколишнє сміття, вони не дивляться далі ніж чотири кроки на своєму шляху, а в час молитви свої очі направляють до небес і думки наші стають ясними і легкими.

Ось в такому стані не тільки будьмо спостерігачами, а й прекрасними слухачами. Слухаємо те, що допомогає рости душі. Більше мовчиш і в душі поселяється тишина, яку полюбляють думки, що займаються божественним промислом. Читай те, що підсилює стремління до духовного. Дивись на те, що дає нам нове бачення, його чистоту в пізнанні оточуючого і себе, як частини Всесвіту. Якщо ми бачимо глупоту, брехню, користолюбство і т.д., то це ознака того, що ми побачили шлях пізнання істинних знань, однак це ще не означає бути на цьому шляху. Бачити, це є початком пошуку кореня негативного. Найшовши його, він зникає від нашого вміння пізнати його, докопатись до його коренів. І тільки від вміння – нічого більше, бо інше буде шляхом назад.

Душа є господарем в тілі, а тіло сім'єю, образно сказавши, бо це є єдність і тільки в їх єдності ми Є. Зрозуміймо, що ми намагаємось слухатись велінь серця, а не голови, ума, хоча в більшості сьогодення все стає навпаки. Серце поставлено умом за стіну бажань. Серце потребує, а тіло бажає. Почуття любові не ціняться. Доброта, мудрість, милосердя ігноруються. Прагматизм на першому місці. Ця прагматична спішка охопити все і вся, взяти все і вся – є нонсенс. Людська подоба вмирає, а виростає монстр. Хто скаже, що досяг

достатнього в мирському? - Ніхто. Багато до-ся-гнув (до себе гнув), але ще б трошки.

Ум добре і прекрасно, але душа має взяти його для потреб своїх і, певною мірою, для оточуючого середовища. Ум живе на минулих інформаціях, на тих відчуттях, що він отримав. І --- цим він допомогає нам свідомо розуміти його значення в житті-бутті.

Це усвідомлюють творчі розумні люди. Вмирає людська подоба, вмирає і людство. Не так багато часу залишилось. Такий процес зримий. Тільки пристрасні особистості, охоплені відомчими, політичними амбіціями, влаштували гонку і біжать в небезпеку, не усвідомлюючи, куди вони ведуть світ. Все життя стало водоворотом тих цінностей, на які не покликана свідома людина, мисляча людина. Це водоворот незрозумілих речей. Це наше таке розуміння. Вони є в житті і потрібні для усвідомлення вибору, але не в такій великій кількості. На них людство (в основному духовні індивідууми і ми в пристрасті періодично) витрачає велику кількість божественної енергії.

Сьогодні в центрі життя бізнесмен (в будь-якій професії – будівельник, лікар, вчитель і т.д.), бюрократ-чиновник, політик нав'язують такий стиль життя законами, які вони пишуть для більшості, що спонукають пастуха, шахтаря, вчителя… думати: де і з чого можна мати побільше зиску, бо праця роботодавцями не оплачується в розмірах, які б забезпечували гідне життя. Тіло з його потребами і бажаннями не пропускає енергії для потреб душі. Таким чином, ми отравлюємо фактичним станом речей світ, забуваючи, що духовне є творцем всього сущого, а не гроші і банки.

Дорога до Бога.

– «Дивіться, оберігайтесь жадібності, бо життя людини не залежить від достатку його маєтності.

І сказав їм притчу:

- У одного богатого чоловіка був хороший урожай в полі; і він розмірковував сам з собою: що мені робити? нікуди мені збирати мої плоди. І сказав: ось що зроблю: зламаю мої житниці і побудую більші, і зберу туди весь мій хліб і все моє добро, і скажу моїй душі: душа! багато добра лежить у тебе на багато років: спочивай, їж, пий, веселися. Але Бог сказав йому: безумний! в цю ніч твою душу візьмуть у тебе; кому ж достанеться те, що ти заготовив.

Так буває з тим, хто збирає скарби для себе, а не в Бога багатіє. Не турбуйтесь, але шукайте Царства Божого.

І сказав Своїм учням:

- Тому говорю вам, – не турбуйтесь для вашої душі, що вам їсти, не для тіла, у що одягнутися: душа більше харчів, і тіло – одягу. Подивіться на воронів: вони не сіють, не жнуть; нема у них ні сховищ, ні житниць, і Бог харчує їх; скільки ж ви краще птахів? Та і хто із вас, турбуючись, може

прибавити собі росту хоча б на один лікоть? Ітак, якщо і найменше зробити не можете, то чого турбуєтесь про інше?

Подивіться на лілії, як вони ростуть: не трудяться, не прядуть; але кажу вам, що і Соломон у всій своїй славі не одягався так, як всяка із них. Якщо ж траву на полі, яка сьогодні є, а завтра буде кинута в піч, Бог так одягає, то тим паче вас, маловіри! Ітак, не шукайте, що вам їсти, чи що пити, і не турбуйтесь, через це, що всього цього шукають люди цього світу; ваш же Отець знає, що ви маєте потребу в тому. Більше всього шукайте Царства Божого, і це все приложиться вам.»

(Ев. від Луки 12.13-12.31)

Річки забруднюються, забруднюються моря і океани, ліси і поля. Природа рушиться. І це результат такої «діяльності» людини, крім того, що вона ще знищує, калічить свое тіло і душу. Як Природі втримати рівновагу. Їй важко утримувати баланс позитивної і негативної енергії. Ми так експлуатуємо землю, що рано, чи пізно, ми не зможемо на ній жити, як біологічні істоти. Навіть той, який за гроші втече з планети Земля на інші планети, чи галактики (так званий закритий монастир), проживе пару десятків років і помре тілесно, відірвавши душу з середовища сприятливого для її розвитку. Можливо, це і є задумка Всевишнього, як план збереження енергії, що на даний час знаходиться на планеті Земля, а можливо, не світова енергія туди його покличе, а гроші і жадоба до життя, не усвідомлюючи, що його душа може повернутися в тіло на планету Земля. Там вона може клонувати собі подібних тілесних істот, чи роботів без душі. Варіантів багато і фактів теж. А чи ми знаємо їх? – Одиниці.

Деградація людської духовності стимулює і руйнацію матеріального оточуючого середовища. Цей процес повільний і наші душі не відчувають (для них часова категорія відсутня), хоча людський ум у своїй жадібності через надлишкові бажання небезпечно обмежений в часі, що спричиняє напруження енергій. Небезпека даного питання в тому, що достатньо однієї людини, щоб спричинити вибух атомних арсеналів, чи глобальних війн. Спалення позитивної енергії в реалізації людських бажань веде до певного надлишку негативної енергії у вигляді злоби, гніву, зависті… Спостерігається зростання кількісного показника таких властивостей у обездолених людей, які побачили в телевізорі (хоча тут сильний контроль деструктивних сил), в інтернеті, особисті спостереження в міграційних переміщеннях (зов предків), бажаний рівень життя, яким хизуються окремі особистості і в нас, чи окремих націях де інде. Світова енергія для зрівноваження проявляє нові потреби людини, але бізнес-ум світу шукає і тут вигоду, тим само--несвідомо множить поінформованість через інтернет у гонитві за прибутками. Життя йде циклічним спіральним кругом, як наші зірки і планети, дотримуючись певної рівноваги енергій. Так жили і раніше, тільки з висоти

сьогоднішнього дня ми бачимо дещицю в минулому, а можливо такий рух носив локальний характер.

Сьогодні весь світ поінформований – що ми є однією сварливою родиною, що може одного дня побити горшки і сам себе. Людина не виживе такою, якою є зараз. Ми змушені міняти себе, бо інакше помремо біологічно (ми, чи потомки) і духовно і матеріально (можлива зміна виду енергії). Планета звільниться для відпочинку, якщо вона ще залишиться.

Ні одна істота, ні один вид земної популяції не приніс стільки смертей на планеті, як людина. Схаменімося!

Здавалось би, що з такими варварським відношенням до себе, до природи, до планети, вже не має бути ні нас, ні планети. А ми маємо життя, хто буття, хто існування, а можливо, протягом життя проходить три означені стадії, або живе в їх поєднанні. Ми живемо, ми ласкаємось на сонці, видивляємось в таємниці нічного неба, множимось - і це ж прекрасно. Існують гіпотези, знання про можливе існування життя на інших планетах, в інших галактиках, але вчені ще не знайшли таких планет. Можливо ця таїна не готова нам відкритись, чи ми не доросли духовно, щоб побачити. Йде констатація, що кругом нас все мертве – так не є. Хто любить мертве …? Тож радуймось життю, дякуймо творцю, що вдихнув в нас життя. Життя це така таїна, якої ніхто не може пояснити, не те, щоб знати. Отримати такі знання сучасній людині є певною небезпекою. Будь який шукач може зустріти небезпеку. Якраз при застосуванні цього слова, людина показує свій страх. Тому то ми не часто зустрічаємо шукачів істини, справедливості, доброти, бо є особистий страх та ще й великий суспільний каток страху, який досить швидко на перших порах роздавлює паростки зародження істинних знань. Особистий страх для того, хто пізнав істину вже не є страхом, бо бачиться його суть. У такої людини про-являється істинний смисл життя.

Смерть незалежно від того, чи ми думаємо про неї, чи не хочемо бачити її в нашому оточенні, то все одно вона є досить близько біля нас і повсякчас, нібито все наше життя оточене смертю. Незалежно від того, наскільки ми закриваємо очі на смерть, але в реальності вона ніколи не забувається повністю. Де б ми не побачили таке явище, як смерть: чи то людини, чи тварини, чи улюбленого дерева, ми зразу ж усвідомлюємо бренність нашого життя, яке в кінці кінців закінчується смертю. Людство пронизане страхом смерті, який до речі є свого роду стимулятором людини в пошуку захисту від смерті. Ми створюємо сім'ї, ми родимо потомство, ми створюємо нації, держави, віддаємось праці, алкоголю, гонимось в накопиченні багатств, котеджів, намагаємось кимось стати. І все це в певній боротьбі зі смертю. Ми не можемо від неї заховатись, в яких би не постали іпостасях: жінки, чоловіка, батька, матері, дитини, друга, китайця, слов'янина, чи негра, богатої людини, чи бідної, безробітної, чи президента. Смерть не випадковість. Вона росте з нами, бо з дня, коли ми зачаті, ми починаємо

рухатись до смерті, починаємо відлік і одночасно наближатись до смерті. Смерть не вбиває нашої сутності. Вона допомогає нам позбавитись старого зношеного тіла і переселитись в інше, в те, яке зароджується. Підстав для страху і жалю немає, бо життя і смерть є єдиним процесом, як єдина капля, ріка, океан. Сьогодні капля тут, а завтра ця капля в океані. Так і душа.

Ми наповнені страхом – страхом смерті. Ми боїмося навіть самі себе, якщо поряд нікого немає. Нам страшно від того, що навколо нас нікого немає. Сила страху може бути різною. Це може бути ілюзією безпеки в бункері, в будинку, при охороні, при посаді і т.д., але страх не зникає. Страх наповнює нас у всіляких різновидностях: боязнь жінки, дитини, начальника, людини, автомобіля, стовпа, що наближаються; боязнь зробити помилку …, але в цих страхів все таки є смерть. Ми хочемо втекти від усього цього, від усіх житєйських проблем, чим по суті наближаємось до фіналу життя. Навіть за своє коротке життя ми відчуваємо прискорений біг ритму життя. Маленька дитина не спішить жити, а дорослі її вчать своєю поведінкою (бігом на роботу, бігом до телевізора на серіал, бігом до столу на час реклами, бігом в садочок з дитиною, бігом тичемо пляшку з молоком не в рот, а в око і т.д.), а потім стимулюють прискорення у всьому: скоріше їж, виростеш, то купимо велосипед; ох, яка велика, як принцеса, чи великий, як козак; о вже вищий за Петрика … Дорослі з кожним днем прискорюються в цій гонці. Чим старіші, тим ще більше маємо бажання реалізувати все з можливого і неможливого, бо з життєвого досвіду на підсвідомому рівні знаємо, що коли були молодими, то встигали бігати на роботу, бігати по господарству, по магазинах, до друзів, а тепер відчуття недостачі часу, а фініш уже на горизонті літ. Хтось сказав, що той, хто не спішить, то той не запізнюється, а хто спішить, то запізнюється. Хто спішить жити, той раніше помирає, бо на спішку затрачає життєву енергію і її вже не вистачає на тих 43 роки 2 місяці і 8 днів. А шанс є прожити довше. Смерть все одно настане. В цьому ніхто не сумнівається. Сумніватись можна у будь чому: у вірності чоловіка-жінки, в дитині, в батьках, в начальниках, в партіях. Можна сумніватись в наявності, чи відсутності Бога, але сумніватись в тому, що смерть є неминучим явищем для живого – ні! Життя і смерть є одним в єдності і взаємозв'язку для нашої сутності. По окремості вони не існують. Хто родився, той помре, а хто не родився, то і помирати не буде. Одне відходить, а в друге приходить – і так чергуються. Той, хто усвідомить цей процес, як неминучість, то в нього і буде спокій на душі і інший умиротворений ритм життя, зваженість думок, продуманість слів.

Смертю смерть подолав. Який великий зміст в цих трьох словах, бо пізнав життя. В цих словах є перехід зі стану смерті в стан життя. І сущий життя дарував, після смерті. Та ж аналогія в другій половині цієї сутності: Життям життя подолав… і смерть придбав.

В миру явищу смерті дають визначення, як результат гріховного життя. Ось такий пожиттєвий орден, або як кара за життя. Яке цинічне жонглювання беззмістовними словами. Душа і далі живе. Просто перейшла в іншу стадію розвитку, в інше тіло. Сказано, що смерть дарує життя, а життя наближає нас до смерті. Ось така природа життя і смерті. Не боятись їх - ні життя, ні смерті. Приймаймо їх усвідомлено і в спокої не робімо гарячки життю і не вкорочуймо час розвитку душі.

Усвідомлення сутності цих двох слів: життя і смерть - допомагають нам зрозуміти їх цінність і дозволяють видалити з наших суспільних стереотипів, вірувань в гріховність життя і страшність смерті. Радуватись потрібно, що старе втомлене тіло помирає, а душа дочекалася подарунка від Бога в отриманні молоденького тіла, яке повне життєвих сил. Не будемо вносити смутку в свою душу при житті нашого тіла через страх смерті, бо смерть несе нове життя. Родичі і друзі не тужімо за душею після смерті знайомого тіла. Його ж душа можливо живе вже в іншому тілі, а ми ще посилаємо їй сльози і гіркоту нашу. Схаменімося. Як в тілесному житті ми хочемо нового і не хочемо, щоб за нас переживали родичі, то так і душа цього не бажає. Відпустіть її з радістю. Простіть будь-які прикрощі отримані від її спільного перебування з тілесним умом. Не творімо зла своїми сльозами. Зазвичай, природа таких сліз, є як явище жалю себе – це нові додаткові навантаження для нас: дочки…у втраті помічника, у втраті нашого хатнього аксесуара… Дякуймо душі померлого тіла, що витримала наші тілесні обтяжуючі бажання, ганебні думки, непотрібні деякі слова і небезпечні діяння. Це є наше усвідомлення, що ми є цілісністю з Богом, ми є одне ціле, з його силою, мудрістю, благістю, добротою, спокоєм, бо це в нас є; є в його творінні, в нашому тілі думки, які родять бажання і ми напружуємось, ми втрачаємо спокій. Думка побігла і тіло починає бігти. За чим? Для чого?

Люди не часто говорять про свою місію на Землі, а про істину ще менше, можливо, що вони ще не бачать себе. Можна припустити: раз маленько говорять, то не багато і задумуються. Ми вже розглядали процес наших вчинків, зародження яких починається з думки. Між ними може бути слово. Але природа думки виростає з наших відчуттів, які мають коріння в умінні спостереження, слухання … В суматосі і гамі багато не побачиш, чи почуєш, а особливо суті. Ось чому Творець періодично посилає світлі душі на планету, щоб проявити, показати місію людини у образі пророків, святих, месій. Яке їх особливе місце в цьому оточуючому середовищі? Де є те духовне? Що таке матеріальне? Яке їх значення для нас? Саме людина є шукачем відповідей на ці запитання. Вона єдина із істот дбає про духовне, чи її на це сподвигає природа, наприклад, красота певного ландшафту і т. д.

Все таки людина періодично повертає свій взір на своє життя і задумується – чи жила вона, для чого жила , що, може, взяла корисного для себе, чи дала комусь, а можливо і не жила, і не творила, і не шукала …, чи

спала ходячи. Ох, якби ці думки раніше, то можливо по іншому була б самоорганізація життя. Це прекрасно, коли ми починаємо так думати. Це є зміна поглядів, це є початком зміни всього життя … «Пройшло 70 років, а ми як і не жили. Життя пройшло як один день» Такі вислови можна почути часто. Посилайте такі вислови молодшим за нас, аж до дитячого віку. Можливо, ми, прочитавши цю молитву, так поступимо. Так ви і зробите, бо природа людини в пошуках кращого. Вона починає міркувати: як ним, цим знанням, розпорядитись, для чого воно мені, а може комусь передати і не мати клопоту, але ж нам приємно, то поділюся з дітьми, кумою. Бо озирнувшись на свої прожиті роки, ми не можемо сказати, що кожен день творили – не зробили щось, а саме творили. Давайте цей зародок бачення розвиваймо і будьмо спостережливими кожен день і дасться Вам побачити багато нового і прекрасного. Зробили свою роботу прекрасно і маємо задоволення і чиєсь око милує наша робота, як деколи милує нас і чужа. Ми задоволені своїм творінням. Ми щасливі. Ми відчуваємо, що живемо. У нас появились нові сили. Де ж вони беруться? Організм той же. Відчуття щастя дає силу. Зерна щастя дає душа. Очищується душа, відходять хвороби тіла. Ось чому постійно йде запрошення дбати про душу - це велика місія людини на Землі, це наше покликання, це наш талант. То хто формує долю? На кого зобижатися? А не можна гніватись, а слід наростити крила для польоту. Сьогодні одну пір'їнку, завтра другу … і на певному етапі життя крила понесли в щасті по життю. Бажаю всім щастя! Ми розуміємо в слові «всім» і нас. А хто не хоче собі щастя, хіба інші його не хочуть? Хочуть. Бажаємо!

Для Всесвіту, для Бога 70 років у нашому вимірі дійсно одна мить і тому прохання: жити тут і повсякчас виходить з цієї миттєвості. Людина, що живе минулим, навіть у цьому тілі, живе однобоко, бо живе матеріальним, бо бачить результат минулого – свою зроблену хату, куплену машину… А сьогодні вона втратила життєві сили – не знає для чого жити і як. Водночас, коли ми живемо майбутнім з надією ще щось мати, ми живемо прискорено, ми жадібно чіпляємось за будь-який позитив, чи радіємо найденому грошу на дорозі світанком. Будьмо свідомі, що наше життя є тут і сьогодні, бо те, що прожив не повернеш (частина з нього втрачається, частина не приносить радості, частина є життєвим досвідом, який використати можемо тільки ми. І такі частини лягають на нас тягарем, забираючи силу, а ми питаємо себе, що де ж наша сила ділася. Вона є, але вона тримає минулий багаж і немає її сьогодні для того, щоб перейти дорогу.), а те, що хочемо жити щасливим майбутнім, то це є поки тільки ідеєю. Така ідея сьогодні прекрасна, а на час її реалізації буде тяжка і не нестиме в тому середовищі і на той час радості досягнутого. Людина, яка живе сьогодні не знає своєї душі в попередньому тілі. Немає про це інформації і в нашому мирському житті. Жити сьогодні заради кращого життя в майбутньому, виснажуючи себе, обмежуючи себе і в цій суєті не думаючи про духовне покликання, теж не виходить, бо потім ми

не можемо з майбутнього передати знання, як щось таке, що вартувало цього напруженого сьогоднішнього ритму, через який не бачив себе, своїх дітей (коли вони виросли? – і сам не жив). Це вже будуть минулі знання.

Ці всі сентенції стосуються життя при матеріальному світогляді, чи наближеному до нього, тобто ми живемо в стані при-страсті. Але розгляд їх є цінним для усвідомлення, для розуміння сенсу життя. Цей погляд збоку на життя дає можливість побачити істинні цінності нашого сьогодення.

Гармонійне сьогоднішнє життя дає нам можливість мудро поєднувати духовне і матеріальне. Ми так живемо в своє задоволення. Ми викопали яблуньку в лісі і посадили її на добре освітленому здобреному полі з достатньою вологістю грунту. По закінченні роботи оглядаємо результат праці і раді від втоми, від щему, що робимо добру справу. А вже за тиждень появляються листочки, можливо цвіт, що милує око і душу. В наступному році робимо пікіровку, підживлюємо, обрізамо хворе, лишнє і знову споглядаємо результат роботи. Задоволені нашим творчим підходом. Одне дереце, інше і садочок біля хати. Це труд і краса. Ми творці з природою в цьому, хтось в танці і т.д. Але фактично ми весь час були неусвідомленими спостерігачами – побачили яблуньку, подивились місце, щоб було зручно для деревця, подивились зі сторони на результат праці. Це ж не була мета пошуку яблуньки і тим паче садити сьогодні. Це була прогулянка в лісі , по життю. Це було спонтанне рішення, але воно з самого початку дало відчуття радості. Отака природа сенсу життя - жити тут і повсякчас. Сущий підкаже нам коли викопати деревце, коли зібрати букет із сухого листя. Живімо у такому стані, як у вихідний день на самотній прогулянці в лісі, чи в процесі прибирання квартири у вихідний день. В спокої з радістю і в задоволенні.

Тікайте від радості, щастя, які є постійними і надлишковими – так радять мудрі по життю люди, - бо це розм'якшує, розслаблює нашу сутність і, можливо, один маленький негаразд приводить нас у великі клопоти, марні клопоти, які ми вже не можемо, здається, вирішити. Розуміймо, що тікати – це є образне слово, - і за яким лежить спонукальна дія – в такому стані щастя і радості будьмо роздаровувачами радості, творцями добрих справ до тих пір, поки вистачає в нас енергії, бо бо життєві потоки енергій (обставин) течуть рікою по різних життях в одночасі і в тій же місцевості. Не для розслаблення від щастя ми покликані, а для творіння і надбань духовних і матеріальних по силі нашій, щоб нести цей хрест – символ сторін Всесвіту. Бувають горе і біда великими, які все одно є посильними для нас і дають можливість узріти суть таких негараздів, що дають нам бачити їх і дають можливість розвиватися далі.

Згадаймо притчу про кокон. Навіть для самопізнання, чи бачення себе в стані радості, ми, зазвичай, проходимо якусь дію, іспит, які дають нам можливість ус відомити це відчуття радості, це відчуття самопізнання

смислу життя. Ісус мав пройти через Хрест, щоб бути дорожнім знаком всім християнам, щоб показати добродіяння і злорадства людської сутності і миру цього.

З любов'ю трудись, з любов'ю живи, то і на схилі років не будеш шукати неспокою для душі і тіла, розради в непотрібних речах. Не будеш жалкувати за тим, що зробив, і за тим, чого ще не зробив. Хто б ми не були за професією – трудись на радість душі і в такому стані ми зовсім по іншому будемо дивитися на себе, на результат праці, на оточуючих людей, на природу – гармонія грає в серці.

Коли бачиш, відчуваєш, що починаєш виходити на шлях пошуку істини, то появляється потреба навчити, чи показати людям свій шлях пошуку себе, істини для того, щоб інші відчули смак цих відчуттів, смак піднесеності, смак інших поглядів на речі, на проблеми, на людей, на життя в цілому. Таке досить сильне відчуття, що спонукає на перших порах поділитися з іншими, подарувати іншим йде від радості пізнаного, від щастя, від доброти своєї – так родиться потреба дару-передачі.

Дарувати не заради того, що нам вернуться подарунки, або отримаємо подяку на небесах. Ні і ні. Даруємо без будь-якого умислу по стану душі і душа зразу ж через тілесні відчуття отримує подяку у вигляді задоволення. Це така природа триваючого відчуття щастя. Коли ж подумаєш, що може при потребі нам хтось допоможе, то душа зразу ж згорнеться, а обдарованого ми ставимо в становище боржника з цим тягарем-зобов'язанням. Він зразу ж відчуває цей тягар. Хто з нас думає інакше? Таким даруванням передачею знань ми принижуємо себе, а ще більше того, кого обдаровуємо. Так написано, так ми знаємо. Дарування має бути таємним і не очікуваним, а за покликом душі і серця і не в стані повинності сплатити податки для викупу душі, чи для отримання благословення на інші недостойні справи. Буцімто дарування дає нам право на нові порушення нашої духовної рівноваги і суспільної моралі. Природа процесу дарування є вираженням любові. Так, саме закохані роблять найбільше подарунків. Подарунок в благих намірах є таємним і безкорисливим надає ту любов для нашої душі, яка розвиває інші духовні якості нашого єства. Подарунок в пристрасті теж має місце, бо даруючий хоче показати публічно свою любов, чи її ознаки, з можливою вигодою, а обдарований очікував публічного подання подарунку в стані задоволення публічної значимості його особи. Так є в житті. Мабуть це не любов, а купівля продаж, тобто мирська дія нашого егоїстичного ума.

Одного разу ібн Сірин почув, як один чоловік говорив другому:

- Я робив тобі добро і робив те-то і те-то.

- Замовчи, бо немає щастя в добрі, коли його починають перелічувати та перелічувати. Хто докоряє за дароване – його дяка не приймається. І хто показує самозадоволення тим, що зробив – його нагорода анулюється, - сказав ібн Сірин.»

Життя – це таїна, яке потрібно прожити і яке все таки ми любимо. Хочеться дарувати і бути обдарованим любов'ю повсякчас. Коли ми скажемо, що когось любили, то цим показуємо про відсутність такого відчуття тепер, а коли скажемо, що будемо любити, то ніхто не хоче чекати в майбутньому, бо так чекається увага, а любов –має місце тепер. Ми знаємо, що ця і інші божественні якості, як от – красота, доброта, щастя, радість, милосердя відбуваються, відчуваються, бачаться і сприймаються тільки в теперішньому часі.

«Чоловік і дружина робили оцінку року, який наближався до кінця. За обідом в ресторані чоловік почав скаржитись на те, що пішов не тим шляхом, по якому, на його думку, він мав іти. Дружина уважно дивилася на новорічну ялинку, яка прикрашувала ресторан. Чоловік подумав, що вона більше не зацікавлена в розмові і змінив тему:

- Чи ж не чудесні лампочки на ялинці! – сказав він

- Так, але якщо ти уважніше подивишся, то побачиш серед сотні лампочок є одна, яка перегоріла. Мені здається, що замість того, щоб дивитись на минулий рік з погляду сотні лампочок благоприємних, які освітлювали його, то ти зациклився на єдиній лампочці, яка нічого і нікого не освітлює»

Славимо словом тільки минуле, а майбутнє – ні. Чому? Бо життя не проста штука, не простий процес. В минулому часі буде нині абсурдом бажати любові, щастя…В теперішньому часі ми можемо бажати: бажати любові, щастя … В майбутнього ми тільки просимо дати любові, здоров'я, щастя … І тільки скоріше, буквально через хвилину, бо не знаємо тривалості нашого життя – день, два, рік … А фініш який? – смерть. Майже ніхто своїм умом своєї смерті не бачив. Бачимо, як хтось помирає, а своєї не бачимо. Душа бачить смерть тіла, але в неї немає язика і іншого, щоб озвучити своє бачення, чи рук, щоб описати. Вона бачить, бо вона безсмертна. Про це пишуть і говорять релігійні традиції кожної нації. Про це розказують ті, які повернулися з клінічної смерті. Почитайте таку літературу, можливо пропаде страх помирати, а прийняти, як належне, дасть розуміння бренності нашого тіла. Через певний період вона займається пошуком нового тіла, нового храму для себе. Її життєва енергія переміщається в цей новий організм. Тільки тіло позбавляється життєвої енергії, якої досить маленько. Прах є прах. З праху появився в прах і повернувся. Велику енергію має душа, хоча дослідники не можуть її найти, але описують її джерело в досить маленьких розмірах в порівнянні з розмірами тіла. Відрубана рука є частиною тіла, але душа ніколи не відчуває, що в неї менше стало енергії. Втрати енергії не відчуває і тіло, бо воно не мало тієї життєвої сили, енергії, що мала душа. Коли ж ми бачимо смерть якоїсь людини, то ми не бачимо куди пішла її душа. А може вона теж вмерла, а може перейшла в інше тіло людини – і не тільки … Енергія залишилась. Ми всі вивчали закон збереження енергії. Вона

нікуди не дівається. Просто може перейти з одного виду в інший, або зберегтись як категорія божественного для переміщення в інше тіло.

То чого жити тим, що віджило і якого назад не повернути. Та і чого жити тим, що має такий нехороший кінець. Живемо сьогоднішнім днем. Прожив день і дякуй. Радій життю. Якщо ми маємо радість сьогодні, то не хочемо згадувати минуле і коли нам прекрасно сьогодні – ми не будемо зазирати в майбутнє. Бо коли ми за усвідомлене життя, відкинувши дитячі і юнацькі роки, бо знаходилися під турботою батьків, і не пізнали радості життя, то про яку радість ми можемо говорити, коли на обрії майбутнього стоїть смерть, як вершина життя. Мабуть – це страх, це боязнь загубити самого себе, а коли загубив, то це і є смерть. Бо поки живий, то хочеться жити і навіть не це слово – просто живеш в задоволенні. Все таки ми володіємо пізнанням, любов'ю, усвідомленням частини таїни, а частина може наповнювати все наше єство. Майже кожна душа не залишає тіло до тих пір, поки не зробить усвідомлено його трошки прекраснішим, більш чудесним, більш люблячим. Тобто йде процес вдосконалення, очищення душі для входу в рай, рухаючись в такому напрямку і в кінці кінців тіло опиняється в райському середовищі, створеному в цьому середовищі, в процесі очищення. Коли наше єство постає перед небезпекою великої деградації, то наша сутність посилає нашому тілу хвороби, чи смерть, щоб зупинити бажаючий ум. Те ж можна сказати і про душу, яка несе своє зерно, ріст, цвіт і плід до переселення на інші планети. Процес розвитку тіла закінчується, душа розчиняється у світовому пізнанні, у світовій свідомості. Є тим смислом, до якого йде наше усвідомлене наближення. І це є життя нашого єства. Це і є ми.

Життя минулим – це прожите життя, бо ми ще живемо і не знаємо скільки будемо ще жити. Ісус сказав: «Ніхто, положивший руку свою на плуг і який озирається назад є неблагонадійним для царства Божого».Хто живе минулим, озираючись назад, не зоре добре ниви, не житиме повноцінно. Це чисто психологічний вантаж, який ми тягнемо на собі і показуємо, чи намагаємося показати дітям, оточуючим. Його ж важко носити, як наповнений мішок за плечима, бо потрібно і сьогоднішній вантаж переміщати, потрібно жити, чи животіти. Це не прожите минуле, бо ми в гонитві за одним упустили сказати матері ласкаве слово, чи порадувати її добрим настроєм, бо вона чекає і бачить своїх дітей щасливими. Це ми не приголубили свою дружину, бо копали рів від сусіда; це ми не погралися з дітьми, бо затрималися на роботі. Ми хотіли показати свій найбільший професіоналізм серед колег, бо у всіх 3-ій розряд і нам хочеться більшого, а справа не йшла. Мабуть не доросли до 4 –го розряду. Поза колективом є і 6-ий розряд, а колеги і близькі люди не побачили в нас людини, а якогось робота, то і на схилі наших літ вони поставлять робота в кладовочку і теж «забувають» про нього. Чого забули?, бо вони і не знали, що він до цього був серед них. А скільки ми залишили ран людям, природі на протязі такого не

прожитого відрізку часу перебуваючи під тиском навантажень минулого і в напруженному ритмі досягти більшого.

Спрямовуючи свою енергію на реалізацію матеріальних благ, ми не залишаємо енергії на розвиток духовності. Якщо ми в матеріальному плані позбавляємо себе матеріального достатку різними обмеженнями, якоби для душі, то і надмірність таких обмежень веде до обмежень потреб душі – душа мільчає – душа не росте, не розвивається, бо порушена рівновага, порушена гармонія.

Кожен будує, творить своє життя по своєму. Мільйони життів – мільйони творінь. Хто творить добро, хто злобу, хто радість, хто нещастя, страждання – то це все справа, як говориться, справа нас самих. Коли ми маємо радість від життя, то і сприймаймо її з відкритим серцем і душею. Ми є такими сутностями, як бачимо і відчуваємо всіх і вся навкруги і себе в цьому житті. Життя проявляється такими якостями, якими ми володіємо самі.

Наша планета досить маленька навіть у нашій сонячній системі. Бережімо її, бо вона дбає про нас : годує, поїть, одягає, радує піснею солов'я, красотою макового цвіту … Не множмо в своїх умах минулих вибіркових фактів (розглядаймо їх в комплексі, якщо є така потреба суспільства), не множмо ілюзорного майбутнього, бо в більшості вони є надією, що ці надії буде виконувати хтось, але не ми конкретно. Природа надії в тому, що зароджена надія родить політиків, робить уряди, родить держави. Вдумаймось - однакові люди, а скільки держав; всі діти Бога отця - брати і сестри, а скільки конфесій. Все змішалось і все замішане на політиці на виражених фантазіях політиків. Ці фантазії ми їм посилаємо з делегованим правом. Можливо відійде в минуле інститут сім'ї, зникне поділ на нації і т.д. Якщо певна критична маса досягне (по визначеннях сучасних політологів і соціологів), а це десь 10%, то суспільство усвідомить розумом своє єство і вони зможуть показати світу божественність, релігійність, природність людського покликання, то відійде в минуле і сам поділ на релігійні традиції певних соціальних груп.

Політики і священники мають одинаковий бізнес в отриманні делегованих, якби ж то делегованих, а то депутатських повноважень, в отриманні надлишкових матеріальних благ від людини через посів серед суспільства фальшивої ідеї безкорисливості і служінні їм, як божественній ідеї, хоча це не божественний умисел. Це є те середовище, яке сприяє посіву духовних якостей, тобто є допоміжною функцією нашого єства.

«Вся сутність здається індиференним; є ви чи вас нема, це нікого не хвилює. Ця обставина дуже сильно сильно руйнує ум. І тоді входить релігія, так звана релігія… Справжня релігія всіма способами намагається допомогти вам відкинути таку потребу, щоб ви змогли побачити те, що і ні у кого іншого нема ніякої потреби у вас, що, вимагаючи уваги до себе, ви просите про вимисел свого ума.

На Землі є три сотні релігій, але всі вони роблять в точності одне і те ж. Вони всі роблять одинакову работу; вони дають вам одне і те ж задоволення.

Вони говорять, що є Бог, який турбується про вас, який дивиться за вами, який слідкує за тим, щоб у вас все було добре, — турбується про вас настільки добре, що посилає вам святу книгу для керівництва вашим життям, посилає свого народженого сина допомоти вам вийти на правильний шлях. Він посилає месій і пророків, щоб ви не блудили в сумерках, — тут вони експлуатують другу вашу слабкість: страх дявола, який намагається всіма можливими способами підштовхнути вас на не вірну дорогу.»

Це не промисел сущого. У кожного є можливість спілкуватися з ним. Природа їх конкуренції між їх релігійними традиціями була озвучене в ЗМІ і приблизно такого змісту: якщо це ваша філософія життя, то і наша має право на розповсюдження, але, якщо це є ваш бізнес, то ви не допустите конкурента.

«Ребе, я не розумію: приходиш до бідняка – він привітливий і допоможе, як може. Приходиш до багатого – він нікого не бачить. Невже це тільки із-за грошей?

- Виглянь у вікно. Що ти бачиш?

- Жінку з маленькою дитиною, повозку, яка прямує на ринок…

- Добре. А тепер подивись у дзеркало. Що ти там бачиш?

- Ну, що я там можу побачити? Тільки себе самого.

- Так ось: вікно із скла і дзеркало зі скла. Вартує додати трошки срібла – і ти бачиш тільки себе».

У кожного є можливість жити по совісті, по прикладу природи, а не по законах мирського пастуха. Хай служить отарі, хай дбає в забезпеченні соковитим випасом і водопоєм, якщо він матиме професійні вміння пастуха. Такий бізнес (страшне слово – той, що біса носить) побудований на духовній бідності, на голоді, хворобах, стражданнях мас. Вони, як приклад для багатих, ситих, здорових – таке може статись з кожним. Це не є осуд богатства, а для усвідомлення його природи – тимчасове володіння ним во благо всім. Володарю - по його потребі, а надлишок іншим потребуючим – це умова справедливості. Бо перекіс в цьому процесі веде до того, що в бідних нагромаджується гнів, заздрість… Ці явища в мирському житті застосовуються, як гріховні діяння. Хоча це не так, бо в утворенні цих явищ беруть участь обидві сторони. Тобто не тільки той, що завидує, а й той, що є об'єктом заздрості.

Цей перечень таких «гріхів» виріс в християнстві до двох сотень і якщо взятися судити всіх причетних до цих гріхів з обох сторін, то і суддів не буде, бо наш суддя - наша справедливість кожного у всьому. Кожен такий гріх вмотивований олігархами церкви, як протилежність до очікуваних благ в очікуваному майбутньому. Зрозуміймо, що наша душа, наші тіла, наше єство,

наше суспільство потребує правдивості, свободи, доброти, щастя сьогодні. Най вчать людей, діляться можливими знаннями для розуміння природи всіх якостей, які є в суспільстві для основного – для душі з розумінням того,що ці «гріхи» є тими ж благами для нашої сутності, тільки в меншій кількості. Нам зрозуміти потрібно суть гріха, його позитив. Позитив, який він несе кожному в окремості, то тоді ми не зі страхом будемо відноситись до нього, а намагатимемося всяк послати подяку Сущому, що він дав можливість побачити ту благість через позитив , який несе гріх в наше життя.

Наука сьогодні володіє певними знаннями і має докази того, що можна знівелювати ці, так звані, «пороки суспільства», але цього не хочуть священники, ні політики – вони завжди проти наукового прогресу (це дарунки Бога), проти розуму (це Божий промисел), то вони проти Бога, хоча слова можуть застосовувати «за». Вони мають страх втратити механізм управління суспільством, вони мають страх втратити прибутковий бізнес.

Релігійні традиції світу цього і молитви пристрасних людей якраз розкриті в цій викладеній притчі Ошо.

« Ваша молитва не є чисто любовною справою, ні — це бізнес. Як наслідок цього, ви молитеся, коли у вас неприємності; коли неприємностей нема, ви не молитеся. Коли ви в якомусь затрудненні, не можете справитися з чимось, ви молитеся, поскільки потребуєте допомоги Бога. Коли труднощів нема, ви забуваєте і Бога, і молитву.

Одного разу корабель повертався в свою рідну країну.

Раптом океан зійшов з розуму … моторошний вітер, корабель на краю загибелі. Всі почали молитися. Один суфій просто сидів там і не молився. Люди розгнівались на нього і сказали:

— Ти релігійна людина, носиш одяг, зелений одяг суфіїв. Що ж ти за суфій? Ти мав би молитися першим. Ми не релігійні люди, ми просто люди бізнесу, для нас ця молитва, як і всі наші справи, не що інше, як бізнес. Ми пропонуємо Богу: «Ми дамо тобі те, ми дамо тобі це, тільки спаси нас». Чому ти сидиш мовчки? Чому ти не молишся?

Він сказав:

— Ви уже сказали, чому: я не бізнесмен. Якщо він хоче покінчити зі всіма нами, добре. Якщо він хоче спасти нас, теж добре. Я з ним в повній згоді. Чому я маю молитися? Для чого? Молитва означає деяку незгоду, вона означає, що відбувається щось, чого ви не хотіли б. Ви хочете, щоб Бог заступився за вас, вмішався, припинив це, поміняв обставини. У мене нема свого бізнесу. Це його справа турбуватися про те, щоб спасти чи втопити. Якщо він хоче, щоб я був живий, то це його справа, не моя. І якщо він хоче, щоб я помер, це його справа. Я не просив про народження; я появився тут несподівано. Чи можу я просити про смерть? Якщо народженне не знаходиться під моїм контролем, то чому смерть може бути під ним?

Ті люди подумали: «Ця людина зійшла з ума».

Вони сказали:

— Ми займемося тобою пізніше. Дай нам тільки якось добратися до берега, і ми займемося тобою. Ти не суфій, ти не релігійна людина; ти дуже небезпечна людина. Але зараз не час турбуватися про тебе і вступати в полеміку з тобою.

А на борту був самий впливовий, самий знаменитий чоловік країни, він піднявся на борт з мільйонами бриліантів і дорогоцінних каменів. Він нажив їх дуже багато. У нього в місті був прекрасний палац — самий прекрасний мармуровий палац. Навіть цар завидував йому. Навіть цар багато разів просив його:

— Віддай мені цей палац — називай будь яку ціну, і я оплачу.

Але цей безумець говорив:

— Це неможливо. Цей палац — моя гордість.

Коли корабель майже уже затонув, цей чоловік закричав, звертаючись до Бога:

— Послухай, я віддам тобі цей палац.. Тільки спаси мене.

І так сталось, що вітер затих, океан заспокоївся, корабель було врятовано. Вони благополучно добралися берега.

Тепер цей богач опинився у великому затрудненні із-за своїх слів. Раніше він був у гніві на суфія — тепер гнів пройшов. Він сказав:

— Може бути, ти був і правий, що зберігав мовчання. Якби я поступив твоєму прикладу, я не втратив би свого палацу. Але я бізнесмен, я найду вихід.

І він знайшов вихід.

Наступного дня він виставив палац на аукціон. Він повідомив всі найближчі царства, всіх, хто був зацікавлений. Прийшло багато царів, цариць, богатих людей; зацікавлені були всі. Всі вони були спантеличені, побачивши, що якраз перед палацом сидів кіт, прикований ланцюгом до мармурової колони палацу. Богач вийшов і сказав:

— Цей палац і цей кіт виставляються на аукціон одночасно. Ціна кота — мільйон динарів, а ціна палацу — один долар: один мільйон і один долар.

Люди сказали:

— За цього кота — один мільйоон доларів? А за цей палац — один долар?

Бізнесмен сказав:

— Не хвилюйтесь через це. Якщо ви зацікавлені, то знайте, що вони продаються тільки разом. На менше я не згоден. Якщо хтось зацікавлений, то це моя мінімальна ціна.

Цар цієї країни сказав:

— Так, я дам вам ціну, але скажіть мені, будь ласка, в чому секрет цього кота і палацу?

І він сказав:

— Секрету нема — у мене просто неприємності із-за молитви; я сказав Богу, що дам йому палац. А я бізнесмен; якщо він бізнесмен, то я тоже бізнесмен. Кіт — один мільйон доларів, — і цю суму я заберу собі. А палац — один долар, — і ця сума піде у фонд Бога.»

Молитва — це просто ваша спроба переконати Бога поступати у відповідності з вами. А це абсолютно ваша уява. Перш за все, ви не знаєте Бога. Ви не знаєте, що йому подобається і що не подобається. Ви не знаєте, чи існує він чи ні. Але молитеся. Це погана постановка справи, і так діється у всьому мирі.

Я проти такої молитви, тому що це в основному бізнес. Це підкуп Бога. Це надія на те, що ви можете підкріпити його его: «Ти великий, ти співчутливий, ти можеш зробити все, що захочеш».(Таким чином, даючи силу, даючи енергію свого его, то цим одночасно ми і даємо силу Дияволу. Тому, ми вже стали часто говорити, що сьогодні нами, світом править Диявол. Ось і в цьому природа його могутності у всіх наших мирських ділах. Це вже душі наші стогнуть від такого стану речей і діянь наших і вже через думку, через слово ми так говоримо, як про доконаний факт – править Диявол!) І все це говориться тому, що вам щось потрібно. За всім цим лежить обгрунтування — інакше б ви не молилися.*

Я проти такої молитви, я за медитацію»

Хто дав релігійним традиціям такі повноваження? – Ми. Бо якщо у нас такі благі наміри, то показуймо особистими прикладами і особистим станом душі. Це дасть більше благ для суспільства. Духовний стан священника, політика має бути критерієм як певного батька, вождя, вчителя. Вони говорять, що є слугами Бога, слугами народу, а наяву є суддями в образі Бога, є вождями і власниками людей і матеріальної сфери. Природа влади є пряме приховане явище, так зване пекло, що описується в святих книгах. А ті, що помішують смолу і підкидають енергію під чан (в тому числі і з нашою допомогою) є якраз тією неконрольованою, безсовісною і без – душ – ною частиною суспільства, які хочуть називатись елітою, що так не є. У владу пруться самі, один одного давлячи, обманюючи і ховають свої сіркові очі від усіх. Їх життєве кредо: «Плюй на ближнього, какай на нижнього і карабкайся на верх». Одначе лізуть не тільки до влади і по гроші, а й в наші душі, у наші діла своїми руйнівними ідеями наробити більше зброї для захисту миру. Який абсурд! Не буде зброї, то не буде і війни. Ось такими благими словами-лозунгами прикриваються диявольські наміри. Думається, що з часом таке подане ними нам бачення зміниться. Духовність приходить до нас, коли ми відчуваємо її потребу і ми запрошуємо Бога з його якостями до себе, в свою душу, в своє життя. Від'єднуймо зерна від плевел. Можливо, ці роздуми про спокій, про нарощування духовних цінностей, можуть сприйнятися, як заспокійлива дія – ні це бунтарство, це вимога свободи духу і тіла.

Син батька не може з-розум(ом)-і-ти, брат брата, то як можна говорити про розуміння, чи порозуміння священника, чи політика, або їх діяння. Їх духовна бідність візуально бачиться на явному матеріальному збіднінні суспільства. Бідних з кожним роком більшає, більшає злочинців, більшає тюрем, більшає суддів, більшає державних установ, але де … благополуччя? Щось не так діється. Ми самі себе не можемо зрозуміти і подеколи усвідомити своїх слів і вчинків. Ми не можемо усвідомити суті, свого покликання. Пізнання себе дає шанс (сенс) росту індивідуальності, для нашого розуміння і для нас, для нашого розуміння природи добра і зла. Той, що пізнав себе не буде кандидатом на посаду, не буде продукувати своє бачення.

Добре жити скучно, погано жити нестерпно. Проходить таке чергування на наші замовлення. Мужчину притягує жінка, а жінка – мужчину; бідного – богатий, а богатого – бідний… Богатий може думати, що в забитих селах люди живуть в радості і благості, у злагоді душі і тіла, бажань і можливостей, бо на них не впливає цивілізація. Бідний може думати, що велике щастя жити в столиці, ходити в цирк, в ресторан, лежати на дивані. Це дані соцопитувань. Який парадоксальний висновок випливає звідси: богатий думає про духовні цінності, а бідний про матеріальні. Ось звідки істинне твердження Ісуса Христа: що тому, хто має – додасться, а тому, хто не має – відніметься. Це ж мова про духовні цінності, про духовні надбання.

Про природу богатства ми говорили, слід розглянути суть бідності і зрозуміти, що бідність матеріальна, яку ми бачимо візуально йде поряд з бідною духовністю, якої ми не бачимо. Бідний не той, у кого мало, а той, кому ще мало з того, що є, і той, хто бажає ще більше. І ум такої людини весь час в гонитві за багатством, а це ознака бідної душі. Бідної душі не тримається багатство. Але шанс духовного розвитку присутній і тут. Тіло, отримавши душу з таким низьким розвитком душі, має усвідомити, що ми маємо шанс в мирському житті отримати одинаковий відрізок приросту духовного з богатим, а то ще й більше. Ми ясніше бачимо можливість, ми не переобтяжені матеріально і до нас у всіх менші претензії в матеріальній і духовній площині. Кіно, газета, книги показують різні і рівні можливості в досягненні матеріальних висот не залежно від наявного матеріального становища, але давайте відштовхуватись від реальних потреб і можливостей, але не від книжкових і своїх бажань. Бідному важче реалізувати бажання не маючи матеріальних статків. Тому-то народжується розчарування, заздрість, злоба…, а ці «якості» не сприяють духовному росту, а навпаки ведуть до ще більшого збіднення душі. Сійте доброту, милосердя, радість стільки, скільки можете і додасться Вам. Принагідно згадаймо притчу про виноградаря і оплату праці ввечері тим, що працювали в нього зі сходу сонця і тим, що прийшли перед закінченням збору. Це теж духовні повчання і саме так ми їх розуміймо.

Протилежність нас манить таїною і одночасно ранить. Таїну формує зовнішнє сприйняття і сприйняття зовнішніх дій. Коли ми бачимо на вулиці мужчину і жінку, що тримаються за руки, то в нас росте осуд від зависті і від страху, бо ми теж так пройтись з близькою людиною не проти, але боїмось осуду іншими. А чого це вони тримаються, а хто їм дозволив, який вони приклад негативний показують дітям … …Чого вони тримаються за руки? Та і ті, що тримаються не зможуть пояснити. Таїни не розголошують, а духовні таїни і при бажанні пояснити, то слів потрібних не знайти. Про це говориться в одній притчі – коли вчитель попитав своїх учнів, чи вони знають, як пахне троянда? Всі знали. Тоді він попросив їх розказати про це – і ніхто не зміг. Цей божественний промисел і людині не може відкритись навіть у її пізнанні. Людина свідома цього, хоч визначає смисл життя певними словами. Не-сві-дома (не світить дома, в душі) ж стоїть на березі річки і дивиться на протилежний берег і її інтригує невідомість, але опинившись на протилежному боці, вона бачить нову інтригуючу невідомість покинутого берега. Все шукає нових і нових пригод, але мабуть авантюр. Заспокоюємось і побуваємо на обох берегах річки і сприймаємо все як є із задоволенням, дякуючи сущому, що дана нам така можливість бути свідомим спостерігачем, бути капелькою в океані, частинкою у всесвіті, бо ми пізнали обидва береги і їх розділяє одна і та ж вода і вона омиває їх обох. Там стояв дуб, а тут стоїть вільха. Що поміняло ? Душа наша на місці. Пізнала обидва береги, пізнала воду. Це було зовнішнє для неї.

Свідомі дії можна описати, як дії во благо душі душею при допомозі ума. Несвідомі, то це душа в тілі, але тілом управляє ум. Ніхто нікого не спонукає бути «білою вороною», чи нести «свій хрест» по життю, бо сущий дав тіло для росту душі. Саме зовнішнє є поводирем внутрішнього. Саме зовнішнє складає скарби у внутрішнє – в душу.

Бажання є творцем і рушійною силою нашого матеріального життя, яке ми реалізуємо через гроші в будь-якому еквіваленті у змагальності і в порівнянні: більше, краще, красивіше, швидше… Не май одразу кілька великих бажань. Добре їхати верхи на одному коню, а не на двох, чи трьох.

Якщо ми звільняємось від бажань, то наш ум не продукує ідей, проблем. Ми так перериваємо ланцюжок і ми забуваємо, що були проблеми, які збуджували, чи пригнічували нас. Ми зупинились. Живемо сьогодні і тільки сьогодні. Ми не спішимо і ми не напружуємось для вирішення питань, а енергію скеровуємо на себе, або у Всесвіт – для всіх. Ми даємо. Ми маємо задоволення. Най наша капля енергії попала в океан Всесвіту і це добре. Ми маємо відчуття, що ми також океан незалежно, чи ми українці, чи мусульмани, чи чоловік, чи жінка. Ми відчуваємо силу, що розпирає груди – даруйте її. Не дайте уму скерувати цю силу, яку відчули, на будь-що незначне, а в основному на ліквідацію виявлених своїх бажань-недоліків, які були в минулому. Саме там вони родились і доводячи їх до зрілості ми стаємо напружуватись, щоб здійснити, чи

закінчити, або вирішити проблему в майбутньому. Тому, якщо ми перестаємо думати, говорити про діла минулого, то ми не родимо дитини-бажання для вирощування зрілої якості у майбутньому, тобто ми перестаємо відчувати тиск проблем. Нами перестають управляти бажання. Вони не поїдають нашої енергії, яку ми у такій «безвиході» стараємось почерпнути з океану, з себе. Така природа бажань, яка веде до спалювання своєї енергії, свого тіла і оточуючих.

Не пізнавати природи бажань є небезпечною тенденцією – крім тіла захворіє душа. Бути стороннім спостерігачем в цій ситуації без їх вивчення, без прикладання певних зусиль, без застосування певних знань приведе до деградації наше єство. Для прикладу. Не звертаючи уваги на прогресію катаракти лівого ока, чи настроївшись на те, що ми не будемо звертати уваги на цей факт, то катаракта все одно буде залишатись незалежно від того, що нам 70 років і на наші розрахунки, що для нашої життєдіяльності нам достатньо зору правого ока. Таким баченням ми прирікаємо себе на небезпеку, рискуючи тим, що катаракта заволодіє і правим оком. В результаті ми станемо повністю сліпими.

Добре є, коли ми вчимось вирішувати свої бажання не створюючи нікому проблем. В повсякденщині ми все одно займаємось діяльністю і творимо, чи трудимось в залежності від духовного стану для потреб тіла, або трудимось для реалізації своїх ідей, бажань. Якщо наше бажання стало проблемою для когось, то це перш за все є нашою проблемою. ЇЇ потрібно самим і вирішувати, не перекладаючи на чиїсь плечі, чи проігнорувати її. Від цього планета Земля не стане статично на три слони. Здається, доречним буде на всі ситуації життя, як показовий епізод із життя великого Галілея. Коли папа римський запропонував змінити в його книзі текст і викинути рядки про те, що Земля обертається навколо сонця, бо так не написано в Біблії, то мудрий Галілей сказав, що не напише цього рядка у своїй книзі, але Земля від цього не перестане обертатись навколо сонця, тобто його розчерк цьому не завадить. Тому то, якщо є факт, то до нього маємо підійти зі знанням, вивчити до самих коренів, зробити висновки кожному з будь-якої сторони конфліктної проблеми.

Людський ум часто розчаровується в мирських бажаннях, коли їх неможливо реалізувати, а реалізуваши одні, то автоматично на заміну реалізованим бажанням вимальовуємо у своїй уяві нові аж до радощів раю. Про пекло згадуємо, як категорію минулого. Тому то мудра людина до бажань завжди відноситься обережно, з усвідомленням їх суті. Тільки розум дає нам розуміння, що ні одна річ не може задоволити наших бажань. Можливо, тільки відчуття потреби в пізнанні істини є безконечним, що живить нашу сутність енергією, що дає силу битись серцю, дихати і мати радість. Але так більш за све слід змінити це слово «бажання» в цьому абзаці на слова: відчути потребу. ---- Відчувати потребу - це насіння всього сущого. Бог забажав, щоб

була людина… і так сім днів. Бог забажав творити. На шостий день сотворив Бог людину, сказавши: «По подобію і образу своєму», по подобію, як частину природи тілесно і по образу, як творця, яка свідомо може пізнати себе, тобто, пізнати Бога в собі. Шість днів трудитися, а сьомий віддає своїй суті, своїй духовності, очищенню себе, усвідомлення себе без думок, слів і дій, тобто в спокої на відновлення сил тілесних і духовних. Ці шість днів є теж творчістю, що допомогає розвитку душі, тому таке узагальнення, що тільки сьомий день для духовного розвитку неприйнятний. Перебуваймо з Богом, у Бозі кожен день, бо в цьому є насущна потреба всього, що є в Природі. Бог є творцем постійно і не тільки в тих шести днях при створенні світу. Ця енергія творіння була до того і є, і буде. В нього і сьомого дня в тижні немає, бо ці всі дні в нашому умі, бо він є цим Всесвітом і далі по сей день управляє і досить вміло, унікально, творчо.

Ми, можливо, не знаємо все про Всесвіт, а про його прояви в природі на планеті Земля, інших планетах, сузір'ях, сонцях ми можемо тільки дивуватись, що весь цей процес працює без збою у своїй мінливості, у своїй циклічності. Бог продовжує творити, навіть тоді, коли нас не буде тут. Але, чи ми, діти його по духу, досягли таких вершин кожен окремо, чи задіяли ми все можливе для нашого духовного росту? Ба, навіть в мирському, матеріальному не кожен може сказати, що досяг матеріальних цілей за своє нетривке життя. Життя, яке є повним бажань і напружень, підйомів і падінь.

Друга сторона медалі бажань є можливості. Не кожна людина, яка усвідомить потребу пізнати істину зможе протягом життя знайти цей шлях до істини. Багато званих, але не всі будуть гостями.

Спокуса, диявол ніколи не приходять із зовні. Їх створюють наші бажання, подавлений гнів, жадібність, зависть, злоба, міжстатеві втіхи. Підживлюючи спокусу бажаннями, ми спалюємо в собі енергію, позитивну енергію, ми спалюємо свою душу… Ні її ми не спалюємо, ми її закриваємо вказаними явищами, «закриваємо» діями ума, диявола нашого. Бог і Диявол, позитивна і негативна енергія у Всесвіті урівноважуються. Такий процес урівноваження часто люди спостерігають у своєму житті. Не дарма говорять, що в житті людина по черзі проходить то чорну, то світлу полосу життя. Але людина, яка в своєму житті послуговується духовними надбаннями, іде врівноважено по життю. У спокійній ході людина своєчасно приходить до пункту призначення. В духовному плані така людина ходить з Богом.

Великим помічником у формуванні бажань і водночас свідомості є наші очі. Недаремно говорять, що очі є дзеркалом душі і по їх реакції на наші слова і наші дії ми можемо визначити позицію співрозмовника, чи колеги до даних слів, чи дій. Для прикладу. Станьте зі сторони і поспостерігайте за очима людей. Через деякий час поспостерігайте за очима тварин і потім знову за очима людини. Ми порівняли і встановили, що в цілому у тварин спокійний м'який погляд, а в людини – заклопотаний, тривожний, боязливий… і тільки деколи

добродушний, щасливий… – в залежності від стану душі. Уважно поспостерігайте спочатку за однією людиною, особливо коли їй доводиться спілкуватися, чи співпрацювати з різними людьми і в різних середовищах – в сім'ї, на вулиці, в трудовому колективі. Спостерігайте і самі робіть висновки: наскільки людина спокійна, то настільки і спокійно, і мудріше приймає рішення… Знаходитись в стані спокою не так просто. Це не є стан нерухомості тіла, а стан спокійного споглядання, уважного слухання, мудрого прийняття рішень і зважених дій.

Людині важко бути спокійною. Її з дитинства вводять в швидкий ритм – намагання батьків у прискореному пізнанні оточуючого середовища, підтюпцем за батьками до садочка, школи; потім система заборон і обмежень (в сім'ї, в садочку, в школі, в університеті) з двоїстістю оцінок і стандартів життя. Стаючи на шлях самостійного життя, приходиться вирішувати масу питань, застосовуючи різні способи і методи, починаючи з дітей, батьків, знайомих, колег, підлеглих, начальників і кінчаючи своїми рішеннями, своєю реакцією, своїми поступками. Людина мандрівник, пошуковець хорошого, поганого і змішаного.

Саме по очах все це видно. Основна маса очей напружена, стривожена, відчужена, сумна… Коли людина помічає за собою спостереження, вона раптово міняє стан очей і в більшості випадків до ворожості (хто і як посмів підглядати в нашу душу? На основі особистого страху). Виказує стан душі і міміка, і жестикуляція, але як допоміжна функція оцінки, хоча і в багатьох випадках ці допоміжні функції керовані умом. Очі майже не можна контролювати. Хочемо, щоб не бачили наш стан душі, то ховайте очі від чужих поглядів.

Який би не був стан душі, то це не є негативом, бо ми його побачили. Це є прекрасно – в очах жевріє надія, горить вогонь життя з його перемогами і невдачами.

Буття – це все, що відбувається з нами : добре, чи погане. Наші намагання діяти, це є дія ума, дія інформативного середовища, на базі минулого середовища (мораль, право, звички, характер), та і сама дія при завершенні є минулим. Буття це є теперішнє, це є те чого ми не знаємо, але це не є і майбутнє. Не даремно говорять, що не суди людину за її дії, бо це вже в минулому, яке ми не можемо виправити. Ми ж не знаємо, чого людина так діяла на той момент, а не інакше. Вже тепер вона, можливо, поступила б інакше. Можливо, таке усвідомлене розуміння такого переходу поглядів і відчуттів і є природою переходу в іншу іпостась, на іншу щаблину драбини розвитку. Суть переосмислення наших минулих негативних (грішних) вчинків веде до бачення істини, веде до такого стану, що люди називають святим. У кожного святого є минуле, у кожного грішника є майбутнє. Так є в житті, що грішники виростають духовно і тілесно до стану святого, а святі, падаючи стають грішниками.

Ми осуджуємо те в інших, що хочемо робити самі, але боїмося наслідків. Це стосується будь-якої професії (навіть такої, як мирські судді). Зазвичай, професія вибрана нами, чи по проявлених задатках, таланту і є зовнішнім відбиттям нашої сутності. Подобається робота, робота до душі – ми деколи так говоримо, то ми по виду діяльності, по роботі і можемо визначати сутність людини. Ті наші слова, ті навички і вміння, ті вчинки якраз і розкривають нашу сутність. За цими ознаками і своїм баченням ми маємо змогу духовно рости, бо це улюблена робота, це творча робота. Ми цей духовний ріст будемо відчувати через присутність задоволення. Швидкість росту у кожного своя. Навіть зберегти той стан душі який ми відчули досить не просто на перших порах. І тільки усвідомивши цей стан, ми вже його відчуваємо постійно. Відчувши його раз, ми отримаємо великий доступ до іншого бачення себе і іншого бачення оточуючого нас світу.

«Одного разу вчитель показав учням чистий листок паперу, на якому була поставлена маленька чорна крапочка і спитав їх: «Що ви бачите?». Один з учнів відповів, що бачить крапку; другий відповів, що бачить чорну крапку; третій відповів, що бачить жирну крапку. Тоді вчитель відповів: « Ви всі побачили крапку, а ніхто з вас не побачив великого білого листка паперу!».

Ось так же ми судимо про людину, по його дрібних недоліках.»

Судити буття не можемо, бо не знаємо майбутнього. Ми не знаємо своєї сутності. Досить мізерна частина людей займається пізнанням себе і то настільки наскільки ми можемо знати інших. Природа судження лежить в основі таких дій, як порівняння, аналіз, висновки. Інша людина є нашим дзеркалом у якому ми бачимо своє тіло, слова, вчинки. Це і є механізм бачення себе усвідомлено, а коли ми навчаємось споглядати,відчувати -- себе, то це і є тією стежиною, що веде нас на шлях пізнання істини.

Тільки з сили духовних енергій окремих індивідуальностей може рости суспільство рівних і вільних індивідуальностей, через те, що тільки окремо взята людина може почати пізнання свого внутрішнього, своєї душі і відбутися, як засівач духовних якостей в суспільсті. Душа хоче спокою і миру. Це якраз і буде процесом еволюції людства, це і буде історія людяності, це і є наше щасливе сьогодення.

Людина родиться невизначеною, бо коли починає дивитися в себе, то питає: «Хто я?». По біблійному опису творець в кожне своє творіння вклав визначення, зміст, смисл. Це творіння можна передбачити людині протягом свого життя. А людину – ні. Мабуть творець в останній робочий день перед вихідними не встиг сформувати призначення людини, як духовної істоти, її смисл перебування на планеті Земля і тому ми зовні бачимо проявлені її поступки в процесі, як дії , які не сильно відрізняються від дій тварини. І тому цю можливість у формуванні себе, як духовної істоти, залишилось за людиною. Вона шукає смисл життя, шукає істину, але не всі зможуть протягом одного тілесного життя.

Цей шлях Адама з раю в цей світ був засобом для його і нашого росту, як духовної істоти. Осудивши його і Єву, але не осудив змія, не знищив дерево пізнання і добра. Тобто суду не було, не було і осуду. Бог не бачив процес поїдання яблука, він відчув, але перед цим звернув увагу їх саме на ці два дерева серед багатьох дерев едемського саду. Саме він збудив у них інтерес свідомо – він же Бог. Він збудив у них бажання на дану конкретну дію, на конкретний об'єкт. Сьогодні психологи, психоаналітики, дослідники психіки людини підтверджують, що саме такий розвиток подій слід очікувати, застосувавши прихований метод досягнення мети через конкретизацію заборони. Про це говориться і в старіших манускриптах ніж Ветхий заповіт, трактуючи цю ситуацію так, що нібито Бог хотів Адама навчити, випробувавши його на послушність (ось де закладено спосіб, як про перший камінь виховання рабства і це, можливо, теза писавшого святу книгу, чи нам так трактують, чи ми самі так сприймаємо).

Це бачиться по іншому. Так, можливо, Богом саме цими словами спеціально посіяна спокуса для першої душі людини, що появилася на Землі з її бажаннями, користолюбством і всіма нам знайомими діями, які властиві сучасній людині (ми є їх носіями по сей день). Ця енергія, ця першолюдина (її душа) прибула з інших світів на планету Земля, на якій жили і живуть Боги. А вони в нас і вони серед нас по сей день. Вчені вивчають інші планети сонячної системи, інші галактики і ніде не виявили ознак життя, не виявили такої прекрасної природи (справжній едемський сад), такої гармонії всього, що населяє планету, такого порядку, таких чудернацьких проявів людського організму і його дій. Багато проявилось перед людські очі, але таїн ще мабуть багато і багато.

Ми розглядаємо дану ситуацію не як істину знань, не для аналізу, чи критики, а для усвідомлення суті своєї. Можливо в цих рядках ми зможемо побачити себе.

Можливо Адам і Єва вагалися, чи навіть боялися Бога отця. Але коли Адам з'їв яблуко, то цим він сказав Богу: «Ні» - і ми можемо в своїй пристрасті сказати, що він пішов проти Бога, він збунтував-ся(себе). Але ж Бог наперед знав, що так відбудеться. Він спонукав Адама сказати – ні. Після цих слів Адам відчув себе дорослим, самостійним і побачив своє призначення на цій планеті. Він вийшов з дитячого віку. А Бог отець, як і кожен батько, хоче, щоб його син став самостійним, щоб сам приймав рішення, сам дбав про себе, був шукачем смислу свого життя … Така програма закладена Богом і в сучасне людське єство, в його тілесне життя, бо людське тіло старіє, втрачає силу і не може до своєї смерті опікуватися своїми дітьми і самим собою. Це вже діти мають опікуватись старенькими батьками. А розвиток душі належить божественному, носієм якого є наші тіла.

Бог не вигнав Адама з раю, а тільки за межі саду. Він так спланував і так спровокував Адама з Євою, щоб вони так і саме так поступили. Досить

повчальна притча. Уявімо, що якби не було цього «порушення», то не було б цього світу людини, не було б «сотворенія мира сего». Це була не кара. Бог не жорстокий, як нам його описують в «святих книгах» - він милосердний, правдивий, справедливий, добрий, люблячий, турботливий, щасливий за нас. Навіть, коли наша душа плаче, то цей плач є плачем Бога. Він сприймає наші душевні страждання, як і болі тілесні через духовні. Не можна сказати, що Бог є тільки люблячий, чи самодостатній, твердий у своїй волі, як криця. Ми ж знаємо природу наших страждань, нашого плачу, що це є така навала наших нездійснених бажань, мрій, що душа не може витримати і попереджає нас болями в тілі, плачем, які і допомагають нашому єству бачити саме ці негаразди. Ми до цього відносимось як до потоків енергії і плач душі є певним видом енергії – чи то негативної, чи позитивної. В більшості випадків людина находить вихід. Всі тепер знають, що цей вихід посилається через очищення молитвою. Ми ж це усвідомлюємо найбільше в такі хвилини, що це наш найкращий друг і помічник, який розрадить, підтримає. Будьмо свідомі, що в нас болить, то і Богу боляче. В нас пресищується радість, то і йому ще більш радісно (семи кратність і тут присуща). Бог розділяє долю свого творіння. Перевірте на собі, на своїх твореннях. Він такий був, є і буде – це для нашого мирського усвідомлення, а фактично він Є – тут і повсякчас – для нього немає виміру в просторі і в часі – він всенаповнюючий і всюдисущий. Він турбується про благо Адама як і про все на Землі, в тому числі про Адамове потомство до наших днів. Він турбується видимо і невидимо. То вже наша проблема, що ми деколи не чуємо і не бачимо в цій мирській суєті. Бог послав свого сина Ісуса Христа, Мансура, Мухамеда, Будду, Тараса Шевченка, Серафима Саровського, Терешка, Ліну Костенко і інших в цей мир для спасіння душ людських, для спасіння себе в нас.

Ми вже зупинялись на тому, що існує чиясь думка, гіпотеза, чи більш за все знання, що душі на Землі появляються із-за нелюбові до Бога. І саме наша серединна планета і серединна галактика є тим місцем, де душа, перебуваючи в людському тілі, шукає себе в проявах тіла – думок, слів, і дій. Вона свідомо розуміє, що послана сюди для виконання своєї місії, свого призначення - вирощувати духовні божественні якості при допомозі тіла і оточуючого середовища. Наше визначення, як біологічної найдосконалішої істоти є дар Божий. Саме людина, як і вся природа, має дбати про Суще: славословити його, величати його, берегти його всесвітню енергію, сіяти милосердя, доброту серед всього живого і неживого, видимого і невидимого на нашій планеті і для всього космосу. Людина є носієм Бога, носієм його імені. Цю місію вона покликана виконувати. Душа сюди прибуває не як покарана (Бог не карає – він милосердний і люблячий). Бога не треба боятися, а шанувати і любити … самого себе, бо ми є Боги. Нарощування кожною людиною духовних якостей є тим процесом нарощування позитивної енергії не тільки на цій планеті, а й для Всесвіту. Написано як доконаний (здійснений) факт –

«полюбіть як самого себе». Це вже було дано таке розуміння людському єству. Ісус запрошує з такою ж любов'ю віднестися до собі подібного, розуміючи, що вони обоє в даному випадку є одне ціле. Все живе і неживе, видиме і невидиме є цілісною сутністю наявного життя на Землі.

Наше покликання – відкривати (бачити і чути) божественне і бути ним. Саме бути. Шлях до буття буває досить тривалий, бо велика частина людства просто існує (при своєму існуванні ці душі в цих тілах можуть і не рости, як зернинка в баночці на полиці), але ще й деградувати. Досить чимала частина людства захоплена мирськими бажаннями, тобто живе в пристрасті, але має можливість почати пошук істини – це ті люди, що і ми. Досить маленька частина людства переходить в третю стадію (перелік є умовним і не точним. Більш точніше сказати: скільки людей – стільки і стадій) перебування на Землі – буття. Це благосні люди. По нашому уму можна сказати, що душі таких людей після смерті тіла переходять в інші світи. Це ті, що пізнали істину і свідомо вибрали шлях буття для нашого ж блага, щоб показати і нам цей шлях. Це ті люди, якщо говорити про християн, що ввійшли в стан Христа. Так бути Христом не просто і не легко – цьому ми поінформовані, коли читаємо Біблію. Є такі люди в кожній релігійній традиції. Це люди, які відмовляються свідомо від минулого, не переймаються майбутнім . Вони бачать світ таким як він є. У них відкрились очі і вуха. Вони по іншому сприймають весь оточуючий мирський світ.

Людина, яка зрозуміла, що жити минулими знаннями, минулими способами, методами, минулим баченням світу і дивитись на себе в минулому, згадуючи свої добрі і не зовсім добрі поступки і на основі минулого досвіду будувати своє життя (це все є тягарем минулого, це все є певна енергія) не можна, бо це вже прожитий час. Хоча наше перебування в мирському суспільному і природному оточенні через особистий досвід дає нам можливість бачити і відчувати своє єство, свій життєвий шлях. Ми зупинялись на тому визначенні і розумінні, що жити потрібно сьогоднішнім, бо коли ми живемо минулим, то ми є старими морально, а та людина, яка вважає себе належною до тієї, чи іншої релігійної традиції, партії, то вона саме такого віку, як і дане вчення, бо вона ним живе, вона знає його і це є частина її життя. Його не повернеш назад для пережиття по сьогоднішньому. Всеодно сьогодні є якісь нові думки, слова, вчинки , нове переосмислення, нове бачення речей, всього і себе. Давайте жити теперішнім, то це і буде ріст. Навіть рослини мають різні стадії (стани) росту – зернина, пагін, стебло, квіти і знову зернина в іншій кількості і в іншій своєрідній якості. Якщо не росте, то це її вибір. Ця людина вибору, людина пристрасті.

Зрозуміти слід і такий свій стан, коли людина живе майбутнім, з її фантазіями, цілями, романтизмом, без бачення реальних речей і дій оточуючих і неусвідомленого свого місця в Природі.

Так, кожен день в людини є новий стан, коли вона росте. Кожен день ріст, кожен день народжується в людському єстві щось нове. Людина народжується для себе (для Бога), через себе (носить його в собі) і ради себе (виконує божественне призначення – пізнає своє єство, свою душу). Коли ми починаємо бачити свій ріст, то у нас починають виростати (ми починаємо відчувати) янгольські крила. Ми переходимо в статус охоронця божественних якостей, у вісника цих якостей. Ми опинилися в раю відносно того періоду, до якого перебували. Ця різниця відчувається всім єством, всією душею, всім тілом. Це і є завдання всього життя людини – рости, розвиватись, творити духовні позитивні мудрі діла, енергії, шукати себе, шукати істину. Бо хліб, одяг … ми добуваємо для потреб тіла, а для душі - прийняти (побачити, відчути), наростити божественне і передати іншим.

Якщо ми не хочемо, чи не можемо на перших порах (хоча цей процес починається з усвідомлення свого покликання – Ісус кликав своїх учнів. Він кличе і нас кожен час – почуймо його зов) шукати себе, бачити Бога у всіх, то слід зупинитись, чи забути про це і продовжувати жити в миру, в цьому суспільному укладі, в цій державі, в цьому колективі, в цій сім'ї, а вони підготують нас - і коли ми дозріємо, доростемо до того, щоб зустріти Бога в собі. Це можна відчути серцем, душею, тілом. Такого відчуття не дають гроші, ні депутатство. Але наше его говорить: «Ах, як хочеться стати депутатом», але є і бачення бути істинним. Тим і тим стати, чи бути трудно, але воно вартує того. Депутат мучиться, багач страждає …, але це того варте (це вже ознака росту душі). Ми маємо все за ці муки совісті, за страждання в переоцінці наших потреб з лихвою. Дві позиції і обидві важливі. Душа потребує пізнання істини нашим єством (вона знає, що це таке), а ум хоче стати президентом і він теж має майбутню надію, що йому дасть цей статус єства. Визначаймося: кому дати умови для росту: для росту душі, чи для сили ума; ким - хочете стати президентом, чи бути спокійним, умиротвореним і мудрим? Ми будемо розумними мудрецями до смерті, а ставши президентом на 5 років мучимось і страждаємо у виборі, але це того вартує. Після 5 років мук і страждань ми вже ніхто, ми опустошуємось, ми вже в стані бомжа і навіть діти рідні рідше заходять, бо гроші і вплив поступово зникають. Це є тільки наші відчуття на зовнішні зміни, що означає, що ми жили, а не були гостями душі. То в кого більше скарбів на протязі всього життя, а у кого зароджується потреба в спокої перед смертю, спокою перед смертю, підкреслимо – перед смертю, бо це є певний відрізок для усвідомлення, що ми принесли в цей світ в своїй пристрасті. Якщо говоримо: принесли, то життя було у вимірі минулого. Ми залишаємо тіло голим. Такого плану роздумування на одрі є поштовхом для розвитку душі в майбутньому тілі. Але в кожного з нас є можливість бачити, відчувати, жити цими скарбами все свідоме перебування нашої душі в нашому тілі. Тоді ми щасливі, тоді ми задоволені нашим життям-буттям.

Так в людському єстві є щось більше ніж сама душа. Можливо його гординя, велич … Бажання здійснюються … Ми хочемо стати матеріально багатими, мати владу, однак, коли ми цього досягаємо, то усвідомлюємо, які ми нещасні у своїх намаганнях (це ми можемо чути в діалозі з собою, бо при житті, нас охоплює страх повідомити про своє усвідомлення цього стану). Ми йшли до духовної бідності і безвластя – ніхто не хоче нас слухати, то є момент поговорити з собою. Це підказка сущого, що саме багатство і влада дали нам розуміння і усвідомлення такого стану речей і нас в цьому процесі. Маючи гроші, ми перебуваємо в постійному незадоволенні життям ще більше ніж коли було хотіння їх. Після того, як ми мали владу, приходимо до розуміння – наскільки ми безсилі і шукали силу не в своєму розумі, не у своєму серці, а в посаді, в грошах.

Ніщо так не заставляє людину усвідомити свою внутрішню пустоту, свою бідність, як багатство; своє безсилля, як втрата владних повноважень. В душі ми (хто має багатство і владу) є людьми, які все ще бажають, просять, шукають, намагаються керувати. Джерело нещастя в надлишковому матеріальному багатстві і політиці. Це інфекційна хвороба – хвороба тіла і ума. Нею заражена велика кількість людей. Той хто її має і той, хто її ще не має - не бачать небезпеки і міркують , і намагаються триматися принципу : «Не донесу, то хоч надкушу», але матиму. Одначе за гроші і бажання мати владу істини не придбаєш, не оволодієш. Будучи багатим, чи бідним – все одно нами рухає свідоме, чи підсвідоме розуміння свого покликання – пізнати істину. Менше нікого з людських істот не задоволить. Хотіти нікому не зашкодить, але спробуйте ввійти в діалог з собою – моліться.

Людині присуща велич і одночасно нещастя через невизначеність. Тому людина весь час шукає щастя, радість в інших сім'ях, в інших країнах, в інших світах, застосовуючи хитрість, вміння, силу, зброю … Ні одна істота і навіть ні одна стихія (ураган, тайфун …) не забрала стільки життів, як людина. Вона вбивала, палила на вогнищах, …, шукаючи і сама не знаючи, що шукає в своїй злобі . Вдумаймось, що в своїй злобі стільки тисячоліть людина не знайшла щастя, любові. Цей дорожній знак виставив Ісус Христос і йому подібні. Ісус заповів: «Любіть одне одного». Продукуймо цю якість, яка вже подеколи зустрічається серед людей, які відчули істину, зрозуміли смисл життя.

Все оточуюче людину має життя, але тільки людина може творити у своєму розвитку найбільше, хоча не все. Це слово: «найбільше», нехай не є порівняльним, а просто для розуміння можливостей людини. Вона хоче більше від берізки в Природі, з Космосу, то і має давати туди більше. Ця творчість кожного індивіда не передбачувана. Ніхто не може передбачити, що і коли створить та, чи інша людина. Із зернинки пшениці виросте колос пшениці, але не кукурудзи. Так задумано творцем. Людина була представлена сама

собі. Пошук був і є. Людина шукає …: «Хто вона є?». Шукає свою сутність через спроби і помилки. Коли вона находить свою душу, вона находить Бога в собі – він там був і є.

Всі релігійні традиції пропагують – живи правдиво, шукай істину, але ми в гонитві за грошима, речами, посадами не чуємо цієї божественної пропозиції – шукати душу свою, бо для цього слід присвятити всього себе – думки, слова, дії, почуття, … - це і є жертва богу мирському. Страшно, не вистачає енергії ? Жертв не потрібно. Сядьте і пориньте в себе, подивіться на себе своїми очима зі сторони - на свої думки і реакцію на них, чиї інтереси вони зачіпали; на свої слова…; на свої вчинки… А що ми зробили хорошого, а що поганого і чого?, а як можна виправити, чи навіть запитавши себе, як би ми поступили на сей час. Це звичайна вправа для усвідомлення своїх потреб і своїх можливостей. Якщо ми відчуємо прозріння, зрозуміємо, що ми побачили своє нутро, свою душу, свою божественність, то побачимо суть правди суть праведника – себе. Всесвіт і більше питає від праведників, месій, бо йому посильна і більша ноша, яку він несе в суспільство.

Усвідомлене розуміння життя починається з пізнання істини на основі знань, якими володіє наша душа. Всесвітні величезні знання знаходяться у Всесвітньої душі, як окремого виду енергії і саме душа конкретної людини є бібліотечним читачем, де наш бібліотекар (Всесвітня душа)видає знання по рівню духовного росту і вмінню читати (пізнавати). Деколи декому бібліотекар відкриває двері в архів бібліотеки і звідти знання попадають на Землю, бо читач же ходить в бібліотеку, але повертається додому, в своє тіло. Кількість знань і їх якість читач отримує від потреб людства з метою забезпечення розвитку духовності і створення умов тілу, як його помічнику.

Знань є багато, різнорівневих, різнопрофільних, логічних і не дуже, точних і розпливчатих. Вони мають багато характеристик і охоплюють всі сфери життя-буття всього на планеті Земля, на інших планетах галактики і інших галактиках.

Людина знає багато, може знати багато, але вона почасти залишається нечемною, не ввічливою при їх використанні. Природа знання в тому, щоб перш за все знати себе, бо чуже – це і є інформація, яку отримує ум. В залежності від кількості отриманої інформації і вмінь, ум може приймати ті, чи інші рішення і відповідно діяти. Всі ці описані дії є словами, є інформацією на дорожньому знаку. Якщо ми на дорозі, то, можливо, будемо звертати на їх увагу. І це є не наша інформація, а можливо тільки для нас її хтось залишив, як свої знання.

З кожним днем ми все більше і більше поінформовані. Накопичення інформації, так як і накопичення грошей не міняє сутності людей, не є основою для духовного росту. Навпаки, наша гординя про свою освіченість, наша жадібність, боязнь за гроші перекриває промінчики божественного, яке освітлює нашу душу. Однак, коли ми на сьогодні бачимо дефіцит, який

вбачається через збільшення кількості бажаючих пізнавати духовне, пізнавати себе, пізнавати Бога, то однозначно мова йде не про поінформованість, досвід, а про потребу в знаннях, про усвідомлене пізнання себе і через себе Всесвіту. Знання нас насичують, а інформація тільки наповнює.

Одночасно, відзначимо, що саме ум нас інформує, що він забезпечує наше життя, робить його більш впорядкованим, більш легшим. Коли ми так думаємо, то вибір за нами. Той, що пізнав смисл життя, пізнав істину так не скаже. Він знає, що до цього стану його дорога була і через цей страх невідомості, певних труднощів, певної зміни поглядів на життя. Він пізнав дійсну легкоту, дійсну свободу, пізнав красоту життя, визначився з пріоритетами в житті.

Всі ці ідеї, пропаганда держави, що потрібно всім, як мінімум середня освіта, не є чим іншим, як відірвати людину від шансу пізнання, від шансу пізнати себе, від шансу пізнати природу. Хай наш ум покаже, яка ефективність освіти, який процент її рентабельності у виробництві матеріальних благ. Аж 10%. А решта чим зайнята? Відвідуванням школи, вузу і головне при справах і є ймовірність на наповнення таких особистостей інформацією, яка не потрібна в житті і досить часто в професійній діяльності. Ту саму роль виконує біржа праці - зайняти ум в отриманні невеликої своєї ж суми грошей і в надії, що це буде стажем праці. І багато чого іншого…, що застосовується …

Чиста підміна понять. Це як у тому анекдоті. Приходить в неділю кум до кума і слово за слово кум-господар бере кружку води і розливає по стаканчиках, запрошуючи кума-гостя випити разом з ним з умовою, щоб думав, що це горілка. Так і зробили. От кум-гість встає і прощаючись , вдаряє господаря в пику раз і другий. Господар сполошився. «За що?» - «Та куме думай, що я п'яний після твоєї горілки».

Труд є творчість, але не трудовий стаж. Це є плата держави за певне убезпечення від вільнодумства, чи вона думає, що людина не проживе без цих грошей? А скільки є їх у цьому, так званому, статусі і не є отримувачами соціальної допомоги. Саме цей життєвий період в людини є періодом пошуків, бо перед нами відкривається стільки невідомого. Душа такої людини краще відчуває свої потреби, потреби природи, Вона краще відчуває гармонію суспільства. А інформація освіти вчить нас стати більш ефективними, більш успішними, бо буцімто саме гроші роблять гроші. Але ж душу не можна купити за гроші. Коли нас гукне Сущий на одр, чи закричить душа від болю, то чого не продовжаться дні нашого життя, чого ми не виліковуємося, хоча гроші стають помічниками, але не самим життям, чи процесом виліковування. Хтось може сказати, що той, хто має гроші має шанс вилікуватись. Так не є. Виліковується тіло тоді і тільки тоді, коли хворий і

піклувальники не ощистять душу хворого, доки не пройдуть шлях в молитві за очищення душі хворого.

Тільки свідомість через пізнання дасть відповідь нашому єству, що ми вийшли на шлях пошуку істини, що ми отримали доступ до знань.

Для прикладу розкажемо батькову оповідку. Вона пов'язана з початком трансляцій засідань Верховної Ради України. Він уважний слухач і розповідає після прослуховування: «Слухаю одного депутата – правду говорить; другого – правду говорить, але заперечує першого; третього – правду говорить і критикує попередніх за їх підхід до розгляду даного питання; слухаю четвертого – правду говорить. Але ж обговорюється одна тема. Розгубився, заблукав в логічній-нелогічній абракадабрі слів, значень, висновків, бо всі четверо не є державними мужами, немає в них розуміння потреб людей. В душах їх і в словах їх немає істинних знань. Взяв сумнів, а може я не можу пізнати істину в їх речах. Ні, душа говорить, що вони не є істинними. Істину відчуваєш душею, а не умом, який живиться минулим досвідом, минулою інформацією, узагальненями і аналізом.»

Чого ми пристосовуємось до суспільних установок, суспільної поведінки, хоча по великому визначенню суспільство цей устав і писало, чи прийняло такі правила поведінки від попередніх поколінь. Тому, можливо, кожне покоління в цей кошик добаляє своє бачення життя, що також впливає на ріст індивіда. За час розвитку суспільства виникало досить багато різних видів, підвидів сімейних, суспільних, економічних, виробничих відносин, а вони в свою чергу ставали грунтом для народження певних заборон. Тобто йшов процес формування нових видів гріхів, нових видів хвороб. Ми вже трошки торкались теми пошуків коренів будь-якої хвороби. Останні слова могли б бути висновком, що ми сьогодні з досить великим гріховним вантажем, суспільство хворе. Суспільство набирає пришвидшений плин часу. Суспільство втратило спокій і мабуть не має часу спокійно зазирнути в корінь кожної своєї проблеми. Людина, як його частина теж свої проблеми закидає у свій кошик, відкладаючи на потім і з часом забуваючи про них. А кошик з кожним разом стає все важчим. Так і суспільний кошик стає важче одному поколінню. А що можна говорити про проблеми попередніх поколінь, цивілізацій, які ми навчені нести. Ми бачимо, що котимось до прірви і тільки духовне очищення може зупинити цей інерційний , байдужий до всього світ, від скочування. Давайте вчитись чистити свої кошики кожен і цим будемо чистити кошик народу, кошик планети. Сьогодні назріла така потреба. Яскравим прикладом зміни суспільних відносин видно через кількість заповідей Божих у Ветхому заповіті і в Євангелії. Це є наочний приклад росту переліку нових викликів суспільства через описання нових вимог до нього і як обмежуючий фактор видно в рості заборон (гріхів). Їх кількість за ці тисячу років, з часів написання Євангелії значно зросла. Про них основна маса людей найбільш поінформована, бо кожна релігійна традиція, а не тільки

християнство, кожна держава стежить за тим, щоб ми знали, що таке гріх і які його види. Можливо суспільствознавці оперують більшою інформацією взаємовідносин ніж основна маса населення. Гріх пригнічує, гріх народжує страх. Навіть сьогодні запитаймо будь-яку дорослу людину: «Чи дійсно первородний гріх є гріхом?». Хто скаже, що це так? Ні і ні. Якщо ми хочемо в страсті підтвердити свою приналежність до релігійних традицій, то ми розкажемо, чи підтвердимо цю чужу і безглузду казку про існування первородного гріха. Гріх це прояв дії в думці, в слові, у вчинку. Це слово в їх вустах залишається всього навсього словом без змістовного наповнення, без словесного пояснення суті цього злочину, бо гріх в їх розумінні є злочином. Хіба це так. Ні і ні! Яку він дію проявляє? Це ніжний погляд, це прекрасні слова. Це прекрасні тілесні відчуття. Народження нової людини є піком таких прекрасних очікувань. Хто тоді скоїв злочин? – Батьки? – Новонароджена дитинка? Наяву – чиста підміна понять.

Кожен має можливість поспостерігати за емоціями, за поведінкою людей, які пізнають тілесні втіхи, пізнають процес народження дитинки. Це ж є радість життя. Давайте вчитись любити, радіти. Даруймо ці відчуття любові, радості всім. Творімо добрі справи, живімо по правді, по совісті. Хай пошук істини через радість життя-буття будуть орієнтиром в житті, а негатив не буде гальмом .

Хто має моральне право називати любов, красоту почуттів, красоту творіння цим словом. Яке до речі не можна застосовувати на будь які негативні думки, слова, дії. Природу негативу ми постійно розгрядаємо, як не що інше, а менший позитив від очікуваних наших бажань. Чуть-чуть уважніше придивіться до прояву негативу (як ми змогли побачити його прояв, для чого він нам, що він хоче нам показати, чого навчити) і це дасть нам змогу з розумінням віднестись до прояву вказаного явища. Словом гріх певна частина суспільства займається осудом інших дій, які ми бачимо в інших. Природу бачення будь-яких якостей ми розглядаємо і бачимо, що носіями цих якостей і є ми самі, як висловлювачі цього слова-протилежності. Розглянувши перший гріх людини, ми можемо сказати , що він є нікчемним з самого початку. Його ніхто не боявся і не боїться. Цим словом ми прикриваємо свій страх, чи свій негативізм, який жде нашого розгляду. Він по своїй суті носить інформаційне минуле пропагандне наполнення. Пробуйте. Будьмо зваженими у висловлюваннях, у вчинках.

Так можна підходити до вивчення природи кожного «гріха». Не може ж бути гріхом для онука за вбивство дідом кого-небуть. Не буде нести онук відповідальність і отримувати кару за злодіяння діда. Цей негативізм отримає те тіло, яке отримає душу діда цього онука, Можливо нестиме покарання той, хто нестиме в собі пам'ять про вбивство, як носій негативної думки (осуд) про негативне діяння, незалежно від того хто є цим носієм –

родич вбивці, чи родич вбитого – відповідальність перед Богом у обох одинакова.

Пам'ять – це збір інформації і її збереження в умі (за пам'яттю). Якщо ми отримуємо правдиву інформацію, то вона всмоктується, «лягає на душу». У серця немає пам'яті, у нього є пізнаний відомий світ, а система пам'яті формується в голові.

Будучи носіями такої пам'яті, то зазвичай ми складаємо генеалогічне дерево роду, як спосіб збереження пам'яті. Такий феномен є підказкою для нашого єства, як можливість очистити негативну енергію собі подібних предків і найперше себе, свій кошик і суспільний кошик. Пам'ять це непотрібний втомлюючий вантаж і сущий подбав так, щоб ми не обтяжували себе різним непотребом, даруючи нам на схилі років склероз.

Бог дає нам знання тоді, коли виникає у нас потреба на них, а пам'ять забирає постійно. Ми ж не пам'ятаємо про все, що ми думали, що говорили, що робили годину назад, день, рік. Дякуючи сущому, що він дає такі умови , що ми весь час в процесі забування. Сущий, бачачи небезпеку в прив'язаності до запам'ятовування, посилає нам допомогу через так звану «хворобу» склероз. Це не хвороба, це турбота Бога про наше єство. Дякуємо йому.

Читалась якось історія про одну сім'ю в якій через деякий час чоловік став зловживати алкогольними напоями. Не допомогали сімейні наущення жінки, дітей, батьків, лікарів. Були спроби механічної дії: позбаляли права переміщуватися, не давали грошей, ховали речі, які могли мінятись на горілку. Не допомогало нікому - ні горе-алкоголіку, цій досить духовно і тілесно хворій людині, так і сім'ї. Жінка шукала раду скрізь і всюди. І от в одному з монастирів їй зустрівся, мабуть мудрий, монах, який їй порадив нести свій життєвий хрест мовчки і в молитві, допомогаючи чоловікові відчути своє покликання, що він людина, що він є духовне єство, а через його тягу до спиртного, душа просить в тіла допомоги. Якщо Творець бажає бачити його п'яним, в сечі, в грязі, оброслим, то зробімо висновок, що робить він це на добро, даючи шанс нашому єству усвідомити своє духовне начало. Тіло буде проходити цей шлях, можливо не одне життя, а, боронь Боже, можливо буде поведінковим вихователем своїм дітям, доти, поки по чуть-чуть наше єство не усвідомить, чи не очиститься від цієї негативної енергії. Можливо, нам цей шлях потрібно пройти. Можливо, саме інше єство в образі дружини послане йому в допомогу. Зустрілися вони ж у баченні всього прекрасного одне в одному і цей момент хвороби є тією підказкою, що хвору душу має чоловік і в певній мірі жінка, тільки прояви цієї хвороби різні і різні духовні якості вони поокремо вимушені нарощувати. В даній ситуації дружина послана, як помічник, а не як суддя, не як кат … Суть історії в тому, що вона і далі не сприяла чоловікові в пиятиці, але почала посилено допомогати, коли чула, що десь лежить в калюжі, то бігла і забирала додому – обмивала, переодягала, давала розсіл, їсти.Слідкувала, щоб в оселі було чисто, охайно.

Між іншим давно помічено, що чистота і красота в місті, в селі, в будинку, в одязі і на тілі досить дієво допомогає в очищенні тіла і душі тим, хто це бачить, а власники зовнішньої красоти і чистоти є носіями цих якостей. Саме в такі середовища деколи сущий посилає душі для їх очищення. Люди, які це знають, теж переселяються жити в такі будинки , в такі населені пункти, коли бачать у своєму житті серію життєвих негараздів, хоча б на невеликий період.

Така тиха, ненав'язлива поведінка дружини дала результат – чоловік перестав пиячити. Це все з його сторони живе споглядання, можливо якісь розмови в собі і з дружиною, в моменти тверезості, а тільки потім ці промінчики ненасилля (відсутність ознак боротьби), відданості дали йому побачити і себе. Душа не камінь. Звичайна здавалося б при-казка, але спробуйте леліяти камінь, доглядати звичайний камінь і він зміниться і появиться бажання приходити до нього у часи спокою, і в хвилини появи нездоланних перешкод. Маючи такий розум, дружина допомогла ще у цьому житті пройти таке прискорене випробування. Мабуть і вона цим підняла свій духовний розвиток ? Щаслива жінка. В житті нічого випадкового не буває. Тільки будьмо спостережливими. Так і це поєднання цих людей в одній сім'ї, так і ці пошуки, в тому числі і в монастирі в образі мудрого монаха і в готовності жінки почути ці і саме ці слова дали їй усвідомлення своєї відповідальності на даний момент. Дана тема досить широка для обох і вона має багато варіантів її бачення.

Це є промінчиком світла на ті, чи інші дії в пошуку вирішення як духовної, так і тілесної недуги мужа і дружини. Які відчуття були в неї і в нього на цьому шляху свого усвідомлення, ми не знаємо, -- все одно кожен це сприймає по своєму і кожен по своєму застосовує. Якщо Всесвіт так бажає і щоб було саме так, то хто ми такі, щоб перечити, намагатись змінити чиюсь поведінку, чийсь характер, когось перевиховати. А можливо, це буде слово монаха, сусіда, дитини, чи іншої мудрої людини посланої для нас, щоб ми це слово почули і зрозуміли всім своїм єством? Шукаймо в собі: для чого ця ситуація дана нам?, де її коріння?, як з неї вийти? Якщо ум побачив ситуацію, проблему, то і ми шукаємо в собі при його допомозі. Хай стартом послужить таке слово – чужі ситуації чуємо, бачимо, смакуємо, радимо, а, що свою вирішити не вистачає сили розуму?

Бо Всесвіт нейтральний, урівноважений: ні добрий, ні поганий, ні правильний, ні неправильний – це тільки висновки людського ума. Ми не можемо в окремості кардинально змінювати, чи змінити Всесвіт, Бога – досить не порівняльні енергії, але свою лепту вносити можемо. Хто може знати, що нам може зашкодити, а що буде корисним. Ніхто не знає результату наших думок, ідей, слів і вчинків? – тільки ми, якщо ми свідомі. Діючи неусвідомлено, ми зреалізовуємо їх, але вона вже може бути не актуальною. А чому? Бо ми були в очікуванні якогось результату.

Пиятика – що гріх? Мабуть хвороба душі через прояв у тілі. Як лікувати ми вже знаємо. Починаємо з очищення. І так очищаємось від гріха, від заборони. Мама забороняє брати маленькій дитинці брати чашку через страх, що дитина впустить і розіб'є – а сама брала мабуть теж, раз пам'ятає. Забороняє цілуватись з хлопцями, а сама цілувалась … То для чого ці заборони, які психологічно підсилюють інтерес, як в Адама, хоча ця заборона носила свідомий смисл. Матері хочеться, щоб дочка цілувалась, але має свій досвід і має страх, страх різного роду: через невідомість дальшого розвитку поцілунку, через невідомість правильного, чи неправильного вибору дочки свого супутника в житті … Ми всі пам'ятємо природу заборони першолюдям Богом отцем – не їсти плодів з тих двох дерев. То для чого заборони – поштовх до прийняття відповідальності, чи для виховання рабів, але не пошуковців, дослідників. Заборона спричиняє цікавість, яку ховають брехнею і тому подібним. То скільки гріхів ми створюємо заборонами і гріхами, починаючи з первородного. Тому то ця ноша є також важкою, як в пам'яті, так і в твореннi. Втомлена людина мало коли має радість життя, від постійного тягаря і від непосильної роботи.

Суть нашого існування полягає в пошуку істини. Душа розвивається і тягнеться до Істини, до Бога. Тіло з його умом допомогає ростити душу. Коли вони перебувають в гармонії, то це і є радістю життя, є щастям. Бажаймо його всім, коли ця радість, цей стан щастя наповнює нас. Ми можемо дарувати, бажати тоді, коли ми маємо його самі. У стані гіркоти, тривог, непорозумінь не бажайте щастя. Це буде посил слова з перерахованими властивостями. Не робіть такого.

Перевірте… , бо щаслива людина всім хоче зробити добре, всім без винятку бажає щастя. Зла людина бажає зла іншим. Щоб не тільки нам, а іншим теж. Тому то суть людських устремлінь – найти, увійти в такий стан душі, щоб можна із вмінням передавати іншим доброту, щастя, радість, милосердя, які не додадуть нам великого матеріального богатства, але будемо мати насолоду життя, будемо мати відчуття щастя, будемо радіти такому своєму баченні, що миліше за багатство. Допомогаємо тому, хто потребує нашої допомоги (сам просить, або наше серце підказує (застереження: але не ум з його розрахунком вигоди в допомозі в справах, чи як для хизування своїми проявами «доброти», чи може бути колись корисною)). Всім не допоможеш і всіх не полюбиш. Ті, що мають отримати від нас допомогу, то вони зустрінуться на нашому життєвому шляху. Тільки будьмо уважними і ми побачимо їх. Але слід підтримувати з усіма чистосердечні відносини, навіть , якщо життя наближає нас до таких людей, до яких у нас є неприязнь. Давайте робити це не так для них, як для себе, то побачите, що ми робимо і для них. Вони поміняються. Цим збережемо чистоту серця свого. Можеш – уникай, але не осуджуй їх поза очі, не принижуй їх, бо цим ми перш за все принижуємо себе. Аналогічно і не наближайся сильно

близько до хороших людей, бо наступає розчарування. Засторога, чи її суть полягає в тому, що немає на світі однакових людей по своєму розвитку, по однаковому баченні речей, чи одинакове вирішення окремих завдань, що породжує негативізм у відношеннях. Добро і зло ходять разом тримаючись за руки. Не робімо самі поганого і не торкаймося поганого в інших. Просто ідемо своїм шляхом. На небеса кожен зайде тільки через свої двері і шлях до цих дверей теж у кожного свій. Людська мудрість свідчить, що не все те, чого ми бажаємо є благо (здійснення наших цілей, ідей) і не все те, чого боїмося – є злом, бо різним людям воно по різному приймається, сприймається і береться. Якщо ця кількість блага яке є метою всього життя, то це вже не благо і не є злим нещасним випадком, коли ми втрачаємо це благо. Можливо, ця означена кількість блага для іншого індивіда є закономірністю, а зло життєвою підказкою про те, що ми починаємо робити щось не так. Дозвольте до першого описаного епізоду написати такий випадок, який стався ще в радянські часи. Одного разу чоловік з жінкою поїхали новим «Запорожцем» відпочити на сочинський берег моря. На одному гірському зигзагу в них врізався автомобіль «Волга» ГАЗ-24. Пошкоджені майже вщент, вони зависли над прірвою і на щастя всі пасажири залишились живими. Грузин, власник «Волги», підійшовши до свого автомобіля, пхнув ногою - він полетів у провалля і сказав: «Вже тут нічого ремонтувати. Звожу 2-3 рази фрукти в Москву і знову куплю новеньку «Волгу». А власник «Запорожця» в істериці кричить: «Все життя я, жінка, діти тяжко працювали, економили на їжі і інших життєво необхідних речах для покупки автомобіля і в один момент розбив її…». Грузин йому і говорить: «Дарагой, для чого ж ти таку дорогу машину купляв, що все життя і сили віддав аби її купити». (На той час «Волга» була у вісім разів дорожча за «Запорожця»).

Є серед нас такі особистості, що просто проіснували певний проміжок, можливо декілька життів (душа і тіло), як та зернина в баночці і не надала Творцю і нам кисню, енергії, не народила нових зернин …, але хоч буде з неї корм для роздумів. Те ж і з людиною. А буває думка такою, що всі, хто нас оточує, так живуть. Дозвольте не погодитись, бо ті уявні, чи ті, що ми бачимо якості в інших є перш за все нашими якостями. А ті всі, можливо, мають ще досить багато і досить різних якостей, яких ми не хочемо помічати в цих ізгоях (як ту крапочку на листку паперу), які раді цьому дню, цій миті.

А гонитва за примарними задоволеннями, які є нашою гіркотою – це жінки, чоловіки, політики, тілесні міжстатеві втіхи, алкоголь, гроші, великі статки. Саме цим ми хочемо втекти від гіркоти життя. Роби що-небуть і пройде гіркота, скука. В кінці кінців не виходить… Зрозуміймо, в цій життєвій гіркоті дві сторони: алкоголь і тілесні втіхи (можна говорити і про інші умовності з перелічених і не перелічених) ведуть зразу до гіркоти, чи відключення від життя; і бажання володіти іншими при наявності владних повноважень, при

наявності грошей , отруюючи душу собі і іншим. Ми боїмося істини життя, то і займаємось політиканством, гонитвою за грошима, за жінками, чоловіками, горілкою, наркотиками, щоб не дивитись в очі внутрішньої гіркоти. Ця гонитва стати кимось, зробити щось, не знаючи, чи воно потрібне, гонить нас по колу і виснажує. Від своєї гіркоти, від своєї долі не втечеш. Давайте сприймати її такою, якою ми її отримали. Як тільки ми це усвідомлюємо (перевірте на собі), ми починаємо по іншому дивитись на себе, на оточуюче середовище. З цього моменту, до якого ми приходимо через наш особистий досвід, ми стаємо вільними, ми відчуваємо, що ми можемо діяти вільно і щасливо.

Шанс зміцнити такий стан душі, хоча не це слово – зміцнити, а більш за все підійде слово – перебувати в такому стані слід обережно, без осуду інших, що хтось продовжує своє життя як і раніше в гонитві за примарними задоволеннями, без оцінки, без печалі за минулим. Сказано в молитві: … і ізбави нас від спокуси (бажань) і лукавого (осуду) і ми стаємо на шлях Ісуса, на його шлях духовного життя. Це означатиме, що ми в своєму житті свідомо надаємо перевагу духовному розвитку, а не росту матеріальних мирських надбань. Тут не можна і не потрібно проводити розділ між духовним і мирським. Вони переплетені, вони взаємопов'язані і взаємозалежні. Мирське і дано душі через тіло для її росту.

Будьмо обережними в оголошенні пізнання істини життя. В цьому реченні закладено ще страх. А по-перше, пізнавший шлях до істини, майже ніколи про це не говорить, бо він знає, що пізнати істину до кінця неможливо - вона необмірна, як простір і час, вона неузрима, як любов, як Бог. А, по-друге, наш ум попереджає своєю інформацією, що це небезпечно, бо написано в Біблії про поінформованість книжників і фарисеїв і їх словесних вправляннях з Ісусом Христом, з тим, що пізнав істину і чого це коштувало йому. Він віддав життя за істину, залишивши духовні знання. Цей ум у своєму страху перед втратою своєї значимості неодноразово організовував гоніння на тих, хто пізнав істину (пророки, мудреці), вони створювали їм умови, щоб вони йшли в гори, в пустелі, в скити, в печери і не поширювали знань про істину. Не допомогало це, то застосовували публічне висміювання, гоніння, висилкою у віддалені місця проживання, висилкою в тюрми. Пізнавший істину, стає вільним, втративши страх через усвідомлення його малозначимості. Суспільство не хоче приймати вільних людей, йому потрібні раби духовні і мирські. Йому не потрібні сіячі духовного, яке покаже нікчемність кістки з барського столу. Аналогію поведінки ми бачимо і серед сьогоднішнього оточення. Ми не вчимось знати (володіти знаннями). Йдемо легшим шляхом. Інформацію почув, прочитав, запам'ятав … і то зазвичай тільки ту, яка потрібна на сей час. Ми ще зупинимось на природі вибіркового слухання, як частини розмовного процесу діалогу.

Тільки досвід Ісуса через хрест і тільки через особистий досвід ми можемо ввійти в інший стан душі, що дає нам інше бачення світу, його духовних і мирських якостей. Такий стан бачення речей (якісь інші люди , дерева по іншому бачаться, все як в казці) – це означає, що ми в своєму розвитку прийшли в Рай. Будьмо свідомі, що ми нікого раптово не змінимо (такі намагання є присутніми в тих, кому почала відкриватися істина. Це є прекрасне бажання поділитися тим, що сам отримав). Хоча сущий саме тут поселив нашу душу і для цієї мети, для підготовки грунту. Ми майже нічого раптово помітного не змінимо в своєму мирському. На перших порах ми відкриємо самі себе. Ми всі все одно до кінця не можемо одномоментно закрити деякі види енергій (надлишкове збагачення, похоті, наркоманії…) одним простим відреченням, відмовою. Бо ми є носіями енергії і вона скеровується в інший напрямок, звичний для нас до цього. Ось тому, коли ми входимо в такий стан душі, то енергія сама нарощує силу позитиву (тому ми можемо сказати, що самі не знаємо звідки беруться ці думки, ці знання) – душа росте, ростуть крила для польоту, аж подив бере – звідки все це. Це можливо, ми побачили шлях, який веде до пізнання істини, до пізнання Бога, але всю її мабуть не зможемо, це можливо непосильна буде ноша по наших силах в пізнанні Всесвіту. Ми вже є іншими, ми входимо в царство Боже, ми є творцями обставин, ми є творцями Всесвіту, можливо, в тій малості, як краплина дощу в океані.

Те ж і з негативом – подивимось уважно, чим ми створили цю ситуацію (хвороба і т.д.)?, для чого вона нам?, що в ній повчального?, як бути далі? – і наша душа, наша сутність дасть ту енергію, чи візьме її, яку ми вже давно чекали. Для прикладу розглянемо процес подавлення сили статевого потягу, то починає наростати спротив: у нас народжується гнів осуд на протилежну стать. То що для Бога, для нас - краще? Не будемо вибирати із двох зол. Наростання цих двох енергій в нашій сутності є небезпечним і є ознакою несвідомого життя, чи звичайного тваринного існування. Тільки свідоме розуміння цієї ситуації допоможе нам ввійти в спокій душі і потім тіла. Коли ми свідомо (душа) споглядає нашу гірку печаль (чим, для чого, як?) – вона розсіюється, зникає, бо є надбанням зовнішнього, суспільного, є надбанням фізіологічних бажань ума і тіла.

Розглянуті питання є початковим поштовхом для усвідомленого спостереження за ситуацією, подією, гіркотою. Цей процес усвідомлення починаємо зі спокою – розслабляємо м'язи тіла, заспокоюємось диханням і думками і тільки тоді починаємо листати цю ситуацію по сторінках з кінця до початку, спокійно споглядаючи відтворення візуальних і слухових сприйнять через вищевказані допоміжні питання. Однак на них не слід зосереджувати велику увагу, бо концентрація уваги виводить нас зі стану спокою. Якщо ми не отримали відповіді, чи пояснень від сущого, то знову повторно входимо в стан спокою. Ви відчуєте і побачите відповідь на всі запитання і це

проявиться умиротворенням і ще більшим спокоєм. Такий метод досить помічний. Той, хто зможе хоча б раз ввійти в такий стан по конкретній ситуації, то цей стан автоматично починає очищення душі від інших тілесних бажань і негативних властивостей (гніву, гордині, зависті, злоби, жадібності, осуду …), чи принаймі, ми починаємо на них дивитися по іншому.

Душа відчувши таке очищення наповнює нас радістю. Ми щасливі, ми в раю. Ми його не бачимо, а відчуваємо – душа співає. Ми блаженствуємо, то і передаємо цей дар іншим. Таку передачу відчуттів можна назвати передачею флюїдів, чи передачею радіохвиль любові, поваги, прощення, які проявляються в наших зовнішніх діях. Завдячуючи процесу очищенню душі і тіла, наша сутність звільняється від негативної енергії. Тобто, усвідомивши помилку, а за текстами святого письма: скоївши гріх, який обов'язково веде за собою покарання, чим вкладається в промисел Божий ненависть до самого явища такого гріха і цим писаним словом, розпинанням його суті на перехресті (між рядками), як устрашаючу дію – кару. Так не є. Духовна позитивна енергія сама не дає поширюватись негативній помилці, бо, образно говорячи, позитив зайняв місце в нашій сутності і вона нею наповнена. Буває, що ми приймаємо негативну енергію, наплодженою думкою, вимовленим словом, поганим вчинком, але це проходить у випадку втрати позитивної енергії з нашої сутності, ьчи її недостатності. І цій негативній енергії знаходиться місце для того, щоб поселитись в нашому єстві. Тому то ми постійно запрошуємо перебувати в стані пильності, уважності і в спокої. Це вже такий стан душі, а не як спосіб запобігання, чи напруження. Ми деколи помічаємо періодичність таких різних помилок (гріхів) в нашому житті, а тут в нагоді просте і легке посильне стяжання (надбання) духовних якостей, яке і допомогає усвідомлено розуміти бачення тих, чи інших життєвих ситуацій ще в тих обставинах, які ми узріли і вони спонукають наш ум зробити вибір. Пізнавший істину, а це вже є його життєвий постійний стан, є його смислом життя, має постійну довіру до Сущого, то такий стан і не наближає нашу сутність до руху негативних енергій у Всесвіті. Про цей феномен люди в миру говорять, що таку людину охороняють добрі ангели.Так проходить дієве прощення і собі, і оточуючим, і тим ситуаціям, що створили нам печаль душі. Так і має бути. Тобто ми виходимо на шлях буття.

Зранку дякуємо Богу за дарований нам день і налаштовуємось до усвідомлених дій протягом дня. Вечором дякуємо за все позитивне і негативне, що сталось за день, що минає. Не пропускаємо думкою негативного, бо і воно дає поштовх для з'єднання з Сущим.

Щаслива людина на перших порах в багатьох випадках стає сонною, спочиває на лаврах, може забувати свою сутність, свого Бога. Не покладайтесь у цьому на ум і тіло. Щаслива людина отримує більше енергії і старайтесь передати іншим і до тих пір, коли це будуть не старання, а передача у відчуттях радості. Славословте Суще у всіх його іпостасях:

Всемилостивий, Всемогутній, Всемудрий, Всезнаючий, Всещирий, Всевишній, Всеблагий, Вседобрий, Всерозумний, Всещасливий (в-се: в собі щасливий)… … Це є ми і ми так розуміємо його прояви. Тільки через спокій ми приходимо до нього, залишаючи спогади, страх, злобу, жадобу, діла, слова, думки і т.д. за дверима буття через усвідомлення істини.

Коли виникають негаразди ми скоріше згадуємо Бога. Душа перебуваючи під дією цих зовнішніх подразників (страху, гніву …) не може усвідомити, зосередитись. Не може найти спокою. В такому стані Бог не чує наших молитовних прохань, запитань і не дає відповідей. Буває у розпачі виплакавшись і приходимо в стан спокою; буває виговоривши – приходимо в стан спокою, а буває носимо негатив довго і шкодимо собі, оточуючим. Ні мови, ні роботи, ні думки не мають спокою і робимо більше помилок – все валиться з рук. Для прикладу, коли ми на когось гніваємось, не входячи в стан спокою, не знаючи про це, не можемо зрозуміти себе і суб'єкт гніву зразу, то цей посил гніву приводить з собою сім собі подібних. Такий метод бумеранга в негативних проявах, такий же і в позитивних. Тож вчимось їх використовувати. Наш ум вже з цього часу знає. Проходячи по вулиці в стані гніву, ми збираємо негативну енергію, яка є тимчасово безхозною, чи слабшою за нашу і вбираємо в себе. Як той алкаш, йдучи по вулиці і до нього підходять на його шляху до магазину такі ж собутильники. Хтось такий же само, чи взагалі людина в спокої нас подразнюють і ми загоряємоось, як смолоскип. Вибух бомби гніву. Заспокойтесь, усвідомте причину через умовні запитання до себе і тільки до себе(це не хтось винуватий - це ми є джерелом виникнення такої ситуації, бо ми її взяли), а душа сама підкаже, зродить думку, слово, чи дію угодну нам і Богу. І така процедура розгляду кожного явища. Перевір-те.

Зрозуміймо, що кожен день нам дарований, як один з найкращих варіантів саме для нас. В процесі дня погане є підказкою, що ми щось робимо не так; робимо добре, то це крок до видимого шляху, що приводить нас до розуміння істини. В кінці дня без гордині подякуймо собі і всім за усвідомлений день. Якщо створилась неприємна ситуація, то це ж не є нашою виною і не картаймо себе, не робимо печалі серцю своєму – це є наша (всіх) ситуація і свідомо розглянемо її, щоб не повторити в новому дарованому дні. Зазвичай негаразди виникають, коли перестаємо свідомо (з божественним підходом) починати, чи робити ту чи іншу справу. Ми втрачаємо пильність, спостережливість. Пам'ятаємо прохання Ісуса Христа «бодрствувати» до своїх учнів перед походом в Ієрусалим. Будьмо пильними і ми. Не йде справа. Сідаємо, переосмислюємо і продовжуємо рухатись далі.

Наше життя не що інше, як повільна смерть протягом 70-80 років. Кожен день є Божим, божественним в якому ми знаходимось. Це ми, люди, поділяємо їх і даємо назви кожному з них , та ще й приписуємо їм певні якості (понеділок – важкий день, четвер є символом очищення, почав тиждень вдало, то так

його і закінчиш, весна починається з 1 квітня, рік високосний, чи барана і т.д.). Це все умовності людського ума і для сущого нічого не означають і наші окремі переживання, коли ми не в гармонії з ним, то не впливають на світову енергію. Впливають, але цей вплив досить мізерний, а небезпека в нагромадженні таких мізерних енергій, які в кінці створюють могутні потоки енергій. Наш ум заперечить, що і позитивна енергія не впливає на світову енергію. Можливо і так, але перевірте свої відчуття. Ми не встигли на залізничний потяг – ми в розпачі…, а для потяга це нічого не значить. Ми сіли в потяг – ми задоволені, а для потяга це нічого не значить. Однак скільки позитиву і задоволення везе потяг з тими, що доїжджають до своєї станції.

У повсякдень пам'ятаймо про терпимість до всіх і вся. До себе теж. Ввійшли в стан усвідомлення, чи у нас не вийшло в цей день – заспокойтесь (така поведінка людьми трактується, як терпимість) і попробуйте ввійти в цей стан душі і тіла знову і знову. Ми вже зрозуміли, що краще залишити після себе позитив, ніж негатив, тому і наголошується на нових спробах. Нетерплячка не допомогає. Не думайте, що життя не має смислу. Смисл ми самі с-творює-мо. Він не дається готовим. Навіть перебуваючи в стані пристрасті, ми постійно вимальовуємо бажання, мрії, ідеї. Так і стан усвідомлення смислу є продуктом нашого буття. Життя дає нам свободу, творчий потенціал, то творімо її в спокої і в гармонії з оточуючим нас світом. Не ставимо питання про мету життя, бо це є обмеження не в часі, бо час для душі безмежний. Тому ставити за мету в купівлі машини, побудові замку … є абсурдними, не вартими для напруження, для витрати енергії. Це є зовнішнє і все, що має статись станеться. Не ставимо мети, а усвідомлюємо смисл життя. Ми є тут і зараз. Цю мить. Ми родились в Олександрівці, а будемо жити в Києві… Ми були пастухом, а станемо міністром…, а далі? Ким з'явився в цьому тілі, тим і залишайся. Бо коли стаєш з радістю, то і надходить час спаду. Досяг мрії, а бути тільки починаємо. Нарощуймо силу розуму і мудрості. Давайте жити в реальній радості, в тому стані, який є і який є нашим. Не породжуймо спогадів і бажань. Життя є таїна, яку не можна розгадати, чи вирішити, а спогади і бажання, які можна вирішувати не дають радості життя. Бог є началом нашого творчого буття. Ми є в ньому і він в нас.

Ми відчуємо, що ми в стані блаженства, чи в іншому стані (роздратованості, гордині і т.д.). Відчуття дає поштовх для зародження думки, яка народжує дію. Коли ми в спокої навчимось усвідомлювати ці три речі, то це і означає, що ми на шляху істини, на божественному шляху.

Спостерігаючи за людьми, які мають радість життя, стають кимось, то це пояснюється тим, що це завдяки тому попередньому тілу – носію нашої душі, як нагорода долі в нашому пристрасному розумінні. Коли ж ми стаємо, стаємо підніматись, то палиться наша енергія. Наша сутність залишилась не пізнана, то тоді в наступному житті душа поселяється в тіло, яке

призначене компенсувати надлишок витраченої енергії – борсається, доки не усвідомимо (ми уже говорили, що саме в труднощах скоріше приходимо до усвідомлення смислу життя) свого призначення. Можливо така нагорода є карою, бо росте відповідальність, а кара є суть нагороди, бо усвідомивши кару, ми перестаємо її народжувати. Так в основному проходить наше пристрасне життя. Кара і нагорода – нероздільні. Тому сприймаймо те і інше, як данність. «Знайшов не радій, а загубив – не плач».

Навчаємось спостерігати за собою, а найбільше і вірогідніше за діями, словами, думками свого тіла, свого ума. Суть наша в нас з нами повсякчас, якщо ми займаємось пошуком. Наші відчуття, думки, слова, дії є суттєвими для Всесвіту. Можливо, ні. Ми пізнали себе, ми почали вивчати свою сутність і не вивчили, з чого почали, тим і закінчили, а здається стільки справ незавершених і іще є велике бажання їх завершити. Ми ж не можемо відкласти час смерті для завершення всіх справ. Можливо це трата енергії. Ми ж не можемо сказати, що мудріші за ту людину, що жила 2000-5000-10000 … років тому. Хто більше знав, чи знає? А що краще для сутності – знати, чи не знати? Міркуймо …

Ум людини хоче все пізнати і хоче всім володіти з самого початку, коли став бачити, чути і до самого кінця тілесного життя нашого єства. Але хто скаже, що народження був початком, а смерть кінцем. Ніхто, бо в 70 років для людини це життя в один день. А з настанням смерті ум наш мертвий і не пізнає того змісту, що таке кінець, але коли він живий, то хоче залишити кожному нащадку будинок, машину, коня, письмовий стіл, бібліотеку, піраміду. Нащадкам же в такому вигляді вони не потрібні – в них інші потреби. В їх річці життя тече інша вода. Хоча ум не заспокоюється, шукаючи відповідь – де початок, де кінець?, чи Адам дійсно був першою людиною, чи є рай-пекло кінцем життя-буття? Ми не можемо цього сказати, бо не знаємо. Не знаємо початку і кінця тілесного життя. А все умовиводи. Так, так – це виводить з ума. Хоча саме той ум, що пізнає, дає прогрес, дає можливість змін, але невідомо, чи в кращу сторону, чи в гіршу. Хто оцінить? Стоп! Хто оцінщик?... Ми не розуміємо своєї суті і не можемо усвідомити свого призначення на планеті Земля? Ми навчились спостерігати і відповідь приходить обов'язково: в несподіваній думці, у випадково почутому слові незнайомої людини, чи в знайомій сім років книзі, чи в чиїхось вчинках, у несподіваному погляді на якусь частину природи. Пробуй-мо. Пробуй мене, себе.

Коли в нас зародилась ідея і вона реалізувалась, то це найперш дія Бога через нас, а коли не реалізувалась, то це диявол помішав. А де ж наша відповідальність – це ж ми родили ідею, наш ум – це ж ми займались реалізацією ідеї. Хіба ми не мали віри в реалізацію, в Бога, але мали сумніви і ми не могли передбачити інших дій, втілювачів своїх ідей. Де ж істина? Хто сотворив нас і де кінець? Чи взагалі ці два смислові слова мають щось суттєве в нашому житті? Ум наш слабкий, бо не має на все відповіді, а чи

потрібні запитання взагалі? Пшеничка дає врожай, із зерна ми випікаємо хліб. Хіба кожному із нас цікавий процес від початку росту зернини і до хлібини на столі, а чи потрібні нам ці знання кожному у повсякденщині? А якщо це стосується нашого потягу до пізнання всіх оточуючих речей, мов, слів, думок? Що може один ум людини окремо взятої? Не може кожна людина все знати. Сущий дає певний вид знань, що ми можемо побачити в дитині через її схильність до пізнання якихось речей, якихось явищ, в її задатках, в її таланті для потреб розвитку всього Всесвіту і в тому числі його частини – нашого суспільства чи також для розвитку окремого індивіда. Астроном вивчає небесні тіла, агроном вивчає, досліджує пшеничку і так далі. Але який смисл у цьому, яка суть? Ось цим зайнятий наш ум, який нам потрібен. Потрібна нам рука, нога, око, вуха, мозок, думка, слово, діло? Так. Як можна забрати частину тіла – воно ж все потрібне, як одне ціле, як моноліт, як єдиний живий організм. Ми, наше єство, в цілому теж комусь потрібне і ми хочемо бути комусь потрібними. Природа знаходження нас серед конкретних людей і є їх потреба в нас, а хтось з них, чи всі, хто зустрівся нам на життєвому шляху – для нас. Будемо ми, чи ні, але відчуття потрібності мабуть заполонило світ. Чого ми у всьому бачимо множення, а в дечому удосконалення через адаптацію і т.д. Так, у своїй пристрасті ми бачимо множення, як пряму вказівку Бога – множтеся, вкладаючи в це слово суто матеріальне розуміння і бачення цього процесу. Ісус навчає – додасться, як мудре бачення своєї суті. Для прпристрастної людини множення і додавання є позитивом, але енергія для множення і додавання собі отримується від віднімання і ділення від інших. Тому-то надбавання духовних цінностей є іншим смисловим розумінням: надбавання, додавання прибуває, коли ми отримане духовне розуміння Всесвіту (любов, доброта, милосердя …) передаємо, ділимо, віднімаємо від себе іншим і чим множим і додаємо своєму єству і всьому Сущому, бо сіючи одну мудру зернину збираємо десять їй подібних для потреб іншим.

Відчуттями проявляються наші потреби, а ум породжує бажання, яким немає кінця. Ми проживаємо земний відрізок часу і не можемо бути повністю задоволеними. Аж до смерті. А чому? Ми ж думаємо, що ми найдосконаліша істота на Землі. Що нам не дає спокою, що нам не дає реалізувати себе в своїх бажаннях? Бажання і не дають. Ми своїми бажаннями хочемо пізнати все і вся, але майже не займаємось вивченням себе, своїх потреб і своїх можливостей. Мабуть ми себе не можемо пізнати. Хто ми є? А чи переймаємось ми цим? Ми бачимо спонтанно, загальнофоново зовнішній об'єктивний світ – людей, ліс, машини… через наші п'ять органів сприйняття, але ми сидимо, йдемо, лежимо і в нас проходить процес зародження думок, їх аналіз, клекочуть різні емоції – радості, гніву, жадоби … То це щось робиться в середині нас, це наш внутрішній світ, якого ніхто цілого не бачить, чи не відчуває крім нас. Хто ж це такий, що бачить і відчуває ці два світи? Бог, чи ми самі. Де той орган, де той спостерігач?

Може це совість, але вона більше виступає в ролі судді, порадника, зв'язкового з душею, а не спокійного спостерігача. Але ж думки, емоції опрацьовуються від оточуючого нас об'єктивного світу, тобто там живляться. Найчастіше ці запитання приходять в стані спокою. Може Бог за нас думає, говорить, діє? Мабуть, що ні. А якщо рядом ворог і має зовсім протилежні наміри, то, що це теж Божі наміри? Що він сам з собою бореться. А хіба це не аналог нашої внутрішньої боротьби? То чи є така сила поза нами? Чи вона в нас? А де джерело цієї сили? Якщо Бог дає нам розуміння, що ми реалізували себе, ми задоволені собою і ним, то ми хочемо, щоб він за нас дбав, а коли ми не можемо себе реалізувати, то робимо висновок, що це поганий Бог. То хто дає їм характеристику доброго, чи поганого? Мабуть цей комплексний спостерігач в нас, в нашій сутності, в нашому єстві. В даній ситуації спостерігачем є наш ум. Дбати ми починаємо всеодно за себе самі: чи то в стані спокою, чи то під впливом емоцій. Мабуть в стані спокою ми можемо найбільше себе реалізувати, найкраще себе оцінити, зберігаючи свою і оточуючу енергію. В стані спокою спостерігачем вже є душа, але ці застосовані слова (найбільше, оцінка) є для вивчення процесу спостереження, для розуміння суті і смислу спостереження за собою. Ймовірніше, наша психологічна енергія пульсує по каналах найменшого опору. Спокій і створює умови для найменшого опору. Однак, коли ми збунтовані бажаннями, хочемо …, хочемо, щоб за нас дбали – то це буде Бог і в основній масі ми бажаємо його проявів через релігійні традиції – нам краще бути беззатратними приймачами, чим творцями. І так протягом багатьох життів очікуємо реалізації своїх бажань, обіцяних священниками. Ми згодні думати, що вони будуть дбати за нас. Ми до цього привикаємо, розслаблюємося і зупиняємося в развитку, цим допомогаючи деструктивним силам ліпити із нас болванів. А душі такий стан справ не подобається і вона почала частіше покидати такі тіла таких сутностей, які зупиняються в своєму развитку. З творчого тіла душа не спішить. І прикладом того є свідоцтво про більшу тривалість життя перших людей. Була гармонія душі і тіла. А тепер скоротився строк проживання людини на планеті в десятки разів. Думаймо, думаймо, думаймо, а для чого думати, говорити, діяти – напився алкоголю, наслухався про щедре життя на тому світі і собі лежиш із задоволенням під яблунею. Хіба ми можемо так лежати в своїй основній масі? П'яниця проспиться, фантазії відійдуть, а реальність існує. В чому ж тоді смисл життя? Нас турбує той фактор, що ми одинокі і не маємо спокою. Тоді вирушаємо на пошук товариша, товариша в якому у нас є потреба з подібними до наших устремлінь в реальному світі, чи у внутрішньому. Важче у внутрішньому. Це потрібно комусь дати свої переживання, емоції і отримати підтримку навіть у найменшому. Це і буде ознакою, що ми зустріли собі подібного. Ми ж знаємо де це шукати: в партійному клубі, чи в релігійному офісі. Там нас чекають.

Але якщо ми і там не позбулися одинокості, не знайшли спокою, не отримали відповіді на душевні запити … Напрошується підказка – залишатися і далі бути самотнім, бути самим з собою в собі. Спробуйте, може у когось получиться. Зрозуміймо те, що ми ніколи не буваємо однин, чи одиноким, хоча деколи ми так думаємо. Давайте самі себе спитаємо: скільки подій відбулося з нами, чого тільки ми не зробили і саме тоді, коли ми це просили. То хто нам допомогав? Не боїмося самості, проходить дискомфорт, проходить страх і пошукаймо себе в своєму спокої. Відчуття самотності приходить до нас із-за відсутності відчуття щастя. А ще ця велика жура… Причина, яка привела нас в депресивний стан, була у відчутті відсутності щастя, у відсутності можливості бачити його зовнішні прояви. В кінці кінців, ми маємо право бути щасливими, як і всі цього хочемо, а дехто входить в цей стан…Пробуємо. Для цього не потрібно великих зусиль, напружень, а навпаки – спокій і любов дає нам достатньо енергії, щоб наше життя було квіточкою – нас милувало і когось. Навіть дивно те, як деякі люди борються за квадратний метр землі женуться на край світу за довгим рублем, аби купити машину …(перечень досить великий), але тільки не за тим, щоб наповнити наше життя любов'ю, щастям, радістю. Бо це, можливо, єдине що ми маємо шукати в житті, бо інше носить тимчасовий характер. Пізнавши відчуття любові, шастя, радості, миру і споко., то ми цього не забудемо протягом життя і з довірою несучи їх, то тоді ніякі обставини нам не будуть перешкодою. Чого ми хочемо, то це бути щасливими. Тобто ми хочемо на перших порах звільнитись від тих стаданьдуші, які є в нас, із-за відчуття втомленості від життя, відчуття непотрібності нікому, у відчутті розчарувань і життя мені нічого не пропонує в перспективі, від чого ми б мали задоволення. А для початку спробуймо перейти в стан самоізоляції, знайшовши таке місце на лоні природи, але без унінія. Тобто, ми помаленьку переходимо в стан усамітненості (у-самому-існує), тоді і появляться невідомі відчуття, якийсь рух енергії всередині тіла, десь біля серця і з цього моменту починається діалог з собою, з Богом відсторонено. У нас таке буде відчуття, так якби ми спостерігаємо і бачимо, і чуємо цей діалог зі сторони. Пробуйте. Не хочете? Не потрібно. Мабуть щось нам не вистачає – це потреби духовного розвитку. Можна знову попробувати? Вибір за нами. Спокій нам буде тільки снитись, а терзати себе далі будемо самі за правильні, чи неправильні думки, слова, вчинки. Слова «правильний і неправильний» є тільки якоюсь умовністю, а їх природа у відчутті дискомфорту, тривоги після певних думок, слів, дій. Відчуваємо, що зробили так, що здійснилися наші бажання, наші мрії – то це нами в пристрасті сприймається, як правильний вибір, але якщо зробили щось не так, то відчуття душевного дискомфорту підказує нашому єству, що ми живемо неправильно, тобто, у потоці негативних енергій. Відчуття відсутності щастя і є тим стимулом для зрушення з місця, це і є рушійною енергією в пошуках шляху до радості.

Священники в миру називають цей стан, як відчуття вини у скоєному гріху: сказали не по совісті, поступили не по справедливості. В цьому смислове навантаження цього слова – «гріх» і його природа. А природа цієї дії – помилка. Розуміння смислового навантаження слів, вчинків, думок, їх суть, їх природа – це і є нашою молитвою. Саме з розуміння природи відчуттів складаються слова цієї молитви, чи краще сказати – безсловесність цієї молитви.

Для усвідомлення суті цього слова, подивимось на його проявлення в людині. Будь-який грішник може бути святим, а святий – грішником. Ми подавлюємо в собі те, що ум вважає за потрібне подавлювати. Читаємо святі писання, які писали мудрі люди по благоволію Божому і що читаємо: війни, вбивства, гріхи всіх мастей, осуд грішників. Хто може знати так суть гріха, суть вбивці, суть судді? – друга половина душі. Чогось ці мудрі люди не опишуть свій шлях приходу до святості через всі свої душевні пізнання, через всі колізії життя, чого не розкривають свого бачення любові, добра, благості, красоти для інших, а розкривають ті людські пороки тіла, ума з таким детальним описом – мабуть вони самі через це пройшли. Це і був шлях від грішника до того пізнання Бога, в чому вони його бачили, в яких його якостях? Мабуть, пройшовши через них, ми не можемо їх позбутись, наша свідомість і наша пам'ять і далі несе їх з нами по життю разом з писаннями. Це не два окремих світи – це є цільне: святий і грішник, бог і диявол. Не стараймось кимось стати (набожним, чи грішником). Ми є тими, хто є. Якщо ми свідомі цього, то ми ростемо, у нас цвіте душа. Давайте кожен опише свої відчуття, своє бачення красоти, добра, любові, щедрості тут, в інтернеті, в записнику і по новому глянемо через деякий час на своє творіння – слово, а тоді поговоріть з собою. А наші описи комусь знадобляться, чи допоможуть побачити себе, чи будуть дорожнім знаком на шляху до бачення духовних якостей, до бачення Бога.

Ми і далі будемо розглядати деякі якості нашого єства. Будьмо свідомі, що саме на фоні позитивних якостей досить добре видно наші негативні прояви, які ми в миру називаємо гріхами нашими і на фоні негативних проявів ми навчимося спостерігати свої позитивні якості і можемо бачити самі зміни в ту, чи іншу сторону, але уже усвідомлено. Якщо хтось із нас раз пройде через ворота Божі , тобто через відчуття хоча б однієї якості і її бачення, то це вже буде початок пошуку. Зупинитись практично не можливо. Можливо це і було наше призначення для цього і саме для цього. Бажаємо Вам розуміння життя і усвідомлення себе в ньому.

Будь хто, хто творить зло – не може його творити без мовчазної згоди оточуючих. Тому то ми спостерігаємо стільки агресії в суспільстві, стільки зла навкруги - і мовчимо. Ми всі знаємо як творити добро, але, мабуть, не доросли духовно до цього, малувато сили розуму,щоб творити. Знаймо, що силу розуму ми набираємо через позитивні духовні якості і теж частково в

оточуючому середовищі. Чи страх нас паралізує, бо зробивши добру справу безкорисливо будь-хто (навіть невідомий), то це викликає озвучений осуд оточуючих, а ті, що отримали задоволення від баченого доброго творіння, мовчать. В цьому природа того, що ми на слух, на описах в слові чуємо і бачимо цей осуд, а схвалення не чуємо і не бачимо, хоча їх навіть більше – це візуально видно, що цей світ ще тримається саме завдяки більшості у Всесвіті позитивних якостей, як от : доброти, красоти, любові, милосердя. Носіям цих якостей і не потрібні слова, вони їх поширюють серед нас.(А все таки у Галі добрий чоловік, чи мудрий начальник, чи прекрасні діти і як вони живуть у злагоді і т.д.) Є таке серед нас і через слово, а досить багато і в думці. Приєднуймось до цієї категорії людства. Давайте вчитись кожен по своєму описати, очистити, переглянути своє бачення цих якостей, побачити цей великий листок білого паперу, хоча б в собі.

Інша частина суспільства, яка осуджує, обговорює, смакує бачене добре діяння в страсі, чи в зависті, як іржа залізо точать себе, збирають в себе цей негатив друг у дружка. Якщо можна, то відходьте від такого монологу, а якщо можете, то зупиніть, а при можливості скажіть: «А давайте подивимось на це з іншої сторони – все таки добре, коли є такі люди, які творять добро. Якби і нам такі найшлися, або нам дав Бог розуму сотворити хоча б маленьку добру справу, а найперше в неосуді добрих справ, а в їх славослові – це і буде початок нашої молитви: «Слава Тобі Боже Вседобрий, Всемилостивий …, бо ця іржа страху і завісті точить наші думки, висушує наші душі. А чого?, бо ще бачимо цю іржу і яка є досить мізерним шаром на груді металу. А подивіться навкруги, в себе – скільки ми бачимо прекрасного в природі, в людях …».

А зло, чи злочин не відбувся б, якби кожен був готовий вступитись на захист справедливості, чи в крайньому через недопущення злих слів, намірів, дій в собі, а також дати проявити свої добрі наміри у зовнішньому через незгоду свого єства з негативними якостями суспільного життя. Бо відстороненість, мовчазна присутність є згодою і підтримкою « творящого» зло. Фактично, в такому становищі ми є теж співучасниками у такому «творінні» зла. Коли ми говоримо, що якийсь Бог зла все це творить (наприклад – лихий попутав), то і тут ми не беремо на себе відповідальність, а спихаємо на невидимого диявола, чи перекладаємо свої злі думки, слова і дії на нього, а він же сидить в нас. Зрозуміймо це, що саме ми на цей час є носієм зла, носієм диявола.

І вбитий, і вбивця є жертвами, а ми всі є причиною цієї ситуації. Їх душі поселені в тіла, які ходили серед нас. Вони мали сильніше біополе негативу і були збирачами у нас нашого негативу, нашого зла і цей збір закінчився вбивством. Наш закон і ми бажаємо кари вбивці, якоби для справедливості і залишаємось в стороні, як причина, як умова злочину, що спричинила акт вбивста. Така природа цього злочину. Таким чином прослідковується

взаємозв'язок злочинця і суспільства на психологічному, на душевному рівні. А далі інші носії негативу, можливо, ще не проявленого, але, які вже себе ними позиціонують в образі правосуддя через міліціонерів, прокурорів, адвокатів, суддів, виконують волю суспільства. Але вони ж не знищили зло і не можуть знищити такими методами - публічною карою енергію зла. Ця енергія випурхнула і осіла в близь стоячих. В підсумку, саме суспільство готовить окрему людину, підсвідомо бачачи в ньому «талант вбивці», на злочин, бо в такому стані ми не можемо сказати про її усвідомлений вибір..

Всі люди на Землі – одна родина. Це той орієнтир, ті видимі відносини, що ведуть людство до Бога. Хай це не є для нас ілюзією, надією, утіхою, бо і так основна маса людей поставлена в позицію безправності і залежності. В лісі тварина періодично безправна, але вона є незалежною. Ось де первородний гріх – втрата свободи від народження до скону. Досить доречне християнське прислів'я: «В гріху родився в гріхах і помреш». Прислухаймось, яка ганебна, цинічна сама суть бачення священниками існування людини на Землі. Але ж вона покликана і послана в наше єство для життя – чуймо Ісуса Христа, як людину. Вони придумують богів для усмирення, страшать карою …Сонце світить, птаха літає, тварина бігає … не моляться, не стають на коліна, не вибирать собі начальника, юрист не встановлює правила поведінки, в них немає злочинців, в них немає тюрем, дач, рахунків в банках… і живе ворона до триста років. Вона не скаржиться нам, не хвалиться нам, не вказує нам – вона вільна. Де ж поділась наша свобода? Хороший лозунг в комуністів: «Доля кожного – справа рук кожного». Все в наших душах, в наших умах, в наших тілах – бути птахою, бути берізкою, бути Людиною, бути Богом, чи стати суддею, президентом …, рабом. Навчив священник, навчила національна ідея, навчили батьки, школа, двір і ми ці «знання» з часом повертаємо їм. Навчили творити добро, ми його і повертаємо, навчили бути пробивним – пробиваємось по їх трупах, навчили красти – крадемо, навчили ображати, то тепер ми ображаємо їх. Яку енергію використовували, то така і виростає. На сьогодні є попит на духовні надбання – малувато. Людство засівало пшеничку з плевелами. Ми не можемо реалізувати свого покликання – бути духовним індивідуумом. Ми є біблійна отара, ми є орава.

Ми ж з метою виправдати себе, говоримо, що помилилися, але ж помилку можна виправити, а не ставити тавро гріха. На помилках вчимося і вони є рушієм розвитку і в кінці все одно пізнаємо правду, чи находимо найбільш прийнятний варіант. Це і буде наш життєвий досвід. Помилка не породжує почуття вини, а виникає внутрішнє почуття-запитання: як її виправити? Помилка, хиба - є «творінням» людини і у творчих можливостях людини – виправити її.

Релігійні традиції, держава в помилці бачать вину. Ми винні, що зробили помилку через незнання, через недбалість. Ми порушили порядок, ми порушили цим закон, а за порушенням іде кара за помилку, за гріх. За це

потрібно відповідати. Перед ким? Перед суспільством через міліцію, прокуратуру, суд, тюрму. Зробивши помилку, ми винні, ми пішли проти Бога. Проти чийого? На Землі є триста релігійних традицій і кожна з них визнає свою найправильнішою, а інші неправильні, гріховні, то хто ходить проти Бога? То хто і коли цю помилку виправить?

Ні суспільство, ні релігійна традиція нашої помилки не виправила, але для порядку, для остраху іншим публічно звинуватила, осудила. Хто дав їй такі повноваження. Ті ж самі, що писали Біблію, пишуть кримінальні … кодекси – політики і священники, бо заклопотані метою – донести своє, чи суспільне бачення, як регуляторну функцію і для блага всім, чи повчання всім. Так не є, виходячи з розуміння їх же ідеалу. Вони самі туди зійшли і самі пишуть для всіх, але самі їх не дотримуються, бо мають собі недоторканність (видно великі носії інфекції), бо хто пожурить на синоді - може ворон ворона? У політиці, у владі немає людей, які живуть в гармонії душі і тіла, немає людей пізнавших істину, немає людей - носіїв духовних скарбів суспільства. Бо такі носії духовних скарбів - люди є душею суспільства, джерелом доброти, милосердя, правди, справедливості, любові, щастя. Вони є духовна еліта планети, вони є істинною елітою людства, вони є вершиною духовного богатства, вони є тією енергією, що ми називаємо – Богом, а політики, священники можуть афішувати ці якості, але вони їх не мають і ними не володіють. Це в них сидить диявол зі своїми діями, словами і помислами, бо подивіться, що робиться на планеті. Ось де природа диявола, а політики і священники є його мозковим центром – штибом. Це досить широка тема і досить нікчемна, щоб ми займалися її омиванням. Будьмо свідомі, що той хто родив такі порядки, то сам від них страждає і сам себе знищить. Така природа дій… Так є.

Дозвольте повернутися до бачення природи помилки. Бо основна маса людства бачить помилку, як винну дію. Це саме страшно і страшно, що суспільство вимагає кари, а ще страшніше, що воно згодне на такі визнання. Нами стають маніпулювати і ми піддаємось маніпуляціям, втрачаючи гідність. Ми стаємо предметом бізнесу, ми стаємо на шлях самознищення. Ми втрачаємо душу. Ми ніхто. І повторимося знову: той хто зробив помилку, то тільки той може її виправити при допомозі духовних якостей. Перевіряйте. Чи будемо ми носити вину, коли згодилися на неї після сповіді в церкві, чи будемо її носити після відбуття покарання в суспільній тюрьмі? Будемо, бо в цьому контексті розглядається тільки зовнішня сторона і вся енергія спрямована на творця помилки, а не береться до уваги бачення умов, не береться до уваги середовище, не бачимо суб'єкта помилки. Ось скільки роботи потрібно зробити для виправлення помилки – всім, хто чув про неї, хто проводив її судження і в першу чергу тому, хто її зробив і тому, проти кого вона зроблена. Так проходить процес нейтралізації негативної енергії,

диявола. Така природа нейтралізації через бачення позитиву. Така молитва кожної свідомої людини.

Цінуймо своє життя, всі його дрібниці; все, що в ньому стається; все, чим ми займаємось і чим не хочемо займатись. Не намагаймося жити еталоном життя, який пропонує суспільство, релігійна традиція, держава. О! наш сусід успішний бізнесмен, о! наш однокласник інженер …, а може в них немає того, що є в нас, а той бандит не туди ножем порнув, бо залишив свідка, а який хороший сусід – вже третю любовницю має, а мій чоловік тільки з дітьми грається, а вчора сусідка вкрала на базарі півня, а вона ж співає у церковному хорі … Таке розуміння, таку ідеологію насаджує суспільство разом з нами, а чи з нами? Ні це не наше життя. А для чого ми його бачимо, для чого це все чуємо? – це підказка нашому єству, як не робити помилок. Коли ми намагаємось жити тими життями, що бачимо в кіно, читаємо в книзі, зустрічаємо на вулиці, то це всього навсього певні фрагменти з чиїхось життів нині, тоді нас охоплює відчай, злоба, заздрість … Природа такого бачення в тому, що ми бачимо ситуації в яких ми були самі учасниками, але в попередніх життях. Ми палимо свою енергію, своє тіло, свою душу, збільшуючи енергію негативізму. Можливо ми дещо і використаємо з пропонованих еталонів чужого життя, але це буде маленькою дещицею проти нашого бачення. Але і та дещиця є тільки підказкою, а нам слід творити своє життя. Саме такий усвідомлений підхід в баченні і дає ріст духовного, дає поштовх у пошуку істини – хай маленький, але факт.

Людина, яка цінить зовнішній світ, вона активна, вона надбаває зовнішні цінності : котеджі, машини, золото. І ми бачимо тільки її зовнішність. Така людина живе в достатку, досягає великих успіхів у бізнесі, чи робить службову кар'єру, але глибоко в душі вона знає, що вона порожня. Вона не знає для чого живе і кому потрібне його життя і все те матеріальне, що вона нагромадила. Так, вона зовнішньо бачиться нам успішною, багатою, але внутрішньо вона досить бідна. Друга протилежність – це духовно богата людина , але зовнішньо не має таких матеріальних статків, бо її задовольняє та їх кількість, яку потребує її душа і тіло. У такої людини будь-який надлишок матеріального, чи наявність духовних якостей (доброта, радість…) зразу ж переходять до тих, які знаходяться поруч – сусідів, колег, потребуючих. Це не буде нашим судженням, а це буде те, що у звичайному житті є сенсом життя і найпрекраснішим у поєднанні. В цілому це є ознакою росту душ.

Байдужість до життя, його цінностей вказує на безцільність самого життя. Велике розчарування суспільств у політиках, у священниках, в їх законах, в їх святих книгах веде до хаосу, до енергетичного вибуху… на планеті. Ніхто не знає у яку якість життя ввійде планета після. Несправедливість, неможливість реалізувати себе в житті, підміна духовних цінностей меркантильними речами, злоба в сім'ях, на роботі, на вулиці. Кризи, революції, війни тільки підливають мастило в цей енергетичний вибух, який

може знищити багато чого і кого. Захистити може тільки довіра до сущого. Вибір за нами. Відкриті обидва шляхи. Шукаймо шляхів духовного розвитку, розпізнаваймо божественне в собі і передаємо іншим. Цей шлях може бути еволюційним подальшим розвитком Природи і нас, як її складової в духовному плані. Тут є резерви, ми це всі відчуваємо, ми всі хочемо доброти, щастя. Як до цих якостей підійти, як запросити в наше повсякденне життя? Мабуть не всі усвідомили свою істинну суть, як людини.

Пробуйте… Ми опишемо прочитану мудру притчу. Відвідувач зоопарку був здивований, що великі слони були прив'язані тоненькою вірьовкою за передню ногу і нікуди не відходили далі за її довжину. Це спонукало його спитати працівника зоопарку – в чому ж секрет цього явища? Той розповів, що коли слони були маленькими, то їх утримувала ця вірьовка і вона ж утримує їх сьогодні, бо в них є впевненість і віра, що вона їх втримає. Для цього в них є досвід спроб відірватись. Так що не досить мати життєвий досвід, який побудував віру їх до однієї спроби відірватись, а достатньо їм все життя вірити в міць вірьовки, яка на сьогоднішній день є для них ниточкою.

Так що пробуємо бути не споглядаючи на усталений досвід і переконаність (віру). Є потреба бути кращим, відчуваємо, що маємо для цього можливість – пробуємо.

Ми не можемо бачити своєї істини, своєї суті і навіть не сприймаємо суті природи, бо ми її приймаємо частково, або частково сприймаємо. Ми своїми ідеями-думками, починами намагаємося міняти природу під себе, для себе. А вона ж є досконалою у своєму взаємозв'язку, у своїй суті. Творець у всьому оточуючому показує нам досконалість вже скільки віків. Кожен елемент природи, кожна стихія є самою досконалістю. Змін не зафіксовано, хіба що її кількісні показники змінено (кількість і величина) і то це результат людського втручання. Суть кожного елемента природи залишається той же, кожен живе за своїм призначенням, за своїм посланням, за своєю потребою, як частиною всезагального. І ми маємо такими бути, тобто у своєму розумінні і ставленні до природи. Людина в своїх надмірних бажаннях не має спокою сама і мучить собі подібних, оточуючу природу і всесвіт. Повернімося обличчям до лісу і подивимося, що ми такі ж самі по своїй суті.

Все, що ми посилаємо у Всесвіт, в оточуюче суспільство, в природній простір, конкретним людям і політичним діячам думкою, словом і діями, то те і отримуємо назад. Досить повчальними і показовими є декілька життєвих ситуації, які, з вашого дозволу, опишемо: «Пішов батько з маленьким сином в гори і хлопчик, у захваті від побаченого, вигукнув: «Е,е,е…». Через деякий час почув те ж слово у відповідь. Він був здивований і попитав батька: «Хто це до мене відгукнувся? Батько, не довго думаючи, прокричав: «Хто ти? Доброго дня!» І тоді питання і привітання почули обоє.»

«Японський вчитель, старий самурай, проводив заняття зі своїми учнями і до них підійшов молодий воїн, який прославив себе грубістю, зухвальством,

провокативною поведінкою. Він займав будь-кого, створюючи конфліктну ситуацію, і, будучи молодим, здоровим і сильним, у двобої перемагав супротивника. Так от він цього разу обрав старого самурая, кидаючи в нього каміння і брудні образливі слова, але мудрець не реагував і продовжував заняття. Молодий воїн мимоволі стомився від своєї негідної поведінки і пішов від них. Тоді учні спитали вчителя: «Чого ж ви не викликали його на двобій, невже злякались поразки?» На що той відповів: «Якщо до вас хто-небудь підійде з подарунком і ви його не приймете, то кому він буде належати?».Учні дали добру відповідь (і нам): «Своєму хазяїну.»*

Інша ситуація для розуміння природи посилу і повернення позитивних і негативних енергій думкою, словом і дією. «Жебрак стоїть край дороги і просить милостиню, а повз нього проїздить на коні вершник і вдаряє його декілька разів кнутом. Жебрак подивився йому вслід і сказав: «Я бажаю тобі щастя!» Свідок цієї ситуації спитав жебрака: «Невже ти такий смиренний?». «Ні, просто, якби він був щасливий, то він би не став мене бити батогом по обличчю. В нього була злоба і він її роздає наліво і направо, а я щасливий і бажаю всім щастя». Ця притча досить тонко розкриває суть слова Ісуса Христа, його природу: «…і підстав другу щоку», а не для того, щоб нас лупцювали.

Для усвідомлення природи слів Христа нам буде помічною і інше древніше буддійське повчання.

«Один з учнів спитав Будду: «Якщо мене хто-небуть вдарить, то що я маю робити?» Він відповів запитанням: «Якщо на тебе з дерева впаде суха вітка і вдарить тебе, то що ти будеш робити?» Учень відповів, що це може бути випадковістю (яких в житті не буває, бо все, що ми чуємо, бачимо, то це і є для нас і воно є в нас) і що я опинився саме під цим деревом і в цей час, коли суха гілка відломилась». Будда продовжив: «Роби те ж саме, як прийняв удар випадково зламаної гілки; іди далі і поміркуй – чого і чим ти покликав собі таку зустріч…».*

Досить помічним у розумінні бачення себе і оточуючих є правило дзеркала. Коли ми дивимось у дзеркало і наші очі теж є дзеркальцями, то наші дзеркальця через мозок-ум нас не збуджують, не говорять нам, що ми красиві, чи ні, що щось погано, щось добре. Тобто вони не порівнюють, не аналізують, не осуджують – вони чисті. Ось такою чистотою ми пізнаємо Бога. Дзеркало відображає, відтворює все, що перед ним появиться, але воно немає суджень, воно не збуджує. Давайте дивитися в себе, як в чисту живу криницю. Для визначення змісту наших думок нашої суті, нашого відношення до Бога, для визначення свого рівня духовного розвитку теж є дзеркало, але цим дзеркалом є люди, які нам зустрічаються і в цьому дзеркалі ми бачимо себе. Куди б ми не пішли, ми завжди приходимо до себе, ми завжди знаходимо себе. Для розуміння цього стану чуть-чуть зосередьтеся і уважніше подивіться на інших – ми побачимо в інших саме те, що є у нас, саме ті якості, які є у нас. А в

нас вони побачать себе: свою поведінку, свою реакцію на події, почують від нас саме свою думку про будь-що … Якщо ми темні сутності, то в інших ми будемо бачити саме такі якості, якщо світлі – то світлі, якщо ми добрі, то в інших ми теж побачимо доброту. Якщо ми злі, то ми бачитимемо, що всі навкруги озлоблені.

Десь читалось мудра оповідка про дану ситуацію. Афінський мудрець мандрував в інше місто і по дорозі йому зустрівся чоловік, який тримав путь до Афін. От він і питає мудреця: «Які в Афінах порядки, які люди там живуть». А мудрець повідомив, що скаже, але попросив того чоловіка розказати перш про звичаї, чим займаються люди в його місті, бо мудрець якраз туди йшов і почув таку відповідь, що у їхньому місті начальники не дбають про людей праці, люди злі, завидливі, гнівливі, горді, жадібні і користолюбні. От мудрець по цих словах і відповідає, що і в Афінах такий устрій і такі люди і ти там їх зустрінеш. Перегодя мудрець знову зустрічає мандрівника з того міста, що і перший. З вуст якого прозвучало теж запитання, що і в першого мандрівника. І знову мудрець попросив розказати і цього чоловіка про своє місто, який повідав про красоту свого міста і про прекрасних людей, які живуть у ньому: чуйні, доброзичливі, щасливі … На ці слова мудрець відповів, що саме таке прекрасне місто є Афіни і що в ньому живуть добрі і порядні городяни, яких він там зустріне. Суть цієї історії така, що перший подорожній бачить світ, людей, яким є сам, а другий бачить своє місто і своїх городян своїми очима, яким він є сам. І незалежно куди його доля закине, то йому по життю будуть зустрічатися саме такі люди, з такими властивостями, чи якостями, які він сам продукує.

Ніколи нікому не заперечуймо того, що нам говорять, бо кожен бачить світ по своєму і у кожного своя правда. І у нас своя правда бачення світу, хоча вона теж може кого небуть дивувати, викликати осуд, заперечення. І ці почуті слова розуміймо як слова нашої душі до нашого ума, до нашої правди життя. Правда у кожного своя, як і істина. Їх напрямок вказують наші відчуття: коли нам прекрасно, то відчуття підказують що наш поступ правильний, істинний, а неодноразові підтвердження вселяють в нас впевненість, яка і родить в нас довіру. Ось таке бачення кожним по своєму природи відчуттів на одинакові події, чи речі і формують у кожного свій життєвий шлях. Це є нормально. Проблеми у взаємовідносинах з людьми виникають не із-за різного відчуття на події і факти, а те, як ми діємо, чи не діємо на ті, чи інші відчуття, а найголовніше в тому, що про них ми нікому не розповідаємо, а подеколи і не вміємо розкрити їх суті.

Приходить час, коли ми не хочемо бути такими, як були досі. Таке буває з кожним, а то і по декілька разів протягом життя. Це Бог стукає до наших душ у двері. Не біймося змін. Все міняється в цьому світі і у нас появляється шанс змінитись. Бог постукав, значить ми готові до змін. Змінюймось. Будьмо людиною в нових якостях. Скидаймо, позбавляймось старих не зовсім добрих

звичок, бажань старої вчорашньої людини незалежно від того скільки нам років і ми відчуємо полегшення не тільки духовне, а й фізичне – ніби якийсь тягар скинули зі своїх пліч. Появиться потяг до нових звершень, до пошуку нового себе. В такому стані, в такому настрої, за принципом дзеркала, ми, все одно несемо Сущому нашому потрібну часточку божественних якостей, бо наша посмішка, наша доброта, наші знання у вирішенні звичайних і складних справ є тому підказкою – хто дивиться на нас як дзеркало, то так і вчиться бути Людиною, бути Богом, тобто ми є божою підказкою іншим. Але ми чомусь не можемо усвідомити просту істину, що перед нами Бог в своїх проявах-підказках.

Спокійно, виважено, з розумінням починаємо бачити, вивчати Бога в інших. Можна почати з малого і осмислено усвідомлено робити хоча б по одній добрій справі кожен день, чи почати з однієї доброї справи в тиждень для родини, сім'ї, дому. Одне для своєї душі і одне для інших. Не надається зразу почати творити добрі діла, бо новий підхід, новий погляд на речі, а це помітять інші і оточуючі і можуть в своїй пристрасності осудити нас. Ось такі міркування і не дають, бо ще страх сидить в нас. Добре діло твориться в доброму настрої. Не засмучуймось, не зупиняймось, бо ми вже на вірному путі до Бога. Не можеш добрим ділом, то хоча маймо силу розуму не робити поганого для когось і для себе. Починаймо з доброго, щирого, нелукавого слова, бо «перш було слово» в нашому миру. Не можемо творити благо, то відходьмо від зла, виясняємо його природу і це вже буде першим кроком до блага. З часом таких добрих слів, справ, як насінин, назбираємо торбинку і буде як гостинець, коли дозріємо до того, щоб побувати з гостиною в Бога. Такі слова, такі справи додають нам відчуття, що страх покинув нас, наша душа переходить під захист духовних сил. Бог це бачить і захищає нас, а в тілі появиться відчуття здоров'я, яке ми схочемо скерувати на творіння добрих справ. Ми помічаємо, що люди, світ стають потрошки інакшими – милосерднішими, стриманішими. Це вже ми з благовоління Творця почали сіяти насінини добра і все починає рости. Це нам по силі нашій … Відчуваєте потребу, то і творіть …, а не просіть …

Бо прохання до Бога носять в собі природу реалізації мети, природу здійснення наших бажань. Як ми думаємо?, чи реально це, щоб Бог виконав бажання кожного із нас (в т. ч. злобу, невдоволення…), як слуга наш. Реалізувати прокльони, зависть, гнів, злобу, осуд ми маємо просити нашого Диявола (Ума), який найде способи і шляхи для їх реалізації. Ми свідомо випускаємо опис цього процесу, який може стати «підказкою» негативізму, бо у своїй пристрасті ми досить скоро засвоюємо погане, а добре не дається до рук. У добрих руках лопата робить перекопування землі для засіву жита, а в поганих є знаряддям вбивства.

А може в суті прохання людина узріла ту енергію, яка дасть можливість реалізувати потребу – мабуть, щоб реалізувати назрівшу потребу, то

потрібно потрудитись. Бачення такої ситуації буде усвідомлене розуміння і повчальною для такого сприйняття є мудра притча.

«Одного разу чоловік зайшов в магазин і здивовано побачив, що за прилавком стоїть Сам Бог. Відійшовши від здивування і неймовірності, все таки підійшов до Сущого і попитав, що той продає.

- Все, чого його серце забажає.

Чоловік з радості каже:

- Я хочу щастя, миру в душі, здоров'я в тілі, свободи від страху … для себе і всіх оточуючих!

- Це можна, але я тут не продаю плоди, а тільки насіння.»

Не змагаймось ні в чому і ні з ким. У кожного свій шлях, свій хрест – аж до смерті. Змагання виснажує душу і тіло, а на загал залишаємось біля розбитого корита, бо бідний не той, у кого мало, а той, кому мало. У кожного своє розуміння богатства. Для мільярдера мало одного мільярда – йому потрібно ще хоча б десять. Для того, хто ходить на роботу, хочеться тільки хоча б на дитячий велосипед. І мільярд, і велосипед залишить душа і тіло. Кому важче залишати? Хто більшу гіркоту втрати несе з собою в інше життя, бо ні мільярда, ні велосипеда ніхто не візьме з собою. Однозначно гіркота є тягарем. Природа богатства матеріального в тому, що воно дається сущим для задоволення своїх потреб і нагальних потреб оточуючих: це і податки, це і достойна зарплата, це і спонсорська допомога, це і підтримка соціально-культурних заходів, це і особиста допомога потребуючим. Якщо богата людина, використовуючи надлишкові матеріальні багатства для себе і своїх бажань, то в наступному житті ця душа опиняється в самому нижчому соціумі зі злобою на багатство і все, що носить в собі ознаки розкоші. Так є. Досить повчальна притча Ісуса про шанс богатого пройти через вушко голки.

Давайте подивимось на природу. Ми бачимо, яка вона красива у своєму різнобарв'ї, у різноголоссі співу птахів, у красивих добротних будинках і водночас відчуваємо задоволення від життєвого спокою, від життя без насідаючих проблем в сім'ї, на роботі, з сусідами. З усіма нормальні відносини. Але буває, коли в гонитві за довгим рублем ногами розбиваємо горщик із золотом, що стояв на нашій дорозі, а ми побігли далі за примарним грошем. А того золота – доброти, ласки, щастя вистачило б на все життя. А під ногами залишився горщик, золото, людські долі … Живімо у гармонії з усім. Росте клен, ростемо і ми. Він дає нам красу, затишок, прохолоду, а ми із задоволенням доглядаємо за ним. Так, мабуть у всьому нам би жити-бути. Сприймаймо природу такою, якою вона є, бо і вона сприймає нас такими, якими ми є: чи милує, чи навчає, чи підказує, чи злить. Подивимось уважніше і у кожній речі, у кожній дії є щось позитивне, в тому числі і у своїх діях. Дерева і трави милують око, пташиний спів – вухо, вода дає відчуття руху, омиває негатив з тіла, вогонь очищає душу і підтягує її до небесних висот.

Давайте подивимось на одну з цих стихій природи, одну з частин нашого життя – воду. Вода проявляється в ознаках м'якості, грайливості, текучості, ненасилля, спокою. Навіть у своїй силі вона проявляється саме в цих якостях. Вогню, вітру, землі страшно, а вода сприймається спокійно, як носій умиротворення, як носій життя. Так, у воді ми відчуваємо життя. І тіло людини майже повністю є рідина (мабуть в цьому є спорідненість) і в цій воді поселяється душа людини. Дивимося у воду і навіть бачимо своє відображення; дивимося на водне плесо – душа відпочиває; дивимося на текучу воду – оживаємо ми; дивимося на журчащу грайливу воду – душа співає, дивимося в її глибочінь, то не бачимо кінця – одна таємничість, а де її початок?; дивимося, яка вона ласкава і строга в своєму спокої. Дивимося, що вона собою наповнює землю, повітря і приборкує силу вогню. Вдумаймось , яка життєдайна сила в неї. Вона є матеріальним носієм всієї інформації про нас, про оточуюче середовище. Людина свідомо, чи несвідомо міняє її стуктуру і отримує нові якості, нові властивості, які є основою життєвих процесів Всесвіту. Вода є життя, як любов є носієм духовності. Приходьмо до води і очищуймось, і оживляймось. Не просто так водою проводять очищення в церквах, дома. Тут і гігієна, тут щось сакральне, що аж до розкриття душі. Бережімо її і вона нас оберігає.

Давайте подивимось на воду, коли вона падає на скелю і через деякий час прийдімо і подивімося. Вода була і залишилася текучою, м'якою, омивала гранітні рифи, але тих ознак скелі вже не має – є пісок і гравій із грізної твердої кам'яної брили. Зрозуміймо, що не сила перемагає, а спокій, наша тиха плинність. Коли людина добра, щира, м'яка, жива, світиться здоров'ям, то про неї говорять – добра душа в неї. Коли ж зла, горда, гнівлива, хвора, то ми говоримо про неї, як про людину, що немає душі. Ум знову перед вибором: жити з душею, чи без неї. Там де душа – там любов. Основою будь-якої моралі є елемент любові, а основою політики є елементи ненависті, сили (влади і грошей), обману, аморальності. Однак політик може публічно тимчасово показувати видимість високої моральності, саму доброту і т.д., якщо це відповідає його цілі, чи для досягнення цілі, які є тимчасовими – і як захована таємниця показушності. Такі показушні цілі є станом тих, хто їх продукує. Це досить добре видно під час виборів у будь-якій державі. Тут також проявляється небезпека такого явища, як вибір. Цим і цих політиків ми самі і створюємо, бо ми такі ж у своїй більшості, у своїй суті. Ця мова не про конкретного політика, а про систему устрою, яка і в більшій мірі, як масу, нас влаштовує.

Людина милує душу, а може і огорчати. У кожного по своєму. Один бачить в дубі могутність, красу, силу; інший – хороший матеріал для будівництва, чи сировину для опалення приміщення, а ще інший, як захисток від стужі, чи прохолоду в спекотний день. Кожен бачить в дубі щось своє, а дехто може не помітити його взагалі, обійшовши. Ніхто ж не проводить кордону між цими

світами. Ніхто і не проведе – він невидимий, як невидима його одна єдність. Це одне ціле. Це дві ноги людини, які їй потрібні для руху, для опори. Без однієї, або одна з них коротша, то це вже інший статус людини, це інші можливості, але і інші перспективи.

Краще жити своїм життям і це дасть силу поважати інші життя і ми не станемо переживати життя дітей, батьків, сусідів, президента. Відносьмось до інших життів, як до свого. Поважаймо життя ромашки, калини, дуба, мурахи, джмеля, котика, сусіда, дитини. Але найперше нам потрібно навчитися жити самим і цінити життя, бо це велике щастя, велика радість – ми живемо, ми любимо, ми щасливі і цього бажаємо всім. Не ламаймо рослини, не забруднюймо річку, не вбиваймо комахи, не ображаймо дитини, сусіда.

Коли ми в порядку, коли ми чисті, коли ми в гармонії, то і оточуючий світ в порядку, злагоді, чистий, в гармонії з усім. Тобто від нашого стану залежить світоустрій, а від стану природи залежимо ми. Від нас виходить така енергія, а від оточуючого аналогічна. Це є потік однієї і тієї ж енергії для нас і природи. Кожна думка, слово … предмет, істота є певним видом енергії, чи їх поєднанням. Тому доброзичливо і з розумінням відносьмось бережно до будь-яких енергій. Бережи воду чистою, бо це енергія, бережи на роботі, на вулиці стілець, ручку, сміттєвий ящик, виключай при відсутності потреби світло, комп'ютер, турбуйся про дітей, шануй батьків, доглядай за своїм будинком, одягом, слідкуй за своїми думками, словами, діями, бо в кожну річ, явище хтось вложив частину енергії, частину своєї і нашої божественної душі. Можливо у річці різні краплини за розміром, за хімічним складом, за смаковими якостями, за забарвленням, за біологічними властивостями, але ріка їх об'єднує, а вони створюють її. Так створені ми, так створений всесвіт.

Дорога до істини легша, якщо ми на неї ступили, бо перед виходом на цю дорогу ми очищаємо душу і тіло від хороших намірів, хороших бажань, хороших ідеалів, хороших мрій. Це все думки. Вони найбільш вагома і найважча категорія в нашому житті. Це ми говоримо, щоб пізнати життя, щоб зрозуміти його суть, зрозуміти функцію ума, думки, слова, дії і їх роль в житті, тоді ми зрозуміємо: для чого і як входити в стан розслаблення, в стан спокою, через розуміння свідомого і несвідомого в цьому процесі. Це дає нам можливість побачити шлях істини, способи пізнання себе, як бути спостерігачем, як набувати духовних якостей.

Все оточуюче нас складається з одних і тих же найменших хімічних елементів, можливо в одних більше кальцію, в інших кремнію, чи води … Так звідки воно береться, як воно впливає на нас, чого ці питання турбують нас? Ми шукаємо відповіді в оточуючому, але відповідь, як і запитання є в нас. Ми вже знаємо в чому смисл життя і чого саме через пошук істинних знань нам даються відповіді? – бо ми для цього послані на Землю.

Людина, що стала на шлях пошуку істини, пошуку духовного, буде йти ним до кінця і своїм єством освічуватиме, облагороджуватиме всіх тих, хто знаходиться рядом. Хто побачив, чи вийшов на цю дорогу, той отримує позитивну енергію (він живе вже нею), той починає потрошки очищатися душею і тілом (від так званої гріховності і хвороб). Головне, що процес очищення, чи отримання позитивної енергії через прояви доброти, любові, радості (такі прояви ми зустрічаємо ні з того, ні з чого, відчуваючи зміну настрою, бадьорості) приходить незалежно від носія істинних знань і не залежно від отримувача – це є духовна передача, це є невидима психологічна передача через шукача, чи носія істинних знань зі Всесвіту, від Бога, тому ця малість для всесвіту не буде відчутною, а нам іде во благо.

Такі духовні люди є засівачами духовного. Вони є серед нас і сіють вони мовчки, через те ми їх не бачимо. Коли такі люди починають говорити в миру про істину, то проходить процес їх відторгнення суспільством. Так було, так є і тільки після смерті показуємо публічно своє шанування такій людині, бо суспільство відчуває правдивість істини завжди, але страх ума кожного члена суспільства не дає істині проявлятися в нас. Ми це розуміємо, але страх іноді сильніший. В душі ми згодні з істинними знаннями, але в мирському бажаємо відгородитись від них, бо таких людей пристрасне суспільство називає ненормальними людьми, диваками … Зрозуміймо, що це наше і приймаємо. Це Бог проявляється в таких людях для нас же, для нашого блага. Такою дорогою життя, такий хрест знань приніс і Ісус Христос в цей мир, і саме в середовище єврейського народу. Суспільство не прийняло його і розіп'яло. У своїй зависті люди ненавидять мудрих людей і де б вони не появлялися, то всюди зазнають публічних гонінь, особливо політиками і представниками релігійних традицій, хоча тільки публічно можуть особисто проявляти певну лояльність, чи байдужість. Можливо в меншій мірі для нашого ж розуміння і саме на прилеглій території у свій час мешкав божевільний-пророк Терешко. Його слова, його дії майже ніхто серйозно не сприймав і більше того – боялися зустрічі з ним. Це є страх подібності – а що скажуть оточуючі?. А він не просто так загодя появився на нашій території. Його душу було послано для усвідомлення приходящим у днях і роках.

Божевільний: божественне начало в такої людини вільне – вільне від ума, від диявола. В російській мові застосовують слово –«умалишенный, як такого який позбувся ума, позбувся диявола свого. Ось таке смислове значення цього слова. Однак слід бачити людей душевно хворих, людей в яких вселився біс із не зовсім приємними проявами негативних явищ.

Істина – це велика енергія. Тепер повчання Ісуса сповідує велика частина людства і можна сказати, що меркантильно, поверхово, як засвоєну інформацію, а не як процес пізнання себе, не в пошуках в собі Ісуса Христа, його духовного богатства. Зрозуміло, що і серед нас є чимала кількість шукачів істини і серед них Ви. Бога ми можемо бачити в його проявах, в собі, в

собі подібних, в Природі - і процес пізнання є його закликом до цього. Ми приєднуємось до цього процесу. Той, хто вперше побачить напрямок до пізнання істини вимушений пройти процес пізнання страху перед релігійними традиціями, моральними поняттями і оцінками, які виросли із соціального людського середовища, бо страх робить неможливим пошук істини і сам процес пізнання. І його не так просто позбутись – тільки через усвідомлення. Ми все одно його частково відчуваємо. Хто більше, хто менше, але пізнавши його суть і маючи духовний і моральний потенціал в творчому пізнанні страху, ми рушаємо до пізнання всього і вся. Таке розуміння веде до відмови від проголошеної суспільної моралі, бо сама духовна чистота дає нам такі якості поведінки, які є основою життя у злагоді з оточуючим середовищем. Така духовна чистота наповнює суспільну мораль більш якісними проявами. Відчуття пізнання нівелює страх, хоча цей процес не раз нам показує гіркоту, але з цим слід змиритися і сприйняти усвідомлено, бо мить відчуття радості і душевного підйому цього вартують. Природа пізнання гірка, але вже з цих миттєвостей ми згодні на цю гіркоту. Основна суть в тому, що Христос в нас, але за своєю пристрасністю ми шукаємо його прояви у зовнішньому – в дітях, в батьках, в колегах, в начальстві, в машинах і т.д.

Ісус кликав своїх учнів, кличе нас повсякчас через каяття бути гідними свого призначення, як істоти духовної. Покликання людини не є споглядання за собою і іншими, чи робити якісь порухи – це є поєднання бачення і творчої діяльності, яка дає в результаті духовний ріст при кожному тілесному житті.

Бо увесь світ ми бачимо в собі і всі знання світу у разі потреби кожна людина може пізнати. Не забуваймо, що все, що ми можемо, чи дано нам зрозуміти – то це вже проекція нашого ума з його поінформованості, аналізу, висновків. Ми кожен дивимось через проекцію ума на екран нашого життя. Ми уже говорили, що в іншій людині, так і в оточуючому світі як у дзеркалі ми бачимо себе і тільки себе через свої бажання. Ми бажаємо машину, то і наші очі ловлять саме таку модель автомобіля; наші вуха зупинять нас через ум в тому місці, де говорять саме про цей автомобіль.

Все, що ми говоримо про інших: добре, погане, прокльони, побажання, то через певний час ми бачимо і чуємо ті ж слова в нашу адресу. Таке розуміння бумеранга. Добро посіяв – добро і повернеться. І так у всьому нашому повсякденному житті. Ми бачимо саме те, що є в нас, але суть в тому, що себе ми не знаємо і навіть розуміння такого не маємо, що ми дивимось таким чином на себе, бачачи свої слова, вчинки, емоції, спроби в інших . Коли проскакує в нас таке усвідомлення, то ум парирує недостатком часу на вивчення себе, своєї душі, бо це конкурент ума. Така природа його поведінки – зайняти нас чимось другорядним: бачити когось, вчити когось … Ми не можемо навчити когось, навіть своїх дітей. У своїх намаганнях хочемо когось

переробити, перевиховати, хоча нас це не стосується, але не вдається. Чому? Починаймо мінятися самі і результат не забариться.

Своїх дітей переробляємо, тобто перевиховуємо під себе, держава під себе, але аж ніяк не даємо їм самим пізнавати світ. Ядро пізнання цього питання - пізнати найперш себе. Коли це стається, то ми просто по іншому дивимось на все. Світ який був, таким і залишається. Формально тільки ми змінилися і світ змінився в нашому баченні. Це дійсно, що тільки здається, що ми знаємо світ. Як здається, то хрестимось. З уважним усвідомленим спокоєм і чистими думками ми можемо вгамувати спрагу душі і заспокоїти ум. Кожного ця спрага протягом життя сушить душу – давайте їй свободу і вона знайде джерело з чистою водицею.

І так, знаходимо час для заспокоєння, входимо у мовчання і може відбутися душевна бесіда, внутрішнє чуття радості, зачарування природою, собою, Богом. Молитва, або розмова двох – це розмова нашої Божественної душі з нашим тілесним суспільним умом – і є нашою молитвою протягом нашого життя, коли між ними є гармонійне усвідомлене поєднання. Це наш життєвий шлях. Зрозуміймо, що найкраще розвивати внутрішнє, бо розвиток зовнішнього (те, що бачать в нас і як нас) моментально отримає спротив суспільства. Тільки, коли ми усвідомимо свою сутність, тоді можна, але, можливо, і потреба тоді зникне. Який спосіб життя буде прийнятий нами, то хай підкаже серце, але тільки не людський поговір, людське одобрення, чи осудження – це пройде, а стан душевного спокою залишиться. Важливі не так слова молитви, як стан нашої душі, її готовність говорити з Богом.

«Одного разу корабель розбився на рифах біля острова. В живих залишився один чоловік. Він із виловлених залишків збудував собі хижину, зібрав сякі-такі харчі. Дні йшли і він часто перебував у молитві з Богом, просячи Сущого про повернення додому. Одного разу, як завжди, вирушивши на пошуки харчів, його в дорозі застав дощ з громовицею і блискавками. Повернувшись до місця проживання, побачив догоряючу хижину. Чоловік у відчаї став картати Бога і сам собі не знаходив місця. Однак, на другий день він побачив підпливаючий корабель, який забрав його. Заспокоївшись, чоловік спитав капітана, що спонукало їх змінити курс і підпливти до цього острова. Капітан відповів, що вони побачили високий стовп диму, як сигнал біди і це стало підставою для зміни курсу корабля» . Дивуймося силі Молитви і силі Розуму Творця нашого.

Не гніваємось на людей за їх розмови, не осуджуємо, а пробачаємо їм і в собі попросімо в них пробачення, що дали підставу для осуду нас, що порушили їх певний спокій, їхнє розуміння ситуації. І просімо Бога, щоб дав їм і нам розуму не збуджуватися зовнішніми проявами, бо вони кардинально не міняють світ і нас, а є тільки підказками для ума і тіла на потребу душі, то це

скоріше надасть відчуття миру між нами, вижене відчуття неспокою, страху, що появляється між нами і посіє довіру, любов.

Йдімо по життю вільно, спокійно і чесно, не читаймо руйнівних газет, не дивімося телевізор, бо те, що нам потрібно знати, ми знаємо, чи взнаємо, як настане та мить і ми будемо в тому місці, і в той час для отримання тієї, чи іншої інформації. Газета і телевізор тільки спокушують нас, засмічують душу і тіло, засівають бур'янами наш ум, засівають несуттєвою інформацією, крадуть наш час (а ми боремося з крадієм і вбиваємо час в серіалах, в різного роду шоу-шулерства), який можна посвятити пізнанню себе. Відкинувши це бажання, то одразу появиться робота для ума і для розуму. Ум робить команди – дій, а Розум підкаже – послухай душі, серця - спілкуйся з дітьми, з батьками … Не зупиняймось на півдорозі. І не треба нікому пояснювати, чого це ми поводимось по іншому, чого поміняли погляди на свій спосіб життя. Розумний зрозуміє без слів і без запитань, і без пояснень. Так це буде новий стиль життя. Можливо хтось з родичів, друзів буде цікавитись змінами, осуджуватиме, то відходьте від цих повчань під будь-яким приводом (Ох, вибачте, в мене виникла природня потреба іт.д. і т. п.). Не ми для цього миру, а мир для нас, для нашого розвитку, для нашого сходження на Олімп. Якщо у нас немає сили розуму справитись зі своїми невдачами, своїми слабкостями, своєю гріховністю, то не впадаймо у відчай, а зрозуміймо, що основна масса людей саме так і живе, саме так робить спроби пізнати вічне. Можливо одиницям це вдається і ми ця одиниця. Усі ми такі у Бога, а не якісь особливі.

Все ж, коли ми відчули потребу пошуку шляху істини, то не зупиняймось. Просуваємось по трошки вперед, вчімося бути більш спостережливішими, більш терплячими, більш умілими, більш добрішими ніж вчора, годину назад. Не думаємо, що нам вдалось досягти більших успіхів у цьому ніж іншим, а смиренно йдемо обраною дорогою до кінця. Перемагаймо не інших, а себе в собі. Радіймо, що ми це усвідомили, радіймо з посмішкою, бо у нас став посміхатися світ. Посміхаймось, якщо не обличчям, то серцем. І найголовніше душею. Душа передасть посмішку тим, хто її потребує. Той, кому потрібно побачить нашу посмішку щасливої душі. Зазвичай, посмішка на обличчі викликає в багатьох подив, заздрощі, осуд. І коли ми ще не зміцнилися в посилах щастя, то це додасть нам болю і то тільки найскоріше нашому его.

Шукаймо істину в собі, пізнаваймо себе і оточуюче середовище як начало духовного. Відкриваємо двері храму душі своєї і там ми находимо доброту, милосердя, радість, бо саме деколи ми відчуваємо їх недостачу. У інших є щастя, а в нас немає. Є! Тільки зазирнімо в свою душу, зайдімо до неї в гості і отримуємо гостинці, і дається нам свічечка, яка освітить все навкруги, і дається нам бачити речі, які ми бачили кожен день, але вже в іншому баченні. Ми самі бачимо, відчуваємо через свої очі, через всі свої п'ять систем відчуттів ті ж само речі, людей, ситуації по іншому зі спокоєм і

умиротворенням. Головне, що ми відчуваємо цей позитив, нові емоції, новий стан душі і нові, досі не відомі, тілесні відчуття. В мирському житті людина майже не тягнеться до входження в стан щастя. Вона думає, що воно є ефемерним, чимось таким нереальним, безпредметним і беззмістовним, бо людина налаштована на предметні блага і цінності, оволодіння якими може привести до тимчасового короткочасного відчуття щастя і блаженства, але це не є стан душі, а є стан матеріального егоїзму. Це є пристрасне бачення цього явища. Усвідомили? Прекрасно!

Початок пошуку істини в наших руках, в наших можливостях. Тоді збираємось з духом, бо маючи сім'я, пізнавши одну зернину істини, рушаємо по життю в пошуки, бо тоді нас вже не зупинить ніхто на шляху пізнання. Можливо, на перших порах, ще до очищення від минулих вантажів-уявлень про світ ми тільки деколи зазирали у дверну щілину до кімнати самодостатності, але наростаюче задоволення пізнання дає нам наснаги відкрити двері світлої істини і побачити себе в усьому сяйві життя, побачити свою потрібність всім.

Пізнання більше відноситься до категорії філософії, але саме цей спосіб дає розуміти вислів Сократа : «Я знаю, що нічого не знаю» і ми , дійшовши до такого висновку в своїх пошуках, починаємо бути самі собою з усіма позитивами, з усіма негативами. Бо тільки таке усвідомлене розуміння цього процесу і є духовним ростом кожної душі.

Той, хто пізнав істину, чи відчув її присутність в собі, навіть на початковій стадії, то він може і, зазвичай, підштовхує інших в потрібну сторону, спонукаючи до пошуку, розпалює потребу пізнати її – саме для цього її душу послано в це середовище. Коли ми відчуваємо потяг до пошуку, то це означає, що зерно істини починає рости, а той, що побачив нашу потребу, має задоволення через надходження позитивної енергії і має радість з того, що ми зуміли побачити в собі зародження істини, зародження процесу бачення істини. Вона там і була в попередніх життях, можливо, на початку дороги, в середині, чи наближалась до кінця цієї дороги – дороги пошуку.

Збирачі і носії духовних знань посилаються в ті місцевості, де найбільша потреба в них. Сама їх присутність допомогає оточуючим при прямому контакті отримувати духовні якості. При почутому, при прочитаному їх слові і навіть при їх знаходженні на певних віддалях не є перешкодою для отримання цих якостей, якщо ми вже готові їх приймати.

Це писане слово всього навсього є дорожнім знаком, що стоїть на нашому шляху життя в пошуках істини, а ми самі прямуємо в той, чи інший бік. Факти, аргументи – це зміст дорожнього знаку, який більш застосовуваний в мирському, матеріальному житті, а відчуття серцем самого напряму породжується саме з побаченого знаку, з підказки зовнішнього. Наголосимо на слові - напрямку в розуміння його, як процесу. Повірмо, довіряймо побаченому, відчутому процесу, то це і буде нашим духовним ростом. Усвідомлене

спостереження за аргументами і фактами разом з довірою і є наш процес життя. Ця єдність всього, цієї суєти суєт і є нашим життям.

Нічого не відкидаємо з того, що дає нам Природа: талант музиканта, поета, математика, аналітика, натуропата, хлібороба, шевця, матері, воїна, коханки, вбивці …, бо все це дано нам не просто так. На це у Бога є причина, яка проявляється у тому, що саме та, чи інша схильність людини служить для духовного її росту в певний момент життя і саме в цій іпостасі, в цьому тілі. Це так відбувається, коли ми вже усвідомлюємо свій розвиток духовний. А коли ми пливемо по життю, то наше послання нас на проживання в цю місцевість, в цей колектив є об'єктом для навчання інших в пошуках істинного смислу життя Ми можемо сказати: «Як хтось відкрив очі на розуміння … смислу життя». Ми щасливі, ми зрозуміли, ми цвітемо – це є вершина нашого усвідомленого перебування в цьому тілі. Відчуття щастя є початком дозрівання душі.

Накопичення речей – це є рутина кожного дня, кожного із нас. А для чого? Для того, коли ми всім забезпечимо себе, то тоді станемо жити. Це ж є самообманом. Для життя не так багато потрібно, як ми уявляємо, а потім бажаємо. І це все в майбутньому – завтра, після завтра, після зарплати, коли стану … А сьогодні - що не життя? Теж життя. Яке маємо, таке маємо. Сприймімо його таким і в позитиві, і в негативі, але дякуймо за такий день, бо очі ще не закрились навіки і ми все ще бачимо, чуємо, аналізуємо … Коли ми думаємо, що таке життя є неповноцінним, то можливо ми самі неповноцінні і що саме нас в цьому житті не вистачає для повноцінності. Придивімся. Сущий дає нам таку ношу, яку ми в змозі нести. Хіба помилка (гріх) відбувається без грішника? Є грішник, який і плодить гріх. Є люблячий життя і він творить радісний день. Є той, що живе (живчик), то є і життя(процес).

Хоча слід зазначити, що нові погляди на життя-буття можуть викликати відчуття страху. Природа цього страху в новизні відчуттів, бо до цього ми були поінформовані про суспільні відносини, мали свої якісь усталені погляди, правила поведінки, які до певної міри нас влаштовували. Саме цей страх є тимчасовою перепоною для пізнання істини (люди говорять, що це є певне випробування). Такий страх є тим явищем, що суспільство в кожній особі відштовхується від того, хто стає на шлях пошуку істини, чи пізнав її. Горе, біда, душевний дискомфорт спонукає людину до пошуку істини, до пошуку Бога в надії найти роз-раду. Доки не будеш пізнавати себе, не пізнаємо життя, не будемо мати радості життя, не будемо творцем у всіх справах. Але тіло говорить, що ні. Життя – це і насолода, це і поразки, це розуміння, це і незнання. Життя - це подарунок для нас, для нашої сутності. Ми часто дякуємо Сущому, що подарував життя нам, але деколи і проклинаємо із-за незнання, із-за того, що безвідповідально ставимось до нього, витрачаючи на сварки, п'янки, полежанки на дивані … Спитаємо будь кого на завершенні земного життя, скаже: «Душа завжди молода» - він це відчуває, відчуває своїм

єством, хоча свідомий того, що тіло старіє з кожним днем. Цей дар життя нам свідомо потрібно прожити, але не проіснувати, не бути тілом без душі. Відчуйте хоч одну грань душі, і ми моментально відчуємо радість життя. Думається, що доброта, любов, милосердя в людських серцях займає найбільше місця, бо ми маємо відносний спокій. Досить щаслива та людина, що приймає істину, приймає божественні прояви без випробувань, а як належне.

Пізнавши Бога раз, ми збережемо це відчуття назавжди. Можна сміятися з того, хто пізнав істину, критикувати, посадити в тюрму, вбити, але продовжувачем процесу пізнання істини буде хтось інший. Показовий приклад Ісуса Христа. Його знання істини масово поширились тільки через декілька століть, а до масового поширення ще були носії істини - апостоли. Тим паче, що для істини часового виміру немає. Вона була, є і буде.

У пошуках істини не те, що робити, щоб її найти в цьому житті, а основне, хто ми, наша сутність, наше буття. Про це говорить Ісус Христос – про наше буття. Зрозуміймо відмінність сутності в якостях, що ми закладаємо в словах життя і буття, а відповідно і послуговуємося ними. Бо Ісус Христос говорить про буття, а ми, читаючи Біблію, сприймаємо і інтерпретуємо так, як буцімто про житейську діяльність, як вказівку до дії в нашому мирському житті.

Кожна людина прекрасна душею, зовні (тіло), в словах, в ділах. Якщо не повністю, то частково; якщо не постійно, то хоч періодично.

Кожен погодиться, що в кожної людини зовні є щось прекрасне – в однієї очі, в другої пальці рук, в третьої талія і так далі. Те ж можна сказати і про дії – одна прекрасно пече пиріжки; друга є прекрасною мамою, татом; третя – прекрасний перукар, четверта - добродушна і т.д. Аналогічно і в слові – одна у вимові(тембр), інша у доречності його застосування(мовчання), третя в логіці викладу думки … Красота душі проявляється в думках, словах, діях через любов, радість щедрість, доброту , правдивість.

Усвідом-те для себе, а ще краще, коли ми і дітям не будемо заважати у займатись тим видом діяльності, який їм до душі, бо ж протягом дня, протягом всього життя ми займаємось різними видами діяльності і часто отримуємо задоволення від свого творчого підходу до виконання того, чи іншого виду роботи, або одного виду, але в різний час.

Так і тіло дане Творцем і таке досконале - саме для вашої душі. Не ремствуємо, а дякуємо за те, яке маємо, бо якби було краще, то це могло б привести душу до деградації; а якби гірше, то зростають шанси для росту душі - хто більше виграв би, хто з нас був би щасливішим – в чому щастя?), таке красиве – більше такого ні в кого немає. Любімо його – це храм душі…Навіть якась частина тіла поширює свою красоту на все тіло. Впадає в наше око красота кольору очей нашого любимого і ця красота заховала від нас всі інші недоліки його тіла. Саме якась частина є тим ізумрудом який ми

бачимо в собі, чи в комусь, і, побачивши , плекаймо протягом життя. Ми не можемо бути похожими на одного робота. Згадаймо, що і в нас бачать прекрасними ті частини тіла (це стосується і душі, і всіх проявів нашого сущого), в які Бог вклав ізумруд. А коли ми говоримо, показуючи красу, чи ні, своєї душі, то нам і ціни немає.

Деколи ми можемо чути, що ми знайшли в тій некрасивій жінці? – мабуть прекрасну душу! А що є в цьому красивому юнакові, чи дівчині святого…? Міркуємо самі. Якраз красота є ознакою божественного. Той, хто бачить красиве , до речі, як і позитивне у всьому оточуючому нас, у всьому на що впаде наш погляд, почує ніс, вуха … - це і є підказка через окрему річ, через окреме явище, що ми на священній землі. Відчуття красоти переходить у відчуття радості, блаженства. Це є ознакою, що Бог з нами. Саме захоплення такими відчуттями і відкриває нам розуміння Творця всього і вся. Бог сотворив світ і для його пізнання немає смислу відмовлятись від усього мирського, від результатів його творіння. Світ – це Бог, який проявляється у видимому нам. Сприймаймо світ, все мирське, як належне нам для споглядання, для користування, для захоплення твореннями Природи. Духовний процес росту людини, як процес росту рослини від насінини до квітки є процесом творчої доброти і тільки стороннє спостереження дає нам можливість бачити красоту на всіх етапах цього процесу, а час споглядання звільняє наші душі і тіла від турбот і напружень. Ми розслаблюємось і бачимо прекрасний цей процес, бо творіння доброти і пошук істини вже не є процесом пасивного очікування, а є спонукальною дією. Красиве тіло, як і не дуже – це все творіння майстра, це його дарунок. Не відмовляймося від нього, не вимотуймо його постом неусвідомлено, не ховаймо під помадою, бо Сущий принесе щось для нас благе і не пізнає нас. Скаже, що ця істота мені невідома.

Ми ж частина природи, частина творіння Бога – це не продається. Дехто може думати, що він купляє чотири гектари землі з прекрасним ландшафтом, має завод, має ділянку на Місяці, але це він так думає і ми можемо так думати. Але не ми є власниками цих творінь, не є власниками інших людей (мій бухгалтер, мій син …). Це є тимчасове явище, як і тимчасова думка, але побічно, ми приймаємо участь в процесі цього творіння, чи в знищенні себе і оточуючого світу. Володіти чимось – це перш за все вміти мудро розпоряджатись дарованим Богом. Людські якості ми можемо побачити, почути, відчути в маленькій дитині, як процес народження. Хто розкаже, як народжується дитина, як і чого утворюються клітини шкіри, клітини волосся, клітини мозку з їх властивостями і якостями – ніхто. Частково можна побачити, відчути процес народження і т.д. Відчує той, хто народжує. Відчує любов той, хто любить, але пояснити: звідки воно береться, що це за відчуття пояснити не можна словами. Це стан душі. Це так сущий влаштовує, це енергія любові, щастя і свободи, що йде з небес, з космосу, з нас. Дає нам Бог – розпорядись ним (бо нам дана можливість бути

передавачами дарів і отримувати від цього задоволення і розвиватись) по со-вісті. Творять для нас інші – дбай про них, як про творців, як про дітей своїх, бо приземлено ми думаємо, що сотворили дітей, то і дбаємо про них. Мабуть так потрібно відноситись до всього – не ми створили, то хтось з братів наших. Є корівка і хочемо мати від неї молоко, то потрібно подбати для неї – побудувати хлів, заготовити сіна, ячменю, бурячка, доглядати за нею, своєчасно взяти в неї надлишок молока.

Якщо ми «дозріли», відчули, що маємо можливість і потребу передати дарунок, то особливо і шукати, чи спеціально цим займатись не слід – Сущий сам створить ситуацію, аби ми були спостережливішими і змогли побачити потребуючого – він прийде до нас, чи випадково зустрінеться будь-де, чи нас туди, в те місце, до тих людей і в той час підведе якась пустячна потреба. Дозвольте переповісти вам східну притчу про сонце і одного з його промінчиків.

«Одного разу промінчик сказав сонечку: «Ти мене посилаєш кожен день на Землю і я зігріваю від тебе все живе і не живе, але я хотів би зігрити серце людини». Сонечко погодилось і сказало: «Що це вогонь сонця допоможе стати і бути великим творцем. Тільки вибери кращого з людей».

Промінчик, як і сонечко не вміло вибирати. Спустившись раненько на Землю, почуло сумний шепіт людини: «Нічого в мене не виходить в житті: мріяв бути художником, а став малярем; полюбив дівчину, але вона на мене навіть не дивиться». Промінчик, почувши це, сказав: «У тебе є талант, молодість, умілі руки!», - блиснувши, подарував людині часточку сонячного вогню. Загорівся вогонь в серці людини. Ожила, розцвіла людина. Взяла фарби і написала для коханої дівчини прекрасний букет. «Це чудо», - зраділа дівчина. А потім ще і ще виходили з під його рук творчі шедеври. Промінчик спостерігав за нею і, повернувшись до сонечка, сказав, що забув про прохання – шукати достойну людину і подарувало вогник першій людині, яку зустріло. «Нічого», - сказало сонечко, - чоловік, якому ти повірив і твоя довіра допомогла йому стати кращою».

Ще раз наголошуємо, що випадковостей немає. Будьте пильними і спостережливими. Коли виходимо з дому – кого зустрічаємо: усміхнену, молоду, здорову, щасливу людину, то і такий день сьогодні супроводжуватиме вас. Це не забобон, а підказка Сущого. Зустріч з не зовсім приємною людиною дає нам шанс зрозуміти суть підказки – бути більш спостережливішим, уважним і як налаштуватись на сприйняття сьогоднішніх подій і способів переосмислення результатів. Зрозуміймо, що все це в наших можливостях. Почуті добрі слова, чи матюки; побачені чиїсь хороші дії, чи недостойна поведінка – це все нам Сущий сьогодні дав можливість почути, побачити, щоб ми цей день прожили якнайліпше. Це відбудеться, коли ми є пильними і усвідомленими в проявах підказок.Однак,

одна із найперших дій в зустрічах з людьми зробити уклін головою (не можете спочатку візуально, то хоча б в думці) і побажанням: «Доброго дня».

Дбаємо про душу. У красивому тілі і красива душа. Наше єство може впливати на красоту душі при допомозі тіла. Йому у цій справі допомогає ум. Прекрасний одяг може ховати рани душі, особливо яскравий. Людина одягнута просто зі смаком створює притягальну силу і від неї випромінюється доброта. Між іншим, колір одягу, його фасон є зовнішніми проявами стану духовності. Це завжди так. Але коли вона одна так одягнена на спеціальній зустрічі, а всі інші одягнуті яскраво, то вони своєю завистю не хочуть приймати добродушну людину в своє середовище, у свій світ, хоча б на годину, бо страшно відчувати свій дискомфорт.

«Одного дня чоловік постановив: «Хочу все пізнати, навіть якщо для цього доведеться об'їхати весь світ». Як задумав, так і вчинив. Подався в подорож навколо світу. Слухав лекції з історії, географії і інших наук у найкращих професорів. Відкрив для себе світ техніки, зачарувала його математика, захопився інформатикою. Записав на відео, на дискети, компакт-диски все, чого навчився й що відкрив. Повернувся в домівку щасливий і задоволений. Сказав: «Тепер знаю все». Декілька днів по тому відвідав відому особу, яка прославилася в усьому світі своєю надзвичайною мудрістю. Хотілося порівняти свої знання з її знаннями. Тягли жереб – хто першим ставитиме питання. Доля обрала мудреця. Він і звернувся до чоловіка із запитанням : «Що знаєш ти про любов?»

Чоловік, не промовивши і слова, знову вирушив у дорогу.»

Любов досить рідко видиме явище. Це більше стан душі, через що ми його не бачимо, а тільки відчуваємо.

Любов – це і зустріч двох, їх спілкування, їх бачення одне одного, їх єднання робить їх творцями. Вони вирощують доброту, щастя, милосердя, повагу … Ми в такому стані можемо творити, бути щасливими, робити добрі справи в одиночку, але любов і милосердя потребує двох і вона персоніфікована. Ми вже розглядали і тепер констатуємо, що всі якості в природі дуальні. І ця дуальність супроводжує нас у всьому. Ця зустріч двох молодих людей, любов і ненависть …

Закоханість є частинкою такого відчуття. Спочатку це зустріч на кордоні, зустріч очей, зустріч споглядань, зустріч-спілкування, це зустрічі знайомств, це зустрічі знайомих, це зустрічі міжстатевих втіх, але це ще не зустрічі сердець. Саме коли зустрічаються два серця, дві душі, то це вже буде проявленням любові. З цього періоду міняються погляди на попередні описані зустрічі, інші відчуття і інша відповідальність за ці зустрічі. Саме ця якість серця і душі відбувається часто (Бог парує), але не кожен здатен зберегти ці відчуття і нести відповідальність до кінця життя. Досить рідко між молодою жінкою і молодим чоловіком ці відчуття і відповідальність є двохсторонніми і шануються і леліються ними до скону життя. Вони є

елітним насінням любові. Така рідкість є результатом того, що основна маса молодих людей може з першої зустрічі відкрити своє серце і душу. Душа і серце потребують цієї зустрічі, але страх, отриманий в сім'ї, в суспільстві, стає бар'єром для з'єднання двох сердець. Якщо ця зустріч відбувається, то вона відбувається за покликом душ і вони зуміють відкритися одне одному, відкинувши життєвий досвід, відкинувши мирські мрії і амбітні розрахунки, і бажання. Той, хто перший злякається відчуттів і відповідальності закриє свою душу своїми мирськими думками, словами, діями (різним розумінням багатства, вихованості, тілесної красоти в своїх оцінках, аналізі і розрахунках), створивши бар'єр коханню без відповіді. Про таких людей ми говоримо, що у них сухе серце.

«Один юнак не міг вибрати собі супутницю життя: то обличчя йому здавалось не зовсім симпатичним, то фігура не достатньо привабливa, то худовата, то повнувата … Але одного разу йому повезло – він зустрів чарівника, який пообіцяв вирішити його проблему.

- Ось тобі сірник, сказав чарівник, простягувши її юнакові. – Як тільки будеш готовий, то зламай її перед будь-якою дівчиною і вона помаленьку почне ставати такою, як ти бажаєш.

Через деякий час друзі і родичі помітили, що він став зустрічатися з дівчиною. А та з кожним днем ставала все красивішою і красивішою. Незабаром вони оженились. Але через рік всі почали помічати, що дівчина стала погано виглядати. І з обличчям в неї щось сталось, і фігура перестала бути такою привабливою. А більше всіх був стурбований цим юнак.

Він знайшов того чарівника, який колись дав йому того сірника, і з гнівом закричав:

- Ти обманув мене! Чари перестали діяти! Чого?!

- Вони не перестали діяти. Зовнішній вигляд твоєї вибранці в точності відповідає твоїм бажанням. Просто ти почав шукати в неї хиби».

Любов – це мудрість, але ніяк не корисливе використання. Любов – це є гармонія, співзвучність духовних і тілесних ритмів. Тому так рідко ми зустрічаємо пару людей, які люблять саме так – просто і вільно. Це зовнішньо більш подібне на дружбу, повагу, довіру. Так є.

Ми говоримо, що Бог це є любов. Так є. І сюди теж таки це визначення підходить. Ми ж не можемо його любити за те, що він про нас дбає, дбає за нашу безпеку, за наше економічне становище, за наш соціальний статус, бо саме в цих відносинах, саме таке понятійне значення ми вносимо в це слово, бо це і є те корисливе змістове навантаження за цими діями. Тобто тут спостерігаються торговельні відносини – «ти мені, я тобі». Ми думаємо, що любов є категорією духовною, але це є помилкова думка, бо не раз переконувались, що думка є річ матеріальна через свою зовнішню матеріалізацію. Тобто вона саме так матеріалізувалась у дбанні за нас … Зрозуміймо,що Бог дбає про наше духовне, про душу, ане про наші придбані

речі протягом життя, бо це була перш за все потреба ума, тіла.Саме так ми маємо розуміти, думати, бо ми знаємо, що любов – це стан душі, який проявляється, як і все духовне в матеріальних речах: в сяйві очей, в посмішці, в творчій суєті, в рухливості …

«Ах, Любов! Я так мрію бути такою ж, як ти! – Захоплено повторювала Закоханість. – Ти набагато сильніша за мене.

- А ти знаєш в чому моя сила? – Спитала Любов, задумливо похитавши головою.

- Бо ти важливіша для людей.

- Ні, моя дорогенька, зовсім не тому, - зітхнула Любов і погладила Закоханість по голові. – Я вмію прощати, ось що робить мене такою.

- Ти можеш пробачити Зраду?

- Так, можу, бо Зрада часто йде від незнання, а не від злого наміру.

- То ти можеш пробачити Зраду?

- Так, бо зрадивши і повернувшись, людина отримала можливість порівнювати, і вибрати краще.

- Ти можеш пробачити Брехню?

- Брехня – це менше зло, бо часто буває від безвиході, усвідомлення власної вини, чи небажання робити боляче, а це позитивний показник.

- Я так не думаю, бувають просто брехливі люди!!!

- Звісно бувають, але вони не мають найменшого відношення до мене, бо не вміють любити.

- А що ще ти можеш пробачити?

- Я можу пробачити Злобу, так як вона короткочасна. Можу пробачити Різкість, так як вона буває попутницею Гіркоти, а Гіркоту неможливо передбачити і проконтролювати, так як кожен може засмучуватись по своєму.

- А ще?

- Ще можу пробачити Гнівливість – старшу сестру Гіркоти, так як вони часто витікають одна з однієї. Я можу пробачити Розчарування, так як часто за ним іде Страждання, а Страждання очищує.

- Ах, Любов! Ти дійсно дивна! Ти можеш пробачити все-все, а я при першому ж випробуванні потухаю, як догорівший сірник! Я так завидую тобі!!!

- І тут ти не права. Ніхто не може все пробачати. Навіть Любов

- Але ж ти тільки но розповідала мені зовсім інше!!!

- Ні, те про що я говорила, я насправді можу пробачити і пробачаю безконечно. Але є на світі те, що не може пробачити навіть Любов. Бо це вбиває почуття, роз'їдає душу, приводить до Нудьги і Руйнації. Це чинить таку біль, що навіть велике чудо не може її вилікувати. Це отруює життя оточуючим і змушує входити в себе. Це ранить сильніше Зради і зачіпає гірше за Брехню і Гнів. Ти зрозумієш це, коли зустрінешся з ним сама. Запам'ятай, Закоханість, самий страшний ворог Любові – Байдужість.»

Тому Бог посилає нам любов і ми її сприймаємо, як стан душі, а не як певне становище тіла в суспільних відносинах. Коли ми в такому духовному світі любові, то ми в стані гармонії, то ми і бачимо світ в рожевих окулярах, тобто, все навкруги сяє і випромінює доброту і красоту в життя кожної людини. Це є тінь гармонії. Красоту побачили, гармонію відчули. Саме злиття цих двох дій веде до того, що ми влюбляємось, закохуємось і ми з сьогоднішнього дня наповнюємося відчуттями найкрасивіших, найдобріших, найщиріших …, хоча до цього могли зустрічатися, а може і тривалий час були одне в одного в полі зору. Розгляньмо і інше бачення стану душі – любов з першого погляду, з першого відчуття співзвучності. Можливо, дехто заперечить, що любов сліпа – ні вона побачила, вона відчула свою єдність. І якщо це дійсно стан душі, а не тільки слово, що появилось слідом за бажанням, то це дійсно божественне послання любові на двох. Найбільшою мудрістю людини є збереження цього стану в подальшому. Про таких людей говорять, що вони живуть душа в душу, тобто душі злилися в одну, одночасно маючи два тіла.

Якщо зробити відступ і подивитись на все наше оточуюче життя, то створення сім'ї відбувається після створення сім'ї. Про цей факт оголошується в релігійних і громадянських традиціях – ми стаємо однією сім'єю, але не факт, що ми є сім'я. Фактичне злиття починається з побаченої краси: яка проявляється в духовних якостях, чи в окремих частинах тіла. І то, можливо, з якоїсь маленької дольки з прекрасних властивостей, чи вчинків і відчутої доброти. Завершується цей процес злиттям сім'я. Поспостерігайте. Такий процес щастя, задоволення одне одним триває біля місяця (т.з. медовий місяць). Дві душі з'єдналися, два тіла з'єдналися. Гармонія, благодать. Далі наші уми починають придивлятися, винюхувати, вислуховувати і відповідно до якихось еталонних зразків, чи бажань, що склались в сім'ях батьків, друзів, в релігійних і суспільних традиціях, у вичитаних романах, чи побачених сюжетах в кіно. Виявляється є розбіжності в поглядах на сім'ю, на життя. Коли є мудрість, є довіра однієї людини до іншої, то проходить процес пізнання, розуміння цих відмінностей і бажань і знаходиться позитив у таких відчуттів, як стан душі. Це є інша категорія людей після тих, що живуть душа в душу все життя. Інші розривають ці вуз(л)и і починають пошуки умом, але не душею. Своє життя нівечимо і іншому створюємо непосильну ношу. Якщо пошуки негативу починаються з себе, то, можливо, ми знаходимо – і то є шанс перебувати в описаній першій категорії. А якщо пошуки починаються з когось, в першу чергу в комусь, то потім все таки повертаємось до нового невдалого старту, або рабськи співіснуємо певний час, чи до смерті одного з співмешканців. Це є несення визначеного посланого хреста не в ногу. Ви пробували вдвох носити щось довге не в ногу? Це є теж певним суспільним безвідповідальним еталоном і певною третьою категорією, хоча такий поділ на категорії досить умовний,

бо скільки пар, то стільки ж видів відносин. На суті третьої найпоширеної категорії нашої життєвої правди ми зупинимось пізніше.

Любов одна на двох буває рідко, але всі розуміють, що так воно є. Цей стан знає кожна наша душа і до такого стану періодично є поклики сущого. Це звісно потрібно вміти і бачити, як зайти в такий стан співзвучності однакових ритмових мелодій любові і щастя. Але в більшості своєї пристрасності, знаючи, продовжуємо існування в сім'ї на засадах бажань, попередніх співставлень і корисливих очікувань, чи подавлення одне одним.

В більшості життєвих ситуацій ми чекаємо певних кроків і в собі подібного, а подібний чекає адекватних вчинків від нас. Буває чекають 70 років і не дочекавшись … Проживши і не пізнавши радості життя. Очищаймось від чекання, робімо перші вчинки, яких самі чекаємо. Саме таким шляхом з любов'ю по життю ми творимо своє життя прекрасним і оточуючий світ красивим і добрим. Випромінюймо ці відчуття на других, у Всесвіт.

«Попав один мудрець на небеса.

- Як прожив ти своє життя? – спитав його ангел.

- Я шукав істину, - відповів мудрець.

- Це добре! – похвалив мудреця ангел. - Розскажи, що ти робив, щоб знайти істину.

- Я знав, що мудрість, зібрана людьми, записана в книгах, і я багато читав, - сказав мудрець, і ангел посміхнувся.

- Небесну мудрість передає людям релігія. Я вивчав святі книги і ходив в храми, - сказав мудрець.

Посмішка ангела стала іще світлішою.

- Я багато подорожував в пошуках істини, - продолжив мудрець, і ангел благосклонно кивнув головою.

- Я любив бесідувати і сперечатися з іншими мудрецями. В наших суперечках народжувалась істина, - добавив мудрець, і ангел знову кивнув головою.

Мудрець замовк, і обличчя ангела раптом потьмарилося.

- Хіба я щось робив неправильно? - здивувався мудрець.

- Ти все робив правильно, але ти нічого не сказав про любов, - відповів ангел.

- У мене не було часу на любов, я шукав істину! - гордо заявив мудрець.

- Там нема істини, де нема любові, - з сумом скрикнув ангел. - І найглибша істина народжується лише із глибокої любові.»

Пізнання істинного шляху, смислу життя побачиться, відчується кожним, починаючи з любові до всіх. Спробуйте – запрошуємо. Щасливої подорожі Вам!

Не вартує спішити женитись, чи виходити заміж, бо спішка породжує напруженість, тоді ми перестаємо чути одне одного, бачити потреби одне одного. Кінець кінців ми розриваємо зареєстрований шлюб, чи акт таїнства –

вінчання, вірності, поваги, любові. Спішимо небезпечно. Деякі рекомендації пошуку пари при виникненні потреби душі зустрічаються в лекціях Г. Торсунова. Тому то, вузли любові мають бути живими, не морськими, тобто такими, що не розв'язуються . Любов вічна. «Коли я була маленькою, почула фразу "З чистого аркушу"...Мені стало цікаво. Я спитала у мами, як це розуміти? Вона взяла чисті листки паперу, фарби і щіточку… і говорить:

— Дивись, на твоєму прикладі разкажу. Дівчина— це чистий аркуш. Юнак — художник. Але і художники різні бувають. Любитель візьме аркуш, почне наносити один колір, не промиє щіточку, візьме другий. Фарби зіллються, все буде сірим, некрасивим. Він зіжме аркуш і викине, потім візьме другий. І так декілька разів.

А є художники справжні. Вони не поспішаючи будуть брати один колір і наносити його на аркуш. Дадуть просохнути. Нанесуть другий. Райдуга получиться яскрава, насичена. Вона йому сподобається. Він збереже такий малюнок.

Але знову ж. Один художник купить дешевий альбом в найближчому магазині. Другий буде шукати сувій якісний, може тиждень ждати, місяць, може на другий край за ним поїхати.

Не спіши бути аркушем, будь дорогим сувоєм, не дозволяй зіжмакувати себе, заливати сірою фарбою, будь райдугою — дочекайся художника.»

Буває так, що отримавши інформацію про тілесну, чи духовну красоту майбутнього друга життя, ми і намагаємось використати цей еталон в пошуках його. Шукаємо ідею. Потім досягнувши її і зблизька побачивши, розчаровуємось. Знову вимальовуємо в нашій уяві нову ідею. І так все життя біжимо за примарою, калічачи інші життя і душі. Це є четверта категорія тих молодих людей, що шукають поєднання в статусі сім'ї своїм умом. Шукаємо красиве тіло, обличчя …, чи прекрасні духовні якості в іншому, бо, можливо, цим ми обділені, чи воно заховано бар'єром ума від нашої душі. Згадаймо правило дзеркала. Бачення себе в іншій людині, як в дзеркалі, то це і є підказкою – подивись уважно в себе і не будуй ілюзій. Саме такий пошук ведеться через бачення себе в зовнішніх проявах - риси обличчя, поведінка і т. д. Довжина носа, чи широта рота фізіологічно може нести інформацію про пропорційність до інших частин тіла. Цей --- абсурд для люблячої людини немає ніякого значення.

«Одного разу до мудрого старця прийшла жінка і сказала:

— Ти два роки назад засвідчив шлюб між мною і мужем. А зараз розведи нас. Я не хочу з ним більше жити.

— Яка ж причина твого бажання розвестись? —поцікавився мудрець.

Жінка так пояснила:

— У всіх чоловіки своєчасно повертаються дому, мій же муж постійно затримується. Із-за цього дома кожен день сварки.

Старець здивовано запитав:

— Причина тільки в цьому?

— Так, я не хочу жити з чоловіком, який має такий недолік – відповіла жінка.

— Розвести-то я вас розведу, але при одній умові. Повертайся зараз додому, спечи велику смачну хлібину і принеси мені. Але коли будеш пекти хліб, нічого не бери для цього в домі! Сіль, воду, яйця і борошно попроси в сусідок. І обовязковоо поясни їм причину свого прохання, — сказав мудрець.

Жінка пішла дому і взялась за справу.Зайшла до сусідки і сказала:

— Сусідочко, позич мені склянку води.

— У вас, що, вода закінчилась? Хіба у дворі не має криниці?

— Вода є, але я ходила до мудрого старця, щоб пожалітися на чоловіка і попросила розвести нас, — пояснила жінка. І як тільки вона закінчила, сусідка полегшено зітхнула:

— Ех, якби ти знала, який у мене чоловік!

І почала жалітися на свого мужа.

Після цього, жінка пішла до другої сусідки, щоб попросити солі.

— У тебе, що сіль закінчилась, просиш всього одну ложку?

— Сіль є, але я пожалілася старцю на чоловіка і попросила розірвати шлюб, – говорить та жінка, але не встигла вона закінчити, як сусідка здивовано сказала:

— Ех, якби ти знала який у меня чоловік! – і почала жалітися на свого мужа.

Так, до кого ця жінка не заходила б, щоб попросити продукти, то від увсіх чула скарги на чоловіків.

Накінець вона спекла велику смачну хлібину, принесла мудрецю і подала зі словами:

— Дякую тобі, спробуй мій труд разом зі своею сім'єю. Тільки не думай розлучати мене з мужем.

— Чого, що сталося, дочко? — спитав мудрець.

- Мій чоловік, виявляється, найкращий за всіх! – відповіла вона йому.»

Напишемо ще про одину смішну ситуацію. Хоча подібні ситуації трапляються і з чоловіками. «Прийшла жінка до священника сповідатися. Посповідалася і просить його розірвати шлюб між нею і мужем, бо останнім часом став пізно приходити додому, приходить часто п'яним, обзиває вульгарними словами і навіть намагається побити. А священник питає:

- *Чого ж ти за такого заміж йшла?*
- *Бо дурна, мабуть, була.*
- *Ото іди і дякуй Богу, що тебе дурненьку заміж взяв.»*

Хоча міжстатеві тілесні втіхи володіють найбільшою психологічною силою, яка є в людині, але не несуть за собою позитивних якостей, як в душі, так і в тілі, бо це задоволення закінчується із закінченням втіх. Однак ознаки відчуттів подібних при статевому оргазмі зустрічаються при виконанні

улюбленої роботи, в реалізації слова і в задоволенні змістом думки. Для свідомої людини найбільшу цінність становлять духовні цінності, а наявність плотських є ознакою переваг в нас біологічних начал (тваринних). То ким ми бажаємо стати, чи бути? Природа відчуття сили найвищого психологічного стану від здійснення оргазму є стан задоволення. Але такий же стан задоволення ми маємо і в інших випадках, і в інших життєвих ситуаціях. Суть тілесного оргазму став тілесним задоволенням – і пройшла та мить, то пройшла і радість життя, коли це є задоволенням і для душі нашої і подібній нашій. То це буде частиною життя. Однією з найпрекрасніших частин життя. Але скільки б ми не мали партнерів – все одно чомусь в підсумку приходимо до висновку, що в цих діях основу складає духовна гармонія, чи її пошук, хоча він є фальшивим, як сама ідея такого пошуку. Ми шукаємо, як собака по низу, по нижчих потребах. Піднімайте свій зір на небеса, або хоча б на рівень очей нам подібних і подивіться уважно, якщо зможете … Спробуйте, а, що сіркові очі? з його функціями. Яку душу ми передамо наступному тілу і кому? Коли ж ми віддаємось тілесним відчуттям, то в повсякденній реальності вони переплітаються з іншими «задоволеннями» життя – алкоголем, лінню, брехнею …, чи «незадоволеннями» - роботою, сім'єю, дітьми …

«Знайти б споріднену з моєю Душу,
Щоб схожою була мені…
Уміла слухати мовчання…
Тут на землі… і там в раю…
Питань дурних не задавала…
Образ у хату не пускала…
Щоб на грозу дивилась разом
І зорі в гіллі яблунь рахувала.
Якщо Душа моя зненацька затужила,
Хай втішить схожа половина…
А це і мало б означати
Що нас на цьому світі є багато…
Знайти б таку…
Так… Одиноких є немало…
Та хочу я лише одну,
Яка б сприймала Душу лиш моюю» А. Волошина.

В пошуках однієї душі, ми шукаємо через гру слів, через доброго партнера, через красоту обличчя, через поведінку в тих чи інших ситуаціях, тобто ми шукаємо ті якості, яких нам не вистачає. Ось коли находимо, то тоді наступає гармонія, а для подібної людини влаштовували б і наші якості. Саме пошук дає нам розуміння того, що ми є шукачами і усвідомлюємо, що в нас такого не вистачає. Але коли ми бачимо, що хочемо стати власником такої властивості … А для чого вона нам потрібна? Чи вона взагалі нам потрібна?

Ось так можна цю мелодію-властивість відчути, подивившись в себе, на свою поведінку, в гармонію життєвих відносин через спокій, що вільний від бажань, вільний від плину часу.

Ми є духовно здоровими, ми є духовно богатими, коли ми живемо душа в душу. У нас є можливість і ми даруємо це іншим. Коли цього в душі немає, то ми шукаємо його, але не можемо зрозуміти самої суті бажання пошуку мати радість життя. Ми шукаємо цього в інших жінках, чоловіках, підказки шляхів пошуку в «різних бабок», психологів, священників.

Любити, але не володіти, хоча в більшості своїй людина під словом любові керується своїм змістовим наповненням, навантаженням слова – володіти.

Запрошуємо почитати цей діалог.

«- І навіть , якби ти взнала, то не стала б ревнувати?

- Ревнувати? Чого?

- А що, якби я думав про іншу жінку з мого минулого, знаходячись поряд з тобою? Ти не стала б хвилюватися про те, що я можу піти від тебе до неї? Переживати?

- Ні.

- Мабуть, ти не любиш мене?

- Ти не розумієш про що говориш. Любов не має нічого спільного з ревністю і страхом втрати. Я люблю тебе, але якщо ти захочеш піти, бо не можеш забути іншу жінку, то це буде добре. Це і буде правильно. Бо якби ти залишився, це було б ознакою, що ти мене обманюєш. Якщо ти підеш – це буде означати, що ми не підходимо одне одному. І це добре, що ти пішов, бо якби залишився, то займав би місце того, хто підходить мені. Той, хто підходить мені – не піде. Не потрібно ні про що турбуватися. Все завжди робиться до кращого.

- Ти так дивно любиш… Ти зовсім не вмієш прив'язуватись, не ревнуєш…

- Ти все іще не розумієш, про що говориш. Любов немає нічого спільного з прив'язаністю. Прив'язуватися і ревнувати – означає – не любити себе. Бачити себе гіршою за когось, боятися, що таку як є - ніхто не полюбить. Порівнювати. Ти не можеш ні з ким себе порівнювати. Ти є ти. У тебе є твоє життя. Воно дане тобі. Це дар. Не витрачай його на порівняння з іншими. Це помилка. Ти маєш дивитися тільки на себе. Тоді ти не помилишся. Тоді ніхто не піде, бо ти зразу ж побачиш – підходить тобі цей чоловік, чи ні.»

Любов – це явище як таке, що зникає, коли ми замість довіри, взаємоповаги, відчуттів задоволення і щастя починаємо вносити рутину життя, а де ж ми від неї дінемось. Вона є незалежно від того, чи ми є, чи нас немає. Давайте розуміти, що створення сім'ї несе нові види відповідальності, нову відповідальність в думках, словах і вчинках. Не забуваймо, що через створення сім'ї проходить все людство на певному етапі шляху життя. Творення сім'ї є процес внутрішньої і зовнішньої перебудови бачення духовних

і матеріальних цінностей. Тому то ми будьмо вже готові до цієї нової якості нашого єства. Не множмо нашого страху. Вдвох краще йти по життю. Цього ніхто не заперечить. Так, часто появляються незгоди, протиріччя, які є підказками, що ми діємо не стільки для другої сторони, скільки перш за все для своєї душі, а найперш для свого «Я» і нам слід навчитися бачити свій негативний вклад в будь-які незгоди і протиріччя, які є носіями негативізму і без сумніву в ньому є наша частина. Побачимо ми свою частину, то і побачимо нікчемність нашого конфлікту. Це побачить і наш партнер-друг. Перевіряйте. Ми говоримо не про поступи назад, а про тимчасову зупинку для того, щоб побачити себе. Розуміймо, що ці напруження ми відчуваємо найперше, потім зароджуються недобрі думки, що дають сплеск словам і вчинкам. Побачимо себе іншими очима, то і інші побачать нас нашими очима.

«В один із теплих літніх днів, коли природа навкруги грає фарбами, а птахи невтомно співають свою пісню свободі і сонячному ранку, до старого Іро-Дзи прийшов чоловік. Був він не юнак, але і не похилого віку. В його очах ясно читався сум прожитого життя.

- Скажи мені, мудрець, - звернувся він до старця, - чого в цьому світі нема місця для подвигу? Я на все готовий, ради своєї Любові. Але нічого не відбувається навкруги. Я ні секунди не замешкав би, увійшов би в палаючий будинок, щоб спасти свою Любов від смерті. Скочив би в бурхливу крижану воду, вслід за утопаючою. Без замешкання віддав би своє життя, лише б Любов моя могла жити. Я багато разів говорив, що готовий померти за неї, але слова лише залишаються словами і не можу я доказати їх правдивість.

Старий Іро-Дзи подивився на нього і відповів:

- Для чого ти шукаєш подвигу, людино? Хіба ти думаеш, що подвиг - це лише вмерети? Скажи мені, чи був ти рядом зі своєю Любов'ю, коли їй було сумно? Чи відмовлявся ти від останнього шматка хліба, бачачи, що Любов твоя потребує його? Допомогав ти їй йти по тернистій дорозі, тримаючи за руку і оберігаючи від падінь? Надавав допомогу їй в момент хвороби? Мовчав ти, коли була потрібна тишина? Говорив ти, коли потрібні були слова? І не мішав ти, коли дуже хотілося бути з нею, а їй потрібне було усамітнення?

- Все це так, мудрець, - відповів пришелець.

- Ждати біди для того, щоб здійснити подвиг, воістину, глупо і не гідне мужчини. А те, що ти робиш, заради своєї любові, якраз і є подвиг. Ти правильно його не помічаєш, бо ніколи не маємо ми хвалитися тим добром, яке ми робимо. І забуваючи про це, творити все нове і нове добро. І якби ти здійснив геройський подвиг, чи не забула б твоя Любов його уже наступного дня? А справи твої нехай будуть непомітні для очей, але назавжди залишаються в довгій пам'яті.»

Давайте вчитись: при появі відчуттів зразу ж попрацюймо із собою – що послужило їх виникненню … і так далі. Саме в цьому природа формування бачення нових якостей спільного життя дружини, чоловіка, дітей. Ми ж

послані на Землю не так для «плодіться і множтеся», як для нарощування духовних цінностей кожним і всіма. Все на Землі плодиться і множиться, але яка людина хоче жити з свідомістю тварини, рослини, каменя – ніхто, бо в нас покликання - ростити духовне. І сім'я є тим знаряддям у справах Божих, а найперш, в наших, де ми проходимо вишкіл найбільшого відрізку свідомого життя. Це наш божественний університет. Пройдемо ми цей іспит гідно, в здоров'ї, в щасті, то це буде ознакою виконання нашої місії. Не пройшли, то ми вже знаємо з цього часу, що хтось отримає нашу душу і нашу долю подібну до нашої. Міркуймо, чи хотілося б нам жити в новому тілі так, як доживаємо тепер, чи краще? В цьому суть, в цьому природа нашого покликання, як людини - ростити, розвивати духовні якості при допомозі свого тіла своєї сім'ї, своїх вчинків протягом життя. Буває достатньо одного дня, щоб зрозуміти своє покликання. З цього часу ми знаємо. Ні, ми знали, а з цього часу усвідомили і побачили істину нашого перебування на Землі. Сім'я - іспит, сім'я - наш помічник, сім'я - наш вчитель. Задумаймось, що ні на одну життєву справу творець нам не дає стільки часу, як на творення сім'ї. Мабуть це не просто і легко, то будьмо готові і вчимося.

«Що таке щасливий шлюб? – спитали мудру людину, - це коли чоловіку затишно дома, добре з дружиною і він мріє про свободу?

- Ні, щасливий шлюб, коли в їх домі затишок, добре одному з одним і вони вільні».

Давайте разом розглянемо деякі нюанси життя з якими ми зустрічаємось особисто, чи через наше бачення в інших, яке не є випадковим, яке є нашими підказками; або вони зустрічають нас. Рутина сімейних відносин в нашому пристрасному баченні поглинає наші чисті почуття любові, радості. Це не життя поглинає, це ми самі конкретно є поглиначами, вважаючи їх обузою в матеріальному утвердженні. Перевірте, що матеріальне утвердження, матеріальні успіхи напряму залежать від наявності в нашому сімейному житті любові, злагоди, поваги, миру і радості.

Подивімося на це зі сторони. Це є відчуття, чи біологічний потяг до з'єднання двох тіл? Якщо це є біологічний потяг і він продовжується двома сторонами, то не вартує будувати сімейні відносини, заводити дітей. Це будова без фундаменту. Навіть коли побудована сім'я і народжуються діти, то і в них такі ж будуть сімейні відносини, як у батьків. Такі сім'ї не довговічні, але в них не залишається злоби одне на одного, бо вони жили на рівні свідомості тварини. Переспали і розбіглися. Такі дитячі душі, хоча і є носіями своїх знань і є знавцями своєї сутності не можуть відторгнути побачене, почуте все негативне в своїй сім'ї через матеріальну узалежненість. Такий негативний поведінковий досвід в сварках, бійках стає надбанням їх ума, стає їх життєвим досвідом на все доросле життя. Це стає для них еталоном поведінки. Душа, можливо, є носієм інших завдатків, але ум з його досвідом, з його поінформованістю правил поведінки в сім'ї несе цей еталон в свою сім'ю і

в оточуюче середовище. Це досить велика небезпека для дитячих душ, а ще більша небезпека, коли такі негативні явища несуться ними далі по життю. Досить добре є, коли душа такої молодої людини зустрічається з іншим єством, що має в собі душу, яка не закрита бажаннями ума і тіла, то дана пара має шанс для духовного розвитку і для створення щасливої сім'ї. Таких випадків в житті є багато.

« Мудру людину спитали:

- *Якщо чоловік любить, то він повернеться?*
- *Якщо чоловік любить, то він нікуди не йде.»*

Жінку, чоловіка потрібно шукати. Шукаємо щастя, бо ми його хочемо, то так шукаймо відповідально собі товариша, помічника і вчителя на все життя. Допомогають в пошуку батьки, бо вони знають про свою відповідальність перед сущим за свій розвиток і за духовний розвиток дитини. Батьківська турбота спрацьовує до часу закоханості і дитина стає самостійною, як і Адам з Євою з моменту тілесного з'єднання. Далі діти не чують батьків. Другий житєвий іспит молодої сім'ї проходить в часи вагітності і після народження першої дитини. В цей період між молодими людьми формуються сталі, виважені взаємовідносини, побудовані на повазі, довірі, взаємодопомозі, любові, доброти, або це період криз негативізму, через нерозуміння зміни психологічного жіночої статі у зміні бачення своєї ролі в сім'ї, в суспільстві, зміні додаткових навантажень і додаткової відповідальності в обох. Всі ці прояви є зовнішнім надбанням і станом душ обох в їх окремості.Зовнішні ознаки родинних зв'язків зберігається при потребуючих і можливостних характеристиках одного з них до іншого. Допомогають також молодим людям в пошуках названі батьки, родичі, старші люди. Так є.

«Дівчина молиться Богу:

- Господи , пошли мені мужа, без якого я не змогла б жити!

Літня жінка, чуючи цю молитву говорить:

-Доцю, проси мужа, з яким ти змогла б жити!»

Любов красива, крихка і ніжна якість і тому суспільство деякою мірою дає гарантії у вигляді обряду вінчання, чи реєстрації факту в державних органах. Батьки, суспільство до певної міри даючи гарантії нашої тривалої, чи ні «любові», бо і ми леліємо і оберігаємо ці почуття. Але коли настає момент вибору на отримання гарантій, то вже можуть зародитися сумніви в цих допомогах і в гарантіях – чи правильний наш вибір. Не ремствуємо ні на кого, бо це був і є наш вибір, наш невдалий пошук. Ми цього не знали? Знали!, але у нас на час пошуку були інші критерії для пошуку. Завжди шукайте для душі. Завжди! Якщо ми віднесемось до цього усвідомлено, то пошук почнемо саме такого друга, як в тій притчі про чотири види дружби. Можливо не всі ці умови ми леліємо щодня, але знаючи їх суть, то це нам дасться у злагодженій, миролюбній, гармонійній сім'ї лад і спокій. Така сім'я на своєму житті досягне всього їй необхідного. З таким підходом ми маємо щастя жити і в старості,

бо саме тоді гостріше кожна людина відчуває потрібність цих чотирьох видів дружби в той час, коли ми починаємо відчувати, що вже нікому не потрібні: ні дітям, ні нашим батькам, ні сусідам, ні колегам по роботі. Бо цю любов, дружбу, повагу, терпіння, шану, підтримку, тобто ці духовні цінності ніхто не забере, а на тілесні, на матеріальні є багато бажаючих і це породжує вихор негативних енергій в своїх оцінках вигоди, переваг, який засліпить очі. Ще не створена сім'я, а вже почалася боротьба. Ще не виросли нові духовні цінності сімейних відносин, а ми в них входимо з негативною енергією. Це не розвиток, це не є краще, то зупинімся і шукаймо краще. Якщо це наше, то ще і ще раз перевірте свої почуття. Якщо воно наше, то воно буде наше для обох. Якщо ж не наше, а ми з'єдналися, і проявляється істинне наше і пропало мниме нашим, бо не на наше будь-хто може заритись і забрати – хто запередить, чи той, хто постійно стерегтиме. Палиться довіра і повага. Ми ще не злякалися? Страх ще не оволодів нами? Бо це ж ми свідомо ведемо пошук у зміні способу життя з надією на все життя.

«По Душі, як по багнюці
Усі йдемо, в брудних,великих черевиках,
Йдемо і залишаємо печаль, скорботу
І забуваємо очистити дорогу…
Рубці і рани кровоточать,
І сльози ллються, і болить Душа…
Та розуміти вже не хоче той,
Хто залишає бруд в серцях.
Лише до себе хоче він уваги,
Бо сам, не в змозі, добро творить.
Ні ніжності, ні втіхи
Одне лиш хоче – вчити всіх.
Чужа Душа – це квітка Божа,
В пустині висохлій – вода.
І зрозуміти всім її так важко
А осудити – легко, це ж Душа.
Душа Людини – Земля Свята.
І вже ступаючи віднині,
Нагнись, і витри черевики,
І не топчи ти – Чистоту Душі.» А. Волошина.

Природа дає нам дідусів, бабусь, сестер, братів, дітей, а чоловіка, жінку потрібно шукати. Хто буде шукати, хто бере на себе відповідальність, хто дає гарантії на почуття, хто їх може утримати, чи зв'язати, або об'єднати в одне ціле. Відчуття не є матеріальна категорія, бо якби було так, то після покупки автомобіля «Запорожець» через деякий час схотілося б купити «Жигулі», а далі – «Ауді» … Якщо ми до сім'ї відносимось, як до матеріальної категорії, то такий буде і результат. Або ми схочемо купити, або нас

куплять. Хто собі такого бажає? І на все життя – купля - продаж? Воно, матеріальне, як приходить, так і відходить. А духовне вічне - і не взяти, і не зв'язати. Це і є наш постійний гість. Прийшов, то і відносимось до нього, як до гостя з першого до останнього дня – з повагою.

Любов – це відчуття, це є стан душі і то такий, що і душа знає,і тіло відчуває, і ум дає команду тілу нашим органам поводитись так, чи інакше. Це відчуття не підвладне тілу, хоча проявляється через тіло – це є божественне почуття. Бог – це любов і щоб він був з нами, ми маємо вчитись з ним поводитись, леліяти, ділитись, передавати, віддавати, отримувати, оберігати. Це щось нове, невідоме.

«Запитали мудреця:

- *Що важливіше: любити чи бути любимим?*
- *Що для птаха важливіше – ліве крило, чи праве?»*

Тому то, коли ми закохуємось, пізнаємо любов, тоді може одночасно зародитися страх, невизначеність, хвилювання, сумніви, напруження …, а чи правильний ми робимо крок, що впустили ці відчуття в себе, в своє серце і тіло, і чи маємо право думати так, розповідати комусь? Будьмо спокійні. Ми знаємо, що в нас є любов, що в нас є і страх. Зразу ж шукаймо, що породило відчуття любові і що породило відчуття страху. Ви побачите і будете знати – чи це нікчемне бачення, чи фальшиве і зупиниться. Бо подальші дії у створеній сім'ї в пошуках, оцінці будуть нарощувати великий комок, який може скалічити нас і когось - сім'ї не буде. Зупинімся, заспокоймось. Чи цей чоловік створений для нас, або ця жінка саме є тією, яка прийме цю любов, і чи вона має таке ж почуття до нас. Ми не знаємо. Це риск, бо питаємо себе, чи це буде на все життя тіла, чи це певна корислива маніпуляція відчуттями через певні рецептори тіла. Не знаємо. Чого? Бо не довіряємо.

Довіряймо людям і вони відповідатимуть тим же. Навіть якщо ми цей обман бачимо зразу, чи відчуваємо потім, то тим більше ми маємо доступ до Божих скарбничок. Довіра родиться до всього оточуючого, до Бога і якраз через відчуття, що нас щось тягне, притягує ніби магніт металеві стружки. Спочатку, поки далеко, він притягує одну-дві стружки, а коли ми наближаємось, то це подібне на водяний потік, що прорвав греблю і вирвався на свободу. Саме довіра зближує людей і все суще. Можливо хтось по іншому відчув свої відчуття і може по іншому описати, але цінісна сама суть довіри. Довіряймо Творцю. Бо ніхто і ніщо не може знищити нашу душу, а тому радуймось кожному подарованому нам дню.

Любов – це щастя, це радість життя, коли ці відчуття з нами, поруч з нами, в нас. Коли вони є на певному проміжку часу, то всеодно ми пізнали ці відчуття і зберігаємо, чи хочемо забути до кінця біологічного життя, або на смертному одрі згадати свої світлі відчуття, та ще й таке, коли воно обоюдне (обоє в одне) – в цей момент нас відвідав не президент, а саме божество.

У своїй страсті після шлюбу вже буває нас не цікавить колір очей, конфігурація тіла, кучерявий чуб … Ми перестаємо дивитися одне на одного після притухання (мають неприємний запах) почуттів. Захотілось кращого, то трудимось, а не будьмо трутнями. Вчимось дивитись. Любов була і є прекрасним явищем і не залежить від віку. Вона, як троянда, що розцвіла, як граціозність півня, як спів солов'я, як безхмарне нічне таємниче небо. Ось з такими характеристиками ми її і носимо в собі до смерті. Вчимося помічати красиве в тілі, в діях, в словах свого попутника життя. Не стримуймо себе. Немає підстав, бо саме цінне залишиться – це життя. Як є життя, то народяться і відчуття.Тільки зберігайте духовні якості і ця духовна якість – любов, завітає до нас.

« Мені теж говорили, що Щастя має бути прекрасним. І з цими словами вона дістала з лахміття дзеркало. Щастя глянуло на своє відображення і заплакало. Любов підсіла до нього і ніжно обняла рукою.

- Що зробили з нами ці злі люди і доля?- схлипнуло Щастя.

- Нічого, - сказала Любов, - Якщо ми будемо разом і станемо турбуватися одна про одну, то скоро станемо молодими і прекрасними.

І ось під Тим розкладистим деревом Любов і Щастя склали свій договір, що ніколи не розлучаться. З тих пір, якщо із чийогось життя йде Любов, то разом і йде Щастя – в окремості вони не бувають. А люди до цих пір не можуть зрозуміти цього».

Сам факт одруження є стартом, а в більшості випадків із закінченням медового місяця, чи з часу появи першої дитинки, ці почуття (ми так думаємо, думка є плодом ума, а любов народжується в серці, в душі і приходить сама) починають розтавати, як лід на сонці. Тільки й того, що залишається чистенька грайлива на сонці водяна краплина, чи грязна калюжа. Любов залишилася в серці, бо ми її знали і пізнали, і збережемо, можливо не показуючи нікому більше, але той, хто пізнав не забуває. Це був іспит для тіла і його ума і саме вони в основному займалися пошуком любові (їм стало відоме почуття: тіло отримало задоволення, а ум відчуття радості). Так от - тіло з умом і залишило від своїх відчуттів і задоволень грязну калюжу. Дякуємо Небу, що ми пізнали любов. Не добре тому, хто не відчув її і не побачив. Ми вже знаємо яку велетенську силу має ця якість нашого єства. Не дарма говорять: «…гори повертає».

Основна масса людей з метою збереження (це дія ума через думку) почуття бере гарантії в держави через закон, у священників через таїну, що буцімто вони заховають і збережуть ці відчуття у сейфі, чи в церкві. Це вже є ознака недовіри, чи є ознакою відсутності відчуттів любові, бо пливемо по життю по інерції – до якого берега прибило, то до того і причепилось. Це є початок смерті любові. Ми стаємо невільниками, рабами зобов'язань перед сім'єю, перед суспільством, перед релігійною традицією, бо любов ми не можемо зробити рабом – вона невловима, її не купиш, не доженеш, не вивчиш,

не догукаєшся. Може її немає, а може не було і є. Можливо вона скороминуща, не постійна. Вона може накрити нас з головою, торкнутись краєм крила, або і зовсім рядом пролетіти, чи десь на горизонті. Можливо ми можемо прожити все життя і не відчути, що вона є. Але давайте кожен відповімо самі собі – чи були моменти в житті, якими ми були задоволені – однозначно,що були, то це моменти відчуття щастя. Щастя без любові не ходить. Можливо, ми в стані щастя не вживаємо слово «любов», але це якраз в щасті людина відчуває себе в такому стані, в стані любові – хочеться всіх поцілувати, хочеться всім сказати добре слово, бо в такому стані і до нас так ставляться. Тобто, ми всі є носіями цього прекрасного відчуття щастя і любові.

Кожен по своєму її бачить, по своєму відчуває і в різні періоди бачимо нові і новіші її ізумрудні грані. У дитинстві ми на певні речі дивимось так і розуміємо їх призначення своїм розумінням, а через певний час змінюємо думку, бачення, розуміння тієї ж речі. Така ж різна і непербачувана примхлива любов. Коли її хочемо, чи бажаємо своїм розумінням, то її не видно навіть на горизонті, а коли прийшла, то ми страхаємось. Тоді появляються гнівливі емоції, слова, злі дії і ми забуваємо бачене, відчуте прекрасне. Гнів і зло бере верх. Любов нас покинула, але це є тільки наше почуття і тільки наше: і такі думки, слова і дії є тільки наші. Якщо наші, то ми самі і маємо займатися ними і ми можемо пізнати природу того, де і куди ці відчуття ділися з нашого життя. Вчимося брати на себе відповідальність і не перекладати цей гнів, відповідальність на обє'кт почуття (самі на себе, чи на особу протилежної статі). Це вже може бути початком війни думок, слів і вчинків. Це спалення життєвої енергії. Не воюймо, бережімо енергію, спрямовуймо її на дружбу, на підтримку дітям, тоді це почуття любові буде постійно з нами у спогадах прекрасних миттєвостей, як весни життя. Можливо ці спогади є тією іскринкою, що подихом повітря при допомозі інших духовних якостей знову зможе наша любов запалахкотіти гарячим полум'ям і щоб знову погаснути. Ми вже готові до такого повороту долі. Не будемо прикипати до негативних наслідків, то і матимемо бодрість духу, будемо підніматись і підніматись - чого і чекає від нас душа наша. Природа любові у її вічності - кругом і тут. Просто наш прагматичний ум, або страх робить стіну між душею і нашим єством. Зрозуміли?, то робимо знову кроки для пошуків тих, хто погукає наші почуття: діти, однолітки і т.д. Бажаймо всім любові і вона випурхне з душі нашої перед очі, запульсує в серці. Удачі всім у пошуках.

«Жінка вийшла зі свого будинку і побачила біля хвіртки трьох стариків з довгими білими бородами. Вона не впізнала їх, але сказала:

- Мабуть я не знайома з вами, але ви мабуть голодні. Будь ласка, проходьте в будинок і поїжте.

- А чоловік дома? – спитали вони.

- Ні, - відповіла вона, - його немає.

- Тоді ми не можемо ввійти, - відповіли вони.

Ввечері, коли чоловік повернувся додому, то вона розповіла йому про сьогоднішню зустріч.

- Іди і скажи їм, що я дома і запроси їх в дім! – сказав чоловік.

Жінка вийшла і запросила стариків.

- Ми не можемо пройти в будинок разом, - відповіли вони.

- Чого це? – здивувалась жінка.

Один зі старців пояснив:

- Його звати Богатство, а ось того – Удача, а мене звати Любов. А зараз сходи до чоловіка і поговори з ним – кого із нас ви хочете бачити у своєму домі.

Жінка пішла і все розповіла чоловікові. Чоловік був дуже радий.

- Як добре! – сказав він, - Якщо вже робити вибір, то давай запросимо Богатство. Хай ввійде в наш будинок і заповнить його богатством!

Але дружина заперечила:

- Давай запросимо Удачу.

А дочка, яка до цього сиділа в кутку кімнати, підійшла зі своєю пропозицією:

- Може нам краще запросити Любов? Тоді в нашому домі поселиться любов.

На цьому і порішили. Жінка вийшла і запитала їх, хто з них Любов?

- Заходь в будинок і будь нашим гостем.

Старик, якого звати Любов направився до будинку, але і двоє інших пішли за ним. Здивована жінка запитала цих двох, чого ж вони йдуть, коли запрошена була тільки Любов.

Старики відповіли:

- Якщо б ви запросили Богатство, чи Удачу, то двоє інших залишилися б на вулиці, але ви запросили Любов, то куди вона входить, то туди і ми входимо за нею. Там де є Любов, там завжди є Богатство і Удача!»

Сьогодні в суспільстві створено матеріальні і інформаційні умови, коли симпатія, дружба, спільний інтерес при участі ума створюють умови для шлюбу. І саме в таких парах молодих людей іскра любові жевріє, чи можливо деколи в декого спалахує періодично протягом життя, але це не є раптовий спалах, це не є бездумні кроки, заради якого ми ризикуємо, деколи робимо глупі діла, говоримо непотрібні образливі слова близьким людям із-за їх незгоди і оточуючим, що осуджують нас, бо в них еталони поведінки в суспільстві вже викарбувані, перевірені життям, чи зовсім їм не відомі, але через свій страх втратити товариша і осуджуємо. Хоча це теж тільки думки, бо ми не знаємо, чи це всеохоплююче почуття, чи це його частина. Не можна обміряти його розміри, не можна надивитись, не можна надихатись, не можна насмакуватись ним.

Пізнавши ейфорію почуття любові, ми можемо осліпнути, втратити слух, позбутися апетиту, загубити життєві орієнтири. Такий стан людини, яка пізнала любов. Це людина, яка йшла по життю і впала від щастя, чи

злетіла в небеса. Деколи ці еталони падіння ми бачимо в кіно, в житті – це сюжет падіння на коліна, як вираження діями своїх почуттів. На шляху опускання, чи падіння в більшості випадків ми зупиняємось на тілесному розумінні, чи тілесних проявах любові, на тілесних проміжностях, хоча в такому розумінні вона і там не затримується навіть на 24 години.

Такі бажання тілесних втіх можуть залишатись. Вони більш постійні, але саме вони не є нашим духовним надбанням на відміну від любові, а є показником нашої фізичної сили, гормонів, способу життя … А любов – це щось таке, що є, було і немає. Це досить нетривке відчуття. Якби тіло його могло втримати, то ми б віднесли відчуття до категорії фізіології людини. І те, що ми буцімто скріплюємо відчуття любові, чи тілесних бажань в церкві, чи в державних органах є обманом самих себе. Любов це є стан душі і тіла, але саме відчуття вводять нас в такий стан. Бути в стані любові, бути щасливим на все життя.

Ми знаємо, що так обмежують нас інші своїми узами вірності. Вірність – це служба. Хто кому служить? Але ж душі рівні і любов є якість душі. То хто тоді раб? – тіло, страсть, ум. То рано, чи пізно ми констатуємо, що любові вже немає, а ми словами повторюємо, що є і говоримо про це іншим. В такій ситуації ми вже не можемо жити одне без одного – це входить в звичку, бо обидві сторонни постійно, чи періодично задоволені одне одним у спільному веденні господарства, у спільній сімейній колективній ідилії, у двохсторонньому договорі: я тобі те, а ти мені се.

Бо чого ж тоді ми говоримо, що відчуваємо: «ти мене не любиш». Так, це правда. Зникає відчуття любові в одного, то зникає вона і в іншого, але ми продовжуємо чіплятись по інерції, по звичаєвих правилах, по суспільному статусу до цього слова, бо відчуттів вже немає. Велике щастя людини, коли крило любові торкнулось її і дякуємо тим до кого її ми мали. Не ставаймо ворогами. Любов зникла і все. Ні. Вона в нас є постійно, поки є життя. Вона може повернутися до нас іншою стороною – гнівом. Такий гнів породила наша спільна любов. Поодинці, чи спільно пошукаймо причини гніву, розгребемо його і знову засяє наша прекрасна любов. Вона легенька, як вітерець весни. Гнів важкий. Ми можемо його довго носити, доки не поруйнує душу і тіло. А буває, що ми не забули гніву і зустріли нові відчуття. В нас вони теж появились. То чим скоріше позбудьмось старого гніву. Нікого не винуватимо, у всіх просимо пробачення за наш виплеск негативної енергії добрим знайомим, друзям і просто бажаймо всім щастя і любові – гнів зникне, бо побачите, що він зародився з малесенької дрібниці одного дня, однієї миті. А жити хочеться, а жити ще довго і не варто за однієї миті кидати все життя коту під хвіст. Заспіваймо: «… я люблю тебя жызнь , я жыть хочу … Я люблю тебя жызнь».

Сюди хочеться вставити житейську повчальну притчу:

- Я хочу розлучитись з чоловіком, - сказала вона, - і я хочу зробити йому як можна болючіше.

- В такому випадку, - порадив їй психолог, - почніть робити йому компліменти. Коли він відчує що ви йому необхідні і вирішить, що ви його любите, то саме тоді подавайте на розірвання шлюбу. Так ви зробите йому дуже боляче.

Через деякий час жінка знову прийшла до психолога і повідомила, що виконувала всі його вказівки.

- Прекрасно! – відповів психолог. – Пора подавати на розлучення.

- Яке розірвання шлюбу? – сказала жінка. - Ніколи! Я люблю його.» *Гери Чепмен*

Марна справа важити якісь заслуги, якісь пожертви – то все пройдений етап. Зберігаймо чисто дружбу, але не ставаймо ворогами. Та ще й тоді коли є спільні діти. Діти не винуваті. Вони до нас таких ворогів не просилися. Вони зачаті нами в стані любові, чи дружби для всього нашого життя, то залишмо дітям ті відчуття з якими ми їх зачинали. Це стосується обох сторін. Є спочатку гнів між собою, то не скеровуйте його на дітей. Якщо відчуттів немає, то словами, дітьми, грошима нікого не втримаємо. Несімо свій хрест, але пам'ятайте, якщо ми зуміємо позбутись гніву, то життя відродиться щастям. Перевіряємо і згадуємо ці слова, але не колишні відчуття, ні минулий гнів. Це є нам життєва підказка того, що ми цього були на той час за станом душі достойні. Тому то, коли ми створюємо сім'ю, то поміркуймо, чи це з відчуття любові, чи це від душі, чи від матеріального, чи від тілесного вони в нас є на цей час, то будьмо свідомі, що такого ми і отримаємо потім. Особливо хочеться наголосити – розходьтесь з миром, зберігайте дружні відносини між собою і дітьми. Як показує практика, то часто густо, ми взявши на себе хрест шлюбу, то і несімо його до кінця днів своїх. Важко – чоловік п'яниця, сімейний дебошир, в жінки сухе серце …, бо будьмо свідомі, що саме так ми спаровані на певний період для розуміння істини, для духовного росту кожним. Час розсудить, Бог відкриє очі на себе і на супутника… Коли ми свій хрест не виносимо до кінця, то цим змушуємо своїх дітей доносити наші хрести, наші помилки. Їх досить добре видно по дітях – як склалася їх доля. Не виніс хрест чоловік, то такий спосіб життя буде нести дочка; не винесла жінка, то цим буде потерпати син від невістки. Природа несення такого способу життя в дітей полягає в тому, що ми своїм способом життя так їх навчили. Внутрішньо їх душа страждає, бо в неї, можливо, інше бачення свого покликання в цьому тілі, а зовні ми спостерігаємо негаразди в їх житті. Вони звикли і усвоїли такий спосіб життя від батьків, від суспільства, а іншого невідомого вже бояться шукати і бояться робити спроби до пошуку ведення іншого способу життя (сімейних відносин) ніж в батьків. Це є ознакою того, що в цих сім'ях (батьківських) переважає ум з його очікуваними мріями, з його минулими страхами. Однак він зумів побудувати стіну між собою і душею, щоб душа не мішала управляти тілом, думкою, словами в реалізації своїх бажань, в реалізації своїх ідей. Бо, якщо хоч трошки душа має вплив на наше єство, то ми відчуваємо деколи, що ми не в змозі реалізувати свої бажання, чи ідеї.

Народжується сумнів, а потім народжується душевний неспокій від неможливості реалізації задуманого і сумнів у потрібності такої реалізації. Час потім це підтверджує. Однак в дітей є великий шанс прислухатися до душі – і це єдиний спосіб творити свою сім'ю, своє життя в злагоді і в щасті. Тому велике прохання – шукайте собі пару по душі і для душі, то Сущий буде вам у поміч.

Не страсть керує життєдіяльністю тіла, хоча це сильна енергія і одна із всесильних енергій, але на інше тіло вона не впливає.Така енергія в житті є небезпечною для нашого єства і для оточуючих і, можливо, ця душа після смерті попаде в таке тіло, яке зможе реалізувати такі бажання. Це, зазвичай, тіло мавпи. Не дарма про такі риси характеру таких людей ходять на слуху такі порівняння з мавпами. Вчені підтверджують, що саме в мавп ця енергія є неконтрольованою і вираженою найбільше. А душею страсть тим паче не може управляти. Стан душі в любові находить подібну собі душу. Коли ум говорить і говорять батьки про утворення сім'ї, то спитаймо душі – чи вона готова, чи вона дозріла до стану відчуттів любові …? – і тоді займаємось пошуками собі подібних. А якщо до шлюбу привела страсть, то скоро вуха, очі, шлунок і інші негаразди стають воїнами у разі невиконання вимог страсті. Страсть стає генералом без солдатів - помічників. Один у полі не воїн. Страсть стає борцем, а не добротворцем. Не слід затівати боротьбу з жагою міжстатевих втіх і визнавати в ній, як негативну дію аж до застосування аскез. Тільки вхід в позитивний якісний стан на перших порах може віднайти улюблену творчу діяльність. Дехто застосовує важку фізичну працю. В обох випадках така діяльність знижує потяг до міжстатевих втіх. Цю міжстатеву страсть неможливо просто зупинити і навіть це є безрезультатною небезпечною боротьбою з нею, яка може вирости в ненависть і привести до смерті, через відречення від життя. Добре, коли ми зрозуміємо її силу і міняємо енергію фізіологічну на енергію творчої діяльності, яка б поглинула нас з головою, як часто говориться. Будь-яка хіть робить людину рабом. Вона паралізує творчу свободу, вона ненаситна. Вона не є духовною якістю і людина стає падшою духом, твариною з її тваринними фізіологічними бажаннями. Це вже є хвороба. Її слід лікувати. Бережемо те, що ми пізнали, але страсть, чи шлюб не мають стати пожиттєвим ярмом. Може любов постукає у наші серця, а якщо і в інше? То не майте страху любити, творити добро і красоту. Любіть і будете любимими. Не бійтесь осуду, бо осуд – це те, що хтось хоче робити те саме, але боїться. Тепер ми говоримо про любов, як про духовну якість і тільки так потрібно її розуміти. Якщо душа згодна на створення сім'ї, чи готова до інтимних відносин, то це най буде її рішення. Бо рішення тілесне, чи рішення ума мінливі. Це потрібно знати. Шлюб є мирською матеріальною дією. Не порівнюймо ці два слова і те, що стоїть за ними. Добре коли шлюб виріс з любові і не досить добре, коли шлюб виріс із очікуваної вигоди.

Життя індивідууму, як носія такої якості, як любов в житті фактично приносить своє життя в жертву суспільства через закони, через відповідальність дітонародження. Як якість духовна, вона не є явищем соціальним, хоча соціум хоче наповнити її змістом природньої потреби, змістом соціального, тобто таким, що регулюється законом, якого не можна порушувати. Цей закон не є охоронником, чи живильним джерелом шлюбних соціальних відносин сім'ї, не її зміст і суть.

Ця божественна якість подібна до злету вверх, до Небес, у вічність – і так воно є; а опускання її, де вона піддається оцінці, осуду і в кінці кінців зникнення цих відчуттів єдності – і так воно є. Це і є поєднанням в цій якості двох рівнів – небесного і земного, вічного і тимчасового.

Є підтвердження, є знання, що носієм родових начал була жінка, як продовжувачка роду людського через дар дітонародження. Наша умовність, яка визначається цим словом – матріархатом, має своє змістовне наповнення. Він був, є і буде природним сущим феноменом, хоча слід визнати, що на сьогодні жіноче містичне покликання певною мірою зовні пригнічене. Хоча внутрішня суть матріархату залишилась зі своїми цінностями, бо і духовний, моральний і матеріальний устрій в сім'ї виходить від жінки-матері. Вона формує сім' ю, формує в ній духовні цінності. Такий процесс закладений у всій Природі, такий процесс і є домінуючим в людському суспільстві. Сьогоднішня матеріальна сторона формування взаємовідносин між жінкою і чоловіком у створенні сім'ї юридично превалюється за чоловіком, але фактично домінантом є жінка. Ця духовна якість любові є домінуючою у взаємовідносинах в жіночому началі. Як би чоловіки не хотіли це змінити – силою, законом … Міцна моногамна сім'я можлива по благодаті духовній.

Психологічна природа шлюбу в її ініціативі належить жінці. Не буде її згоди – шлюбу не буде. Вона є ініціатором шлюбу в матеріальному світі. Як би чоловік не бахвалився, але від нею створених умов чоловік погоджується на шлюб. Якщо чоловік говорить першим про шлюб, то ним керує страсть і він має надію, що саме узаконення шлюбу дає йому можливість володіти тілом жінки, але володіти ним він теж може тільки за її згодою, чи її готовністю, бажанням. Любов є духовною категорією і поява відчуттів можлива в обох індивидів, чи по окремості, а страсть, дружба, повага, відповідальність, турбота, задоволення, цікавість є її матеріальними проявами, її похідними. Маючи такі матеріальні начала, ми вкладаємо їх в слово: у відчуття (почуття) любові. Є страсть, задоволення, повага, дружба до жінки-чоловіка, то ми говоримо, що любимо. Шануємо, поважаємо, завдячуємо, задоволені батьками, то ми говоримо, що їх любимо. Любуємось красотою дитини, є приємна відповідальність, задоволення по результатах турботи про неї, то ми говоримо, що любимо її. Є задоволення від роботи через споглядання красоти витвору, через її корисність результату, то ми говоримо, що це улюблена робота. Будьмо свідомі, що це тільки зовнішні прояви любові, а за

ними стоїть велике почуття. Так ми деколи працюємо, граємось з дітьми, чи допомогаємо їм, приходимо до батьків, зустрічаємо старих друзів, займаємось тілесними втіхами і якщо це робиться без відчуттів, то тут немає радості, задоволення, творчості, то тут немає любові. А любов може існувати і без цих зовнішніх проявів і не є обов'язковим говорити слова, чи виконувати певні дії. Якщо між людьми вона є, то буде життєва гармонія взаємовідносин. Усвідомили?, а тепер зрозуміймо, що природа дає ініціативу жінці в матеріальному світі – вона виконує не менший виробничий суспільний продукт ніж чоловік; від неї залежить вибір фізіологічного партнера для тілесних втіх, а саме основне, як особини природи – це для продовження роду людського в їх дітях, бо кожна мати в своїх дітях хоче бачити здорове і сильне потомство; від неї залежить моральна, соціальна атмосфера в суспільстві; від неї залежить мир і злагода в сім'ї. Маючи таку велику перевагу в природньому, матеріальному світі, їй приходиться і нести за це більші фізичні, моральні, психологічні і духовні навантаження. Хоче чоловік комфорту в сім'ї, то має догоджати жінці через допомогу у веденні господарства, в приготуванні їжі, у вихованні дітей, в постачанні матеріальних благ. Відторгнутий чоловік – п'яниця. Жінка рідко впадає в п'янство, як одна із основних ознак, що вона робила вибір собі мужа –явно,чи не явно. Природа п'янства мужа полягає в «сухості» серця жінки. В чому ж проявляється її сухість? – у відсутності на час шлюбу, чи в подальшому духовних якостей, а саме основне – любові. По – друге, створення сім'ї відбулося на очікуваних вигодах, на біологічних, чи суспільних потребах (майбутній чоловік живе у заможній сім'ї, має автомобіль, має роботу, хорошу професію, підходить до ідеалу, баченого в кіно, або вже всі однокласниці замужем … а любов навіть у нас не визріла, через те нас і не помічають - заспокоймось). Якщо ми полюбили машину, то потрібно заробити грошей і попросити в батьків для покупки машини – купити її і любити її. Для чого входити в інше життя зі своїми меркантильними корисливими очікуваннями і ламати чийсь життєвий устрій. Одне з подружжя стало п'яницею, тобто зламалось духовно і тілесно і саме воно потребує підтримки, допомоги духовної і найперш духовної. А дружина, чи муж для того і даються в таку пару і саме для надання такої допомоги другим, для укріплення душі його. Це найперша милостиня хворому від допомогаючого і робиться вона з любов'ю, милосердям, добротою – то і результат не забариться. Ця хвороба виліковна і ця хвороба є хворобою обох, хоча пити може один. Природа для врівноваженя і рівності дала чоловіку більшу фізичну силу, а матеріальний світ через суспільство поставив у видимість його главенствуючої ролі в сім'ї і в суспільстві, закріпивши законодавчо, але фактично сила проявлена жінкою і теж законодавчо (закон – це писаний суспільний договір між чоловіком і жінкою, між группами людей у всіх їх видах діяльності) – закріпила в шлюбі і в охороні його, в охороні сім'ї, в охороні дитинства … Ми уже знаємо, що людина

є носієм жіночих і чоловічих начал і тільки зовнішні відмінності вказують на стать. Поспостерігаймо і побачимо, що в природі жіночі особини поза людиною є у своїй життєдіяльності превалюючими в основному своєму призначенні – в продукуванні потомства належать саме жіночим особинам і серед тварин і серед рослин. Скільки б кобель не бігав, він без згоди суки не отримає свого. Сука носить їжу потомству… У квіточці – доки не дозріє маточка, опилення не буде … І душі наші поперемінно можуть поселятися в чоловіче, чи жіноче тіло.

Реєстрація шлюбу є винаходомм суспільства, як певне обмеження і ряд заборон, правил і утруднень. І розірвати шлюб є цілим процессом з дотриманням певних процедур для бунтівного духу людини. Є спротив одного з подружжя, суспільства при розірванні шлюбу, але обидві сторонни бачили цю процедуру в батьків, в сусідів, в друзів, по телевізору… і, знаючи вже природу шлюбу, то які можуть бути претензії, образи? – подумайте, може у нас була якась певна мета, то розуміймо, що коли ми досягаємо мети, то наш ум шукає іншу мету. Так у всьому, не тільки в шлюбі. Бо жити в лицемірстві, в притворстві, імітуючи любов, а серце її не чує, то краще розійтися і залишити те в собі, що звело нас до шлюбу і після шлюбу. Якщо це не любов, а дружнє співжиття, то і це прекрасно, аби між нами був лад, взаємоповага, дружба, щастя … Кожен із нас шукатиме в інших саме ці хороші сторонни, які ми знаємо з попереднього шлюбу і то є шанс відкрити серце для любові, коли вона постукає до нас знову. Коли ми імітували любов, чергуючи зі сварками, образами, то і в іншій людині ми бачитемо ці ж якості, але коли любов постукає в наше серце, то ми будемо дивитись в дверну щілину і не відкриємо дверей зі страху.

Жінка ображає чоловіка, якого любила, а чоловік ображає жінку, яку кохав і все це перед дітьми, сусідами, в суді. В кожної людини є щось позитивне, є щось негативне. Розійдіться на позитивному грунті, бо на цьому ж грунті і сходились. Ще більшим негативом буде осуд, образи, бійка, опущені очі, гнів ніж розірвання шлюбу. Зазвичай, від першої сварки до розірвання шлюбу скільки того зла ми вивертаємо на те добре і любляче і радісне, що було поміж подружжям. Давайте згадаємо про новорічний вечір в ресторані і безліч лампочок … Найкраще для нас, в нашому розумінні, можливо, дружба, взаємоповага нічого не вартує для нашого друга. Та хто ми такі, щоб вирішувати, що для нього найкраще - чи то друг, чи дружина, чи діти, чи батьки. Ми і себе не кожен знаємо, що нам потрібно і для чого ми живемо. Для чого? Для духовного росту, для наближення нашої душі до божественності.

Ми себе не хочемо пізнавати, вивчати і вирішуемо «проблеми» аби як, найлегшим шляхом, не шукаючи корені цих проблем, а до чужих нам взагалі байдуже.

Любов – це таїна, це відчуття, яке словами ніхто не описав, хоча багато з тих, хто відчув дотик її крила, намагаються описати. Можливо, як спогад.

Бо той, що перебуває в стані любові, любить, той не розказує – вона в ньому діє.

І, зазвичай, наш людський ум хоче впізнати цю таїну. Люблячі одне в одному хочуть взнати секрет душі, що приводить тіло в неописуємі відчуття безмежності неба, легкості польоту птаха, невимірної сили, блаженства, радості, бо не пізнали любові до кінця. Це ознака роботи ума і початок притухання духовних відчуттів. Через це люблячі, чи краще сказати, які пізнали ці відчуття постійно перебувають у стані напруження, війни, думаючи, що одна із сторін приховує цей секрет, не бажає поділитись сокровенним. Це ж не ділиться словом, ці відчуття передаються через погляд, дотик, поведінку тому і тоді, коли інша сторона готова до прийняття. Бо той, хто не готовий прийняти, може сказати про поведінку іншого дивною, що він якийсь чудакуватий.

Цей стан неможливості зрозуміти цю таїну, як жінці, так і чоловіку, і є тим, що дає простір для фантазій ума, розкриває в кожному нові можливості, нові потенціали, нове розуміння всесвіту. Саме такий стан душі і тіла ми символічно називаємо любов'ю, бо тут немає кордонів, немає пояснень. Зазвичай, сприймаємо цю таїну як належне нам відчуття. Ми не можемо побачити корені цих відчуттів. Коли ми усвідомлено дивимось в себе, пізнаємо себе, то зникає наш егоїзм, наш допитливий диявол. Однак, коли ми хочемо пояснити ці відчуття, на тих подібних прирівнювальних словах і діях, які нам відомі, якими ми намагаємось охарактеризувати цей стан душі і тіла, то ми через ум отримуємо задоволення для тіла через сприйняття пояснення цього стану, як цілком зрозумілої речі (чи то слово, чи дія) – тоді таїна «розкрита» і ум «торжествує» свою «перемогу», а відчуття згасають. Ми захотіли таїну пояснити меркантильними, приземленими поняттями і словами і перевести її в практичне застосування. Цим ми задоволили наше его, цим ми побачили корисливу вигоду і в результаті загубили любов. Зазвичай, так здійснили обмеження притоку духовності і ум поспішає укласти шлюб, який дає змогу сторонам здійснювати їх бажання.

Можливо, слід відкинути пошуки, копирсання в пізнанні цієї таїни, а сприйняти і леліяти такою, якою нам вдалось її відчути. Саме в такому стані і говориться, що для любові не потрібні слова, пояснення.

В кожній релігійній традиції червоною ниткою, як змістом і символом життя людського стверджується, здавалось би, проста істина – роби іншим те, що хочемо, щоб робили нам. Про це, зокрема, говорить і Ісус Христос, наголошуючи про ці найголовніші заповіді для людини: « полюби Господа Бога всім серцем твоїм і всією душею своєю, і всім розумінням твоїм; возлюби ближнього твого, як самого себе». « На цих двох заповідях утверджується весь закон і пророки».

«Полюбити Бога» - каже Ісус, бо це полюбити все, що оточує нас. Дивитись у своє внутрішнє ми не вміємо, а того, що поряд бачимо і чуємо… ,

бо це є шанс полюбити Бога. Полюби самого себе, бо ми найближче з усіх істот до Бога – це фундамент, це сенс існування людини, це її божественнее покликання, бо ми не є повністю тілом, ми не є серцем, ми не є умом. Ми є цим в єднанні. Наші тіла різні по кольору, наш ум обумовлений тими суспільними відносинами, де живе тіло, наші тіла мають різну спадковість, але душі наші одинакові в кожного. І перш за все ми всі рівні перед Богом. Підходь до нього, пізнавай його – він чекає нас. Тому будьмо свідомі, що полюбити потрібно перш за все себе, тоді наша любов пізнається іншими. Це як практична підказка для ума, бо наше джерело любові в інших – в них і через них ми пізнаємо любов, як почуття, як відчуття, як рух енергій в діяннях. І такі люблячі індивіди будуть нам зустрічатися протягом життя. Вони люблячі, вони добрі, вони милі. Вони благі, бо ми такі. Такий принцип життєвого дзеркала. В цьому сенс життя.

Тільки релігійні традиції роблять нас винними, через так званий гріх Адама і т.д., якого в природі не було, як негатиної якості. Держава теж так про нас «турбується» на словах, а на ділі все робить, щоб ми були слухняними роботами, щоб наше життя було узалежнене від них, а не від Бога. Будьмо свідомі, що тільки по милості Бога ми тут живемо, а не по бажанню священника, чи начальника. Кого із нас питали, чи бажаємо ми прийти в цей мир, чи ні? – ніколи, нікого. Чи батьків наших тілесних питав хто? – ні.

Так, деякі уми співставляють, планують зачаття дитини, але життя вдихає Творець. Ми були послані на планету Земля, в цю місцевість, до цього чоловіка, до цієї жінки, через яких ми прийшли в життя у визначений час. Ми появились в цей світ. Нас сюди послав Всесвіт, його енергія. Ісус говорив, що він прийшов не Сам від Себе … Це лінія любові, а в мирському житті, коли любов до Бога не народилася, то ми більше говоримо про неї, а займаємось іншим – вбиваємо собі подібних під різними приводами без явної потреби, прикриваючись іменем Бога. Тому то не слід обманювати самим себе. Якщо любов не визріла, ми її не відчули, вона не є станом нашого єства, то ніякі слова, ніякі церкви цьому не зарадять. Це є фальш.

Серед людей на слуху є багато мудрих історій. І про тіло пташки, що піднялася високо високо в небо і сонечко обпалило її крильця … І про павука, що жив у сараї біля верху стропила, який спустився нижче до щілини, побачивши багато мух, сплів павутину. Став жирувати і одного разу додумався, що ця нитка павутини, яка тяглася догори, весь час йому путається під ногами, то взяв її і перекусив. В результаті вся павутина з жирним павуком впала худобі під ноги … Не перекушуймо павутини і в бідності, і в богатстві, бо це єдине, що нас з'єднує з Небесами.

Звідти в наше тіло послана душа, звідти вдихнуте в наше зачаття життя. Ми звідти приходимо і туди повертаємось. В яку б ми не влізли грязь, в які б справи не встряли – не забуваймо, що промінець Божого світла скерований на нас. Можливо, самий тонесенький. Не відрізаймо своєї

павутини, не закриваймось від найтоншого промінчика, бо це першоджерело нашого життя, це те, що робить нас живими. Це той промінець, що освітлює і вказує нам напрямок, це є дорога, яка веде до Сущого. Цей промінець є провідником любові Бога до нас. Не забуваймо про це, бо ні ум, ні багатство, ні влада не з'єднує нас з нашою сутністю, а навпаки – з ними ми летимо під ноги худобі, як той павук по свою смерть.

Якщо ми є опорою в житті іншим, то і нам дасть Бог сили для допомоги їм. Якщо допоможемо людям досягти успіху, то і самі досягнемо. Такий підхід, така людяність підтверджує, що вже так відбулося, що ми відчули, чи ввійшли в стан любові, то вона поширюється на все: на тварин, на дерева, на каміння, воду, вогонь, хмаринки…

Дякуємо сущому і за ці миттєвості любові – це дар Божий: даремний, не затратний, не корисливий, який дістався нам без напруження, то буває, що так само покидає нас. То теж не напружуймось. Бажаємо всім, всім палкої спокійної, гарячої і холодної, всенаповнюючої і пустої, постійної і періодичної, доброї і злої, щасливої і гнівливої, але любові!

Очищаємось, спілкуємось зі своїм єством, зі Всевишнім напряму. Для прикладу, здорова людина тілом не звертається до лікаря. Зрозуміймо природу пошуку спокою, себе, бо ніхто не знає нашої душі і тіла більше ніж ми самі. До кого не звертайся за допомогою, то перш за все всі допитуються нас про наші відчуття душі і тіла. Розум дає нам силу, дає можливість розуміти суть і ми можемо усвідомити в чому наша потреба і як потрібно нам лікуватись. Сущий нам організує зустрічі з тими людьми, чи професіоналами, які нам потрібні. Суть звертання думкою є якби в нікуди, а через певний час ми зустрічаємо відповідь з чужих вуст, чи стаємо свідком чиєїсь дії, яка дає нам відповідь на наші запитання – як лікуватись, куди звертатись, чи дасться нам клопіт, ситуацію через які ми по іншому зможемо дивитись на свої проблеми і ми переоцінимо своє ставлення до людей через чиї дії ми ввійшли в стан гніву, чи іншого явища, що створило нам певний дискомфорт, чи отримали больовий сигнал тіла, як підказку про певне порушення духовних якостей нашого єства.

Не лікар, а ми відчуваємо силу, чи антисилу того, чи іншого препарату. Те ж саме стосується і духовних лікарів. Так лікар має певні уміння і навички, володіє певними прийомами і методами лікування, має інформацію про симптоматику про певні види больових сигналів і це дає нам довіру до лікаря. Довіра будує мостик для переходу в пошук себе. Лікарська дієта дає очищення організмові, лікарняний режим спокою дає спокій душі. То хто ж тоді лікує нас? Мабуть, що ми. Суть такого періоду дає нам розуміння стану спокою і його ролі в лікуванні тіла і душі. Виходить, що нашій душі дано тіло, з допомогою, якого лікується душа, а прихворівши душа дає відповідно больовий сигнал через певний орган, як підказка – де в нашій душі почалися без-порядки (біс-ові порядки). Тіло через болі підказує нам, що щось негаразд з душею. Ми

порушили щось божественне. Воно не слуга душі, але і не хазяїн. Вони друзі. Вони зустрілись при зародженні тіла і розійшлися при його смерті, будучи протягом життя разом – в хвилини щастя і в періоди невдач.. Вони взаємопов'язані. Вони є тією крапелькою роси, чи дощу, що колись попаде в океан. Можливо, ми когось обдурили, комусь позаздрили, чи принизили себе, чи покарали себе за певну думку, слово, дію, що не відповідає суспільному устрою. Але хіба ми маємо себе бачити тільки як негатив. По - друге, для чого появилась дана хвороба, можливо для того, щоб ми могли подивитись на події, що передували хворобі, чи ми бажали уваги собі … По – третє, у нас появилась можливість під час хвороби подумати, як вийти з хвороби, які слова і дії ми застосуємо до інших після повернення з лікарні. І не жалкуймо за минулими діями, словами, бо назад не повернеш ні слова, ні вчинку, щоб із сьогоднішнім розумінням діяти в тій ситуації, яка вже пройшла (згадаймо притчу про цвяхи). Сказав, то сказав. Зробив, то зробив. Беремо на себе відповідальність за це і відповідно діймо, бо тільки тоді нам дається розуміння смислу життя. Тільки в радості життя ми можемо зреалізувати себе, тобто душу, а водночас і тіло. Смуток же, самокритицизм, навіювання на себе «гріхів», які затьмарюють нам душу і розум, що в кінці кінців зводить наше життя в просте фізіологічне рабське існування.

Не треба боятися хвороб. Це просто нагадування душі і тілу про те, що ми десь схибили, не так поступили з іншими, з собою. Це не є кара за гріхи, а підказка – як вилікувати гріховне, очиститися, обновитися. Саме хвороба, біль в тілі хоче щось сказати нам через відчуття про назрілу потебу в самоочищенні. Спробуйте заспокоїтись, розслабити хворе місце і внутрішнім спостереженням заглянути в корінь хвороби. Тоді вона сама розкриє свої причини і душа підкаже способи, як її позбавитися. Хвороба тіла і біль душі є тим засобом , що підказує нам про час і місце (ми вже писали про зв'язок болі того чи іншого органу з тим, чи іншим видом діяльності, чи бездіяльності, або іншими духовними якостями) і що настав час для змін способу життя. Починаємо міняти старі непотрібні звички, бажання і беремо нові і чисті. Те ж ми робимо в більшості вартівнішим для тіла, коли миємось і міняємо одяг. Тут є маленька аналогія приємних відчуттів. Стан здоров'я залежить від того - що, як і який спосіб життя ми ведемо; про що думаємо, говоримо, діємо. Про хороше, то і хороший стан здоров'я, а погане - то маємо хвороби. При здоровому дусі, то і тіло здорове.

Любов сліпа до професій, до статків, до тілесної красоти і часто один з пари може пронести її все життя, а інший загубить після першої зустрічі. Такий шлюб називають подеколи, що однієї любові вистачило на двох. Чоловік і дружина можуть прожити спільно все життя, закривши душі після першої зустрічі і не відкриваючи їх, а шлюб (сюди краще підходить російське слово – брак) зберігся на корисливих очікуваннях одного, чи обох і не пізнавши любові, перебуваючи в статусі знайомих зі своїми тайнами, зі своїми страхами. Це

можливо була спільна угода двох боязливих особистостей, які залежать одне від одного, володіють одне одним постійно, чи періодично, контролюють, б'ють і т.д. Якщо ми відносимось одне до одного, як до аксесуару, чи машини, чи речі, чи іграшки, хоча і вони потребують нашої турботи, але це вже не проживання двох знайомих, чи друзів, а звичайне сімейне рабство. Саме такою «любов'ю» ми можемо послуговуватись до машини, до собачки … І наші діти будуть рабами. Той, хто в сім'ї став рабовласником, то він не народжує рабовласників, а рабів, бо дитячий ум всмоктує сімейні відносини і користується ними відповідно. Подумайте, чи рабиня народить вільних дітей? Ні. В кіно таке буває, а хто вивчав душі таких дітей? Що ми продукуємо? Хто боїться Бога? – вони і ми, такі батьки. Скільки шлюбних пар, стільки і життєвих історій. Однак, сім'я, яка леліє ці почуття любові, то вона творить її, то її достатньо для сім'ї і для оточуючого середовища (людей, дерев, тварин …).

В любові немає страху, немає таємниць, немає бажань володіти, а є відкрита душа, є довіра. Ми задоволені, ми щасливі, ми наповнені любов'ю, наповнені божественним. Саме ці якості є фундаментом, стінами і дахом двох сердець, двох душ. Вони між собою є одним цілим. Вони є одним цілим зі всесвітом. У любові ми відкриваємось без страху, ми маємо любов, яку посилаємо до іншої половини сім'ї, яка втрачає страх обману, страх експлуатації навіть тоді, коли на перших зустрічах може виростати стіна, яка рухне від сили любові. Це не залежить від статі. Бог дає одному таку її кількість, щоб ми були передавачами для іншої особи, а ростуть обоє – і передаючий, і приймаючий. Коли довіра заховалася за стіну мирських розрахунків, то там не появиться любов. Коли між людьми є довіра, повага, підтримка, як похідні від любові, то в цю сім'ю приходить щастя, богатство, злагода, удача незалежно від того в яких сім'ях вони жили до цього. Коли до нас завітала любов, ми є Богами, яким не є перепоною всілякі перешкоди для щастя, для блаженства, для радості пізнання. Бог – це любов. Ми говоримо, що Богу відомі наші думки, слова і діла. Отак і любов знає і відає, допомогає і прощає. Досить влучні слова з пісні: « … збудуй хату з лободи…». Для любові не важливо з чого і яка хатина, які речі оточують нас, але вони будуть красивими і добротними, бо з любов'ю зроблені.

Любов не має бути обов'язком. Всі зобов'язання стають очікуваннями, напруженням, але в підсумку стають кайданками, що зв'язують нашу волю і свободу, радість і щастя. __ Нічого не робіть з почуття зобов'язання, бо фактично це ми примушуємо себе до якихось дій, ми спонукаємо виконувати певні вимоги іншої сторони із-за якихось правил етики, моралі, які нам нав'язало суспільство. Бо сама подяка за виконані зобов'язання принижує нашу сутність. Зобов'язання було в минулому, виконання є сьогоднішньою дією, а подяка очікується завтра. Виконуй з любов'ю сьогодні при потребі, а не як зобов'язання і тим паче не за очікувану подяку. Любов сама приходить,

як і щастя. Зазвичай, там де любов, то там і щастя – вони ходять разом.Тільки страх спалює любов, який робить нас нещасними. Людина щаслива без причини. Радість життя - це наша сутність. Без умов, як і всього на Землі. Ми дивимось на хмаринки, на дерева, на пташок, на квіти, на сонце, на зірки – від них іде умиротворення, щаслива доброта. Відчуття щастя приходить нізвідки, чи звідусіль. Ця радість, це задоволення, що ввійшло в нас нізвідки, чи звідусіль переповнює нас, ми хочемо нею ділитись, ми ділимось нею незалежно від того, чи хочемо. Коли в нас поселилась радість, то перебуваючи в мовчазному стані, ці хвилі радості поширюються на всіх, на Всесвіт. Це відчуття, що ми потрібні собі і всім.

Самим високим досягненням людини є щастя, не як ідея, чи самоціль. Якщо людина перебуває в стані щастя, то вона не ставить перед собою цілей такого порядку, бо в стан щастя вона входить через свободу, людську гідність і творчий пошук, а не через дотримання законів, канонів, чи нагромадженням надлишкових предметів рідкого користування – будинків, автомобілів і іншого. Хоча суспільство через ЗМІ, книги, кіно підтримує психологію і фізіологічні намагання в досягненні щастя через пропаганду важливості становища в суспільстві, через створення іміджу, через обмеження і через ігнорування потреб інших. Природа такого бачення очікуваного щастя в обов'язковому дотриманні суспільних вимог – рабського суспільного благоговіння. Людина в своїй умиротвореності сповідує свободу і творіння в життєдіяльності для отримання задоволення, спокою, а в пристрасті буде очікувати примарного «щастя», а якщо і не очікувального, а активною боротьбою, діяльністю, які все таки незалежно від нас викликають спротив оточуючого суспільства, забираючи наші сили через намагання, через напруження.

Любов – це дар природи. Коли хтось приймає нашу любов, прихильність, подарунок, то ми дуже вдячні їм за це, а не навпаки. Бувають випадки, коли наші пропозиції відхиляють, чи відмовляються від них – то як ми почуваємось? Незручно. Ось звідки корінь всього перевернутого розуміння передачі-прийняття любові. Однак, прийняли, взяли, то щиро дякуйте, але ні в якому разі в стані подяки. Слово подяки може бути, сама подяка може мати місце, але нам не можна її чекати. Коли взяли, прийняли, то нам приємно, і саме за цю приємність і дякуємо. «Нам дуже приємно, дякуємо!».

Але чекання зразу, через роки подяки … То ми ще й горді, що ізілляли свою показушну любов, милосердя, а чи вони чекали її, чи вони готові прийняти це від нас? Ми можемо своєю любов'ю, прихильністю, подарунком ранити людину, нанести їй шкоду, а то і вбити (не зразу). Ми любимо жінку, а вона нас ні, чи навпаки, то констатуємо, що там таких почуттів, як любов не є. Що тоді діється? Це ум біситься, це диявол там поселяється і чудить. Кожен

день такого життя пекло. Це сімейні сварки, це конфлікти поза сім'єю і т.д.. Те ж стосується нашої любові до дітей, бо ми з благих намірів … шлях веде в пекло. Аналогічно можна сказати про кожну людину. Не чекаймо подяки.

Так є. Деколи важко побажати кому небуть доброго дня. Трудно декому дарувати, дати, але ще трудніше взяти, коли не готовий до цього. Коли ми не готові до цього, то виникає в голові маса питань. Для чого? З якою метою? Так, що потрібно вміти, щоб і дати , і взяти. В природі як? Сонце встало, посилає всім світло, тепло, не перебираючи, хто поганий, хто добрий. Душі в кожного свої, але вони рівні перед Сущим, перед Сонцем. Сонечко жде від нас подяки? … , але дякуємо йому. Немає такого відчуття, щоб дякувати, то не потрібно смітити словом. Слово – дія. Коли приймаємо – приймай без думки: «я чекав», «для чого дають? – мабуть якесь очікування вигоди», «мені належить по статусу, щоб усі давали» і т.д. Приймаймо, беремо, бо даючий, чи люблячий є всього навсього посередником. Це все наш Бог нам дає, тільки через даючого. Випадкового нічого не буває. Дають – бери, б'ють – тікай.

Відкиньмо ілюзію, що даючи в дар комусь, чи жебраку, ми на тому світі отримаємо набагато більше. Ні. Давши і звільнилось місце для нової енергії. І не є фактом, що давши півхлібини, ми отримаємо хлібину, чи більше. Ні, це буде радість, чи відчуття благості, чи відчуття добре виконаної роботи – і саме цей стан приводить нас до тих матеріальних щедрот, яких ми потребуємо, як не сьогодні, то через роки, або душа принесе цей стан, це відчуття в іншому житті. Хоча процесс давання-приймання посилається для розвитку в цьому житті. Тільки ми не знаємо яким чином. А, можливо, своїм даром нам продовжено життя, чи убезпечено від хвороб, чи лиха.

Основна маса, подаючи в пристрасті, одночасно несе своє бажання, як гарантію отримати привілеї на цьому світі. Ми й отримаємо тепер, даючи без очікування і щиро. Чим щиріше і усвідомленіше ми даємо, тим скоріше і отримуємо, бо корисливе бажання, так званого кредитування потойбічного не знайшло свого підтвердження, чи якихось свідчень. Але даючи дещицю для впевненості в кращому «житті» на тому світі, людина в пристрасті отримує дивідіенти вже в цьому житті – вона досягає публічного визнання, публічну повагу доброчесної людини, публічної релігійної людини. Природа такого давання: для чого даємо, то те і отримуємо. Даємо гроші для підкупу голосів, то і отримуємо голоси; даємо начальнику хабар і він закриває ним свої жадібні очі, а ми робимо все, що бажали і стільки наскільки є вагомим хабар; … Можливо саме це спонукає нас до таких дій.

Передача дарунків в будь-якому випадку є хорошою справою, однак суттєвим є те – з якою метою це дається: в благості, чи в пристрасті; для цієї дії нас спонукала душа, чи мирська очікувальна користь. Якщо даємо з радістю, то і нагорода є в радості, а коли з біллю в серці, чи з сумнівом, то це теж є позитив, бо дати дар є нелегкою справою. А якщо даємо, то вже це є

ознакою зрушення в сторону позитиву. Найкрасивіший дар (для розуміння його природи), коли пахнуть квіти, вони свій аромат розповсюджують навкруги себе, чи куди подуне вітер і все це без очікування нагороди. Квіти не цікавляться, хто прийняв цей аромат.

Немає ні в кого зобов'язань: ні в даючого, ні в отримуючого. Бачимо потребу людини тепер, то тепер і даймо по своєму розумінню, але не принижуймо отримуючого, не понуждаймо, не спонукаймо його просити. Він і просить, то, мабуть, знає, що то його долька. Будьмо свідомі, що це Бог дає дари нашими руками, для нашого духовного росту і духовного росту приймаючого дар. Крім того отримуючий задовольняє свої матеріальні потреби. Все, що ми маємо духовного піде в розпорядження духовного, а все, що ми маємо матеріального – буде все одно віддане, може не нами , а нащадками. Природа такого розмежування в тому, що духовне є надбанням душі і тіла, але носієм і розпорядником є все таки душа. Матеріальне ми взяли, бо нам дали в тимчасове користування, то воно і забереться. Просять, то давайте і бачимо потребу – даємо, поки ми живі. Даємо тут і тепер: і мудрість, і матеріальне. Що цікаво, що процесс бачення чиїхось потреб є унікальним даром сущого, тобто нас, як вмілого спостерігача.

Дано нам матеріальні статки в цьому житті, то в цьому житті і віддайте кожному кого узрієте по потребі його. Всеодно воно втратиться, попавши в недостойні, чи достойні руки. Цим кроком ми надбаваємо духовних цінностей цій душі, яку ми маємо тепер і зрозуміймо цю істину, що саме таке призначення цього богатства і було задумкою сущого для нас. Був час – ми отримали, настав час давати – віддаємо, але ми ростемо душею. Хай це буде наш час роздаровувань, а не час розгайновувань наших потомків. Зрозуміймо, що матеріальне дано нам для потреб нашої душі, бо вона має знання, як ним розпорядитись: сину - по його потребах, сусіду - по його потребах, хворому - по його потребах. Не слід давати надлишок, прозапас, бо цим буде створена тільки шкода для нашого єства і тому, хто отримав надлишок. Така природа надлишку. Бог створив нас тими очима, щоб ми узріли тих, хто потребує і тими руками, щоб ними донести ті даяння. А нашим нащадкам Бог дає через нас тіло і посилає душу, то він дає їм шанс заробити матеріальні статки самостійно і можливо дещо нами буде передано їм із задумкою, що саме вони родились від нас для отримання потребуючих благ для розвитку їх душ. Так і є, коли нам дано бачити їх потреби і готовність їх прийняти ці матеріальні дари. Бо є велика небезпека і прикладів у цьому мирському світі більш ніж достатньо, що залишати без потреби великий спадок нащадкам, то ми руйнуємо свою індивідуальність ще при житті, свою душу і душі наших нащадків. Не шукаймо достойних, а тих, хто потребує. Далі це їх проблеми, бо ми не можемо знати, що цей дар сколихне їх душу на 1 , чи 100%. Ми побачили потребу і будьмо передавачем, а не оцінювачем – достойна Людина прийняти, чи не достойна і як вона цим даром розпорядиться. Довіряймося

всесвіту, а не своєму аналізу, своїй оцінці. За те нас ніхто не буде питати – чи достойному ми передали, чи ні, а подумаймо і загляньмо в корінь - чому саме ми зупинилися на цій людині? Хто повертає на неї наші очі, хто нам дав перше відчуття, що саме ця людина є отримувачем дару незалежно від того, чи знаємо ми її, чи ні. Назагал, потрібно ще дати і не забути подякувати за те, що наш дар прийнято, а ми при цьому не відчули важності від того, що віддали,а відчули задоволення від цієї дії, приємність. Бо той, що прийняв-взяв нашу ношу, полегшить наше життя. Перевірте. Ну не можна передати словами ці відчуття з часу бачення потребуючого, самої передачі, коли приймають і коли прийняли –це досить мінливі відчуття на різних стадіях процесу передачі. Процес передачі є Божим процесом, тому закрийте в цей час очі для зупинки потоку інформації від очей, вух до мозку, до ума, бо є ймовірність вколотись, чи вколоти шипом когось. Коли нам Бог дає можливість побачити потребу, то і давання має бути царським, щоб не принизити достоїнства приймаючого, бо очі дають інформацію про зовнішнє, а не про єство приймаючого. Коли в нас виникла потреба передати дар, то найкраще організувати передачу будь-яким способом і таємно, але з дотриманням попередніх процедур.

Милосердя не нав'язує нам ніяких умов, ніяких правил, ніяких зобов'язань. Просто в нас є ще сила, енергія, потреба, то передаймо цей дарунок з чиїхось рук в інші. Ми тільки тимчасово доторкуємось до акту милосердя. Це не ми милосердні. Не тішмо своє его, свою гординю. Але це і ми милосердні. Саме між наготою народження і наготою смерті ми є власниками-тримачами і можемо бути даючими і приймаючими. І все. Ця мить досить коротка. Спитаймо у будь-кого, хто доживає до старості – кожен відповість, що життя пройшло як один день.

Передача любові, дару – це просто передача енергії від одного божественного індивіда до іншого. І так цілий ланцюжок Всесвіту. Просто людина людині є передавачем, забезпечувальним пристроєм передачі цієї енергії. А хіба так? Ні. Людина в цьому ланцюжку духовно виростає, бо залишається відчуття приємності при передачі. Ось у цьому природа дарування і приймання. Вчимо-ся (вчимо себе).

Так сказав і Ісус Христос: «Бог є любов», а чи можна сказати, що любов це є Бог. Ми її не бачимо, ми її не переносимо з місця на місце, ми не можемо до неї доторкнутись, чи відчути її запах. Це стан душі. Життєве, чи матеріальне наше наповнення змістом цього слова, що полюбили за карі очі, за дзвінкий співочий голос, за талію – це буде хибне наше поняття. Ці наші сприйняття, чи штучність словес приводять нас до такого змістового наповнення, як подобатись, насолоджуватись, втішатись. Цій якості, що лежить в основі слова – любов, присвячено багато художніх творів пера і музики, пензля і гіпсу. І тільки кожен бачить свої грані, своє бачення цієї якості в слові любов. Тобто, кожен намагається описати своє відчуття, як

свій стан душі, своє розуміння цього відчуття, прояви яких він бачить в інших. Повно описати цей стан душі мабуть не вдавалось нікому із тих, хто жив, чи живе на планеті.

Ми, зазвичай, застосовуємо це слово до дітей, до братів, сестер і цього вимагають батьки від них. Цим словом користується подружжя. Можливо це словесні кайданки для утримання сім'ї, як суспільної одиниці і крім того є надбанням самого суспільства.

Ми часто говоримо, що любові не існує. Природа таких висловлювань полягає в тому, що за словом немає відчуттів піднесеності, окриленості, радості. Розмиттю цього прекрасного слова і його смислового наповнення вносить наша повсякденщина, наше вузьке розуміння змісту під цим словом. Це тому, що під цим словом-лозунгом, ми бачимо любов матері до дитини, чи інших, або навпаки, як корисливу послугу в очікуванні зворотної дії в цей момент, в старості … Любов до держави є теж прихований суспільний інтерес. Людина, бачачи, що держава, чи релігійна, партійна традиція не має такої глобальної, чи точкової турботи про всіх, буцімто належних до їх обчислень, теж не може реагувати адекватно. Психологія людини в житті побудована так, що ми сприймаємо лозунгове наповнення слова любові і не можемо пізнати істинне визначення через духовне наповнення. Хоча для любові і не потрібне визначення, бо це почуття, які йдуть від серця.

Як аналогію життєвих ситуацій наведемо приклад. Той, хто перший внесе брехню в наші вуха, то цей її образ діє тривалий час, залишаючись для нас істинним і правдивим. І тільки з часом ми усвідомлюємо, що нас обманули. Тому нам майже всім з дитинства батьки, вихователі, вчителі, суспільство пропонує, насаджує ці трафаретні наповнення такого божественного слова, як любов в зовнішньому образі поцілунку, міжстатевих тілесних втіх і засобом торгівлі з певними корисливими мотивами. Це зовнішнє є видимою частиною айсберга великого невидимого. Любов – це є духовна категорія і ніяк не тілесна, чи матеріальна в повному смислі цього слова.

Але саме зовнішнє для людей пристрасних є основою взаємовідносин і певними правилами поведінки. Тому то, сказавши молодій людині про свою любов, ми вимагаємо насильно почути це слово від іншого: саме сказати, щоб почути, а не відчути. Через короткий час втрачається інтерес до події, забуваємо, що признавались в любові і знаємо цей лозунг, беручи другий – любов сліпа … Появилась вакансія. Вона не може бути пустою. Наступає процес війни, розірвання шлюбу. Дійсна любов не є пустою. Вона всенаповнююча, всеоб'ємна. Коли вона нас відвідала, то легко переходить до інших, опромінюючи, як той урановий атом. Отак цей невидимий птах любові своїм крилом торкається всіх. Щасливі ті люди, коли цей птах зів'є гніздечко в них.

Буває так, що інтенсивне випромінення любові викликає певну реакцію у деяких людей, створюючи їм певний дискомфорт, бо вони злякались такого

напливу та ще і не дозволяють цій енергії любові ввійти в них. Зі неусвідомленого страху вони починають кричати на тих людей, які знаходяться найближче від них, а деколи вони відчувають від кого іде такий потік енергії і вони становляться войовничими, подеколи роблять спроби почати бійку. Те ж стосується і інших видів енергії (позитивної, чи то негативної) і коли її стає багато, то вона витікаючи і попадаючи на оточуючих, а вони не розуміють, що з ними відбувається – нервують.Тобто, носії негативу, який не співставний з Любов'ю, боляче реагують на побачену на проявлену любов, хоча врна може їм і не посилалась конкретно кимось, але бог для його ж блага скерував в цей потік і це так би мовити відкриває двері їх душі, але цей прагматичний ум, цей диявол не хоче допускати позитив в дане єство, бо це автоматично веде до процесу поз буття негативу. Навіть позбуття маленької частини, то все одно в нашій жадібності, в нашій поінформованості про свій негатив до якого ми прилаштувались, ми не бажаємо позбуватися, чи загубити цей негатив, як той,що загубив копійку, чи втратив одну овечку зі всієї отари, яку кидає не усвідомлюючи на яку небезпеку її покинув.

А сьогодні є затребуваними суспільством такі позитивні енергії і Вселенна, щоб врівноважити кількісно негативну і позитивну енергії на території України і відкриває багатьом людям знання і вміння накопичувати в собі любов, радість, доброту, справедливість, умиротворення і зразу ж вчить посиланню її в оточуюче середовище. І ми уже з вами цим займаємось. Звісно,основна частина людей реагують на ці посили позитивно і приєднуються до цього процесу свідомо, чи неусвідомлено. Вони входять в спокійніше русло процесів життя, вони щасливіші і почувають себе краще, відчуваючи легкоту при виконанні всіх видів робіт і легкоту в спілкуванні, бо отримавши частину позитиву, люди чогось саме найперше виявляють бажання поспілкуватися. Мабуть із виниклої потреби і як найвідомішій спосіб передати свої відчуття іншим. З часом вони відноситимуться до цього процесу усвідомленіше, бо вони зрозуміють звідки воно береться і для чого.

Помітно, коли люди купують новую машину, або в них починається новий любовно-сексуальний роман і вони були дійсно щасливими хоча і на короткий час, але і ця мить є миттю випромінення, посилання в оточуюче середовище сигналів любові, радості, задоволення. Когда люди влюбляються, їх серця починають відкриватися, і вони буквально починають випромінювати любов. Ось звідки береться те випромінення. Ми деколи хочемо знати все про любов, хочемо щоб кожен був щасливим і до цього ми приходимо, познайомившись з її сестрою, яку звати Довіра і яка приведе в той дім де вона живе з іншими сестрами – в Душу нашу, тобто, в нашому єстві, в середині нас там знаходиться те джерельце, яке звязане зі Всесвітом, а нам тільки слід дозволити відкритись без страху і в довірі. Для багатьох це є тайною, бо суспільство зробило з храму Душі табу і людство відволікають різними

непотрібними інформаціями і надуманими цінностями життя, при цьому плодячи страх в гріху – і все це тільки для того, щоб людина не змогла відкрити для себе це багатство, це розуміння природи цього достатку. І ми тут не для пошуку відповідальних за це все, а для того, щоб показати кожному,що він має для цього здібності і вони нам дані якраз для того щоб ми могли брати ці якості для полегшення нашого життя і жити в радості, і роздаровувати іншим. Знайте, що любов, доброта, милосердя постійно є в нас, тільки узріймо. Це просто і беззатратно. Це є нормальний природній процес.

Не бігаймо навкруги в пошуках легшого життя, в пошуках способів вирішення різних проблем, бо ми їх вирішуємо самі, а не хтось. Воно в нас, в наших можливостях, в нашій любові, в нашій доброті… Любов – це одна із найбільш сильних енергій у Всесвіті і їй все по плечу. Запрошуйте її в своє життя – і побачите результати.

Живучи в пристрасті немае потреби тікати від тих моментів життя, від всього, що оточує нас і яке не подобається нам, з чим ми не маємо бажання мати справу, то вивчаймо причини їх появи і шукаємо в протилежній якості - шукаємо ті риси, ті предмети в людях, які несуть красоту, симпатію, сліди умиротворення і спокою, якщо ми не збираємося продовжувати жити так, як живемо тепер – вибір за нами. Ми не можемо змінити інше життя цими словами, а це можете тільки ви, коли ви приймете їх з довірою. Цими словами, цими отриманими знаннями, ми показуємо орієнтири, дорожні знаки для усвідомленого вибору того, як можна ефективно вирішувати винилі ситуації. Як тільки ми найшли причини і вивчили їх, то практично вони майже не виникають в нашому житті знову. Однак, коли ми їх ігноруємо, обходимо, чи тікаємо від них , то вони просто накопичуються і намагаються постійно стукати в наші двері життя. А їх, цих проблем, назбирується все більше і більше поки ми не привикнемо їх бачити і відчувати, як силу, яку ми не здатні здолати – опустили руки… Не вартує того, щоб ми перетворювали кучу в гору без усвідомленого вивчення і просто взялися в один прекрасний день і розібрали по черзі. Будь яку проблему можна вирішити і ви в цьому будете весь час переконуватись, коли вислідковуєте причини їх появи кожного разу розширюючи свої можливості, аж до давніших проблем, які свого часу створили життєві перешкоди, тобто появляється шанс вирішити і давніші проблеми. Такий процес надає нам впевненості і деколи може виникнути думка , чи сумнів: хіба це так можна все легко вирішувати – будьмо обережними і розгляньмо причину появи такої думки, бо це зразу ж перекриє потік позитивних енергій в наше життя. Другим моментом, коли у нас появляються перешкоди у вирішенні проблем, а ми вже знаємо як їх вирішувати, але не дається, то це є наслідок того, що цей потік пливучи в наше життя подеколи захоплює нашими очима, вухами і відчуттями той негатив який знаходиться рядом. Не біймось, бо його малість не перекриє

потоку, але коли ми своєчасно не узріємо його, то в цьому потоці може утворитися загата, яку будує бобер на річці з своєю метою. Цю греблю роблять наші емоції,гнів, злоба, стид, страх. Це явище тимчасове. І не довго триваюче, особливо коли ми продовжуємо приймати потоки любові, доброти і щастя. Цей гнів, страх є наші і не шукаймо винних і страховищ в інших, бо цю загату не розберемо, а то ще на тих слизьких гілках послизнемось і впадемо в ще більшу грязь. Не роздвоюємося, бо загубимо довіру і дякуємо за підказку,що нам дано побачити цей негатив. Працюємо. Зрозуміймо, що без довіри до своїх можливостей ми не побачимо у своєму житті дружби, чесності, справедливості, радості в роботі, миру і спокою в сім'ї.

Протистояння, якісь умови, життєві негаразди не дають відкритись душі. Там не зародиться квіточка любові. У повсякденщині ми, подумавши, що винуватий у сімейних негараздах наш партнер, то цей думковий телефон передав інформацію нашому партнеру і він починає думати на цю тему (ні перший, ні другий не знають конкретних запитань, ні обвинувачень, але можуть думати одночасно на одинакову тему), вишуковуючи приклади, випадки, дії, слова, як аргументи протистояння, що передували конфлікту, але наша любов їх не бачила. Де є незадоволення будь-чим, будь ким, то там всі зусилля бути люблячим, бути божественним є намарними. Тільки коли ми маємо радість життя, відчуття задоволення в серці, то тоді ми бачимо добро повсюду і у всіх, і повсякчас. Коли в сім'ю входять негаразди і ми прив'язуємо їх своїм умом до відсутності любові у партнера, то, будь-ласка, на скорому часі заспокойтесь і згадайте: скільки прекрасного нами спільно зроблено в періоди щастя і радості – і так згадуємо майже всі ситуації і випадки – тоді до нас прийде умиротворення і зникнуть звинувачення, бо ми відчули задоволення від згаданого, а цей стан душі знову зачерпне зі Всесвіту нові сили любові і щастя.

«Коли жінка відчуває, що любима,
вона почуває себе прекрасно,
коли вона відчуває себе красивою,
вона починає відчувати себе в безпеці,
і тоді вона починає довіряти,
вона почекає, щоб подивитись.
І коли вона бачить, що твоїй любові можна вірити,
ось тоді-то і починається чародійство.»

Творити чари це творити зміни. Коли ми починаємо роботу з любов'ю, то ми змінюємось самі, змінюємо об'єкт праці, ми міняємо споглядаючих людей, ми змінюємо плин часу. Не дарма говорять, що закохані не помічають плину часу. Кожен помічав за собою такий стан нашої сутності, що коли ми працюємо з любов'ю, коли ми дійсно весь в ній, то стає помітно, що ми зробили за тиждень більший об'єм роботи, чим завжди і менше втомлюємося, хоча відчувається така собі умиротворююча істома в якій ми щасливі. І

поскільки плин часу як би прискорюється, але кількість здійснених справ збільшується і в результаті наше фізичне тіло може відчути втому (такі думки і є тим спротивом для прийняття такого способу життя в щасті), але пропускаємо мимо вух такі роздуми, бо не це, насправді ми виявимо, а визнаємо, що в нас появилось набагато більше вільного часу і ми тепер усвідомлено зрозуміли марноту , так званого, спротиву.По того ж і інші люди почнуть нас сприймати по іншому, бо ми світимось від щастя, бо ми багато нового зробили останнім часом і ми тебж побачимо це їх здивування. А причиною їх здивування бута та наша проявлена легкість у вирішенні житейських питань, та їх кількість і те , як нам це вдається за короткий проміжок часу і все це при тому, що ми спокійні і розслаблені. Хоча декому буде видаватись, що ми нічого не робимо, а робота явно є зробленою.

Любов дійсно спроможна впливати на поведінку людини і на те, як вона себе почуває. Людина в стані любові, як би відчуває, що навкруги неї ходять цілі хмаринки любові, які оточують її, насичують її, проникаючи в усе наше єство, Це таке відчуття, що всіх ми любим і нас теж всі люблять – всі хороші, добрі і щасливі разом з нами. В такому стані ми схильні поводитись і діяти по іншому відносно попередніх наших вчинків, чи відносно тих, хто сердитий, пригнічений. Любити когось - це прекрасно, але дійсне чудо проявляється, коли ми посилаємо ще ці відчуття любимим, чи тим людям, які готові приймати ці відчуття. У наших силах підготувати і себе і співрозмовника до такого чародійства. Пробуйте, бо це дуже просто. Приємно бачити і відчувати, що ми можемо допомогати людям і всьому оточуючому,що і комусь поблизу теж стає радісно від нашої присутності, від нашого компліменту – люди сяють , заспокоюються, розслаблюються. В них підвищується життєвий тонус (збільшується кількість обопільно створеної енергії). Саме так діють мудрі начальники, бо це прямо впливає на продуктивність, на стан здоровя, на довіру в колективі, на нові чудові нововведення. Вам може доводилось спостерігати за такими проявами, коли ми в такому стані, то вже більше бачимо краще чуємо і набагато чутливіші. Якщо так, то у вас теж є талант бути спостерігачем, а відтепер і усвідомленим. А все це так просто. Беріть собі щастя кожен день і кожен день даруйте його іншим – і нвше життя поміняється, поміняються погляди на його смисл і на наше місце під небом.Коли ми щасливі, ми спокійніші і до нас по причині і без неї хочуть наблизитися люди. Даємо всім таку можливість. Це досить природньо. Вчіться входити в такий стан і перебувати в ньому постійно і добру справу цим ми робимо, коли йдемо на зустріч, чи просто гуляємо на вулиці, бо чим сильніше ми випромінюємо любов, радість, то тим само вони більше їх отримують і самі такими стають, не усвідомлюючи видиму зміну настрою в собі, відчуваючий приплив в наше єство якоїсь енергії. Все просто і діє фантастично. Тому нам не має потреби чекати із дня на день, що нам Бог дасть любов, що нам хтось її пошле – ми самі можемо її

творити. Відкривайме в собі серця і наповнюємось до тих пір, коли відчуємо потребу, що виникло бажання поділитись цими відчуттями з кимось, чи з чимось і це автоматично приводить до отримання ще більшої кількості енергії в проявах, як постіна присутність відчуття задоволення, умиротворення, відкритості до всіх і відчуття причетності до божественної творчості.

Ми досить мало знаємо про любов на свідомому рівні, бо ми фактично і не усвідомлюємо її прояви в нас, а це ж джерело нашого щасливого життя-буття і джерело наших матеріальних достатків, як супутній фактор. А вислів, что Любов є Бог, говорить, що ця енергія є у нашому пристрасному розумінні найбілш сильною в своих проявах. Ця сила єїї змістом і суттю. А те що сказано нами і підтверджується дослідженнями про силу сексуальної енергії є такою, бо вона є складовою частиною любові,як вторинний факт із-за відчуття подібних відчуттів і, зазвичай, секс є продовженням впливу на нас цих енергій любові. Бо те, що ми вносимо в слово любовь, в це почуття суспільне наповнення, той життєвий досвід і ту інформацію, яку несе суспільство, а не Всесвіт.

Любов – це не тільки те, що ми посилаємо. З її допомогою створюємо такі речі, які потім можемо передати іншим і ці речі є наповненими любов'ю. Ось так ми передаємо одне одному любов. Якщо предмет наповнений любов'ю, якщо він був створений з її допомогою, то, коли ми передаємо його комусь,то разом з ним людина отримає і всю цю любов. Передавайте любов.

Якщо ми творимо речі з любов'ю, то нею же вони і будуть наповнені, а це означає, що вони будуть приносити в наше середовище радість. Уявіть собі два одинакових подарунки в коробочках. Один, створений з радістю і любов'ю, то вын світиться любов'ю і приносить людині набагато більше радості і щастя, чим другий такий же, але не наповнений любов'ю. Дуже просто! Про природу даного чуда ми писали, коли розглядали процес приготування їжі. Коли ми і наші друзі освоїмо методи «созыдания» с любовью, то все навкруги стане наповнюватися нею. І так ми починаємо займатися тим, що нам цікаво, будемо працювати, бо хочемо цього із радості, а не із необхідності чи потреби і не для того, щоб нас не звільнили чи не накричали.

Те, що ми любимо свої речі і ту радість, які вони нам приносять і те, що ми любимо їх настільки сильно, що вони насичуються любов'ю і випромінюють її, де б вони не появилися, бо вони разом роблять нас богатими – і духовно і матеріально. То який тут напрошується висновок? А простий! Якщо все більше і більше людей почнуть усвідомлено вивчати ці явища і ці якості, які є в нас, і якими ми не користуємось по різних причинах. А почнімо з простого: спокійно вчимося споглядати за життям і вчимося приймати все позитивне, що є в нашому житті з подякою і ось у цьому стані ми можемо спробувати посилати всім щастя, любові, миру, доброти… усвідомлено кожен день. То уявімо, як би змінився від цього світ.

Любов щаслива, красива, богата, мудра, умиротворена, довготерпелива, справедлива, щира, чуйна, ласкава, приємна, легка, важка, лагідна, тепла, світла, чемна, музична, співуча, не заздрить, не гордиться, не зла, не постійна, не жадібна, не осудлива, не тішиться кривді, радіє чиємусь щастю, здоров'ю, успіхам, все зносить, всього надіється, все прощає і вона ж наша помічниця, і вона є вічна, як Бог. Бо ці слова і їх смислове навантаження є нашою кращою частиною нашого життя, його творчою енергією.

Вченими сьогодні стверджується, що ніхто і ніщо ву Всесвіті (ні окрема людина, рослина, ні планета)не можуть існувати без надходження іззовні додаткової енергії. Вони говорять, що людина їсть, п'є і дихає, але виявляється цього не достатньо, щоб забезпечити організм необхідною енергією. Тобто існує якась інша форма енергії, яка забезпечує життєдіяльність – і ці форми знаходяться в таких її видах, які ми визначаємо словами: щастя, любов, радість, задоволення, доброта… Без них людина не може жити, а парадокс в тому, що ці види енергії існують незалежно від наявності певної особистості, чи окремо взятого організму, чи речі. Видно, що у Всесвіту є в наявності величезна кількість цієї якісної енергії.Ми вдячні йому за це!

Присутність в нашому житті такої якості, як розум, що є частиною нашого життя є позитивом. Саме розум дає силу, саме розум допомогає народжуватись у нас мудрості і через нього управляється наше життя-буття. Інша божественна категорія – любов, яка дає нам стимул в житті. Вона є наша радість. Коли ці якості з нами, ми є творцями і навіть більше – «ми можемо гори повернути», бо маємо стільки енергії і життєвого запалу. А так, зазвичай, в мирській суєті, ми любов закріплюємо в кайданках шлюбу, радість ховаємо під театральні мімічні маски, в пошуках істини зупиняємось в християнстві, чи іншій релігійній традиції і з великими, чи малими амбіціями розмірковуємо про Бога. Ми так не шукаємо, чи не пізнаємо, правильніше сказати, життя, а читаємо книги до своєї вподоби, до своїх ідей. Ми живемо ідеями, тобто майбутніми будівельними матеріалами, для цього є наша поінформованість, наші висновки, що є надбаннями минулого. В результаті виявилось, що ми не жили, а намагалися втілити в життя ідеї. Скільки ми тратимо енергії на деякі ідеї, які і гроша ламаного не вартують, або скажемо, що поміняли думку (ідею) – і знову напружуємось, метушимось. Для чого? Щоб стати. А хто в нас стоїть і то не постійно? - вартовий.

Сім'я, як суспільний інститут, на сьогоднішній день виконала свою соціальну функцію. Сім'я, як ядро, є періодично і хаотично носієм додаткових труднощів, зобов'язань кожного з членів сім'ї так і державних структур. Вже досить чітко прослідковується, що такий соціальний інститут відмирає. В сьогоднішній сім'ї більше негативного ніж позитивного. Поза сім'єю чоловік, жінка, діти мають свободу, щастя. Вони мають ці відчуття. Всі прикрощі, нервози, психози виникають в сім'ях, які викидають свій біль і гнів в суспільний

дух, в космос. Соціальна політика держави в сім'ї є ознакою краху у процесі збереження цього інституту. Якщо це була потреба в цьому держави, то держава має дбати і про духовне наповнення цих міні суспільних сімейних відносин. Можливо, для декого це сімейне ярмо важке, але в ярмі дві дірки (одна для чоловіка, друга для жінки) і якщо з ярма випадає одне, то майже все навантаження в сім'ї лягає на того, хто залишився в ярмі з сімейним возом. Тобто, сімейне ярмо розподіляє одинакове навантаження на обох при створенні сім'ї і вдвох краще і легше тягнути цього воза. Удвох і далі ми завеземо свої дари – дітей, щастя, любов, доброту, злагоду, а якщо і причепиться якась біда, то і її вдвох легше тягнути, чи загубити.

В сім'ї рано, чи пізно ми перестаємо спостерігати любов, то по великому визначенню її там і не було, бо більшість сімей утворюються не за покликом душ, а в результаті очікуваної вигоди, по мотивах, заради грошей, влади , статусу – то тут любові ніхто і не зустрічав. Не зовсім добру послугу в руйнації сім'ї належить побічно і державі. Молоді сім'ї не беруть відповідальності на себе морально і матеріально, а держави і політики в цьому побічно їм допомагають тим, що привчили їх до отримання подачок для певного існування, як біологічних істот і є тією морквинкою на видимій, але недосяжній відстані для віслюка в спонуканні обертати манеж у закачуванні води.

Якщо діти в таких сім'ях народжуються не від любові. Та і відсутність любові між батьками не продукує цього блага дітям. Їх ніхто не любить. Батьки намагаються, відмовляються від підтримки дітям, коли ті потребують допомоги. Вони мало турбуються про них саме в період формування індивіда. Це фактично дошкільний період. Батьки прямо заявляють, що це обов'язок держави виховувати їх дітей в садочках, школах, вузах, забезпечувати матеріально, особливо в слабо розвинутих країнах до яких належить і Україна. Що можуть наслідувати наші діти від такої поведінки батьків, із їх сварок, яких вони є свідками і слухачами цих ревнощів, звинувачень, злоби … Нас навчали і ми звикли до того, що дозволяємо собі таке при дітях і навіть при інших людях, а не щиро показувати їм і проявляти до них турботу, приділяти належну увагу, погратись з ними, попестити, поцілувати, в тому числі, жінку, чоловіка – то це страшно, бо осудять інші … Природу осуду ми розглядали раніше. Що тоді принесуть такі діти в своє доросле життя? … ? - Ці шаблони, техніки, методи, лайки, мордобої, які продукує сьогоднішнє «кіно-музично-літературне мистецтво». Бійки, вбивства ми дивимось по телевізору, смакуємо, коментуємо, всмоктуємо в наше єство і так само діємо на вулиці. Коли двоє б'ються, то збирається юрба – смакує, коментує … Всім подобається. Але проявити ознаки любові – це вже неприйнятно. Діти так це і засвоюють: що міжстатеві втіхи – це грязно і потрібно цим займатись на смітнику, під огорожею і т.д., а ще «краще» в стані алкогольного угару, бо тільки тоді діти можуть бачити

своїх батьків в повній розслабленості їх дії. Це найкращий метод навчання: роби, як я. Бідна держава є від бідності духовної її політики і самих керманичів, хоча цю якість енергії вони отримують від нас, від більшості. Однак не будемо применшувати роль особистості політика, яка є ядром цього суспільного негативу.

Слід визнати, що все таки сім'я, хай і не повна, займається вирощуванням тіла, але станом душі турбується мало. В більшості своїй, ми аргументуємо такий стан речей відсутністю умов. То хто створює умови? – самі ж і суспільство, і державний апарат. Росте негатив, росте і позитив. Йде процес врівноваження енергій. Тепер серед молоді є затребуваність на духовні якості. Тому дорослі свідомі цього, бо розчарувались самі в своїх мирських бажаннях і допомагають леліяти ростки духовного в дітях. Це радує батьків і нас. Це є відчуття щастя і гідного задоволення за свою турботу і допомогу в формуванні індивіда. Ми всі самі маємо показувати турботу одне до одного, до дітей, показати прояви любові і поваги.

Устрій суспільства досить вузький, тому що життя створює нові і нові ситуації, які потрібно вирішувати. В усному звичаєвому праві, в усіх писаних книгах, які описують, чи намагалися встановити моральні правила поведінки суспільства (Ману, Талмуд, Біблія, Коран, цивільний, кримінальний, сімейний, господарський кодекси і інш.). Суспільство хотіло і хоче регулювати весь життєвий процес через страх, заборони, розподільчі і оціночні категорії. Диявол і Бог, гріх і кара, пекло і рай, нечистота і очищення, заборона і порушення заборони, закон і злочин – саме ці категорії суспільного життя займали інтереси суспільства і займають по сей день. Природа закону лежить в нагнітанні страху карності дії. Він не змінює наше єство, не знищує гріха, а тільки через страх скоїти гріх, порушити закон суспільство витримує видимість суспільної моралі і дана описана норма поведінки є моральною установкою загальносуспільного блага і добра, яку не цікавить конкретна людина, конкретна жива істота з її радостями і стражданнями, успіхами і невдачами. Така мораль, такий закон осуджує зразу все суспільство, чи його більшість, через що не може претендувати на роль творця умов нарощування духовних якостей. Закон, хай навіть найдемократичніший для суспільних відносин, він є законом, нормою, рамками обмежень для більшості суспільства, але ж і більшість має більше духовних надбань ніж менша її частина - державна структура. Так як держава не втручається індивідуально до кожного особисто, то носії духовних цінностей мають певну свободу для індивідуального розвитку, розуміючи, що і сама «демократична» мораль не дає їм розуміння і бачення духовних цінностей в собі і в інших. Суспільна мораль пише закони, як словесне табу, заборону без пояснень суті таких заборон, як заборону, чи обмежень тільки частини людської життєдіяльності. Але оскільки ми є носіями духовного і мирського, то фактично духовного, Божественного закон не торкається. Душа живе,

клекоче, хоче гратись в театрі життя, а заборони обмежують. Опускаються руки і голова, затухає вогнище життя в очах від такої постилої моралістичної «добродіяльності». Такі обмеження відбивають потребу суспільства в таких обмеженнях, як необхідної умови в організації порядку, дисципліни в житті більшої частини суспільства. Однак, якби там не було, засів душ духовними цінностями є постійним. Вони не описуються в кодексах моралі, в кодексах благоустрою життєдіяльності, а вони є постійно з нами. З ними ми у повсякденщині і звіряємо результат розв'язання життєвих задач – чи живемо ми правдиво, по совісті?,- чи ні? Ми ж не звіряємо свої результати із суспільним законом і не гортаємо його сторінок. Він є певною стіною, яку не кожен хоче перелазити, обходити, бо, зазвичай, у цьому відсутня потреба і є намарною тратою енергії.

Для людства є прекрасним те, що ми всі є носіями духовних цінностей і вряди годи звіряємо результати своєї діяльності з ними, чим і будуємо спокій, як фундамент душевного і мирського спокою, умиротворення, а не як факт лозунгового декларативного закону, який виголошує ідеальні, бажані норми. Який застосовуваний в більшості випадків до грубих елементарних суспільних життєвих проявів: не займайся перелюбством во ім'я збереження сім'ї (хоча остання частина речення ніде відкрито не лозунгується); не вкради в багатого, бо в бідного нічого красти; не бреши, бо суспільне тайне все одно стає явним; не вбивай, очищуючи суспільний негативізм, бо цим займається сама держава, як орган сіючий страх і як орган покарання за відступ від моралі суспільства. Такими неписаними фактами і наповнений не писаний суспільний договір між оравою людською і політиками.

І це факт, що частину суспільства влаштовують очікувані ідеї добра, щастя, прекрасне життя після смерті, але смисл життя в творінні, у вільному облаштуванні свого життя, виходячи з можливостей є турботою невеликої частини суспільства. В даному випадку означені можливості не є обмежуючим фактором, так як творча індивідуальність розуміє свої потреби і потреби оточуючих, то це дає можливість розширювати їх у всіх випадках, у всіх ситуаціях життя-буття. Будьмо пильними, бо навіть духовні обмеження, аскези створюють умови для встановлення певних норм, певних законів, які не дають відповіді на запити душі. Це перший дзвіночок незадоволення життям. Другою великою підставою для страждань, для бачення трагізму життя є неможливість реалізувати бажання і в меншій мірі мінімальних життєвих потреб.

В житті ми спостерігаємо, що частина людства є законослухняною, дотримується аскез, обмежень релігійних традицій. І цього можна досягти, але виявляється, що дотримання законів і релігійних канонів, ідеальне чисте їх сповідування не дають нам ввійти в царство Боже, не виводять на шлях пізнання смислу життя, на бачення істини, не дають постійного благосного задоволення. А чого?, бо можна дотримуватись суспільних законів, але

управляти ці закони нашими думками не можуть. Вони не можуть розвивати внутрішній духовний стан людини, бо не займаються творчим пізнанням. Деякі країни частково для цієї цілі хоча б працюють над створенням національних ідеологій і втілюють їх в життя. А так ми робимо добрі діла, не задумуючись, не порушуючи суспільних законів, фактично із-за того, що ми, - наше єство, наш стан є добротою, яка є фундаментом нашого єства.

Крайні людські потреби в їх реалізації закон не обмежує навіть ціною самого безцінного – втратою життя. Обіцянки релігійних традицій царства Небесного пропагується на основі природньо-історичного порядку, як процес продовження життя з райськими задоволеннями нашого земного суспільного тілесного розуміння. Слід зрозуміти, що для високорозвинутої духовності в нашому єстві не виникає потреб в задоволенні земних бажань. Таким людям потрібні тільки духовні задоволення, духовні цінності. Священники, закликаючи до покори, сіючи страх із-за гріховного нашого життя, обіцяють райське життя і тим самим провокують змагальність, плодять несуттєві бажання, виходячи з ними задекларованої їхньої ролі в суспільному житті. Зазвичай, це є тюремний наглядач за дотриманням законності. Так, закон охороняє одну суспільну особистість від посягань і насилля зі сторони інших суспільних істот. В цьому природа і вічна сила закону, вся правда закону, який є теж певним створювачем середовища для бачення нами свого призначення. Атаки на духовні якості, на душу конкретної людини сьогодні є основою безкінечних підготовчих експериментів деструктивних сил, диявольських сил, які використовують сьогодні і гроші і владу, як основні їх власники шляхом притуплення і послаблення намагань людини до свободи, яка є божественною категорією. Дякуючи всім вони не можуть здолати цієї людської якості своїми намаганнями. Для цього вони проводять роботи по доведенню до матеріального жебрацтва шляхом демократичних реформ, до збідніння душ наших, занедбання духовних цінностей, знищуючи мову, культуру, а на їх місці нарощують фальшиві замінники шумової «музики»; насичують нас через ЗМІ такою ж нікчемною інформацією і досить вміло показують недієздатність влади для вирішення найнеобхідніших життєвих проблем, зводячи їх роль на ніц; законодавча еквілібристика закладає основи у зневіру в справедливість; не допускають того, щоб народи самі вирішували свою долю, штучно створюючи з цією метою різного роду кризи (політичні, економічні, духовні), а потім «вчать» шляхів виходу з криз, як той Іван Сусанін. То в того хоча б був смисл во ім'я спасіння людських життів, а в цих все робиться для знищення людської гідності, для знищення людських особин фізично. Вони намагаються послабити моральний дух нації і деморалізують людей творчої праці шляхом розвалу економіки, шляхом створення безробіття, штовхаючи їх до алкоголю і наркотиків. В цьому вони мають досвід. В сукупності все це послабляє і деморалізує населення до такої степені, що в умовах, так званих, досить широких можливостей вибору, маси просто впадають в апатію, опускаються

руки. Ми не маємо йти на такі ними пропоновані шляхи «розквіту», наші ж душі відчувають, що ці шляхи заведуть нас в пекло. До цієї теми є досить мудре повчання для виходу з такої песимістичної безвиході. Дві жабки випадково попали в глечик з молоком. З перших спроб і оцінки ситуації напрошувався висновок обидві попали у безвихідне становище. І одна жабка погодилась з таким висновком, припинивши своє барахтання в молоці, змирившись з ситуацією і потонула. Друга продовжувала барахтаться, чим неусвідомлено, а саме, лапками збивала молоко, залишаючись у спокої і зумівши змінити середовище – молоко перетворилось в сметану, а сметана в масло. Відштовхнувшись від отвердівшого масла, жабка звільнилася від тюрми, в яку випадково попала.

Усвідомлюємо, що ці негаразди теж є дорожніми знаками (підказками Сущого) на життєвій дорозі, які інформують нас про небезпеку, а ми маємо все зробити, щоб уникнути цих небезпечних явищ. На автомобільній дорозі ми зменшуємо швидкість, намагаємось більш уважніше спостерігати за дорожними обставинами, а в результаті благополучно проїжджаємо небезпечну ділянку дороги. То так і в житті – заспокоюємось, уважніше спостерігаємо і вивчаємо небезпечні явища і в результаті зберігаємо свою душу і тіло, а, можливо, і іншим допоможемо.

Критичне усвідомлення реальної ситуації в світі, розуміння заходів недопущення прогресування сьогоднішнього стану світового неспокою дає силу і енергію у переосмисленні створювати умови для переходу до позитивних змін, для переходу суспільства зі шляху самознищення до виходу на шлях розвитку і процвітання.

Суспільство вирішує через закони, правила, інструкції свої функції. Закон обмежує життя. Воно ширше, богатше за закон. Закон не є життя, а тільки його частина. Хто знайомиться із законом: юрист по обов'язку і злочинець по життєвій ситуації – обидва в очах решти стають лицемірами, хитрунами, обманщиками себе і всіх. Людина є частиною суспільства і хоче вона, чи не хоче, то всеодно вимушена користуватись правилами і дотримуватись їх. Хоча , зазвичай, потрібно просто жити. Ми і живемо. Хіба ми думаємо, чи згадуємо закон – ні. Ми до нього звертаємось тоді, коли попадаємо в ситуацію, яку створюємо самі і яка є життєвою підказкою про порушення нами духовних цінностей. Досконалих людей немає, але є такі, які живуть цілісно, в гармонії з собою, з суспільством.

Закон і ті, що його трактують не можуть визначити істини, суті людини. Вони цим і не переймаються. Те ж можна сказати і про релігійні традиції. Їх канонічні установки не наповннені життям, а наповнені заборонами, обмеженнями і обіцянками. Вони теж написані священниками, свого роду політиками, для більшості, але самі вони їх не дотримуються через абсурдність тлумачень. Вся біда в тому, що релігійні традиції займаються суспільними проблемами, а не духовними у своїй більшості.

Чи ми бачили, щоб злочинець, якого покарали, вийшовши з тюрми, помінявся. Можливо, міняється, але в яку сторону – він вже впевнений, що його помилка в тому, що його зловили, а не в тому, що він здійснив злочин. А «проживши» в камері зі злочинцями певний час, стає випускником цього тюремного університету, маючи певний запас «знань», як вчинити злочин і не попасти до суду. Суспільство вже таку людину не приймає. Кому потрібен непрофесіонал. За три буряки попався. Йому важко знайти роботу, йому важко влитись в будь-який колектив (навіть в той, який розпиває пляшку). Йому немає про що з ними говорити. Він готовий говорити з тими, що сидять в тюрмі, з міліціонерами, з прокурорами, суддями, бо в них є спільна тема для розмови. Вони розглядають різні версії, різні варіанти злочину. Всі їх думки про злочини. Одним платить держава грошима, а інші самі беруть, бо їм не дають. Хоча це один психотип людських душ і тіл.

А злочинець теж потребує уваги, милосердя, добра, радості, любові – він же частина нас, він частина тієї енергії, що і ми. Тільки в цих якостях містяться ці засоби, які роблять кожного із нас і суспільство свідомішим, добрішим. Цих змін ми не зважим, можемо не побачити навіть за свій час перебування в суспільстві, але саме ці якості є тим, що ми сміливо називаємо проявами божественного в нас.

Злочинець відбуває термін покарання в ізоляції від суспільства і знову, вийшовши на волю, скоює злочин. Якщо він скоїв злочин і не «попався», то санкція цієї статті і є тим новим терміном, протягом якого злочинець при певних обставинах знову назбирує негативну енергію (із суспільства і це його місія на сьогодні) до того часу (мається на увазі закінчення терміну санкції покарання), коли скоює новий злочин, чи знову опиняється за гратами. Але, якщо він «дипломований тюремний юрист», то він коїть злочин, виплеснувши негативну енергію, звільняється від її критичної маси, але не попадається і новий термін збору негативної енергії приводить його до скоєння нового злочину. Так є, а може не бути, бо і злочинець, як носій душі, теж може побачити промінець смислу життя і задумається над істинним покликанням в цей світ.

Чим ми можемо ліквідувати ці обставини, які створюють вбивць, злодіїв, ґвалтівників і т.д. Особливо нічим - ні зовнішньо, ні зовнішніми діями, ні словами. Ми можемо своєю поведінкою, своїми посилами і побажаннями йому щастя, доброти, милосердя підготувати його до його ж усвідомлення і потреби в цих якостях. Великий крок робить сама людина коли почне збирати духовні якості, ось тоді наша допомога їм вкрай необхідна. Мабуть їм важко побачити промінчики духовного, бо основна маса суспільства цим не займається, то як вона може підказати злочинцю шлях до пошуку себе.

Суд, як осуд виникає з видимих проявів зовнішнього і по них робить висновки і узагальнення. Суспільство не буде навіть судити частину суспільства. Бо підсвідомо знаємо, що одна частина почне судити іншу і

отримаємо хаос, отримаємо процес самознищення. Воно так може трапитись у революціях, але наше розуміння цього процесу є помічним в усвідомленні негативних енергій і дає кожній людині можливість творити добрі справи, творити позитив у нашому середовищі. Приєднуймо себе до цього процесу, бо саме цим ми створимо для себе кращі умови проживання і кращі умови проживання майбутніх поколінь.

Зовнішнє бачення злочину формується нами в наших правилах поведінки, в наших законах. Суспільство не може взяти на себе відповідальності за таке невидиме явище, як потоки негативної енергії, а тим паче ті, хто керує суспільством і суспільними процесами явно. Тому воно і пише такі загальні правила, загальні закони для згладжування суспільної видимої напруги, вводячи певні обмеження в поведінку, в слова. В думку поки не получається. Не підконтрольна штука, хоча вона є найбільшим носієм енергії. Тому не випадково дана загальна характеристика закону і його ролі: закон, як дишло – куди пхнув, туди і вийшло, тобто скерував. А хто керує? – політики. Закон пишуть для більшості, для слабої (по їх визначенню) більшості, бо «сильним» світу цього закони не заборона, а помічник. Помічник, бо дає можливість законнику, політику держати в покорі більшість. Можливо, в цьому суть суспільних правил. Давайте разом поміркуємо…, чи потрібні такі «пастухи» отарі?

— Де вони будуть нас пасти (в Італії), чим кормитимуть (ГМО-добавками), як дбатимуть за нашу безпеку (силами НАТО)?

«-Учителю, вийшло так, що правитель Лу попросив мене про настановлення. Я відмовлявся, але безуспішно, так що прийшлось мені дати йому пораду. Не знаю, чи попав я в ціль, але сказав я ось що: "Потрібно слідувати за пошанованими і бережливими, висовувати справедливих і відданих, відмовлятись від користолюбних і підлабузників. Тоді в народі ніхто не посміє порушувати порядок".»

Так буває у правителів, але так в житті не буває, бо в сучасних керівників завжди повні башні дорогоцінностей за якими чатують його піддані і які готові будь коли розтоптати всіх на шляху до цих дорогоцінностей. Мета приходу до влади і навіть через цю виставу, яка називається – вибори, бо це є всього-навсього тільки одним із їх ними легалізованих способів з нашою допомогою прийти до влади бачиться в почутому вислові, який дає характеристику становища маси суспільства і так званих керівників: «Добре – то не нам і погане – то не їм» - ось яке бачення суті влади народом їх «місії» в суспільстві.

Але тільки повага, добро, любов, милосердя не потребують закону, правил, обмежень і носіями цих якостей є як окремі мудрі індивідуальності, так і всі в меншій мірі, але завдяки їх більшості по кількісному показнику, то це і створює, тобто, ми створюємо, певний баланс енергій. Позитивних енергій більше – це і любові, і доброти, і милосердя…, які і продукують більш менш

спокійний спосіб життя суспільства. Право любити, право творити, право благості, право розуміння один одного – це якості духовної людини, чи просто людини, а «сила сильних» в застосуванні низменних властивостей і гра ними на наших таких же проявах через наші матеріальні бажання – це «якості» нижчих особистостей в духовному розвитку, що більше характерні нижчим живим істотам і не залежно, ким вони стали в суспільстві.

Вони так поводяться, вони так думають. Згадаймо байку Л. Глібова «Вовк і ягня». Для сильного не потрібна аргументація. Він не думає про духовне. Він думає, говорить про матеріальне, про його кількість, то так і діє. Мішає людина – прибрати з цього світу. Прав той у кого більше прав. Через те політики хочуть більше прав – прав для себе, для своєї вигоди, використовуючи наше мовчазне погодження, або апелюючи своїми словесними аргументами до більшості, вимагаючи підтримки. Ніякий уряд, ніякий парламент не є за народ, ні для народу і вони не є народними міністрами, ні народними депутатами. Ці слова є тільки ярличками, фальшивими цінниками. Це вовки в овечих шкурах. Ця «народна армія, міліція, суди, прокурори, міністри, депутати є носіями негативної енергії людства і своїми законами і гвинтівками тримають більшість в покорі, в рабстві тіл і душ заради ілюзорного багатства через експлуатацію більшості для отримання надлишкових матеріальних статків. Це якраз та частина суспільства, яку ми означили, як володарів пекла. Можливо, дехто пам'ятає, де подівались колись могутні династії єгипетських фараонів, римських імператорів, монголо-татарських ханів, російських імператорів і їх дворян з їхніми імперіями, де подіввалися могутня Венеція, могутня Великобританія, процвітаюча Франція і могутній Союз, де подівалися династії сучасних генсеків і теперішніх президентів, та і вони де самі. Їх тіла ще живі, які теж носять душі. Всі люди з'їдають по кілограму їжі, то якщо вони з'їдають більш якісну, то, що в них якісніше тіло від цього, чи вони стали носіями більших духовних цінностей, хоч тепер - ні. Таке не спостерігається. І якщо слідувати біблійному слову, то хай його чують і проявляють милосердя до братів і сестер своїх по духу і тілу. Але вони вже давно не чують, вони тільки хочуть «дивитись у дзеркало», говорити і забирати. Вони убогі душею люди. Такі люди не дозволять бути щасливими будь-кому – навіть комасі. Вони в ностальгії вчепитись до владного потоку, чи до грошового мішка ще більше деградують, згоджуючись на запроданство себе, в першу чергу, і того народу серед якого виросли і стали … ідеологам глобального впливу на все, що дає прибутки. Що несуть окремим народам, та і в цілому людству такі «лідери». Вони пристають на таку гнилу ідеологію людського ума, що в них все передбачено, все сплановано і є напрацювання у втілення своїх планів. А їх зброєю стало ***слово*** *- це, так звана, інформаційна війна, яка більш дієвіша і дає кращі результати ніж фізичне знищення людей і саме головніше, що з набагато меншими затратами. В основу цієї зброї покладено деградацію душ*

і тіл людини через їх пристрасні бажання. Це дає можливість їм маніпулювати їх умами, керувати їх думками, словами, бажаннями, поведінкою, маніпулюючи їх низменними властивостями їх тіл, а то іще гірше. Спостерігається деградація душ, сили зла набирають могутності. Сили війни повбивають всіх і самі себе. Тобто, строк і вид Кінця Світу не за горами. Не для всіх, а саме тим, можливо, які плодять ці негативні якості і не залежно від соціального статусу. Ми ж знаємо, які вимоги до душі, яка прибуває на Суд Божий. Зіграємо в своїй пристрасті в усамітненні процес суду, зважуючи явні і неявні свої добродіяння на протязі життя і свої життєві помилки. А якщо іще теплиться в нас енергія, то продовжуємо надбавати духовність.

Саме з юристів в більшості випадків виходять «прекрасні» політики; саме із священників виходять «прекрасні» цілителі душ людських. Вони разом. Проста людина не розуміє «логіки» їх словопотоків. Вони роблять видимість, що слухають нас, можуть щось писати. Вони пообіцяли щось зробити, простити і забули, бо за цими словами потрібен труд, а вони не трудяги-шахтарі, землероби, чи тваринники. В них «важка робота» і через те висока зарплата, безплатний хліб, проїзд, охорона з наших податків і зборів.

Саме вони створюють умови для злочину, для гріха, (риба гниє чогось з голови найперше і, можливо, суспільство бачить своє загнивання у верхніх ешалонах влади), а собі робочі місця і потім публічно показують свою «турботу, милосердя», спасаючи одних --- від злочинців, а злочинців скеровують для навчання в професіоналів. Навіть не хочеться розглядати процес створення умов для появи злочинності і саму природу цих умов, але основу складає несправедливість, яка закладена в конфлікт між тими, хто створює матеріальні блага і тими, хто їх розподіляє. Біда в тому, що ті, які розподіляють беруть собі більше від своїх потреб і створеними надлишками створюють інші собі блага (маєтки, заводи, політичні партії, армії чиновників, міліції …), які людині вільній і творчій не потрібні. Уявімо. Зникла злочинність, то зникне потреба в юристах, політиках і священниках. Що потрібно для цього? – улюблена робота, доброта, любов … Можливо, хтось назве це утопією, але саме ці якості, які тримають людину навіть зараз на планеті Земля. Не політики – однозначно. Вони тільки ділять людство на нації, держави, релігійні традиції, вони організовують війни; ділять матеріальні блага, ділять сфери економічного і політичного впливу … А у світовому масштабі, як і в окремій країні, це робиться чужими руками, чужою кров'ю, чужими смертями змішаною з руками, кров'ю і смертями тих, хто є в осередку конфлікту, а, так звані, керманичі схиляють свої голови васалів за кісточку з барського столу, продаючи за очікувані матеріальні вигоди духовні цінності свого середовища існування. Знищується маса суспільства, то будуть знищені і ці мнимі васали. Вони не відають, що творять у своєму розквіті ума, а душі вони втратили вже і давненько, як тільки перестають

сповідувати справедливість, мудрість і турботу про всіх. Складається враження на прикладі України, що нібито хтось планує спеціально такий спосіб розвалу економіки який веде до знищення України і її народу. Так по трошки – то революція, то криза, то інформаційна війна, яка теж плодить лихорадку війни. Годуємо вовка зла, то і буде нами правити Зло. Суспільне зло давить і холопа, і того, хто став політиком (поп-ом – пам'ять отців предавший). Ідеологи глобалізації (що з Європи, що з Росії – їх верхівка), накопичень капіталів планують,що Україна не є центр економічних зв'язків, не є володарем тих природніх багатств, які Бог сподобив для цього населення, а це їх кровні землі і багатства. Подальша доля народу України залежить від того, чи вона зможе духовно себе спасти в нарощуванні духовних якостей і в напрацюванні позитивних поступків, проявивши мудрість всім суспільством від землероба, від шахтаря до керівника держави, сповідуючи справедливість до собі подібних, дбаючи і захищаючи інтереси населення . Суспільство дозріло і багато мудрих і світлих людей розуміють і запрошують кожного стяжати духовні енергії, якщо ми хочемо вийти з цього тупикового становища, куди ми самі і тільки самі зайшли у своїй пристрасті цими безглуздими реформами, в яких немає вибору на краще. А часу, здається обмаль. Зупінімся у своєму падінні, обдивімся навкруги і зрозуміймо, що гідне життя ми і тільки ми в змозі собі створити, бо їхні закордонні допомоги до нас не доходять, а до них і повертаються через їх місіонерів, консультантів, через різні пілотні проекти, які в нас не приживаються, а тільки руйнують напрацьовані механізми. З нами граються, як той хлопчик з дорослою людиною, прив'язавши гаманець, чи грошову купюру ниточкою і положивши на тротуарі, зацікавивши нас потягуючи за ниточку і забираючи його до себе, вносячи в нас неспокій і намарні намагання. А в неспокої добрих справ не натвориш. Так було на планеті не один раз. Чого ми цієї схеми не бачимо, а через те, що ми бачимо в своїй пристрасті ціль, яка є морквиною спереду ішака. Для кого ми крутимо жорна, перемелюючи наші життя і вводячи в страждання душі. Для них криза, революція, війна - є один з видів збагачення, їх бізнес. Природа заколотника, запроданця і його філософія, і його фінішний кінець відомі людству. Ті, які стоять на верхівці грошового мішка, зароблено на людських смертях теж не вічні і не довговічні (статисти сьогодні знають процес прискорення до зменшення тривалості суспільних устроїв протягом існування даної цивілізації заснованих не на духовних цінностях, а на корисливих) і вони не будуть ділитися грошима із запроданцями, а ще схочуть і їхнє майно забрати. Вони їх використають для зламу хребта певної частини цивілізації, а тоді вони нікому не потрібні (ще свіжа пам'ять про президента). Так було, є і буде в мирському житті деструктивних сил. Най хтось заперечить. Тому велике прохання : схаменіться всі – від мала до велика у своїй злобі і починаємо нарощувати духовні якості. Це єдиний шлях, щоб бути живим і в радості. Загальна

неузгодженість духовних цінностей і матеріально-владних амбіцій веде до страждань суспільства у вигляді революцій і війн. Так було, так є і так буде.Творцями сьогоднішнього неспокою, гніву, гордині, зависті, злоби, жадібності, осуду, оцінки і порівнянь є ми самі і самі тілесно від цього загинемо і душі наші заведемо в пекло на страждання нашою духовною деградацією. Прокніться, люде, що ми робимо кожен конкретно?Узріймо Бога, узріймо в собі все, все позитивне, що тільки ще є в нас і є шанс спасти і душу і тіло. Згинув у господарстві кінь –купиться молодий, згоріла хата – збудується нова, загубив душу – то вже не знайдеш і не повернеш . Гине духовно частина суспільства у своїй злобі, яка в даний час проживає в Україні.

Ми так самі себе помаленьку і вбиваємо, деколи киваючи на ці вбивства сторонніми силами. Воно так і є, але чи ми щось робимо для виправлення ситуації?

Так, ми спостерігаємо, що закони не вивчають і не хочуть вивчати, пізнавати суть кожної людини. Протилежне ми бачимо в притчах Ісуса Христа. Але сьогодні і сьогоднішні фарисеї разом з юристами суспільства під будь-яке визначальне слово, за яким стоїть смислове духовно-цінностне навантаження, начіплюють маску невідомої віддаленої ідеї. Будь то добро, щастя, любов, милосердя, вже не говорячи про слова, якими обумовлено негативні явища, якими суспільство відразу ж визначає винність і покарання. Такі лозунгово-ідейні благосні діяння, які робляться не із щирої любові до себе, до інших і не із турботи за них по видимих потребах їх, стають тими публічно-іміджевими вчинками якоби для для спасіння особистої душі. То вони робляться ж не во благо і собі і тим паче іншим. Де немає любові, щастя, там захована доброта і милосердя. Турбота про ближнього, любов до ближнього із джерела своєї любові здійснюються на покращення, на збільшення цих якостей в Бога, в Божественній енергії і є тими краплинами, які об'єднуються в океан в царстві Божім, думаючи про реалізацію найвищих духовних цінностей життя. Ніхто не має спасати свою душу ігноруючи, зневажаючи інше єство. Роблячи добрі справи з любов'ю, той не чекає подяк і нагород. Вміння творити добро, бути милосердними, цвісти любов'ю, то саме це і є для нас нагородами в цьому житті. Хіба ми всі маємо такі нагороди? …

Законник і злочинець є двома сторонами однієї медалі. Їх приблизно одинакова кількість, що тих, що інших. Ті і інші живуть за рахунок суспільства, вони живуть одними інтересами. Вони, де б не були, говорять на одну тему. Суспільне покарання ще нікого не виправило. Злочинець викинув свою негативну енергію через дію в суспільство і розслабився до пори до часу. Цей термін, який йому призначає суд, як покарання за злочин, то він і без тюрми не є агресивним, але що робитимуть так звані правники – вони носять свою негативну енергію в думках – вони навчені тримати цю енергію в собі. Природа злочину з обох сторін є виплеск негативної енергії, чи їх зустріч. Злочинець , який скоїв злочин, викинув з себе негативну енергію саме

на той строк, на який йому призначено покарання. Він цей строк і дома сидів би тихо, збираючи знову негатив і по закінченню цього строку скоює новий злочин. То питається: для чого міліція, прокурори, судді, тюремщики – вони спілкуються із злочинцями, граються в певні правила, охороняють їх, дають їм їсти і все це за суспыльны кошти, за наші податки. За наші податки і існує ця категорія злочинців-правників. Але і життя, і їх знаходження в суспільстві, в середовищі позитивних енергій створює умови духовного росту їх душам теж.

Суспільство в цій своїй категорії носить цю двоякість в собі, але найбільше вона сконцентрована в цих її двох частинках. Правник є потенційним злочинцем, а злочинець - потенційним правником. Обидві сторони називають санітарами суспільства, як вовка санітаром лісу. Природа їх санітарії в тому, що вони є найбільшими носіями негативної енергії і вони притягують інші види негативної енергії, яка є навкруги, акумулюючи її до пори, до часу, чим очищають суспільство, яке їм платить за це – грошима, матеріальними цінностями, життями. Це знаходить підтвердження і тими, хто вивчає ці явища, можливо, під іншим ракурсом, можливо, охарактеризовує іншими словами, але суть від того не міняється. У всьому світі, у всіх державах одинакова кількість злочинців і правоохоронців, як урівноважуючі сили між собою. Така рівність є постійною, тільки кількісно може мінятися від приросту населення і може мінятися від рівня суспільної духовності в тій, чи іншій державі. Давайте поспостерігаємо, що суспільна духовність проявлена в добросусідстві, у мирному співіснуванні, у веселому щебеті дітей, у привітності населення, в чистоті будинків, вулиці, села, міста, чи їх частин і є ознакою і показником, і є рівнем їх духовності, або назвемо цей рівень духовності модним словом політиків – менталітетом народу.

Не дарма суспільство організовувало для ума і тіла дні шахтаря, колгоспника, юриста … Вказані святкування є відображенням суспільної духовності в тому, чи іншому регіоні через означення тих духовних якостей, чи негативних рис, носіями яких стали ці назви, в тому вираженні і в назвах престольних свят, як характеристик суспільної духовності. Це є реальним відображенням зовнішнього і внутрішнього тієї, чи іншої громади. Цим шляхом ідуть священники. Дивимось день Варвари великомучениці, день Петра і Павла. Празникуємо, п'ємо, об'їдаємось і ведемо несуттєві розмови, одночасно вітаючи Петрів, Варвар… Зокрема в християнстві майже кожен день є згадкою про мученицьку смерть подвижників віри і було б справедливо наставляти паству на запалення свічки і подякувати сущому за спасіння душ усопших і возвеличення їх смирення духовного у спільних молитвах, а ми розказуємо про царя Ірода, наганяємо страх у карі через хрест, у спаленні на вогнищах інквізиції. Природа цих суспільних днів у тому, що держава, нація, суспільство хоче заховати великі вбивства, великі спалення Всесвітньої

позитивної енергії, а точніше, під цим словом у всьому тексті, ми розуміємо, як спроби руйнації позитивної енергії, але це процес відмови від послуговування частиною пристрасного суспільства від потреб духовних, бо воно засліплене могутністю суспільних, і кожного в окремості, бажань, напруги, боротьби і чіпляє на цей день назву 8-ме Березня, як Міжнародний жіночий день в оправдання жорстоких і підступних дій жінки цариці; 23-тє лютого, як День захисника Вітчизни, якого свідомо завели на самогубство під Нарвою і Псковом; День незалежності будь-якої держави, як закрите спалення позитивної енергії через вбивство, чи привід заховати від потомків негативні посили у зміні суспільного устрою. Цифра дати і назва дня…, а спитаймо, чи помінялося людство від цих днів. Ми раді тим діянням, що були в ці дні мук святої Варвари, Валентина (покарали за любов і стала жити любов з цього дня) …? Ні. Природа сховку досить прозаїчна, як намагання красивими парфумами заховати дефекти обличчя і тіла. А хіба сутність помінялася? Ні.

Якщо говорити про насиченість суспільства негативною енергією, то досить показовим прикладом є біблійний епізод, який розкритий Ісусом Христом, коли законники хотіли втиснути Ісуса у цю двоякість. Одного разу на вулиці по якій і-шов (той , хто ходить, той, що подорожує і є суттю наймення) Ісус Христос, то до нього наблизилась юрба, яка вела жінку і побивала її камінням за те, що порушила суспільний закон перед своїм чоловіком. Ісусу була поставлена у вибір ця двоякість: або він на стороні законів Моісея (в т. ч. держави) і вимушений з усіма кинути камінь в цю жінку, або він проти законів і постав би в ролі злочинця, бо не виконав би вимог за – кону. А проголошена ним ідея благості, милосердя, любові виявилася б всього навсього словами. Однак він саме на проголошених знаннях і основах буття сказав їм …, як ніхто інший до цього. Закони Моісея показують про суспільне замовлення в написанні Ветхого заповіту, а місія Ісуса в поширенні істинних знань на планеті. Це була спроба внести загальноприродні духовні цінності в мирське середовище тогочасного суспільства, яке жило по законах Мойсея. Суспільство він цим не змінив і до сьогодні, однак ці зернинки благості, милосердя, любові живі і до нині в наших головах, а в декого і в серцях, в їх житті, вносячи бунтарський дух свободи в суспільство. Він показав нам шлях духовного вільного розвитку, показав напрямок пошуку істини, правди, Бога. Священники говорять, що Христос забрав все зло і всі так звані гріхи, а хіба їх природа змінилась. Вони і далі процвітають в суспільстві. І священники раденькі такому напливу бізнес-роботи. Ісус Христос через таїну хреста не забирав (це чисто символічний вислів) весь негативізм – він прийшов допомогти, навчаючи нас, розуміючих, як сприймати добро і зло. По сей день деякі бунтівники (мудрі божі люди) дотримуються, чи свідомо підтверджують вердикт Ісуса. Це всього один епізод буття його серед нас, а їх було багато. Своїми притчами і діями він показав всі сторони нашого життя: недоліки і перспективи, які відповідають нашим глибинним духовним потребам, яких ми

можемо не усвідомлювати, бо майже все наше життя таке, бо майже всі ми думаємо, говоримо, діємо в цій суспільній метушні неусвідомлено.

Хоч ми задумані Творцем бути такими, як у тому прислів'ї: «Треба жить, як набіжить». Одначе, наше життя в суспільстві з нашою поведінкою, нашим сприйняттям інших, з нашими пустими нав'язливими ідеями, амбіціями, ця наша нікчемна змагальність у накопиченні матеріальних статків, змагальність в лазінні по суспільній драбині, ці наші ревнощі, ці наші комфортні звички, які ми імітуємо від наших батьків, які корінням вросли в нас від суспільства не можемо створити умов для духовного розвитку душі, бо важко відмовлятися від стану задоволення після ситного обіду, після випитої чарки, після словесного, чи фізичного приниження собі подібного зі звіриним оскалом. За цією суєтою ми не хочемо усвідомити свою унікальність, ми не поважаємо своє єство і підлаштовуємось під більшість. Перед Богом відповідає кожен окремо, а не з більшістю і саме тоді приходимо до дачі відповіді, коли нас до цього підведе потреба. Там не партійні збори і не церковна служба.

В наш спосіб життя суспільство заклало як одну з «найкращих рис» - змагальність – бути першими, найкращими, але з пустим гальмом рівності, хоча цей постулат суспільство намагалось матеріально регулювати і що породжувало протистояння особистостей. Ця приставка «най» … милосердніший і є руйнівною для духовних енергій і корінням входить в наше суспільне розуміння лідерства і боротьби за нього. Саме така порівнялівка і стає в житті тим лозунгом, що всі рівні, всі імітатори, «най» визначає в очах суспільства особистість з її характеристиками, а не індивідуальність, якій не має потреби хизуватись природніми талантами, дарами. А коли ми такими «най» не стали, то відторгуємось навіть тими, хто на нашу думку і нас не вартує. Ми ламаємось морально, бо така наша суспільна мораль, такий наш закон. Ви подивіться, як цей процес проходить навіть в маленькому колективі: як тільки начальник незадоволений своїм підлеглим (а він же є носієм таких же духовних і суспільних надбань, як і всі члени колективу, бо збираються подібні), як моментально майже всі члени колективу намагаються штовхнути думкою, словом і ногою свого вже вчорашнього колегу в суспільну грязь в догоду начальнику. А він же, цей ізгой, був і є носієм позитивних і негативних якостей і властивостей, які присущі цьому колективу, в тому числі і начальнику. І ми в цьому колективі такі ж. Страх, що і в нас побачать ці, осуджені слова, чи дії, спонукає наш ум до відмежування від вчорашнього нашого колеги , друга. Саме страх є основою такої нашої поведінки. А душа потерпілого просить допомоги, бо це її незгоду з колективною суспільною думкою побачили всі. Та і в нас прбиваються промінчики розуміння несправедливих наших дій, але оцінка і користь матеріальна потоптує в нас людську подобу, як носія духовних енергій. Суєта, напруження, животіння - і так день за днем. Що це за життя? Людина

хоче померти і тільки в смерті бачить те, що звільнить її від такого собачого життя. Хіба це життя, коли людина не може задоволити своїх потреб і закінчує своє життя в постійних нервозах, сімейних скандалах, революціях, війнах, опускається до пияцтва, наркотиків, бомжування, відходить в монастир, прихід в психлікарню, чи обмеженням життя через самогубство. Це хворі і бідні душею люди. Ця категорія осіб є незначною. Основну частину суспільства цієї категорії з такими характеристиками і результатами життєдіяльності складають люди, які не можуть в своїй пристрасності реалізувати всіх бажань. Де так живе більшість людей, то такий їх колектив, така і їх громада, держава – хвора душею.

Мораль і звичаї є категоріями, що об'єднують певні правила поведінки суспільства. Цими категоріями управляють, маніпулюють політики, священники і ці категорії є механізмами порівняння і зрівнялівки. Ми свідомі того, що навіть у сім'ї люди різні. Людина моралі має вимір, тобто характер-истику. Хто не зламався, то озлобився і так далі. Така змагальність, чи випадання за коло створює в кінці кінців умови, в яких людина починає бачити себе, як неповноцінну особистість… , а той, що він перший - бачить себе возвеличено. Саме ум дає нам таку порівняльну характеристику, бо він бере інформацію своїм баченням суспільства, яке дає йому все для такого узагальнення. А душа починає страждати і загодя - тіло. Ось де причини хвороб тіла. В кожної людини є щось хороше, прекрасне, але не порівнюймо. Порівнюємо, то це означає, що ми принижуємо когось , чи себе, або допомогаємо вирощувати амбібну гординю. Кожен унікум, найкращий і його розум, його тіло відповідають його єству і тільки йому - і нікому більше.

Сьогодні державні структури є втіленням негативу в очах більшості. Психологи і радники таких суспільних лідерів від миру сього не дбають про справедливість і правдивість для самої більшості, а гнів, образа, незадоволення більшості, втрата до них довіри (15 - 30% голосів від усієї чисельності народу, які мають право голосу, для виходу в так звані лідери зовсім не є показником і є срамотою називатись обранцем будь-якої гілки влади) плюс сам духовний стан таких особистостей приводить до загибелі такого інституту, як держава. Нам відомі факти про зникнення певних державних утворень, чи масове зникнення частини населення, народів в історії людства на тих теренах планети, які були осередками злоби. Їх негативізм сам їх і з'їсть, бо йому теж потрібні харчі негативу. Від благосної їжі росте благосна дія.

Політика накопичення матеріальних багатств світу у невеликої кількості людей не є природнім процесом. Творцем задумано, щоб кожен здобував собі хліб і до хліба своєю працею, тобто майже все суспільство має бути дрібно виробничим, щоб кожен отримував задоволення від своєї праці на себе. Людина має від цього задоволення, вона щаслива, вона таким чином з-бог(ом)-а(і)чує своє єство, свою душу. Праця на когось є експлуатацією і

саме вона є джерелом надлишкових прибутків окремих особистостей. І саме великий капітал зацікавлений у ліквідації дрібного виробника. Десять, сто колосків на полі з повним насінням суттєво не збільшують врожайність поля. Психологам і радникам владоможців слід передбачити, що для отримання високих врожаїв, для забезпечення харчами всіх потрібно працювати в напрямку заготівлі (підготовки) богатим духовним насіннєвим матеріалом для засіву поля (суспільства). Це буде природньо і справедливо. Збереження балансу духу, як і матеріальних благ по всій території планети є тим процесом, що сприяє розвитку людства і конкретної людини.

«Священники, політики: вони великі, прекрасні оратори; вони великі мислителі, вони тчуть і прядуть дуже складні теорії і філософії, але вони не є щирими по відношенню до Бога.» Релігійна традиція, в кращому випадку, — це їх професія. А аудиторія не цікавиться пошуком себе, Бога, вона шукає розваг. Ідете ви в кіно, чи в театр, на танці, в церкву, ви завжди цікавитесь одним і тим же: ви шукаєте місце, де ви можете забути самого себя, або шукаєте розваг.

«Будьте останніми. Ідіть по миру так, наче вас і нема. Не будьте компетентними, не намагайтесь доказати свою значимість — це не потрібно. Залишайтеся безкорисними і насолоджуйтесь».

Політика в кожному із нас. Вона в наших думках, словах, діях. Який наш колективний прояв наших внутрішніх президентів, то такий він є в наявності у самих президентах. Тобто ми всі хочемо стати саме такими президентами, чи тільки ті, що проголосували за нього. Мабуть, що більшість суспільства хоче стати такими президентами, бо кандидати не мають великої різниці в методах управління. Згадаймо тут і про результат нашої пасивності, її природу, яку ми розглядали раніше - хто свідомо, а хто на рівні підсвідомості. На підсвідомому рівні вибираємо (вибираємо навіть не йдучи на виборчі дільниці, а вибираємо своїм рівнем духовних енергій, чи рівнем поінформованості нашого ума) таких же, як і самі проценти співвідношення за загальним зовнішньо поданим ЗМІ результатами і таким чином видно і поділ суспільства у його пристрасності у цьому ж співвідношенні, які характерні створеному образу тієї особистості, яку вибирають. Зовнішнє бачення якостей і властивостей особистостей наших суспільних лідерів і показує майже ідентичну насиченість кожного із нас якісно і кількісно тими ж якостями і кількісними показниками. Для розуміння свого розвитку нам якраз і дає це співвідношення цих показників – очікуваних і проявлених. Це якраз той психотип, той рівень духовності, чи бездуховності в державі, який і показує нас такими, якими ми є в дійсності. Тому, коли ми бажаємо мати такого президента, як в іншій країні, то ми самі маємо бути носіями тих цінностей, які є в тій державі. Чи можливо, як просить душа. Але наші нові можливості президента дають нам реалізувати саме потаємні свої бажання. А їх виявляється багато. Ось у чому природа зовнішнього і внутрішнього

контрасту людини до президентства і після того, як ми стаємо ним. Народна мудрість гласить: «Хочеш взнати людину, то дай їй владу і гроші». Можна по окремості і істинна сутність такої особистості проявиться. Ми ж своїми бажаннями ущемляємо інтереси інших потенційних президентів. В результаті появляється конфлікт. В суспільстві бродить примара війни. Військовий психоз під барабани не дає нам спокійно стати до творчої праці. Барабани заглушують голос совісті, голос душі. Деколи політики скеровують таку агресію суспільного психозу на зовні, на інші країни. Це війни. Схаменімось! Все, що робить Україна, Росія і світова громадськість (маємо на увазі їх представників – керівників), те чекає і їх у семикратному розмірі. Чим і як закінчиться цей процес, то такий результат і вони теж отримають. «Окраса» будь якої держави у її керівниках є творінням її народу. Просимо, щоб Сущий дав «окрасі» розуму поводитись з своїми сусідами, з своїми підлеглими, як він поводиться з своїми кровними дітьми і як він хотів би, щоб з ними поводились після завершення їх каденцій. Найлегшим шляхом впливу на політику президента, уряду є наше усвідомлення небезпеки рівнодушності до політики, до тих процесів військового психозу, бо це ознака наших розчарувань в тих «лідерах» країни, розчарувань в неможливості реалізувати свої меркантильні бажання. Це по-перше, і , можливо, є як дія після увсвідоилення несприйняття політики держави. Другою половиною шляху – є усвідомлене посилання всім суспільством через щире, уже визріле побажання цим «лідерам» розуму, щастя, любові, миру і злагоди особисто кожному з назвою їх імені, чи посади з обох сторін конфлікту і незалежно в якій точці земної кулі він відбувається. Хочеться наголосити, що такі посили всіма конкретним людям є досить дієвими і є прискореним варіантом в проявленні позитивного результату, бо посили всім, хоч і дають ефект, але не всіма приймаються, а колективний посил зламує стіну ума конкретного президента, урядовця і їх душа може впливати на прийняття рішень, які ведуть до стишення злоби, зависті, жадібності, зависті і побічно створюють умови для творення добра, злагоди і миру. Їх душа теж в такому стані завжди перебуває у постійному поєднанні зі всесвітньою духовною енергією. Таке поєднання , відкритість душ народу і керівництва будь-якої нації створюють взаємну довіру (природа довіри- це чуття потреб душі на свідомому, а зачасту на несвдоморму рівні), яка творить ядро позитиву не тільки в державах конфлікту, а й поширюється на сусідні країни і цим отримують зворотню енергію, яка проявляється зовні в зміні добросусідської політики і в матеріальній підтримці у відбудові економіки країн конфлікту. Країни конфлікту, чи окремі їх регіони є місцями накопичення, концентрації негативної енергії в цих місцевостях, зазвичай, протягом тривалих періодів. Концентрація негативної енергії поширюється на все оточуюче середовище, як і в «твореннi» негативу приймає теж основна масса оточуючого середовища конкретної місцевості. Наприклад, концентрація певної

негативної енергії Всесвіту таких проявів, як холодність, байдужість в думках, словах, відчуттях, діях людини в сукупності з такими ж проявами в оточуючій природі, приводить до концентрації цієї енергії в такий вид енергії, як зовнішній її прояв в утворенні гранітних залежів. Для усвідомлення процесу формування концентрованих видів енергії, як концентрація гніву, обид, веде до їх зовнішніх проявів цієї енергії в залежах нафти в надрах планети. Короткочасні прояви дії негативних енергії ми спостерігаємо і в атмосфері і на поверхні землі – і це накопичення є процесом короткотриваючим у вигляді грому, блискавки, ураганів …, бо саме негатив і страшить людину і несе з собою матеріальні втрати людині і оточуючому середовищу, але водночас і чистить через усвідомлення, через молитву. «Поки грім не гримне, мужик не перехреститься».

Така ж природа бачення концентрації позитивних енергій в спокійних атлантичних просторах (озераз, морях)нашого спокійного умиротворюючого стану, чи іінший стан в розбурханих океанічних емоціях; в передачі любові через красоту окремих природніх ландшафтів планети, чи інтриги любові в чистому нічному небі невідомості і таємничості; таж безкорисна передача тепла, світла від сонечком є нічим іншим, як передача від концентрованого джерела небесного світила таких духовних якостей – щастя, любові, радості. Бо коли ми в стані щастя,любові, радості, то ми світимося і від нас іде тепло і доброта.

На основі цього ми говоримо, що енергія не зникає, що енергію ми палимо у вигляді бензину, соляри, але вже будучи не в цьому тілі. Аналогію бачимо і в тому, що ми своїми позитивними енергіями підживлюємо сонце, водичку і т.д. Так у всьому, яких би якостей ми не взялися пізнавати концентрацію їх суті, чи негативних явищ в зовнішніх проявах через внутрішнє бачення, чи розуміння.

Людям Донецької, луганської областей, як і всьому суспільству, яке розуміє ці слова, слід наповнювати своє єство любов'ю до всіх і конкретних близьких людей і тих, яких ми занесли в свою пам'ять, як ворогів, чи тільки, як неприязних. Бажаємо в стані спокою, умиротворення і любові всім любові, радості, задоволення, благополуччя від того, що ще живі ми і вони, і в їх справи, в їх сім'ї. Хай це будуть такі подарунки позитивної енергії. Такі побажання, такі дарунки кожним в Природі повернуть нашу злобу, гнів в місце їх концентрації і наші нащадки використають цю концентровану енергію, для обігріву житла, тіла і душ своїх.

Ми кожен маємо право творити, то і творімо. А так як ми в основній масі живемо в пристрасті, то вибір (як властивість пристрасної людини) за нами у творінні щастя, любові, доброти, милосердя, чи в наплоджені гніву, гордині, злоби, злості, жадібності. Якщо ми в стані пристрасності, прочитавши книгу, то кожен має можливість бачити в негативних явищах нашого життя позитив і це найперший крокдо шляху творчого бачення смислу життя.

Підсумовуючи, скажемо, що від цього залежить і матеріальний стан цілого суспільства планети.

Для Бога всі люди одна родина і Він знайде можливості зрівноважити наші мирські бажання і духовні потреби. Це не перша така ситуація (була індійська, македонська, монголо-татарська, російська, американська імперії …християнська, комуністична …), але прикро, що вона не побачена і не почута власть предержащими у всіх без винятку країнами, які задіяні в цій ситуації в цій колотнечі. У цій ситуації не буде переможців і переможених, а тільки гіркота в кожному від наших бажань. Державна влада зацікавлена в соціальному гніті, в продукуванні рабської ідеології, в контролі за матеріальними ресурсами і цим займається майже весь період існування людства домінуючи над нашим єством в нашій окремості. Закони, норми поведінки, моральні ідеї народжені суспільством і розвиваються, трактуються, застосовуються суспільством, хоча засадничі принципи морального життя людини, виходячи з її духовних потреб, засіваються в життя суспільства в цілому окремими індивідуальностями (святими, мудрецями, вчителями, пророками, месіями), які є носіями цих духовних моральних цінностей. Поступаймо, як велить Наша душа, а не наші бажання і амбіції. Бо, так звані керівники, такі ж люди , як і всі, але взявши на себе більшу відповідальність, то і слова і дії мають бути адекватними.

Могутність завжди права – в крайньому випадку для тих, хто засліплений владою. Могутній і багатий, який думає, що гроші вирішують все, бо вони крім грошей і не бачать нічого, в тому числі, інших людей з їх життями, з їх потребами, з їх можливостями. Ах, як хочеться згадати притчу про віконне скло і дзеркало … Але нічого цього гроші не роблять. Якщо люди псуються у їх зовнішніх проявах, отримавши владу, то це означає, що вони такими були з самого початку вступу на ці щабелі підвалу до, так званої, влади. Вони просто не мали можливості проявитись в своїй негативній поведінці, поки не отримали ними відчутну, так звану, силу влади, хоча такими були завжди в очікуванні, чи в певних діях. Однак наскільки вони могутні, настільки вони і боягузи, будуючи укріплені особняки, замки, здавалось би, для безпечного проживання і мовзолеї, піраміди, гробниці для своїх бренних тіл, які є матеріальною окрасою і об'єктом пограбувань, і справлянням природніх потреб для інших. Хіба для цього ми покликані в це життя? Один боїться втратити владу, інший – гроші. Немає кому завидувати, бо вони силою влади і силою грошей беруть в інших все, а потім бояться, що останні колись прийдуть забирати своє, бо у своїй пристрасті вони на підсвідомому рівні розуміють, що вони вклали сюди частину своєї енергії. Ми не акцентуємо якої. Така природа ----- страху людей у владі і людей при капіталі.

Країна міцна, як суспільне об'єднання в її представниках (керівниках) через їх уміння корегувати економічний потенціал і через вміння керувати силовими структурами. Це є половина їх сили. Другою половиною їх сили є довіра

суспільства до цих керівників. Порушення між ними балансу призводить до їх заміни. У випадку, якщо керівники опираються на силові структури в управлінні країною і суспільством, то це шлях до формування монетарних мілітаристських тоталітарних устремлінь, що в кінці приводить до вбивств, до війн. При втраті довіри суспільства до певних керівників процес закінчується вбивствами, хоча меншими і призводить до політичних криз, чи революцій, громадянських війн. Природа таких змін при втраті довіри носить духовну основу, а в першому випадку переважають егоїстичні амбіції керівної верхівки держави. Країна не може існувати без міністерств, президента, чиновників, міліції, армії, але вона розвивається талановитими людьми, реформаторами, людьми надзвичайної творчої енергії. Аналогічне ми бачимо в будь-якому суспільному інституті. Наука не може діяти без вчителів, професорів, інститутів, академій, але живе і розвивається досягненнями геніїв , талантів, відкривачів нових методів і способів. Релігійна традиція, конфесія не може існувати без священників і церков, але силу їм дають пророки, месії, проповідники, мудрі люди, подвижники духу. Так і сім'я , як суспільний інститут, зберігається не тільки через підтримку звичаєвим правом, законами держави і регламентів релігійних традицій, а в основному за цвітінням любові, довіри і злагоди, або самопожертви, страху одного з членів сім'ї, чи їх всіх.

Людство поділене по расах, по релігійних традиціях, по націях, по країнах. Державний апарат, як уже писалось, ніколи не займається окремими особистостями, окремими індивідумами. Він примусово підтримує мінімум добробуту, мінімум справедливості і робить це не із любові до добра, до доброти. Доброта чужа такому керівному апарату, бо у нього інші цілі. Державний апарат, перш за все, є орган примусу, є, перш за все, сила, яка зосереджена у представників суспільства конкретної країни. Суспільство має в собі різні форми самоорганізації, різні види правил поведінки, різні моралістичні установки і кожна країна їх формує в певні правила, закони. Хоч країни створені суспільством, але державний інститут здебільшого керує суспільством, не вникаючи в потреби окремих індивідуальностей, не вникаючи в деякі сімейно-побутові, колективні неузгодженості між особистостями, між особистостями і державним апаратом. В цьому їх притягуюча і відштовхуюча енергія і в залежності від потреб, чи бажань одне в одному, від стану ненависті, чи злоби. Це є присутнє у їх взаємовідносинах і розтягнуте в часовому просторі. Цей конфлікт цінностей кожної із сторін є нездоланним. Він то вибухає, то жевріє, але є постійно присутнім в нашій життєдіяльності. Хоча кожна із сторін має свої якісь якісні цінності, але в час конфлікту переходить саме на кількісні, розмиваючи точку агресивного дотику. На цьому і охолоджується енергія війни.

Президентом може стати одна людина, депутатами – теж обмежена кількість. Для чого нам скеровувати енергію для війни? Після якої - вибори. І

знову розчарування в нових політиках і у своїх нереалізованих бажаннях, а далі пустота душі, бо ця війна забирає енергію в душі на наші військові вибори. Ми самі себе палимо, руйнуємо, знищуємо в цій організованій керівниками передвиборчій метушні, в передвоєнних приготуваннях.

Війни і революції стають необхідністю із-за наших посилів незадоволення, ненависті національної, міждержавної, міжконфесійної, міжкласової в Небеса, хоча зовні нам здається, що це результат політичних і економічних негараздів. Не появився б Гітлер …, то принесло б іншого, бо це вже негативна енергія в масах людей підготовлює таку особистість і висуває на перший план. Диявол, наш всесвітній ум, вже наперед посилає в це середовище душі з таким негативним потенціалом, щоб очолити маси для війни, чи революцій. Такі душі є на всій території планети, але коли вона (душа) знаходиться в своєму «улюбленому» середовищі, то в неї є всі шанси реалізувати свої чорні бажання. Ми сміливо можемо називати тих, хто організовує революції і війни з обох сторін якраз ізчадіями аду, посланцями негативної суспільної енергії. Вони є активними засівачами через публічні виступи, через ЗМІ негативної реакційної енергії, вони є джерелом і підсилювачами тієї маси людей, які своєю енергією підсилюють і плодять цих дияволів в людській подобі. І в часи конфліктів велика надія на певну частину суспільства, що вона може побачити прояви диявольського в цих конфліктах і цілком ймовірно з присущим нам суспільним правилом зробити вибір і не голосувати за них, хоча ті, які є носіями негативного, то вони ***неусвідомлено*** *і далі голосуватимуть за свого вождя. Таку ж аналогію ми розглядали, коли хотіли пізнати якість добра і явище зла, бо розуміємо, що зло теж добро, тільки в меншій кількості, чи трошки в зміненій формі. І розуміючи суть зла, знаходимо позитивну динаміку для свого духовного росту. Так і війна, чи революція, які становлять велике зло для духовності, бо йде процес викристалізації і розмежування позитивної і негативної енергії. Ще раз зупинимось для усвідомлення: що і в негативізмі є позитивні тенденції. Ми можемо вітати війни, революції, вбивства – так є. Ми, кожен в окремості, не можемо зупинити процес війни …, який почався. Почався виплеск негативної енергії з негативного. Йде процес її самознищення і тільки через муки, страждання. Ні вона не зникає, але в людства настає час усвідомлення цього зла в якому воно опинилось і воно починає молитися, починає усвідомлювати це зло, очищаючи свої душі, бо пройшла ейфорія перемог-поразок, прийшло розчарування в очікуваннях кращого і справедливого на фоні матеріального збідніння і людських смертей. Настав час духовного очищення, час діалогу душі і тіла, час молитви, <u>час посилання любові, миру, благості.</u> Саме процес очищення веде до закінчення цих вбивств, веде до певного перемир'я, компромісу. Запрошуємо усіх і кожного окремо – очищуймось, молімось душею і робимо доброту, то це і є запорукою припинення вбивств на сході країни і заспокоєння духовного через зникнення*

корупції, злоби і всіх негативних проявів нашого життя, то це і є початком творчого усвідомленого налаштування нашого суспільного і матеріального життя. Такий підхід до себе кожним створить умови для появи у владних ешалонах таких людей, якими ми є самі – справедливі в організації суспільного життя, турботливі в організації матеріального забезпечення, чуйні до потреб інших і баченні в ближньому своєму себе. Такими знаннями володіє і наша цивілізація в деяких виокремлених місцевостях. А тепер і кожен прочитавший знає, а є такі знавці істини і без читання, їх душі володіють цими знаннями і вони є джерелом і акумулюючою енергією на планеті, в державі, в колективі.

На даний час в нашому суспільстві переважають негативні енергії і ми бачимо їх прояви у повсякденному житті: гнів, обиду, осуд, оцінку, аналіз, обман, брехню, співставлення, заздрість, злобу, зверхність, гординю, байдуже споглядання на свої і посторонні негативні слова і вчинки, лінь, вседозволеність, п'янство, безвідповідальність, тваринна хіть, об'їдання, нехтування чистотою, невдоволення собою і всіма, силу і ненависть, жагу помсти і наміри до вбивства собі подібних, неможливість реалізувати свої бажання, жадібність в речах і до свого і собі подібного життя, ***страждання*** *душі і* ***хвороби*** *тіла…. Це є результатом нашого духовного стану кожного в окремості і народу в цілому, з однієї сторони, і , по-друге, результатом сьогоднішніх суспільних і політичних відносин в державі між органами влади зі своїм народом, що дає живе споглядання того: «маємо те, що маємо». Зрозуміймо природу нашого життя – якщо ми плодимо цю негативну енергію, чи є сторонніми і байдужими спостерігачами за її наплодженням, то нам в такому очікуванні позитивних змін не дочекатись і не дочекаються і онуки. Це одна частина нашого життя, але є потреба - жити краще і в радості, то ми для цього маємо і можливості: хто більші, хто менші, але маємо – це побажання всім щастя, доброти, злагоди, миру, здоровя, милосердя в словах і творіння добрих справ. Це дає позитивний результат. Це теж збільшує кількість позитивної енергії в нашому середовищі і саме це приведе до мирного врегулювання всіх житейських і політичних питань. Другий шлях входження суспільства в стан спокою, який пролягає через страждання, горе, біду, кризи, революції, війни. Ми сьогодні є свідками намагань деструктивних сил держави, деструктивних сил світу організувати громадянську війну, але певна набожність, духовна чистота народу не дає ім. цієї агресивної енергії, на яку вони в своїх планах давно надіються і реально намагаються засівати в нас злобу, ненависть різними засобами, аж до ідеї самознищення. Тому, просимо,будьмо милосерднішими, добрішими … і не плодімо зла, гніву, національної гордині, патріотизму (в даний момент – гнилого і оманливого), заздрості, ненависті, осуду. Всі ці негаразди в кінці дають переважній більшості суспільства усвідомленого розуміння цінності свого і чиїхось життів, а в кінці приводить до молитви і побажань на свідомому і підсвідомому рівні всім*

щастя, доброти, злагоди, миру, здоровя, милосердя в словах і творіння добрих справ. Ось такий вибір у кожного із нас у своїй пристрасті. Ми просимо всіх Вас іти першим шляхом – шляхом молитви і творінням добрих благосних дій повсякчас і всюди.

В окремо взятому випадку вбивство, як захист свого тіла і душі є подією страшною для душі, є психологічним стресом і є підказкою, про намагання Сущого змінити своє поведінкове життя, але воно є оправданим суспільством і позитивним для душі, бо саме цей момент міняє наше єство, міняються погляди на життя, на його цінність. Це показує, що протягом тілесного життя кожен в окремості накопичував саме негативнвні енергії і в час пік він відчуває страждання душі і тіла через каліцтва, втрати, смерть. А це дає усвідомлення і приводить нас у стан спокою, в стан --повернення душі до такого її стану, в якому ми її отримали при зачатті, чи народженні. Не кожен це може усвідомити, але в такі моменти душа все робить для каяття, для повернення нашого єства в лоно природнього розвитку. Хто проходить через це, той знає. Тому в цілому війни і революції, які починаються в разі найбільшої концентрації негативних енергій є тим моментом і тим способом, яким проходить очищення суспільства, його згуртуванню на загальнолюдських духовних цінностях. Це є позитивом для суспільства, для держави, чи держав і для частини особистостей, хоча для певної частини особистостей є особистою бідою. Закінчення таких суспільних колотнеч люди сприймають з очікуваною радістю, з полегшенням. Це є відчуттями кожного, в основі якого пройшов процес викиду негативної, злої енергії. Ця енергія нікуди не дівалась, ми її просто нейтралізували, побачивши в ній також певний позитив через оплакування загиблих, через очікуваний спокій, через усвідомлене чи неусвідомлене творіння доброти, взаємодопомоги і співчуття. Зовнішнє зникнення негативу проявлене у відсутності його носіїв (вони вбиті). І в просторі, і в часі на вказаний період прийшов час звільнення від неї. Ми відчуваємо полегшення, радість, що саме по собі на підсвідомому рівні людини (підсвідомість людини є не чим іншим, як матричні знання світового Розуму, як рух Божественних енергій) множить позитивну енергію радості, щастя, прояви доброти і творчого натхнення в кожному і в суспільстві в цілому. Та частина суспільства, яка залишилась творить позитивну енергію своїми словами-побажаннями, добросерлечсними співчутливими діями, бо смерть окремої людини, чи цілого народу не є смертю всього живого. І те живе є теж носієм Божественних енергій – Бог живий в цьому живому.

Ще є живі свідки, коли держава і люди проявляли силу позитиву у відбудові господарського механізму держави, у відбудові економіки, в облаштуванні свого житла після війни 1941-1945 років. Скільки радості, теплоти, співчуття, умиротворення було між людьми, які проявлялися в радості через пісню, через взаємодопомогу – толокою будували житло, толокою збирали врожай. Так і

ми маємо наповнюватися енергією творіння, бо ми наповненні силою думки і тіла.

Розуміючи природу війн, революцій, людство може жити без них, шляхом засіву духовних якостей і насамперед, щоб цього були свідомі суспільні керманичі, «власники»-розпорядники суспільних матеріальних багатств. Це досить широка тема для розмірковувань і для адекватних дій.

Україна, як осередок негативізму, носіями якого є майже всі. Ми йдемо у прірву. Над цим працює суспільний ум України, Росії, Європи США і Китаю. Видно особливу активність керівництва цих держав. Це зовні видно з суспільного бачення, як запрограмована дія на незворотні зміни наших умів, які мають поживу для наплодження негативізму, а пожива готувалася для розпаленя пристрасті окремими особистостями, як носіями Диявольських намірів. І ми вже знаємо роль особистості і їх можливості, як в засіві духовних якостей (Сократ, Ісус Христос …), так і в поширенні негативних суспільних явищ (Гітлер,Сталін, Черчіль, Рузвельт і новоспечені).

Технологія овлодіння Україною стара як світ. Україна після Балкан в Європі стала іспитовим полігоном у відпрацюванні Європою, Америкою, Росією, Ізраілем, Китаєм, Японією політичних, економічних експериментів через різні, так звані, реформи, які і не пахнуть позитивними змінами, а наплоджують хаос в суспільне і економічне життя країни і нищать все, що було позитивним. Експериментів по різних видах геноцидних проявів, по фізичному винищенню народу (регіональні війни, прививки, штучні віруси Ебола, їжа і одяг з спеціальними добавками). Застосовуючи грубий шантаж з допомогою, так званих, демократичних запропонованих ними (троянських коней) і непродуманих нами реформ, на які вони буцімто дають кредити, роблячи цим економічну удавку для держави, бо даються під проценти і під гарантію всієї держави з її природніми ресурсами. Частина цих кредитів іде на оплату їх же інструкторів по впровадженню в життя цих реформ, а інша левова частинка, на яку вони буцімто закривають очі у її використанні, що практично дає можливість привласнювати ці кредити правлячою «елітою». Такий крок несвідомої дії керівництва є тим рибацьким гачком з наживкою. Попався на нього, то не зірвешся – це і є та база шантажу. На основі цього від керівників уже в ультимативній формі вимагають більш ефективних «дій» для розвалу держави. А цей великий державний борг наростає і наростає, а видимих зрушень у розвитку економіки, соціальної інфраструктури не спостерігається, рівень життя не покращується. А цей борг уже є на довгі роки і буде витягувати найперші кошти, які б можна було б застосувати для розвитку економіки, так, ні – стоп – є гроші – погаси кредит. Ця яма все засмоктує і засмоктує, а кредити невідомо куди діваються. Як і для чого виник цей борг, під які реформи його брали, куди пішли запозичені гроші і який результат цих реформ? – на ці запитання по сей день ні один уряд не прозвітувався перед суспільством – тихенько ділять кредити, тихенько в

кабінетах ділять економіку, тихенько в залі Верховної Ради ділять сфери впливу між кримінальними кланами. Бо ще К. Маркс сказав, що первісний капітал отримується завжди злочинним шляхом. Українські нувориші вийшли в економічні магнати теж цим шляхом, а «влада» вдає вигляд, що не знає, хто ці гроші розікрав – і кредити, і підприємства, і природні ресурси, а роздаровувати не хочуть, а дбати про собі подібних не дуже намагаються, а це хибний шлях їх існування з такою душею. Україна переживає трагічні часи.

Якщо ми не зрозуміємо суті цих процесів і не почнемо молотити молоко, як та жабка в глечику, то з України ці процеси можуть перемістится на духовно ослаблену Росію. Трагедії світового масштабу розгортаються непомітно, з малозначущих подій, на які наша свідомість, наша душа не реагує, а потім ум у своєму задоволені не хоче дослухатися до докорів сумління, йдучи глибше у прірву. Коли ми вже усвідомлюємо небезпеку, нас чекає така ж доля, як ту жабу, яка розслабилася в казанку, який почали підігрівати. Сьогодні і візуально видно, що в Україні спеціально, так званою, владою і європейськими політиками підтримується стан невизначеності, нічим невиправданої руйнації всіх сфер життєдіяльності суспільства, штучно створеного хаосу (у мутній воді краще збирати гроші) і безкінечної політичної кризи. Ці нові і нові реформи уряду і Верховної з-ради з кожним роком все більше і більше ведуть до ще більшої руйнації економіки і суспільних інститутів, які б здавалося б покликані захищати все суспільство, але не зуміли зайняти громадянську чесну позицію і тим само не захистили і себе. Керівники цих суспільних інститутів теж зійдуть з політичної і суспільної мапи країни, бо це ще не кінець експериментів і над ними теж.

Яка ж сила піддала країну смертельній небезпеці руйнації всього і вся? Силу цю накопичували ми своїми обманами, підлабузництвом, наклепами, гнівом, злобою, гординею, осудом і цим посунули з нашого життя іншу прекрасну силу Любові, Поваги, Злагоди, Ніжності, Терпіння, Милосердя, Справедливості, Довіри, Доброти. Саме в цьому природа описаних явищ, в яких ми сьогодні барахтаємося.

Ми ще не народили душами своїми такої кількості енергії, яка б родила таких індивідуальностей, які б мудро і справедливо управляли цим народом.

Бог засіває духовні цінності через пророків, месій відкрито, а Диявол грає на людських корисливих струнах потайки. В даний період він має достатньо сили для гри людськими долями через їх уми, тобто через його менших родичів в нас. Настав час, як говорять старі люди, час Антихриста.

Нарощування якості і кількості духовних якостей є внутрішнім і невидимим процесом, а розгул диявольських намірів видно в руйнації матеріального світу через виплеск сепаратизму на теренах всієї держави. Цей механізм: «Поділяй і властвуй» випробуваний вже давно деструктивними силами і знайшов добре підготоване підгрунття і в Україні. Духовні ж енергії несуть в маси єдність Всесвіту.

Ми тепер, як би переживаємо, так звану, «культурну» революцію суспільних цінностей. В результаті якої пануючі висоти освоює нова гнила духовно, так звана, «еліта» - еліта брехунів і злодіїв. Це вершок загнившого чиряка на тілі держави. Ці загнивші частини, тіло рано чи пізно відторгне від себе, бо вони брехнею (одне говорять, а роблять інше і протилежне) отруюють і одночасно очищують наше розуміння, а злодійством розшаровують суспільство, вводячи в обихід нові життєві цінності, оволодівши засобами і методами втілення ідей, образів, думок і цих нових цінностей через телебачення, друковані засоби, культуру, індустрію розваг, освіту, створюючи видимість розвалу державних структур – ця псевдо еліта спідтишка створює умови для загнивання суспільства, але ж паличками гниття є саме вони.То хто має шанси на одужання в суспільстві?

Мільйони людей почувають себе ідіотами в цій країні. А ми вже зупинялися на природі того, чого саме носії духовного – душі наші перебувають саме на цих територіях, але ж і в цьому є позитив, є шанс певного очищення. Люди відвертаються від масової культури з її культом тваринного сексу і генодичних цінностей. Минулі добродіяння становляться неприйнятними і осміюються. А вони збиралися віками, бо вони є суттю будь якого життя.

Суспільно-політичні тенденції сьогоднішнього хаосу активно плодять негативізм в житті і отруюють духовні цінності, роблять стіну між душею і суспільним умом і можуть створити ілюзію, що все може наш ум. Може спрацювати ця отрута подібно ложці дьогтю в бочці меду. І це ж такі процеси занепаду духовності не тільки в Україні, а і в цілому світі. Тільки Україна і Росія стали тією ложкою з отрутою, яку тримає муха, що сидить на меду. Але ж помре суспільне тіло, то помре і суспільний ум. Хто залишиться на планеті ? Напевне носії духовних цінностей. Це і є черговий прихід Ісуса Христа.

Небезпека є і велика, але ще є і шанси для усвідомлення, є шанси у пристрасної частини суспільства через страх втратити саме цінне в людини – її життя. Бо такі люди в такому стані не повністю розуміють силу духовних надбань і способи їх нарощування. Страх в одних і духовні цінності в інших можуть спрацювати на позитив. Зрозумівши цю ситуацію, в якій опинилася їх душа і тіло, вони ж зразу отримають шанс на нарощування позитивних якостей, на таке бачення суспільної системи і систему зміни влади. Ми вже бачимо результати. Це не є критикою. Ми свідомі того, що в змозі виставити дорожні знаки про небезпеку, поінформувати про ситуацію на дорозі життя, даючи собі і іншим усвідомити об'єм роботи, усвідомити технологічний процес для очищення дороги від знаків, за їх непотрібністю, бо дорога і ми очищені для подальшого руху. Ця робота посильна всім. Очищуймо свої душі і направляємо енергію на творчі поступи. Це слово і для тих окремих особистостей влади, щоб вони усвідомили цінність свого життя і цінність життя інших.

Політики – це та частина суспільства, яка наскільки піднялася в суспільному матеріальному видимому світі, настільки і опустилася (7) в духовному. Роздивляючись наше сьогоднішнє життя в розрізі держави, то подивімося глибше. На сьогодні людству відомо, що найкращим способом управління державою був монархічний лад, який нагадував патріархічний лад сім'ї, родини, роду. Так, в різних державах були різні монархи, як колись, так і тепер в сім'ях є різний уклад ведення господарства і різний моральний мікроклімат взаємовідносин і в основному від того якими якостями, чи вадами володіє той, хто є головним в сім'ї. І в цілому вони несли в собі і в країнах справедливе, більш-менш, управління, дбали за спокій в державі шляхом забезпечення,------- гідним матеріальним забезпеченням. Однак частина суспільства в таких країнах шляхом революцій попробувала керувати країнами і це давало їм певні особисті економічні вигоди. Вони не захотіли монархій. Народонаселення зростає на планеті і вже більше потрібно людей для управління державою. В суспільному облаштуванні вже стали брати участь різні групи за різними інтересами (але це тільки зовнішня видимість, бо їх внутрішня суть у всіх одинакова). Між ними починаються війни. Вони організовують кризи, революції. Як показало життя – колективне управління дає можливість управляти державами безвідповідально, бо така гра в короткочасну демократію-розкрадію до певної міри влаштовує власть предержащих. Вони міняються як постові на посту. Постояв трохи, нажирувався і йди пободрствуй і відпочинь в караульному маєтку, а потім знову на пост міністра, губернатора, сільського голови. Це не є суспільна еліта держав – це є певний політичний клуб-каста жируючих, відпочиваючих і недорканних в цьому житті, а в наступному житті їх душі будуть проживати в тілах серед касти індійських недоторканних. У цьому періоді на посту вони є ядром політичного життя політиків, а не суспільства. Суспільне життя керівник облаштовує для всього суспільства, а політик облаштовує життя для політиків. Суспільне облаштування життя в країні передбачає організацію економічного і морального мікро і макро клімату для всього суспільства, а в політиці життям рухає вигода, користь окремих груп людей. Шлях цих душ веде їх до повної деградації (вони ж тільки дивляться в дзеркало протягом 24 годин, яке стоїть в них в кабінеті), якою вони в агонії захочуть отруїти всіх йдучи кагалом до зникнення цивілізації. Вони вже є непотрібними для духовного розвитку суспільства. Негативізм сьогодні береться за основу життя. Ми в цій суматосі бачимо тільки зовнішнє, яке є в суспільстві, а внутрішнє бачиться тільки в спокої. Внутрішнє – це наші душі. Не нагнітаємо психозу війни, а до миру ідемо з милістю до своїх душ і там і тільки там ми всі знайдемо енергію і підтримку на мирні поступи. Будьмо свідомі, що тільки--- життя в мирі з всіма дає шанс жити, а будь-яка революція, війна дає ймовірність бути вбитим. Покажіть хоча б одну здорову людину, яка не хоче жити щасливо, гідно і достойно свого людського покликання. Вбитим ніхто

не хоче бути, хоча є хворі душею люди, які хочуть вбивати і хочуть померти. Ми бажаємо всім любові, миру, злагоди і доброти!

«Я, у-бог(а)ий Серафим, три дні і три ночі молив Господа, щоб він краще б мене позбавив Царства Небесного, а їх помилував. Але Господь відповів "Не помилую їх: ібо вони вчать вченням людським, і тільки язиком пошановують Мене, а серце їх далеко стоїть від Мене". Почитайте пророцтва оптинських старців, бо дозріли ми…*

Хто сьогодні хоче правити світом? … і ім'я їм - легіон.

Нова «культура» відторгує божественні цінності і палить смердючий «фіміам» на олтарях глобальної економіки і матеріальних цінностей. Гроші стали богом. «Боги» ринкових відносин посунули любов, доброту, мир, злагоду з наших душ. Ринкові відносини є природнім розвитком людських відносин, але бульдозера нуворишів чистять площадку для життя тільки для себе. Так не буває. Той, хто дав життя, то, той і забере. Розуміємо, що наше відсторонення, пасивне споглядання руйнації наших душ, наших храмів і предметів необхідності на фоні вознесених тілесних втіх, мирської слави, грошей і влади – цих нових богів світу є небезпекою для всіх. І ім'я цим богам – Сатана. Гірко і соромно, що велика армія дрібних чиновників, так звана «армія» влади на місцях, журналісти, навчені за грошові подачки із суспільного гаманця продукували і продукують, так звані, «реформи» і продовжують наполягати на їх необхідності. Грош ціна їм. Вони не втілюються в життя, бо в них випала наповнююча складова з життя законів, яка називається духовністю. А люди вже бачать, що це незворотні процеси розграбування людей (вимітають матеріальні цінності, які тільки можна - гірше за татарина, бо той брав тільки десяту частину), що приводить маси людей до збіднiння, деморалізації, а державу зробили атомним ядром в дестабілізації для всієї нації і світу. Цей процес веде до фізичного самознищення через гнів, злобу, жадібність, осуд, через ГМО в продуктах харчування, і «ліки» невідомого походження.

Старець Никон (Оптинський) в часи свого проживання:

"Благодіяльна Європа навчила нас зовнішнім художествам і наукам, а внутрішню доброту забирає, чим порушує істинну віру; гроші до себе притягує.

Бо війна по суті іде в душі ……." Його думка актуальна і сьогодні.

Допоки ми в своїх серцях не усвідомимо тих проявів, якими володіють наші керманичі (бо їх ми частково бачимо і чуємо про їх не зовсім хороші справи), а навзамін не наростимо душевних божественних якостей в серцях своїх, то кінця війни ми чекатимемо до свого скону. Творімо любов, мир, злагоду, прощення, доброту, милосердя в своїх душах, в сім'ї, на роботі, на вулиці, в лісі… - і мир прийде так непомітно, що ми у своїй суєті і не встигнемо помітити і не встигне до нас прийти думка, що це ми його сотворили своїми

маленькими кроками…. Не чекаймо, а з цієї миті починаємо, бо розуміємо, що ми є носіями цієї енергії – і поганої і доброї.

Ми продовжуємо цю тему не для ганьби когось, не для вказування шляхів поступу і розвитку всіх – від пастуха до президента, а для усвідомлення ситуації і най Бог ваш вам підказує як далі нам усім жити. Щастя вам, люди!

Ці революції майдану, ці котельні вбивств скидають нас до рівня каналізаційних відходів і ми можемо там опинитися, бо ці жертви під Іловайськом, Волновахою … є для того, щоб перенаправити суспільну напругу мас на цей вигідний вид бізнесу для … Це не є військові потуги в захисті держави, це є політика і бізнес уряду і президента, які граються людськими життями, почуттями і відчуттями, як з одного боку так і з іншого боку блок-постів. Це є ненормальним спеціально будувати збройні сили, рити рови, як сусідом будувати високі огорожі, як утримувати в себе охоронця, чи бути самому частину часу охоронцем, а не займатись творчою працею. Це є способом під шумок пограбувати бюджет, соціальні виплати, рівень пенсій і зарплат. Якщо назріє ситуація, то країну не захистять будь-які збройні сили і тим паче рови. Якщо назріває ситуація, то сусіда і за огорожею вбивають, і як показує практика самі охоронці, чи з їх допомогою. Куди ми йдемо? Куди нас баранів, свиней ведуть – в іс-тори-чну прірву. Узріймо свою сутність, просимо!

Ми вже писали, що в основі слова – політика, закладено дійовий рух негативних корисливих енергій. Інакше ці військово-розграбункові дії горе керманичів не назвеш. На Донеччині назбиралось стільки злоби на владу (незалежно від того, які політичні сили були в ній) і яка створила ті умови, якими скористалися зовнішні сили. Хоча може саме це і відстрочило остаточний поділ України, який мав би початися демаркацією кордонів з Києва. Хочуть донеччани жити самостійно, то дайте їм можливість, якщо їм буде важче жити у виокремленості і в нас буде кращий рівень життя, то вони знову попросяться до цього суспільного утворення, яке називається Україною. Люди у своїй безвиході, у своїй пристрасті ладні бігти будь-куди, аби мати гідне людини життя і мати певний суспільний спокій. Державні мужі !, працюйте над цим, а не над збором коштів на війну і її атрибути …, а? не хочеться … Коли вже масам не буде що втрачати, то і ви втратите і бізнес, і владу, і життя. Цей сценарій розподілу розпочато з майданів і якби була свідома влада, то ще тоді, до їх початку, можна було починати діалог з суспільством. Цього діалогу ждуть люди і сьогодні.

<u>Відсутність, чи мала кількість любові приносить велику шкоду людині, і людина, яка потребує любові, може принести і часто приносить багато шкоди і горя іншим. Люди, які починають війни, є самим яскравим негативним прикладом. Коли ми наповнені любов'ю, то ми не будемо організовувати братовбивчі війни і не посилатимемо інших людей вбивати одне одного.</u>

Перші кроки каяття, очищення має зробити влада тих країн, які прямо, чи опосередковано втягнуті в неї. Їм слід забути свої корисливі цілі, чи надумані цілі, які були поставлені на початку. Просимо і благаємо – зупиніться, ради себе ради дітей. Виведіть народи з цієї в бездумної і безперспективної війни і цим матимете більшу довіру і любов своїх співгромадян. Почуйте, що в мирі у вас є більше можливості збагатитися, ніж щось робити і бігати по рушницю, чи їздити в пошуках співучасників по висмоктуванню крові і погубленою душ. Хто дав вам таке право. Ми ні. А раз ви схотіли, то хай ваш ум усвідомить і навчить гідно вийти з цієї неприємності, чи послухайте нас. Відкрийте вуха і почуйте всіх, а не тільки тих, хто рядом стоїть і готовий батька рідного запродати, аби догодити вам. Каятись, чи просити пробачення в своїх народів, находити компроміс, як звичайні сусіди Європи, бо народам все одно прийдеться жити на тих же територіях, а сльози і біль людські не проходять даром. Коли ж ми посваримось з кимось, то маєш таку ж можливість скористатись з цього, шоб піти і поговорити з ним і вирішити цю ситуацію, бо щоб ми не робили, але йдімо від чистоти серця, а не із свого его, свого ума, своїх особистих амбіцій, бо ні один батько, ні одна мати не хоче бачити свого сина в труні.

І суспільству цим дано буде орієнтир для стишення емоцій і розум підкаже подальші кроки. Ми молимося за такі кроки і запрошуємо всіх. Кожна наша молитва - це є певна енергія. Творімо її духовні цінності і вона посуне тих, хто намагатиметься годувати для себе диявола. Зрозуміймо, що жити ми можемо тільки в мирі, бо війна забирає життя. Тому прохання, хто вибирає, то хай вже з цього моменту вибирає – жити, чи не жити! Давайте, люди, задумаємось – скільки ще років будуть «дерибанити» цю Україну «Х»- сили і внутрішні вожді – скільки ще років будуть плодити епідемію страху, агонію і принижувати людську гідність, і продовжуватимуть плодити видиме жебрацьке животіння основної маси народу, як з одієї сторони, то так і зі всіх сторін. Ці сили і сили невідомих людей на майдані і в інших гарячих точках уже не раз проплачувалися чужими грошима. І це допускає влада, яка нас обікрала матеріально і духовно, продовжуючи обкрадати, так званими несправедливими законами, постановами і далі «допомагає» обкрадати духовно, відіграючи тут єзуїтську роль, забезпечуючи своє владарювання з тих податкових стягнень. Зробили непомірно досить великі суспільно-контрасні зарплати і добавки собі, як паханам і давши такі зарплати, неадекватні в юридичному середовищі, суддям, як політичну взятку з державного общака. Хтось із них став краще працювати на державу і суспільство в цілому – ні. На номенклатуру влади і бізнесу (на сьогодні це вихідці з однієї сім'ї, з одного зрощеного бізнес – політичного кагалу) – так. А до влади з кожним разом приходять ще більш деструктивні спеціально підготовлені за межами держави команди, а ми все чекаємо хорошого

президента, хороших депутатів. Не чекати потрібно, хоча і не бігти будь-куди … від жалюгідної безвиході.

«Ти йшов на Голгофу
Не ради,
А за для народу!
Ти виніс страждання
Хрестом,
Та світ не став кращим
Із того!
Муки совісті десь
Залишилися
Геть за межею життя,
І волочать поштиво
Брехню у мантіях
З високих трибун
Сміттям, сміттям, сміттям.
Бо як же купують
Хрести за мільярди?
І дзвонять у Дзвони
Себе прославляють,
Щоб чути було іздаля.
А ті що внизу
Вимолюють хліба
В Христа.
Ти страждав за народ,
А він гине, -
Лиш трійця стоїть
На верху
І кидає з кормушки третину,
Яку іще ділять на три.
І нічого уже не лишилося
Люду,
Бо підскочили ціни
Для них.
А ті пихаті б'ють
Себе у груди
І співають Псалтир –
Начебто добра…
Де ті тварюки,
Що ліс захищали?
Тепер їх потрібно уже
Берегти.

Вони в книзі червоній,
А ми? –
Ми ще не вмерли усі.
Вже немає ні газу
Ні лісу,
Стоять почорнілі
Поля,
Юрма гуде,
А їм видніше з пагорба
*Крутого (Печерського)**
Як потоптати
Черепи дарма.
То ж скажи мені Боже
Єдиний.
Де шукати Голгофу
Святу,
Де знайти іще більші
Страждання
Як не в нас на Вкраїні
Моїй.
Розібрали її вже до
Нитки
І знущаються із
Шахтарів,
А самі, - вони можуть купити
Всі зірки
Та не має кому піднести.
Вони дощ золотий
Полюбили
І збирають, збирають
Дари.
То ж для чого народ,
То ж для чого країна,
Як Місяць уже продали!
То ж прошу – Ти скажи
Мій Єдиний Всевишній,
Хто ж іще так страждає,
Як ми!»…
«Дай голодному хліба
А бездомному дім.
Нехай діти ростуть
При здоров'ї й красі

Не шкодуйте для них
Ви любові й тепла,
Бо на грішній землі
Кров рікою тече,
Лиш молитва добра
Подолає усе.» А. Волошина.

Всі, хто свідомий цих процесів, маємо допомогти собі подібним, можливо, через їх невідання смислу життя. Частина суспільства не хоче жити в такій Україні і не бажає за неї боротися, але, загнивши матеріальними прив'язками, продовжує тут загнивати, бо вони свідомі, що тут їх місце, тут, де дана душа, де народились і тут ми маємо нести свій життєвий хрест. Те ж роблять і «вожді нації» - вони не тікають звідси, хоча мають в матеріальному плані найбільші шанси. Це на наш обивательський погляд, а фактично їх не пускають туди, поки вони – «ці трудяги» не зроблять спільно почату руйнацію. Це половина природи цього диявольського явища, а інша в тому, що їх, на підсвідомому рівні, душі тримають саме тут, щоб тіло бачило ті тілесні муки «творінь» їх умів для скерування на очищення і в інші тіла з цими душами.

Ідея фікс на оволодіння територією була, є і буде нікчемною – всі це знають. Тимчасово, можливо. Ми вже зупинялися на нікчемності мати право на землі певними особами. Право на землю тільки тих, хто там проживає. Тоді для цього, щоб володіти, необхідно знищити цих людей, які на ній проживають – досвід є. Але природа заселення території надає для заселенців ті ж якості душ і властивості ума, які були ареалом для попередніх душ і тіл. Тоді маючи такий план і ці повойовники закінчать той шлях, що і попередня людина. Тоді давайте думати - чи хочемо ми жити, чи хочемо, щоб жили ваші діти, щоб жили ваші сусіди, щоб жили всі люди??? Хочете, - то вперед творімо доброту, мир, злагоду, любов у собі і бажаємо того ж усім незалежно від сторін сьогоднішнього протистояння.

Зрозуміймо, що ці вибори, ці уряди, цей парламент мають таку ж мету, як і в попередніх каденціях і в них немає перспективи бути на чолі нації для нарощування духовних цінностей, бо бачиться зовнішньо видиме цілеспрямоване знищення духовності у всіх сферах суспільної діяльності. Можливо, це помилкове бачення і судження гарячкового ума? Дай Боже! Духовність є стержнем сили людини, стержнем сили суспільства… Так, саме на цих двох заповідях, проголошених Ісусом Христом, тримається світ.

Найгірше те, що наші політики всіх ґатунків і їх спосіб життя є фільмом шокуючих фактів злочинних діянь, які пропагуються ЗМІ, як добрий тон життя. Маса суспільства більше не хоче знати правду, вона вже адаптувалася до того, що брехня на брехні їде і брехнею поганяє, бо не може зрозуміти суть справедливості,людської гідності, як найнеобхідніший і найперший крок до особистого духовного видужання. Такі злочинні дії влади і

зневіра мас в силі своїй, в силі справедливості, любові і доброти, ще більше прискорює нарощування негативних тенденцій до самознищення. Ми не беремо на себе відповідальності, не хочемо усвідомлювати того, що ми теж є творцями і творцями саме цих духовних якостей, але в с воїй пристрасті говоримо, що це робота диявола і не того, який сидить в нас , а в інших, що це робота єврейських масонських орденських груп. Будьмо свідомі, що діло потопаючого є ділом його рук. І цю силу, цю енергію творимо тільки ми всі в окремості і разом і тільки духовними якостями. Тепер ви зрозуміли де береться сила для покращення матеріального і духовного життя для позитивних поступів суспільства. Пробуємо, бо інакшого виходу в нас немає, бо він єдиний, бо він альфа і омега.

Ми бачимо, що духовний і інтелектуальний потенціал народу підірвано, але страшно те, що влада, її «по-кров-и-тел-і» (ті, що йдуть по крові і тілах) відчувають себе безкарними (здавалося б по суспільних законах так не буває, але за-кони сьогодні для простих людей – їхніх годувальників), що навіть не намагаються сховати свої злобні потуги проти всієї маси країни, сіючи страх і даючи декому з приближених шанс стати подібними їм. Інша частина суспільства з їх душами, яка усвідомлює, відчуває глибоке занепокоєння, не може вже самоорганізуватися в суспільстві, але і не бачить, не усвідомлює того, що вони можуть дати поштовх до миру і злагоди щляхом нарощування духовних цінностей в собі, в своїх діях, творячи добрі справи, засновані на справедливості, любові і милості, виходячи зі стану очікування доброї феї.

Ці революції, ці «узаконені» вбивства на сході держави, суспільні безпорядки (бісові порядки) будуть продовжуватися до тих пір, поки ми не досягнемо розуміння цих, так званих, більш ніж 20-річних змін, які ведуть до самознищення цього суспільства, бо психологічно основна маса на це готова у своїй пристрасності і не хоче жити собачим життям. Це і є живильним джерелом поширення сепаратизму на всіх теренах України. Тяга до створення удільних князівств жива і нічого дикого в цьому немає. Такий подібний процес уже відбувався на наших теренах, а ми живі і понині. А нам для щасливого, радісного і творчого життя багато і робити не потрібно – виганяймо, вбиваймо, коли ми такі воїни, в собі ті негативні прояви, які ми бачимо в діях політиків – і тоді настане мир. Просипайтеся люде і бачитимете правду життя.

Україна, в так званій колотнечі, визріла своїми незадоволеннями, своїм негативом до державних структур, але і нові владні можновладці своїм духом і методами залишилися ті ж самі, а то ще більш витонченішими у своїх корисливих, владних амбіціях, створивши видимість присутності влади в державі, але організація економічного, суспільного і духовного життя народу ведеться досить єзуїтськими способами, йде більш витонченіша робота ке(а)рманичів-«временщиків» по накопиченню грошей особисто і для того, щоб втримати цю систему управління, яка вигідна для них, а то ще й

модернізують, вишуковуютиь нові способи для оволодіння суспільними багатствам. Вони на цьому фоні по суті нічим особливо не є незадоволеними. Їх влаштовують залишені механізми привласнення надлишків, корупційні схеми - і влада є. Їх мета організаторів - «временщиков» - досягнута. І вони не є носіями негативної енергії незадоволеності, чи гніву, а в матеріальному плані вони більш витонченіші у взятті влади і присвоєнні національних благ без великих напружень. Вони б залишили старих чиновників, але зробили із-за жадібності помилку, що не розсосали верхушку суспільства – майдан (бо на нього непербачувано прийшло багато людей в пошуках справедливості, в пошуках гідного життя), не давши їм владних посад і не давши ширшого доступу до матеріальних благ, бо ними володіє страх громадського контролю. А народ? Цьому сприяє тиха пасивна відстороненість суспільства. Кожен виживає сам, як може. Фактично ядро незадоволених залишилось в центрі і по окраїнах, то тепер воно точно зможе знести цю владу, яка вже із страху за життя, за посади, за матеріальні статки почне набирати ще більше агресії. Тільки таке зіткнення агресивних внутрішніх агресій: суспільства з державним інститутом може дати можливість змінити схему управління – утворенням маріонеткового уряду з його диктаторською агресією до власного народу при підтримці зовнішніх сил, чи на більш демократичну владу в разі певного контролю за владою незадоволеним суспільством. Можливо в такій послідовності, як і скрізь, будуть проходити суспільні перетворення і пошуки. Влада змушена йти до зміни суспільного договору і перший крок до цього має зробити саме вона, як більш самоорганізований осередок частини нашого суспільства, якщо вона хоче тут жити і зберегти хоча б частину привласненого суспільного продукту. Таке зіткнення зможе, чи дасть поштовх до очищення суспільства, яке хоче спокою і гідного життя, а це дасть в цілому поштовх у продовженні нарощування позитивних творчих духовних сил. Сучасна структура управління в Україні має рухнути і закінчитись через осінні, чи зимові перевибори депутатів усіх рівнів, а найкраще делегатів, як кількісно так і якісно,а також президента. Слід зрозуміти всім, що поштовхом, чи початком для покращення нашого життя була во всі віки і є позитивний творчий підхід в облаштуванні суспільних відносин починаючи з тихого мудрого переосмислення життєвих цінностей, які є в кожному з нас: це і посили доброти, щастя, миру, і надбання духовних якостей, і мудрі і зважені дії у всіх без винятку життєвих ситуаціях.

Потреба народу в позитивній реалізації максимально можливої правди життя дасть можливість для духовно-суспільного відновлення і відродження. Ми всі свідомі, що цю колотнечу не слід розглядати, як нове, краще життя, бо це є прорив дозрілого гнилого чиряка. Ці суспільні відносини гнили з часу оголошення незалежності країни у певної частини суспільства (від кого і від чого?). Суспільний чиряк появився на хворому суспільному організмі. Це є

катастрофа, яка несе смерть, яку плодять обидві сторони. Там і там є гарячі голови для виплеску ненависті і вони скеровують всю силу для помсти за нереалізовані бажання. Суспільство від втоми викидає на верхушку особливо ображених, а серед можновладців росте сила помсти за відібрану владу, майно, чи за ймовірність їх втратити. Обидві сторони чинять жорстокість і насильство.Організаторами цього є керіваництво. І одним із чинників, коли влада почне турбуватися про духовні цінності народу стане момент у закінченні можливостей матеріального пограбування власне народу. Природа такої турботи все одно залишається в корисливості, з метою збереження однієї з двох солодких цукерок – це залишитись хоча б у владі. Але помста народу, який незадоволений суспільним устроєм, має дух правдивості і тому вона несе в собі ядро позитивізму, хоча для суспільства будь-яка калатнеча зі смертями не є благосними діями. Бо як тільки почалася стихія війни, то розгнуздана колективна підсвідомість звіра зносить на своєму шляху все, що появляється на дорозі. Обидві сторони переходять в стан обману і самообману, бо тут ніхто не згадує свого духовного покликання. Тут навіть ум не працює для збереження свого і чужого тіла. Гори все пропадом і особисте остогидле життя в тому числі. ___Суспільний неписаний договір порушений. Такий вогонь небезпечний і відтермінування спалаху вогню дещо охолоджує гарячку ума. Так, ми свідомі, що мир ми маємо творити в своєму нутрі, який і народить мирну спокійну дію – побачите, хто доживе. Так було завжди в мудрих сім'ях, державах.

«Одного разу батько з сином і осликом в середині спекотного дня подорожували по запилених вулицях. Батько сидів на ослику, а син вів його за вуздечку

- Бідний хлопчик ,- сказав прохожий, - його ніжки ледве встигають за ослом. Як ти можеш лініво сидіти на ослі, коли бачиш, що дитина зовсім вибилась із сил?

Батько прийняв близько до серця ці його слова. Коли вони завернули за вугол, то він зліз з осла і допоміг сину сісти на нього. Досить скоро їм зустрілася друга людина, яка голосно сказала:

- Як не соромно! Малиш сидить верхом на ослі, як султан, а його бідний старий батько біжить слідом!

Хлопчик дуже знітився від цих слів і попросив батька сісти позад нього на ослика.

- Люди добрі, чи бачили ви десь подібне? – заголосила жінка. – Так мучити скотину! У бідного ослика уже провиснув хребет, а старий і молодий нероби сидять на ньому, як на дивані! О нещаслива скотина!

Не говорячи ні слова, батько з сином, присоромлені жінкою, злізли з ослика. І заледь зробили декілька кроків, як на їх дорозі зустрівся інший чоловік, який почав насміхатися над ними:

- Чого це ваш осел нічого не робить? Не приносить ніякої користі – навіть не везе кого небуть із вас на собі?

Батько сунув ослику повну жменю соломи і положив руку на плече сину:

- Щоб ми не робили, - сказав він, - обов'язково знайдеться хтось, хто з нами буде не згідний. Я думаю, що ми самі можемо визначити, що нам робити і як поступати» .

Всьому суспільству держави слід усвідомити зміст останнє речення цієї притчі, тоді можливо, настане якийсь рух в созиданії нового і позитивного.

Будьмо свідомі, що суттєво змінити державний устрій в своїй державі ми не зможемо, бо ми до цього не дозріли (чиряк лопнув при сторонній допомозі) і нам цього не даватимуть зробити. З іншої сторони нас триматиме той життєвий досвід, ті звички, які нам відомі, а ще страх перед новим невідомим залишає нас рабами старих методів суспільного життя. Але це наша проблема і тільки ми її в змозі владнати. Ця нація, цей народ опинився в цій кризі і він сам змушений свідомо очиститись і вирішити свої проблеми і бажання тільки виходячи зі своїх потреб і можливостей. Нам сусіди в цьому не допоможуть – ні Росія, ні Європа – вони тільки використають нашу слабкість для своєї корисливої політики. Сусідські народи пасивні, як і наш, а розподіл сфер впливу проводять їх керівники. Природа пасивності в тому, що фактично ці народи дають добро на проведення такої політики. Тому ми не можемо сказати, що в них вище, чи нижче свідоме розуміння покликання в дотриманні людських природніх цінностей. Воно на планеті, як той вітер – сьогодні в Європі, а завтра в Африці. Слід усвідомити, що спокій і благополуччя залежать тільки від нас в окремості і в цілому. Як приклад, -------- але цю кризу слід вирішити самому потопаючому.

Пишемо одну розказану життєву ситуацію. «Говорять два сільські бізнесмени в канун виборів голови сільської ради і до них підійшов Насредін, щоб купити в одного з них декілька дощок. Один з активніших бізнесменів говорить, що вже пора міняти цього голову, а то зайдеш до нього для вирішення питання про земельну ділянку під будівництво, бо вже чадо підростає і наступного року піде в садочок, а пора починати будувати для нього маєточок; чи внести якісь зміни в перебудові власного будинку; чи вивести на вулицю септик, щоб користуватись туалетом, як в Європі. У дворі він не потрібен, бо ми вже культурні і буде сморід серед прибудинкового міні дендропарку, а голова кивне головою, як згоду, бо приходить по гроші для вшанування ветеранів, а тепер іще в зону збирають для общака, а рішення не напише. Потім приходить здоювати уже сміливо, бо виявляється, що порушені якісь земельні, чи будівельні норми, а виявляється за їх порушення стягують штрафи в десятки тисяч. Та вже і головою робить три, чи чотири рази. Тоді в розмову встрянув той, який прийшов купити дошки за свої кревні (який і оповів все це). « А я чув, що саме жителі вашого села будуть обирати його головою до самої його смерті. Мабуть є за що. Бо чув, що стан доріг в

селі в постійному догляді, організували збір сміття по селу, і що справедливо вирішує сільські, громадські проблеми. Чого і про райцентр не скажеш, а не тільки про інші села району. А скільки вас бізнесменів в селі 10-20 чоловік, а в селі проживає сім тисяч, то той голова ж має дбати за все село, а не тільки для задоволення ваших забаганок. Є ж такі, яким не вистачає грошей поремонтувати стару дідову хатинку, а тільки щойно поженилися, а є й такі, які теж хочуть почати життя в новій хатині. У вас же є гроші навіть купити ту земельну ділянку і це буде законно і голова вас не буде скубати і інспекції не чіпатимуть, якщо оформите документацію, але ж вам хочеться більше і безплатно. Я уже знаю, що дощок ви мені не продасте, можливо і набили б, та не подужаєте. І дурні люди будуть, коли вони виберуть головою такого ж як і ви, хоча вони знають всіх в селі і можливості вибрати собі зі свого середовища зможуть такого голову, який буде дбати і захищати інтереси всіх, а не тільки вашу десятку.» Ось такі розмови теж присутні в нашому суспільстві.

Державний устрій може поміняти форми, але суть залишиться та ж сама, хоча змінам передували визвольні інстинкти, ідеї, але прийшовши до влади в них спрацьовує дух вузько колективного свого самозбереження (тепер вони вже бояться народу). Вони з часом теж не стануть перейматися окремими особами, їх проблемами. Вони не були носіями позитивної енергії і вони не творитимуть духовних ширших якостей. Навіть, опинившись в їх компанії, індивідуальне єство буде там паралізоване зовнішньою колективною ейфорією збереження статусу кво. В неї, як і в кожного є свобода пошуку шляху в пошуках істини. Будьмо щирими і правдивими перед собою і іншими - і ми зможемо візуально побачити позитивні зміни. Довіряймо одне одному і державі, і делеговані державні мужі нам. Тоді матимемо гідне життя. Лікуймо душу народу. Бо держава все одно буде, якої ми самі гідні будемо. Який Іван, така і шапка.

Ми неодноразово зупинялись на тому, що суспільне, матеріальне є тим середовищем, де людина почерпує духовну енергію, надбаває силу, як казав Серафим Саровський: «Стяжає Духа Святого», енергію. Цьому у світі багато підтверджуючих фактів, що саме духовна енергія створює матеріальні форми (прикладом цього є дії Ісуса Христа, спогади тих, хто відвідував святі чисті місця, чи паломництва до святих мощів – і що характерно, що тільки духовні невидимі енергії, без втручань медиків, відтворюють живу тканину тіла і т.д.) Ми спеціально не наводимо конкретних фактів, описаних, досліджених, бо не маємо наміру цим фактажем переконувати і нав'язувати довіру, бо це ваші перш за все потреби і можливості. Виникне потреба, то ви будете шукати і знайдете. На сьогодні виникла потреба в мирі, в спокої, то запрошуємо – моліться за облаштування суспільних відносин, творіть добрі справи і це теж позитивний результат. І ця енергія надійде тим, хто її потребує. Те, що енергія рухається, то цьому є теж багато підтверджуючих

фактів. Досить багато про це ведуть дослідження і пишуть спіритологи. Про такі факти пишуть і в Біблії. Читайте і згадаєте, що ви теж в своєму житті деколи є свідками подібних фактів – проявів руху енергій, передачі думок і відчуттів на певні відстані. Це бачення у ві сні і бачення наяву. Тільки будьмо спостережливими, бо ми кожен маємо таку можливість бачити багато такого, що в повсякденній біготні думок, слів і тіла не в змозі побачити. Чого ми весь час акцентуємо увагу на спостереженні, бо саме така якість дає людям бачити смисл життя і це допомагає бачити підказки-орієнтири. Дає бачити світ інакше. І так багато чого іншого. Цьому є багато підтверджень, бо буває, що ми деколи беремось за втілення ідеї, на яку ми не маємо фізичних сил і фінансів, але ж ми досягаємо мети, бо дасться кожному, якщо це є потреба. Буває що і бажання реалізуються, але там і результати інші, там і цінності інші плодяться, і фініш не зовсім хороший приходить.

Революцію зробили негативні енергоносії, вони і залишаться при новій владі і вони не створять справедливого вільного укладу життя цього народу, але позитив винесеться через позбавлення брехні, несправедливості і обману на певний період часу. Можливо в цей непростий період духовного збіднiння у своїй пристрасності через нереалізовані матеріальні бажання, які плодить наш ум, наш диявол в образах показаних суспільним (держапаратним Бо яке воно не є, то має вигоду певний клан, який має доступ чи вплив на цей апарат. А випускаємий продукт більш менш влаштовує сторони окремих віток сімейно-партійних кланів) телебаченням і іншими видами ЗМІ, у продукованих ними матеріальними благами, розпустою, мріями. Основній масі потрібні матеріальні капітали, а до бідніючої душі вони не прийдуть. Зрозуміймо природу творення матеріальних благ. Так, це шлях через духовне збагачення, і в першу чергу через нього. Можливо в час духовного і матеріального неспокою (кризи) для нашої держави не потрібна така кількість «народних депутатів», та і сам суспільний інститут президенства. Їх, «дупотатів» достатньо було б і 100 делегатів – по чотири від області, яким давали б повноваження делегати від районів, а в область делегували б по два делегати від району, в район делегували б делегати від сіл, яких теж вибирали б десятихатки і які лобіювали і представляли б свої інтереси, чи інтереси регіону зі спрощеною процедурою позбавлення делегованих прав на періоди каденцій (такі форми управління суспільствами відомі цій цивілізації), або є інший відомий шлях у створенні єдиного інституту з професійними менеджерами суспільства (суто економісти, юристи, професіонали тих, чи інших галузей виробництва, тих, чи інших напрямків суспільного облаштування). Механізм делегування знизу доверху нам сьогодні відомий і він є найбільш природнім, конкретизованим і несе на собі певну відповідальність за поведінкову і творчу діяльність делегованих на основі довіри громадою в реалізації їх повноважень на основі таких якостей у кандидатів, як володіння

справедливістю, мудрістю і відповідальністю за довіру громади управляти загальними справами громади, району, регіону, держави. Популяризована сьогодні партійна структуризація суспільства несе в собі колективну безвідповідальність і несе в собі досвід поділу суспільства на релігійні традиції, конфесії, які в зародженні були і є корисливими для певної частини суспільства, певними бізнес проектами. А процес виборів в своїй суті є небезпечним для нашої душі, для нашої сутності, але є способом облаштування певних суспільних відносин і показує наскільки вибір не є вільним від ЗМІ і їх утримувачів. Не виправдана і мажоритарна система виборів із-за сильного матеріального розшарування суспільства і тут великим фактором вийти депутатом залежить від наявності грошей в кандидата, тобто гроші вибирають для продукування грошей тими, хто їх вклав. Природа вибраності в депутати є показовою в історії вибраності народу - і кому вони служать? - мамоні. Ми вже знаємо кому служить вибраний народ, то думаємо – а кому ж буде служити вибраний депутат. Меркантильна свобода дій при грошах . Природнім є підхід у делегуванні представляти громаду за відчуттями душі і серця (навіть, якщо ця підказка ледь жевріє). Це підтверджується будь-якими виборами, коли голосує основна маса, як усі, чи як більшість, чи як прозомбовує замовлене нас ЗМІ, а не за покликом душі, то і отримуємо таку владу, депутатів, якими вони презентовані суспільством. Тому після таких виборів народжується нове незадоволення. Чому? – бо ми не серцем і душею віддали голос (частину довіри-енергії), а з корисливих бажань, що вони щось нам зроблять легше в житті – так не буває (хорошого президента не буває, а бувають по наших посилах мудрі, дбайливі, справедливі керівники-господарі в державі, на підприємстві, в сімї). І навпаки, коли ми робимо посили (дозвольте пропустити ці слова), то наяву такі і наші обранці – з тими характеристиками і очікуваннями, що ми послали їм. Наша їм характеристика є перш за все характеристика нам. Тільки уважніше подивіться в себе. А ми, кожен, своє життя облаштовує сам і настільки досконало наскільки він духовно може його осягати. Корисливість проявляється і в бажанні догодити начальству і в страху перед людьми, які можуть сказати, що це ми голосуємо за того, в кого слово не розходиться з ділом, а не так як всі, але ж серце підказує, що саме він вселяє в серце спокій і довіру, але ж люди осудять (страх), а ми і наші діти постраждаємо за висловлене вслух. Це і показує природу наших матеріальних пристрасних бажань, а не духовних цінностей. Тут і попереду в слові природа ми розуміємо правдивість життєвої стезі. Живи по правді, справедливо і живи у спокої.

Матеріального маємо на протязі життя стільки скільки душа отримала при поселенні в наше тіло. Людина, яка надбаває в собі духовні якості, то в неї збільшуються можливості мати більше матеріальних благ. Тобто в наших можливостях їх і зменшувати. Тепер зрозуміли природу надбань

матеріальних надбань, то і починаємо творчо підходити до бачення себе в оточуючому середовищі. Навіть у своїх намаганнях ума і тіла ми можемо отримувати більше і при їх отриманні ми поступали до інших несправедливо, то воно, це «більше» забереться. Перевірте, коли ви можете дослідити свій життєвий шлях. Це не є оцінкою, чи осудом, як і саме порівняння, бо суть не в ньому – сущий посилає нам тих своїх духовних лідерів, яких ми потребуємо, бо такий ідеал, такий образ керівника ми плодимо своїми енергетичними посилами, своїм умом мовчки, чи в голос і саме з такими якостями, якими ми б самі в своїй більшості хотіли би бути, а нам слід бути зрячими і узріти. Не узріли, то не слід ремствувати, бо може колись і ми, чи діти кимось стануть. Такі бажання теж реалізовуються і ми живемо такими ідеями і мріями про матеріальне забезпечення і про суспільне становище. Зрозуміймо, що це не осуд, а є як шлях усвідомлення і слід прийняти цю думку з усіма оцими описаними зовнішніми проявами нашої життєдіяльності, як богоставленого народу (ті, що Бога забули, забули себе), хоча це не те слово, а правда в тому, що ми не жили у своїй масі по божому, за покликанням душі. Ми не жили тими духовними цінностями, які є вічними – щирість, доброта, справедливість, любов, милосердя.

Сьогодні люди питають, як не допустити війни – а відповідь одна – молитися щиро. Від цього залежить, який посил ми робимо – а молитва перед вами, а може в кого інша, але тільки прохання потребуючого миру, любові, спокою, доброти собі і так званим «ворогам» і дасть ту енергію позитиву, яка зупинить злобу, агресію, кризу, революцію, війну. Тільки цим ми можемо зупинити кровопролиття, будучи близько, будучи далеко від центру конфлікту. Може дехто згадає, як люди ставали навколішки, простягаючи руки до небес і ложили долонями на землю разом з чолом своїм для усмирення свого диявола при захисті своїх міст, свого житла. Прохання до всіх – залиште все в ранковий час і приступіть до молитви, хоч на декілька хвилин у спокої, в стані душевного умиротворення. А протягом дня попробуйте робити добрі діла, творчі справи; з будь-якої негативної ситуації найдіть позитив, а при відчутті, що ми на когось гніваємось, злимось, осуджуємо …, то маймо гідність зупинитись, перевівши погляд із об'єкта подразнення, відійдіть від нього… Моліться, щоб наші можновладці не змогли далі робити на цій колотнечі, на цих смертях свої бізнесові оборудки з нашим бюджетом і тими грошима, що збираються людьми і діаспорою, які ми не знаємо де діваються, але воякам не доходять. Всі війни, які відбуваються будь-де у світі є певними бізнес-проектами, тобто, є засобом збагачення певної групи «людей», як процес перерозподілу матеріальних цінностей. Ця війна назрівала давно, але жадоба грошей усіма і особливо власть предержащими знехтувала інтересами Донбасу (відсутність робочих місць, низький рівень соціального захисту, розвал інфраструктури міст), залишивши їх сам на сам у вирішенні найнеобхідніших умов для проживання на фоні нуворишного збагачення, а

також з допомогою деструктивних сил привело до соціального вибуху в емоціях і в діях. Духовні цінності відійшли назад. Війна і гроші не роблять миру і спокою, а тільки духовні наші спільні надбання – і тих, хто там проживає і в тих, хто війною хоче навести там порядок. Природа такого «порядку» - це фізичне знищення майже всіх, чи то зі сторони української влади, чи зі сторони російської влади. Ці люди самі себе прирікають на знищення. Бо, якщо ум з тілом хоче в Росію, то вони в змозі це зробити, але вони своїм єством попадають в інший природній духовний ареал місцезнаходження (обитанія), який їх же дію умів і душ можна пояснити словом – асимілює там, тобто, розчиняє. Чого не йде масове переселення частини суспільства на територію Росії? Бо частину з них не пускають туди їх же душі, душа цієї території, а іншу частину туди не пускає наш жадібний ум. Дбати маємо не за надбання ума, а за душу, то і душа подбає за тіло. І ми вже потім, після переселення, бачимо, що ми на світ і себе дивимось з позиції духовних енергій, які є в цій місцевості, де ми маємо можливість проживати. Таке бачення природи асиміляції людству відоме давно. Однак, коли ми своїм умом повстаємо в своїй злобі на владу, на оточуюче середовище, тобто повстаємо проти духовного ареалу свого місцезнаходження, то природа відторгує нас в духовному плані. Людина своїм умом може переселятися, але посилається людина саме в цю місцевість Богом. І її ум має це розуміти, що це найкращий для нашого єства ареал для нашого ж духовного розвитку, а відповідно і для тіла. Не є випадковістю наше життя в цій місцевості в цей і саме цей час тут – ми цього потребували для свого ж очищення, чи грубо сказавши – заслужили душею і тілом, але ум не погодився з цим і взяв собі на озброєння злобу і гнів, збираючи його сюди з усієї України і світу – і так в цю місцевість приїжджають носії цих означених людських властивостей. Норм і правил в агресії немає, як і в будь якому житейському виді діяльності людини. Навіть юридично, чи фактично відійшовши, чи приставши до іншого середовища , як результат дії нашого ума, то до кінця життя цих тіл їх душа буде мати неспокій, який може передаватися і тілу. А ум продукує думку: «Якщо не нам, то хоч дітям виборемо, виберемо краще майбутнє, а для цього трошки потерпимо».Так не є, бо ми створюємо ідею майбутнього. Ми не можемо знати, яке середовище проживання ми підготуємо своїм гнівом і злобою через двадцять років для дітей. Ніхто не знає, чи краще ми цим робимо для дітей, чи гірше.Моісей двадцять років водив євреїв по невеличкій пустелі з надією змінити світоглядні позиції народу, але так не сталось. Цей народ не має душевного спокою по сей день. Їх неспокій відчувають і ті, які живуть поряд і вбачають саме в євреях джерело небезпеки і зла, відчуваючи їх тривогу, хоча в окремості єврей має такі ж шанси духовного розвитку. І багато серед них є досить мудрими, духовно богатими людьми. Якщо дивитись з сьогоднішньої позиції ума, то, що ми можемо сказати, що своїм гнівом, злобою за двадцять років створимо для них ареал духовних цінностей

– щастя, любов, мир, злагоду. Можна, а що для цього нам слід почати продукувати? – саме духовні цінності, то це перші кроки до затухання війни. І коли ми зазирнемо глибше кожен в себе, то і потреби їздити, воювати не буде. А тих, хто переїде і їх потомство народжене в новому суспільному ареалі отримуватиме і душі з цього ареалу для найкращого комфорту в своєму розвитку. Така половина природи війни, бо друга схована нами в нас, в нашій злобі через нереалізовані надії і бажання. Ми збираємо гроші для вбивств, ми набираємося негативної енергії в злобі, ненависті, гніві і хочемо миру. Так не буває. Будьмо свідомі, що телевізор, радіо використовується владою з обох сторін протистояння для множення злоби, ненависті на окремих фактах, щоб розжалобити нас через декларованe милосердя, а тим часом роблять все для продовження цього бізнес-проекту, який до речі теж несе позитив, бо несучи біду конкретним людям і все в більшій кількості, то з кожним днем приходить усвідомлення непотрібності війни і розуміння, що тільки любов, доброта спасе мир і дасть спокій громаді і кожному в окремості. Кожна сім'я переконалася сьогодні, будучи позбавлена роботи, позбавлена гідної зарплати, посилами на смерть, що держава не думає за життя кожної окремо людини, чи декількох. Зробімо перший крок – не дивимось телевізор, комп'ютер з їх «новинами» і ток-шоу, не читаймо газет, не йдемо на вибори, а стаємо до молитви і до творіння добрих справ. Скажіть, хто в ненависті, чи злобі може бажати миру і доброти; хто стоїть перед вибором, то чи має він спокій??? – мабуть хвилюється. Хочемо війни, то війна і відбувається, хочемо миру, то починаємо творити доброту. Живімо так, як підказує нам серце, душа, бо з цієї території, де ми проживаємо нас ніхто не буде переміщати, а правити нами будуть ті, яких ми самі гідні. Не рівняймось в своїх думках, словах і ділах з тими «державними мужами», хто держить сьогодні держаки лопат біля казанів зі смолою в очікуванні нас. Бачення частиною суспільства духовних цінностей і бачення частиною суспільства вигод матеріального світу веде до громадянської війни, братовбивчої війни, до вбивства собі подібного. Ці дві складові виносяться деструктивними силами на вершину суспільного бачення і цим маніпулюють нашими душами і маніпулюють нашими умами. Подивимось, як новий парламент, «нові виконавці» наплодять нових ініціатив (реформ), якими взбудоражать суспільство, і вони вже тоді «організують протести» серед активної частини населення і побічно у всій державі наплодять через ЗМІ гнів і злобу, тобто, агресію, яка і є їх крайньою нуждою їм для продовження війни-бізнесу. Чим досягають три цілі: в каламутній водиці легше ловити грошенята з казни від збільшених податків для мнимих загроз, які і підтасовані ними; сконцентрувати увагу народу на їх «головній» меті, тим самим відволікаючи маси від творчої праці і від пошуків шляхів мирного врегулювання міждержавних і внутрішніх провокацій; і третє — позбавити життя співгромодян, бо гроші вже за це отримані. Так було у світі не раз, так

є і сьогодні. Все в наших руках, тож очищуймось душею і тілом і у нас є шанс жити щасливо і мирно. Просимо, усвідомте, що мир, злагода, любов, доброта, милосердя є в кожного із нас і цим займаймось, тоді і буде спокій в кожній сім'ї і в кожній державі.

Коли це до осені (20) заспокоїться, то ми зрозуміємо, що ми живемо, як і жили, але, що найцінніше, то це усвідомлення полегшення, певного звільнення від негативу і живемо більш духовно в індивідуальному розумінні, а це і є позитивом для цілого народу. Всі хочуть жити, а для цього є потреба в мирі. Хто хоче вбивати і бути вбитим, той спішить до автомата, кидаючи сім'ю і плуг. Просимо, не беріть частину тієї ганьби від тих, хто організував і організовує цей недолугий позор для мирної нації. Повторимося іще раз, слава Богу, що народ має в більшості своїй позитивні духовні цінності, а не звірині, бо саме це є основою того, що до цих пір нема ще громодянської війни.

…Неутомленниє поклони.
За кражу, за войну, за кров,
Щоб братню кров пролити, просять
І потім в дар тобі приносять
З пожару вкрадений покров!!
… тільки дайте
Свої сині гори
Остатнії … бо вже взяли
І поле і море.
*(І на душу зазіхнули …)**
… Доборолась Україна
До самого краю.
Гірше ляха свої діти
Її розпинають … Во злобі
Сини твої тебе уб'ють
Оперені, а зло зачаті …
(І Бога ногами пинають …,
Бо не знають і знать не хотять,
Що керманичі-карманичі на них
Плювали і плюють,
*Аби влада і цехелики були у них.)**
Дуріть себе, чужих людей,
Та не дуріть бога.
Бо в день радості над вами
Розпадеться кара.
«Кажуть люде, що суд буде,
А суду не буде.
Бо вже мене осудили
На сім світі люде».

«… Люде горді, неправедні,
Своїм судом судять»
Та не одинаково мені,
Як Україну злії люде
Присплять, лукаві, і в огні
Її, окраденою, збудять
Ох, не одинаково мені.
А ще поганше на Украйні
Дивитись, плакать – і мовчать!
Прийшло їх тисячі в сльозах,
Прийшло здалека.
Горе з вами!
Кого благати ви прийшли?
Кому ви сльози принесли?
Кому ви принесли з сльозами
Свою надію? Горе з вами,
Раби незрячії! Кого?
Кого благаєте, благії,
Раби незрячії, сліпії!
Чи ж кат помилує кого?
Молітесь богові одному,
Молітесь правді на землі,
А більше на землі нікому
Не поклоніться. Все брехня –
Попи й царі (і президенти) …*
… Обніміться ж, брати мої,
Молю вас, благаю! *Т.Г.Шевченко*

Ми тепер частіше задаємось питанням - чи довго чекати миру, благополуччя, кінця цієї невизначеності, економічного підйому?, то можна відповісти: «Якщо чекати – то довго, а якщо …?».Сядьте і поміркуйте кожен – чого в нас у кожному більше доброти, чи злоби? – то такий буде результат і строк такого очікування.

Нам творити потрібно і починати кожен має з себе, хоча б з маленьких справ – морального і тілесного очищення, а далі до більш свідомих поступків. Якщо ми хочемо поміняти світ на краще, його соціальний і економічний устрій, то перш за все ми маємо міняти себе, як особистість, як індивідуальну особистість. Бо погляньмо на себе зі сторони: в життя ми приходимо голі, а з життя теж ідемо ні з чим. Навіть той костюм в труні нам не потрібний. В ньому немає потреби.

З вашого дозволу перепишу подію, яка є … Читаємо. «Коли жінка Джорджа Карліна померла, то Карлін, відомий гострий дотепник і сатирик 70-80 років минулого століття, написав цю неймовірно актуальну показову статтю, яка

є джерельною водицею і сьогодні. Мабуть вона є констатацією способу життя нашого пристрасного суспільства в будь-які віки. «Парадоксом нашого часу є те, що ми маємо високі будови, але низьку терпимість, широкі магістралі, але вузькі погляди. Витрачаємо більше, але маємо менше, купляємо більше, але радіємо менше. Маємо великі будинки, але менші сім'ї, кращі зручності, але менше часу. Маємо кращу освіту, але менше розуму, кращі знання, але гірше оцінюємо ситуацію, маємо більше експертів, але більше проблем, кращу медицину, але гірше здоров'я. П'ємо доволі багато, куримо доволі багато, витрачаємось досить безвідповідально, сміємося доволі мало, їздимо доволі швидко, гніваємось досить легко, спати лягаємо досить пізно, просинаємось досить втомленими, читаємо доволі мало, досить багато дивимось телевізор і молимося досить рідко. Збільшили свої вимоги, але скоротили цінності. Говоримо досить багато, любимо доволі рідко і ненавидимо досить часто. Знаємо, як вижити, але не знаємо, як жити. Додаємо роки до людського життя, але не додаємо життя до років. Досягли Місяця і вернулись, але з труднощами переходимо вулицю і знайомимось з новим сусідом. Освоюємо космічні простори, але не душевні. Робимо великі, але не кращі справи. Очищуємо повітря, але забруднюємо душу. Підкорили собі атом, але не пересуди. Пишемо більше, але пізнаємо менше. Плануємо більше, але досягаємо меншого. Навчились спішити, але не чекати. Створюємо нові комп'ютери, які зберігають більше інформації і викидають потоки копій, чим раніше, але спілкуємося менше. Це час швидкого харчування і поганого перетравлення, великих людей і дрібних душ, швидкого прибутку і важких взаємовідносин. Час росту сімейних прибутків і росту кількості розлучень, красивих будинків і зруйнованого домашнього затишку. Час коротких відстаней, одноразових підгузників, разової моралі, зв'язків на одну ніч; надлишкової ваги, таблеток, які роблять все: збуджують нас, заспокоюють нас, вбивають нас. Час заповнених вітрин і порожніх складів. Час, коли технології дозволяють цьому листу попасти до вас, в той же час дозволяють вам поділитися ним, чи просто натиснути «Delete». Запам'ятайте і надавайте більше часу тим, кого любимо, бо вони з нами не назавжди. Запам'ятайте і гаряче обійміть близьку людину, бо це єдиний скарб, який можемо віддати від серця, і воно не вартує ні копійки. Запам'ятайте і говоріть «люблю тебе» своїм коханим, але спочатку дійсно це відчуйте. Поцілунок і обійми можуть виправити будь-яку неприємність, коли йдуть від серця. Запам'ятайте і тримайтесь за руки і цінуйте хвилини, коли ви разом, бо одного разу цієї людини не буде поряд з вами. Найдіть час для любові, найдіть час для спілкування і найдіть можливості поділитися всім, що маємо сказати. Бо життя вимірюється не числом вдихів-видихів, а хвилинами, коли перехоплює дихання».

По великому визначенню тіло є співпомічником у духовному розвитку душі. Коли душа і тіло знаходяться в гармонії, то і ум з його бажаннями не плодить

усілякі нісенітниці навіть у маленьких речах не говорячи про право власності на людей, право власності на землю, право, право, право …, а де ж відповідальність за себе, за всіх, за божественне. Нам в цілому нічого не належить, то чого ми так все життя напружуємось, щоб щось мати, щоб кимось стати, щоб чимось володіти, бо хочуть стати вибраним євреєм. Це не є образа простому єврейському народу, а це визначення дане ще апостолом Павлом в посланні до корінфлян в Біблії, що євреєм можна стати кожному по стану душі, по духу його діянь. Можливо, культивація цією нацією прагматизму, розрахунку, оцінки, порівнянню, богообраності і вигоди, виведеної в ранг державної національної політики і є тим, що ці якості приписують саме цій нації, яка є власником релігійної традиції – іудаїзму. Ми вже зупинялися на тому, що не все суспільство є прихильниками тієї, чи іншої релігійної традиці, а ще більша частина не є послідовниками тих, чи інших релігійних традицій, бо відсутня довіра до канонічних приписів і із-за відсутності в собі впевненості йти визначеним життєвим шляхом, який пропонує та, чи інша релігійна традиція. Ми ж тепер знаємо, що цими якостями послуговується певна категорія різних націй незалежно від шкіри тіла, від проживання в тій, чи іншій державі, від приналежності до тієї, чи іншої релігійної традиції (в кожній з них пишеться, що начальство посилається Богом). Зрозуміймо, що Богом посилаються душі, а не начальники і машини … Якраз такий прошарок суспільства керує в кожній державі, в цілому світом і як відповідь на це має за це заздрість, ненависть, злобу на цей прошарок суспільства від пристрасного суспільства, яке теж хоче стати, але по різних причинах не стала. Все є незалежно від нас. Чи не так? Якщо це не так, то чия ми власність - кожен? Хай кожен скаже - чий він раб? - речей, людей, обставин?; чия ми річ? Абсурд. Людина, деревце … є частинами Природи, Всесвіту. Власність є певна умовність суспільства.

Виникає правова проблема, пов'язана з питаннями володіння (наші діти, наша дружина-чоловік, наш автомобіль і т.д.), рабства і тому подібне, а природа цього в тому, что ми є тимчасовими володарями і то тільки на основі почуттів і відчуттів, бо в творінні когось, чогось приймали участь ще хтось, чи щось. То якщо наші почуття і відчуття є умовою процесу, який називається життям, то саме цим читанням і іншими діями в цьому процесі ми і творимо своє життя, творимо умови для тіла і розвиваємось духовно.

Ми не говоримо про потреби людини, як біологічної істоти, бо всі частини Природи взаємозв'язані, мають одинакові потреби в теплі і освітлені від Сонечка, Повітря, Землі, Води, і Вогняної стихії. Людство не може управляти цими стихіями Всесвіту, а тільки може бути користувачем, як матеріальними категоріями. Космічна енергія, божественна енергія, а ми є її частиною. Так, що природа власності є тільки певною умовністю і то тимчасовою однієї то іншої груп людей. Вдумаймось, що ми ділимо? Пропонуємо всім зрозуміти сенс життя Людини, її покликання.

Коли ми залишаємо тілесно цей світ, то і саме накопичення матеріальних благ (на чорний день не так багато і потрібно) не може бути оправданим Богом, ні людьми, бо це породжує конфлікт. Кожен накопичує своїм трудом все, що необхідне для задоволення потреб кожної людини, але не через отримання надлишкових прибутків шляхом експлуатації інших. Взявшись за фізичну експлуатацію чужого тіла, то слід взяти відповідальність за духовний ріст тих людей. А це небезпечно, бо душа, що розвивається, крім усього, потребує свободи, а вільною людиною не так просто управляти. Тут є необхідність гармонії між усіма членами суспільства на рівні духовних цінностей.

Для чого ми все життя збирали такі «скарби»?, а душа після закінчення життєвого шляху тіла полетіла шукати для себе нове тіло, злившись із загальносвітовим духом. Ті, що залишились, не знають куди пішла душа з тіла їх родича тілесного – не похоронили однозначно, бо деколи відвідує нас, живущих у снах, у повсякденщині через залишені слова і діла. Матеріальне творіння було спільним, як і духовне теж. Чого подеколи нас так тривожать ці відвідини душ умерших тіл , залишаючи такі відчуття, які не кожен може передати словами, а якщо відбувається словесний діалог, то і там зберігається якийсь певний фрагмент. Але факт, що залишаються тривожні відчуття і незалежно від того, яка тема зустрічі відбувається – в позитивному, чи негативному руслі. А тривожать відвідини душу, але ніяк не тіло. Природа таких відвідин в тому, що ми ніколи не бачили в цьому єстві, чиє тіло померло, душі і наша душа злякалася і душа померлого практично не бачила наших духовних потреб, а все із за мирської суєти. Той, хто помер збирав матеріальні скарби. Не бачачи нічого крім них, бо туди поклав тіло і душу, а цей, хто прийняв матеріальний спадок, відноситься до нього, як до чужого. Природа таких відчуттів в тому, що все на світі, крім нашого єства є чужим по природі і водночас ми є його частиною, бо ми його зустріли, можемо ним користуватись, володіти і передавати. Якщо душа приходить до нас, як до гармонічного єства (це є знак визнання росту), то і тривоги немає , а діалог проходить на всі житейські теми – так якби душа була весь час рядом. Мабуть вона буде послана в одного з потомків.

Не може суспільна душа, суспільні установки бути предметом ідеалу для кожного. Кожна душа настільки індивідуальна, що світовий розум до кожної з них має свій ключик. Те, що для однієї душі і тіла може бути скарбом, то для іншого єства золою; для одного ліками, для іншого отрутою. Тому то і пошуки істини, пошуки спокою у кожної людини різні. Було б доцільніше визначити цей стан, як стан свободи. Бо саме маючи свободу, ми і маємо той душевний спокій. Не варто змішувати рабський спокій, корисливий спокій з самою суттю душевного вільного спокою. Кожна людина приходить до пізнання істини своєю дорогою: одна – широкою, короткою, покритою

асфальтом, оточеною клумбами квітів; інша – вузенькою, довгою, тернистою, через тернисті степи, чи непрохідні хащі.

Якщо ми відчуваємо в комусь неприязнь, злобу, то це просто продовження нашої неприязні, злоби. Це ми дивимось у дзеркало і бачимо себе. Так відбувається з кожною якістю, з кожною людською дією.

Жити у спокої – це жити без ідей і без па-м'яті (без пом'ятих ідей), тобто жити теперішнім і без майбутнього, і без минулого.

Для усвідомлення ролі людини-індивідуума в суспільстві, як частини суспільства і іншої частини суспільства, які управляються релігійною традицією і її ролі в суспільстві. Ці слова написані для усвідомлення, а не є осудом поважної частини суспільства, бо саме і, можливо, завдяки їм проходить процес пізнання себе. Ми з певністю можемо тепер сказати, що ці думки в гармонії з відчуттями, з душевними установками перенесені в слова і написані найперше для себе. Ми задоволені, що нам відкрилось розуміння смислу життя, істинність життя-буття.

Дехто молиться в самості, а дехто ходить в церкву, але діалог з Богом, молитва входить в серце і посилається від серця незалежно де ми знаходимся тілом. Групова, спільна молитва не вирішує проблем, вона просто є одним із способів і цим місцем для зосередження, заспокоєння, для спільної розмови нашого єства і Всесвіту.

«Один святий обходив поселення і заходив у всі церкви і пастви, а одного разу зайшовши в одну із церков він помітив, що службу в одязі священника веде сатана. Він не став мішати, а став слухати про що говорить сатана. І на його здивування, сатана не поміняв слова Божого, не спотворив Завіту, всі його проповіді були правильними і справедливими. Святий дочекався кінця служби і підійшов до \"священника\".

- Я взнав тебе - ти сатана. І я слухав твою проповідь, але не знайшов в ній ні брехні, ні Богохульства. В чому, каверза твоя?

- Я читаю правильні проповіді, але вони не торкаються їх сердець - розсміявся сатана.»

Молімося серцем. Най душа спілкується з тілом, а тіло через ум з душею, то тільки тоді ми зможемо узріти Бога. Духовна сила не в думкових посилах, не у вимовленому слові механічно, чи з розрахунку, а в щирих побажаннях ближнім своїм любові, миру, злагоди і щастя в радості життя.

На сьогодні 1/3 суспільства не позиціонує себе до будь-якої релігійної традиції, які є на Землі. Релігійні традиції взяли на себе обов'язки перед суспільством у забезпеченні морального, психологічного і деякою мірою духовного його виховання. З часом частина цих функцій перейшла до держави. Коли існує попит, то виростає і пропозиція. На сьогодні багато людей по окремості шукають за покликом своїх душ у пізнанні своїх духовних начал, що покращує моральний і психологічний стан їх і суспільства. Тому держава, хоча і опирається в цьому сенсі на релігійні традиції, все ж почала створювати

служби, які називаються психіатрами, психоаналітиками, психологами. Авторитет цієї служби на сьогоднішній день виріс завдяки індивідуальному підходу, у вмінні разом шукати корені проблем, які турбують будь-яку особистість і все це на основі довіри. Основна маса психологів працює на політиків, бо вони працюють на основі державних досліджень, аналізу, висновків, які покликані перш за все задовольняти інтереси суспільства, а не окремих індивідуальностей. Таким чином, мова йде про згладжування протиріч між суспільством і особистостями, але аж ніяк не про духовний їх розвиток. Однак і це є кроком на шляху пошуку себе, свого єства. В цілому ця служба набирає прихильників в середовищі пошуковців по їх власно побаченій, відчутій потребі, або із середовища частини суспільства, яка не може самостійно вийти з важких постійних житейських проблем і виводить їх з під впливу і держави і релігійної традиції. Ні релігійна традиція, ні держава вже сьогодні неспроможна зберегти сім'ю. Про це свідчить статистика і процент питань, які розглядають психологи.

Психологічний і моральний стан сім'ї є гарантом її міцності, а відповідно і міцності державних устоїв і правил. Сьогодні людиною затребуваними є духовні цінності. На них і в подальшому буде триматись суспільство, але не на його інституті - державі. Держава в цьому процесі є допоміжним засобом, як монастир для монаха, чи тіло для душі, хоча таке бачення застосовано суто для розуміння суті. Втрата сили впливу на людину певної релігійної традиції суттєво зменшилась і така ж доля жде іншого її партнера – державу. Друга третина людства імітує приналежність до державних моральних кодексів і до відживших постулатів релігійних традицій. Можливо, вони деколи заходять в церкву, чи в партійний клуб, надіваючи маски релігійного традиціоналізму, чи маски партійної приналежності.

Досить вдало розкрив природу такого психотипу прихильників релігійних традицій Ісус Христос своїми діями, коли він прийшов у Єрусалим і в храмі став розкидати ятки, крам і т.д. Євреї, як і ми сьогодні, вважали себе набожними, чи певними прихильниками релігійної традиції і вони були в церкві Бога в переддень свята, йшла церковна відправа. А описаний епізод дій Ісуса про викидання з храму торговців є нічим іншим, як образною дією, бо Ісус викидав ці речі з голів тих, хто знаходився в храмі. Вони не були в стані молитви, вони думками продовжували бути в своїх справах - в ятках, у вівцях, в крамі…

Ці залишки інформації, яку залишають старші покоління молодому поколінню, що користувалося церковною, чи суспільною мораллю і законами розкривають суть цієї частини суспільства. Іншого ніхто не вчив, а якщо і передавалось то під страхом, який ішов від держави і від релігійних традицій через страх - що ж скажуть люди? і чи допустить держава до роботи і до засобів існування. Сьогодні чимала частина суспільства йде лікувати душу до психологів. Вони вже є майже кругом. Держава, з метою утримання під своїм

контролем перевиховний процес, створює посади психологів у садочках, школах, вузах, на робочих місцях. Працюють на державу, то і вони є вирощувачами державних і суспільних правил, але ніяк не духовних. В них є методики, дослідження, умовиводи, які отримані від суспільства, то такі і результати. Ось звідки досить обережне має бути відношення до цієї частини суспільства, як до медичної таблетки, чи уколу. Є раптовий результат, а причини, чи природа людських страждань не встановлені, бо за це з роботи держава вижене.

Великі можливості зберегти духовні цінності в підростаючому поколінні, в дітях - є в батьків, які не мають особистих зобов'язань ні перед релігійною традицією, ні перед державою. Наголосимо, що не тільки зберегти ті духовні цінності, які приносить дитина з душею, а й зміцнити. Про що ми писали попереду.

Досить невелика частина людей є істинними шукачами Бога, Бога в собі, істини і духовних цінностей. Чимало з них находять. А звідки в них є знання? Видно вони з ними послані на Землю для нашого лікування, для лікування наших душ в цей неспокійний мир. Носіїв духовних знань в суспільстві політики, священники, психіатри називають боже – вільними. Хоча саме вони є тримачами духовності людства, і саме до них звертаються ті, хто шукає свою душу. Незалежно від соціального статусу. А ці з богом і вільні не потребують лікування душ, а суспільство сьогодні ох як потребує лікування. Вони просто інші, відсторонені від мирських матеріальних забаганок. Хто вивчав цю тему, то може знати. В цю категорію суспільство через психіатрів записує інако-(інакше, по другому мислячих) мислячих людей. Так було і є поки існує державна форма управління суспільством. Так говорили і про Ісуса Христа при його земному бутті.

Ці умовні поділи на частини для нас є нікчемними, а для Сущого і поготів.

Давайте подивимось, як сьогодні держава намагається формувати суспільний дух, що їй не вдавалось і не вдасться із-за низького духовного потенціалу власть предержащих. Вони не є ядром суспільної с-прав(ди)-едливості – вони є політиками. А саме основне, що парафія у формуванні суспільного духу було, є і буде саме за правдивими і мудрими індивідуальностями. Це не залежить від їх публічності. Так, ми знаємо, що їх слова писані і казані завжди використовувала будь-яка влада. Мудрість таких людей також і в тому, що вони не просять у грязних політиків похвали, орденів за плагіат слова, чи дії. Їм достатньо відчуття щастя, що мудрість і справедливість побачена ними находить поширення через корисливих політиків, можливо, і їх серце побачить Бога. Їх душа росте і ті, що оточують їх мають щастя собі рости, і ті, що знаходяться на великих земних відстанях мають щастя відчувати їх порухи в розвитку суспільного духу серед нас усіх. Це є еліта людства. Вони є носіями концентрованої позитивної енергії, саме вони є джерелами в твореннні стабілізуючого урівноважуючого відносного

спокою в суспільстві. Вони є засівачами щастя , радості, доброти і милосердя на планеті. Це і є святі люди у нашому мирському розумінні, бо ряса не є обов'язковою ознакою святості (світлої, чистої мудрості) і не є ознакою в знанні істини, правди, хоча мир не хоче їх приймати і не приймає і тепер, і в часи Ісуса, і в часи життя Т.Г. Шевченка, і в часи пошуку свободи і правди Л. Костенко, яких посилав Сущий, які є, які будуть на Землі – і яких знищує морально і фізично мир сей.

Хіба «власть предержащие» зацікавлені в тому, щоб ми виявляли в собі такі знання, що володіємо такою енергією і могутністю в пізнанні природи Світу цього? Ні і ні (це показали їх відповіді послані їм тексти цієї книги на їх особисті і службові сайти). Їх способи керування і час існування підходить до кінця, але вони стануть захищати таку систему керівництва і свій спосіб життя до останнього.

З Вашого дозволу вписую фрагменти творчих доробків Т.Г. Шевченка даної ситуації по його основному твору даної теми – «Тризна»:

Думи мої, думи мої,
Лихо мені з вами!
Нащо стали на папері.
… словами …
… Де ж мені вас діти?...
… ідіть … Попідтинню, …
А за лихо … Та цур йому!
Хто його знає!
А надто той, що дивиться
На людей душею, - …
В степу на могилі, щоб ніхто не бачив,
Щоб вітер по полю слова розмахав,
Щоб люде не чули, бо то боже слово,
То серце по волі з богом розмовля,
То серце щебече господнюю славу,
А думка край світа на хмарі гуля.
Орлом сизокрилим літає, ширяє,
Аж небо блакитне широкими б'є;
Спочине на сонці,його запитає,
Де воно ночує,як воно встає;
Послухає моря, що воно говорить,
Спита чорну гору: «Чого ти німа?»
І знову на небо, бо на землі горе,
Бо на їй, широкій, куточка нема
Тому, хто все знає, тому,хто все чує:
Що море говорить, де сонце ночує.
Його на сім світі ніхто не прийма.

Один він меж ними, як сонце високе.
Його знають люде, бо носить земля;
А якби почули, що він одинокий,
Співа на могилі,з морем розмовля, -
На божеє слово вони б насміялись,
Дурним би назвали, од себе б прогнали…
Великим словом божью волю
Сказать тиранам – не поймут!
И на родном прекрасном поле
Пророка каменем побьют!
Сотрут высокие могилы
И понесут их слово и зла!
Тебя убили, раздавили;
И славословить запретили
Твои великие дела!
О боже! …
Везде один … тоска, томленье!
… Зачем я покинул
Невинности счастье, родную страну?
Зачем я скитался, чего я достигнул?
Утехи познаний? … Кляну их, кляну!
Они-то мне, черви, мой ум источили,
С моим тихим счастьем они разлучили!
… Жизни пустота
Перед ним могилой раскрывалась:…
Що ж на ниві уродилось??!!
Уродила рута … рута …
Волі нашої отрута.
Нехай же серце плаче, просить
Святої правди на землі.
І барвінок розів'ється –
І слово забуте,
Моє слово тихосумне,
Богобоязливе,
Згадається …
Схаменіться:
Усі на сім світі –
І царята і старчата –
Адамові діти.
Ти єретик! (ти слово Боже виніс в люде Яне Гус
Як Ісус до Голгофи) …*
За кого ж ти розіп'явся,

Христе, сине божий?
За нас, добрих, чи за слово
Істини … , чи, може,
Щоб ми з тебе насміялись?
Воно так і сталось.

Непристойно для будь-якої душі, чи «н» кількості душ мати абсолютну владу, хоч і зовнішню. Бо соціальна природа цього явища в тому, щоб всі мали достойну гідну зарплату, чи інший рівень матеріальних потребуючих благ виокремленої особи в сім'ї, в колективі, в державі. Для того і дане нам життя, щоб ми плекали гідність, свободу в цьому соціальному середовищі. Це ж стосується і права, абсолютного права власності в матеріальному світі. Матеріальний світ, Природа є власністю всіх, як і право на свободу. Ми є всього навсього користувачами, а подеколи передавачами, приймачами, розпорядниками матеріальних благ і природнім буде та їх кількість і якість, яка задовольняє потреби душі нашого єства. Якщо ми це усвідомимо, реалізовуватимемо цей принцип, то житимемо в мирі і злагоді. Бо саме надлишок матеріальних благ в своїй більшості веде до деградації нашого єства, до втрати свободи духу. Ми стаємо рабами предметів і прав. А цих предметів слід мати від потреби, а прав економічних, соціальних, юридичних на Природу, на собі подібних якнайменше. Тут особливою є потреба бути насторожі, бо природа появи в нашому житті богатства матеріального є наслідком отримання від сущого богатої душі від попереднього тіла. Отримане богатство слід використати не на розпусту і задоволення тілесних і соціальних бажань, а і для турботи за оточуючими нас братами і сестрами, як собі подібними і діючими по образу нашому. Царські, райські матеріальні дари в цьому земному житті і є тим раєм Божим. Саме так розумыэмо природу Раю. Будьте Богом і по Божому розпоряджайтесь подарунком, який отримали. Тоді Ваша душа знову опиниться ще в людському тілі і ще Сущий продовжить час перебування в Раю для отримання райських благ. Така душа, зазвичай, будучи в іншому тілі, опікується душами своїх тілесних кровних родичів. Ми бачимо деколи такі династії, хоча вони не завжди є такими триваючими. Така турбота може досягати чотирнадцяти мирських поколінь. Нехтування цими принципами приводить до втрати духовних отриманих надбань і до втрати матеріальних подарунків, можливо, ще при цьому житті. Бідній душі не потрібні великі статки, бо не вистачає Розуму ними розпорядитись по Божому благоволію.

Принципи пізнання духовного розвитку не залежать від досягнень науки, від тверджень релігійних традицій, ні від законів розвитку суспільства, бо таїна духовного розвитку проходить своїми шляхами і розкривається людству по іншому ніж в природничих і суспільних науках. Ці таїни відкриваються конкретній людині, чи можна сказати через конкретну людину, через її духовний досвід. Тобто, через рівень її духовного розвитку і стану, чи

способу ведення духовного життя на даний час. Вони положені в основу всього і будь-якого розвитку людства. Хоча факти, події є наповнюючим змістом принципів життя духовного і матеріального. Так, чи інакше, вони взаємозв'язані. Ці інтуїтивні прозріння відкриваються мудрим людям, які мають доступ до світових духовних знань, до пізнань світового Розуму. Саме такій мудрій людині дається можливість пізнати своєю цілісною душею і тілом, своїм єством, яке має ці духовні знання і цей життєвий матеріальний досвід. Саме такі душі посилаються в такі тіла, в такі місцевості, де виникає потреба людства в мудрих словах, в мудрих сівачах духовних знань для людства і все ж його таки знань, надбаних ним, бо сама людина не може стати пізнавачем істини, не маючи доступу до світових знань. Вона ними користується. В цій моделі людський дух в конкретному тілі є цілим океаном. Тобто, тіло є носієм душі зі всесвітніми знаннями. Тут людина є цілісним духом, а оточуючий її матеріальний світ тільки частинкою цих знань. Зростання суспільної духовності є тією частиною нашого буття, що суспільству не потрібен такий інститут управи, як держава. Так було, є і так буде.

Ми вже описували приблизний процес формування професійної забезпеченості кожного окремо і суспільства в цілому. Давайте подивимось на розвиток людства, який простежується перш за все від розвитку духовності, а - потім іде розвиток матеріального. Хоча візуально можемо констатувати, що матеріальне створює умови для розвитку духовних цінностей. Так воно і є, але духовність окремих індивідуумів (талановиті вчені, талановиті новатори виробництва, таланти в мистецтві…) створює зразки в матеріальному середовищі. Прагматичне суспільство, яке живе пристрасно, найперше бачить позитивні зрушення в матеріальному. Тому то матеріальне, як якість видима через наш ум створює відчуття, що воно створює умови для розвитку душі. Так воно і є для цієї категорії людей. Тільки з окремих індивідуальностей може рости суспільство рівних і вільних індивідуальностей. Вони є поширювачами, випромінювачами доброго і вічного. Природа такого процесу росту є природньою в тому, що з маленького зернятка виростає велике дерево. Так ростуть будь-які якості – чи то позитивні, чи то негативні (маленький гнів вирощує великий і т.д.), через те, що тільки окремо взята людина може почати пізнання свого внутрішнього, своєї душі. З двох зернинок, навіть, якщо вони рядом, не виростає одне деревце, а два. Одна зернина, ще одна – так багато зернин, що проросли з часом і виростає ліс. А до цього було одне дерево. Так і людська душа пізнавши істинність життя розсіває, випромінює доброту, милосердя, щастя…, а не пізнавши, розсіває гнів, користолюбство … Ми хочемо кращого, то відкривайме свої душі для духовного і матеріальне додасться. Деревце тягнеться до сонця, корінцями до води і поживи… Так і людська душа

тягнеться до прекрасного щасливого відчуття у своїй місії на планеті – душею до Божественного, а тілом до матеріального і суспільного.

В цій молитві теж набралось чимала кількість негативних слів, прикладів, бо їх мабуть і є більше в нашому мирському житті, однак, маючи усвідомлене розуміння смислу життя, ми виконуємо своє покликання людини на планеті Земля - духовно розвиваємось, а оточуючий світ нам в цьому допомогає – тільки узріймо ці дари.

Читаймо цю молитву по одному реченню, по одній дві сторінки і в спокої усвідомлюємо особисто, що ми пізнали в цьому світі, в собі, а що можна ще пізнати. Таке розуміння дає відчуття радості. Розвивай її і не перешкоджай рухатись до інших. Таке спілкування можливе в спокої душі і тіла, відійшовши від «скверны плоти и духа». Але молитвою є і будь-яка творима божественна духовна якість, так і будь-яка негативна дія, слово, думка, яка з усвідомленим розумінням смислу їх дає кожному підказку в розвитку свідомого кожного єства. Засіваємо мудре слово і відчуваємо блаженство душі, певне піднесення, відчуваємо задоволення творимим – це прекрасно; передаємо матеріальну допомогу потребуючим і маємо ті ж відчуття – це прекрасно . І так в будь-якому творчому діянні аж до стану бачення рядом чужої біди, чужої потреби, до реагування на не зовсім хороше слово, чи дію відносно собі подібного і діючого як на самого себе подібного. Маємо силу духу (аби тільки відчув), то і діємо, чи залишаємось тільки слухачами, чи споглядачами, бо нам Сущий послав цю ситуацію, створив ці обставини - тобто ми …

Можливо, ці слова є тими зернами, а Ви тим місцем, тією здобреною, вологою, теплою землею, а коли настає час, час весни і ці зерна проростають, то ми бачимо результат: свою благословенну долю, своє життя, наповнене змістом любові, радості і щастя. Довіряймо кожній миті життя, кожному подиху, кожному шматочку хліба, кожному ковтку води – вони реальні, як і ми. Ми всі разом є плоттю і кров'ю життя. Довіряємо реальним речам, собі. Колись жили і спілкувалися Боги з людьми (Біблія, Коран, Веди …) і тепер так є. Можливо, такий поділ був і є нижчим по рівню духовного богатства. Такий поділ є суспільним, бо «по подобію і образу» ми створені. Ісус говорить за євреїв і за всіх, що і в єврейських писаннях пишеться: «Ви боги», коли йому дорікали, що він називає себе сином Бога. Жити з людьми різними ми приречені. Так, як і ми . Ми не вищі, ми і не нижчі у духовному розвитку – просто дехто проходить довший шлях до пізнання себе, Бога, а дехто скоріше (мається на увазі душа), але не живімо суспільним умом, бо ми ж вже знаємо, що вхід в царство Боже є в кожного через свої двері і прийдемо ми туди, чи прийшли - кожен своєю дорогою в самості. Можливо, ми будемо гонимі суспільством і нас будуть називати їхнім словом «язичниками». Так воно і є. Ми довіряємо рослинці, деревинці, пташині, тваринi, людині і це все є реальними речами і ми його бачимо, чуємо. Бачимо їх процес життя. Довіряємо своєму духові, який ми відчуваємо. То все разом і є тим

божественним життям-буттям. Це і є нашим смислом життя і є нашим Богом. Але люди вірять в описаного в святих книгах Бога, якого ніколи не бачили і, можливо, не побачать, як істоту. Подивіться на себе … Вірять по малій душі нашій, а довіряють Сущому Богу по великій.Частіше спілкуймось з Природою, зі Всесвітом і це дасть нам розуміння місця матеріального в нашому житті.

Ми, зазвичай в своїй пристрасті, розділяємо, що хтось релігійний, а хтось ні. І це через наші сумніви, бо як же ми можемо вірити, коли сумніваємось і як ми можемо сумніватися, коли віримо. Ми приходимо до однієї з цих субстанцій через іншу. Ми ж єдині і в єднанні, бо вони є обі в нас. Коли ж залишаємось з однією, то намагаємось не бачити іншої і тоді можемо сказати, що ми віруючі, а як ті, що не є по визначенню нашого ума віруючими, але ж вони теж є носіями душ, носіями Бога. Виходьмо з цього порівняння і довіряймо всім, бо ми всі отримуємо душі з одного джерела і є творінням однієї енергії і створені один для одного, щоб жити сім'єю в одній хаті, квартирі, з тими сусідами в тому районі де і зараз проживаємо, працювати саме з тими людьми, з якими і працюємо. Це найкращий варіант на наш термін проживання нашого сутності на Землі. Можливо, саме сущий цим займається – нашими душами і саме туди посилає де є найкращі умови для духовного розвитку. Поміркуйте.

Бажаємо всім здоров'я, щастя і добра.

Всі люди на Землі – одна родина!

07.04.2014 р.

П.С. *Закінчивши писати книгу розміром в половину цієї, ми мали особисте задоволення після прочитання і по Божій волі передати його Знання всім. Наші намагання розмістити в інтернет виданнях і в очікуванні відгуків, або бажаючого випустити книгою для пізнання всіма, маючи мирську надію роздати ці слова іншим безплатно. Бо вони нам не належать, ми просто мали можливість написати їх. Однак, це вже для нас настав час пошуку, і будучи дилетантом в користуванні комп'ютером, що послужило поштовхом до вивчення правил користування ним. І яка була велика радість наша, що скільки людей вже спілкуються між собою в інтернеті на дану тему – шукають Бога. Ми дякуємо за розміщену літературу (лекції, вірші,притчі, байки, смішні життєві ситуації), яка зібрала мудрість слів, а за словами були люди і цими словами можна більш вдало передати відчуття душі, більш глибше зазирнути в наше єство у сприйнятті Божественного і Мирського.*

Смішні події, байки, казки і притчі — це зосередження думки, взаємозв'язку вчинків і наслідків, моралі і прикладів людської мудрості. Вони допомогають важливій ідеї просочитися через всі двері свідомості і попасти в самі глубини душі. Всі вони дозволяють задуматися над своїм життям, його смислом, своїми цілями, поведінкою, бажаннями, потребами і можливостями, бо не

нав'язують точки зору, якісь висновки, не диктують нам того, як потрібно жити. Смішні життєві випадки, байки, казки і притчі лишень розмірковують про конкретну ситуацію, а можливо і про наслідки тих чи інших наших дій, чи нашої поведінки. Вони дають можливість поглянути на когось і на себе зі сторони в злегка алегоричним поглядом. Вони не можуть зобидити, чи ранити, а можуть лише підсказатии чуючому і навчити бажаючого, чи потребуючого. В кожному з цих видів творчості є зерно істини, як її розумів автор і як розуміємо ми їх зміст, зміст слів (мається на увзі їх смислове навантаження) і в цілому – може бути різним, а може бути однаковим. Деякі з них нами включені в попередній текст для полегшення розуміння смилу життя на Землі, нашого покликання як людини.

Читайте їх, размірковуйте над ними, усвідомлюйте, і наші серця наповняться мудрістю, а ум — розумінням подій, фактів, вчинків, які, поєднуючи в собі спокійну мудрість і простоту проблем, вчать нас думати, находити способи вирішення проблем, развивають мислення, інтуїцію, уяву і вчать бачити свої потреби, виходячи зі своїх можливостей. Одні з них приносять нам натхнення, другі - заставляють посміятися, треті – задуматися, четверті – отримувати задоволення … Ці скарби людства відкривають нам нові життєві орієнтири, напраляють нас і пропонують шляхи пошуку істини через майбутні зміни в особистому рості індивідуального розвитку.

Красота кожного з таких видів мудрої творчості різна і смисл їх полягає в тому, що вони не ділять людський ум на питання і відповіді. Деякі просто дають людині натяк на те, яким все має бути. Особливої уваги заслуговують притчі, які є побічними підказками, натяками про істинність життя, проникаючи в серця, як те насіння, що попало в добру земельку і має радість, і щастя проростати, даючи життя всьому і, в тому числі, своїм новим зернинкам. В певний час вони проростуть і дадуть сходи.

Ми ці повчальні притчі виділили в лапках, або зробили посилання на авторів (при наявності після тексту вказівки на авторство), а ваша справа – побачити мудрість Божу в тих рядочках, які ми по благоволію вносимо по контексту з самого початку молитви. Вони досить зворушили наше єство і ми вдячні цим людям. До початку внесення всіх слів на папір, нами прочитано Біблію, частина Корану, лекції Г. Торсунова - і що цікаво - відкрилось, що і ми це знаємо. Таке відчуття буде і у Вас шановний читачу. Цікаво, що саме така література, такі поради показують нам їх підтвердження в повсякденному житті, що ці духовні якості, як от – любов, милосердя, доброта, гідність, справедливість, умиротворення … є засобами на шляху до Сущого, до пізнання смислу життя в плоті своїй і є шляхом надбання духовності, божественності. Не можна визначити хто їх автор (індивід, народ), бо природа виникнення подібних повчань в різних народів і є підтвердженням того, як Сущий розповсюджує родзинки мудрості, посилаючи душі в ті тіла,

які проживають в тому, чи іншому соціальному середовищі, для засіву. Можливо ці знання передаються уже як життєвий досвід відчуття свободи і справедливості з покоління в покоління з часів появи на Землі. Знайдення писемних залишків не заперечує факту, що подібними знаннями володіли інші народи, в тому числі і «Повчання…» Ярослава Мудрого на наших теренах. І пустотою є те, або є тільки для користування матеріалізованим суспільством, що наука змагається у встановленні появи першої людини, перших народів на тій чи іншій території Землі і хто проживав на цих територіях в ті часи, бо це нічого не дає для визначення, наявності тих духовних знань, якими володіло, володіє і буде володіти людство, як категорією необмірною в просторі і невизначеною в часі – вони вічні, як людина, як Бог.

Тому ми з вдячністю до всіх і з їх дозволу впишемо вичитані слова із знання, які є прийняті нашою душею для можливості і по потребі почитати всіма. Водночас забираємо свої намагання, очікування і бажання. На все блага воля Бога нашого і Вас, а нам ця притча.

Віднесіть Повчання на перехрестя доріг.(Езотерична притча)

Шукав відлюдник, кому передати написані, відкриті, відчуті, побачені Знання, тому володіючи знаннями, він і поступив поклавшись на волю Бога. – Хай Всевишній сам вкаже кому найти його Укази і пошле їх в це місце!

Першою пройшла дівчинка і завернула хліб в писання сувою. Відлюднику прийшлось підготувати другий опус і знову ж положити на перехресті. Проходив купець і описав його цифрами своїх доходів і витрат. Але відлюдник Божий не переставав виносити далі сувої описаних знань на перехрестя до закінчення дня. Коли ж Всевишній спитав його: «Ну і як роздав ти Знання?». На що той відповів: «Не мені судити, яка птаха зів'є із написаного краще гніздо».

Так ми не знаємо, хто витратить паперовий описаний сувій на свої життєві потреби, хто піддасть забуттю, хто положить під подушку свою, щоб утвердити на йому основу свого життя …

Відносьте знання свої іншим на перехрестя і візьме той, кому буде в них потреба і для популяризації, а не для особистої популярності.

«То ж озирніться,
І подаруйте свято,
Можливо тим,хто
Не чекає вже…
І хай надія оживе.
Для цього так потрібно
Небагато, а щастя
Так багато жде..ж» А. Волошин.

У нас є постійне відчуття,що у нас у всіх сьогодні є потреба у співчутті, в допомозі, в ласкавому слові, у підтримці, в доброті,в любові і тому ми усвідомлено почали роздавати рукописи для прочитання тим, хто уже деколи

говорить (а це ознака потреби душі) на цю тему. Дехто підтверджує цінність цих мудрих слів,хоча особлива увага акцентується на вписаних притчах, оповідках і це природно із-за їх легкоти сприйняття. Однак перший варіант написання їх не мав і просимо читати ці рядки і між притчами, бо саме в них корінь нашого розуміння смислу життя (це теж наше бачення). Це є основою твору, є його фундаментом. Це, як той дім, який має міцний фундамент і має шанс постійно у всіх стихіях природи зберігати дім цілим і неушкодженим. Ми дивимось на притчі, на їх мудру красоту, на їх насиченість людського знання і концентрацію розуму – і це є стіни, вікна, дах будинку – саме їх ми бачимо в першу чергу, а не фундамент, а не перші букви в першому класі, з яких потім виростають слова, речення. Ми не претендуємо на якесь особливе ставлення до рядочків слів між притчами (хоча це було навпаки, і саме відмова від якогось володіння істиною зумовила підписати цей твір псевдонімом) і дякуємо тим людям, які висловили свою думку щиро і думається що вони теж керуються тими відчуттями, щоб донести ці слова, ці повчання для творення духовних якостей і переосмислене бачення негативних проявів в житті кожного із нас у нашій повсякденщині.

«ВСЕ НЕ ДАРМА…
(слід хороший ми все одно
*Залишаємо в душі…)**
В житті нам паузи даються,
Щоб час знайшовся озирнуться,
Подумати: куди спішили,
Куди прийшли… і що лишили…
Хто нас любив… кого любили…
Хто нас простив …кого простили…
З чим попрощатися пора…
А з чим лишитись…
І з боку подивитись:
Хто був.. а хто здавався…,
Хто винен… а хто зостався…
І не сумуй… що сил не стало…
Себе до ладу приведи…
І знай…
Все не даремно… все не марно…
Бо до кінця все не пізнаєш…
Десь тут знайдеш…
Там… втратиш трішки раю…
Розлюбиш… то спалахнеш коханням…
І буде день… та буде і опівночі…» А. Волошин.

Дякую тобі Боже наш Всемилостивий, Всемилосердний, Всевишній! Слава Тобі!

(…) - примітки автора.*

20.07.2014р.

Виявляється, що ці слова написані для нас і по новому прочитуються і бачиться, чи відкривається глибина істинних знань вже майже постійно. Бачення однієї з якостей божественної енергії спонукає наш ум до прожиття в їх пізнанні глибше. Коли ми їх бачимо глибше, то в нас наростає відчуття радості через полегшення і в задоволенні від цього стану нашого єства в умінні управляти цими якостями. Це вже рух позитивних дій духовних енергій. Чим ближче і ширше відкриваються нам божественна мудрість, тим більше ми починаємо бачити малість наших духовних поступів. Таке ж відбувається і при пізнанні негативних явищ.

Тому ми маємо щастя і здоров'я для дописування в цю книгу вже після другого наповнення тексту книги майже кожен день протягом жовтня місяця. Слава тобі Боже! Слава і всім Вам, носіям духовних якостей, яко сподобили читати ці рядки.

По правді говорячи, написанння цієї книги потребувало чималого, але приємного часу. Спочатку ми боялись природи знань, які відкрилися нам, а деколи виникало небажання виносити дану тематику на прочитання всім загалом, щоб правда була правдою, а деколи нам незручно перед іншими за таке бачення і розуміння Всесвіту і себе, як людини в цьому процесі, але в більшості випадків нас наповнюють відчуття задоволення у відкритих великих можливостях людини і водночас наш ум через недовіру до людини в її можливостях і її можливих бажаннях в її пристрасності використати Знання з метою нанесення шкоди, тому велику частину інформації в розгляді природи дії негативних енергій ми не вписували в дану книгу і заспокоїлись в розумінні, що доступ до всесвітніх Знань в творенні навіть позитивного припиниться у випадку використання їх для негативу.

Для чого все це? Ум дає сотні різних можливих варіантів на ці питання, але чіткого розуміння не виникає в нас і так є з вами, бо у кожного своє бачення правди, яка формується протягом життя в довірі до людей і оточуючого середовища і від уміння бачити ці підказки, які ми можемо усвідомлено бачити, або не звертати на них увагу. Ми не знаємо, для чого це робимо. Можливо, в надії пройти в розумінні себе і Всесвіту далі, досягнути різноманіття відчуттів щастя, навчитися краще і легше творити мудро і зважено. Можливо пишемо з надією, що на такому прикладі інші, чи хоча б частинка людства зможе ввійти на шлях пошуку себе, можливо, зуміють, чи допоможе їм видійти від своїх проблем, наплоджених нереалізованими бажаннями до більш спокійного щасливого життя-буття. Ми ці зміни відчули, ними намаємось послуговуватись і по мірі того, як ми відчуваємо ці зміни, внесені в цю книгу через нас, то думається, що і ви також починаєте процес

оволодіння цими знаннями і матимете змогу їх передати дітям, знайомим. Цей життєвий досвід має шанс бути частиною наших життів, які ми маємо насолоду проходити кожен індивідуально. Так воно має бути. І тоді ми погодимося з тим висловом, що Земля, її окремі регіони, чи регіончики в межах одного будинку є земним Раєм.

В житті події, радощі, проблеми матеріальні достатки не приходять до нас як в книжці – красиво описаними і впорядкованими. Спочатку ми творимо по рівню свого таланту, завдатків і натхнення, а потім покращуємо своє творіння. Так ми поступаємо зі своїми життями. В кожному житті ми займаємось удосконаленням створеного, але коли ми це робимо з любов'ю, то ми входимо самі в спокій, а потім в цей процес в спокої, переходячи в нього всією душею і тілом.

Спочатку нам слід відокремити все, що ми бачимо, чуємо і відчуваємо від своїх думок, переконань, життєвого досвіду, бо перші є нашими підказками руху вперед. Наші відчуття що наше єство тут не одне під час написання і що хтось заглядає через наше плече, але в своєму незнанні в нас присутнє почуття безпеки відносно цієї поки що інформації для вас, а нашої частинки отриманих знань, як буцімто нас охороняє і направляє Сущий, бо цієї інформації вже чекають люди. А Ви прийміть те, що Вам лягло на душу, чи викликало почуття причетності в розумінні суті, а лишнє залиште на прочитання потім, або торуйте свою дорогу. Нам приємно від того, що, можливо це є очікуване підштовхування до нового способу життя. Натхнення і впевненості Вам!

Нам приємно було написати ці слова для всіх. Якщо вам лягли на душу писані ці слова і ви маєте потребу передати іншим і маєте такі можливості, то допомагайте.